STEPHEN KING

EN NEW YORK TIMES BESTSELLER

ET EVENTYR

PÅ DANSK VED JAKOB LEVINSEN

HR. FERDINAND

Stephen King

Et eventyr

På dansk ved
Jakob Levinsen

Hr. Ferdinand

Til minde om REH, ERB og naturligvis HPL

„Og lad altid din samvittighed vise dig vej.“
Den blå fe

Kapitel et

Den forbandede bro. Miraklet. Hylet.

1

Jeg kan helt sikkert fortælle historien. Der er bare helt sikkert ikke nogen, der vil tro på den. Det er også helt i orden. Det er nok at fortælle den. Problemet – som mange forfattere givetvis kender, ikke kun en nybegynder som mig – er at vælge det rigtige sted at begynde.

Først tænkte jeg på skuret, for der begyndte mine mærkelige

oplevelser for alvor, men så gik det op for mig, at jeg forinden måtte fortælle om mr. Bowditch, og hvordan vi lærte hinanden at kende. Men det ville aldrig være sket uden det mirakel, min far kom ud for. I må gerne kalde det et meget banalt mirakel, som siden 1935 er overgået mange tusind mennesker, men set med et barns øjne lignede det ikke desto mindre et mirakel.

Det er bare heller ikke det rigtige sted at begynde, for hvis det ikke havde været for den forbandede bro, havde min far nok slet ikke haft brug for et mirakel. Det er altså der, jeg skal begynde, med den forbandede Sycamore Street-bro. Og nu jeg tænker over det, er der også en tydelig tråd frem gennem årene til mr. Bowditch og det aflåste skur omme bag hans forfaldne victorianske palæ.

Men en tråd knækker let. Så altså ikke en tråd, men en lænke. Som er stærk. Og det var mig, der var barnet med lænken om håndleddet.

2

Floden Little Rumple løber gennem den nordlige del af Sentry's Rest (som de lokale nøjes med at kalde Sentry), og indtil 1996, hvor jeg blev født, blev den krydset af en træbro. Så besluttede myndighederne i skikkelse af delstatens vejvæsen sig imidlertid for at se nærmere på den og vurderede den til at være usikker. Det havde man i vores del af Sentry vidst lige siden 1982, sagde min far. Broen var godkendt til en belastning på fire en halv ton, men de fleste lokale med en fuldt lastet pickup undgik den helst og foretrak den besværlige og tidsrøvende tur op omkring motorvejen. Selv i en almindelig personbil kunne man ifølge min far mærke brædderne ryste og bævre under sig. Den var farlig, det havde vejinspektørerne ret i, men nu kommer det ironiske ved det – hvis den gamle træbro ikke var blevet erstattet med en ny bro af stål, ville min mor måske stadig være i live.

Little Rumple er ganske rigtigt lille, og det tog da heller ikke ret lang tid at få bygget den nye bro. Trækonstruktionen blev revet ned, og i april 1997 blev den nye bro indviet.

„Borgmesteren klippede et bånd over, fader Coughlin velsignede den forbandede tingest, og det var det hele," sagde min far en aften. Han var temmelig fuld. „For os var det bare ikke ligefrem nogen velsignelse, var det vel, Charlie?"

Den blev døbt Frank Ellsworth-broen efter en lokal helt, som var faldet i Vietnam, men de lokale kaldte den bare Sycamore Street-broen. Sycamore Street var nydeligt asfalteret og jævn på begge sider af broen, men brodækket – som var 43 meter langt – bestod af stålriste og brummede, når der kørte personbiler over, og rumlede, når lastbilerne gjorde det – og det kunne de nu gøre, for den nye bro var godkendt til syvogtyve ton. Det var for lidt til en fuldt lastet sættevogn, men langturschaufførerne kørte alligevel heller aldrig ad Sycamore Street.

Hvert eneste år var der snak i byrådet om at få asfalteret brodækket og som et minimum få tilføjet en fodgængerbane i den ene side, men hvert eneste år var der åbenbart også andre steder med mere akut behov for penge. En fodgængerbane havde næppe været nok til at redde min mor, men asfaltering havde måske. Det er ligesom ikke til at sige, vel?

Den forbandede bro.

3

Vi boede på Sycamore Street, halvvejs oppe ad den lange bakke og en halv kilometer fra broen. På den modsatte side af floden lå der en lille kombineret benzintank og købmand ved navn Zip Mart. Den havde alle de sædvanlige varer, fra motorolie over toastbrød til småkager, men solgte også grillkylling, som blev tilberedt af ejeren, mr. Eliades (i kvarteret kendt som mr. Zippy). Kyllingen levede fuldt op til skiltet i vinduet: LANDETS BEDSTE. Jeg kan stadig huske, hvor lækkert den smagte, men efter min mors død spiste jeg aldrig mere så meget som en bid. Hvis jeg havde prøvet, havde jeg fået den galt i halsen.

En lørdag i november 2003 – hvor byrådet fortsat drøftede muligheden for at få asfalteret broen og endnu en gang havde besluttet at udskyde det – erklærede min mor, at hun ville gå ned til Zippy og hente grillkylling til aftensmad. Min far og jeg sad og så collegefootball i tv.

„Tag hellere bilen," sagde far. „Der kommer regn."

„Jeg har godt af at få rørt mig," sagde mor, „men jeg tager min Lille Rødhætte-regnfrakke på."

Så den havde hun på, da jeg så hende for sidste gang. Hætten var ikke slået op, for det var ikke begyndt at regne endnu, og hendes

hår faldt ned over skuldrene. Jeg var syv og syntes, at min mor havde verdens smukkeste røde hår. Hun så mig kigge ud ad vinduet og vinkede. Jeg vinkede tilbage og rettede så atter opmærksomheden mod fjernsynet, hvor LSU førte. Jeg ville ønske, jeg havde kigget længere tid, men bebrejder ikke mig selv noget. Man ved aldrig, hvor faldlemmene i livet befinder sig, gør man vel?

Det var ikke min skyld, og det var heller ikke fars, selv om jeg ved, at han bebrejdede sig selv det og tænkte *hvis jeg dog bare havde fået lettet min fede røv og kørt hende ned til den forbandede butik.* Det var sikkert heller ikke manden i VVS-bilens skyld. Ifølge politiet var han ædru, og han svor selv på at have overholdt hastighedsgrænsen, som i vores beboelseskvarter var 40 kilometer i timen. Men selv hvis det passede, sagde far, måtte manden stadig have været uopmærksom, om det så kun var i få sekunder. Det havde far sandsynligvis ret i. Han var forsikringstaksator og fortalte mig engang, at det eneste egentlige ulykkestilfælde, han nogensinde havde hørt om, var en mand i Arizona, der var blevet dræbt af et meteor.

„Der er altid en skyldig part," sagde far. „Hvilket ikke er det samme som, at der er nogen at bebrejde."

„Bebrejder du manden, der ramte mor?" spurgte jeg.

Han tænkte sig om. Satte glasset for munden og drak. Det var seks eller måske otte måneder efter mors død, hvor han stort set var holdt op med at drikke øl. På det tidspunkt handlede det udelukkende om gin.

„Jeg prøver at lade være. Og som regel lykkes det mig også, medmindre jeg vågner klokken to om natten og er alene i sengen. Så bebrejder jeg ham det."

4

Mor gik ned ad bakken. For enden af fortovet stod der et skilt. Hun gik forbi skiltet og over broen. Det var ved at blive mørkt og begyndt at støvregne. Hun gik ind i butikken, hvor Irina Eliades (der selvfølgelig var kendt som mrs. Zippy) forklarede hende, at der ville være en ny omgang kylling klar om tre minutter, højst fem. Et sted på Pine Street, ikke ret langt fra vores hus, var VVS-manden lige blevet færdig med sin sidste opgave den pågældende lørdag og var ved at sætte sin værktøjskasse om bag i kassevognen.

Kyllingen kom ud af ovnen og var varm og gylden og sprød. Mrs. Zippy lagde otte stykker i en æske og gav mor en ekstra vinge med til at spise på hjemvejen. Mor takkede hende, betalte og standsede på vej ud for at studere bladstativet. Hvis hun ikke havde gjort det, var hun måske nået hele vejen over broen – hvem ved? VVS-bilen må have været ved at dreje ud på Sycamore Street og videre ned ad den halvanden kilometer lange bakke, mens mor orienterede sig i det nye nummer af *People*.

Hun satte det tilbage på plads, åbnede døren og sagde „Fortsat god aften“ over skulderen til mrs. Zippy. Hun har muligvis skreget, da hun så, at kassevognen ville ramme hende, og guderne må vide, hvad hun har tænkt, men dette var hendes sidste ord. Så gik hun ud af butikken. Regnen faldt tæt og kold og dannede sølvfarvede linjer i skæret fra den eneste gadelygte på Zip Marts side af broen.

Min mor gik ud på ståldækket, mens hun gnavede på sin kyllingevinge. Forlygterne ramte hende og kastede hendes skygge langt bagud. VVS-manden kørte forbi skiltet på den modsatte side med teksten GIV AGT! FARE FOR ISSLAG PÅ BROEN! Kiggede han mon i bakspejlet? Skulle han lige tjekke beskeder på sin telefon? Han benægtede begge dele, men når jeg tænker på, hvad der overgik hende den aften, tænker jeg også altid på min fars ord om, at det eneste egentlige ulykkestilfælde, han nogensinde havde hørt om, var manden, der blev ramt af et meteor.

Der var masser af plads; stålbroen var væsentlig bredere end forgængeren af træ. Problemet var stålristene. Halvvejs over broen fik han øje på min mor og bremsede hårdt op, ikke fordi han kørte for hurtigt (det påstod han i hvert fald), men rent instinktivt. Ståloverfladen var begyndt at fryse til. Kassevognen skred ud og slingrede og fortsatte sidelæns. Min mor klemte sig op langs siden af broen og tabte sit lille stykke kylling. Kassevognen fortsatte sidelæns og kastede hende hen langs broen som en snurretop. Jeg bryder mig ikke om at tænke på de dele af hende, der blev flået af under denne dødspiruet, men nogle gange kan jeg bare ikke lade være. Jeg ved kun, at kassevognens forende til sidst maste hende ind i en bropille tæt på Zip Marts side af broen. Noget af hende røg i Little Rumple. Det meste af hende blev oppe på broen.

Jeg har et billede af hende i min tegnebog. Jeg var måske tre, da det blev taget. Jeg sidder på skødet af hende. Min ene hånd er skjult i hendes hår. Hendes smukke hår.

5

Det blev en lortejul det år. Tro mig.

Jeg husker udmærket sammenkomsten efter begravelsen. Det var hjemme hos os. Min far stod og tog imod folk og takkede for deres medfølelse, og så var han pludselig væk. Jeg spurgte hans bror, min onkel Bob, hvor han var blevet af. „Han blev nødt til at lægge sig lidt," sagde onkel Bob. „Han var helt udmattet, Charlie. Har du ikke lyst til at gå ud og lege?"

Jeg havde aldrig haft mindre lyst til at lege i mit liv, men gik udenfor alligevel. Jeg kom forbi en gruppe voksne, der var gået ud for at ryge, og hørte en af dem sige *stakkels fyr, fuld som en allike.* Selv da, hvor jeg var opslugt af sorg over min mor, forstod jeg udmærket, hvem de talte om.

Før mors død havde far efter mine begreber „drukket normalt". Jeg var kun en lille dreng i anden klasse, så det skal nok tages med et gran salt, men jeg fastholder det ikke desto mindre. Jeg hørte ham aldrig tale utydeligt, han væltede ikke omkring, han gik ikke på bar, og han lagde aldrig hånd på hverken mig eller mor. Når han kom hjem med sin mappe, serverede mor en drink for ham, typisk en martini. Hun fik også selv en. Når vi så tv om aftenen, tog han måske et par øl. Det var det hele.

Det ændrede sig fuldstændig efter den forbandede bro. Han var fuld (*som en allike*) efter begravelsen, fuld til jul og fuld nytårsaften (som, fandt jeg senere ud af, folk af hans type ynder at omtale som amatørernes aften). I de første uger og måneder efter hendes død var han fuld mere eller mindre hele tiden. Som regel hjemme. Han gik stadig ikke på bar om aftenen („For mange røvhuller ligesom mig," sagde han på et tidspunkt) og lagde stadig aldrig hånd på mig, men hans forbrug af sprut var kommet ud af kontrol. I dag ved jeg det, dengang accepterede jeg det bare. Det gør børn. Hunde gør også.

Jeg måtte lave morgenmad til mig selv først to dage om ugen, så fire og til sidst næsten hver dag. Jeg spiste cornflakes i køkkenet, mens jeg kunne høre ham snorke inde i soveværelset – store motorbådsagtige snorkelyde. Nogle gange tog han på arbejde uden at have barberet sig. Efter aftensmaden (som i stadig større grad bestod af takeaway) gemte jeg hans bilnøgler. Hvis han fik brug for en ny flaske, kunne han gå ned til Zippy og hente den der. Nogle

gange var jeg bange for, at han skulle møde en bil ude på den forbandede bro, men mere bange var jeg så heller ikke. Jeg var sikker (i hvert fald *temmelig* sikker) på, at begge mine forældre umuligt kunne komme af dage på samme sted. Min far var i forsikringsbranchen, og jeg vidste, hvad aktuartabeller var for noget: en måde at udregne sandsynlighed på.

Min far var god til sit arbejde og formåede på trods af drikkeriet at klare sig gennem de næste tre år. Fik han advarsler på arbejdet? Jeg ved det ikke, men det har han sikkert gjort. Blev han standset for usikker kørsel, da han også var begyndt at drikke om eftermiddagen? I så fald slap han måske med en advarsel. Eller lad os sige sandsynligvis, for han kendte samtlige politifolk i byen. En del af hans arbejde bestod i at tale med politifolk.

I løbet af de tre år etablerede der sig en fast rytme i vores tilværelse. Det var sikkert ikke en god rytme af den slags, man fik lyst til at danse til, men jeg kunne i hvert fald regne med den. Jeg kom hjem fra skole omkring klokken tre. Min far ankom omkring klokken fem og havde som regel allerede fået et par genstande indenbords og lugtede derefter (selv om han ikke gik på bar om aftenen, fandt jeg senere ud af, at han på vej hjem fra arbejde var stamkunde på Duffy's Tavern). Han havde en pizza eller tacos eller noget kinesisk fra Joy Fun med hjem. Nogle aftener glemte han det, og så bestilte vi mad med udbringning … eller rettere sagt gjorde jeg det. Og efter maden begyndte drikkeriet så for alvor. Mest gin. Eller andet, hvis der ikke var mere gin. Nogle aftener faldt han i søvn foran tv'et. Andre aftener vaklede han ind i seng og overlod det til mig at sætte skoene på plads og hænge den krøllede jakke op. Indimellem vågnede jeg og kunne høre ham græde. Det er pænt hæsligt at høre midt om natten.

Katastrofen indtraf i 2006. Jeg havde fået sommerferie. Jeg havde spillet en baseballkamp klokken ti om formiddagen – slået to home runs og grebet en umulig bold. Jeg var hjemme lige over middag og konstaterede, at det var min far også, for han sad i sin stol og gloede på tv'et, hvor et par gamle filmstjerner var i færd med at duellere på en slotstrappe. Han sad i underbukser og drak noget glasklart, der lugtede som ren gin. Jeg spurgte ham, hvorfor han var hjemme.

„Jeg har vist mistet mit arbejde, Charlie," sagde han uden at tage blikket fra fægtekampen og stort set uden at snøvle. „Eller sagt på en anden måde ved jeg godt, hvor det er henne, men det er bare en

anden, der udfører det. Eller snart kommer til det."

Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle sige, men der kom ord ud af munden på mig alligevel. „Fordi du drikker."

„Jeg skal nok holde op," sagde han.

Jeg nøjedes med at pege på glasset. Så gik jeg ind på mit værelse, lukkede døren og begyndte at græde.

Han bankede på døren. „Må jeg komme ind?"

Jeg svarede ikke. Han skulle ikke høre mig flæbe.

„Kom nu, Charlie. Jeg har hældt det i vasken."

Som om jeg ikke udmærket vidste, at flasken stadig stod fremme på køkkenbordet. Og at der stod en anden i barskabet. Eller to. Eller tre.

„Kom nu, Charlie, hvad siger du?" *Schiger.* Jeg hadede at høre ham snøvle.

„Rend mig i røven, far."

Jeg havde aldrig før i mit liv talt sådan til ham og ville på en eller anden måde gerne have ham til at komme ind og give mig en på siden af hovedet. Eller et kram. Bare et eller andet. I stedet hørte jeg ham traske ud i køkkenet, hvor ginflasken ventede.

Da jeg endelig kom ud, var han faldet i søvn på sofaen. Tv'et var stadig tændt, men lyden var slået fra. Det var en anden sort-hvid film, denne gang med gamle racerbiler på vej rundt på noget, der tydeligvis var en filmkulisse. Far så altid TCM, når han drak, medmindre jeg var hjemme og insisterede på at se noget andet. Flasken stod på sofabordet og var stort set tom. Jeg hældte det sidste ud i vasken. Jeg åbnede barskabet og overvejede også at hælde resten ud, men synet af al den gin, whisky, kaffelikør, alle de små flasker vodka – det gjorde mig simpelthen træt. Man skulle ikke tro, at en tiårig kunne blive træt på den måde, men det gjorde jeg.

Til aftensmad satte jeg en færdigret fra fryseren i mikroovnen – lørdagskylling, vores yndlingsret – og ruskede ham vågen, mens den blev klar. Han satte sig op og så sig omkring, som om han ikke var klar over, hvor han var henne, og begyndte så at udstøde en slags hæslige kvælningslyde, som jeg aldrig før havde hørt. Han væltede ud på badeværelset med hænderne for munden, og jeg kunne høre ham kaste op. Det føltes, som om det aldrig ville høre op, men til sidst gjorde det. Mikroovnen bippede. Jeg tog kyllingen ud ved hjælp af grydelapperne med GOD MAD på den venstre og GOD APPETIT på den højre – man glemmer kun én gang at tage noget

varmt ud af mikroen uden at bruge grydelapper. Jeg øste noget op på vores tallerkener og gik ind i stuen, hvor far sad på sofaen med bøjet hoved og hænderne om nakken.

„Kan du spise noget?“

Han kiggede op. „Måske. Hvis du henter et par aspirin.“

Badeværelset stank af gin og noget, som muligvis var bønnedip, men i det mindste var det lykkedes ham at få det alt sammen ned i kummen og skylle ud. Jeg sprøjtede med luftrenser og gik ind til ham med aspiringlasset og noget vand. Han tog tre og satte glasset fra sig på det sted, hvor ginflasken havde stået. Han så op på mig med et udtryk, jeg aldrig før havde set, ikke engang efter mors død. Jeg hader at sige det, men gør det alligevel, for det var det, jeg tænkte: Det er sådan, en hund ser ud efter at have skidt på gulvet.

„Jeg kan spise noget, hvis du giver mig et kram.“

Jeg krammede ham og sagde, at jeg var ked af det, jeg havde sagt.

„Det er så i orden. Jeg havde sikkert fortjent det.“

Vi gik ud i køkkenet og spiste så meget kylling, vi kunne overkomme, hvilket ikke var ret meget. Mens han skrabede resterne ned i skraldespanden, lovede han at ville holde op med at drikke og overholdt det også resten af weekenden. Han lovede også at ville begynde at lede efter arbejde om mandagen, men det skete ikke. Han blev hjemme og så gamle film på TCM, og da jeg kom hjem fra baseballtræning og svømning, var han mere eller mindre bevidstløs.

Han så mig betragte ham og rystede bare på hovedet. „I morgen. I morgen. Jeg lover det virkelig.“

„Pis med dig,“ sagde jeg og gik ind på mit værelse.

6

Det var den værste sommer i hele min barndom. *Værre end efter din mors død?* kan I spørge, og jeg vil stadig svare ja, for nu havde jeg ikke andre forældre tilbage, og det syntes alt sammen at foregå i slowmotion.

Han gjorde et halvhjertet forsøg på at finde nyt arbejde i forsikringsbranchen, men det kom der ikke noget ud af, ikke engang når han barberede sig og gik i bad og tog det skarpe tøj på. Jungletrommerne går, vil jeg tro.

Regningerne blev ved med at komme og hobede sig op på bordet

i entreen uden at blive åbnet. I hvert fald ikke af ham. Det var mig, der åbnede dem, når bunken blev for høj. Så lagde jeg dem frem foran ham, så han kunne udskrive checks til at betale dem med. Jeg var ikke klar over, hvornår hans checks ville begynde at komme tilbage stemplet DÆKNINGSLØS, og havde heller ikke lyst til at finde ud af det. Det var som at stå på en bro og forestille sig at en løbsk varevogn kom sidelæns hen mod en. Spekulere på, hvad ens sidste ord mon vil være, før den maser en ihjel.

Han fik deltidsarbejde i bilvaskeriet nede ved motorvejsafkørslen. Det holdt en uge, så sagde han enten op eller blev fyret. Han sagde ikke, om det var det ene eller det andet, og jeg spurgte heller ikke.

Til baseball kom jeg på førsteholdet i slutspillet, men vi røg ud efter de første to kampe. I den almindelige sæson forinden havde jeg slået seksten home runs, jeg var den bedste slåer i rækken, men i disse to kampe ramte jeg ved siden af syv gange, den ene gang en bold nede på jorden og den anden gang i et forsøg på at ramme et kast så langt over mig, at jeg skulle have brugt elevator for at nå den. Træneren spurgte, hvad der var i vejen, og jeg sagde ikke noget, ikke noget, bare lad mig være. Derudover lavede jeg også en masse forskelligt lort – noget af det sammen med en ven og andet på egen hånd.

Og sov heller ikke særlig godt. Jeg havde ikke mareridt som efter min mors død, jeg havde bare svært ved at falde i søvn og gjorde det nogle gange først efter midnat eller klokken et om natten. Jeg begyndte at vende vækkeuret om for ikke at skulle se på tallene.

Jeg hadede ikke ligefrem min far (selv om jeg på et tidspunkt givetvis ville være kommet til at gøre det), men jeg foragtede ham. *Svag, svag, svag,* tænkte jeg, når jeg lå i min seng og hørte ham snorke. Og selvfølgelig spekulerede jeg også på, hvad der mon ville blive af os. Bilen var heldigvis betalt ud, men det var huset ikke, og afdragenes størrelse var ved at skræmme livet af mig. Hvor længe ville der gå, før han ikke længere kunne betale det månedlige afdrag? Det ville helt sikkert komme til at ske, for lånet løb ni år endnu, og så længe kunne pengene under ingen omstændigheder slå til.

Hjemløs, tænkte jeg. *Banken tager huset ligesom i* Vredens druer, *og så bliver vi hjemløse.*

Jeg havde set hjemløse inde i byen, masser af dem, og når jeg ikke kunne sove, begyndte jeg at tænke på dem. Jeg tænkte meget

på disse storbyens strejfere. I gammelt tøj, som hang på deres tynde kroppe eller sad for stramt på de mere korpulente. Gummisko holdt sammen med tape. Revnede briller. Langt hår. Vanvittige øjne. Spritånde. Jeg så for mig, at vi kom til at sove i bilen nede ved det gamle rangerterræn eller blandt autocamperne på Walmarts parkeringsplads. Jeg så for mig, at min far skubbede afsted med en indkøbsvogn med samtlige vores tilbageværende ejendele i. Jeg så altid for mig, at mit vækkeur var med i indkøbsvognen. Jeg ved ikke, hvorfor lige netop dét forekom mig så rædselsvækkende, men det gjorde det.

Om kort tid skulle jeg begynde i skolen igen, hjemløs eller ej. Nogle af de andre på mit hold ville sikkert begynde at kalde mig Charlie Forbier. Det ville selvfølgelig være bedre end Charlie Spritterbarn, men hvor lang tid ville der gå, før det også kom med i repertoiret? Folk på vores vej var allerede klar over, at George Reade ikke længere gik på arbejde, og de vidste så godt som sikkert også hvorfor. Det havde jeg ingen illusioner om.

Vi havde aldrig gået i kirke eller været religiøse i traditionel forstand. Jeg havde engang spurgt min mor, hvorfor vi ikke gik i kirke – var det, fordi hun ikke troede på Gud? Hun forklarede mig, at det gjorde hun skam, men at hun hverken behøvede en katolsk eller en protestantisk præst (eller en rabbiner) til at forklare sig, hvordan hun skulle tro på Ham. Det behøvede hun kun at slå øjnene op og se sig omkring for at gøre. Far sagde, at han var baptistisk opdraget, men var stået af, da hans kirke blev mere optaget af politik end af Bjergprædikenen.

En nat omkring en uge før skolestart besluttede jeg mig imidlertid for at bede. Behovet var så stærkt, at det nærmest lignede en tvangstanke. Jeg knælede ved siden af sengen, foldede hænderne, lukkede øjnene hårdt i og bad til, at min far ville holde op med at drikke. „Hvis du hjælper mig med det, hvem du så end er, skal jeg også nok gøre noget for dig," sagde jeg. „På æresord. Du skal bare vise mig, hvad du gerne vil have, så gør jeg det. Jeg sværger."

Så lagde jeg mig op i sengen igen, og i hvert fald den nat fik jeg sovet igennem.

Før min far blev fyret, arbejdede han for Overland National Insurance. Det er et stort firma. I har sikkert set deres annoncer med de talende kameler Bill og Jill. De er rigtig sjove. „Alle forsikringsselskaberne bruger sjove annoncer for at få opmærksomhed," yndede far at sige, „men når så forsikringstageren anmelder en skade, er der ikke mere at grine ad. Det er der, jeg kommer ind i billedet. Jeg er *taksator*, hvilket betyder – selv om ingen vil indrømme det – at jeg forventes at presse det berettigede beløb ned. Nogle gange gør jeg, men nu kommer fidusen – jeg begynder altid med at være på forsikringtagerens side. Medmindre altså, at jeg finder grunde til ikke at være det."

Overlands hovedsæde i Midtvesten ligger i udkanten af Chicago på det, far plejede at kalde Forsikringsstrøget. Da han pendlede, var det kun fyrre minutters kørsel fra Sentry eller en time i tæt trafik. Der arbejdede mindst hundrede taksatorer bare i den ene afdeling, og en dag i september 08 kom en af hans gamle kolleger på besøg. Han hed Lindsey Franklin. Far kaldte ham Lindy. Det var sidst på eftermiddagen, og jeg sad ved spisebordet i køkkenet og lavede lektier.

Dagen var begyndt ualmindelig råddent. Selv om jeg havde sprayet luftrenser i hele huset, lugtede der stadig svagt af røg. Far havde besluttet at lave omelet til morgenmad. Guderne må vide, hvorfor han var oppe klokken seks, eller hvorfor han havde besluttet sig for, at jeg havde brug for at få omelet, men i hvert fald gik han på toilettet eller ind for at tænde for tv'et og glemte alt om komfuret. Givetvis stadig med bagskid på fra aftenen forinden. Jeg blev vækket af røgalarmens hyletone, løb ud i køkkenet i undertøj og så en røgsky stige til vejrs. Genstanden på stegepanden lignede en forkullet brændeknude.

Jeg skrabede det i affaldskværnen og hældte cornflakes op i stedet. Far havde stadig forklæde på og så dum ud i det. Han prøvede at undskylde, og jeg mumlede et eller andet bare for at få ham til at tie stille. Jeg husker primært de pågældende uger og måneder for, at han altid prøvede at undskylde, og at jeg blev røvirriteret over det.

Men på grund af begivenhederne om eftermiddagen blev det også en god og mindeværdig dag, en af de allerbedste. I har sikkert allerede regnet det ud, men jeg fortæller det alligevel, for selv når jeg ikke brød mig om min far, holdt jeg aldrig op med at elske ham, og denne del af historien gør det mig glad at tænke på.

Lindy Franklin arbejdede for Overland. Desuden var han tørlagt alkoholiker. Han var ikke en af de sagsbehandlere, som min far var tættest på, sikkert fordi Lindy aldrig lagde vejen forbi Duffy's Tavern efter arbejde sammen med de andre. Men han vidste, hvorfor min far havde mistet sit arbejde, og havde besluttet sig for at gøre noget ved det. Han aflagde det, der hedder et AA-besøg, har jeg senere fundet ud af. Han havde en del arbejdsmøder i vores by, og da de var overstået, besluttede han spontant at lægge vejen forbi os. Han sagde senere, at han havde været lige ved at ombestemme sig, fordi han ikke havde nogen med sig (tørlagte alkoholikere aflægger normalt besøg to og to, lidt ligesom mormonerne), men havde tænkt *hvad fanden* og slået vores adresse op på sin telefon. Jeg bryder mig ikke om at tænke på, hvad der var blevet af os, hvis han havde valgt at lade være. Jeg var i hvert fald helt sikkert aldrig kommet ind i mr. Bowditchs skur.

Mr. Franklin var i jakke og slips. Han var nyklippet. Far – ubarberet, barfodet og med skjorten uden på bukserne – præsenterede os for hinanden. Mr. Franklin gav mig hånden og sagde, at det var en fornøjelse at møde mig, hvorefter han spurgte, om jeg havde noget imod at gå udenfor, så han kunne tale med min far under fire øjne. Det havde jeg ikke, men vinduerne stod stadig åbne efter morgenmadsfiaskoen, og jeg kunne høre ganske meget af det, mr. Franklin sagde. Jeg kan særlig huske to ting. Far sagde, at han drak, fordi han stadig savnede Janey så meget. Og så sagde mr. Franklin: „Hvis sprutten kunne bringe hende tilbage, ville jeg sige fint nok. Men det kan den ikke, og hvordan ville hun mon have det med at se, hvordan du og din dreng har det nu?"

Det andet, han sagde, var: „Er du ikke også led og ked af at være led og ked af det hele?" Så begyndte min far at græde. Normalt hadede jeg at høre ham gøre det (*svag, svag*), men her var der måske tale om en anden slags gråd, tænkte jeg.

8

I vidste selvfølgelig på forhånd, at det var på vej, og kender sikkert også resten af historien. I gør i hvert fald helt sikkert, hvis I selv er tørlagte eller kender nogen, der er. Om aftenen tog Lindy Franklin min far med til møde i AA. Da de kom tilbage, ringede mr. Franklin til sin kone og sagde, at han overnattede hos en bekendt. Han sov på vores sovesofa og tog næste morgen far med til et møde klokken

syv ved navn Sober Solopgang. Det blev fars faste møde og der, hvor han fik sin etårsmønt i AA. Jeg pjækkede fra skole for at kunne overrække ham den, og denne gang var det min tur til at flæbe. Det var der åbenbart ikke nogen, der tog sig af; der bliver flæbet en del til de møder. Bagefter gav både far og Lindy mig et kram. På det tidspunkt var jeg begyndt at kalde ham ved fornavn, fordi han var der så meget. Han var min fars sponsor i AA.

Det var miraklet. I dag ved jeg meget mere om AA, og at det sker for mennesker overalt i verden, men dengang lignede det for mig at se stadig et mirakel. Far fik ikke sin første mønt præcis et år efter Lindys besøg, for han nåede at falde i et par gange, men indrømmede det over for dem i AA, som sagde det samme som sædvanlig, at han bare skulle komme tilbage, hvilket han også gjorde, efter at være faldet i for sidste gang – en enkelt øl fra en sixpack, som derefter blev hældt i vasken – lige inden halloween 2009. I sin tale til fars etårsdag sagde Lindy, at mange mennesker bliver tilbudt programmet uden nogensinde at *fange* programmet. Far var en af de heldige, sagde han. Det passede måske også, måske var min bøn bare et sammentræf, men jeg foretrækker nu at tro noget andet. I AA kan man tro, lige hvad man vil. Sådan står der i det, som de tørlagte alkoholikere kalder Den Store Bog.

Og jeg havde et løfte, som jeg skulle opfylde.

9

Jeg var kun med til fars årsmøder, men som sagt kom Lindy ofte forbi, og jeg fik lært mange af de slagord, folk i AA altid slår om sig med. Jeg kunne godt lide *man kan ikke lave pickles til agurk igen,* og *Gud skaber ikke skrammel,* men først og fremmest huskede jeg – og det gør jeg stadig – noget, som jeg en aften hørte Lindy sige til far, da far talte om alle de ubetalte regninger og sin frygt for at miste huset. Lindy sagde, at det var et mirakel, at min far var blevet ædru. „Der er bare ikke noget magisk ved mirakler," tilføjede han.

Et halvt år efter at være blevet ædru søgte far om at blive genansat i Overland, og med støtte fra Lindy Franklin og et par andre – heriblandt fars gamle chef, som i sin tid havde fyret ham – fik han sit arbejde tilbage, men kun på prøve, og det var han også selv klar over det. Det fik ham dog kun til at arbejde dobbelt så meget. I efteråret 2011 (hvor han havde været ædru i to år) havde han så en drøftelse med Lindy, der trak så meget ud, at Lindy endnu

en gang endte med at overnatte på sovesofaen. Far talte om at begynde for sig selv, men sagde også, at han ikke ville gøre det uden Lindys velsignelse. Efter at have forvisset sig om, at far ikke ville begynde at drikke igen, hvis hans nye firma mislykkedes – så meget det nu var muligt at forvisse sig om det, det er ikke en eksakt videnskab at være tørlagt – rådede Lindy ham til at springe ud i det og gøre forsøget.

Far satte sig ned sammen med mig og forklarede mig, hvad det ville indebære: at arbejde uden sikkerhedsnet. „Hvad synes du om tanken?“

„Jeg synes, du skal se at få sagt farvel til de talende kameler,“ sagde jeg og fik ham til at le. Så sagde jeg det, jeg var nødt til at sige. „Men hvis du begynder at drikke igen, ødelægger du det for dig selv.“

To uger senere sagde han op hos Overland, og i februar etablerede han sig i et lille kontor på Main Street: George Reade, Efterforsker og Uafhængig Taksator.

Han var der dog ikke særlig meget, for det meste af arbejdstiden tilbragte han med at være ude og slide sålelæder. Han talte med politifolk og kautionsfirmaer („De er altid gode at få tip af,“ sagde han), men frem for alt talte han med advokater. Mange af dem kendte ham fra hans tid hos Overland og vidste, at han var til at stole på. De gav ham opgaver – ofte af den hårde slags, hvor de store firmaer enten skar drastisk ned på de beløb, de var parat til at udbetale, eller helt afviste kravene. Han havde meget, meget lange arbejdsdage. Som regel kom jeg hjem om aftenen til et tomt hus og måtte lave mad til mig selv. Det havde jeg ikke noget imod. Når min far endelig kom hjem, plejede jeg i begyndelsen at kramme ham og gentagne gange lugte til hans ånde efter den uforglemmelige aroma af gin. Efter nogen tid nøjedes jeg dog med at kramme ham. Og han forsømte sjældent et eneste Sober Solopgang-møde.

Nogle gange kom Lindy til frokost om søndagen og havde som regel mad med, hvorefter vi alle tre så Chicago Bears i fjernsynet, eller White Sox i baseballsæsonen. En sådan eftermiddag bemærkede min far, at han hver måned fik mere og mere at lave. „Det ville gå endnu hurtigere, hvis jeg oftere tog forsikringtagerens parti i personskadesager, men mange af dem er bare for tvivlsomme.“

„Mon ikke," sagde Lindy. „Du vil sikkert kunne tjene på det på kort sigt, men i det lange løb vil det hævne sig og ramme dig i nakken."

Lige før jeg begyndte på næstsidste år på Hillview High, sagde far, at vi blev nødt til at tage en alvorlig snak. Jeg forberedte mig på en forelæsning om at lade være med at drikke som mindreårig eller en diskussion om alt det lort, jeg og min ven Bertie Bird havde lavet under (og i nogen tid også efter) fars drikkeperiode, men det var ikke noget af det, han havde i tankerne. Det var min uddannelse, han ville tale om. Han forklarede mig, at hvis jeg ville på et godt college, skulle jeg sørge for at få gode karakterer. *Rigtig* gode karakterer.

„Firmaet skal nok gå. Det var lidt skræmmende til at begynde med, og på et tidspunkt måtte jeg også bede min bror forstrække mig med et lån, men det er næsten betalt tilbage, og jeg bør have fast grund under fødderne inden ret længe. Telefonen ringer konstant. Men når det gælder college, så …" Han rystede på hovedet. „Jeg vil nok ikke kunne hjælpe dig særlig meget, i hvert fald ikke til at begynde med. Vi er fandens heldige overhovedet at være solvente. Og det er min skyld. Jeg gør alt i min magt for at rette op på det –"

„Det ved jeg."

„– men du bliver også nødt til selv at gøre en indsats. Du bliver nødt til at *arbejde* for det. Du bliver nødt til at score højt til studieegnethedsprøven, når du går op til den."

Jeg havde tænkt mig at gøre det til december, men det sagde jeg ikke noget om. Far var ikke til at stoppe.

„Du bliver også nødt til at tænke på lån, men kun som en sidste udvej – de vil komme til at hjemsøge dig længe. Tænk hellere på stipendier. Og fortsæt endelig med sport, det er også en måde at få stipendier på, men det handler primært om karakterer. Karakterer, karakterer, karakterer. Jeg behøver ikke at se dig med årgangens højeste gennemsnit, men jeg har brug for at se dig i topti. Er det forstået?"

„Ja, fader," sagde jeg og blev belønnet med et spøgefuldt tjat.

10

Jeg lagde mig i selen i skolen og fik gode karakterer. Jeg spillede

football om efteråret og baseball om foråret. På anden årgang var jeg kommet på førsteholdet i begge sportsgrene. Træner Harkness ville også have mig til at spille basketball, men det sagde jeg nej til. Jeg erklærede, at jeg skulle kunne lave andre ting mindst tre måneder om året. Træneren gik hovedrystende derfra ved tanken om ungdommens slaphed i disse degenererede tider.

Jeg tog til skolefester. Jeg kyssede et par piger. Jeg fik flere gode venner, hvoraf nogle også dyrkede sport, men ikke dem alle. Jeg opdagede et par metalbands, jeg kunne lide, og spillede dem højt derhjemme. Min far kom aldrig med indvendinger, men forærede mig dog et par EarPods til jul. Der ventede rædselsfulde ting forude – det kommer jeg til – men ingen af de rædselsfulde ting, jeg havde ligget vågen og forestillet mig, blev nogensinde til virkelighed. Det var stadig vores hus, og min nøgle passede stadig i hoveddøren. Det var godt. Hvis I nogensinde har forestillet jer måske at skulle tilbringe de kolde vinteraftener i en bil eller på et hjemløseherberg, ved I, hvad jeg taler om.

Og jeg glemte heller aldrig min aftale med Gud. *Hvis du gør det for mig, skal jeg også nok gøre noget for dig,* havde jeg sagt. Endda på knæ. *Du skal bare vise mig, hvad det er, så gør jeg det. På æresord.* Det havde været en bøn fra et barn og i udpræget grad ønsketænkning, men der var nu alligevel en del af mig (meget af mig), som ikke troede det. Og stadigvæk ikke gør. Jeg troede på, at min bøn var blevet besvaret nøjagtig ligesom i en af de der klistrede film, de viser mellem Thanksgiving og jul. Af samme grund manglede jeg også stadig at indfri min del af aftalen. Jeg følte, at hvis jeg ikke gjorde det, ville Gud rulle sit mirakel tilbage, så min far begyndte at drikke igen. Her skal I huske på, at selv store børn i high school – uanset hvor store drengene er, uanset hvor smukke pigerne er – stadig overvejende er børn.

Jeg prøvede også. Selv om dagene ikke blot var tætpakkede med skolegang og fritidsaktiviteter, men nærmest svulmede med dem, gjorde jeg mit bedste for at betale min gæld tilbage.

Jeg meldte mig til at rydde op omkring en stribe motorvej. Vi blev tildelt tre kilometer af Highway 226, som stort set er et vildnis af fastfood-restauranter, moteller og tankstationer. Jeg må have samlet den første milliard Big Mac-æsker op sammen med dobbelt så mange øldåser og den første halve snes dametrusser. Til halloween tog jeg en åndssvag orange sweater på og gik rundt for at samle ind til UNICEF. Sommeren 2012 var jeg med til at registrere

vælgere inde i byen, uanset at jeg selv først kunne stemme halvandet år senere. Fredag efter træning gik jeg til hånde i min fars firma med at arkivere og taste ting ind på computer – helt klassisk rugbrødsarbejde, mens mørket faldt på udenfor, og vi spiste pizza fra Giovanni's med fingrene.

Ifølge far ville det alt sammen tage sig godt ud på mine collegeansøgninger, og jeg sagde bare ja uden at fortælle ham om grunden til, at jeg gjorde det. Jeg ville ikke have Gud til at beslutte sig for, at jeg ikke indfriede min del af aftalen, men indimellem mente jeg stadig at kunne høre en misbilligende hvisken i det høje: *Det er ikke godt nok, Charlie. Tror du virkelig, at det at samle affald op i vejkanten kan opveje det gode liv, du og din far har fået?*

Hvilket – langt om længe – bringer mig frem til april 2013, hvor jeg var sytten. Og til mr. Bowditch.

11

Gode gamle Hillview High. Hvor forekommer det dog længe siden. Om vinteren tog jeg bussen og sad omme bagi sammen med Andy Chen, som jeg havde været venner med siden grundskolen. Andy dyrkede også sport og kom senere til at spille basketball for Hofstra. På det tidspunkt var Bertie flyttet og ude af billedet. Hvilket for så vidt var en lettelse. En god ven kan også sagtens være en dårlig ven. Og Bertie og jeg var sandt at sige dårlige for hinanden.

Om efteråret og foråret kørte jeg på cykel, fordi vi bor i en by med bakker, og cykling var en god måde at opbygge muskelmasse i benene og bagdelen på. Det gav mig også mulighed for at tænke og være alene, og det kunne jeg godt lide. Vejen hjem fra HHS gik ad Plain Street til Goff Avenue og derefter videre ad Willow Street til Pine Street. Pine Street krydsede så Sycamore øverst oppe på bakken ned mod den forbandede bro. Og på hjørnet af Pine og Sycamore lå Psycho-huset, som Bertie Bird havde døbt det, da vi kun var ti eller elleve.

Ejeren hed Bowditch, navnet stod med falmede bogstaver på postkassen, men kunne stadig læses, hvis man klemte øjnene sammen. Ikke desto mindre havde Bertie fat i noget. Vi havde alle sammen set filmen (ligesom anden obligatorisk filmkunst for elleveårige som *Eksorcisten* og *Det grusomme udefra*), og det lignede faktisk lidt det hus, hvor Norman Bates boede sammen med sin

udstoppede mor. Det lignede slet ikke alle de andre små pæne tofamilieshuse og etplanshuse på Sycamore Street og i resten af kvarteret. Psycho-huset var en stor og uoverskuelig victoriansk bygning med stejlt tag, som sikkert engang havde været hvid, men nu var grånet til en nuance, jeg ville kalde gårdkat. Rundt om hele grunden løb der et ældgammelt stakit, der skiftevis hældede udad og indad. En rusten låge i hoftehøjde blokerede for adgang til de revnede fliser i havegangen. Plænen bestod hovedsagelig af vildtvoksende ukrudt. Verandaen så ud til at være i gang med langsomt at løsne sig fra huset. Alle persiennerne var trukket for, hvilket ifølge Andy Chen ikke gav nogen mening, i og med at vinduerne under alle omstændigheder var for beskidte til at kunne se ind igennem. Halvt begravet i det høje græs stod der et skilt med INGEN ADGANG. På lågen sad der et større skilt med PAS PÅ HUNDEN.

Andy kunne en historie om den pågældende hund, en schæfer ved navn Radar ligesom figuren i tv-serien *M*A*S*H.* Vi havde alle sammen hørt ham gø (uden at vide, at Radar i dette tilfælde faktisk var en hunhund) og indimellem også set et glimt af den, men Andy havde som den eneste set hunden på tæt hold. Han sagde, at han en dag var standset op på sin cykel, fordi mr. Bowditchs postkasse stod åben og var så fuld af reklamer, at nogle af dem var røget ud på fortovet og blev ført med af vinden.

„Jeg samlede skidtet op og puttede det ind igen til alt det andet," sagde Andy. „Jeg prøvede for pokker bare at gøre ham en tjeneste. Så hører jeg den her knurren og gøen a la *YABBA-YABBA-ROW-ROW*, kigger op og får øje på det her forpulede uhyre af en hund, der må have vejet *mindst* halvtreds kilo og havde blottet tænderne, så savlet stod efter den, og dens øjne var fandeme *røde.*"

„Helt sikkert," sagde Bertie. „En dæmonhund. Ligesom Cujo i den der film. Godt så."

„Det *var* de," sagde Andy. „Jeg sværger. Hvis den gamle ikke havde råbt efter den, ville den være braset direkte gennem lågen. Som er faldefærdig nok til at skulle have førtidsperson."

„Førtids*pension*," sagde jeg.

„Når du siger det, makker. I hvert fald kommer den gamle ud på verandaen og råber 'Radar, *dæk*!', så hunden lægger sig på maven med det samme. Den holdt bare aldrig op med at kigge på mig og knurre. 'Hvad laver du, knægt?' siger manden så. 'Er du ved at

hugge min post?' 'Nej, sir,' siger jeg, 'blæsten havde taget den, og så samlede jeg den op. Deres postkasse er helt proppet, sir.' 'Jeg skal nok selv bekymre mig om min postkasse,' siger han, 'og du ser bare at komme væk.' Og det gjorde jeg så." Andy rystede på hovedet. „Hunden havde flået struben ud på mig. Det er jeg helt sikker på."

Andy overdrev givetvis, det havde han det med at gøre, men om aftenen spurgte jeg ikke desto mindre far om mr. Bowditch. Far sagde, at han ikke vidste ret meget om ham, kun at han var inkarneret ungkarl og havde boet i sin ruin af et hus i længere tid, end far selv havde boet på Sycamore Street, og det ville nu snart sige femogtyve år.

„Din ven Andy er ikke det eneste barn, han har råbt efter," sagde far. „Bowditch er berygtet for sit hidsige temperament og sin lige så hidsige schæfer. Byrådet ville elske at se ham dø, så de kan rive huset ned, men foreløbig klarer han sig derinde. Når jeg ser ham – det sker ikke særlig ofte – taler jeg med ham, og han er sådan set høflig nok, men jeg er så også voksen. Nogle gamle mænd er bare allergiske over for børn. Hold dig hellere fra ham, Charlie."

Hvilket heller ikke var noget problem før den dag i april 2013. Som jeg nu vil fortælle jer om.

12

På vej hjem fra baseballtræning standsede jeg op på hjørnet af Pine og Sycamore for at slippe cykelstyret med venstre hånd og lige ryste den lidt. Den var stadig rød og øm på grund af eftermiddagens øvelser i gymnastiksalen (selve banen var stadig for mudret til at kunne bruges). Træner Harkness – der både underviste i baseball og basketball – satte mig på første base og lod et par andre mulige kastere træne hårde skud i marken. Nogle af dem kastede virkelig hårdt. Jeg vil ikke sige, at træneren hævnede sig på mig for ikke at ville spille basketball – vores hold, Hedgehogs, havde tabt den foregående sæson 5-20 – men heller ikke hævde det modsatte.

Mr. Bowditchs store forfaldne victorianske hus lå til højre for mig, og set fra den side lignede det mere end nogensinde huset fra *Psycho.* Jeg foldede hånden om venstre ende af styret og skulle lige til at køre videre, da jeg hørte en hund hyle. Det kom omme fra bagsiden af huset. Jeg tænkte på det uhyre af en hund med kæmpestore tænder og røde øjne oven over de savlende kæber, som

Andy havde beskrevet, men det her var ikke et *YABBA-YABBA-ROW-ROW* fra et angribende rovdyr og lød tværtimod trist og bange. Måske endda fortabt. Jeg har siden tænkt tilbage på det og overvejet, om det kun er bagklogskab, men er så alligevel nået frem til, at det ikke er det. For så kom lyden for anden gang. Og en gang til, men sagte og ligesom opgivende, som om dyret var begyndt at tænke *hvad nytter det.*

Og derefter langt mere sagte end det sidste opgivende hyl: „Hjælp."

Havde det ikke været for hylene, var jeg bare trillet ned ad bakken og hjem, taget mig et glas mælk og en halv æske småkager og været glad og tilfreds. Hvilket til gengæld havde været skidt for mr. Bowditch. Klokken var ved at være mange, skyggerne var begyndt at blive lange, og det var forbandet koldt af april måned at være. Mr. Bowditch kunne have ligget der hele natten.

Jeg fik æren for at have reddet ham – endnu et pluspoint på mine collegeansøgninger, såfremt jeg fulgte min fars opfordring til at lade al beskedenhed fare og vedlægge den avisartikel, der en uges tid efter blev trykt – men i virkeligheden var det slet ikke mig.

Det var Radar, der reddede ham med sine fortabte hyl.

Kapitel to

Mr. Bowditch. Radar. En nat i Psycho-huset.

1

Jeg hjulede rundt om hjørnet til lågen ud mod Sycamore Street og satte min cykel fra mig op ad det vakkelvorne stakit. Den lave låge – som knap nok nåede mig til livet – ville ikke gå op. Jeg kiggede ind over lågen og fik øje på en stor slå, der var lige så rusten som den låge, den holdt lukket. Jeg trak i den, men den rokkede sig ikke ud af stedet. Hunden hylede igen. Jeg afførte mig min rygsæk, som

var fuld af bøger, og brugte den som trappe. Jeg klatrede over lågen, slog knæet på skiltet med PAS PÅ HUNDEN og var lige ved at have fået det andet knæ over, da min ene gummisko sad fast foroven. Jeg spekulerede på, om jeg kunne nå at hoppe tilbage på fortovet, hvis hunden besluttede at komme efter mig ligesom dengang med Andy. Jeg kom i tanke om den gamle kliche om, at frygten giver vinger, og håbede ikke på at skulle afprøve dens sandhedsværdi i praksis. Jeg gik til football og baseball. Højdespring overlod jeg til atletikfolkene.

Jeg løb om bagved og kunne mærke det høje græs slå mod bukserne. Jeg husker ikke at have lagt mærke til skuret, ikke dengang, for jeg holdt først og fremmest udkig efter hunden. Den var omme på bagverandaen. Ifølge Andy Chens beretning havde den vejet over halvtreds kilo, og måske havde den også gjort det, dengang vi var små, og high school lå langt ude i fremtiden, men den hund, jeg nu kiggede på, kunne ikke veje mere end omkring tredive. Den var mager med nøgne pletter i pelsen, halen var tjavset og snuden altovervejende hvid. Den så mig, begyndte at gå ned ad den vakkelvorne trappe og var lige ved at falde på vej uden om manden, der lå fladt på trappen. Den kom hen mod mig, men ikke som et frontalangreb, kun i humpende, gigtplaget løb.

„Radar, *dæk*," sagde jeg. Uden de helt store forventninger om at blive adlydt, men ikke desto mindre lagde den sig på maven i ukrudtet og begyndte at pibe. For alle tilfældes skyld gik jeg i en stor bue uden om den hen til bagverandaen.

Mr. Bowditch lå på venstre side. Hans kakibukser bulnede ud lige over det højre knæ. Man behøvede ikke at være læge for at konstatere, at han havde brækket benet, og at det efter bulen at dømme måtte være temmelig slemt. Jeg kunne ikke umiddelbart bestemme mr. Bowditchs alder, men han måtte være pænt gammel. Hans hår var overvejende hvidt, om end det må have været nærmest gulerodsfarvet, da han var ung, for der var stadig rødlige striber i det. De fik håret til at virke rustent. Linjerne på hans kinder og omkring munden var dybe nok til snarere at være furer. Panden var på trods af det kolde vejr dækket af sved.

„Jeg har brug for hjælp," sagde han. „Faldt ned ad den skide stige." Han prøvede at pege. Han kom til at bevæge sig lidt på trinene og stønnede.

„Har De ringet til alarmcentralen?" spurgte jeg.

Han så på mig, som om jeg var småt begavet. „Telefonen er inde i *huset,* knægt. Jeg er *herude.*“

Det forstod jeg først senere. Mr. Bowditch havde ingen mobiltelefon. Havde aldrig haft behov for at anskaffe sig en og vidste dårlig nok, hvad det var.

Han prøvede igen at bevæge sig og skar tænder. „For *fanden,* hvor gør det ondt.“

„Lig hellere stille,“ sagde jeg.

Jeg ringede til alarmcentralen og sagde, at jeg skulle bruge en ambulance til hjørnet af Pine og Sycamore, fordi mr. Bowditch var faldet og havde brækket benet. Bruddet så ud til at være alvorligt, sagde jeg. Jeg kunne se knoglen stikke ud gennem buksebenet, og hans knæ så også ud til at være hævet. Jeg blev bedt om at oplyse husnummeret, så jeg spurgte mr. Bowditch.

Han sendte mig sit er-du-ligefrem-født-småt-begavet-blik. „Nummer 1,“ sagde han.

Jeg sagde det videre til damen, der lovede at sende en ambulance med det samme. Hun bad mig blive hos ham og holde ham varm.

„Han sveder allerede,“ sagde jeg.

„Hvis bruddet er så slemt, som De siger, sir, er det sikkert chok.“

„Øh, okay.“

Radar kom humpende tilbage med ørerne ind mod hovedet og knurrede.

„Hold op med det der, tøs,“ sagde Bowditch. „Dæk.“

Radar – som åbenbart var en hunhund – lagde sig på maven neden for trappen med et tilsyneladende lettet udtryk i ansigtet og begyndte at gispe.

Jeg tog min træningsjakke af og begyndte at brede den ud over mr. Bowditch.

„Hvad fanden laver du?“

„Jeg fik besked på at holde Dem varm.“

„Jeg *er* varm.“

Men det kunne jeg se, at han ikke var, for nu var han også begyndt at ryste. Han sænkede hagen for at tage min jakke i øjesyn.

„Du går altså i high school?“

„Ja, sir.“

„Rød og gylden. Det vil sige Hillview.“

„Ja.“

„Dyrker du sport?“

„Football og baseball.“

„Hedgehogs. Hvor –“ Han prøvede at bevæge sig og udstødte et råb. Radar spidsede øren og kiggede ængstelig på ham. „Hvor *er* det dog et fjollet navn.“

Det var jeg ikke uenig i. „De må hellere lade være med at prøve på at bevæge Dem, mr. Bowditch.“

„Trinene gnaver alle mulige steder. Jeg burde være blevet nede på jorden, men jeg troede, jeg kunne komme op på verandaen. Og derefter indenfor. Var nødt til at forsøge. Det bliver skidekoldt herude inden ret længe.“

Efter mine begreber var det skidekoldt allerede.

„Godt du kom. Du hørte vel den gamle tøs hyle.“

„Først hunden og så Deres råb,“ sagde jeg. Jeg så op på verandaen. Jeg kunne se døren, men regnede ikke med, at han kunne have nået håndtaget uden at komme op på det raske knæ. Og det havde han næppe været i stand til.

Mr. Bowditch fulgte mit blik. „Hundelem,“ sagde han. „Måske kunne jeg kravle igennem, tænkte jeg.“ Han skar en grimasse. „Du har vel ikke tilfældigvis noget smertestillende på dig? Aspirin eller måske noget stærkere? Når du nu dyrker sport og alt muligt?“

Jeg rystede på hovedet. Svagt, ganske svagt kunne jeg høre en sirene. „Hvad med Dem selv? Har De noget liggende?“

Han tøvede og nikkede. „Indenfor. Gå lige hen ad gangen. Der er et lille gæstetoilet ved siden af køkkenet. I medicinskabet står der vist et glas Empirin. Lad være med at røre ved andet.“

„Det skal jeg nok.“ Selv om han var gammel og havde smerter, blev jeg stadig lidt pikeret over antydningen.

Han rakte en arm frem og greb fat i min trøje. „Lad være med at snage.“

Jeg trak mig tilbage. „Det har jeg jo lige lovet.“

Jeg gik op ad trappen. „Radar!“ sagde mr. Bowditch. „Følg med!“

Radar humpede op ad trappen og ventede på, at jeg skulle åbne døren i stedet for den lem med hængsler, som var blevet skåret ud i den nederste del af døren. Den fulgte efter mig hen ad gangen, som henlå i halvmørke og forekom ret utrolig. I den ene side lå der gamle blade i bundter med sejlgarn. Nogle af dem kendte jeg, for eksempel *Life* og *Newsweek,* men der var også nogle – *Collier's, Dig, Confidential* og *All Man* – som jeg aldrig havde hørt om. I den

modsatte side lå der stakke af bøger, de fleste af dem gamle og med den særlige lugt, gamle bøger har. Det er sikkert ikke alle, der bryder sig om den, men jeg gør. Det lugter muggent, men det er en god form for mug.

Køkkenet var fuldt af gamle husholdningsapparater, komfuret var et Hotpoint, der sad rustringe i vasken, hanerne var med de der gamle hjulagtige håndtag, og linoleumsgulvet var for slidt til, at jeg kunne skelne mønsteret. Til gengæld herskede der pinlig orden. Der stod en enkelt tallerken, en enkelt kop og et enkelt sæt bestik – kniv, gaffel, ske – i tørrestativet. Det blev jeg trist til mode ved at se. På gulvet stod der også en ren skål med navnet RADAR på kanten, og det gjorde mig endnu mere trist.

Jeg gik ind på gæstetoilettet, som ikke var meget større end et skab – der var kun en toiletkumme med låget oppe og flere rustringe samt en vask med et spejl ovenover. Jeg åbnede spejlet og fik øje på en samling gammel receptmedicin, der så ud til at være blevet leveret af Noas ark. På et glas på den midterste hylde stod der Empirin. Da jeg tog det op, fik jeg øje på en lille kugle inde bagved. Den lignede et hagl.

Radar ventede ude i køkkenet, for i praksis var der ikke plads til os begge to ude på toilettet. Jeg tog koppen fra opvaskestativet, fyldte vand i fra hanen og gik tilbage gennem Gangen Med Gammelt Læsestof med Radar lige i hælene. Udenfor var sirenen blevet kraftigere og var kommet tættere på. Mr. Bowditch lå med hovedet på den ene underarm.

„Hvordan har De det?“ spurgte jeg.

Han løftede hovedet, så jeg kunne se hans svedige ansigt og forpinte øjne med mørke ringe omkring. „Hvordan ser det ud?“

„Ikke særlig godt, men jeg er bare ikke sikker på, at De skal tage de her piller. Ifølge glasset var de holdbare til august 2004.“

„Giv mig tre.“

„Helt ærligt, mr. Bowditch, måske skal De hellere vente på ambulancen, der kan De få –“

„Giv mig dem nu bare. Hvis det ikke slår mig ihjel, gør det mig stærkere. Det ved du vel ikke, hvem der har sagt, gør du? De lærer jer jo ikke noget nu om dage.“

„Nietzsche,“ sagde jeg. „*Gudernes ragnarok.* Jeg har historie i dette semester.“

„ Det bliver værst for dig selv.“ Han rodede i bukselommen og

stønnede, men helmede ikke, før han havde fået en tung nøglering frem. „Lås døren for mig, knægt. Den forsølvede nøgle med det firkantede hoved. Fordøren er allerede låst. Og giv mig dem så tilbage."

Jeg fik den forsølvede nøgle ud af ringen og rakte ham ringen tilbage. Han stak den i lommen og stønnede noget mere imens. Nu var sirenen helt tæt på. Jeg håbede, de ville have større held med den rustne slå, end jeg selv havde haft. Ellers blev de nødt til at vælte lågen. Jeg begyndte at rejse mig op og kom til at se på hunden. Den havde hovedet nede på jorden mellem poterne. Den fjernede ikke blikket fra mr. Bowditch.

„Hvad med Radar?"

Han sendte mig igen sit er-du-da-født-småt-begavet-blik. „Hun kan gå ind ad hundelemmen og ud igen, når hun skal besørge."

Et barn eller en lille voksen med ønske om at se sig omkring og stjæle noget kunne også bruge lemmen, tænkte jeg. „Jo, men hvem skal give den mad?"

Jeg behøver næppe at forklare jer, at mit førstehåndsindtryk af mr. Bowditch ikke var særlig godt. Han virkede som en opfarende gnavpot, der ikke overraskende boede alene, for en kone ville enten have slået ham ihjel eller være skredet. Men når han så på den gamle schæferhund, bemærkede jeg også noget andet: kærlighed og fortvivlelse. Kender I udtrykket om ikke at vide sine levende råd? Det var nøjagtig det, mr. Bowditch udstrålede. Han må have haft grufulde smerter, men lige der kunne han ikke tænke på andet – bekymrede han sig ikke om andet – end sin hund.

„Pis. Pis, pis, *pis.* Jeg kan ikke forlade hende. Jeg bliver nødt til at tage hende med hen på det skide hospital."

Sirenen nåede frem foran huset og blev slukket. Bildøre smækkede.

„Det får De ikke lov til," sagde jeg. „Det ved De vist også godt."

Han blev stram om munden. „Så tager jeg ikke afsted."

Åh jo, det gør De i hvert fald, tænkte jeg. Og så tænkte jeg også noget andet, der bare slet ikke forekom at være min egen tanke. Det har det givetvis været, men føltes bare ikke sådan. *Vi havde en aftale. Skidt med at samle skrald op på motorvejen, det er her, du har mulighed for at indfri din del af den.*

„Hallo?" blev der råbt. „Det er redderne, er der nogen til at åbne lågen?"

„Lad mig beholde nøglen," sagde jeg. „Så giver jeg den mad. Jeg skal bare have at vide hvor meget og –"

„*Hallo? Vær venlig at svare, ellers går vi bare ind!"*

„– og hvor tit."

Nu svedte han voldsomt, og ringene under hans øjne var blevet mørkere, så de lignede mærker efter slag. „Luk dem ind, før de vælter den skide låge." Han udstødte et hårdt, flosset suk. „Vorherre bevares noget lort."

2

Manden og kvinden ude på fortovet var i jakker med teksten Arcadia Amtssygehus Ambulancetjeneste. De havde medbragt en båre med alt muligt grej ovenpå. De havde flyttet min rygsæk, og manden gjorde sit bedste for at banke slåen til side. Han havde ikke mere held med det end jeg.

„Han er omme bagved," sagde jeg. „Jeg hørte ham råbe om hjælp."

„Alle tiders, men jeg kan bare ikke få den her op. Prøv at tage fat, knægt. Måske kan vi gøre det sammen."

Jeg tog fat, og vi trak til. Slåen røg endelig til side og klemte min tommelfinger på vejen. I kampens hede lagde jeg dårlig nok mærke til det, men om aftenen var det meste af neglen blevet sort.

De gik hen langs huset, mens båren bumpede sig gennem det høje græs, og udstyret på den hoppede og dansede. Radar kom humpende rundt om hjørnet, knurrede og forsøgte at lyde frygtindgydende. Den gjorde sit bedste, men jeg kunne også godt se, at den ikke havde ret mange kræfter tilbage efter al den opstandelse.

„Dæk, Radar," sagde jeg, hvorpå den lagde sig med et taknemligt blik i øjnene. Redderne gik dog stadig i en stor bue uden om den.

De så mr. Bowditch ligge på verandatrappen og fik travlt med at pakke deres grej ud. Kvinden sørgede for beroligende kommentarer om, hvordan det ikke så særlig slemt ud, og at de ville give ham noget at falde til ro på.

„Det har han allerede fået," sagde jeg og tog glasset med Empirin op af lommen. Den mandlige redder kiggede på det. „Vorherre bevares, de er jo *antikke*," sagde han. „Det er længe siden, der har været noget som helst fut tilbage i dem. CeeCee, Demerol. Tyve bør

være nok.“

Radar var kommet tilbage. Den knurrede symbolsk ad CeeCee og gik derefter pibende hen til sin herre. Bowditch klappede den på hovedet med rundet hånd, og da han tog hånden til sig, lagde hunden sig op på trappen ved siden af ham.

„Hunden reddede Deres liv, sir,“ sagde jeg. „Den kan ikke komme med på hospitalet og heller ikke bare gå uden mad.“

Jeg stod med den forsølvede nøgle til bagdøren. Han betragtede den, mens CeeCee gav ham en sprøjte, som han tilsyneladende ikke engang kunne mærke. Han udstødte endnu et hårdt suk. „Okay, har jeg måske for helvede overhovedet noget valg? Hendes mad står i en stor plastikspand inde i spisekammeret. Bag døren. Hun skal have en skål klokken seks og en igen klokken seks i morgen tidlig, hvis de beholder mig natten over.“ Han så hen på den mandlige redder. „Gør de?“

„Det skal jeg ikke kunne sige, sir. Det er det op til de højere magter at beslutte.“ Han var ved at pakke en blodtryksmåler ud. CeeCee sendte mig et blik som for at sige jo, de beholder ham natten over, og det er kun begyndelsen.

„En skål klokken seks i aften og klokken seks i morgen tidlig. Det er noteret.“

„Jeg kan ikke huske, hvor meget mad der er tilbage i spanden.“ Han var begyndt at blive uklar i blikket. „Hvis du får brug for at købe mere, så tag i Pet Pantry. Den spiser Orijen Regional Red. Ingen kød og ingen godbidder. Det kan en dreng, der har læst Nietzsche, sikkert sagtens huske.“

„Det skal jeg nok.“

Den mandlige redder havde pustet blodtryksmåleren op, og hvad han end så, brød han sig ikke om det. „Vi kører Dem ud på båren, sir. Jeg hedder Craig, og det er CeeCee.“

„Jeg hedder Charlie Reade,“ sagde jeg. „Det er mr. Bowditch. Jeg kender ikke hans fornavn.“

„Howard,“ sagde Bowditch. De skulle lige til at løfte ham, da han bad dem vente et øjeblik. Han tog Radar om hovedet og så den i øjnene. „Nu skal du være en god tøs. Vi ses snart igen.“

Den peb og slikkede ham. Der løb en tåre ned ad hans ene kind. Det var muligvis på grund af smerterne, men det tror jeg nu ikke.

„Der ligger penge i meldåsen i køkkenet,“ sagde han. Så blev han kortvarigt klar i blikket og stram om munden. „Glem det. Meldåsen

er tom. Det havde jeg glemt. Hvis du –“

„Sir,“ sagde CeeCee, „nu skal vi altså have Dem ud i –“

Han så på hende og bad hende tie stille et øjeblik. Så kiggede han atter på mig. „Hvis du får brug for at købe en ny sæk foder til den, må du selv lægge ud. Jeg skal nok give dig penge senere. Er det forstået?“

„Ja.“ Jeg forstod også noget andet. Selv med kroppen fuld af et eller andet førsteklasses dope var mr. Bowditch udmærket klar over, at han hverken ville komme tilbage i aften eller i morgen aften.

„Fint. Pas godt på hunden. Hun er mit et og alt.“ Han klappede Radar en sidste gang, nussede den bag ørerne og nikkede til redderne. Da de løftede ham op, udstødte han et råb gennem de sammenbidte tænder, der fik Radar til at gø.

„Og knægt?“

„Ja?“

„Lad være med at *snage.*“

Det nedlod jeg mig ikke til at svare på. Craig og CeeCee mere eller mindre løftede båren rundt langs siden af huset for ikke at ryste ham for meget. Jeg gik hen og kiggede først på teleskopstigen i græsset og så op på taget. Han måtte have været ved at rense tagrender. Eller prøvet på det.

Jeg gik tilbage til trappen og satte mig. Ude foran gik sirenen i gang igen, først højlydt og derefter stadig svagere på vej ned ad bakken til den forbandede bro. Radar fulgte lyden med øjnene og spidsede øren. Jeg prøvede at klappe den. Da den hverken bed mig eller så meget som knurrede, gjorde jeg det igen.

„Så er det vist kun dig og mig, tøs,“ sagde jeg.

Radar lagde snuden op på min sko.

„Han sagde ikke engang tak,“ sagde jeg. „Højrøvede stodder.“

Men mere vred var jeg så heller ikke, for det betød ikke noget. Jeg behøvede ikke tak. Det her handlede om at betale tilbage.

3

Jeg ringede til far og forklarede ham situationen, mens jeg gik rundt om huset og håbede på, at min rygsæk ikke var blevet hugget. Men ikke blot stod den der stadig, en af redderne havde åbenbart også taget sig tid til at hive den ind bag lågen. Far spurgte, om han kunne gøre noget. Jeg sagde nej, jeg ville bare blive der og læse lidt

lektier, indtil Radar skulle have mad klokken seks, og så komme hjem. Han lovede at tage kinesisk mad med, og at vi så ville ses, når han kom hjem. Jeg sagde, at jeg elskede ham, og han sagde i lige måde.

Jeg fiskede cykellåsen op af rygsækken og overvejede at løfte min Schwinn ind bag stakittet, men besluttede mig så for, at det kunne være lige meget og nøjedes i stedet med at låse den fast til lågen. Jeg trådte et skridt baglæns og var lige ved at falde over Radar. Den bjæffede og skyndte sig væk.

„Undskyld, tøs, undskyld." Jeg satte mig på hug og rakte hånden ud. Efter et øjebliks betænkningstid kom hunden hen til den, snusede og slikkede den let. Mere Cujo den Forfærdelige var den altså heller ikke.

Jeg gik om bagved med hunden i hælene, og først der bemærkede jeg udhuset. Jeg antog det for at være et redskabsskur, for det var i hvert fald under ingen omstændigheder stort nok til en bil. Jeg overvejede at lægge den væltede stige derind og besluttede så, at da det ikke så ud til regn, var der ingen grund til at bruge tid på det. Som jeg senere fandt ud af, ville jeg i så fald også være kommet til at slæbe den fyrre meter til ingen verdens nytte, i og med at der sad en enorm hængelås på døren, og mr. Bowditch havde taget resten af sine nøgler med sig.

Jeg lukkede os ind, fandt en gammeldags lyskontakt med drejeknap og gik gennem Gangen Med Gammelt Læsestof ud i køkkenet. Lyset derinde kom fra en loftslampe af matteret glas, der lignede en rekvisit fra en af fars gamle film på TCM. Køkkenbordet var dækket af en falmet, men ren voksdug med ternet mønster. Jeg nåede frem til den konklusion, at *alt* i køkkenet lignede rekvisitter fra en gammel film. Jeg kunne nærmet se mr. Chips for mig komme ind i kappe og mørtelbræthat. Eller måske Barbara Stanwyck der siger til Dick Powell, at han kom lige i rette tid til en drink. Jeg satte mig ved bordet. Radar gik ind under det og fandt sig til rette med et lille damet grynt. Jeg sagde, at den var en god tøs, og den logrede til svar.

„Bare rolig, han kommer snart tilbage." *Måske*, tænkte jeg.

Jeg tog mine bøger op og lavede et par matematikopgaver, så satte jeg mine EarPods i og hørte næste dags fransklektie, en popsang med titlen „Rien Qu'une Fois" eller noget i retning af „Kun den ene gang." Det var ikke lige min kop te, jeg er mere til

traditionel rock, men det var en af de sange, man holder mere og mere af for hver gang, man hører den. Altså indtil den bliver til en ørehænger, og man begynder at hade den. Jeg hørte den igennem tre gange og begyndte at synge med, sådan som vi skulle gøre i klassen:

„Je suis sûr que tu es celle que j'ai toujours attendue …"

Efter første vers kiggede jeg ned under bordet og så Radar betragte mig med ørerne lagt tilbage og en mine, der i mistænkelig grad lignede medynk. Jeg kom til at grine. „Det er nok ikke lige det, jeg skal satse på, hvad?"

Der blev logret med halen.

„Du skal ikke bebrejde mig det, det er lektier. Har du lyst til at høre den en gang til? Nej? Det har jeg heller ikke."

På køkkenbordet til venstre for komfuret kunne jeg se fire ens dåser på rad og række, markeret henholdsvis SUKKER, MEL, KAFFE og SMÅKAGER. Jeg var ved at være heftigt sulten. Hjemme ville jeg være gået i køleskabet og have kylet halvdelen af indholdet i mig, men nu var jeg jo netop ikke hjemme og ville ikke være det før – jeg kiggede på uret – om en time. Jeg besluttede mig for at udforske småkagedåsen, for det ville helt sikkert ikke kunne betragtes som at snage. Den var propfuld af en blanding af pekannøddecookies og de der chokoladeovertrukne skumfiduser. Jeg blev enig med mig selv om, at når jeg nu alligevel var hundesitter, ville mr. Bowditch nok ikke savne en enkelt af dem. Eller to. Eller sågar fire. Der tvang jeg dog mig selv til at holde op, selv om det var svært. Det var nogle ualmindelig lækre cookies.

Jeg så over på meldåsen og mindedes at høre mr. Bowditch sige, at der var penge i den. Så havde hans ansigtsudtryk ændret sig – var blevet skarpere. *Glem det. Meldåsen er tom. Det havde jeg glemt.* Jeg var lige ved at kigge i den, og for ikke ret længe siden ville jeg også havde gjort det. Jeg satte mig ned igen og åbnede min historiebog.

Jeg pløjede mig gennem tungt stof om Versaillestraktaten og de tyske krigsskadeerstatninger, og da jeg igen så på uret (der hang også et ur over vasken, men det var gået i stå), opdagede jeg, at den var kvart i seks. Jeg besluttede mig for, at det måtte være på tide at holde fyraften og give Radar mad.

Jeg forestillede mig, at døren ved siden af køleskabet måtte være spisekammeret, og det havde jeg ret i, viste det sig. Der lugtede af spisekammer på den helt rigtige måde. Jeg trak i snoren for at

tænde lyset og glemte et kort øjeblik alt om at give Radar mad. Fra gulv til loft og på alle sider var det lille rum fyldt med dåsemad og tørkost. Der var dåsekød og baked beans og sardiner og saltkiks og Campbell's suppe, pasta og pastasauce, flasker med druesaft og tranebærsaft, glas med gele og marmelader, snesevis og måske også hundredvis af dåser med grønsager. Mr. Bowditch havde tydeligvis forberedt sig grundigt til apokalypsen.

Radar peb på *glem nu ikke hunden*-måden. Jeg så om bag døren, og der stod plastikbeholderen med foder ganske rigtigt. Den måtte kunne rumme fyrre-halvtreds kilo, men lige nu var bunden knap nok dækket. Hvis Bowditch skulle ligge et par dage – eller sågar en uge – på hospitalet, blev jeg nødt til at købe mere.

Portionsmålet lå nede i beholderen. Jeg fyldte det og hældte pillerne over i skålen med hundens navn på. Radar kastede sig over foderet og logrede langsomt. Den var gammel, men stadig glad for at spise. Det var vel meget godt, tænkte jeg.

„Nu tager du det bare helt roligt," sagde jeg og tog min jakke på. „Vær nu bare en god tøs, så ses vi i morgen tidlig."

Så lang tid kom der dog ikke til at gå.

4

Far og jeg fyldte os med kinesisk mad, og jeg gav ham den udvidede version af mine oplevelser om eftermiddagen, begyndende med mr. Bowditch på trappen, videre hen ad Gangen Med Gammelt Læsestof og som afslutning Dommedagsspisekammeret.

„Han har hamstret," sagde far. „Det har jeg efterhånden set nogle gange, som regel efter den hamstrendes død. Men der er ryddeligt nok, siger du?"

Jeg nikkede. „I hvert fald i køkkenet. En plads til alt og alt på rette plads. De gamle medicinglas på gæstetoilettet var støvede, men ellers bemærkede jeg ikke noget."

„Ingen bil."

„Niks. Og heller ikke plads til en i redskabsskuret."

„Han må få sine købmandsvarer bragt ud. Og derudover er der selvfølgelig altid Amazon, som i år 2040 vil have overtaget verdensherredømmet på nøjagtig den måde, højrefløjen er så bange for. Jeg gad godt vide, hvor han får sine penge fra, og hvor mange der er tilbage."

Det gjorde jeg også. Når man selv har været et mulehår fra at gå fallit, er det nok meget normalt at være nysgerrig på den slags.

Far rejste sig. „Jeg købte ind og fragtede hjem. Nu skal jeg lige have arbejdet lidt. Du rydder op."

Jeg ryddede op og øvede derefter et par bluesnumre på guitar. (Så længe det var i E, kunne jeg spille stort set alt). Normalt kunne jeg rask væk fortabe mig i musikken, til jeg fik ondt i fingrene, men ikke denne aften. Jeg stillede min Yamaha tilbage i hjørnet og sagde til far, at jeg ville tage op til mr. Bowditchs hus for at se til Radar. Jeg blev ved med at tænke på, at den var helt alene deroppe. Måske gik hunde ikke op i den slags, men man kunne jo aldrig vide.

„Fint, så længe du ikke finder på at tage ham med herned."

„Det er en hun."

„Okay så, men uanset kønnet har jeg bare ikke lyst til at høre en ensom hund hyle klokken tre om natten."

„Jeg skal nok lade være med at tage den med herned." Han behøvede ikke at få at vide, at tanken faktisk havde strejfet mig.

„Og lad nu heller ikke Norman Bates få fat i dig."

Jeg så overrasket på ham.

„Hvad? Troede du ikke, jeg vidste det?" Nu grinede han. „Folk kaldte det Psycho-huset, længe før du og dine venner blev født, lille helt."

5

Det fik mig til at smile, men det var sværere at se det sjove i det, da jeg kom op til hjørnet af Pine og Sycamore. Huset syntes at tårne sig op på sin bakke og skygge for stjernerne. Jeg kunne høre for mig, hvordan Norman Bates sagde *Mor! Alt det blod!* og ville ønske, at jeg aldrig havde set den forbandede film.

I det mindste var slåen for lågen blevet lettere at trække til side. Jeg brugte min telefon som lygte og gik rundt om huset. Jeg lyste en enkelt gang på det og ville ønske, at jeg ikke havde gjort det. Ruderne var snavsede, og alle persiennerne trukket for. Den slags vinduer lignede altid blinde øjne, som på en eller anden måde alligevel kunne se mig og ikke brød sig om at blive forstyrret. Jeg nåede rundt om hjørnet, og lige da jeg begyndte at gå hen mod bagverandaen, lød der et bump. Jeg blev tilstrækkelig forskrækket til at slippe telefonen. Idet den faldt, så jeg en skygge bevæge sig.

Jeg råbte ikke op, men kunne mærke kuglerne krybe sammen i pungen. Jeg stivnede ved synet af skyggen på vej hen mod mig, og før jeg kunne nå at vende om og spæne, var Radar i fuld gang med at pibe og snuse til mit bukseben og prøve at springe op ad mig. Med sin dårlige ryg og sine dårlige hofter formåede den kun at præstere et par mislykkede hop. Bumpet måtte have været lyden af hundelemmen, der faldt i.

Jeg satte mig på knæ og holdt om hunden, klappede den på hovedet med den ene hånd og kløede den under halsbåndet med den anden. Den slikkede mig i ansigtet og puttede sig så tæt ind til mig, at jeg var lige ved at vælte.

„Der sker ikke noget," sagde jeg. „Var du bange for at være alene? Det vil jeg vædde med, at du var." Og hvornår *havde* den i det hele taget sidst været alene, hvis mr. Bowditch ikke havde bil og fik alle sine købmandsvarer bragt ud? Måske var det længe siden. „Der sker ikke noget. Alt er i orden. Kom så."

Jeg fandt min telefon og gav mine kugler tid til at falde på plads igen, så fortsatte jeg til bagdøren med hunden så tæt efter mig, at dens hoved blev ved med at støde ind mit knæ. Engang havde Andy Chen i hvert fald efter eget udsagn mødt et uhyre af en hund i forhaven til dette hus. Men det var mange år siden. Hunden her var bare en skræmt gammel dame, som havde hørt mig komme og var tumlet ud af sin hundelem for at tage imod mig.

Vi gik op ad bagtrappen. Jeg låste døren op og tændte lyset i Gangen Med Gammelt Læsestof. Jeg undersøgte hundelemmen og fandt ud af, at den var forsynet med tre små slåer, en i hver side og en foroven. Jeg mindede mig selv om at slå dem for, når jeg gik, så Radar ikke stak af. Baghaven var sikkert hegnet ind ligesom forhaven, men jeg vidste det ikke med sikkerhed, og indtil videre var det mig, der havde ansvar for hunden.

Ude i køkkenet knælede jeg foran Radar og klappede den på begge sider af hovedet. Den spidsede øren og kiggede opmærksomt på mig. „Jeg bliver nødt til at gå, men jeg lader noget lys brænde og kommer tilbage i morgen tidlig for at give dig mad. Okay?"

Den peb, slikkede min hånd og gik hen til sin skål. Den var ganske vist tom, men hunden slikkede et par gange til på den og kiggede op på mig. Budskabet var ligesom ikke til at tage fejl af. „Ikke mere før i morgen tidlig," sagde jeg.

Den lagde sig ned med snuden på den ene forpote uden på noget

tidspunkt at se væk fra mig.

„Altså …“

Jeg gik hen til dåsen med SMÅKAGER. Mr. Bowditch havde sagt intet kød og ingen godbidder, hvilket jeg valgte at tolke som ingen godbidder med kød i. Er semantik ikke bare vidunderligt? Jeg havde en vag erindring om engang at have hørt noget om, at hunde ikke kan tåle chokolade, så i stedet fiskede jeg en pekannøddecookie op og brækkede et stykke af. Så rakte jeg det frem. Hunden snusede til det og tog det forsigtigt ud af mine fingre.

Jeg satte mig ved bordet, hvor jeg havde læst lektier, mens jeg tænkte, at jeg bare burde se at komme afsted. Det var en hund, for pokker, ikke et barn. Selv om den måske ikke brød sig om at være alene, fandt den jo nok ikke på at bryde ind i skabet under vasken og drikke afløbsrens.

Min telefon brummede. Det var far. „Alt i orden deroppe?“

„Ingen problemer, men det var godt, jeg tog herop. Jeg havde ladet lemmen stå åben. Hunden kom ud, da den hørte mig.“ Der var ingen grund til at fortælle ham, at da jeg så skyggen nærme sig, havde jeg et kort øjeblik set Janet Leigh i brusebadet for mig, mens hun skreg og prøvede at undvige kniven.

„Det kan du ikke gøre for. Du kan jo ikke tænke på alt. Er du på vej tilbage?“

„Lige om lidt.“ Jeg kiggede på Radar, der kiggede tilbage. „Far, måske skal jeg hellere –“

„Det er ikke nogen god ide, Charlie. Du skal i skole i morgen. Det er en voksen hund. Den kan sagtens være alene om natten.“

„Jeg ved det, det kan den helt sikkert.“

Radar kom op at stå, og det gjorde lidt ondt at se på. Den fik bagpartiet ind under sig og forsvandt i mørket, sikkert i retning af stuen.

„Jeg bliver lige et par minutter. Det er en sød hund.“

„Okay.“

Jeg lagde på og hørte en sagte, pibende lyd. Radar kom tilbage med et stykke legetøj i munden. Det lignede en abe, men var for gennemtygget til, at jeg kunne afgøre det med sikkerhed. Jeg havde stadig telefonen i hånden og tog et billede. Hunden kom hen til mig med legetøjet og lod det falde ned ved siden af min stol. Dens blik fortalte mig med al ønskelig tydelighed, hvad jeg forventedes at gøre.

Jeg kastede legetøjet i en blød bue gennem lokalet. Radar humpede efter det, samlede det op, fik det til at pibe et par gange for lige at markere, hvem der bestemte, og kom så tilbage med det. Den lod det dumpe ned ved siden af min stol. Jeg kunne sagtens se den for mig som en ung, kraftigere og mere adræt hund, der kastede sig afsted i fuldt firspring efter den stakkels gamle abe (eller dens forgænger). Ligesom Andy havde fortalt, at den i sin tid var løbet hen mod ham. Nu var det så slut med at løbe, men den prøvede stadig at gøre sit bedste. Jeg kunne forestille mig den tænke *kan du se, hvor god jeg er til det her? Hvis du bliver her, kan jeg gøre det hele natten!*

Det kunne den bare ikke, ligesom jeg i øvrigt heller ikke kunne blive der. Far ville have mig til at komme hjem, og jeg ville nok heller ikke få sovet særlig meget, hvis jeg blev der. Alt for mange mystiske knirke- og stønnelyde i alt for mange værelser, hvor hvad som helst kunne ligge på lur … og snige sig hen mod mig, når lyset var blevet slukket.

Radar kom tilbage med pibeaben. „Ikke mere," sagde jeg. „Nu lægger du dig til at sove, tøs."

Jeg begyndte at gå hen mod bagdøren, men fik så en ide. Jeg gik ind i det mørke rum, hvor Radar havde fundet sit legetøj, og famlede efter en kontakt, i håb om at der ikke var noget (for eksempel Norman Bates' indtørrede mumie af en mor), som ville gribe mig om håndleddet. Kontakten klikkede, da jeg fandt den og drejede den rundt.

Mr. Bowditchs stue var ligesom køkkenet gammeldags, men velholdt. Der stod en sofa med mørkebrunt betræk. Den så ikke ud til at have været brugt særlig meget. Der var tilsyneladende navnlig blevet siddet i en lænestol midt på et gammeldags kludetæppe. Jeg kunne se fordybningen efter mr. Bowditchs tynde skanker. En blå herreskjorte lå henslængt over stoleryggen. Over for stolen stod der et nærmest forhistorisk tv. Oven på det var der en antenne. Jeg tog et billede af det med telefonen. Jeg var ikke klar over, om et så antikt tv overhovedet virkede, men selv i så fald blev det efter dyngerne af bøger på hver side at dømme, mange af dem med gule klæbesedler i, sikkert ikke brugt særlig meget. I den modsatte ende af stuen stod der en fletkurv fuld af hundelegetøj, og andet behøvede man ikke at få at vide om, hvor højt mr. Bowditch elskede sin hund. Radar traskede gennem stuen og tog fat i en tøjkanin. Den kom hen til mig med et forhåbningsfuldt blik.

„Det kan jeg ikke," sagde jeg. „Men du kan få den her. Den lugter sikkert lidt af din herre."

Jeg tog skjorten fra stoleryggen og bredte den ud på køkkengulvet ved siden af hundeskålen. Hunden snusede til den og lagde sig på den. „God tøs," sagde jeg. „Vi ses i morgen tidlig."

Jeg begyndte at gå ud til bagdøren, ombestemte mig og gik hen til hunden med dens tøjabe. Den tyggede en gang eller to på den, måske bare for at gøre mig glad. Jeg tog et par skridt baglæns og tog endnu et billede med min telefon. Så gik jeg ud og huskede at låse hundelemmen på vejen. Hvis hunden svinede indenfor, blev jeg bare nødt til at gøre rent efter den.

På vej hjem kom jeg til at tænke på tagrenderne, der utvivlsomt var fulde af blade. Den langhårede plæne. Der trængte også slemt til at blive malet, og det rakte mine evner ikke til, men jeg kunne i hvert fald gøre noget ved de snavsede vinduer, for ikke at tale om det skæve stakit. Hvis jeg altså havde tid, men det havde jeg med baseballsæsonen lige om hjørnet bare ikke. Der var også Radar. Det var kærlighed ved første blik. Måske endda også gensidigt. Hvis I synes, det lyder sært eller corny eller begge dele, må jeg bare sige, at det er der så ikke noget at gøre ved. Som jeg havde sagt til min far, var det en sød hund.

Da jeg lagde mig til at sove, satte jeg vækkeuret til klokken fem. Så skrev jeg til min engelsklærer, mr. Neville, at jeg ikke ville komme til første time, og om han ville sige til miss Friedlander, at jeg nok heller ikke ville være der i anden. Jeg skulle besøge en bekendt på hospitalet, skrev jeg.

Kapitel tre

Et hospitalsbesøg. Kun tabere giver op. Skuret.

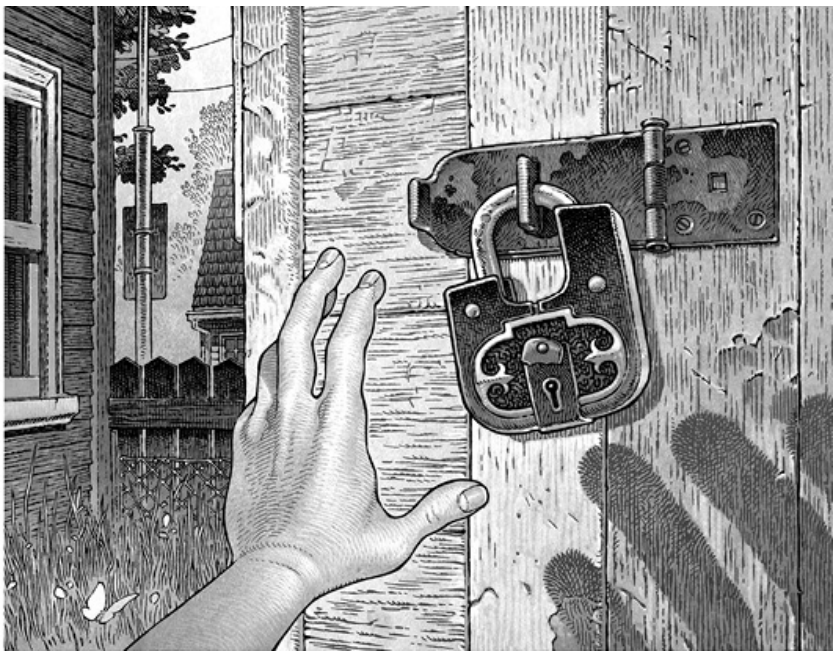

1

Tidligt om morgenen så Psycho-huset knap så skræmmende ud, om end morgendisen på vej op fra det høje græs fik det til at virke lidt gotisk. Radar måtte have ventet på mig, for i samme øjeblik den hørte mine trin på trappen, begyndte den at kaste sig ind mod den låste hundelem, som sad løst og gav efter, kunne bryde sammen hvert øjeblik og kun ventede på at blive repareret af rette

vedkommende.

„Rolig, ven," sagde jeg og stak nøglen i låsen. „Du forstrækker bare et eller andet."

Så snart døren blev åbnet, kastede hunden sig over mig, sprang op og satte forpoterne på mit ben, gigt eller ej. Den fulgte efter mig ind i køkkenet og iagttog med logrende hale, hvordan jeg skovlede det sidste målebæger hundefoder fra det resterende lager over i skålen. Mens den spiste, sendte jeg far en sms for at spørge, om han enten i frokostpausen eller på vej hjem fra arbejde ville lægge vejen forbi et sted ved navn Pet Pantry og købe en sæk hundefoder af mærket Orijen Red Regional. Derefter sendte jeg en ny sms, om at jeg nok skulle betale, og at mr. Bowditch til gengæld ville betale mig. Så tænkte jeg mig om og sendte en tredje: **Køb hellere en stor sæk.**

Det tog mig ikke ret lang tid, men Radar var allerede færdig. Den kom hen med aben og lod den falde ned ved siden af min stol. Så bøvsede den.

„Selv undskyld," sagde jeg og smed blødt aben afsted. Hunden kastede sig efter den og kom tilbage med den. Jeg smed den en gang til, og mens hunden var afsted efter den, bippede min telefon. Det var far. **Ikke noget problem.**

Jeg kastede aben en sidste gang, men i stedet for at springe efter den humpede hunden gennem Gangen Med Gammelt Læsestof og udenfor. Da jeg ikke var klar over, om der var en hundesnor et sted, brækkede jeg endnu et stykke pekannøddecookies af for om nødvendigt at have noget lokkemad. Radar var en hund efter mad, så det skulle nok række.

Det blev dog ikke noget problem at få den ind. Den satte sig først ned et sted for at lave småt og derefter et andet sted for at lave stort. Så kom den tilbage, betragtede trappen med samme blik som en bjergbestiger foran en stejl klippeside og nåede halvvejs op. Den blev siddende et øjeblik og klarede så også det sidste stykke. Hvor længe, den ville kunne gøre det uden hjælp, var ikke umiddelbart til at afgøre.

„Jeg er nødt til at gå," sagde jeg. „Vi ses senere, gør vi."

Vi havde aldrig selv haft hund, så jeg var uforberedt på, at deres øjne kunne være så udtryksfulde, i særdeleshed på tæt hold. Lige nu bad de mig om ikke at gå. Jeg var hjertens gerne blevet, men som det hedder i digtet, havde jeg løfter at skulle holde. Jeg klappede

den et par gange og gav den besked på at være en god hund. Jeg kunne huske at have læst et sted, at hunde ældes syv gange så hurtigt som mennesker. Det var givetvis kun en tommelfingerregel, men dog en form for regnemetode, og hvad betød tid i det hele taget for en hund? Hvis jeg kom tilbage klokken seks for at give den mad, ville det sige godt tolv timer af min egen tid. Ville det så være fireogfirs for en hund? Tre en halv dag? I så tilfælde var det ikke noget under, at den var glad for at se mig. Derudover savnede den givetvis også mr. Bowditch.

Jeg låste døren, gik ned ad trappen og så hen på det sted, hvor hunden havde lettet sig. Der var helt sikkert også behov for at sætte skik på baghaven. Medmindre mr. Bowditch selv havde taget sig af det. Det var umuligt at sige med alt det høje græs. I modsat fald burde en eller anden se at få det gjort.

Det er dig, tænkte jeg på vej tilbage til min cykel. Det var sådan set også rigtigt, men lige nu havde jeg bare for travlt. Ud over baseball overvejede jeg også at gå til prøve til skolens årlige teaterforestilling: *High School Musical.* Jeg fantaserede om at synge „Breaking Free" sammen med Gina Pascarelli, der gik på sidste år og var sygt lækker.

Henne ved min cykel stod der en kvinde i skotskternet frakke. Det måtte vel være mrs. Ragland. Eller måske Reagan. „Var det dig, der ringede efter ambulancen?" spurgte hun.

„Ja, det var det," sagde jeg.

„Hvor slemt står det til med ham? Bowditch?"

„Jeg ved det ikke rigtig. Han har i hvert fald brækket benet."

„Nå, men så fik du da gjort dagens gode gerning. Måske også hele årets. Han er ikke den mest sociale nabo, man kan forestille sig, han holder sig mest for sig selv, men jeg har nu ikke noget imod ham. Undtagen huset, som virkelig skæmmer. Du er George Reades dreng, er du ikke?"

„Lige præcis."

Hun rakte hånden frem. „Althea Richland."

Jeg besvarede håndtrykket. „Glæder mig at møde Dem."

„Hvad med hunden? Den er godt nok skræmmende, sådan en schæfer. Han plejede at gå tur med den tidligt om morgenen og nogle gange også efter mørkets frembrud. Når børnene var inde." Hun pegede på det bedrøveligt skæve stakit. „*Det der* vil i hvert fald ikke holde ham inde."

„Det er en hunhund, og indtil videre er det mig, der ser efter den.“

„Det er virkelig pænt af dig. Bare du ikke bliver bidt.“

„Den er ved at være pænt gammel og ikke spor ondskabsfuld.“

„Måske ikke over for *dig,*“ sagde mrs. Richland. „’En gammel hund bider dobbelt så hårdt’, plejede min far at sige. Der var en journalist fra den lokale sprøjte forbi for at spørge mig, hvad der var sket. Det er vist ham, der dækker udrykninger. Politi, brandvæsen, ambulance, al den slags.“ Hun snøftede foragteligt. „Han så ikke ud til at være meget ældre end dig.“

„Det skal jeg nok skrive mig bag øret,“ sagde jeg uden helt at vide hvorfor. „Jeg må hellere se at komme afsted, mrs. Richland. Jeg vil gerne nå at besøge mr. Bowditch inden skole.“

Hun lo. „Hvis det er Arcadia, er der først besøgstid fra klokken ni. De lukker dig aldrig ind så tidligt.“

2

Det gjorde de imidlertid. Min forklaring om både at have skole og baseballtræning at tage hensyn var ikke helt nok til at overbevise damen i receptionen, men da jeg forklarede hende, at det var mig, der havde ringet efter ambulancen, gav hun mig besked på bare at gå op. „Stue 322. Elevatorerne er ovre til højre.“

Da jeg var nået halvvejs hen ad gangen på tredje etage, spurgte en sygeplejerske, om jeg var der for at besøge Howard Bowditch. Det bekræftede jeg og spurgte, hvordan han havde det.

„Han er blevet opereret og skal sandsynligvis opereres igen. Derefter kan han se frem til en ganske lang rekonvalescensperiode, og han får brug for rigtig meget fysioterapi. Det bliver nok hos Melissa Wilcox. Det var et ualmindelig grimt brud på benet, og hoften har han også mere eller mindre smadret. Den skal udskiftes. I modsat fald kommer han til at tilbringe resten af sine dage med gangstativ eller i kørestol, og det uanset hvor meget fysioterapi han får.“

„Vorherre bevares,“ sagde jeg. „Har han fået det at vide?“

„Lægen, der tog sig af bruddet, må have fortalt ham så meget, han har brug for at vide lige nu. Var det dig, der ringede efter ambulancen?“

„Det var det, ja.“

„Så kan du meget vel have reddet hans liv. Kombinationen af chok og måske at skulle tilbringe en hel nat udendørs …“ Hun rystede på hovedet.

„Det var hunden. Jeg hørte hans hund hyle.“

„Var det måske hunden, der ringede til alarmcentralen?“

Det var mig, det måtte jeg indrømme.

„Hvis du gerne vil ind til ham, må du hellere se at komme derhen. Jeg har lige givet ham noget smertestillende, som nok får ham til at døse hen lige straks. Ud over et brækket ben og en ødelagt hofte er han også stærkt undervægtig. Et oplagt emne for knogleskørhed. Du kan måske nå at få et kvarter, inden han suser til drømmeland.“

3

Mr. Bowditchs ben var sat op i en trisseanordning, der til forveksling lignede noget fra en filmfarce fra 1930'erne … men set fra mr. Bowditchs synspunkt var der tydeligvis ikke noget at grine ad. Det gjorde jeg heller ikke selv. Linjerne i hans ansigt virkede dybere og nu nærmest udskårne. De mørke rande under øjnene var endnu mørkere. Håret så livløst og tyndt ud, og de røde striber syntes at være falmet … Han må vel have delt stue med en anden, som jeg bare aldrig fik at se, i og med at der var trukket et grønt gardin for den modsatte side af stue 322. Mr. Bowditch fik øje på mig og prøvede at rette sig op i sengen, men det fik ham kun til at skære ansigt og udstøde en pustende lyd.

„Jamen goddag. Hvad er det nu, du hedder? Hvis du sagde det, har jeg glemt det igen. Hvilket vel er tilgiveligt nok, omstændighederne taget i betragtning.“

Jeg kunne heller ikke selv huske, om jeg havde gjort det, så jeg gentog mit navn (eller sagde det for første gang) og spurgte, hvordan han havde det.

„Helt igennem røvsygt. Se bare på mig.“

„Det gør mig ondt.“

„Det gør mere ondt på mig.“ Og så i et forsøg på at være høflig: „Du skal have tusind tak, unge mr. Reade. De siger, at du meget vel kan have reddet mit liv. Lige nu føles det ganske vist ikke særlig værdifuldt, men 'alting forandrer sig,' som Buddha angivelig skal have sagt. Nogle gange til det bedre, om end det ifølge min egen

erfaring kun meget sjældent er tilfældet."

Jeg sagde – ligesom jeg havde sagt både til min far, redderne og mrs. Richland – at det snarere var hunden, der havde reddet ham, og at hvis jeg ikke havde hørt den hyle, var jeg bare cyklet videre.

„Hvordan har hun det?"

„Fint." Jeg satte mig hen til sengen og viste ham de billeder, jeg havde taget af Radar og dens abe. Han bladrede frem og tilbage mellem dem flere gange (jeg måtte vise ham hvordan). Billederne så ud til at gøre ham gladere, om end ikke nødvendigvis raskere. *En ganske lang rekonvalescensperiode,* havde sygeplejersken sagt.

Da han rakte telefonen tilbage, var smilet forsvundet. „De har ikke sagt noget om, hvor længe jeg skal ligge på det her forbandede lazaret, men så er jeg heller ikke dummere. Det kommer til at tage nogen tid, det er jeg klar over. Jeg må nok overveje at få hende aflivet. Hun har haft et godt liv, men nu er hendes hofter –"

„Gud, det må De altså ikke gøre," sagde jeg forskrækket. „Jeg skal nok passe den. Med stor glæde."

Han så på mig og udstrålede for første gang hverken irritation eller resignation. „Vil du gerne det? Kan jeg *stole* på, at du vil gøre det?"

„Ja. Der er næsten ikke mere foder tilbage, men min far køber en sæk af det der Orijen senere i dag. Klokken seks om morgenen og klokken seks om aftenen. Jeg skal nok være der. Det kan De være helt sikker på."

Han rakte ud efter mig, måske for at tage min hånd eller i hvert fald klappe den. Jeg havde gerne givet ham lov til det, men han nåede at trække hånden til sig igen. „Det er … meget venligt af dig."

„Jeg kan godt lide hende. Og hun kan også godt lide mig."

„Kan hun? Fint. Den gamle tøs er faktisk heller ikke så slem endda." Hans øjne var ved at blive uklare, og hans stemme lidt sløret. Hvad sygeplejersken end havde givet ham, begyndte det i hvert fald at virke. „Der er ikke ondt skabt i hende, men tidligere havde hun det med at skræmme livet af ungerne i kvarteret. Og det satte jeg stor pris på. Nysgerrige små møgunger, de fleste af dem. Nysgerrige og larmende. Og indbrudstyve? Glem det. Hvis de havde hørt Radar, var de stukket af for længst. Nu er hun bare blevet gammel." Han sukkede og hostede. Det fik ham til at krympe sig. „Det er hun ikke ene om."

„Jeg skal nok passe godt på hende. Måske også tage hende med ned ad bakken til mig selv."

Tanken fik ham til at knibe øjnene sammen. „Jeg fik hende som hvalp, og hun har aldrig været hjemme hos andre. Kun inde i mit hus … og ude i haven …"

„Mrs. Richland sagde, at De gik ture med hende."

„Hende den nævenyttige på den anden side af vejen? Nå ja, det kan hun vel sådan set have ret i. Vi gik ture sammen, ja. Dengang Radar stadig kunne gå uden at blive træt. I dag ville jeg ikke turde gå ret langt med den. Hvad nu, hvis jeg fik hende med ned ad Pine Street, og hun så ikke kunne klare at gå tilbage igen?" Han så ned ad sig selv. „Nu er det *mig,* der ikke ville kunne klare det. Jeg ville ikke kunne klare at gå nogen steder overhovedet."

„Jeg skal nok lade være med at overanstrenge hende. Kræve for meget af hende, De ved."

Han slappede af igen. „Jeg skal nok betale … hvad det koster. Og for din tid, også det."

„Det skal De ikke tænke på."

„Måske kan hun klare sig nogen tid endnu, når jeg kommer hjem. *Hvis* jeg kommer hjem."

„Det gør De helt sikkert, mr. Bowditch."

„Hvis du skal … give hende mad … kan du lige så godt kalde mig Howard."

Det var jeg nu ikke helt sikker på, at jeg kunne, men lovede ikke desto mindre at ville gøre det.

„Vil du måske komme igen og vise mig endnu et billede?"

„Bestemt. Jeg må vist hellere se at komme afsted, mr. … Howard. De skal også hvile Dem."

„Jeg har ligesom ikke noget valg." Hans øjne gled i, men så åbnede øjenlågene sig langsomt igen. „Hvad det så end var, hun gav mig … hold da helt op! Stærke sager."

Han lukkede øjnene endnu en gang. Jeg rejste mig og begyndte at gå hen mod døren.

„Dreng. Hvad var det nu igen, du hed?"

„Charlie."

„Tusind tak, Charlie. Jeg tænkte på måske … at give hende en chance til. Ikke for min egen skyld … en gang var nok for mit vedkommende … tilværelsen begynder at blive en byrde … det finder du selv ud af, hvis du lever længe nok. Men *hende* … Radar

… og så bliver jeg gammel og falder ned fra den forpulede stige …“

„Jeg skal nok komme med flere billeder.“

„Ja tak.“

Jeg vendte mig om for at gå, men så sagde han noget mere, som dog ikke virkede henvendt til mig. „Den tapre hjælper. Kujonen kommer bare med gaver.“ Så tav han og begyndte at snorke.

Halvvejs henne ad gangen så jeg den sygeplejerske, jeg tidligere havde talt med, komme ud fra en stue med en pose fuld af noget, der lignede uklart tis. Hun fik øje på mig og lagde et håndklæde over den. Hun spurgte, om besøget var gået godt.

„Ja, men til sidst var han ret svær at følge.“

Hun smilede. „Sådan er det med Demerol. Se så at komme afsted. Du burde være i skole.“

4

Da jeg ankom til Hillview, var anden time allerede begyndt for ti minutter siden, og der var tomt på gangene. Jeg gik hen på kontoret for at få en fraværsseddel hos mrs. Silvius, som var en flink gammel dame med skræmmende blåt hår. Hun måtte være mindst femoghalvfjerds og for længst have passeret den normale pensionsalder, men var ikke desto mindre stadig pænt skarp og overskudsagtig. Overskud er nok noget af det vigtigste, man kan have, hvis man arbejder med teenagere.

„Jeg hører, at du reddede en mand fra at dø i går,“ sagde hun, mens hun skrev sedlen under.

„Hvem har sagt det?“

„Det har en lille fugl sunget om. Pip-pip-pip. Den slags bliver der talt om, Charlie.“

Jeg tog sedlen. „Det var altså ikke mig, det var hans hund. Jeg hørte hende hyle.“ Jeg var så småt ved at blive træt af at skulle forklare folk det, for der var tilsyneladende ikke rigtig nogen, der troede på mig. Og det var faktisk lidt mærkeligt. Jeg troede ellers, at folk elskede historier om heltemodige hunde. „Jeg ringede bare til alarmcentralen.“

„Så siger vi det. Se så at komme til time.“

„Må jeg vise Dem noget først?“

„Så skal det gå hurtigt.“

Jeg tog min telefon frem og viste hende det billede, jeg havde

taget af mr. Bowditchs tv. „Det er en antenne foroven, er det ikke?“

„Kaninører, kaldte vi dem,“ sagde mrs. Silvius. Hendes smil lignede til forveksling det, mr. Bowditch havde sat op, da han så billederne af Radar og dens abe. „Vi plejede at sætte sølvpapir på spidserne af vores, fordi det hævdedes at gøre billedkvaliteten bedre. Men sikke da et *tv,* Charlie! Du godeste! Fungerer det virkelig?“

„Det ved jeg ikke. Jeg har ikke afprøvet det.“

„Vores allerførste tv så nogenlunde sådan ud. En Zenith bordmodel. Det var så tungt, at min far fik hold i ryggen af at bære det op ad trappen til den lejlighed, vi på det tidspunkt boede i. Vi tilbragte timer foran det! *Annie Oakley, Wild Bill Hickcok, Captain Kangaroo, Crusader Rabbitt* … jamen altså, vi fik hovedpine af det! Og engang virkede det ikke, billederne blev bare ved med at rulle forbi, så min far ringede til en tv-reparatør, der dukkede op med en hel kuffert fuld af rør.“

„Rør?“

„Billedrør. De lyste orange ligesom gammeldags elpærer. Han udskiftede det dårlige, og så virkede det alt sammen fint.“ Hun betragtede billedet på min telefon. „Rørene i det der må være brændt sammen for længst.“

„Mr. Bowditch har sikkert købt nye på eBay eller Craigslist,“ sagde jeg. „Man kan købe hvad som helst på internettet. Hvis man altså har råd til det.“ På den anden side havde jeg svært ved at forestille mig mr. Bowditch være *på* internettet.

Mrs. Silvius gav mig min telefon tilbage. „Kom så afsted, Charlie. Fysikken venter.“

5

Om eftermiddagen var træner Harkness over mig som en høg over en markmus. Eller måske rettere sagt som fluer over lort. For jeg spillede som lort. Under øvelserne med tre kegler blev jeg ved med at løbe den forkerte vej, og på et tidspunkt prøvede jeg endda at bevæge mig i begge retninger samtidig og endte til almindelig morskab med at gå på røven. Under returneringsøvelserne begyndte jeg med at lade mig fange på det gale ben, så bolden fra ham på anden base susede forbi det sted, hvor jeg burde have befundet mig, og endte med at ramme væggen. Da træneren slog en skæv bold op

ad linjen til mig, kom jeg fint nok efter bolden, men nåede ikke at få handsken ned med det resultat, at bolden – som bare var et blødt, lige skud, der trillede afsted i mageligt tempo – gik mellem benene på mig. For træner Harkness var det dråben, der fik bægret til at flyde over. Jeg blev ved med at sende bolden op til kasteren i stedet for videre ned mod tredje base.

Træneren sprang op fra sin klapstol og marcherede hen til pladen med vommen svingende foran sig og fløjten dinglende mellem sine ikke ubetydelige mandebryster. „Vor*herre* bevares, Reade! Du spiller jo som en gammel kone! Hold op med bare at daske til bolden! Få nu det bat ned, og lad bolden ramme det. Hvor mange gange skal jeg sige det til dig?“ Han tog battet, skubbede mig til side og vendte sig om mod Randy Morgan, der var dagens kaster. „Kast! Og læg så for fanden kræfter i!“

Randy kastede så hårdt, som han kunne. Træneren bøjede sig ned og slog en perfekt lige bold. Den trillede i en snorlige linje hen mod tredje base. Steve Dombrowski gik efter den, prøvede at tage med bare hænder og mistede grebet.

Træneren vendte sig om mod mig. „Nemlig! Sådan skal det gøres! Jeg ved ikke, hvad det er, du går og tænker på, men hold op med det!“

Jeg tænkte på Radar hjemme i mr. Bowditchs hus, og hvordan hun ventede på mig. Tolv timer for mig og måske tre en halv dag for hende. Hun kunne ikke forstå, hvorfor hun skulle være alene, og en hund kunne heller ikke lege med den pibende abe, hvis der ikke var nogen til at kaste den. Prøvede hunden mon at lade være med at svine inde i huset, eller havde hun – da hundelemmen var låst – allerede gjort det et sted? I så fald kunne hun måske ikke forstå, at det ikke var hendes skyld. Hvortil kom den vildtvoksende plæne og det skæve stakit – det tænkte jeg også på.

Træner Harkness rakte mig battet. „Bank så til den, og gør det rigtigt.“

Randy prøvede ikke på noget med at skrue bolden, han sendte bare en lige øvelsesbold afsted for at redde mig ud af situationen. Jeg snurrede rundt – og sendte den lodret til vejrs. Randy behøvede ikke engang flytte sig for at gribe den.

„Så er det nok,“ sagde træneren. „Giv mig fem.“ Det ville sige fem gange rundt i gymnastiksalen.

„Nej.“

Der blev pludselig helt stille i gymnastiksalen. Både hos os og ovre til pigernes volleyballtræning. Alle så på os. Randy satte handsken for munden, måske for at skjule et smil.

Træneren satte hænderne i sine kødfulde hofter. „Hvad var det, du lige sagde?“

Jeg smed ikke battet, for jeg var ikke vred. Jeg nøjedes med at række ham det, og han var overrasket nok til at tage det.

„Jeg sagde nej. Det er slut.“ Jeg begyndte at gå hen mod døren til omklædningsrummet.

„Kom tilbage, Reade!“

Jeg rystede ikke engang på hovedet, men fortsatte bare.

„Du kommer tilbage nu, og ikke først når du er kølet af! For så er det for sent!“

Men jeg *var* allerede kølig. Kølig og rolig. Endda også glad, ligesom når man finder ud af, at løsningen på en vanskelig matematikopgave ikke er nær så indviklet som først antaget.

„For fanden da, Reade!“ Han begyndte at lyde lettere panisk. Måske fordi jeg var hans bedste slåer, eller måske fordi oprøret fandt sted foran resten af holdet. „Kom så tilbage! Kun tabere giver op!“

„Så kald mig taber,“ sagde jeg.

Jeg gik ned ad trappen til omklædningsrummet og skiftede. Dermed sluttede så min baseballkarriere på Hillview High, og om jeg fortrød det? Nej. Fortrød jeg at have svigtet mine holdkammerater? Lidt, men som træneren yndede at påpege, handlede hold ikke om enkeltpersoner. De måtte klare sig uden mig. Jeg havde andet at tænke på.

6

Jeg fiskede posten op af mr. Bowditchs postkasse – ikke noget personligt, kun det sædvanlige bras – og lukkede mig ind ad bagdøren. Radar formåede ikke rigtig at kaste sig over mig, hun havde nok haft en dårlig dag, så i stedet tog jeg forsigtigt fat i hendes forpoter, løftede hende op at stå og anbragte poterne på mine hofter, så jeg kunne klappe hende på det løftede hoved. For god ordens skyld fik hun også et par klap på den grånende snude. Hun gik forsigtigt ned ad verandatrappen og fik lettet sig. Endnu en gang sendte hun trappen det der vurderende blik, før hun begav sig

op ad den. Jeg kaldte hende en god hund og sagde, at træner Harkness ville have været stolt af hende.

Jeg kastede den pibende abe et par gange og tog et par billeder. Der var også andre pibedyr i legetøjskurven, men aben var tydeligvis favoritten.

Da jeg gik ud for at hente den væltede stige, fulgte hunden efter mig. Jeg bar stigen hen til skuret, fik øje på den tunge hængelås på døren og nøjedes med at lægge stigen ind under tagskægget. Imens begyndte Radar at knurre. Hun blev stående sammenkrummet seks-syv meter fra den aflåste dør med tilbagetrukne ører og rynket snude.

„Hvad er der, ven? Hvis der er kommet stinkdyr eller en spætte derind, kan jeg ikke gøre noget ved –“

Inde bag døren lød der først en kradsen og så en mærkelig pippende lyd, der fik hårene til at rejse sig på mig. Det var ikke et dyr. Jeg havde aldrig hørt noget lignende. Radar gøede, peb og trak sig baglæns, stadig med maven mod jorden. Jeg havde også selv mest lyst til at trække mig baglæns, men valgte i stedet at hamre på døren med knyttet hånd og afvente situationen. Der skete ikke noget. Havde det ikke været for Radars reaktion, havde jeg været fristet til at tro, at lydene bare var noget i min fantasi, men jeg kunne uanset hvad ikke gøre noget ved det. Døren var låst, og der var ingen vinduer i skuret.

Jeg hamrede på døren en gang til, nærmest som for at provokere den mærkelige lyd til at lade sig høre igen. Det gjorde den imidlertid ikke, så jeg gik tilbage til huset. Radar kom på benene og fulgte efter. Jeg så mig tilbage en enkelt gang og kunne konstatere, at hunden gjorde det samme.

7

Jeg legede abe med Radar i nogen tid. Da hun lagde sig ned på linoleumsgulvet og så på mig som for at sige *fuldstændig færdig*, ringede jeg til min far for at fortælle, at jeg var holdt op til baseball.

„Jeg ved det,“ sagde han. „Træner Harkness har allerede ringet. Han sagde, at det gik lidt over gevind, men at han er villig til at lade dig komme tilbage på betingelse af, at du først undskylder over for ham og derefter over for resten af holdet. Fordi du har svigtet dem, sagde han.“

Det var irriterende, men også lidt sjovt. „Far, det var jo altså ikke delstatsfinalen, det var bare træning i gymnastiksalen. Og han opførte sig som et røvhul.“ Det var jeg nu sådan set vant til, det var vi alle sammen. Ordbogen kunne have brugt træner H.s portræt som illustration af begrebet *røvhul*.

„Så der bliver altså ikke noget med nogen undskyldning, er det sådan, jeg skal forstå det?“

„Jeg kunne godt undskylde for ikke at have koncentreret mig, for det gjorde jeg ikke. Jeg tænkte på mr. Bowditch. Og Radar. Og stedet her. Det er ikke ligefrem ved at falde sammen, men det nærmer sig. Hvis jeg havde tid, kunne jeg gøre en hel masse ved det, og det har jeg nu fået.“

Det skulle han lige bruge et øjeblik på at bearbejde. „Jeg forstår ikke rigtig, hvorfor du føler, det er så nødvendigt,“ sagde han. „Det med at tage dig af hunden er jeg helt med på, det er almindelig omsorg, men du kender jo overhovedet ikke Bowditch.“

Og hvad skulle jeg så sige til det? Skulle jeg fortælle min far, at jeg havde indgået en aftale med Gud? Selv hvis han var så venlig ikke at grine ad mig (og det ville han næppe), ville han sige, at den måde at tænke på burde overlades til børn, vækkelsesprædikanter og folk, der tilbragte alt for meget tid foran fjernsynet og oprigtigt troede på, at magiske puder eller spiseprincipper ville kurere dem for alverdens dårligdomme. I værste fald kunne han måske tænke, at jeg prøvede på at tage æren for den ædruelighed, han arbejdede så hårdt på at opretholde.

Der var også noget andet – det var personligt. Det var min egen sag.

„Charlie? Er du der?“

„Ja, jeg er. Jeg kan bare sige, at jeg gerne vil gøre mit bedste, indtil han er kommet på benene igen.“

Far sukkede. „Vi taler altså ikke om et barn, der er faldet ned fra et æbletræ og har brækket armen. Han er gammel. Måske kommer han *aldrig* på benene igen. Har du tænkt over det?“

Det havde jeg ikke, og jeg så heller ikke nogen grund til at begynde på det. „Du ved, hvad de siger i dit eget program – en dag ad gangen.“

Han klukkede. „Vi siger også, at fortiden er fortid og fremtiden et mysterium.“

„Den var god, far. Så det med baseball er altså i orden?“

„Ja, men derfor havde det stadig set fint ud på dine collegeansøgninger at komme på allstarholdet efter sæsonen. Det er du godt klar over, ikke?“

„Jo.“

„Hvad så med football? Overvejer du også at droppe det?“

„Ikke lige nu.“ I forbindelse med football ville jeg i det mindste ikke have træner Harkess at bekymre mig om. „Når træningen begynder til august, har mr. Bowditch måske fået det bedre.“

„Eller også har han ikke.“

„Eller også har han ikke,“ medgav jeg. „Fremtiden er et mysterium.“

„Det er den nemlig. Når jeg tænker på den aften, hvor din mor besluttede at gå ned til Zippy …“

Han undlod at fuldføre sætningen. Jeg kunne heller ikke selv finde på noget at sige.

„Charlie, der er en enkelt ting, du godt må gøre for mig. Der var en journalist fra *Weekly Sun* forbi for at få dine kontaktoplysninger. Jeg gav ham dem ikke, men fik til gengæld hans. Han vil gerne interviewe dig, om at du reddede Bowditch. Noget med den menneskelige vinkel. Det synes jeg, du skal gå med til.“

„Det var i virkeligheden slet ikke mig, der reddede ham, det var Radar –“

„Det kan du så fortælle ham. Men hvis du søger ind på et college, der undrer sig over, at du holdt op til baseball, vil sådan en artikel –“

„Jeg er med. Giv mig hans nummer.“

Han gav mig det, og jeg lagrede det i mine kontakter.

Jeg sagde også, at jeg elskede ham. Det passede. Min far var god nok. Han havde haft en svær tid, men var kommet gennem den. Det er ikke alle, det lykkes for.

8

Efter at have givet Radar mad og forklaret hende, at jeg ville være tilbage straks i morgen tidlig, gik jeg hen til skuret. Jeg havde ikke rigtig lyst til det, i det tiltagende mørke en kold aprilaften var der noget meget ubehageligt ved den lille bygning uden vinduer, men jeg tvang mig selv til det. Jeg stillede mig op foran døren med hængelåsen og lyttede. Ingen kradsen. Ingen mærkelige pippelyde

som fra et eller andet rumvæsen i en science fiction-film. Jeg havde heller ikke lyst til at slå på døren med knyttet næve, så også det tvang jeg mig selv til. To gange. Hårdt.

Ingen reaktion. Det var en lettelse.

Jeg satte mig op på cyklen, kørte ned ad Sycamore Street Hill, smed min handske op på øverste hylde i skabet og blev så stående lidt og betragtede den, før jeg lukkede skabslågen. Det er en god sportsgren, baseball. Der er ikke noget som at være på til allersidst i niende inning og så bare hamre den lige igennem, og heller ikke noget som turen hjem i bussen efter en storsejr, hvor alle griner og er grove og tager på hinanden. Så jo – lidt fortrød jeg det da, men egentlig ikke særlig meget. Jeg tænkte på det der visdomsord fra Buddha: Alting forandrer sig. Disse tre ord var der meget sandhed i, konstaterede jeg. For ikke at sige fandens meget.

Jeg ringede til journalisten. *Weekly Sun* var en gratisavis og bestod af nogle få lokalnyheder og sportshistorier gemt mellem en enorm røvfuld annoncer. Zippy havde altid en bunke af dem liggende ved indgangen under et skilt med teksten: TAG ENDELIG, hvilket en spøgefugl på et tidspunkt havde udvidet til TAG ENDELIG DEM ALLE SAMMEN. Journalisten hed Bill Harriman. Jeg besvarede hans spørgsmål og lod nok en gang Radar få hovedparten af æren. Mr. Harriman spurgte, om han kunne tage et billede af os sammen.

„Altså det ved jeg ikke rigtig. Jeg bliver nødt til at spørge mr. Bowditch om tilladelse, og han ligger på hospitalet."

„Spørg ham i morgen eller i overmorgen, vil du ikke nok? Jeg skal aflevere historien snart, hvis den skal med i næste uge."

„Jeg kan prøve, men han skal vistnok opereres igen. Måske vil de ikke lade mig komme på besøg, og det går virkelig ikke uden hans tilladelse." Det sidste, jeg havde brug for, var at gøre mr. Bowditch vred på mig, og han var tydeligvis den type, der let blev vred. Senere slog jeg ordet for den slags mennesker op; man kalder dem *misantroper*.

„Klart, klart. Lad mig bare vide så hurtigt som muligt, hvad der kan lade sig gøre. Hør, var det ikke dig, der scorede det afgørende touchdown mod Stanford Prep i finalen i november?"

„Jo, men det var jo ikke ligefrem nogen elitekamp. Vi var helt fremme ved deres mål, og jeg skubbede den nærmest bare ind."

Han grinede. „Ydmyg! Det kan jeg godt lide. Slå endelig på

tråden, Charlie.“

Det lovede jeg at gøre, så lagde jeg på og gik nedenunder for at se tv sammen med min far og bagefter læse lektier. Jeg spekulerede på, hvordan Radar mon havde det. Godt, håbede jeg. Ved at vænne sig til en ny hverdag. Jeg kom igen til at tænke på Buddhas visdomsord. Det var godt at minde sig selv om.

Kapitel fire

På besøg hos mr. Bowditch. Andy Chen. Kælderen. Samtidig, andetsteds. Et møde på hospitalet.

1

Da jeg næste morgen dukkede op på Sycamore Street 1, modtog Radar mig overstrømmende uden dog ligefrem at være manisk. Det fik mig til at tro, at hun var begyndt at vænne sig til det nye system. Hun forrettede sit morgenærinde, slugte sin morgenmad (far var kommet hjem med en tolvkilos-sæk af hendes foretrukne foder) og

ville derefter gerne lege med aben. Da hun blev træt af det, havde jeg stadig lidt tid tilbage og gik ind i stuen for at se, om det antikverede tv virkede. Jeg spildte lidt tid på at lede efter fjernbetjeningen, for mr. Bowditchs tossekasse var selvfølgelig fra æraen før fjernbetjening. Der sad to store knapper under skærmen. Den til højre var der tal på – det var sikkert kanalvælgeren – så jeg drejede på den til venstre.

Summelyden fra tv'et var ikke lige så foruroligende som lydene fra skuret, men lidt bekymrende var den dog. Jeg trådte et skridt tilbage, i håb om at tv'et ikke ville eksplodere. Lidt efter dukkede *Today* op på skærmen – Matt Lauer og Savannah Guthrie plaprede løs med nogle politikere. Billedkvaliteten var ikke ligefrem 4K, den var sikkert ikke engang 1K. Men det var bedre end ingenting. Jeg prøvede at flytte på antennen, som mrs. Silvius havde kaldt kaninører. Da jeg drejede den til den ene side, blev billedet bedre (*marginalt* bedre), og da jeg drejede den til den anden side, forsvandt *Today* i en snestorm. Jeg kiggede om på bagsiden. Bagpladen var fuld af en masse små huller, så varmen – som var af betydeligt omfang – kunne komme ud, og gennem hullerne kunne jeg se det orange skær fra billedrørene. De måtte temmelig sikkert være kilde til summelyden.

Jeg slukkede og tænkte på, hvor irriterende det måtte have været at skulle rejse sig, hver gang man ville skifte kanal. Jeg forklarede Radar, at jeg skulle i skole, men først ville tage endnu et billede. Jeg rakte hende aben.

„Har du noget imod at holde den i munden? Det ser ret sødt ud."

Radar lystrede med glæde.

2

Da jeg ikke skulle til baseballtræning, var jeg fremme ved hospitalet midt på eftermiddagen. I receptionen forhørte jeg mig om, hvorvidt Howard Bowditch måtte få besøg – jeg havde fået at vide af en sygeplejerske, at han skulle opereres endnu en gang. Receptionisten slog noget op på sin skærm og gav mig besked på at gå op og se efter. Da jeg begyndte at gå hen til elevatoren, bad hun mig vente, jeg skulle lige udfylde en formular først. Det var mine kontaktoplysninger „i nødstilfælde." Anmodningen kom fra patienten Howard Adrian Bowditch. Mit navn stod opført som

Charles Reed.

„Det er dig, er det ikke?“ spurgte receptionisten.

„Jo, men efternavnet er stavet forkert.“ Jeg stregede det ud og skrev *Reade.* „Bad han jer kontakte mig? Er der ikke andre? En bror eller en søster? For jeg er vist ikke gammel nok til at tage vigtige beslutninger, som for eksempel …“ Jeg havde ikke lyst til at gøre sætningen færdig, og det behøvede jeg heller ikke.

„Før han blev kørt til operation, underskrev han et behandlingstestamente. Formularen her er kun, hvis han skal have dig til at komme med noget.“

„Hvad er et behandlingstestamente?“

Det forklarede hun mig så. Jeg havde egentlig ikke lyst til at vide det. Hun besvarede aldrig mit spørgsmål om pårørende og vidste det sikkert heller ikke – hvorfor skulle hun? Jeg udfyldte formularen med min bopæl, min mailadresse og mit mobilnummer. Så gik jeg ovenpå, mens jeg funderede over, at der sådan set var røvmange ting om Howard Adrian Bowditch, jeg ikke vidste.

3

Han var vågen og havde ikke længere benet i stræk, men efter sin langsomme udtale og sit uklare blik at dømme var han til gengæld rimelig stenet.

„Dig igen,“ sagde han, hvilket ikke var helt det samme som *hvor er jeg glad for at se dig, Charlie.*

„Mig igen,“ indrømmede jeg.

Så smilede han. Havde jeg kendt ham bedre, havde jeg bedt ham om at gøre det oftere. „Tag en stol med herhen og fortæl mig, hvad du synes om det her.“

Han havde et tæppe om underkroppen. Han slog det tilbage og afslørede en kompliceret stålanordning, der omsluttede hans ben fra skinnebenet til lysken. Tynde pinde gik ind i kødet, og de pågældende steder var lukket med små gummipakninger, som var mørke af indtørret blod. Han havde fået bandage om knæet, der lignede et landbrød. En vifte af de tynde pinde gik ind gennem bandagen.

Han bemærkede mit ansigtsudtryk og klukkede. „Det ligner et torturinstrument fra inkvisitionen, gør det ikke? Det kaldes ekstern fiksering.“

„Gør det ondt?“ Det måtte være årets dummeste spørgsmål, nåede jeg i samme øjeblik at tænke. Stålpindene måtte gå direkte ind i knoglerne.

„Det kunne det givetvis gøre, men jeg har heldigvis denne her.“ Han løftede venstre hånd. I den havde han en anordning i stil med den fjernbetjening, der ikke fandtes til hans gammeldags tv. „En morfinpumpe. De påstår, at den gør det muligt for mig at dæmpe smerten, men ikke nok til at blive høj. Men da jeg aldrig har taget noget stærkere end Empirin, føler jeg mig totalt høj alligevel.“

„Det er De måske også,“ sagde jeg, og denne gang nøjedes han ikke med at klukke, han lo højt. Jeg lo også selv med.

„Det *kommer* til at gøre ondt, går jeg ud fra.“ Han rørte ved fikseringsapparatet, der bestod af en række metalringe rundt om et ben så sort af skrammer, at det gjorde ondt bare at se på det. „Jeg fik at vide af lægen, som lagde den på tidligt i morges, at anordninger som den her blev opfundet af russiske læger under slaget om Stalingrad.“ Nu rørte han ved en af de tynde stålpinde lige over den blodige pakning. „Russerne lavede de stabiliserende pinde af cykeleger.“

„Hvor længe skal De have den på?“

„I bedste fald seks uger, hvis helbredelsen skrider fornuftigt fremad. I værste fald tre måneder. De har puttet noget smart apparatur i, vistnok noget med titanium i, men når fikseringsapparatet kommer af, vil mit ben være stift. Det bør kunne tøs op med fysioterapi, men jeg har også fået at vide, at den omtalte terapi ’vil medføre betydeligt ubehag’. Da du har forstand på Nietzsche, er du givetvis også i stand til at oversætte det.“

„Det betyder sikkert, at det kommer til at gøre helvedes ondt.“

Jeg håbede på endnu en latter – eller i det mindste en klukken – men han formåede kun at opbyde et blegt smil og trykkede to gange på morfinanordningen med tommelfingeren. „Det har du vist fuldstændig ret i. Hvis jeg havde været heldig nok til at blive kroppens kval og uro kvit under operationen, kunne jeg havde sparet mig selv for det betydelige ubehag.“

„Det mener De jo ikke.“

Han rynkede sine grå og buskede øjenbryn. „Lad være med at fortælle mig, hvad jeg mener. Det er nedladende og får dig til at virke dum. Jeg ved udmærket, hvad der venter mig.“ Og derefter nærmest modvilligt: „Jeg er taknemlig for, at du er kommet på

besøg. Hvordan har Radar det?“

„Godt.“ Jeg viste ham de nye billeder. Han dvælede ved det af Radar med aben i munden. Til sidst rakte han mig telefonen tilbage.

„Skal jeg printe det ud til Dem, når nu De ikke har nogen telefon, jeg kan sende det til?“

„Det vil jeg sætte meget stor pris på. Tak for at give hende mad. Og opmærksomhed. Det sætter hun helt sikkert pris på. Det gør jeg også selv.“

„Jeg kan godt lide hende. Mr. Bowditch –“

„Howard.“

„Okay, Howard. Jeg vil gerne slå Deres græs, hvis det er i orden. Er der en plæneklipper inde i skuret?“

Han fik et vagtsomt udtryk i øjnene og lagde morfinpumpen fra sig på sengen. „Nej. Der er ikke noget i det skur. I hvert fald ikke noget nyttigt.“

Hvorfor er det så aflåst? havde jeg for længst gennemskuet, at jeg ikke skulle spørge om.

„Godt så, jeg får vores egen derop. Vi bor lige nede ad vejen.“

Han sukkede, som om det var for meget besvær, til at han kunne håndtere det. Det var det nok også, hans strabadser i løbet af dagen taget i betragtning. „Hvorfor skulle du gøre det? For penge? Leder du efter arbejde?“

„Nej.“

„Hvorfor så?“

„Det har jeg ikke rigtig lyst til at tale om. Jeg er sikker på, der også er ting, De ikke har lyst til at tale om, er det ikke rigtigt?“ For eksempel meldåsen. Eller skuret.

Han klukkede ikke, men hans læber bevægede sig. „Fuldstændig rigtigt. Er det noget kinesisk? Du har reddet en mands liv og er derefter ansvarlig for ham?“

„Nej.“ Det var min fars liv, jeg tænkte på. „Kan vi ikke lade være med at tale om det? Jeg skal gerne slå Deres græs og måske også reparere stakittet ude foran. Hvis De gerne vil have det.“

Han så længe på mig. Så sagde han med et skarpsyn, der kom lidt bag på mig: „Hvis jeg siger ja, gør jeg dig så en tjeneste?“

Jeg smilede. „Det gør De rent faktisk.“

„Godt, det er så i orden. Men en plæneklipper ville dø, før den fik taget meget mere end en enkelt bid af den jungle. Der er et par

redskaber nede i kælderen. De fleste af dem duer ikke til noget, men der er en le, og hvis du ellers får banket rusten af den og slebet klingen, vil den måske kunne skære græsset ned til en længde, hvor det er muligt at komme til med en plæneklipper. Muligvis er der ligefrem også en slibesten på arbejdsbordet. Radar må ikke gå ned ad trappen. Den er stejl, og hunden kan risikere at falde."

„Okay. Hvad med stigen? Hvor skal jeg gøre af den?"

„Den skal ind under bagverandaen. Bare jeg havde ladet den blive der, så havde jeg ikke ligget her. De forbandede læger med deres forbandede dårlige nyheder. Er der andet?"

„Altså … der er en journalist fra *Weekly Sun*, som gerne vil skrive en historie om mig."

Mr. Bowditch rullede med øjnene. „*Den* sprøjte. Gør du det?"

„Min far vil gerne have mig til det. Han siger, det kan være til gavn for mine collegeansøgninger."

„Det kan det vel. Selv om … det er jo ikke ligefrem *New York Crimes,* vel?"

„Han bad om et billede af mig og Radar. Jeg sagde, at jeg ville spørge Dem, men regnede ikke med, at De ville give mig lov til det. Det har jeg det også helt fint med."

„Heltemodig hund, er det den vinkel, han går efter? Eller er det dig, der gør det?"

„Jeg synes bare, at hunden også skal have sin del af æren, det er det hele, og hun kan jo ligesom ikke gø sig til det."

Mr. Bowditch tænke sig om. „Godt så, men jeg vil ikke have ham ind på grunden. Du kan stå med hunden på havegangen. Så kan han tage et billede henne fra lågen. *Uden for* lågen." Han tog morfinpumpen og pumpede et par gange, så sagde han – modvilligt, nærmest frygtsomt: „Der hænger en hundesnor på en krog ved siden af hoveddøren. Den har ikke været i brug meget længe. *Måske* vil hunden synes godt om en tur ned ad bakken … i snor, vel at mærke. Hvis hun bliver kørt over, tilgiver jeg dig aldrig."

Det var jeg helt med på, sagde jeg i fuld overensstemmelse med sandheden. Mr. Bowditch havde ingen søskende og heller ingen ekskoner eller afdøde koner. Han havde kun Radar.

„Og ikke for langt. Engang kunne hun uden videre gå over seks kilometer, men det er længe siden. Du må hellere se at komme afsted. Jeg vil gerne have sovet lidt, inden de kommer med en portion af det snask, man her på stedet kalder aftensmad."

„Okay. Det var godt at se Dem.“ Det var det faktisk. Jeg kunne lide ham og behøver sikkert ikke at fortælle jer hvorfor, men gør det nu alligevel. Jeg kunne lide ham, fordi han elskede Radar, ligesom jeg også allerede selv gjorde.

Jeg rejste mig og overvejede at klappe ham på hånden, besluttede mig for at lade være og begyndte at gå hen mod døren.

„Åh, pis, der er lige en ting til,“ sagde han. „Jeg er i hvert fald lige kommet i tanke om en. Hvis jeg stadig ligger her på mandag – og det gør jeg – kommer der varer fra købmanden.“

„Udbringning fra Kroger’s?“

Han sendte mig endnu en gang sit er-du-dum-blik. „Tiller & Søn.“

Jeg kendte udmærket Tiller, men vi handlede der ikke selv, da det var en såkaldt „gourmetforretning“. Det ville sige dyr. Jeg havde et vagt minde om, at da jeg fyldte fem eller seks, havde min mor købt en fødselsdagskage til mig hos dem. Den var med citronglasur og flødeskum mellem lagene. Det var verdens bedste fødselsdagskage, syntes jeg.

„Buddet plejer at komme om formiddagen. Kan du ikke ringe til dem og få dem til at udsætte leveringen til om eftermiddagen, når du er der? De har ordren liggende.“

„Okay.“

Han holdt sig for panden. Henne fra døråbningen kunne jeg ikke være helt sikker, men jeg mente at se hans hånd ryste en smule. „Og du kommer til at lægge ud. Kan du også det?“

„Bestemt.“ Jeg ville få far til at give mig en blankocheck og selv skrive beløbet ind.

„Giv dem besked på at slette den ugentlige bestilling fremover, indtil de hører fra mig. Noter dine udgifter ned.“ Han kørte hånden langsomt hen over ansigtet som for at glatte rynkerne ud – et helt igennem håbløst projekt. „For fanden, hvor jeg hader at være afhængig af andre. Hvorfor gik jeg dog nogensinde op på den stige? Jeg må have været fra forstanden.“

„De skal nok blive rask,“ sagde jeg, men på vej hen ad gangen i retning af elevatorerne blev jeg ved med at tænke på noget, han havde sagt i forbindelse med vores drøftelse af stigen: *De forbandede læger med deres forbandede dårlige nyheder.* Han havde sikkert hentydet til, hvor forbandet lang tid det ville tage hans forbandede ben at komme i orden, og måske at det også skulle behandles derhjemme af en forbandet fysioterapeut (der sikkert også ville

være forbandet opsat på at snage).

Men jeg var ikke helt sikker.

4

Jeg ringede til Bill Harriman og fortalte ham, at hvis han stadig var interesseret, kunne han godt få lov til at tage et billede af mig og Radar. Jeg forklarede ham mr. Bowditchs betingelser, og det havde Harriman ingen problemer med, sagde han.

„Lidt af en eneboer, hvad? Jeg kan ikke finde noget som helst om ham hverken i vores eget arkiv eller hos *The Beacon*."

„Det skal jeg ikke kunne sige. Vil lørdag formiddag passe?"

Det ville det, og vi aftalte klokken ti. Jeg satte mig på cyklen og kørte hjem, mens jeg trådte let i pedalerne og tænkte mig grundigt om. Først på Radar. Hundesnor i entreen, det ville sige længere inde i det store gamle hus, end jeg nogensinde før havde været. Ved nærmere eftertanke havde Radar ikke noget hundetegn i sit halsbånd. Hvilket nok betød, at hun ikke var vaccineret mod hundegalskab eller noget som helst andet. Havde Radar mon nogensinde været hos dyrlægen? Næppe.

Mr. Bowditch fik sine købmandsvarer bragt ud, hvilket forekom mig at være en lidt eksklusiv måde at nyde livet på, og Tiller & Søn var så afgjort et eksklusivt sted for eksklusive kunder med masser af penge på lommen. Det fik mig til, ligesom min far, at spekulere på, hvad mr. Bowditch mon havde levet af, før han blev pensionist. Han talte dannet og lød næsten som en akademiker, men jeg kunne dårligt forestille mig pensionerede lærere have råd til at handle i en forretning, der pralede af sin særlige „luksusvinkælder". Gammelt tv. Ingen computer (det var jeg helt sikker på) og ingen mobiltelefon. Og heller ingen bil. Jeg kendte hans mellemnavn, men ikke hans alder.

Da jeg kom hjem, ringede jeg til Tiller og fik aftalt vareudbringning mandag klokken tre. Jeg overvejede så småt at tage mine skolebøger med op til Bowditchs hus, da Andy Chen for første gang i umindelige tider bankede på vores køkkendør. Da vi var små, havde Andy og jeg og Bertie Bird været uadskillelige og ligefrem også kaldt os De Tre Musketerer, men så var Berties familie flyttet til Dearborn (og det var nok godt for mig), hvor Andy til gengæld var den begavede type og tog alle mulige fag ud over de

obligatoriske, blandt andet fysik på den lokale afdeling af University of Illinois. Han gik selvfølgelig også op i sport og var fremragende til to sportsgrene, jeg ikke selv dyrkede. Den ene var tennis. Den anden var basketball, hvor Harkness også var træner, så jeg havde ikke spor svært ved at gennemskue anledningen til Andys besøg.

„Træneren siger, at du bør komme tilbage og spille baseball," sagde Andy efter at have set efter lækkerier i vores køleskab. Han affandt sig med en rest kylling kung pao. „Han siger, at du svigter resten af holdet."

„Duk hovedet, nu skal der åbenbart smides med skyld," sagde jeg. „Det kommer ikke til at ske."

„Han siger, at du ikke behøver undskylde noget."

„Det havde jeg nu heller ikke tænkt mig."

„Han er ikke rigtig klog," sagde Andy. „Er du klar over, hvad han kalder mig? Den Gule Fare. 'Kom så ud på banen, Gule Fare, og få dækket den store stodder op.'"

„Finder du dig i det?" Jeg var både nysgerrig og forarget.

„Han opfatter det som en kompliment, og det er da grotesk morsomt. I alle tilfælde er jeg om to sæsoner ude af Hillview og spiller for Hofstra. Så gælder det første division. Fuld fart frem, skatter. Så er jeg ikke længere Den Gule Fare. Reddede du virkelig ham den gamles liv? Det siger de henne på skolen."

„Hans hund reddede ham. Jeg ringede bare til alarmcentralen."

„Den flåede altså ikke struben ud på dig?"

„Nej. Hun er simpelthen så sød. Og gammel."

„Den var ikke gammel, da jeg så den. Da var den blodtørstig. Er der uhyggeligt derinde? Udstoppede dyr? Et ur med en kat, hvor øjnene følger dig? En motorsav nede i kælderen? Han er måske seriemorder, siger nogle af de andre."

„Han er ikke seriemorder, og huset er ikke uhyggeligt." Det passede faktisk. Det var skuret, der var uhyggeligt. Den sære kradsende lyd havde været uhyggelig. Og så var der Radar. *Hunden* havde også vidst, at lyden var uhyggelig.

„Okay," sagde Andy. „Nu har du i hvert fald fået beskeden. Har du andet, man kan spise? Småkager?"

„Niks." Småkagerne var oppe i mr. Bowditchs hus. Chokolade og skumfiduser samt pekannøddecookies, som helt sikkert var fra Tiller & Søn.

„Okay. Ses.“

„Ses, Gule Fare.“

Vi så på hinanden og brød sammen af grin. Et øjeblik føltes det fuldstændig som at være elleve år igen.

5

Lørdag blev jeg fotograferet sammen med Radar. Der hang ganske rigtigt en hundesnor i entreen ved siden af en vinterfrakke med et par gammeldags galocher nedenunder. Jeg overvejede at undersøge frakkelommerne – I ved, bare lige for at se, hvad de gemte – og gav mig selv besked på at lade være med at snage. Der sad et ekstra halsbånd på snoren, men ikke noget hundetegn; i forhold til myndighederne fløj mr. Bowditchs hund stadig under radaren, tø-hø. Vi gik op ad havegangen og ventede på Bill Harriman. Han dukkede op på det aftalte tidspunkt i en hærget, gammel Mustang og så ud til at kunne være blevet færdig på college året forinden.

Radar udstødte et par symbolske knurrelyde, mens han parkerede og steg ud. Jeg forklarede, at han var god nok, hvorefter hunden faldt til ro og nøjedes med at stikke snuden ud gennem den rustne låge og snuse en enkelt gang til hans bukseben. Da han stak hånden ind over lågen for at hilse på mig, knurrede hun igen.

„Beskyttende,“ konstaterede han.

„Det er hun vel.“

Jeg havde forventet at se ham ankomme med et kæmpestort kamera – jeg havde sikkert fået tanken fra en eller anden film på TCM om frygtløse journalister – men i stedet fotograferede han os bare med sin telefon. Efter at have taget to-tre stykker, spurgte han, om hunden kunne komme ned at sidde. „Hvis den vil, så sæt dig på knæ ved siden af. Det bliver godt. Bare en dreng og hans hund.“

„Det er ikke min,“ sagde jeg og tænkte, at hun måske alligevel var ved at blive det. I hvert fald indtil videre. Jeg gav Radar besked på at sætte sig uden at vide, om hun ville adlyde. Hun gjorde det med det samme, som om hun bare havde ventet på min kommando. Jeg satte mig ned ved siden af hende. Jeg bemærkede, at mrs. Richland var kommet ud for at følge begivenhedernes gang og skyggede for øjnene med hånden.

„Læg armen om den,“ sagde Harriman.

Da jeg gjorde det, slikkede Radar mig på kinden. Jeg kom til at

le. Det var det billede, der blev trykt i den kommende udgave af *Sun.* Og ikke kun der, skulle det vise sig.

„Hvordan er der inde i huset?“ spurgte Harriman og pegede på det.

Jeg trak på skuldrene. „Vel som i et hvilket som helst andet hus. Meget normalt.“ Jeg havde kun set Gangen Med Gammelt Læsestof, køkkenet, stuen og entreen og vidste ikke bedre.

„Altså ikke noget usædvanligt? For det ser da godt nok uhyggeligt ud.“

Jeg åbnede munden for at sige, at fjernsynet var fra før, der var tænkt på kabel-tv, for slet ikke at tale om streamingtjenester, men lod så alligevel være. Det gik op for mig, at Harriman var gået fra at tage billeder til at interviewe. Eller i hvert fald prøve på det, han var tydeligvis ny i faget og ikke ligefrem diskret.

„Niks, det er bare et hus. Jeg må hellere se at komme afsted.“

„Tager du dig af hunden, indtil mr. Bowditch bliver udskrevet fra hospitalet?“

Denne gang var det mig, der rakte hånden frem. Uden ligefrem at knurre holdt Radar skarpt udkig efter ethvert tegn på noget truende. „Jeg håber, billederne bliver gode. Kom så, Radar.“

Jeg begyndte at gå hen mod huset. Da jeg så mig tilbage, var Harrison på vej over for at tale med mrs. Richland. Det kunne jeg ikke gøre noget ved og fortsatte videre om bagved med Radar lige i hælene. Jeg konstaterede, at hun efter at have gået lidt var begyndt at halte.

Jeg lagde stigen ind under bagverandaen, hvor der også lå en sneskovl og en stor gammel havesaks, der så lige så rusten ud som slåen på lågen og sikkert var lige så svær at få til at fungere. Radar var halvvejs oppe ad trappen og kiggede tilstrækkelig sødt ned på mig, til at jeg tog endnu et billede. Jeg var ved at blive tosset med hende. Jeg vidste det selv og havde ikke noget mod at indrømme det.

Der stod rengøringsmiddel under køkkenvasken sammen med en nydeligt ordnet bunke papirsposer med Tillers logo. Samt et par gummihandsker. Jeg tog dem på, greb en pose og gik på jagt efter hundelorte. Dem var der også rigeligt af.

Om søndagen gav jeg nok en gang Radar snor på og tog hende med ned ad bakken hjem til os. Til at begynde med gik hun langsomt, både på grund af sin gigt og fordi hun tydeligvis ikke var

vant til at være væk fra huset. Hun blev ved med at se spørgende på mig, så jeg blev blød om hjertet. Men efter nogen tid begyndte hun at bevæge sig hurtigere og mere selvsikkert afsted, standsede op for at snuse til lygtepæle og indimellem tisse lidt, så andre forbipasserende hunde ville være klar over, at Radar af slægten Bowditch havde været her.

Far var hjemme. Først trak Radar sig baglæns og knurrede ad ham, men da far rakte hånden ud, kom hunden langt nok frem til at snuse til den. En halv skive spegepølse beseglede venskabet. Vi blev der en times tid. Far spurgte til fotograferingen og grinede, da jeg fortalte om Harrimans forsøg på at interviewe mig, og hvordan jeg havde lukket munden på ham.

„Han skal nok blive bedre efterhånden, hvis han ellers bliver i nyhedsbranchen," sagde far. „*Weekly Sun* er bare et sted, han kan begynde at opbygge sin scrapbog."

På det tidspunkt havde Radar lagt sig til at sove ved siden af den sofa, hvor far engang plejede at falde fuld om. Han bøjede sig ned og nussede hundens pels. „Jeg vil vædde med, at den i sine velmagtsdage har været et *energibundt*."

Jeg tænkte på Andys historie om det rædselsvækkende uhyre, han havde mødt fire-fem år tidligere, og erklærede mig enig.

„Du må hellere se, om der er noget hundemedicin til dens gigt. Og den skal nok også have en pille for hundeorm."

„Jeg finder ud af det." Jeg havde taget snoren af og satte den nu fast i halsbåndet igen. Hunden løftede hovedet. „Vi må hellere se at komme tilbage."

„Du vil ikke lade den blive her resten af dagen? Den ser ud til at føle sig glimrende tilpas."

„Nej, jeg må hellere følge hende tilbage."

Hvis han havde spurgt hvorfor, havde jeg også sagt sandheden: at jeg troede, Howard Bowditch ikke ville bryde sig om det. Men han spurgte ikke. „Godt så. Skal jeg køre jer?"

„Det går. Hvis bare vi tager det roligt, skal hun nok klare sig."

Og det gjorde hun også. På vej tilbage op ad bakken virkede hun endda glad for at kunne snuse til noget andet græs end sit eget.

6

Mandag eftermiddag ankom der en nydelig lille varevogn med

TILLER & SØN på siden (sågar med guldbogstaver). Chaufføren spurgte efter mr. Bowditch. Jeg forklarede ham situationen, og han rakte poserne ind over lågen, som om det var den normale fremgangsmåde, så det har det nok også været. Jeg udfyldte den blankocheck, far havde givet mig – lettere rædselsslagen ved tanken om hundrede og fem dollar for tre poser varer – og rakte den tilbage. Der var lammekoteletter og hakket oksekød, som jeg lagde i fryseren. Jeg havde ikke tænkt mig at spise hans mad (med undtagelse af småkagerne), men omvendt heller ikke at lade den gå til spilde.

Da det var ordnet, gik jeg ned i kælderen og huskede at lukke døren efter mig, så Radar ikke prøvede at komme med. Der var ikke spor seriemorderagtigt dernede, kun indelukket og støvet, som om der ikke havde været nogen dernede længe. Der sad lysstofrør i loftet, hvoraf det ene blinkede og havde det med at gå ud. Gulvet var af rå cement. Der hang værktøj på pinde, heriblandt leen af nogenlunde samme model som den, Døden plejer at gå rundt med på tegninger.

Midt i lokalet stod der et arbejdsbord dækket med et plastikovertræk. Jeg løftede op i det for lige at kigge og fik øje på et halvfærdigt puslespil med ufattelig mange brikker. Så vidt jeg kunne se (der var ingen æske at sammenligne med), forestillede det en eng med Rocky Mountains i baggrunden. For den ene ende af bordet, hvor de fleste tilbageværende løse brikker lå spredt, stod der en klapstol. Efter det støvede sæde at dømme havde mr. Bowditch ikke været i gang med sit puslespil meget længe. Måske havde han endda helt givet op. Det havde jeg i hvert fald selv gjort, for meget af det ufærdige så ud til at være ren blå himmel uden så meget som en eneste sky til at bryde monotonien. Jeg bruger muligvis mere tid på det, end det har fortjent … og så måske alligevel ikke. Der var noget trist ved det. Dengang kunne jeg ikke rigtig sætte ord på hvorfor, men nu er jeg blevet ældre og mener nok at være i stand til det. Det handlede om puslespillet, men også om det antikverede tv og Gangen Med Gammelt Læsestof. Det handlede om en gammel mands ensomme gøremål, og efter støvet at dømme – både på klapstolen, på bøgerne og på bladene – var selv de efterhånden ved at være et overstået kapitel. I kælderen var det kun vaskemaskinen og tørretumbleren, der så ud til at blive brugt regelmæssigt.

Jeg lagde plastikovertrækket tilbage over puslespillet og undersøgte et skab mellem fyret og vandvarmeren. Det var en

gammel model med masser af skuffer. I en af dem var der skruer, i en anden var der knibtænger og svensknøgler, i en tredje bunker af kvitteringer med elastikker om og i en fjerde noget, der måtte være en slibesten. Jeg stak slibestenen i lommen, tog leen og gik ovenpå igen. Radar var parat til at kaste sig over mig, men jeg gav hende besked på at flytte sig, så jeg ikke ved et uheld kom til at stikke hende med klingen.

Vi gik ud i baghaven, hvor jeg vidste, at det var muligt at få fire streger på mobiltelefonen. Jeg satte mig på trappen, og Radar satte sig ved siden af. Jeg åbnede Safari og skrev *slibning med slibesten*, så et par videoer og gik i gang. Det tog ikke ret lang tid at få leen nogenlunde skarp.

Jeg tog et billede til mr. Bowditch og cyklede hen til hospitalet. Han sov. Cyklede tilbage i det sene eftermiddagslys og gav Radar mad. Savnede baseball lidt.

Okay … måske mere end lidt.

7

Tirsdag eftermiddag gik jeg til angreb på det høje græs med leen, først i forhaven og derefter i baghaven. Efter en times tid så jeg på mine røde hænder og måtte indrømme over for mig selv, at hvis jeg ikke passede på, ville der snart komme vabler. Jeg gav Radar snor på, tog hende med ned til vores hus og fandt et par af fars arbejdshandsker ude i garagen. Så gik vi tilbage op ad bakken, langsomt af hensyn til Radars ømme hofter. Jeg fortsatte med at hakke løs på græsset langs siden af huset, mens Radar sov, så gav jeg hende mad og lod det være nok for i dag. Far stegte burgerbøffer på havegrillen, og jeg spiste tre. Samt kirsebærtærte til dessert.

Far kørte mig hen til hospitalet og blev siddende nedenfor og læste rapporter, mens jeg gik op for at besøge mr. Bowditch. Jeg kunne se, at han også havde fået burger med mac 'n' cheese, men ikke spist ret meget af nogen af delene. Han havde selvfølgelig heller ikke tilbragt to timer med at svinge en le, og selv om han prøvede at være høflig og se et par nye billeder af Radar (samt et af leen og et af den halvvejs nyslåede forhave), havde han tydeligvis stærke smerter. Han blev ved med at trykke på den knap, der udløste medicinen. Da han gjorde det for tredje gang, sagde den en

dyb brummelyd, lidt ligesom når en deltager i en tv-quiz svarer forkert.

„Det forpulede lort. Jeg har brugt min ration for den næste time. Du må hellere gå, Charlie, før jeg begynder at vrisse ad dig, bare fordi jeg har det så elendigt. Kom igen på fredag. Nej, lørdag. Der har jeg måske fået det bedre."

„Er der noget nyt om, hvornår De bliver udskrevet?"

„Muligvis søndag. Der var en dame forbi, og hun snakkede om at ville hjælpe mig med at udarbejde en …" Han løftede sine store hænder med mærker på håndryggen efter dropnålene og lavede gåseøjne i luften. „… 'genoptræningsplan'. Jeg bad hende rende mig i røven. Altså ikke lige med det ordvalg. Jeg prøver at være en flink patient, men det er ikke spor nemt. Det er ikke kun smerterne, det er …" Han lavede en svag cirkelbevægelse og lod armene falde ned på dynen.

„Alle de mennesker," sagde jeg. „Det er De ikke vant til."

„Du har forstået det. Gudskelov gør nogen det dog. Og så al den *støj*. Før damen gik – hun hed Ravenhugger eller noget i den retning – spurgte hun, om jeg havde en seng i stueetagen derhjemme. Det har jeg nu ikke, men sofaen kan slås ud. Selv om den ikke har været brugt som seng meget længe. Måske aldrig … tror jeg. Jeg købte den kun, fordi den var på tilbud."

„Jeg skal gerne rede op, hvis De forklarer mig, hvor der er sengetøj henne."

„Kan du sådan noget?"

Som søn af en enkemand og tidligere særdeles aktiv alkoholiker kunne jeg den slags. Jeg kunne også vaske tøj og købe ind. Jeg havde skam været en dygtig lille medmisbruger. „Ja."

„Linnedskabet. På første sal. Har du været deroppe?"

Jeg rystede på hovedet.

„Nå, men nu får du så mulighed for det. Over for soveværelset. Tusind tak."

„Det er helt i orden. Og når damen næste gang er forbi, så forklar hende, at jeg er Deres genoptræningsplan." Jeg rejste mig. „Jeg må hellere gå, så De kan få hvilet Dem."

Jeg gik hen til døren. Han sagde mit navn, og jeg vendte mig om.

„Du er det bedste, der er sket mig meget længe." Og derefter, tilsyneladende lige så meget henvendt til sig selv som til mig: „Jeg kommer til at forlade mig på dig. Jeg har ikke andet valg."

Jeg refererede for far, at han havde kaldt mig det bedste, der var overgået ham, men ikke noget om det med at forlade sig på mig. Det foretrak jeg af en eller anden grund at holde for mig selv. Far gav mig et stort kram med én arm, kyssede mig på kinden og sagde, at han var stolt af mig.

Det var en god dag.

8

Torsdag tvang jeg mig selv til at banke på døren til skuret endnu en gang. Den lille bygning bød mig virkelig imod. Der blev dog ikke banket tilbage. Eller kradset. Jeg prøvede at overbevise mig selv om, at den mærkelige puslende lyd bare var noget, jeg havde forestillet mig, men i så tilfælde havde Radar også forestillet sig den, og jeg tillagde altså ikke hunde den helt store forestillingsevne. Hun kunne selvfølgelig også bare have reageret på min reaktion. Eller hvis jeg skal være helt ærlig, kunne hun have fornemmet min frygt og nærmest instinktive afsky.

Fredag slæbte jeg vores plæneklipper op ad bakken og gik i gang med den nu halvvejs tæmmede plæne. Jeg regnede med at kunne få den relativt fin i løbet af weekenden. Næste uge havde vi fri fra skole, og jeg forventede at tilbringe en stor del af min ferie på Sycamore Street 1. Jeg havde tænkt mig at pudse vinduer og derefter gå i gang med stakittet – få det op at stå lige igen. Det ville givetvis gøre mr. Bowditch i bedre humør.

Jeg var ved at slå græs langs siden af huset ud mod Pine Street (Radar ville ikke have noget med den brølende plæneklipper at gøre og var inde i huset), da min telefon vibrerede i min lomme. Jeg slukkede for plæneklipperen og så ordene ARCADIA HOSPITAL på skærmen. Jeg besvarede opkaldet med en ubehagelig fornemmelse i maven og var sikker på at ville høre nogen fortælle mig, at mr. Bowditch havde fået det værre. Eller ligefrem var gået bort.

Det var ganske rigtigt om ham, men på ingen måde dårligt nyt. En dame ved navn mrs. Ravensburger spurgte, om jeg kunne komme forbi næste morgen klokken ni for at tale om mr. Bowditchs „genoptræning og efterbehandling“. Det bekræftede jeg, hvorefter hun spurgte, om jeg også havde mulighed for at tage en forælder eller værge med. Det sagde jeg forbeholdent ja til.

„Jeg så billedet af dig i avisen. Sammen med hans vidunderlige

hund. Mr. Bowditch står i meget stor gæld til jer begge."

Jeg gik ud fra, at hun hentydede til *Sun,* og det kan hun for så vidt også sagtens have gjort, men Radar og jeg dukkede også op andre steder. For ikke at sige alle mulige steder.

Fredag kom far som sædvanlig sent hjem og medbragte et eksemplar af *Chicago Tribune* slået op på side to, hvor der var en fast spalte med titlen „Andet nyt". Den bestod af smånyheder af mere opmuntrende karakter end forsidehistorierne. Den om Radar og mig havde fået overskriften HELTEMODIG HUND, HELTEMODIG TEENAGER. Selv om det ikke ligefrem var et chok at se mig selv i *Trib,* blev jeg alligevel overrasket. Trods alle beviser på det modsatte er det stadig en ganske god verden, og tusindvis af mennesker gør tusindvis af gode gerninger hver eneste dag (måske også millioner). At en dreng hjælper en gammel mand, der er faldet ned fra en stige og har brækket benet, var der ikke noget særligt ved, men billedet gjorde hele forskellen. Radar var blevet fanget midt i at slikke mig i ansigtet, mens jeg havde armen om halsen på hende og hovedet bøjet leende tilbage. Og så ganske godt ud, når jeg selv skal sige det. Hvilket fik mig til at tænke på, om min drømmepige Gina Pascarelli mon havde bemærket det.

„Kan du se?" spurgte far og prikkede på billedteksten. „AP. Associated Press. Alene i dag er billedet nok i de første fem-seks hundrede aviser overalt i landet. For ikke at tale om overalt på internettet. Andy Warhol sagde, at alle ville blive berømt i femten minutter, og nu er dit kvarters tid åbenbart oprundet. Har du lyst til at gå på Bingo's og fejre det?"

Det havde jeg helt sikkert, og mens jeg spiste okseribs (dobbelt udskæring), spurgte jeg far, om han ville tage på hospitalet sammen med mig næste dag og tale med en dame ved navn mrs. Ravensburger. Det ville være ham en fornøjelse, sagde han.

9

Vi mødtes på Ravensburgers kontor. Hun var sammen med en ung kvinde, der hed Melissa Wilcox – høj og muskuløs og med sit blonde hår i en praktisk hestehale. Hun skulle være mr. Bowditchs fysioterapeut. Det var mest hende, der talte og indimellem så efter i en lille notesbog for at være sikker på ikke at komme til at glemme noget. „Efter en vis diskussion," som hun sagde, var mr. Bowditch

gået med til at lade hende komme to gange om ugen for at træne hans bevægeapparat og få ham på benene igen, først på krykkestokke – dem med metalringe til at støtte armene på – og derefter med gangstativ. Hun ville også kontrollere hans vitale funktioner for at forvisse sig om hans „positive udvikling" og kontrollere noget med vedligehold af pindene. „Som du kommer til at stå for, Charlie."

Jeg spurgte, hvad det betød, og fik forklaret, at stængerne i hans ben skulle duppes regelmæssigt med desinficerende middel. Processen var smertefuld, sagde hun, men ikke lige så smertefuld som en eventuel infektion med risiko for udvikling af koldbrand.

„Jeg ville foretrække at komme fire dage om ugen, men det ville han ikke høre tale om," sagde Melissa. „Han har meget bestemte meninger om, hvad han vil og ikke vil."

Mon ikke, tænkte jeg.

„I den første fase vil han have stort behov for hjælp, Charlie, og det vil du kunne give ham, siger han."

„Ifølge ham," indskød mrs. Ravensburger, „er *du* hans genoptræningsplan." Hun sagde det henvendt til mig, men kiggede samtidig over på min far, som om hun ville have ham til at komme med indvendinger.

Det gjorde han imidlertid ikke.

Melissa slog op på en ny side i sin lille notesbog, som var lyslilla og havde en snerrende tiger på forsiden. „Der er gæstetoilet i stueetagen, siger han?"

„Ja." Jeg ulejligede mig ikke med at forklare, at det var meget lille. Det ville hun finde ud af i forbindelse med sit første besøg.

Hun nikkede. „Det er ret afgørende, for han kommer ikke til at kunne gå på trapper i nogen tid."

„Men han kommer altså til det?"

„Helt sikkert, hvis han virkelig gør noget for det. Han er gammel – efter eget udsagn i øvrigt ikke selv helt sikker på *hvor* gammel – men i god form. Ryger ikke, drikker angivelig heller ikke og er på ingen måde overvægtig."

„Det er også vigtigt," sagde far.

„Det er det i den grad. I særdeleshed for ældre kan overvægt være et stort problem. Ifølge planen bliver han udskrevet fra hospitalet på mandag. Inden da skal der være sat støttegreb op på begge sider af toilettet. Kan du nå det i løbet af weekenden? Ellers

venter vi bare med udskrivelsen til tirsdag."

„Det kan jeg godt." Der var udsigt til flere YouTube-videoer i nær fremtid, kunne jeg mærke.

„Han skal bruge noget at tisse i om natten og et bækken til akutte situationer. Er det i orden med dig?"

Det sagde jeg ja til og mente det også. Jeg havde mere end én gang måttet tørre bræk op, og at hælde lort fra et bækken i toilettet kunne vel nærmest betragtes som et avancement.

Melissa lukkede sin notesbog. „Der er et hav af ting derudover – de fleste af dem rene småting. Den her vil være til god hjælp. Kig i den."

Hun tog en folder op af baglommen. Den hed ikke *Hjemmepleje for dummies*, men kunne lige så godt have gjort det. Jeg lovede at læse den og stak den i baglommen.

„Når jeg selv har været forbi, vil jeg også have fået bedre overblik over, hvad der er behov for," sagde Melissa. „Jeg havde overvejet at smutte forbi her til eftermiddag, men han insisterer meget stærkt på, at jeg ikke må komme indenfor, før han er kommet hjem."

Jovist, mr. Bowditch kunne være meget insisterende. Det havde jeg også for længst fundet ud af.

„Er du sikker på, at du er parat til at påtage dig det her, Charlie?" spurgte mrs. Ravensburger. Denne gang så hun ikke spørgende over på min far først.

„Ja."

„Også selv om det indbefatter at overnatte hos ham de første tre-fire nætter?" spurgte Melissa. „Jeg har nævnt muligheden af et genoptræningscenter – der er ledige pladser på et glimrende sted ved navn Riverview – men det ville han overhovedet ikke høre tale om. Han ville bare gerne hjem, sagde han."

„Jeg kan godt være hos ham." Om end det forekom lidt sært muligvis at skulle sove ovenpå i et værelse, jeg endnu aldrig havde set. „Det er ikke noget problem. Vi har fri fra skole."

Mrs. Ravensburger vendte sig om mod min far. „Er De indforstået med arrangementet, mr. Reade?"

Jeg ventede uden på forhånd at være helt sikker på, hvad han ville sige, men der var ingen slinger i valsen.

„Jeg er måske ikke helt tryg ved det, og det er sikkert også meget naturligt, men Charlie er ansvarlig nok, mr. Bowditch ser ud til at

have knyttet sig til ham, og han har virkelig ikke andre."

„Miss Wilcox, med hensyn til huset –" sagde jeg.

Hun smilede. „Melissa, tak. Vi skal trods alt være kolleger."

Da hun var tættere på min egen alder, var det også lettere at sige Melissa til hende end Howard til mr. Bowditch. „Med hensyn til huset – så skal du altså ikke tage det personligt, han forestiller sig ikke, at du vil bestjæle ham eller sådan noget. Han er bare … altså …" Jeg kunne ikke helt finde ud af at afslutte sætningen, men det kunne far.

„Han er et meget privat menneske."

„Det er nemlig rigtigt," sagde jeg. „Og han skal også have plads til at være en smule gnaven. For –"

Melissa behøvede ikke at vente på fortsættelsen. „Tro mig, hvis jeg havde et eksternt fikseringsapparat om mit brækkede ben, ville jeg også være gnaven."

„Hvordan er han forsikret?" spurgte far mrs. Ravensburger. „Ved I noget om det?"

Mrs. Ravensburger og Melissa Wilcox så på hinanden. „Jeg vil helst ikke gå i detaljer om en patients økonomiske dispositioner," sagde mrs. Ravensburger, men jeg kan sige så meget, at han ifølge regnskabsafdelingen har tænkt sig at bekoste sine udgifter selv."

„Aha," sagde far, som om det forklarede alt. Jeg kunne se på hans ansigtsudtryk, at det ikke forklarede noget som helst. Han rejste sig og gav mrs. Ravensburger hånden. Det gjorde jeg også. Melissa fulgte os ud i receptionen og syntes nærmest at glide afsted i sine blændende hvide gummisko.

„LSU?" spurgte jeg.

Hun satte en overrasket mine op. „Hvordan kan du vide det?"

„Notesbogen. Basketball?"

Hun smilede. „Og volleyball."

Med den højde måtte hun være helvedes god til at smashe, gættede jeg.

Kapitel fem

På indkøb. Fars pibe. En opringning fra mr. Bowditch. Meldåse.

1

Vi tog hen til isenkræmmeren for at købe et sæt støttegreb og derefter til Pet Pantry, som også havde en dyreklinik uden krav om tidsbestilling. Jeg fik piller mod hundeorm og Carprofen mod Radars gigt. Angivelig kan det kun fås på recept, men da jeg forklarede situationen, gav damen mig det og nøjedes med at

påpege, at medicinen skulle betales kontant. Mr. Bowditch købte alle Radars ting hos dem, forklarede hun, og betalte ekstra for at få det leveret. Far købte støttegrebene på sit kreditkort. Jeg lagde ud af mine egne penge for pillerne. Vores sidste stop var apoteket, hvor jeg købte en urinkolbe med lang hals, et bækken og det desinficerende middel, jeg forventedes at bruge til pindene, samt to sprayflasker med kraftig vinduesrens. Dem lagde jeg også ud for, men dog ikke kontant. Mit Visa-kort havde et loft på 250 dollar, uden at jeg dog af den grund var bange for at få kortet afvist. Jeg har aldrig været typen, der går amok i butikker.

På turen hjem forventede jeg hele tiden at høre far sige noget om den forpligtelse, jeg havde påtaget mig … og som trods alt var en temmelig stor mundfuld for en dreng på sytten. Det undlod han dog og hørte i stedet bare traditionel rock i radioen, som han indimellem sang med på. Jeg fandt dog inden længe ud af, at han blot ikke havde besluttet sig for, hvad han ville sige.

Jeg gik op til mr. Bowditchs hus, hvor Radar tog imod mig. Jeg lagde hendes medicin frem på køkkenbordet og kiggede ud på gæstetoilettet. Jeg mente nok, at de trange forhold i virkeligheden kunne gøre det lettere at installere støttegrebene (og for ham at benytte dem), men den opgave måtte vente til i morgen. Jeg havde set en bunke rene klude på hylden oven over vaskemaskinen i kælderen. Jeg gik ned og hentede en stor håndfuld af dem. Det var en smuk forårsdag, og oprindelig havde jeg tænkt mig at tilbringe den udendørs med at få sat skik på stakittet, men i stedet besluttede jeg mig for at lade vinduerne få fortrinsret, så stanken af rensemiddel ville være ude af huset, når mr. Bowditch kom hjem. Desuden gav det mig en undskyldning for at komme rundt i hele huset.

Ud over køkkenet, spisekammeret og dagligstuen – det ville sige de steder, han i realiteten opholdt sig – var der også en spisestue med et langt bord med plastik over. Der var ingen stole, og det så derfor temmelig tomt ud. Der var også et værelse, der var tænkt som arbejdsværelse, bibliotek eller måske begge dele. Til min fortvivlelse konstaterede jeg, at loftet var utæt, og at nogle af bøgerne var blevet våde. De var endda pæne og læderindbundne og så dyre ud, slet ikke som de tilfældige bunker i gangen ude bagved. Der var et sæt Dickens, et sæt Kipling, et sæt Mark Twain og et sæt af en ved navn Thackeray. Jeg besluttede mig for, at når jeg fik bedre tid, ville jeg tage dem ned fra hylderne, lægge dem ud på

gulvet og se, om de kunne reddes. Det fandtes der sikkert også YouTube-videoer om. Det forår klarede jeg mig nærmest udelukkende igennem ved hjælp af YouTube.

På første sal var der tre soveværelser, linnedskabet samt et større badeværelse. Hans soveværelse var tapetseret med endnu flere reoler, og der stod en læselampe ud for den side af sengen, han tydeligvis sov i. Herinde var bøgerne primært billigbøger – krimier, science fiction, fantasy og billige skrækhæfter helt tilbage fra 40'erne. Nogle af dem så ud til at være ret gode, og jeg forestillede mig, at hvis det alt sammen gik godt, ville jeg forhøre mig om at låne nogle af dem. Thackeray ville nok være lidt for lang i spyttet, men *Bruden var i sort* lignede lige noget for mig. Den velformede brud på omslaget var ganske rigtigt i sort, men der var godt nok ikke ret meget af det. På hans natbord lå der to bøger, en billigbog af Ray Bradbury med titlen *Ondt er da på vej herned* og en tyk indbundet mursten med titlen *The Origins of Fantasy and Its Place in the World Matrix: Jungian Perspectives.* Omslaget forestillede en tragt fuld af stjerner.

I et af de andre soveværelser stod der en dobbeltseng, som ganske vist var redt, men også dækket med plastik, mens det tredje var helt tomt og lugtede muggent. Hvis jeg havde haft sko med hårde hæle på i stedet for gummisko, havde mine skridt lydt uhyggelige og hule derinde.

En smal trappe (en *Psycho*-trappe, tænkte jeg) førte op til anden sal. Det var ikke et loft, men blev brugt som sådant. I de tre værelser stod der møbler hulter til bulter, blandt andet seks fornemme stole som sikkert hørte til spisestuebordet, samt sengen fra det tomme soveværelse med hovedgærdet lagt løst ovenpå. Der stod et par cykler (hvoraf den ene manglede et hjul) og støvede papkasser med gamle blade, samt i det tredje og mindste værelse en trækasse med noget, der lignede tømrerværktøj fra de allerførste talefilms tid. På siden stod der med falmede bogstaver A.B. Jeg tog håndboret op i den tro, at det kunne bruges i forbindelse med opsætningen af støttegrebene, men det sad fuldstændig fast. Det var der ikke noget mærkeligt ved. Taget var utæt i det hjørne, hvor værktøjet lå, og samtlige genstande – håndbor, to hamre, sav og vaterpas med en uklar gul boble i midten – var dækket med rust. Der skulle gøres noget ved det utætte tag, tænkte jeg, og helst inden det blev vinter igen, ellers ville der virkelig ske skade på huset. Hvis skaden ikke allerede var sket.

Jeg begyndte med vinduerne på anden sal, som var de mest snavsede. For ikke at sige møgbeskidte. Jeg ville tydeligvis få brug for at skifte vand i spanden tit, og det indvendige af vinduerne var selvfølgelig kun halvdelen af det. Jeg besluttede at holde frokostpause og opvarmede en dåse chili på det alderstegne komfur.

„Skal du have lov til at slikke skålen?“ spurgte jeg Radar. Hun så op på mig med sine store, brune øjne. „Jeg siger det ikke til nogen, hvis du heller ikke gør.“

Jeg anbragte den på gulvet, og hunden kastede sig over den. Derefter fortsatte jeg med vinduerne. Da jeg var færdig, var det midt på eftermiddagen. Mine fingre lignede svesker, og jeg var øm i armene af at have gnedet så meget, men glasrens og eddike (et tip fra YouTube) gjorde virkelig forskel. Huset var blevet fyldt med lys.

„Det kan jeg godt lide,“ sagde jeg. „Har du lyst til at gå med ned til os? Og se, hvad far har gang i?“

Hunden gøede bekræftende.

2

Far ventede på mig ude på verandaen foran huset. Hans pibe og tobakspung lå på gelænderet. Det var tegn på, at vi alligevel havde noget at tale om. Tale alvorligt sammen om.

Engang havde far røget cigaretter. Jeg kan ikke huske, hvor gammel jeg var, da mor gav ham piben i fødselsdagsgave. Nogen elegant Sherlock Holmes-model var det ikke, men derfor havde den vistnok alligevel været dyr. Jeg kan dog huske, at hun havde bedt ham holde op med kræftpindene, og at han var blevet ved med at love (på skrømt, sådan som misbrugere altid gør), at han nok skulle stoppe. Piben gjorde udslaget. Først skar han ned på smøgerne, og så droppede han dem helt, kort tid før mor gik over den forbandede bro for at hente kylling til os.

Jeg kunne godt lide lugten af Three Sails, som han købte i tobaksforretningen inde i byen, men ganske ofte var der slet ikke noget at lugte, fordi piben blev ved med at gå ud. Det har muligvis også været en del af mors langsigtede plan, men jeg fik aldrig mulighed for at spørge hende om det. Til sidst kom piben ind at stå i pibestativet på kaminhylden. I hvert fald indtil mors død. Så kom den frem igen. Mens han drak, så jeg ham aldrig med en cigaret, men når han sad om aftenen og så gamle film, var piben altid hos

ham, også selv om han sjældent tændte eller bare stoppede den. Til gengæld tyggede han mundstykket i laser og måtte have erstattet det med et nyt. Da han begyndte i AA, kom piben også med til møderne. Da der var rygeforbud, nøjedes han med at tygge på mundstykket, nogle gange (fortalte Lindy Franklin mig) med pibehovedet nedad.

Nogenlunde samtidig med hans toårsdag kom piben tilbage i stativet på kaminhylden. På et tidspunkt spurgte jeg ham om det. „Jeg har været ædru i to år," sagde han. „Det må vist være på tide, at jeg også holder op med det andet."

Indimellem kom piben dog stadigvæk frem. Før nogle af de store medarbejdermøder på hovedkontoret i Chicago, hvis han skulle fremlægge noget. Altid på årsdagen for mors død. Og nu var den så også fremme. Endda med tobak i som tegn på, at det ville blive en *meget* alvorlig snak.

Radar klavrede op på verandaen som en anden gammel dame og standsede op undervejs for at inspicere hvert enkelt trin for sig. Da hun endelig nåede op, kløede far hende bag ørerne. „Er du en god tøs?"

Radar sagde en slags bjæf og lagde sig ned ved siden af fars gyngestol. Jeg tog den anden.

„Har du fået den til at spise medicinen?"

„Ikke endnu. Jeg har tænkt mig at liste pillerne mod hundeorm og gigt ned i hendes aftensmad."

„Du har ikke taget støttegrebene med."

„Det bliver i morgen. Jeg læser vejledningen i aften." Samt hjemmepleje-for-dummies-hæftet. „Jeg skal bruge din boremaskine, hvis det er i orden. Jeg har fundet en eller andens værktøjskasse – der står A.B. på den, måske har det været hans fars eller farfars – men alt indholdet var rustent. Taget er utæt."

„Tag den endelig." Han rakte ud efter piben. Den var allerede stoppet. Han havde et par køkkentændstikker i brystlommen og strøg en af dem mod tommelfingerneglen, hvad jeg som lille havde været stærkt fascineret af, at han kunne. Det var jeg sådan set stadig væk. „Du er klar over, at jeg meget gerne tager med derop og giver en hånd med."

„Ellers tak, det behøves ikke. Det er et ret lille toilet, og vi ville bare gå i vejen for hinanden."

„Men det er ikke rigtig derfor, er det vel, Chip?"

Hvornår havde han sidst kaldt mig det? For fem år siden? Han holdt tændstikken – som allerede var brændt halvt ned – ind over pibehovedet og begyndte at suge løs. Og ventede selvfølgelig også på mit svar, men jeg havde ikke noget at sige. Radar løftede hovedet mod den velduftende tobaksrøg og lagde så snuden ned på verandabrædderne igen. Hun så aldeles tilfreds ud.

Han slukkede tændstikken. „Der er vel ikke noget deroppe, du ikke vil have mig til at se, er der?“

Det fik mig til at tænke på Andys spørgsmål om en masse udstoppede dyr og et uhyggeligt katteur med øjne, der fulgte en. Jeg smilede. „Nej, det er bare et hus, temmelig nedslidt og med utæt tag. Som der på et tidspunkt skal gøres noget ved.“

Han nikkede og tog et sug af piben. „Jeg har talt med Lindy om den her … situation.“

Det overraskede mig ikke. Lindy var fars sponsor, og han forventedes at tale med ham om ting, der gik ham på. „Han sagde, at du måske har udviklet en plejermentalitet. Fra da jeg drak. Guderne skal vide, at du nogle gange også fungerede som plejer for mig, selv i så ung en alder. Gjorde rent, vaskede op, lavede morgenmad og nogle gange også aftensmad til dig selv.“ Han holdt inde et øjeblik. „Jeg har selv svært ved at huske den periode og endnu sværere ved at tale om den.“

„Det er ikke det.“

„Men hvad er det så?“

Jeg ville stadig helst ikke fortælle ham om at have indgået en aftale med Gud, og at jeg også skulle opfylde min del, men til gengæld var der noget andet, som jeg *kunne* fortælle ham. Som han ville forstå, og som heldigvis også var sandt. „Du ved, hvordan dem i AA taler om at fastholde en taknemlig indstilling?“

Han nikkede. „En taknemlig alkoholiker drikker sig ikke fuld. Det er sådan, de siger.“

„Og jeg er taknemlig for, at du ikke længere drikker. Jeg siger det måske ikke så tit, men det er jeg. Så skal vi ikke bare sige, at jeg prøver at give det videre, og så lade det være ved det?“

Han tog piben ud af munden og kørte en hånd hen over øjnene. „Okay, lad os gøre det. Men på et tidspunkt vil jeg altså gerne møde ham. Jeg føler det nærmest som min pligt. Kan du forstå det?“

Det sagde jeg ja til. „Måske når han har fået ulykken lidt på afstand?“

Han nikkede. „Det rækker. Jeg elsker dig, min dreng.“

„I lige måde.“

„Når blot du forstår, at du påtager dig virkelig meget. Det er du med på, ikke?“

Det var jeg, og jeg var også bevidst om, at jeg ikke var helt klar over hvor meget. Det havde jeg det sådan set meget godt med. Hvis jeg virkelig var klar over det, ville jeg måske miste modet. „Der er også det der andet, de siger i dit program, om at tage en dag ad gangen.“

Han nikkede. „Okay, men skoleferien er lige straks forbi. Uanset hvor meget tid du føler at skulle bruge deroppe, sørger du for at få læst lektier. Det insisterer jeg på.“

„Okay.“

Han så på sin pibe. „Den er gået ud. Det gør den altid.“ Han lagde den fra sig på gelænderet omkring verandaen, bøjede sig ned og kløede den tykke pels på Radars nakke. Hunden løftede hovedet og sænkede det igen. „Det er en forbandet fin hund.“

„Det er det i hvert fald.“

„Du er blevet helt vild med den, er du ikke?“

„Altså … jo, det er jeg vel.“

„Den har halsbånd, men ikke noget hundetegn, så mr. Bowditch har sikkert ikke betalt hundeskat. Jeg gætter på, at den aldrig har været til dyrlægen.“ Det gjorde jeg også. „Og aldrig er blevet vaccineret mod hundegalskab. Blandt andet.“ Han tøvede et øjeblik. „Nu vil jeg spørge dig om noget,“ fortsatte han, og jeg vil bede dig overveje svaret nøje. Meget alvorligt. Kommer vi til at hænge på alt det her? Købmandsvarerne, hundemedicinen, støttegrebene?“

„Glem ikke urinkolben,“ sagde jeg.

„Gør vi? Sig, hvad du tror.“

„Han bad mig føre regnskab, så ville han godtgøre vores udgifter.“ Det var højst et halvt svar. Det var jeg godt klar over, og det var far sikkert også. Ved nærmere eftertanke kan I godt stryge *sikkert*.

„Ikke fordi vi ligefrem kommer til at belaste hans økonomi. Et par hundrede dollar, ikke mere. Men hospitalet … har du nogen anelse om, hvad en uges ophold på Arcadia koster? Samt selvfølgelig operationerne og al efterbehandlingen?“ Det havde jeg ikke, men far var forsikringstaksator og havde.

„Firs tusind. Mindst.“

„Vi kan da umuligt komme til at hænge på *det*, kan vi?“

„Nej, det er udelukkende hans eget problem. Jeg kender ikke noget til hans forsikringsforhold, eller om han overhovedet er forsikret. Jeg har forhørt mig hos Lindy, og han har i hvert fald ikke noget hos Overland. Sikkert kun den offentlige sygesikring. Derudover, hvem ved?“ Han flyttede på sig. „Jeg har tjekket ham lidt. Det har du forhåbentlig ikke noget imod?“

Det havde jeg ikke, og det overraskede mig heller ikke, for far levede af at tjekke folk. Og om jeg var nysgerrig? Selvfølgelig. „Hvad har du fundet frem til?“

„Stort set intet, hvilket jeg ellers ville have anset for umuligt nu om dage.“

„Altså, han har ingen computer og sågar heller ingen mobiltelefon. Det udelukker Facebook og alle andre sociale medier.“ Jeg havde en forestilling om, at selv hvis mr. Bowditch havde haft en computer, ville han kun have haft hån til overs for Facebook. Facebook var en måde at *snage* på.

„Du sagde, at der var initialer på værktøjskassen. A.B., ikke også?“

„Jo.“

„Det stemmer. Grunden øverst på bakken er på seks tusind kvadratmeter, og det er en helvedes god beliggenhed. I 1920 blev den overtaget af en person ved navn Adrian Bowditch.“

„Hans farfar?“

„Muligvis, men hans alder taget i betragtning kan det også sagtens have været hans far.“ Far tog sin pibe op fra gelænderet, bed et par gange i den og lagde den tilbage igen. „Hvor gammel *er* han i det hele taget? Ved han det virkelig ikke, tænker jeg?“

„Det er vel en mulighed.“

„Når jeg i sin tid så ham – før han mere eller mindre lukkede sig inde – lod han til at være omkring halvtreds. Når jeg vinkede til ham, gengældte han det nogle gange med en håndbevægelse.“

„Har du aldrig talt med ham?“

„Jeg har vel hilst eller sagt noget om vejret, hvis der var noget at sige, men han virkede jo ikke ligefrem som den snaksomme type. I hvert fald havde han alderen til at blive sendt til Vietnam, men jeg kunne ikke finde ham opført hos militæret.“

„Så har han bare ikke været soldat.“

„*Antagelig* ikke været soldat. Jeg kunne sikkert have fundet ud af

mere, hvis jeg stadig arbejdede for Overland, men det gør jeg jo så ikke, og jeg brød mig ikke om at spørge Lindy.“

„Det er jeg med på.“

„Jeg fik slået fast, at han i hvert fald i et eller andet omfang har penge, for ejendomsskatter er offentligt tilgængelige, og i 2012 stod Sycamore nummer 1 i toogtyve tusind plus det løse.“

„Betaler han så meget om *året*?“

„Det varierer. Det vigtige er, at han betaler det, og han boede her vel at mærke allerede, da din mor og jeg flyttede ind – det har jeg måske allerede fortalt. Dengang har han ikke skullet betale nær så meget, ejendomsskatten er steget ligesom alt muligt andet, men vi taler stadig om et sekscifret beløb. Det er rigtig meget. Hvad lavede han, før han gik på pension?“

„Det ved jeg ikke. Jeg har jo først mødt ham for nylig, og da var han i meget dårlig forfatning. Den store åbenhjertige samtale er vi ikke nået til.“ Men den ville vi komme til, jeg vidste det bare ikke endnu.

„Jeg ved det heller ikke. Jeg prøvede at slå det op, men uden resultat. Hvilket jeg, det kan ikke siges for tit, ville have anset for umuligt nu om dage. Jeg har hørt om mennesker, der valgte at trække stikket og holde sig under radaren, men det plejer mere at være i ødemarken i Alaska sammen med en eller anden dommedagskult eller ude i Montana ligesom Unabomberen.“

„Una-hvem?“

„En amerikansk terrorist. Hans rigtige navn var Ted Kaczynski. Du så ikke tilfældigvis noget udstyr til bombefremstilling liggende fremme oppe hos Bowditch, vel?“ Far sagde det med et glimt i øjet, men jeg er nu ikke sikker på, at det kun var for sjov.

„Jeg har ikke set noget mere farligt end leen. Og jo, en rusten økse i værktøjskassen på anden sal.“

„Nogen billeder? For eksempel af hans forældre? Eller af ham selv som yngre?“

„Niks. Jeg har kun set et enkelt billede af Radar. Det står på bordet i stuen ved siden af hans gyngestol.“

„Hm.“ Far rakte ud efter piben, men ombestemte sig. „Vi ved altså ikke, hvor hans penge kommer fra – hvis han stadig har nogen – og vi ved ikke noget om hans profession. Hans agorafobi taget i betragtning arbejder han sikkert hjemmefra. Det betyder –“

„Jeg ved godt, hvad det betyder.“

„Han har sikkert altid haft tendens til det, og det er så bare blevet værre med alderen. Han har trukket sig ind i sig selv.“

„Ifølge damen på den anden side af gaden plejede han at lufte Radar om natten.“ Lyden af sit navn fik hunden til at spidse ører. „I mine ører lød det lidt sært, de fleste plejer at lufte deres hunde om dagen, men –“

„Der er færre mennesker på gaden om natten,“ sagde far.

„Lige præcis. Han virker så udpræget ikke som den vennesæle nabotype.“

„En anden ting,“ sagde far. „Det er lidt sært … men han er jo *selv* sær, vil du ikke også sige det?“

Jeg undlod at besvare spørgsmålet og spurgte, hvad den anden ting var.

„Han har bil. Jeg ved ikke, hvor den befinder sig, men han har en. Jeg fandt den i motorregistret. Det er en Studebaker fra 1957. Da den står opført som veteranbil, betaler han nedsat registreringsafgift. Ligesom ejendomsskatten betaler han afgift hvert år, den er bare meget lavere. Tres dollar eller deromkring.

„Hvis han har bil, bør du vel også kunne finde hans kørekort, far. Der må hans alder stå anført.“

Han smilede og rystede på hovedet. „Godt forsøg, men der er aldrig blevet udstedt noget kørekort til en person ved navn Howard Bowditch, i hvert fald ikke i Illinois. Men man behøver selvfølgelig heller ikke kørekort for at købe en bil. Måske kan den ikke engang køre.“

„Hvorfor betale afgift hvert år for en bil, der ikke kan køre?“

„Eller nok så vigtigt, Chip – hvorfor betale afgift, hvis man ikke kører bil?“

„Hvad med Adrian Bowditch? Hans far eller farfar? Han har måske haft kørekort.“

„Det har jeg ikke tænkt på. Det tjekker jeg.“ Han tøvede et øjeblik. „Er du sikker på, at du gerne vil det her?“

„Ja, det er jeg.“

„Så spørg ham om noget af alt det her. For så vidt jeg kan gennemskue, findes han nærmest slet ikke.“

Det lovede jeg at gøre, og dermed var diskussionen tilsyneladende afsluttet. Jeg overvejede at sige noget om den sære kradselyd, jeg havde hørt inde i skuret – skuret med den tunge hængelås, selv om der angivelig ikke var noget i det – men undlod

at gøre det. Lyden var allerede kun et vagt minde, og jeg havde rigeligt andet at tænke på.

3

Jeg tænkte stadig på det alt sammen, da jeg tog plastikovertrækket af sengen i gæsteværelset, hvor jeg agtede at overnatte noget af og måske også hele skoleferien. Sengen var redt, men sengelinnedet lugtede muggent og jordslået. Jeg tog det af og lagde et nyt sæt på direkte fra linnedskabet. Jeg vidste ikke *hvor* nyt, men det lugtede bedre, og der lå også et sæt til sovesofaen samt et vattæppe.

Jeg gik nedenunder. Radar sad for foden af trappen og ventede på mig. Jeg lod sengetøjet falde ned i mr. Bowditchs lænestol og konstaterede, at jeg for at slå sovesofaen ud blev nødt til at flytte både lænestolen og det lille bord ved siden af den. Da jeg flyttede bordet, gled skuffen halvt ud. Jeg fik øje på lidt småpenge, en mundharmonika så gammel at det meste krom var slidt af … og et glas Carprofen. Det glædede mig at se, for jeg havde ikke brudt mig om den tanke, at mr. Bowditch var ligeglad med sin gamle hunds skavanker, og det forklarede så afgjort også, hvorfor damen hos Pet Pantry uden videre havde været parat til at sælge mig det. Derimod blev jeg knap så glad over at indse, at medicinen ikke virkede særlig godt.

Jeg gav hunden mad og sørgede for at blande en pille fra det nye glas op i foderet – ud fra en forestilling om, at pillerne, jeg selv havde købt, var nyest og måske derfor også stærkere – og gik så ovenpå efter en pude til sovesofaen. Igen ventede Radar på mig neden for trappen.

„Hold da helt op, det gled hurtigt ned!“

Radar logrede med halen og flyttede sig lige akkurat nok til at lade mig komme forbi.

Jeg rettede lidt på puden og lod den så falde ned på det, som nu var en seng midt i stuen. Det ville han muligvis beklage sig over, det ville han højst sandsynligt, men det skulle nok gå, mente jeg. At vedligeholde pindene til den eksterne fiksering virkede simpelt nok, men der stod forhåbentlig noget i *Hjemmepleje for dummies* om den korrekte måde at få ham fra den kørestol, han måtte formodes at ankomme i, over i sengen og tilbage igen.

Hvad mere, hvad mere?

Det gamle sengetøj fra gæsteværelset skulle en tur i vaskemaskinen, men det kunne vente til i morgen eller sågar til på mandag. En telefon, det manglede der. Han skulle have en ved hånden. Hans fastnettelefon var en trådløs hvid model, der lignede noget fra en 70'er-krimi på TCM af den slags, hvor alle fyrene har bakkenbarter, og alle pigerne har opsat hår. Jeg kontrollerede, at den virkede, og fik klartonen. Jeg skulle lige til at lægge røret på plads, da den ringede i hånden på mig. Jeg udstødte et forskrækket råb og tabte den. Radar gøede.

„Det er okay, der sker ikke noget," sagde jeg og samlede røret op. Der var ingen svarknap. Jeg var stadig i gang med at lede efter den, da jeg hørte mr. Bowditchs stemme. „Hallo? Er du der? *Hallo*?" lød det fjernt og metallisk.

Der var altså ingen svarknap og ingen opkaldsviser. Med en så gammel telefon blev man nødt til at tage chancen.

„Hallo," sagde jeg. „Det er Charlie, mr. Bowditch."

„Hvorfor gør Radar?"

„Fordi jeg kom til at råbe op og tabte telefonen. Jeg stod med den i hånden, da den ringede."

„Den forskrækkede dig altså?" Han ventede ikke på svaret. „Jeg håbede, at du ville være der her omkring Radars spisetid. Du har givet hende mad, ikke?"

„Jo da. Hun slugte maden i omkring tre mundfulde."

Han lo hæst. „Det ligner hende. Hun er blevet lidt dårligt til bens, men appetitten fejler stadig ikke noget."

„Hvordan har De det?"

„Selv med al deres medicin gør mit ben ondt som ind i helvede, men i dag fik de mig ud af sengen. Jeg føler mig som en anden Jacob Marley ved at skulle slæbe rundt på det fikseringsapparat.

„'Det er de lænker, jeg bar i levende live.'"

Han udstødte en hæs latter. Jeg forestillede mig, at han måtte være temmelig dopet. „Læst bogen eller set filmen?"

„Filmen. Hvert år til jul på TCM. Vi ser ret meget TCM hjemme hos os."

„Kender det ikke." Selvfølgelig gjorde han ikke det. Ingen Turner Classic Movies på et tv, der kun var udstyret med – hvad var det nu, mrs. Silvius havde kaldt det? Kaninører?"

„Jeg er glad for at have dig. De sender mig hjem mandag eftermiddag, og jeg har brug for at tale med dig inden. Kan du

komme på besøg i morgen? Min stuekammerat vil være inde på fællesstuen og se baseball, så vi har mulighed for at være alene."

„Helt sikkert. Jeg har redt sovesofaen op til Dem og sengen ovenpå til mig selv, og –"

„Lige et øjeblik, Charlie …" Lang pause. „Ud over at rede senge og give min hund mad omfatter dit repertoire så også at holde på hemmeligheder?"

Jeg tænkte på de år, hvor min far drak – hans tabte år. Dengang havde jeg været meget overladt til mig selv og også været vred. Vred på min mor over at være død på den måde, hvad der selvfølgelig var tåbeligt, i og med at det absolut ikke var hendes egen skyld, men her skal I huske på, at jeg kun var syv, da hun blev slået ihjel ude på den forbandede bro. Jeg elskede min far, men var også vred på ham. Vrede børn kommer i vanskeligheder, og det var Bertie Bird ualmindelig god til at hjælpe mig med. Bertie og jeg holdt os nogenlunde på måtten sammen med Andy Chen, der mere var drengespejdertypen, men når det kun var os to, rodede vi os fra tid til anden ud i nogle temmelig afsindige ting. Hvis vi var blevet taget, kunne det virkelig have givet os problemer, og her taler vi også om problemer med politiet, men det skete nu aldrig. Min far fik det heller aldrig at vide. Og hvis det stod til mig, ville det forblive sådan. Havde jeg virkelig lyst til at fortælle min far, at Bertie og jeg havde smurt hundelort på forruden af vores mest forhadte lærers bil? Jeg krymper mig af skam bare over at skrive det her, hvor jeg har lovet at fortælle alt. Og det var endda ikke engang det værste.

„Charlie? Er du der stadig?"

„Ja, det er jeg. Og jo, jeg kan godt holde på en hemmelighed. Når blot De ikke fortæller mig om at have slået nogen ihjel og gemt liget inde i skuret."

Nu var det hans tur til at blive stille, men jeg behøvede til gengæld ikke at spørge, om han stadig var der, for jeg kunne høre hans hæse åndedræt.

„Ikke just det, men der er tale om store hemmeligheder. Vi tales ved i morgen. Du lader til at være god nok. Det håber jeg i hvert fald ved Gud, at jeg har ret i. Vi får se. Hvor meget skylder jeg efterhånden dig og din far?"

„Hvor meget har vi lagt ud, mener De? Ikke alverden. Mest for købmandsvarerne. Et par hundrede i alt, vil jeg tro. Jeg har gemt

kvitteringerne –“

„Der er også din tid. Hvis du mener det alvorligt med at hjælpe mig, skal du have løn for det. Hvordan lyder det med fem hundrede om ugen?“

Jeg blev fuldstændig paf. „Mr. Bowditch … Howard … De behøver altså ikke at betale mig. Jeg er glad for –“

„En arbejder er sin løn værd. Lukasevangeliet. Fem hundrede om ugen, og hvis det går godt, så også en nytårsbonus. Er det en aftale?“

Hvad han end havde foretaget sig i sit arbejdsliv, havde det i hvert fald ikke været at grave grøfter. Han var tydeligvis vant til det, Donald Trump kalder forhandlingens kunst, og dermed også vant til at ignorere indvendinger. Og i alle tilfælde var mine indvendinger ikke særlig overbevisende. Jeg havde aflagt et løfte til Gud, men hvis mr. Bowditch gerne ville aflønne mig under indfrielsen af løftet, kunne jeg ikke se nogen interessekonflikt af den grund. Som min far altid mindede mig om, havde jeg også college at tænke på.

„Charlie? Har vi en aftale?“

„Hvis det går godt, har vi vel.“ Hvis han alligevel viste sig at være seriemorder, ville jeg dog ikke nøjes med fem hundrede dollar om ugen for at holde på hans hemmeligheder. Så ville jeg have mindst tusind. (Joke). „Mange tak. Jeg havde slet ikke forven–“

„Det er jeg udmærket klar over,“ afbrød han. Mr. Howard Bowditch var fremragende til at afbryde. „I visse henseender er du en ret indtagende ung mand. Du er god nok, som jeg sagde før.“

Jeg spekulerede på, om han stadig ville synes det, hvis han var klar over, at Birdman og jeg engang havde pjækket fra skole, fundet en mobil i Highland Park og indtelefoneret en bombetrussel mod Stevens Elementary. Det var hans ide, men jeg havde været helt med på den.

„Der står en meldåse i køkkenet. Som du muligvis har bemærket.“ Ikke blot havde jeg bemærket den, han havde selv omtalt den over for mig, men muligvis også glemt det igen, for på det tidspunkt havde han haft stærke smerter. Der lå penge i den, havde han sagt, og dernæst sagt, at den var tom. At han havde glemt det.

„Bestemt.“

„Tag syv hundrede dollar i den, de fem som løn for den første

uge og de to til at dække de foreløbige udgifter."

„Er De sikker –"

„Ja. Og hvis du tror, det er bestikkelse med henblik på at gøre dig mør forud for en eller anden uhyrlig anmodning – så er det altså ikke tilfældet. Udført arbejde, Charlie. Udført arbejde. I så henseende kan du roligt være helt ærlig over for din far. Når det gælder ting, vi senere kommer til at drøfte, er det en anden sag. Det er meget at bede dig om, det er jeg klar over."

„Når blot det ikke er en forbrydelse," sagde jeg og nuancerede det straks. „En *alvorlig* forbrydelse."

„Kan du være på hospitalet omkring klokken tre?"

„Ja."

„Så ønsker jeg dig en god aften. Klap Radar fra den tåbelige gamle mand, der aldrig burde være gået op på den stige."

Han lagde på. Jeg klappede Radar flere gange på hovedet og aede hende også et par gange fra snude til hale. Hun rullede rundt for at blive kløet på maven. Det gjorde jeg også gerne. Derefter gik jeg ud i køkkenet og tog låget af meldåsen.

Den var propfuld af penge. Øverst lå der en masse løse sedler, hovedsagelig tiere og tyvere samt enkelte femmere og enere. Jeg tog dem op. Det blev til en pænt stor bunke på køkkenbordet. Under de løse sedler lå der bundter af halvtredsere og hundreddollarsedler. På båndene omkring dem stod der FIRST CITIZENS BANK med lilla bogstaver. Dem tog jeg også op, og da de var presset virkelig tæt sammen, skulle der lirkes en del. Seks bundter halvtredsere med ti i hver. Fem bundter hundreddollarsedler, også med ti i hver.

Radar var kommet ud i køkkenet, satte sig ved siden af sin madskål og spidsede øren. „Hold da helt op, hund. Her er otte tusind dollar, og det er vel at mærke uden de løse sedler ovenpå."

Jeg talte syv hundrede dollar op fra de løse sedler, glattede dem ud, foldede dem sammen og stak dem i lommen, hvor de dannede en bule. Det var mindst ti gange det største beløb, jeg nogensinde havde haft på mig. Jeg tog bundterne og begyndte at putte dem tilbage i dåsen, men standsede så op. På bunden af den lå der tre små rødlige kugler. Jeg havde set en mage til i medicinskabet. Jeg hældte dem ud i håndfladen. De virkede for tunge til at være hagl, og hvis jeg gættede rigtigt, udgjorde de muligvis en stor del af forklaringen på spørgsmålet om mr. Bowditchs indkomst.

Jeg gættede på, at de var af guld.

4

Jeg havde ladet cyklen stå, og turen ned ad bakken til vores hus tog normalt ikke mere end ti-tolv minutter, men lige den aften gav jeg mig god tid. Jeg havde meget at tænke over og tage stilling til. Mens jeg gik, blev jeg ved med at røre ved bulen i lommen og forvisse mig om, at den stadig var der.

Jeg ville fortælle far om mr. Bowditchs opringning og tilbud om at ansætte mig. Jeg ville vise ham pengene, to hundrede for vores udlæg og fem hundrede til mig. Jeg ville bede ham sætte de fire hundrede ind på min collegeopsparing (der tilfældigvis netop var i First Citizens) og love at spare yderligere fire hundrede op om ugen, mens jeg arbejdede for mr. Bowditch … hvilket meget vel kunne blive hele sommeren, eller i hvert fald til footballtræningen begyndte til august. Det store spørgsmål var, om jeg skulle fortælle ham om resten af pengene i meldåsen. Og selvfølgelig om guldhaglene. Hvis det altså *var* guld.

Da jeg lukkede mig ind i vores hus, havde jeg taget min beslutning. Jeg ville ikke sige noget om de otte tusind i dåsen eller om haglene, der ikke var almindelige hagl. I hvert fald ikke før min samtale med mr. Bowditch næste dag.

„Hej, Charlie," kaldte min far inde fra stuen. „Havde hunden det godt?"

„Fint."

„Det er rart at vide. Tag en Sprite og slå dig ned. Der er *Skjulte øjne* på TCM."

Jeg tog en Sprite, gik ind til ham og satte tv'et på lydløs. „Jeg har noget at fortælle dig."

„Hvad kan dog være vigtigere end James Stewart og Grace Kelly?"

„Hvad med dem her?" Jeg tog pengene op af lommen og lod dem falde ned på sofabordet.

Jeg havde forventet overraskelse, agtpågivenhed og bekymring. I stedet blev jeg mødt med interesse og forundring. Efter fars opfattelse stemte mr. Bowditchs hang til at gemme penge i en køkkendåse helt overens med det, han kaldte den agorafobiramtes tilbøjelighed til at hamstre (jeg havde allerede fortalt ham om

Gangen Med Gammelt Læsestof, for ikke at tale om det gamle tv og de bedagede husholdningsapparater). „Var der flere?“

„En del,“ sagde jeg. Det var heller ikke løgn.

Far nikkede. „Så du efter i de andre dåser? Måske ligger der også et par hundrede i sukkeret.“ Han smilede.

„Niks.“

Han tog de to hundrede. „Lidt mere end vores reelle udlæg, men han får sikkert også brug for andre ting. Skal jeg sætte fire hundrede ind på din konto?“

„Ja, meget gerne.“

„Godt tænkt. I en vis forstand får han dig billigt, i hvert fald den første uge. En hjælper på fuld tid ville nok få mere. Omvendt er det også en slags lærepenge for dig, og du kommer kun til at overnatte deroppe i skoleferien.“ Han vendte sig i stolen for at kunne se mig lige i øjnene. „Er vi enige?“

„Fuldstændig,“ sagde jeg.

„Godt så. Det gør mig lidt urolig, at Bowditch sådan har gemt penge ad vejen, når vi ikke ved, hvor de kommer fra, men jeg er parat til at lade tvivlen komme ham til gode. Jeg kan godt lide, at han har tillid til dig, og at du er parat til at påtage dig det her. Du forventede at skulle gøre det gratis, gjorde du ikke?“

„Jo. Det gjorde jeg.“

„Du er en god dreng, Charlie. Jeg ved ikke, hvad jeg har gjort for at gøre mig fortjent til dig.“

I betragtning af det, jeg ikke havde fortalt – hverken om mr. Bowditch eller om alt det lort, jeg havde lavet sammen med Bertie – var jeg ikke fri for at føle mig en smule skamfuld.

Om natten forestillede jeg mig, at mr. Bowditch havde en guldmine inde i sit aflåste skur, måske også en flok dværge til at udvinde guldet. Dværge med navne som Søvnig og Gnavpot. Tanken fik mig til at smile. Jeg havde en forestilling om, at skurets indhold meget vel kunne være den store hemmelighed, han ville indvi mig i, men der tog jeg fejl. Sandheden om skuret fandt jeg først ud af meget senere.

Kapitel seks

Hospitalsbesøg. Pengeskabet. Stantonville. Guldfeber. Mr. Bowditch kommer hjem.

1

Mr. Bowditch og jeg fik os en ganske lang snak, mens hans stuekammerat med hjertemonitor på brystet var inde i fællesstuen på tredje etage og se White Sox spille mod Tigers.

„Han har en eller anden hjerteskavank, de ikke kan få has på," sagde mr. Bowditch. „Sådan noget behøver jeg gudskelov ikke at

bekymre mig om. Jeg har nok af problemer i forvejen."

Han viste mig, at det ved at støtte sig massivt til sine krykker var muligt for ham at gå på toilettet uden hjælp. Det gjorde tydeligvis ondt, og da han kom tilbage efter at have slået en streg, var det med panden dækket af sved, men ikke desto mindre fandt jeg det opmuntrende at se. Til natlige ærinder fik han muligvis brug for urinkolben med det lange og på en eller anden måde ildevarslende rør, men udsigten til at slippe for bækkenet tegnede lovende. Så længe han ikke faldt midt om natten og brækkede benet endnu en gang. Jeg kunne se hans magre armmuskler skælve for hvert eneste vaklende skridt. Med et lettelsens suk kom han ned at sidde på sengen.

„Kan du mon hjælpe mig med –" Han pegede på jernstaværet om sit ben.

Jeg løftede benet op ved hjælp af fikseringsapparatet, og da det var blevet strakt ud, sukkede han igen og bad om et par piller fra bægret på natbordet. Jeg gav ham dem, hældte vand op fra hans karaffel, og væk var de, mens hans adamsæble røg op og ned i den rynkede hals.

„De har sat mig fra morfinpumpen over på det her," sagde han. „OxyContin. Lægen siger, at hvis jeg ikke allerede er afhængig, bliver jeg det, og at jeg på et tidspunkt skal afvænnes igen. Lige nu virker det dog ikke som den helt store omkostning. Det føles som et forpulet maratonløb bare at gå på toilettet."

Det kunne jeg godt se, og hjemme hos ham selv var der endnu længere fra sovesofaen ud til toilettet. Måske fik han alligevel brug for bækkenet, i hvert fald til at begynde med. Jeg gik ud på toilettet, gjorde en vaskeklud våd og vred den. Da jeg bøjede mig ind over ham, trak han sig baglæns.

„Hov, hov! Hvad laver du?"

„Tørrer sveden af. Lig stille."

Det er aldrig til at sige, hvornår der opstår afgørende vendepunkter i vores forhold til andre, og først senere gik det op for mig, at der i dette øjeblik var tale om det for vores vedkommende. Han tøvede et øjeblik endnu, så slappede han (en smule) af og lod mig tørre sin pande og sine kinder. „Føler mig som en forpulet baby."

„Det er Dem, der betaler, lad mig nu bare gøre mig fortjent til mine forpulede penge."

Det fik ham til at klukke. En sygeplejerske kiggede ind for at høre, om han manglede noget. Det sagde han nej til, og da hun var gået, bad han mig lukke døren.

„Det er nu, jeg vil bede dig være der for mig," sagde han. „I hvert fald indtil jeg kan passe på mig selv. Og Radar. Er du med på det, Charlie?"

„Jeg vil gøre mit bedste."

„Ja, det vil du såmænd nok. Mere kan jeg ikke bede om. Hvis det ikke havde været nødvendigt, ville jeg heller ikke havde bragt dig i denne situation. Jeg har haft besøg af en kvinde ved navn Ravensburger. Har du truffet hende?"

Det bekræftede jeg.

„Fandens til navn, hvad? Når jeg prøver at forestille mig en burger med ravnekød, kan jeg simpelthen ikke rumme tanken."

Jeg vil ikke påstå, at han var skæv af Oxy, men omvendt heller ikke påstå det modsatte. Når han var så mager, over en meter og firs høj og næppe vejede meget over femogtres kilo, måtte de lyserøde piller virkelig slå hårdt.

„Hun fortalte om mine såkaldte 'betalingsmuligheder'. Jeg spurgte hende om skadernes foreløbige omfang, og hun gav mig en udskrift. Den ligger derovre i skuffen …" Han pegede. „… men det behøver du ikke at bekymre dig om lige nu."

„Det er voldsomt højt, sagde jeg, hvortil hun svarede, at god pleje også er voldsomt dyr, mr. Bowditch, og De har fået den bedst tænkelige. Hun sagde, at hvis jeg fik brug for at konsultere en betalingsekspert – hvad i helvede *det* så er i det virkelige liv – skal hun med glæde arrangere et møde, enten før jeg tager herfra, eller når jeg er kommet hjem. Det bliver næppe nødvendigt, sagde jeg. Jeg forklarede hende, at jeg var villig til at betale kontant, men kun mod at få rabat. Derefter gik vi i gang med at prutte om prisen. Vi endte med at blive enige om at slå tyve procent af, svarende til omkring nitten tusind dollar."

Jeg fløjtede beundrende. Mr. Bowditch grinede.

„Jeg prøvede at få hende op på femogtyve procent, men hun ville under ingen omstændigheder gå over tyve. Det er vist det normale i branchen – og hvis du skulle være i tvivl, *er* hospitaler en branche. Hospitaler og fængsler, de driver forretning på nogenlunde samme måde, bortset fra at det for fængslernes vedkommende er skatteyderne, der ender med regningen." Han kørte en hånd hen

over øjnene. „Jeg kunne sagtens have betalt det fulde beløb, men jeg nød at kunne prutte om prisen. Det har jeg ikke haft mulighed for meget længe. Loppemarkeder i gamle dage, der købte jeg masser af bøger og blade. Vrøvler jeg? Nu kommer det vigtige: Jeg kan godt betale, men jeg skal have dig til at gøre det muligt.“

„Hvis De tænker på indholdet af meldåsen –“

Han viftede afværgende med hånden, som om otte tusind dollar var småpenge. Det var det sådan set også i forhold til hans mellemværende med hospitalet. „Nu skal du høre, hvad jeg vil have dig til at gøre.“

Det forklarede han mig så. Da han var færdig, spurgte han, om han skulle skrive det ned. „Du skal bare sige til, men så skal du også love at tilintetgøre dine notater, når opgaven er udført.“

„Måske koden til pengeskabet. Jeg kan skrive den på armen og vaske den af igen.“

„Er du villig til at gøre det?“

„Ja.“ Jeg kunne slet ikke forestille mig at lade være, om ikke andet så bare for at finde ud af, om det var sandt, hvad han havde fortalt mig.

„Godt. Gentag så trinene for mig.“

Det gjorde jeg, og brugte derefter kuglepennen fra hans natbord til at skrive en række tal og bevægelser på overarmen, hvor ærmet på min T-shirt ville skjule dem.

„Tak,“ sagde han. „Du vil først kunne mødes med mr. Heinrich i morgen, men du kan sagtens gøre dig klar allerede i aften. Når du giver Radar mad.“

Jeg sagde helt i orden og farvel og gik. Jeg var – med et af min fars ord – mundlam. Halvvejs nede med elevatoren kom jeg i tanke om noget og kørte op igen.

„Har du allerede skiftet mening?“ Han smilede, men der var også noget bekymret i hans blik.

„Nej. Jeg ville bare gerne spørge om noget, De sagde på et tidspunkt.“

„Hvad var det?“

„Noget med gaver. De sagde, at de tapre hjælper, mens kujoner kun kommer med gaver.“

„Det mindes jeg ikke at have sagt.“

„Det gjorde De altså. Hvad betyder det?“

„Det ved jeg ikke. Det må have været pillerne.“

Han løj. Jeg havde boet sammen med en dranker gennem flere år og havde ikke spor svært ved at genkende en løgn.

2

Jeg cyklede tilbage til Sycamore Street, og det vil ikke være en overdrivelse at sige, at jeg var vildt nysgerrig. Jeg låste bagdøren op og lod Radar give mig en overstrømmende velkomst. I dag kunne hun stille sig på bagbenene og lade sig klappe, og det fik mig til at tro, at der nok var mere gods i de nye piller. Jeg lukkede hunden ud i baghaven for at besørge. Imens blev jeg ved med at sende hende telepatiske beskeder om at skynde sig at finde et sted.

Da hun var kommet indenfor igen, gik jeg op i mr. Bowditchs soveværelse og åbnede skabet. Han havde meget tøj, det meste afslappet tøj som flonelsskjorter og kakibukser, men der var også to jakkesæt. Det ene var sort og det andet gråt, og det dobbeltradede snit med brede skuldre fik dem til at ligne sådan noget, som George Raft og James Cagney var iført i film som *Each Dawn I Die*.

Jeg skubbede tøjet til side og fik øje på et mellemstort Watchman-pengeskab af ældre dato på lidt under en meters højde. Jeg satte mig på hug, og da jeg rakte hånden frem mod kombinationslåsen, rørte noget koldt mig det sted på ryggen, hvor T-shirten var krøbet op af bukserne. Jeg udstødte et råb, vendte mig om og fik øje på Radar, der logrede langsomt. Det kolde havde været dens snude.

„Lad være med det, ven," sagde jeg. Hun satte sig med et hundesmil om munden som for at markere, at hun gjorde lige nøjagtig, hvad hun havde lyst til. Jeg vendte mig om mod pengeskabet. Første gang drejede jeg forkert, men i andet forsøg gik døren op.

Som det første så jeg et skydevåben ligge på den eneste hylde i pengeskabet. Det var større end det, min far i sin tid gav min mor med henblik på, når han var bortrejst et par dage … eller en enkelt gang på firmatur i en uge. Det havde været en kaliber 32 og i den grad en damepistol, og jeg var ikke helt sikker på, om han stadig havde den. Da hans drikkeri var allerværst, havde jeg indimellem prøvet at finde den, men uden held. Denne her var dog større og nok snarere en kaliber 45-revolver. Som de fleste andre af mr. Bowditchs ting virkede den gammeldags. Jeg løftede den – forsigtigt – og fandt fjederen, som fik tromlen til at dreje rundt. Alle seks

kamre var ladt. Jeg drejede tromlen på plads og lagde revolveren tilbage. I betragtning af det han havde fortalt mig, gav det god mening også at have en revolver. En tyverialarm havde måske i endnu højere grad gjort det, men han havde ikke lyst til at få politiet indenfor på Sycamore Street 1. Desuden havde Radar i sine yngre dage været en glimrende tyverialarm – som Andy Chen havde erfaret.

I bunden af pengeskabet stod det, mr. Bowditch havde fortalt mig, at jeg ville finde: en stor stålspand med en rygsæk ovenpå. Jeg løftede rygsækken væk og konstaterede, at spanden var fyldt næsten helt op til randen med hagl, der ikke var hagl, men kugler af massivt guld.

Der var håndtag på begge sider af spanden. Jeg tog fat i dem og løftede. På hug var det nærmest umuligt. Der måtte være op mod tyve kilo i den, hvis ikke femogtyve. Jeg satte mig ned og vendte mig om mod Radar. „Tak skæbne. Det her er jo en forpulet *formue*."

Hunden logrede med halen.

3

Da jeg senere på aftenen havde givet hende mad, gik jeg ovenpå igen og betragtede spanden med guld alene for at være sikker på, at det ikke var et fantasifoster. Da jeg kom hjem, spurgte min far, om jeg var parat til mr. Bowditchs hjemkomst. Det sagde jeg ja til, men erklærede også, at jeg var nødt til at ordne noget, før han dukkede op. „Må jeg stadig gerne låne din boremaskine? Og el-skruetrækkeren?"

„Selvfølgelig. Og hvis jeg kunne, tog jeg også gerne med derop og gav en hånd med, men jeg har et møde klokken ni. Det er den brand i en udlejningsejendom, jeg fortalte om. Den er måske påsat."

„Jeg klarer mig."

„Det håber jeg også. Har du det godt?"

„Bestemt. Hvorfor det?"

„Du virker bare lidt fraværende. Er du urolig ved tanken om i morgen?"

„Lidt," sagde jeg. Det var heller ikke løgn.

I spekulerer måske på, om jeg følte trang til at fortælle min far om mit fund. En ting var, at mr. Bowditch havde fået mig til at sværge på at holde tand for tunge. Angivelig var guldet ikke stjålet

„i normal forstand“, og det indgik også i mine overvejelser. Jeg havde spurgt, hvad han mente med det, men han ville kun sige, at der ikke var nogen i hele den vide verden, som ledte efter det. Indtil jeg havde fundet ud af mere, var jeg parat til at tage ham på ordet.

Der var også noget andet. Jeg var sytten år gammel, og det her var langt det mest spændende, der nogensinde var overgået mig. Overhovedet. Og det ville jeg videre med.

4

Mandag morgen cyklede jeg tidligt op til mr. Bowditchs hus for at give Radar mad, hvorefter hun med dyster mine så til, mens jeg satte støttegreb op. Toilettet kunne i forvejen kun lige akkurat være i det lille badeværelse, og støttegrebene ville gøre det endnu trangere at sætte sig, men det var antageligt kun en fordel. Jeg forudså en vis mængde brok, men det ville i hvert fald blive svært for ham at falde. Han kunne sågar også holde fast i støttegrebene, mens han tissede, hvilket for mig at se var en yderligere fordel. Da jeg prøvede at rykke i dem, blev de siddende, som de skulle.

„Hvad tror du, Radar? Er det godt nok sådan her?“

Radar logrede.

„Du kan veje guldet af på badevægten,“ havde mr. Bowditch forklaret mig under vores samtale. „Det bliver ikke helt præcist, men det vil tage en evighed at gøre det med køkkenvægten – ved jeg af egen erfaring. Brug rygsækken til at veje og transportere det i. Fyld lidt rundhåndet på. Heinrich vejer selv efter på en mere præcis vægt. Som er di-gi-tal, forstår du.“ Han udtalte hver stavelse for sig og fik det på den måde til at lyde fjollet og prætentiøst på samme tid.

„Hvordan får De det hen til ham, når De har brug for kontanter?“ Der var elleve-tolv kilometer til Stantonville.

„Jeg tager en Juber. Heinrich betaler.“

Der gik lige et øjeblik, før jeg var med.

„Hvad smiler du ad, Charlie?“

„Ikke noget. Plejer De at gennemføre transaktionerne om aftenen?“

Han nikkede. „Som regel omkring klokken ti, hvor de fleste i kvarteret er gået i seng. I særdeleshed mrs. Richland overfor. Hun er mere end almindelig nyfigen.“

„Det siger De jo.“

„Det kan ikke siges for tit.“

Det havde også været mit indtryk.

„Jeg er nok ikke den eneste, som Heinrich plejer at handle med om aftenen, men han er gået med til at åbne forretningen i morgen tidlig, så du kan komme forbi om formiddagen engang mellem halv ti og ti. Jeg har aldrig før afhændet en så stor mængde til ham. Det skal nok gå, der har aldrig været problemer med ham, men der ligger i alle tilfælde også en revolver i pengeskabet, og hvis du gerne vil have den med – som sikkerhedsforanstaltning – er det kun rimeligt.“

Jeg havde absolut ikke tænkt mig at tage den med. Jeg er godt klar over, at våben får nogle mennesker til at føle sig magtfulde, men dem hører jeg ikke til. Det føltes klamt bare at røre ved den. Hvis nogen havde fortalt mig, at jeg i nær fremtid ville komme til at gå rundt med den, havde jeg anset dem for vanvittige.

Jeg fandt en ske i spisekammeret og gik ovenpå. Efter at have lagt koden ind på min telefon som password-beskyttet note havde jeg vasket tallene af armen, men det var ikke engang nødvendigt at rådføre mig med telefonen. Pengeskabet gik op i første forsøg. Jeg tog rygsækken op af spanden og blev slet og ret betaget over at se alt det guld. Jeg kunne ikke modstå fristelsen til at begrave hænderne i det og lade guldkuglerne løbe gennem fingrene. Så gjorde jeg det igen. Og en tredje gang. Der var noget hypnotisk ved det. Jeg rystede på hovedet som for at klare tankerne og begyndte at skovle guld op.

Da jeg første gang vejede rygsækken, sagde vægten knap et komma fire kilo. Jeg fyldte mere på og fik den op på to komma tre. I sidste forsøg standsede viseren på tre komma to, og det måtte være nok, tænkte jeg. Hvis mr. Heinrichs di-gi-tal-vægt viste mere end de aftalte to komma femoghalvfjerds kilo, kunne jeg altid tage resten med tilbage. Jeg havde stadig ting at gøre i huset, inden mr. Bowditch kom hjem. Jeg mindede mig selv om at få fat i en klokke, han kunne ringe med om natten, hvis han havde brug for noget. *Hjemmepleje for dummies* foreslog et samtaleanlæg eller en babyalarm, men jeg forestillede mig, at mr. Bowditch ville foretrække noget lidt mere gammeldags.

Jeg havde spurgt ham, hvor meget to trekvart kilo guld var værd, fordi jeg på samme tid gerne ville vide og helst ikke ville vide, hvor

meget jeg ville have på ryggen, når jeg cyklede de tolv kilometer til Stantonville – hovedsagelig ad biveje. Han sagde, at da han sidst havde forhørt sig hos Gold Price Group i Texas, havde prisen været omkring 15.000 dollar pundet.

„Men han får det for fjorten pundet – det er den aftalte pris. Det bliver 84.000, men han vil give dig en check på 74.000. Den vil dække min hospitalsregning, og så er der lidt tilbage til mig og et nydeligt overskud til ham."

Nydeligt var mildt sagt. Jeg ved ikke, hvornår mr. Bowditch sidst havde forhørt sig hos Gold Price Group, men sidst i april 2013 var hans kurs i hvert fald alt for lav. Før jeg gik i seng søndag aften, havde jeg selv tjekket prisen på guld på min bærbare, og for øjeblikket lå den på lidt over 40 dollar grammet, det ville sige omkring 20.000 pundet. På guldbørsen i Zürich ville to komma femoghalvfjerds kilo være gået for omkring 115.000 dollar, så denne Heinrich ville altså tjene godt 40.000 dollar på det. Og guldet var jo ikke ligefrem stjålne diamanter, hvor køberen ville insistere på at få afslag i prisen på grund af risikoen. Kuglerne var umærkede, anonyme og lette at smelte om til små barrer. Eller lave til smykker.

Jeg overvejede at ringe til mr. Bowditch på hospitalet og forklare ham, at han solgte for billigt, men lod så alligevel være. Af én bestemt grund: Jeg regnede ikke med, at han gik op i det. Det kunne jeg på en måde godt forstå. Selv med to komma femoghalvfjerds kilo mindre i sørøverskatten var der rigeligt tilbage. Min opgave bestod alene i (selv om mr. Bowditch aldrig sagde det direkte) at udføre handelen uden at blive snydt. Det var fandens til ansvar at have, og jeg var fast besluttet på at leve op til hans tillid.

Jeg spændte remmene på rygsækken, tjekkede gulvet mellem pengeskabet og badevægten for at være sikker på, at der ikke var smuttet nogen guldhagl væk, men det var der ikke. Jeg klappede Radar godt og grundigt (det burde bringe held) og begav mig afsted med guld for 115.000 dollar i en slidt gammel rygsæk.

Min gamle ven Bertie Bird ville have kaldt det seriøst mange håndører.

Centrum af Stantonville bestod af en enkelt gade med tvivlsomme butikker, et par barer og den slags restauranter, der serverer morgenmad hele dagen med dårlig kaffe ad libitum. Flere af butikkerne var lukkede og havde brædder for vinduerne samt skilte om at være til salg eller leje. Ifølge min far havde Stantonville engang været en driftig lille by og et fint sted at handle for folk, der ikke orkede at tage til Elgin, Naperville, Joliet eller helt til Chicago. Engang i 1970'erne åbnede så indkøbscentret i Stantonville. Vel at mærke ikke blot et indkøbscenter, men et storcenter med biograf med tolv sale, legeland til børnene, klatrevæg, et trampolinområde kaldet Fliers, escape room samt folk, der gik rundt klædt ud som talende dyr. Det store handelstivoli lå placeret nord for Stantonville. Det formåede at suge stort set alt liv ud af bykernen, og hvis noget overlevede centret, blev det i stedet trukket ned af Walmart og Sam's Club sydpå ved motorvejsafkørslen.

Da jeg var på cykel, undgik jeg motorvejen og tog i stedet Route 74-A, som var en tosporet landevej forbi gårde og marker. Der lugtede af gødning og afgrøder. Det var en dejlig forårsmorgen, og det havde også været en fin tur, hvis ikke jeg havde været så bevidst om den mindre formue, jeg havde hængende på ryggen. Jeg kan huske, jeg tænkte på drengen Jack, der kravlede til vejrs på en bønnestage.

Kvart over ni var jeg fremme på Main Street i Stantonville, og da jeg var i god tid, holdt jeg ind ved en restaurant, købte en cola og drak den på en bænk på en beskidt lille plads med et tørlagt springvand fuldt af affald og en fugleoverskidt statue af en person, jeg aldrig havde hørt om. Senere, da jeg befandt mig et endnu mere menneskeforladt sted end Stantonville, kom jeg til at tænke på pladsen og det tørlagte springvand.

Jeg kan ikke sværge på, at Christopher Polley var der den morgen, men heller ikke på, at han ikke var. Polley var den type, der kunne gå i et med landskabet, indtil han selv var indstillet på at give sig til kende. Han kan have siddet på restauranten og fyldt sig med bacon og æg. Han kan have siddet ved busstoppestedet eller foregivet at kigge på guitarer og musikanlæg i vinduet hos den lokale pantelåner. Eller slet ikke have været der. Jeg kan kun sige, at jeg ikke kan huske at have set nogen med en White Sox-kasket af ældre årgang, den med den røde cirkel fortil. Måske havde han den heller ikke på, men jeg kan bare ikke huske nogensinde at have set stodderen uden.

Klokken tyve minutter i ti smed jeg mit halvtomme papbæger i en skraldespand ved siden af bænken og cyklede langsomt videre ad Main Street. Butiksområdet, eller hvad man nu skulle kalde det, omfattede kun fire karreer. Næsten for enden af den fjerde og kun et stenkast fra et skilt med teksten TAK FOR BESØGET I SMUKKE STANTONVILLE lå Excellent Jewellers Køb og Salg. Butikken fremstod lige så lurvet og forfalden som byens øvrige næringsliv. Det støvede udstillingsvindue var tomt. På skiltet i døren stod der LUKKET.

Der var en dørklokke. Jeg trykkede på den. Ingen reaktion. Jeg trykkede på den igen og var meget bevidst om min rygsæk. Jeg satte næsen helt ind til glasset og skærmede for ansigtet med hænderne for bedre at kunne se. Jeg fik øje på et laset gulvtæppe og nogle tomme glasmontrer. Jeg begyndte at tro, at jeg enten selv eller mr. Bowditch havde misforstået noget, da en lille mand i tweedkasket, tilknappet sweater og løstsiddende bukser kom humpende op ad midtergangen. Han lignede en gartner i en engelsk detektivserie. Han kiggede på mig, humpede væk og trykkede på en knap ved siden af det gammeldags kasseapparat. Døren brummede. Jeg skubbede den op, gik indenfor og blev mødt af en lugt af støv og langsomt forfald.

„Kom med om bagved, kom med om bagved," sagde han.

Jeg blev stående. „De er mr. Heinrich, ikke sandt?"

„Hvem ellers?"

„Må jeg godt, øh, se Deres kørekort?"

Han rynkede panden og smilede. „Den gamle mand har sendt en forsigtig dreng, og det er klogt af ham."

Han tog en slidt tegnebog op af baglommen og åbnede den, så jeg kunne se hans kørekort. Før han lukkede den igen, nåede jeg at konstatere, at han hed Wilhelm til fornavn.

„Tilfreds?"

„Ja. Tak skal De have."

„Kom så med om bagved. *Schnell*."

Jeg fulgte med ham om i baglokalet, som han låste op med et tastatur, som han omhyggeligt sørgede for at spærre mig udsigten til, mens han tastede talkoden. I baglokalet var der alt det, som ikke var ude foran, nemlig reoler fulde af ure, medaljoner, brocher, ringe, vedhæng og kæder. Rubiner og smaragder lynede. Jeg fik øje på en diamantbesat tiara og pegede. „Er de ægte?"

„*Jah, jah,* ægte. Men du er nu vist ikke kommet for at købe. Du er kommet for at sælge. Du bemærkede måske, at jeg ikke bad om at se *dit* kørekort.“

„Godt det samme, for jeg har heller ikke noget.“

„Jeg ved allerede, hvem du er. Jeg så dit billede i avisen.“

„*The Sun*?“

„*USA Today*. Du er landskendt, unge mr. Charles Reade. I hvert fald i denne uge. Du reddede gamle Bowditchs liv.“

Jeg orkede ikke at forklare ham, at det havde været hunden, det var jeg efterhånden træt af, jeg ville bare have gennemført handlen og komme derfra igen. Alt det guld og alle de juveler gjorde mig en smule utryg, i særdeleshed sammenlignet med de tomme hylder ude foran. Jeg var lige ved at fortryde ikke at have taget revolveren med, for efterhånden følte jeg mig mindre og mindre som Jack med bønnestagen og mere og mere som Jim Hawkins i *Skatteøen*. Heinrich var lille og buttet og ufarlig, men hvad nu, hvis han havde en medhjælper af Lange John Silver-typen stående på lur et sted? Tanken forekom mig ikke fuldstændig paranoid. Jeg kunne sige nok så mange gange til mig selv, at mr. Bowditch havde gjort forretninger med Heinrich i årevis, men Bowditch havde også selv forklaret mig, at han aldrig før havde gennemført en handel i denne størrelsesorden.

„Lad os så se, hvad du har,“ sagde han. I en drengebog ville han have været en parodi på griskhed, gnedet sig i hænderne og på det nærmeste savlet, men i stedet lød han helt nøgtern og måske endda, som om han kedede sig lidt. Det troede jeg dog ikke på, ligesom jeg ikke troede på ham.

Jeg satte rygsækken fra mig på disken. Ved siden af stod der en vægt, som ganske rigtigt var di-gi-tal. Jeg lynede flappen op. Jeg åbnede den, og da han kiggede ned, så jeg noget i hans ansigtsudtryk ændre sig: Munden blev smallere og øjnene kortvarigt større.

„*Mein Gott*. Se nu bare her, hvad du har kørt rundt med på din cykel.“

Vægten havde en plexiglasskål hængende i en kæde. Heinrich lagde små håndfulde guld op i skålen, indtil vægten sagde 900 gram. Han lagde dem til side i en plastikboks og vejede yderligere 900 gram af. Da han havde vejet de sidste 900 af og lagt dem hen til de andre, lå der stadig en lille stribe guld i en af folderne nederst

i rygsækken. Mr. Bowditch havde bedt mig fylde rigeligt på, og det havde jeg gjort.

„Der må vist være yderligere 100 gram tilbage, *hein*?“ sagde han og kiggede derned. „Hvis du sælger mig dem, giver jeg dig tre tusind dollar kontant. Det behøver Bowditch ikke at vide noget om. Du kan jo kalde det en bonus.“

Eller kalde det noget, han så fremover ville have på mig, tænkte jeg. Jeg sagde høfligt nej tak og lukkede flappen igen. „De har en check til mig, ikke?“

„Jo.“ Checken lå foldet sammen i lommen på hans gammelmandssweater. Den var fra PNC Bank i Chicago, filialen på Belmont Avenue, udstedt til Howard Bowditch og lydende på fireoghalvfjerds tusind dollar. I feltet ud for Wilhelm Heinrichs signatur stod der *Personlig bistand*. I mine øjne virkede den god nok. Jeg lagde den ned i min tegnebog og stak tegnebogen i venstre forlomme.

„Han er en stædig gammel mand og nægter at følge med tiden,“ sagde Heinrich. „Når vi tidligere har handlet for meget mindre beløb, har jeg givet ham kontanter. Ved to lejligheder checks. ’Har du aldrig hørt om elektronisk pengeoverførsel?’ sagde jeg. Og ved du, hvad han så sagde?“

Jeg rystede på hovedet, men havde et kvalificeret gæt.

„Han sagde: ’Jeg har ikke hørt om det og ønsker heller ikke at høre om det.’ Og nu sender han så for første gang en *Emissär* – et sendebud – fordi han er kommet til skade. Jeg ville ellers have forsvoret, at han kendte blot et enkelt menneske i verden, som han ville betro et sådant ærinde. Men nu er du her altså. En dreng på cykel.“

„Og nu går jeg,“ sagde jeg og gik hen mod døren ind til den stadig tomme butik, hvor han muligvis senere ville fylde udstillingsmontrerne op. Jeg forventede halvvejs at mærke døren være låst, men det var den ikke. Så snart jeg kunne se dagslys, følte jeg mig straks bedre tilpas. Ikke desto mindre virkede lugten af gammelt støv ubehagelig. Der var noget gravkammer over den.

„Ved han overhovedet, hvad en computer er?“ spurgte Heinrich, mens han fulgte mig ud og låste døren til baglokalet efter sig. „Sandsynligvis ikke.“

Jeg agtede ikke at lade mig trække ind i en diskussion af, hvad mr. Bowditch kunne tænkes at vide eller ikke at vide, og nøjedes

med at sige, at det havde været en fornøjelse at møde ham. Selv om det ikke passede. Heldigvis var min cykel ikke blevet hugget – da jeg tog hjemmefra om morgenen, havde jeg haft for meget andet at tænke på til at huske at få låsen med.

Heinrich tog mig om albuen. Jeg vendte mig om og kunne nu alligevel godt se noget af Lange John Silver i ham. Han manglede kun en papegøje på skulderen for at fuldende illusionen. Ifølge Silver selv havde hans papegøje set lige så meget ondskab som djævelen selv. Wilhelm Heinrich havde sikkert også set mere end rigelig ondskab … men her skal I huske på, at jeg kun var sytten og fedtet dybt ind i ting, jeg overhovedet ikke forstod. Jeg var med andre ord skræmt fra vid og sans.

„Hvor meget guld har han?“ sagde Heinrich med sagte, knurrende stemme. Hans lejlighedsvise brug af tyske ord havde mest af alt virket påtaget, men lige her *lød* han virkelig tysk. Og ikke på den flinke måde. „Fortæl mig, hvor meget han har, og hvor han får det fra. Du skal nok blive belønnet for det.“

„Jeg går nu,“ sagde jeg og gik.

Stod Christopher Polley og holdt udkig, da jeg satte mig op på cyklen og kørte derfra med de resterende guldkugler i rygsækken? Jeg ved det ikke, for jeg så mig over skulderen i retning af Heinrichs blege, oppustede ansigt oven over skiltet med LUKKET i den støvede butiksdør. Måske var det bare indbildning – det var det sikkert – men jeg mente stadig at kunne fornemme griskheden i hans ansigtsudtryk. Desuden kunne jeg godt forstå den. Jeg kunne huske, hvordan jeg selv havde stukket hænderne ned i spanden og ladet kuglerne løbe gennem fingrene. Ikke blot griskhed, men guldfeber.

Ligesom i en historie om sørøvere.

6

Ved firetiden om eftermiddagen holdt en kassevogn med navnet ARCADIA SYGETRANSPORT på siden ind til kantstenen. Jeg ventede inde på fortovet med Radar i snor. Lågen – som nu var fri for rust og smurt – stod åben. En portør steg ud af kassevognen og åbnede bagdøren. Melissa Wilcox stod derinde bag mr. Bowditch, der sad i kørestol med sit fikserede ben frem for sig. Hun låste kørestolen op, skubbede den frem og trykkede på en kontakt med

håndryggen. Mens bagklappen og kørestolen begyndte at bevæge sig nedad, sank hjertet også i brystet på mig. Jeg havde husket telefonen, urinkolben og sågar den lille klokke til at kalde med. Hans check fra Heinrich lå trygt og godt i min tegnebog. Alt var i skønneste orden, men der var bare ikke nogen kørestolsrampe, hverken fortil eller bagved. Jeg følte mig som en idiot, men behøvede i det mindste ikke at gøre det særlig længe. Jeg havde Radar til at aflede min opmærksomhed. Hunden fik øje på mr. Bowditch og kastede sig over ham. I det øjeblik virkede hendes hofter overhovedet ikke spor gigtplagede. Jeg formåede at rykke i snoren lige tids nok til at redde hunden fra at få mast poterne under den nedadkørende klap, men kunne til gengæld mærke det hele vejen op gennem armen.

Bjæf! Bjæf! Bjæf!

Det var ikke den gøen fra en stor hund, der i sin tid havde skræmt Andy, men udbrud så sørgmodige og menneskelige, at de greb mig om hjertet. *Du er tilbage!* blev der bjæffet. *Gudskelov, jeg troede du var væk for altid.*

Mr. Bowditch åbnede armene mod hunden, og hun hoppede op med poterne på hans udstrakte ben. Først krympede han sig, men så lo han og nussede hende på hovedet. „Ja, tøs," nynnede han. Selv når jeg hørte det med mine egne ører, havde jeg svært ved at tro, at han kunne frembringe en sådan lyd, men det kunne han altså; den gnavne gamle mand *nynnede*. Han havde tårer i øjnene. Radar sagde små glade lyde, mens hendes store hale fejede fra side til side.

„Ja, tøs, ja, jeg har også savnet dig. Kom så ned, du tager livet af mig."

Radar faldt ned på alle fire og gik afsted ved siden af kørestolen, mens Melissa trillede den bumpende og slingrende op ad havegangen.

„Ingen rampe," sagde jeg. „Undskyld, undskyld. Jeg kan bygge en, jeg skal nok slå op på nettet, hvordan man gør, det ligger alt sammen på nettet." Jeg vrøvlede bare løs og var åbenbart ude af stand til at holde op. „Alt andet er vist mere eller mindre klar –"

„Vi får nogen til at sætte en rampe op, så lad nu bare være med at bekymre dig," afbrød mr. Bowditch. „Du behøver ikke at gøre alting selv. En af fordelene ved at være nogens assistent er muligheden for at uddelegere opgaver. Og det haster ikke. Som du ved, går jeg ikke ret meget ud. Fik du ordnet det lille

forretningsanliggende?“

„Ja. Her til formiddag.“

„Godt.“

„Sådan et par store stærke fyre burde nok kunne løfte stolen op ad trappen. Hvad siger du, Herbie?“

„Intet problem,“ sagde portøren. „Vel, kammerat?“

Jeg sagde *overhovedet ikke* og tog fat i den ene side. Radar tumlede halvvejs op ad trappen, men standsede op en enkelt gang, da bagbenene ikke ville lystre, så kom hun op i gear igen og nåede helt op. Hun kiggede logrende ned på os.

„Og nogen bør også få ordnet den havegang, hvis han skal bruge den,“ sagde Melissa. „Den er værre end min barndoms grusvej i Tennessee.“

„Er du klar, chef?“ spurgte Herbie.

Vi løftede kørestolen op på verandaen. Jeg fumlede mig gennem mr. Bowditchs nøgler og fandt langt om længe den til hoveddøren.

„Hør,“ sagde portøren. „Har jeg ikke set dig i avisen?“

Jeg sukkede. „Sikkert. Mig og Radar. Derude ved lågen.“

„Nej, nej, i fjor. Du scorede det afgørende touchdown ved Thanksgivingstævnet. Fem sekunder før tid.“

Han løftede den ene hånd op over hovedet med en usynlig fodbold, ligesom jeg havde gjort på billedet. Det er ikke rigtig til at sige, hvorfor det gjorde mig glad, at han kom i tanke om lige netop det billede i stedet for det af nyere dato, men det gjorde det.

Inde i stuen så jeg til – mere nervøs end nogensinde – mens Melissa Wilcox inspicerede sovesofaen.

„Godt,“ sagde hun. „Det er godt. Lidt til den lave side, måske, men det får række. Du skal have fat i en pølle eller sådan noget til at give hans ben en smule ekstra støtte. Hvem har redt seng?“

„Det har jeg,“ sagde jeg og blev glad ved synet af hendes overraskelse.

„Har du fået læst den folder, jeg gav dig?“

„Ja. Jeg har også fået det antibakterielle præparat til pindene …“

Hun rystede på hovedet. „Det er nok med en saltopløsning. Varmt saltvand. Føler du dig parat til at flytte ham?“

„Hallo?“ sagde mr. Bowditch. „Måske jeg også kunne få et ord indført. Jeg er lige her.“

„Ja, men det er ikke Dem, jeg taler til,“ sagde Melissa smilende.

„Øh, jeg er ikke helt sikker," sagde jeg.

„Mr. Bowditch," sagde Melissa, „*nu* taler jeg til Dem. Har De noget imod, hvis Charlie lige tager en prøvetur med Dem?"

Mr. Bowditch så over på Radar, der sad så tæt på ham som overhovedet muligt. „Hvad siger du, tøs? Kan man stole på drengen?"

Radar gøede en enkelt gang.

„Det er i orden med Radar, og så er det også i orden med mig. Bare lad være med at tabe mig, unge mand. Benet her hyler og skriger."

Jeg flyttede stolen hen ved siden af sengen, slog bremsen til og spurgte, om han kunne stå på det gode ben. Han skubbede sig halvvejs op og lod mig løsne og sænke den benstøtte, det dårlige ben havde hvilet på. Han gryntede, men kom helt op – svajede en smule, men blev dog stående lodret.

„Vend Dem om, så De står med enden mod sengen, men lad være med at prøve på at sætte Dem, før jeg siger til," sagde jeg og blev belønnet med et anerkendende nik fra Melissa.

Mr. Bowditch adlød. Jeg fik kørestolen ad vejen.

„Jeg kan ikke stå sådan her ret længe uden krykker." Sveden piblede atter frem på hans kinder og pande.

Jeg satte mig på hug og greb fat i fikseringsapparatet. „Nu kan De sætte Dem."

Han satte sig ikke, han lod sig falde. Og med et lettelsens suk. Han lænede sig tilbage, hvorpå jeg lagde det dårlige ben op på sengen og dermed havde gennemført min første flytning. Helt så meget som mr. Bowditch svedte jeg ikke, men jeg svedte dog, mest af nervøsitet. Det var noget ganske andet end at tage imod bolde fra kasteren.

„Ikke dårligt," sagde Melissa. „Når du skal have ham op, skal du nærmest omfavne ham. Flet fingrene midt på hans ryg, og løft til. Brug armhulerne –"

„Som støtte," sagde jeg. „Det står i folderen."

„Jeg kan godt lide drenge, der har læst på lektien. Sørg altid for at have krykkerne i nærheden, i særdeleshed i forbindelse med at stå op af sengen. Hvordan har De det, mr. Bowditch?"

„Ad helvede til. Skal jeg ikke snart have piller?"

„De fik, før vi forlod hospitalet. De kan få igen klokken seks."

„Det føles som meget langt ud i fremtiden. Hvad med en Percocet

til lige at holde den gående?“

„Hvad med, at jeg ikke har nogen?“ Så vendte hun sig om mod mig. „Du skal nok komme efter det, og det gør han også, i særdeleshed efterhånden som han får det bedre og bliver i stand til at bevæge sig mere. Kom lige med ud et øjeblik, vil du?“

„For at tale bag om ryggen på mig,“ sagde Bowditch. „Uanset hvad kommer den unge mand *ikke* til at give mig lavement.“

„Hold da op,“ sagde Herbie. Han stod foroverbøjet med hænderne på knæene og betragtede tv'et. „Det er godt nok den ældste tossekasse, jeg nogensinde har set, makker. Virker den?“

7

Der var strålende eftermiddagssol, den lunede også en smule, og efter en lang vinter og et koldt forår føltes det fuldstændig vidunderligt. Melissa førte mig hen til kassevognen, lænede sig ind og låste den brede midterkonsol op. Hun tog en plastikpose op og lagde den fra sig på sædet. „Krykkerne er omme bagi. Her er hans medicin og to tuber Arnica Gel. Der er vedlagt et ark med de præcise doser, okay?“ Hun tog glassene op og viste mig dem et ad gangen. „Det her er antibiotika. Det her er vitaminer, fire forskellige slags. Det her er en recept på Lyparza. Du kan få nye forsyninger hos CVS i Sentry Village. Det her er afføringsmiddel. Det er ikke aktuelt med stikpiller, men du må hellere læse op på brugen af dem, hvis han skulle få brug for det. Han vil ikke kunne lide det.“

„Det gælder det meste,“ sagde jeg. „Med undtagelse af Radar.“

„Og dig,“ sagde hun. „Dig kan han godt lide, Charlie. Han siger, at du er til at stole på. Forhåbentlig siger han det ikke bare, fordi du kom forbi i rette øjeblik og reddede hans liv. Der er nemlig også dem her.“

Det største glas var helt fuldt af 20 mg OxyContin-tabletter. Melissa så alvorligt på mig. „Det her er alvor, Charlie. Det er stærkt afhængighedsskabende. Det er også ekstremt effektivt mod den slags smerter, din ven lider under lige nu og måske vil komme til at lide af et sted mellem otte måneder og et år. Måske endnu længere, afhængigt af hans andre problemer.“

„Hvilke andre problemer?“

Hun rystede på hovedet. „Det skal jeg ikke udtale mig om. Hold dig bare til doseringsplanen, og vend det døve øre til hans krav om

at få mere. Han må dog gerne få mere før genoptræningen, og bevidstheden om det vil blive et af hans vigtigste motiver – hvis ikke det allervigtigste – til at fortsætte med genoptræningen, selv om det gør ondt. Og det gør det. Du bliver nødt til at gemme dem et sted, hvor han ikke kan få fat i dem. Kan du komme på et?“

„Ja.“ Det var pengeskabet, jeg havde i tankerne. „Det vil i hvert fald fungere, så længe han ikke kan komme op ad trappen.“

„Det vil sige tre uger, hvis han fortsætter med genoptræningen. Måske en måned. Når først han kan komme derop, bliver du nødt til at finde et nyt sted. Og det er ikke kun ham, du skal være urolig for. For misbrugere er pillerne her deres vægt værd i guld.“

Jeg kom til at grine. Jeg kunne ikke lade være.

„Hvad? Hvad er det, der er så sjovt?“

„Ikke noget. Jeg skal nok passe godt på dem og sørge for ikke at lade ham overtale mig til at give ham flere.“

Hun så undersøgende på mig. „Hvad med dig selv, Charlie? Egentlig bør jeg nemlig slet ikke udlevere dem til en mindreårig, så lægen, der har udskrevet recepten, ved ikke bedre, end at de bliver administreret af en voksen omsorgsperson. Jeg kan få ballade for det. Kunne du mon lade dig friste til selv at prøve et par stykker og blive bare en lille smule høj?“

Jeg tænkte på min far og på, hvad sprutten havde gjort ved ham, og hvordan jeg engang havde forestillet mig, at vi ville komme til at sove under motorvejsbroer med alle vores ejendele i en stjålet indkøbsvogn.

Jeg tog det store glas Oxy og lod det falde ned i posen med den øvrige medicin. Så tog jeg hendes hånd og så hende lige i øjnene. „Fandeme nej,“ sagde jeg.

8

Der var lidt flere instrukser, som jeg trak i langdrag, fordi jeg var nervøs ved tanken om at skulle være alene med ham – hvad nu, hvis der skete et eller andet, og den tåbelige 1970’er-telefon strejkede?

Så ringer du til alarmcentralen med din egen telefon fra det enogtyvende århundrede, tænkte jeg. Ligesom da du fandt ham omme på bagtrappen. Men hvad nu, hvis han fik et hjerteanfald? Mit kendskab til hjertemassage var udelukkende hentet fra tv-serier, og hvis hans maskineri satte ud, ville jeg ikke have tid til lige at

tjekke en YouTube-video om emnet. Der var tydeligvis mere hjemmearbejde i vente.

Jeg så dem køre afsted og gik indenfor igen. Mr. Bowditch lå med den ene arm for øjnene. Radar sad opmærksomt ved siden af sengen. Nu var der kun os tre.

„Hvordan går det?“ spurgte jeg.

Han lod armen falde ned og drejede hovedet for at kunne se mig. Han så helt fortabt ud. „Jeg er nede i et meget dybt hul, Charlie. Jeg er ikke sikker på, at jeg kan komme op af det.“

„Vist kan De det,“ sagde jeg i håb om at lyde mere sikker i min sag, end jeg følte mig. „Vil De have noget at spise?“

„Jeg vil have noget smertestillende.“

„Jeg må ikke –“

Han løftede den ene hånd. „Det er jeg klar over, og jeg vil ikke ydmyge mig selv – eller fornærme din intelligens – ved at tigge om det. Nogensinde. Det håber jeg i hvert fald ikke.“ Han klappede Radar på hovedet den ene gang efter den anden. „Giv mig checken og en kuglepen.“

Jeg gav ham tingene sammen med en indbundet bog, han kunne bruge som underlag. Han skrev *KUN TIL DEPOT* og griflede sin underskrift nedenunder. „Vil du sætte den i banken for mig i morgen?“

„Selvfølgelig. First Citizens, ikke sandt?“

„Lige præcis. Når den så er kommet ind i systemet, kan jeg skrive en almindelig check ud for hospitalsopholdet.“ Han rakte mig checken, og jeg lagde den tilbage i min tegnebog. Han lukkede øjnene, åbnede dem igen og kiggede op i loftet. På intet tidspunkt forlod hans hånd Radars hoved. „Jeg er umådelig træt. Og smerterne holder aldrig fri. De holder sgu dårlig nok kaffepause.“

„Mad?“

„Jeg har ikke lyst til noget, men de siger, jeg skal spise. Måske et par s og s – sardiner og saltkiks.“

Det lød helt igennem stygt, men jeg hentede det sammen med et glas vand. Han drak begærligt halvdelen. Før han begyndte på sardinerne – som var uden hoved og skinnede af olie (ydrk) – spurgte han, om jeg stadig havde tænkt mig at overnatte.

„I nat og resten af ugen,“ sagde jeg.

„Godt. Jeg har aldrig før haft noget mod at være alene, men nu er det anderledes. Ved du, hvad jeg har lært af at falde ned af den

stige? Eller rettere sagt lært på ny?“

Jeg rystede på hovedet.

„Frygt. Jeg er gammel og knækket.“ Han sagde det uden selvmedlidenhed, som om han slet og ret fastslog en kendsgerning. „Jeg synes, du lige skal tage hjem og forvisse din far om, at alt indtil videre er i orden, synes du ikke også det? Måske få lidt at spise. Derefter kan du komme tilbage og give Radar mad og mig de forbandede piller. De sagde, at jeg ville blive afhængig af dem, og det har sandelig ikke taget lang tid at finde ud af, at de havde ret.“

„Det lyder som en god plan.“ Jeg tøvede et øjeblik. „Mr. Bowditch … Howard … jeg kunne godt tænke mig at tage min far med herop og præsentere ham for Dem. Jeg ved, at De ikke er det store selskabsmenneske, ikke engang når De ikke er kommet til skade, men –“

„Jeg er helt med. Han vil gerne være på den sikre side, og det er fuldt forståeligt. Bare ikke i aften, Charlie, og heller ikke i morgen. Måske onsdag. Der har jeg måske fået det bare en lille smule bedre.“

„Okay,“ sagde jeg. „Lige en sidste ting.“ Jeg skrev mit mobilnummer på en Post-it og anbragte den på det lille bord ved siden af sengen – som snart ville blive fyldt med cremer og gaze og piller (men ikke Oxy). „Den lille klokke er til, når jeg er ovenpå –“

„Hvor victoriansk.“

„Men hvis jeg er ude, og De har brug for mig, så ring på min mobil. Også hvis jeg er i skole. Jeg forklarer mrs. Silvius på kontoret situationen.“

„Fint. Kom så afsted. Få beroliget din far. Men lad være at komme for sent tilbage, ellers prøver jeg nok at komme op og finde pillerne ved egen kraft.“ Han lukkede øjnene.

„Det vil være en dårlig ide,“ sagde jeg.

„Universet er fuldt af dem,“ sagde han uden at åbne øjnene.

9

Mandag plejer min far at få ryddet op i ting, han er kommet bagud med, og ofte er han først hjemme klokken halv syv eller sågar syv, så jeg forventede ikke at finde ham hjemme, og det var han heller ikke, viste det sig. Han stod uden for mr. Bowditchs låge og ventede på mig.

„Jeg tog tidligt fra arbejde," sagde han, da jeg kom ud. „Jeg var urolig for dig."

„Du behøvede ikke at –"

Han lagde armen om mig og gav mig et kram. „Så sagsøg mig. Da jeg var halvvejs oppe ad bakken, så jeg dig komme ud og tale med en ung kvinde. Jeg vinkede, men du så mig ikke. Du så ud til at være stærkt optaget af det, hun forklarede dig.

„Og så har du ventet herude lige siden?"

„Jeg overvejede at banke på, men i en situation som denne er jeg nok lidt ligesom en vampyr. Jeg kan kun komme ind, hvis jeg bliver inviteret."

„Onsdag," sagde jeg. „Jeg har talt med ham om det."

„Det lyder godt. Om aftenen?"

„Måske omkring klokken syv. Han får smertestillende medicin klokken seks."

Vi begyndte at gå ned ad bakken. Han havde stadig armen om mig. Det havde jeg ikke noget imod. Jeg forklarede, at da jeg nødig ville lade mr. Bowditch være alt for længe alene, kunne jeg ikke blive og spise. Jeg skulle bare hente et par ting – for eksempel min tandbørste – og ville finde noget i mr. Bowditchs spisekammer (bare ikke sardiner).

„Det behøver du ikke at tænke på," sagde far. „Jeg har hentet sandwich hos Jersey Mike. Bare tag dem med tilbage."

„Alle tiders!"

„Hvordan har han det?"

„Han har stærke smerter. Forhåbentlig får pillerne ham til at falde i søvn. Han skal have flere ved midnat."

„Oxy?"

„Ja."

„Hold dem under lås og slå. Lad ham ikke finde ud af, hvor de er henne." Det råd havde jeg allerede fået én gang, men i det mindste spurgte far ikke, om jeg kunne være fristet til at prøve en selv.

Derhjemme proppede jeg tøj i rygsækken til et par dage sammen med mit transportable hotspot – min telefon fungerede fint nok, men hotspottet gav forrygende god wi-fi. Dertil min tandbørste og den barberhøvl, jeg var begyndt at bruge to år forinden. Nogle af de andre drenge i skolen var begyndt at promenere skægstubbe – det var højeste mode – men jeg vil helst være glatbarberet. Jeg skyndte mig, velvidende at hvis jeg havde glemt noget, kunne jeg komme

tilbage efter det næste dag. Jeg tænkte på mr. Bowditch, som var alene i sit gamle utætte hus uden andet selskab end sin aldrende hund.

Da jeg skulle til at gå, gav min far mig endnu et kram og tog mig om skuldrene. „Se lige dig. I gang med at påtage dig et seriøst ansvar. Jeg er stolt af dig, Charlie. Jeg ville ønske, din mor kunne se dig. Hun havde også været stolt."

„Jeg er lidt nervøs."

Han nikkede. „I modsat fald var jeg også først for alvor blevet urolig. Bare husk på, at du altid kan ringe, hvis der sker noget."

„Det skal jeg nok."

„Du er klar over, at jeg så meget frem til, at du skulle på college. Det gør jeg ikke så meget længere. Huset kommer til at føles tomt uden dig."

„Jeg er fire hundrede meter oppe ad vejen, far." Ikke desto mindre havde jeg fået en klump i halsen.

„Jeg ved det. Jeg ved det. Se nu bare at komme afsted, Chip. Pas dit arbejde." Han sank noget. Der kom en klikkende lyd nede fra hans hals. „Og gør det ordentligt."

Kapitel syv

Den første nat. Nu kender jeg Jack. En simpel skovhugger.
Genoptræning. Min fars besøg. Lynparza.
Mr. Bowditch afgiver et løfte.

1

Jeg spurgte mr. Bowditch, om jeg måtte sidde i hans stol, og selvfølgelig måtte jeg det. Jeg tilbød ham halvdelen af min sandwich og blev nærmest lettet over at høre ham sige nej tak – Jersey Mikes sandwich er de bedste, der findes.

„Måske en skål suppe efter pilletid. Kylling med nudler. Det finder vi ud af.“

Jeg spurgte, om han havde lyst til at se nyheder. Han rystede på hovedet. „Tænd bare, hvis du har lyst, men jeg plejer ikke selv at gøre det. Navnene skifter, men det er det samme vås.“

„Jeg er forbløffet over, at det stadig virker. Brænder rørene aldrig over?“

„Selvfølgelig. Nøjagtig ligesom batterierne i en lommelygte løber tørre. Eller dem i en transistorradio.“ Jeg vidste ikke, hvad en transistorradio var, men undlod at sige det. „Så sætter man bare nye i.“

„Hvor får De rørene fra?“

„Jeg køber dem hos et firma i New Jersey ved navn RetroFit, men de bliver dyrere og dyrere for hvert år, efterhånden som udbuddet bliver mindre.“

„Det har De vel nok råd til.“

Han sukkede. „Guldet, mener du. Du er nysgerrig, selvfølgelig er du det, det ville alle være. Har du fortalt nogen om det? Din far? Måske en lærer i skolen, som du har tillid til?“

„Jeg kan godt holde på hemmeligheder. Det har jeg jo sagt.“

„Godt ord igen, der er ingen grund til at lyde sur. Jeg var nødt til at spørge. Og vi skal nok få talt nærmere om det. Bare ikke i aften. I aften føler jeg mig ikke i stand til at tale om noget som helst.“

„Det kan vente. Men billedrørene … hvordan får De fat i dem, når De ikke har internet?“

Han himlede med øjnene. „Troede du da, at postkassen derude kun er til pynt? Måske for at have noget at hænge kristtjørn på op til jul?“

Han talte om snailmail. Det føltes som en åbenbaring, at folk stadig handlede per postordre. Jeg overvejede at spørge, hvorfor han ikke bare købte et nyt tv, men var ret sikker på at kende svaret på forhånd. Han foretrak gamle ting.

Mens viserne på uret i stuen så småt begyndte at nærme sig seks, gik det op for mig, at jeg nærmest var lige så opsat på at give ham pillerne, som han var på at få dem. Til sidst blev det tid. Jeg gik ovenpå, hentede to og gav ham dem sammen med et glas vand. Han nærmest flåede dem ud af hånden på mig. Selv om der var koldt i lokalet, piblede sveden frem på hans pande.

„Jeg går ud og giver Radar mad,“ sagde jeg.

„Så tag hende med ud i baghaven. Hun plejer at være hurtig til at besørge, men bliv bare udenfor lidt. Ræk mig urinkolben, Charlie. Du skal ikke se mig bruge den forbandede tingest, og i min alder tager det gerne lidt tid at få gang i systemet."

2

Da jeg kom ind igen og tømte urinkolben, var pillerne allerede begyndt at virke. Han bad om kyllingesuppe – jødisk penicillin kaldte han det. Han drak suppen og spiste nudlerne med ske. Jeg vaskede skålen og konstaterede, at han var faldet i søvn. Det overraskede mig ikke. Det havde været en meget lang dag for ham. Jeg gik op på hans værelse, fandt hans eksemplar af *Bruden var i sort* og var allerede helt væk i den, da han vågnede op klokken otte.

„Hvorfor tænder du ikke for tv'et og prøver at finde det der sangprogram?" spurgte han. „Det kan Radar og jeg godt lide at se en gang imellem."

Jeg tændte for tv'et, skiftede mellem de få tilgængelige kanaler og fandt frem til *The Voice*, der knap nok var til at få øje på i snestormen. Jeg rettede på kaninørerne, indtil billedet ikke kunne blive tydeligere, hvorpå vi så en række af deltagerne gøre deres bedste. De fleste af dem var sgu ret gode. Jeg vendte mig om mod mr. Bowditch for at sige, at jeg godt kunne lide countrysangeren, men da var han allerede faldet i søvn igen.

3

Jeg satte klokken hen ved siden af ham og gik ovenpå. Jeg så mig tilbage en enkelt gang og konstaterede, at Radar havde sat sig for foden af trappen. Da hun så mig kigge ned, vendte hun sig om og gik ind til mr. Bowditch, hvor hun tilbragte både denne og alle følgende nætter. Selv da han igen blev i stand til at gå op ad trappen, fortsatte han med at sove nede på sovesofaen, da trappen var for anstrengende for hunden.

Der var ikke noget at udsætte på mit værelse, selv om den ene standerlampe kastede uhyggelige skygger op på loftet, og huset havde det med at knirke og knage, men det havde jeg nu mere eller mindre også forventet. Når det blæste, blev det sikkert en hel symfoni. Jeg satte mit hotspot til og gik på nettet. Jeg tænkte på det

med at bære guld på ryggen, og hvordan det mindede mig om en gammel historie i en børnebog, min mor havde læst højt for mig. Jeg prøvede at overbevise mig selv om bare at skulle have tiden til at gå, men i dag er jeg knap så sikker. Nogle gange ved vi måske inderst inde godt, hvor vi er på vej hen, også selv om vi forestiller os noget andet.

Jeg fandt mindst syv forskellige udgaver af historien om Jack og bønnestagen og læste dem på min telefon, Jeg mindede mig selv om at tage min bærbare med næste dag, men her i nat måtte det række med telefonen. Jeg kendte selvfølgelig allerede historien; ligesom Guldlok og Den Lille Rødhætte indgår den i den kulturelle flod, som fører børn ud i verden. Efter at mor læste historien højt for mig, så jeg vist også tegnefilmudgaven på et tidspunkt, men jeg er ikke sikker. I alle tilfælde gik det med hjælp fra Wikipedia op for mig, at den oprindelige historie var væsentlig mere blodtørstig end den, jeg kunne huske. Til at begynde med bor Jack således alene sammen med sin mor, fordi kæmpen under et af sine mange amokløb har dræbt hans far.

I kender sikkert allerede historien. Jack og hans mor er på spanden. De har kun en enkelt ko. Mor giver Jack besked på at tage den med på marked og få mindst fem gulvmønter for den (her er der ikke noget med guldkugler). På vej til byen møder Jack en veltalende bissekræmmer, der lokker ham til at sælge koen for fem tryllebønner. Hans mor bliver rasende og smider bønnerne ud ad vinduet. I nattens løb bliver de til en magisk bønnestage, som når helt op i himlen. Deroppe er der et enormt slot (hvordan det holder sig svævende oppe i himlen, kommer ingen af de forskellige versioner ind på), hvor kæmpen og hans kone holder til.

Jack stjæler alt muligt forskelligt af guld – mønter, en gås der lægger guldæg, den gyldne harpe der skal advare kæmpen. Det er bare ikke at stjæle i normal forstand, for kæmpen har selv hugget alle guldtingene. Jeg fandt også ud af, at kæmpens berømte sang – *Fee, fi, fu, fod, jeg lugter en fremmed mands blod* – er planket fra *Kong Lear,* hvor en person ved navn Edgar siger: *„Junker Roland kom til det mørke tårn, hans ord var stedse fy og føj, jeg lugter britisk blod.“* Og hvad jeg heller ikke mindes fra nogen tegnefilmudgave eller børnebog: Kæmpens sovekammer er fuldt af knogler fra børn, han har ædt. Kæmpens navn fik det ligefrem til at løbe iskoldt og ildevarslende ned ad ryggen på mig.

Gogmagog.

4

Klokken elleve slukkede jeg standerlampen og døsede hen, indtil jeg klokken kvart i tolv blev vækket af min telefon. Jeg havde endnu ikke ulejliget mig med at sætte Oxyerne ind i pengeskabet; de stod stadig fremme på den kommode, jeg havde anbragt mit sparsomme udvalg af tøj i. Jeg gik nedenunder med dem. Radar knurrede ad mig i mørket og satte sig op.

„Ti stille, tøs," sagde mr. Bowditch, og det gjorde hun så. Jeg tændte lyset. Han lå på ryggen og kiggede op i loftet. „Der er du jo, lige til tiden. Godt. Jeg havde virkelig ikke lyst til at ringe med den klokke."

„Har De fået sovet?"

„Lidt. Så snart jeg har fået de forbandede tingester ned i krateret, vil jeg måske kunne blunde igen. Måske endda lige til daggry."

Jeg gav ham pillerne. Han hævede sig op på albuen for at kunne synke dem, rakte mig vandglasset tilbage og lagde sig ned igen. „Det føles allerede bedre. Det var sikkert den psykologiske virkning."

„Er der andet, De vil have?"

„Nej. Gå du bare i seng igen. Drenge i voksealderen skal have deres nattesøvn."

„Jeg er vist efterhånden vokset det, jeg skal." Det håbede jeg i det mindste. Jeg var en meter og treoghalvfems og vejede knap hundrede kilo. Hvis jeg voksede meget mere, blev jeg en –

„Gogmagog." Jeg sagde ordet uden at have tænkt nærmere over det.

Jeg forventede et grin, men blev ikke engang mødt med et smil. „Har du læst op på eventyrene?"

Jeg trak på skuldrene. „Turen til Stantonville med guldet fik mig til at tænke på tryllebønnerne og bønnestagen."

„Så nu kender du Jack."

„Det gør jeg vel."

„I Bibelen betyder Gog og Magog de krigsførende nationer her i verden. Vidste du det?"

„Nej."

„Åbenbaringen. Hvis man kombinerer dem, får man et sandt uhyre. Som det er bedst at holde sig på lang afstand af. Sluk lyset, Charlie. Vi har begge to brug for at få sovet. Dig skal det nok lykkes

for, og måske gør det også for mig. Det ville være rart med en smule ferie fra smerterne."

Jeg klappede Radar og slukkede lyset. Jeg begyndte at gå hen mod trappen, men vendte om på halvvejen. „Mr. Bowditch?"

„Howard," sagde han. „Du kan lige så godt vænne dig til det. Du er for fanden ikke min butler."

Det mente jeg nu nok på en eller anden måde, at jeg var, men jeg havde bare ikke lyst til at diskutere det midt om natten. „Howard, så. Hvad lavede du egentlig, før du gik på pension?"

Han klukkede. Det lød rustent, men ikke ubehageligt. „Jeg vekslede mellem at være landmåler og arbejde med tømmer. En simpel skovhugger, så at sige. Eventyrerne er fulde af dem. Gå så i seng, Charlie."

Jeg gik i seng og sov til klokken seks, hvor der igen skulle uddeles piller – og denne gang ikke kun de smertestillende, men hele pakken. Igen var han allerede vågen og kiggede op i loftet. Jeg spurgte, om han havde fået sovet. Det sagde han ja til. Jeg havde dog mine tvivl.

5

Til morgenmad fik vi røræg, tilberedt af *moi.* Mr. Bowditch satte sig op på kanten af sovesofaen for at kunne spise og anbragte det fikserede ben på den puf, der hørte til lænestolen. Endnu en gang bad han mig om at gå udenfor, mens han benyttede urinkolben. Da jeg kom tilbage, var han sågar kommet op på krykkerne og stod og kiggede ud ad vinduet mod vejen.

„De burde have ventet på, at jeg kunne hjælpe Dem," sagde jeg.

Han udstødte en lyd i retning af *tcha.* „Du har fået stakittet på ret køl."

„Radar hjalp til."

„Det er jeg helt sikker på. Det ser godt ud. Hjælp mig tilbage i seng, Charlie. Du skal holde mit ben på samme måde som sidst."

Jeg fik ham i seng. Så tog jeg Radar med ud at gå tur på Pine Street, og de nye piller så rent faktisk ud til at hjælpe, for hun gik pænt langt og fik markeret ved både telefonpæle og et par brandhaner undervejs. Radar af slægten Bowditch. Senere var jeg i banken med mr. Bowditchs check. Hjemme – hvor far for længst var taget afsted – fandt jeg noget mere tøj og min bærbare frem. Til

frokost hed det mere s og s til mr. Bowditch og hotdogs til mig. Det havde været godt med noget dybfrostmad (jeg foretrækker Stouffer), men mr. Bowditch havde ingen mikroovn. Jeg lagde noget af kødet fra Tiller & Søn til optøning. Jeg kunne se frem til endnu flere madlavningsvideoer på YouTube, hvis vi ikke skulle leve af dåsesuppe og sardiner. Midt på dagen gav jeg mr. Bowditch hans piller. Jeg ringede til Melissa Wilcox for at aflægge rapport, sådan som hun havde bedt mig om. Jeg forventedes at fortælle hende, hvor mange gange mr. Bowditch havde været oppe, hvad han fik at spise, og om han havde haft afføring. Det sidste kunne jeg sige klart nej til, og det kom heller ikke bag på hende. OxyContin var stoppende som ind i helvede, sagde hun. Efter frokost gik jeg ud til postkassen med en kuvert og rejste flaget som tegn på udgående post. I kuverten lå hans personlige check udstedt til Arcadia Hospital. Jeg kunne selv være taget derhen med den, men mr. Bowditch ville være sikker på, at Heinrichs check gik igennem først.

Når jeg fortæller jer alt det her, er det ikke, fordi det er specielt interessant, men fordi det kom til at indgå i en fast rutine, der fortsatte hele resten af foråret og det meste af sommeren. I visse henseender var det et par gode måneder. Jeg følte, at jeg gjorde nytte, og at der var brug for mig. Jeg syntes bedre om mig selv, end jeg havde gjort længe. Det var kun afslutningen, der var forfærdelig.

6

Onsdag eftermiddag i skoleferien ankom Melissa til mr. Bowditchs første genoptræningstime. Hun kaldte det fysioterapi, mens han kaldte det tortur og en pine. Han fik en ekstra Oxy, som han blev glad for, efterfulgt af en masse øvelser i at strække og løfte det dårlige ben, som han absolut ikke blev glad for. Jeg var ude i køkkenet det meste af tiden. Blandt andre velvalgte ord hørte jeg *pik, forpulede lort* og *stop*. Han sagde *stop* ofte og tilføjede nogle gange et *for fanden da*. Det lod Melissa sig ikke påvirke af.

Da det var slut – det tog tyve minutter og føltes sikkert væsentlig længere for ham – bad hun mig komme derind. Jeg havde båret et par ekstra stole ned fra anden sal (ikke de højryggede til spisebordet, der i mine øjne mere lignede torturinstrumenter). Mr. Bowditch sad i en af dem. Melissa havde medbragt en stor skumgummipude, som anklen på hans dårlige ben hvilede på. Da puden var lavere end skamlen, var hans knæ – som stadig var

forbundet – bøjet en anelse.

„Ser man det!“ udbrød Melissa. „Fem graders bevægelse allerede! Jeg er ikke bare tilfreds, jeg er forbløffet!“

„Det gør ondt som ind i helvede,“ knurrede mr. Bowditch. „Jeg vil tilbage i seng.“

Hun lo glad, som om det var det sjoveste, hun nogensinde havde hørt. „Fem minutter til, så er det op på krykkerne. Charlie skal nok hjælpe.“

Han kom igennem de fem minutter, så kæmpede han sig op og fik fat om krykkerne. Han vendte sig om mod sengen, men tabte den ene af krykkerne. Den faldt på gulvet og fik Radar til at gø. Jeg greb ham i tide og hjalp ham med at fuldføre vendingen. I få sekunder var vi låst sammen med armene om hinanden, og jeg kunne høre hans hjerte banke hurtigt og hårdt. *Rasende* var det ord, der umiddelbart faldt mig ind.

Jeg fik ham ned på sengen, men undervejs blev hans dårlige ben bøjet væsentlig mere end fem grader, og han skreg af smerte. Radar var omgående på benene og gøede med ørerne lagt tilbage.

„Jeg klarer mig, tøs,“ sagde mr. Bowditch. Han hev efter vejret. „Dæk.“

Hunden kom ned på maven uden overhovedet at tage blikket fra ham. Melissa gav ham et glas vand. „Som en særlig belønning for en god indsats kan De få aftenportionen af smertestillende piller allerede klokken fem. Jeg kommer igen på fredag. Jeg er godt klar over, at det gør ondt, Howard, ledbåndene har bare ikke lyst til at strække sig. Men de skal nok komme til det. Hvis bare De selv holder fast.“

„Vorherre bevares,“ sagde han. „Okay,“ tilføjede han modvilligt.

„Charlie, følg mig lige ud.“

Jeg fik lov at bære hendes store taske med udstyr. Hendes lille Honda Civic holdt parkeret lige uden for lågen. Da jeg løftede bagklappen for at lægge tasken ind, fik jeg øje på mrs. Richland ovre på den anden side af vejen, endnu en gang med en hånd over øjnene for bedre at kunne følge med i festlighederne. Hun så mig kigge derover og vinkede med fingrene.

„Får han det virkelig bedre?“ spurgte jeg.

„Ja. Lagde du mærke til, hvor meget han kunne bøje knæet? Det er meget usædvanligt. Jeg har set det før, men som regel hos yngre patienter.“ Hun tænkte sig om og nikkede. „Han skal nok få det

bedre. I hvert fald i nogen tid.“

„Hvad skal det sige?“

Hun åbnede bildøren. „Han er et gnavent gammelt brokkehoved, hvad?“

„Han udmærker sig ikke ligefrem ved sine sociale kompetencer,“ sagde jeg og var fuldstændig klar over, at hun ikke havde besvaret mit spørgsmål.

Hun lo igen på den der særlige, glade måde. Jeg var vild med, at hun var så køn i forårssolen. „Det kan man vist roligt sige. Mildest talt. Jeg er tilbage fredag. Ny dag, samme rutine.“

„Hvad er Lynparza? Jeg kender de andre ting, han får, men ikke det. Hvad er det godt for?“

Smilet forsvandt. „Det kan jeg ikke fortælle dig, Charlie. Det handler om fortrolighed mellem patient og behandler.“ Hun satte sig ind bag rattet. „Men du kan jo prøve at slå det op på internettet. Man kan finde alt muligt på nettet.“

Så kørte hun.

7

Klokken syv samme aften åbnede min far lågen – jeg havde ikke fået sat slåen for – og gik op ad havegangen til verandatrappen, hvor jeg sad. Efter mr. Bowditchs genoptræningsomgang havde jeg spurgt ham, om han hellere ville udsætte min fars besøg. Jeg ønskede næsten, at han ville sige ja, men efter at have tænkt sig om et øjeblik rystede han på hovedet. „Lad os få det overstået. Give ham ro i sindet. Han vil sikkert bare forvisse sig om, at jeg ikke er børnelokker.“

Det kommenterede jeg ikke, selv om mr. Bowditch i sin nuværende tilstand ikke ville være i stand til at misbruge så meget som en ulveunge endsige en kleppert på en meter og halvfems, der havde dyrket hele to sportsgrene på eliteniveau.

„Hej, Charlie.“

„Hej, far.“ Jeg gav ham et kram.

Han havde en sixpack cola med. „Kan han mon bruge noget af det her? Jeg brækkede selv benet som tolvårig og kunne slet ikke få nok.“

„Kom med ind og spørg ham.“

Mr. Bowditch sad i en af de stole, jeg havde slæbt ned. Han

havde bedt mig hente en af sine pæne skjorter og en kam til at rede sig med. Fraregnet pyjamasbukserne uden på fikseringsapparatet tog han sig i mine øjne aldeles nydelig ud. Jeg var nervøs og håbede på, at han ikke ville være alt for knarvorn over for min far, men det havde jeg ikke behøvet at være urolig for. Hans medicin var begyndt at virke, men det var ikke kun det; manden havde rent faktisk sociale kompetencer. De var en smule rustne, men de var der. Det må vel være lidt ligesom at køre på cykel.

„Mr. Reade," sagde han. „Jeg kan huske at have set Dem for år tilbage, men det er godt endelig at møde Dem officielt." Han rakte en af sine store, årede hænder frem. „De må have mig undskyldt, at jeg ikke rejser mig."

Far gav hånd. „Intet problem, og kald mig endelig bare George."

„Det skal jeg gøre. Og jeg hedder Howard, selv om jeg har haft helvedes svært ved at overbevise Deres søn om det. Jeg vil gerne understrege over for Dem, hvor god han har været mod mig. Som en drengespejder uden alt vrøvlet, hvis jeg må udtrykke det på den måde."

„Det er helt i orden," sagde far. „Jeg er stolt af ham. Hvordan har De det?"

„Det går fremad … siger Torturdronningen i hvert fald."

„Fysioterapi?"

„Det kalder de det."

„Og her er der så en god tøs," sagde far, bøjede sig ned mod Radar og klappede hende eftertrykkeligt. „Vi har allerede mødt hinanden."

„Det kan jeg forstå. Og hvis mine øjne ikke bedrager mig, ligner det der Coca-Cola."

„Det er det også. Skal vi finde noget is? De er vist desværre lunkne."

„Cola med is vil blive påskønnet. Engang ville et skvæt rom også have tilføjet et ekstra pift."

Det gibbede lidt i mig, men far smilede bare. „Mon ikke."

„Charlie? Tager du ikke tre af de høje glas på øverste hylde og fylder is i?"

„Gerne."

„Måske skal du lige skylle dem først. Det er nogen tid siden, de har været i brug."

Jeg tog mig god tid og lyttede til samtalen, mens jeg vaskede

glassene af og brækkede isen ud af mr. Bowditchs gammeldags frysebakke. Mr. Bowditch kondolerede min far med tabet af hans hustru, erklærede at have talt et par gange med hende på Sycamore Street („dengang jeg kom mere ud"), og at hun havde virket som et dejligt menneske.

„Den forbandede bro skulle have været asfalteret fra begyndelsen," sagde mr. Bowditch. „Hendes død kunne have været undgået. Det undrer mig, at De ikke sagsøgte bystyret."

Han havde for travlt med at drikke til at finde på den slags, tænkte jeg. Min gamle modvilje var stort set forsvundet, men ikke helt. Der bliver altid en lille smule frygt og følelse af tab siddende tilbage.

8

Det var blevet mørkt, da jeg fulgte far hen ad havegangen til lågen. Mr. Bowditch var i seng efter at være blevet flyttet over i den med kun ganske lidt hjælp fra mig, med far i rollen som tilskuer.

„Han er slet ikke, som jeg forventede," sagde far, da vi kom ud på fortovet. „Slet ikke. Jeg havde forventet, at han ville være gnaven. Måske ligefrem surmulende."

„Det kan han også være. Over for dig var han mere ligesom … jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal kalde det."

Det gjorde min far. „Han lagde sig i selen. Han kan lide dig og ville derfor også gerne gøre et godt indtryk på mig. Det kunne jeg se i den måde, han betragter dig på, min dreng. Du betyder meget for ham. Lad nu være med at spænde ben for ham."

„Når blot han kan *holde* sig på benene."

Far krammede mig, kyssede mig på kinden og begyndte at gå ned ad bakken. Jeg så ham skiftevis komme til syne i hver ny lyskegle fra en gadelygte og derefter forsvinde igen. Indimellem nærede jeg stadig modvilje mod ham på grund af de tabte år, for det var også tabte år for mig. Men som regel var jeg bare glad for at have fået ham tilbage.

„Det gik da ganske godt, gjorde det ikke?" spurgte mr. Bowditch, da jeg var kommet indenfor igen.

„Det gik fint."

„Og hvordan skal vi så ellers fordrive aftenen, Charlie?"

„Jeg har et forslag. Vent lige."

Jeg havde downloadet to episoder af *The Voice* på min bærbare. Jeg satte den hen på bordet ved siden af hans seng, hvor vi begge kunne se.

„Milde himmel, for et billede!“ udbrød han.

„Jeg ved det. Ikke ringe, vel? Og ingen reklamer.“

Vi så den første episode. Jeg var parat til at se to, men allerede efter fem minutter var han faldet i søvn. Jeg tog min bærbare med ovenpå og læste om Lynparza.

9

Fredag bar jeg igen Melissas taske med udstyr ud til hendes Civic. Jeg lukkede bagklappen og vendte mig om mod hende. „Jeg slog Lynparza op.“

„Det regnede jeg også med.“

„Det bruges mod fire forskellige ting. Han får det med sikkerhed ikke mod brystkræft eller kræft i æggestokkene, så hvad er det? Prostata eller det andet?“ Jeg håbede ved Gud ikke, at det var i bugspytkirtlen. Det havde min farfar, og han var død mindre end et halvt år efter at have fået det konstateret.

„Fortrolighed mellem patient og behandler, Charlie – jeg må ikke sige det.“ Men jeg kunne også læse noget andet i hendes blik.

„Kom nu, Melissa. Du er ikke læge. Og nogen har fortalt dig det.“

„Fordi jeg skal arbejde med ham. Derfor skal jeg også kende det samlede billede.“

„Jeg kan holde på en hemmelighed. Det ved du jo allerede, ikke?“ Forstået som stærk smertemedicin, jeg rent faktisk ikke var gammel nok til at administrere.

Hun sukkede. „Det er prostatakræft. Abrams – ortopæden som behandlede ham – opdagede det på røntgenbillederne. Den er fremskreden, men endnu ikke metastaseret. Lynparza hæmmer tumorernes vækst. Standser den sågar også i nogle tilfælde.“

„Burde han så ikke få mere medicin? Eller kemo? Eller strålebehandling?“

Mrs. Richland var igen kommet ud. Hun vinkede, og vi vinkede tilbage.

Melissa tøvede, men må så have besluttet sig for, at når hun allerede havde afsløret så meget, var der ingen grund til at stoppe. „Han var hos dr. Patterson, som leder onkologisk afdeling på

Arcadia. Han fremlagde de forskellige muligheder, og Bowditch afviste alt andet end Lynparza.“

„*Hvorfor?*“

„Det må du selv spørge ham om Charlie, men i så tilfælde bedes du lade være med at sige noget til ham om denne samtale. Jeg vil næppe blive fyret for det, men i princippet kunne jeg blive det. Og du skal også være klar over, at nogle læger – faktisk ganske mange – vil sige, at han har truffet den rigtige beslutning. Prostatakræft udvikler sig altid langsommere hos ældre mænd. Med Lynparza kan han måske have flere år tilbage.“

10

Om aftenen så vi endnu en episode af *The Voice*. Da den var slut, kæmpede mr. Bowditch sig op på krykkerne. „Det kan meget vel blive en stor aften, Charlie. Jeg tror sågar, jeg vil ud at skide.“

„Fyrværkeriet står parat,“ sagde jeg.

„Gem det der til dit standup-repertoire.“ Da jeg prøvede at følge efter ham ud i køkkenet, vendte han sig om og bed ad mig. „Gå nu i Herrens navn tilbage og se på din dims. Hvis jeg falder, kan du få lov til at samle mig op.“

Jeg gik ind i stuen igen. Jeg hørte døren til gæstetoilettet gå i. Jeg ventede. Der gik fem minutter. Så ti. Jeg kastede abe med Radar, indtil hun ikke gad mere og krøllede sig sammen på sit tæppe. Til sidst gik jeg ud i køkkenet og spurgte, om han var i god behold.

„Jeg har det fint,“ sagde han. „Men kunne sgu godt bruge en stang dynamit. Forpulede OxyContin.“

Langt om længe blev der skyllet ud, og da han kom til syne, svedte han ganske vist, men smilede også. „*Ørnen* er landet. Gudskelov.“

Jeg hjalp ham i seng igen og besluttede at drage fordel af hans gode lune. Jeg viste ham glasset med Lynparza. „Jeg har læst op på det her, og der er en hel masse andet, De også kunne gøre.“

„Er det sandt, dr. Reade?“ Men der var også en svag antydning af et smil i hans mundvige, og det var tilstrækkelig opmuntring til at fortsætte.

„Lægerne har alle mulige forskellige våben mod kræft nu om dage. Jeg fatter bare ikke, hvorfor De ikke vil benytte dem.“

„Det er sådan set meget enkelt. Du ved, at jeg har smerter. Du ved, at jeg ikke kan sove uden de fandens piller, der giver mig forstoppelse. Du har hørt mig råbe ad Melissa, som er et virkelig behageligt menneske. Indtil videre er det lykkedes mig ikke at kalde hende møgfisse eller sæk, men den slags ubehagelige ord kan når som helst ryge ud af munden på mig. Hvorfor skulle jeg føje kvalme, opkast og kramper til de smerter, jeg allerede lider under?“

Jeg skulle til at svare, da han rejste sig op på albuen og tyssede på mig.

„Der er også noget andet, unge mand. Som en på din alder ikke kan forstå. Jeg er tæt på at have fået nok. Ikke helt, men tæt på. Livet bliver gammelt. Du tror det måske ikke, det gjorde jeg i hvert fald ikke selv, da jeg …“ Han holdt inde et øjeblik. „… da jeg var ung, men det passer.“ Han lænede sig tilbage, rakte ud efter Radar, fandt hende og klappede hende. „Jeg ville bare ikke efterlade hende, vel? Vi to er venner. Og nu behøver jeg ikke længere at være bekymret. Hvis hun overlever mig, tager du dig af hende. Gør du ikke?“

„Jo, selvfølgelig.“

„Hvad genoptræningen angår …“ Smilet blev bredere. „I dag lykkedes det mig at bøje benet ti grader, og jeg er begyndt at bruge den der gummitingest til at træne anklen med. Jeg har tænkt mig at gøre en gedigen indsats, for jeg har bestemt ikke lyst til at dø i min seng. Da slet ikke i den her forpulede sovesofa.“

11

Vi havde ikke talt om, hvor guldet kom fra – det var elefanten i lokalet – men om søndagen gik det op for mig, at der var noget andet, vi var *nødt* til at tale om. Jeg kunne stadig give ham piller om morgenen og aftenen, men hvad ville han gøre med dem midt på dagen, når skolen begyndte igen?

„Melissa kan vel give dem mandag, onsdag og fredag, når hun kommer for at lave fysioterapi med Dem, men så vil de ikke have ret lang tid at virke i, før I begynder på øvelserne. Og hvad med tirsdag og torsdag?“

„Jeg beder bare mrs. Richland om at give mig dem. Så kan hun også se nærmere på stedet, nu hun alligevel er her. Måske tage et par billeder og lægge på Facebook eller Twitter.“

„Meget morsomt.“

„Det er ikke kun pillerne midt på dagen,“ sagde han. „Der er også dem ved midnat.“

„Der skal jeg nok være her og –“

„Nej, Charlie. Det er på tide, at du flytter hjem igen. Jeg er sikker på, at din far savner dig.“

„Jeg er bare lige nede ad vejen!“

„Ja, og dit værelse står tomt. Når han kommer hjem, har han ikke nogen at spise sammen med. Når mænd er alene, begynder de nogle gange at tænke underlige ting. Det kender jeg alt til, tro mig. Når du kommer om morgenen for at se til mig og fodre Radar, sætter du mine middagspiller frem, og når du går hjem om aftenen, gør du det samme med midnatspillerne.“

„Det må jeg ikke!“

Han nikkede. „Hvis jeg skulle finde på at snyde. Og det vil jeg bestemt være fristet til, i og med at jeg er afhængig af det forbandede stads. Men jeg giver dig mit ord på ikke at gøre det.“ Han rejste sig op på begge albuer og så mig lige i øjnene. „Første gang jeg snyder, siger jeg det til dig og holder helt op med at tage de piller. Går over til Tylenol. Jeg lover det, og jeg skal nok holde ord. Er det noget, du kan leve med?“

Jeg overvejede det og sagde, at det kunne jeg godt. Han rakte hånden frem. Vi gav håndslag på det. Om aftenen viste jeg ham, hvordan han fik adgang til de film og tv-programmer, jeg havde liggende på min bærbare. Jeg satte to Oxy 20 mg frem i en lille skål på bordet ved siden af hans seng. Jeg tog min rygsæk på og holdt min telefon frem.

„Hvis De får brug for mig, så ring. Dag eller nat.“

„Dag eller nat,“ gentog han.

Radar fulgte efter mig hen til døren. Jeg bøjede mig, klappede hende og gav hende et kram. Hun slikkede mig på kinden. Så gik jeg hjem.

12

Han snød aldrig. Ikke en eneste gang.

Kapitel otte

Vand under broen. Det lokkende ved guld.
En gammel hund. Avisnyheder. En arrestation.

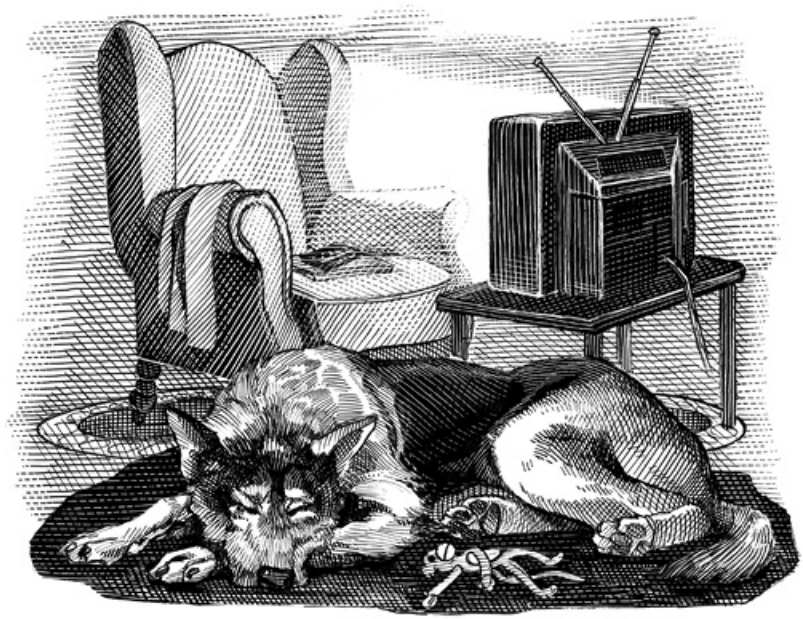

1

Til at begynde med gav jeg mr. Bowditch etagevask tre gange om ugen, for der var ikke nogen bruser på det trange gæstetoilet i stueetagen. Han accepterede det, men insisterede dog på selv at tage sig af sine ædlere dele (hvilket var fint med mig). Jeg vaskede hans magre bryst og endnu magrere ryg, og en enkelt gang efter et lille uheld, mens han langsomt var på vej ud til det trange lille

toilet, vaskede jeg også hans magre røv. Ved den lejlighed skyldtes ederne og bandeordene i lige så høj grad flovhed (*bitter* flovhed) som vrede.

„Det skal De ikke tænke på," sagde jeg, da han havde fået pyjamasbukserne på igen. „Jeg tørrer op efter Radar ude i baghaven konstant."

Han sendte mig sit sædvanlige er-du-født-dum-blik. „Det er noget andet. Radar er en *hund*. Hun ville skide på plænen foran Eiffeltårnet, hvis hun fik lov."

Det lød interessant. „*Er* der en plæne foran Eiffeltårnet?"

Nu kom så Bowditchs sædvanlige rullen med øjnene. „Aner det ikke. Det var symbolsk. Må jeg få en cola?"

„Selvfølgelig." Siden min far kom forbi med sixpacken, havde jeg altid cola i huset til mr. Bowditch.

Da jeg kom med den, var han stået op af sengen og sad i sin gamle lænestol. Med Radar ved sin side. „Charlie, jeg vil gerne spørge dig om noget. Alt det her du gør for mig –"

„Jeg får en fortrinlig check for det hver uge og sætter virkelig pris på det, også selv om jeg ikke altid føler at have gjort mig tilstrækkelig fortjent til den."

„Du havde gjort det gratis. Det sagde du, da jeg lå på hospitalet, og jeg tror dig gerne. Så samler du point til at blive helgenkåret, eller prøver du måske at sone et eller andet?"

Det var ret godt set. Jeg tænkte på min bøn – min aftale med Gud – men tænkte også på telefonbomben mod Stevens Elementary. Bertie havde fundet det hysterisk morsomt, men da jeg lå om aftenen med min druksnorkende far inde ved siden af, kunne jeg ikke tænke på andet, end at vi havde skræmt en masse mennesker, hvoraf de fleste var små børn.

Mr. Bowditch betragtede mig nøje imens. „Det handler om soning," sagde han. „For hvad, gad jeg nok vide?"

„De har givet mig et godt arbejde," sagde jeg, „og det er jeg taknemlig for. Jeg kan sågar også godt lide Dem, når De er gnaven, om end jeg må indrømme at det gør det lidt vanskeligere. Alt det andet er bare vand under broen, som man siger."

Det overvejede han lidt, og så sagde han noget, jeg aldrig har glemt. Måske fordi min mor døde på en bro, mens jeg selv gik på Stevens Elementary, eller måske bare fordi det forekom vigtigt, og det gør det stadig.

„Det er tiden, der er vandet, Charlie. Livet er bare den bro, det strømmer under."

2

Tiden gik. Mr. Bowditch blev ved med at bande og nogle gange også skrige under genoptræningen og gøre Radar så urolig, at Melissa blev nødt til at sende hende udenfor, når dagens genoptræning gik i gang. Øvelserne gjorde ondt, meget ondt, men i maj var mr. Bowditch i stand til at bøje knæet atten grader, og i juni var han næsten nået op på halvtreds. Melissa begyndte at lære ham, hvordan han kom ovenpå ved hjælp af krykkerne (samt nok så vigtigt, hvordan han kom ned uden at falde med katastrofale følger), og jeg flyttede Oxyerne op på anden sal. Der gemte jeg dem ad vejen i en støvet gammel fuglekasse med en udskåret krage på toppen, der fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig. Mr. Bowditch fik lettere ved at bevæge sig rundt på krykkerne og begyndte selv at stå for etagevasken (som han selv kaldte „ludervask"). Jeg fik aldrig mere brug for at tørre ham bagi, for der skete ikke flere uheld på vej ud på toilettet. Vi så gamle film på min bærbare, alt fra *West Side Story* til *Kandidaten fra Manchuriet* (som vi begge to var vilde med). Mr. Bowditch talte om at købe et nyt tv, hvilket for mig at se lignede et umiskendeligt tegn på hans fornyede interesse for verden, men han skiftede dog mening efter at have hørt mig forklare, at det ville kræve enten at få lagt kabler eller sat en parabol op (så større var interessen altså heller ikke). Jeg kom hver morgen klokken seks, og da jeg hverken skulle til baseballtræning eller spille kamp (træner Harkess skulede ondt til mig, når vi mødtes på gangen), var jeg som regel tilbage i Sycamore Street klokken tre. Mine faste opgaver bestod primært af rengøring, som jeg ikke havde noget imod. De to overetager var møgbeskidte, i særdeleshed anden sal. Da jeg foreslog at rense tagrender, så mr. Bowditch på mig, som om jeg var blevet vanvittig, og gav mig besked på at hyre nogen til at gøre det. Sentry Hjemmeservice mødte op, og da tagrenderne var blevet renset til mr. Bowditchs tilfredshed (han holdt udkig fra bagverandaen, hvor han stod foroverbøjet på sine krykker med pyjamasbukserne flagrende omkring fikseringsapparatet), gav han mig besked på også at hyre dem til at reparere taget. („Spil gammelmandskortet," sagde han). Det lykkedes mig at få forhandlet prisen tyve procent ned. Desuden

satte hjemmeservicefolkene en rampe på den forreste veranda (som hverken mr. Bowditch eller Radar brugte – hunden var bange for den) og tilbød at ordne de grotesk skæve sten i havegangen fra lågen op til verandaen. Det afslog jeg dog og gjorde det i stedet selv. Jeg udskiftede (med hjælp fra adskillige gør-det-selv-videoer på YouTube) også de skæve og revnede trin i verandatrappen foran og bagved. Både forår og sommer var der travlt med reparationer og istandsættelse oppe på toppen af Sycamore Street. Mrs. Richland fik meget at holde øje med og gjorde det så sandelig også. I begyndelsen af juli var mr. Bowditch tilbage på hospitalet for at få fjernet den eksterne fiksering, endda flere uger før selv Melissas mest optimistiske vurdering. Da hun sagde, at hun var meget stolt af ham, og sågar også gav ham et kram, blev den gamle mand for en gangs skyld mundlam. Min far kom derop hver søndag eftermiddag – på mr. Bowditchs initiativ, jeg havde ikke selv foreslået det – og så spillede vi tremandsrommy, som mr. Bowditch normalt vandt. På hverdagene lavede jeg mad til ham, gik ned ad bakken for at spise sammen med min far og kom så op til mr. Bowditch igen for at vaske hans få tallerkener op, lufte Radar og se film sammen med ham. Nogle gange fik vi popcorn. Da først fikseringsapparatet var kommet af, behøvede jeg ikke længere tænke på at holde stålpindene rene, men det var vigtigt hele tiden at rense sårene efter stålpindene, mens de helede. Jeg trænede hans ankler med store røde elastikker og fik ham til at øve sig i at bøje benene.

Det var nogle gode uger, i hvert fald det meste af tiden. Det var dog ikke lige godt alt sammen. Radar kunne ikke længere gå helt så langt, før hun begyndte at halte og ville hjem. Hun havde sværere og sværere ved at komme op ad verandatrappen. På et tidspunkt så mr. Bowditch, at jeg bar hunden op, og beordrede mig til at lade være. „Ikke før hun er ude af stand til at gøre det selv," sagde han. Og så var der nogle gange blodpletter på kanten af toilettet, efter at mr. Bowditch havde tisset, hvilket han efterhånden var længere og længere om.

„Kom så, din ubrugelige tingest, lav noget vand," hørte jeg ham på et tidspunkt sige inde bag den lukkede dør.

Hvad det end var meningen at Lynparzaen skulle gøre, gjorde den det ikke særlig godt. Jeg prøvede at tale med ham om det og spurgte, hvorfor han på den ene side kæmpede så hårdt for at komme på benene, og på den anden side gav „sin egentlige

skavank“ (min egen omskrivning) frie tøjler, men fik besked på at passe mig selv. I sidste ende var det dog ikke kræften, der gjorde det af med ham. Det var et hjerteanfald. Eller det var det så alligevel heller ikke rigtigt.

Det var det forbandede skur.

3

På et tidspunkt – det var vist i juni – bragte jeg endnu en gang guldet på bane, om end indirekte. Jeg spurgte mr. Bowditch, om han ikke var urolig ved tanken om den lille haltende tysker, i særdeleshed efter den store leverance, jeg havde været afsted med, så mr. Bowditch blev i stand til at betale sin hospitalsregning.

„Han er harmløs. Han handler med alt muligt omme i baglokalet og har mig bekendt aldrig påkaldt sig opmærksomhed fra ordensmagtens side. Eller fra skattemyndighedernes, hvilket for mig at se ville være det mest sandsynlige.“

„Er De ikke bange for, at han finder på at nævne det for nogen? Jeg mener, måske handler han også med folk, der har stjålne diamanter til salg, indbrudstyve og den slags, og der skal han nok vide at holde tand for tunge, men op mod tre kilo kugler af massivt guld er vel en helt anden historie.“

Han fnøs hånligt. „Og risikere sin betragtelige profit på mine transaktioner med ham? Det ville være dumt af ham, og Willy Heinrich er ikke dum.“

Vi sad ude i køkkenet og drak cola af høje glas (med kviste af den mynte, som groede uden for huset på Pine Street-siden). Mr. Bowditch sendte mig et snu blik. „Jeg tror ikke, det er Heinrich, du har lyst til at tale om. Jeg tror snarere, du tænker på guldet og på dets oprindelse.“

Jeg svarede ikke, men han havde fat i noget.

„Sig mig lige, Charlie – har du været deroppe indimellem?“ Han pegede op i loftet. „For at kigge på det? Tjekke det ud, som man siger? Det har du, har du ikke?“

Jeg rødmede. „Altså …“

„Bare rolig, jeg har ikke tænkt mig at skælde dig ud. For mig er det deroppe bare en spand med metal, der lige så godt kunne være skruer og møtrikker, men jeg er jo også gammel. Alligevel kan jeg godt forstå tillokkelsen ved det. Sig mig nu, om du har haft

hænderne nede i det?“

Jeg overvejede at lyve, men det havde ikke givet nogen mening. „Ja.“

Han fortsatte med at betragte mig med det der snu blik, hvor det venstre øje var knebet sammen og det buskede højre øjenbryn løftet. „Stukket hænderne i spanden og ladet kuglerne løbe gennem fingrene?“

„Ja.“ Nu brændte det decideret i kinderne. Jeg havde ikke kun gjort det den første gang, jeg havde gjort det flere gange siden.

„Tillokkelsen ved guld er noget helt andet end selve markedsværdien. Det er du godt klar over, ikke?“

„Jo.“

„Lad os sige – blot for princippets skyld – at mr. Heinrich fandt på at tale over sig til den forkerte person efter at have fået for meget at drikke på den ækle lille bar længere henne ad gaden med hans butik. Jeg vil vædde både huset her og jorden under det på, at gamle haltende Willy aldrig finder på at tage en tår over tørsten og nok slet ikke drikker overhovedet, men lad os nu bare forestille os det. Og hvis nu vedkommende, han havde talt med, kom hertil en aften, enten på egen hånd eller sammen med ligesindede, og ventede på, at du var taget afsted, for så at trænge ind i mit hus og kræve guldet udleveret. Min revolver ligger ovenpå. Min engang så frygtindgydende hund …“ Han klappede Radar, som lå ved siden af og blundede. „ … er efterhånden endnu ældre end mig. Hvad ville jeg så stille op?“

„Vel … give dem det?“

„Lige præcis. Jeg ville ikke ønske dem held og lykke, men jeg ville give dem det.“

Så spurgte jeg. „Hvor kommer det fra, Howard?“

„Måske fortæller jeg dig det på et tidspunkt. Det har jeg ikke besluttet endnu. For guld er ikke kun tillokkende. Det er også farligt. Og det kommer fra et farligt sted. Jeg mener at have set en lammekotelet i køleskabet. Og er der mon også coleslaw? Tiller laver fremragende coleslaw. Du skulle prøve at smage.“

Sagt på en anden måde: Emnet var uddebatteret.

4

En aften sidst i juli kunne Radar ikke komme op på bagverandaen,

da vi kom tilbage fra vores tur op og ned ad Pine Street. Efter to forsøg blev hun bare siddende neden for trappen, mens hun stønnede og kiggede på mig.

„Okay, bær hende op," sagde mr. Bowditch. Han var kommet ud og stod støttet til sin ene krykke. Den anden var mere eller mindre sendt på pension. Jeg så på ham for at være helt sikker, og han nikkede. „Tiden er inde."

Da jeg løftede hende, bjæffede hun og blottede tænderne. Jeg lod min arm glide ned om hendes hofter i et forsøg på at undgå det ømme sted og bar hende op. Det var let nok. Radar var blevet tynd, snuden var næsten helt hvid, og øjnene var begyndt at løbe i vand. Jeg satte hende forsigtigt ned på køkkengulvet, og først ville benene ikke bære. Hun tog sig sammen – jeg kunne se hende gøre det – og haltede ganske langsomt hen til sit tæppe ved siden af spisekammeret, hvor hun mere eller mindre faldt om på tæppet med et træt *whuff*.

„Hun skal til dyrlægen."

Mr. Bowditch rystede på hovedet. „Det vil bare gøre hende bange. Det vil jeg ikke udsætte hende for, når det alligevel ikke tjener noget formål."

„Men –"

Han sagde det helt blidt, og det gjorde *mig* bange, fordi det slet ikke lignede ham. „Der er ingen dyrlæge i verden, der kan hjælpe hende. Radar er næsten færdig. Lige nu har hun kun brug for at hvile, og jeg har brug for at tænke."

„På hvad, for pokker!"

„På, hvad der er er bedst. Nu skal du gå hjem. Få noget at spise. Du behøver ikke at komme tilbage i aften. Vi ses i morgen tidlig."

„Hvad så med *Deres* mad?"

„Jeg får sardiner og saltkiks. Kom så afsted med dig." Så sagde han det igen: „Jeg har brug for at tænke."

Jeg gik hjem, men kunne ikke spise noget. Jeg var ikke sulten.

5

Derefter holdt Radar op med at spise sin morgenmad og aftensmad op, og selv om jeg bar hende op ad bagtrappen – hun var stadig i stand til at gå ned ad den ved egen hjælp – blev der nu indimellem også svinet inde i huset. Jeg vidste, at mr. Bowditch havde ret i, at

ingen dyrlæge i verden kunne hjælpe hende … undtagen måske til allersidst, for hun havde tydeligvis smerter. Hun sov meget og fandt indimellem på at bjæffe og snappe efter sit bagparti, nærmest som om hun prøvede at slippe af med det, der bed og gjorde ondt. Nu havde jeg altså to patienter, hvoraf det gik fremad med den ene og tilbage med den anden.

Den 5. august, som var en mandag, modtog jeg en mail fra træner Montgomery med en plan for footballtræningen det kommende skoleår. Før jeg besvarede den, var jeg så høflig over for min far at fortælle ham, at jeg havde besluttet mig for ikke at spille i sidste skoleår. Selv om far tydeligvis blev skuffet (det var jeg også selv), sagde han, at han godt kunne forstå det. Dagen forinden havde han været med oppe hos mr. Bowditch for at spille rommy og havde ved selvsyn konstateret Radars tilstand.

„Der er stadig masser at lave deroppe," sagde jeg. „Jeg vil gerne have gjort noget ved rodet på anden sal, og når jeg på et tidspunkt føler det sikkert at lade Howard gå ned i kælderen, er der et puslespil at gøre færdigt dernede. Han har sikkert glemt alt om det. Åh jo, jeg skal også have lært ham at bruge min bærbare, så han bliver lige så god til at surfe på nettet som til at se film, og derudover –"

„Hold nu op, Chip. Det handler om hunden. Gør det ikke?"

Jeg så for mig, hvordan jeg bar hende op ad bagtrappen, og hvordan hun så ud til at skamme sig efter at have svinet inde i huset, og jeg kunne simpelthen ikke få mig selv til at svare.

„Jeg havde en cocker, da jeg var dreng," sagde far. „Penny, hed den. Det er svært, når en god hund bliver gammel. Og når så den er ved at være helt ved vejs ende …" Han rystede på hovedet. „Det knuser ens hjerte."

Det var nemlig det. Det var nemlig lige præcis det.

Det var derimod ikke min far, der blev vred over at høre, at jeg droppede football det sidste år i high school, det var mr. Bowditch. Og han blev endda edderspændt rasende.

„Er du vanvittig?" nærmest råbte han. Hans furede kinder glødede. „Jeg mener, er du da fuldstændig rablende, pisseutilregneligt *vanvittig*? Du bliver en stjerne på det hold! Du kan komme til at spille football på college, måske ligefrem få stipendium!"

„De har aldrig nogensinde set mig spille."

„Selv om sportssiderne i *Sun* er noget lort, læser jeg dem alligevel. Du afgjorde det forbandede Thanksgivingstævne i fjor!“

„Vi scorede fire touchdowns i den kamp. Jeg skubbede bare det sidste af dem ind.“

Han sænkede stemmen. „Jeg ville komme for at se kampene.“

Det fik mig til at klappe i. I betragtning af at det kom fra en, der allerede inden ulykken frivilligt havde valgt en tilværelse som eneboer, lød det fuldstændig utroligt.

„Det kan De stadig komme til,“ sagde jeg til sidst. „Jeg skal nok tage med. Så kan De give hotdogs, mens jeg giver cola.“

„Nej. *Nej*. Jeg er din arbejdsgiver, for fanden, jeg betaler din løn, og jeg forbyder dig at gøre det. Du skal ikke gå glip af dit sidste år med football i high school på grund af mig.“

Selv om jeg aldrig før havde vist det over for ham, kan jeg faktisk også godt blive hidsig. Den dag gjorde jeg. Man kan vist roligt sige, at jeg mistede besindelsen.

„Det handler ikke om Dem, det handler faktisk ikke alt sammen om Dem! Hvad med *hende*?“ Jeg pegede på Radar, som løftede hovedet og peb usikkert. „Har *De* måske tænkt Dem at bære hende op og ned fra bagverandaen, så hun kan pisse og skide? De kan jo fandeme dårlig nok gå!“

Han så chokeret ud. „Jeg … hun kan besørge inde i huset … jeg kan lægge avispapir ud …“

„Hun ville hade at gøre det, og det ved De også godt. Det er muligvis bare en hund, men derfor har hun stadig sin værdighed. Og hvis dette er hendess sidste sommer, hendes sidste efterår …“ Jeg kunne mærke tårerne trænge sig på, og det opfatter man kun som absurd, hvis man aldrig selv har haft en højtelsket hund. „… jeg vil ikke stå ude på træningsbanen og ramme en forpulet *tackledukke,* når hun går bort! Jeg skal nok gå i skole, det bliver jeg nødt til, men resten af tiden vil jeg bare gerne være her. Og hvis det ikke er godt nok til Dem, så fyr mig.“

Han blev siddende tavs med foldede hænder. Da han igen så på mig, var hans læber presset så hårdt sammen, at de knap var der, og et kort øjeblik troede jeg, at han ville tage mig på ordet. „Tror du,“ sagde han så, „at det er muligt at få en dyrlæge til at komme på hjemmebesøg og måske se bort fra, at min hund ikke er registreret nogen steder? Hvis jeg betaler ham for det?“

Jeg pustede ud. „Skal jeg ikke bare prøve at finde ud af det?“

6

Jeg fandt ikke en dyrlæge, men en dyrlægeassistent, som desuden var enlig mor med tre børn. Det var Andy Chen, der kendte hende og præsenterede os for hinanden. Hun kom, undersøgte Radar og gav mr. Bowditch nogle piller, som endnu ikke var godkendte, men ifølge hende lagt bedre end Carprofen. Stærkere.

„Jeg vil gerne have det helt på det rene," sagde hun. „De vil forbedre dens livskvalitet, men sandsynligvis også afkorte dens liv." Hun tøvede et øjeblik. „*Givetvis* afkorte det. Så når den engang er død, skal I ikke komme til mig og påstå, at I ikke var advaret."

„Hvor længe vil de hjælpe?" spurgte jeg.

„Måske hjælper de slet ikke. Som jeg sagde, er de ikke blevet godkendt endnu. Jeg har dem kun, fordi de blev til overs, da dr. Petrie havde gennemført et klinisk forsøg. Som han blev rundhåndet betalt for, skal det tilføjes – selv om jeg ikke selv mærkede noget til det. Hvis de virker, får Radar her måske en god måned ud af det. Muligvis to. Men nok ikke tre. Den vil ikke ligefrem føle sig som hvalp igen, men dog få det bedre. Og så en dag …" Hun trak på skuldrene, satte sig på hug og klappede Radars magre flanke. Radar logrede ad hende. „Så en dag er den væk. Det vil overraske mig meget, hvis den stadig er her til halloween."

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige, men det gjorde mr. Bowditch, og det var hans hund. „Det er også nok." Så tilføjede han noget, jeg ikke forstod dengang og først forstår nu. „*Længe* nok. Måske."

Da kvinden var gået igen (to hundrede dollar rigere), bøjede mr. Bowditch sig ned og klappede sin hund. Da han atter så på mig, var det med et skævt lille smil om munden. „Der er vel ingen myndigheder, der vil finde på at arrestere os for at købe ulovlig medicin til en uregistreret hund, er der vel?"

„Det tvivler jeg på," sagde jeg. Der ville komme væsentligt mere ballade om guldet, hvis nogen fik nys om det. „Det var godt, at De tog den beslutning. Det kunne jeg ikke selv have fundet ud af."

„Der var ikke andre muligheder." Han fortsatte med at ae Radar med lange strøg fra nakke til hale. „I sidste ende er en god måned eller to for mig at se bedre end et dårligt halvt år. Hvis det altså i det hele taget virker."

Det gjorde det. Radar fik appetitten tilbage og kunne igen

komme op ad verandatrappen (indimellem dog med en smule hjælp fra mig). Som det bedste af det hele havde hun om aftenen fra tid til anden også mod på at rende efter aben og få den til at pibe. Jeg havde dog aldrig forventet at se hende overleve mr. Bowditch, men det gjorde hun.

7

Herefter fulgte det, som digtere og musikere kalder en cæsur. Radar fortsatte med at … nå ja, måske ikke ligefrem få det bedre, det vil jeg ikke kalde det, men i hvert fald mere ligne den hund, jeg havde mødt den dag, mr. Bowditch faldt ned fra stigen (om end hun om morgenen stadig havde svært ved at rejse sig fra sit tæppe og gå hen til madskålen). Mr. Bowditch *fik* det derimod bedre. Han skar ned på OxyContinen og udskiftede den ene krykke, han havde brugt siden august, med en stok, han fandt i et hjørne nede i kælderen. Han var gået i gang igen med sit puslespil dernede. Jeg gik i skole, var sammen med min far og tilbragte endnu mere tid oppe i Sycamore Street 1. Hedgehogs indledte footballsæsonen med at tabe 0-3, og mine tidligere holdkammerater holdt op med at tale til mig. Det var surt, men jeg havde for meget i tankerne til at lade mig gå på af det. Åh jo, ved flere lejligheder – som regel mens mr. Bowditch blundede på sovesofaen, som han stadig benyttede for at kunne være tæt på Radar – åbnede jeg pengeskabet og stak hænderne ned i spanden med guld. I den situation tænkte jeg på mr. Bowditchs bemærkninger om det tillokkende ved guld. Mediterede over guldet, kunne man sige. Melissa Wilcox kom nu kun to gange ugentligt og var fuld af lovord over mr. Bowditchs fremskridt. Hun forklarede ham, at dr. Patterson, onkologen, gerne ville have ham ind til undersøgelse, men det afviste mr. Bowditch med henvisning til at føle sig aldeles glimrende tilpas. Jeg tog ham på ordet, ikke fordi jeg troede på ham, men fordi jeg gerne ville. I dag ved jeg, at det ikke kun er patienter, der nægter at se sandheden i øjnene.

En rolig periode. En cæsur. Så skete der pludselig alt muligt næsten samtidig, og intet af det var godt.

8

Jeg havde fritime inden frokost og plejede at tilbringe den på

biblioteket, enten for at lave lektier eller for at læse i en af mr. Bowditchs farvestrålende billigbøger. Den pågældende dag sidst i september var jeg fordybet i Dan J. Marlowes herligt bloddryppende *The Name of the Game is Death*. Klokken kvart i tolv besluttede jeg at gemme højdepunktet til om aftenen og tog en tilfældig avis. Der er ganske vist computere på biblioteket, men alle netaviserne har betalingsmur. Desuden kunne jeg godt lide tanken om at læse nyhederne i en fysisk avis, det føltes betagende retro.

Jeg kunne lige så godt have valgt *New York Times* eller *Chicago Tribune* og helt have overset historien, men nu lå *Daily Herald* fra Elgin altså øverst i bunken, så den tog jeg. De store forsidehistorier handlede om henholdsvis Obamas ambitioner om at gribe militært ind i Syrien og et masseskyderi i D.C. med tretten dødsofre. Jeg skimmede dem, holdt øje med uret – ti minutter til frokost – og bladrede hurtigt gennem avisen for at komme om til tegneserierne. Så langt kom jeg bare aldrig. En historie på side to i lokalsektionen fik mig til at standse op. Stivne mener jeg.

JUVELER I STANTONVILLE MYRDET

En mangeårig indbygger og forretningsdrivende i Stantonville blev sent i går aftes fundet død i sin butik, Excellent Jewelers. Politiet reagerede på et telefonopkald om, at butiksdøren stod åben, selv om Lukket-skiltet stadig hang på den. Også døren til baglokalet stod åben, og her blev Wilhelm Heinrich fundet af patruljebetjent James Kotziwinkle. Adspurgt om røveri som et muligt motiv udtaler politimester William Yardley fra Stantonville: „Selv om forbrydelsen stadig efterforskes, forekommer det indlysende.“ På spørgsmålet, om der var blevet hørt lyde som tegn på kamp, eller måske skud, afviser både politimester Yardley og Israel Butcher fra kriminalpolitiet i Illinois yderligere kommentarer, ud over at hovedparten af forretningerne i den vestlige ende af Main Street i Stantonville har stået tomme siden åbningen af indkøbscentret uden for byen. Excellent Jewelers havde været en påfaldende undtagelse. Yardley og Butcher lover „en hurtig opklaring af sagen“.

Det ringede til frokost, men jeg blev bare siddende og ringede til mr. Bowditch. „Hvis det er telemarketing, kan I godt stryge mig af jeres liste,“ svarede han som sædvanlig.

„Det er mig, Howard. Mr. Heinrich er blevet myrdet.“

Lang pause. „Hvor ved du det fra?“

Jeg så mig omkring. Vi måtte ikke spise frokost på biblioteket, så der var ikke andre derinde end mig, og jeg læste artiklen højt for ham. Det tog ikke ret lang tid.

„Fandens,“ sagde mr. Bowditch, da jeg var færdig. „Hvor skal jeg

nu komme af med mit guld? Jeg har handlet med ham i næsten femogtyve år.“ Ingen antydning af medfølelse. Ikke engang af overraskelse, i hvert fald ikke for mig at høre.

„Jeg kan se mig lidt om på internettet –“

„Forsigtigt! Diskret!“

„Selvfølgelig, jeg skal nok være diskret som ind i helvede, men jeg tror nu nok, De overser det vigtige i denne forbindelse. De indgik en stor handel med ham, og nu er han død. Hvis det er lykkedes nogen at få Deres navn ud af ham … hvis han er blevet torteret, eller de måske ligefrem har lovet ikke at slå ham ihjel …“

„Du har læst for mange af mine gamle billigbøger, Charlie. Det var i april, du afhændede de par kilo guld for mig.“

„Det var ikke ligefrem tilbage i Middelalderen,“ sagde jeg.

Han hørte overhovedet ikke efter. „Jeg bryder mig ikke om at bebrejde et offer noget, men han nægtede simpelthen at opgive sin butik i den elendige lille by. Da jeg sidst handlede med ham ansigt til ansigt, det må vel have været fire måneder, før jeg faldt ned fra stigen, sagde jeg: 'Willy, hvis du ikke snart får lukket det sted her og flytter ud i centret, vil der komme nogen og udplyndre dig.' Og det har nogen så langt om længe gjort, og endda slået ham ihjel undervejs. Så enkelt er det.“

„Ikke desto mindre ville jeg have det bedre med, at De tog Deres revolver med nedenunder.“

„Hvis du får det bedre af det, så lad gå. Kommer du herhen efter skole?“

„Nej, jeg har tænkt mig at tage ud til Stantonville og prøve at score noget crack.“

„Ungdommens humor er grovkornet og sjældent særlig sjov,“ sagde mr. Bowditch og lagde på.

Da jeg stillede mig op i frokostkøen, var den allerede uendelig lang, og dagens snask i kantinen var sikkert for længst blevet koldt. Det var jeg ligeglad med. Jeg tænkte på guldet. Mr. Bowditch havde sagt, at i hans alder var det bare en spand med metal. Muligvis, men for mig at se havde han enten løjet eller været uoprigtig.

Hvorfor skulle han ellers ligge inde med så *meget*?

9

Det var onsdag. Jeg købte adgang til avisen i Elgin for at kunne

læse den på min telefon, og allerede fredag var der en ny historie, denne gang på forsiden af lokalsektionen: **MAND FRA STANTONVILLE ARRESTERET I FORBINDELSE MED ROVMORD I JUVELERBUTIK**. Arrestanten blev identificeret som den 44-årige Benjamin Dwyer, „uden fast adresse". Det betød hjemløs, formodede jeg. En lokal pantelåner havde tilkaldt politiet, da Dwyer forsøgte at afsætte en diamantring „af betydelig værdi". På politistationen viste han sig også at være i besiddelse af et smaragdbesat armbånd. Politiet havde med rette anset det for temmelig mistænkeligt at finde en mand uden fast adresse i besiddelse af sådanne genstande.

„Kan du se?" sagde mr. Bowditch, da jeg viste ham artiklen. „En tåbe begik en tåbelig forbrydelse og blev arresteret, da han på tåbelig vis forsøgte at omsætte byttet til kontanter. Det ville der ikke komme nogen særlig god krimi ud af, vel? Ikke engang en hurtigt produceret billigbog."

„Det ville der nok ikke, nej."

„Du virker stadig bekymret." Vi sad ude i køkkenet og så Radar spise til aften. „Det kan en cola sikkert kurere." Han rejste sig og gik hen til køleskabet stort set uden at halte.

Jeg tog imod colaen, som dog på ingen måde formåede at jage mine bekymringer på flugt. „Hans baglokale var fuldt af smykker. Der var sågar en tiara med diamanter, sådan en som en prinsesse ville have på til bal."

Mr. Bowditch trak på skuldrene. For ham at se var sagen afsluttet og ikke værd at bruge flere kræfter på. „Du er paranoid, Charlie. Det egentlige problem er, hvad vi skal stille op med det guld, jeg stadig har tilbage. Koncentrer dig hellere om det. Men –"

„Vær diskret, jeg ved det."

„Diskretion er grundlaget for mod." Han nikkede som en anden vismand.

„Hvad har det nu med sagen at gøre?"

„Sgu da ikke noget som helst," grinede mr. Bowditch. „Jeg fik bare lyst til at sige det."

10

Om aftenen gik jeg på Twitter og søgte efter Benjamin Dwyer. Det kom der ikke andet ud af end en masse tweets om en irsk

komponist, så jeg ændrede søgningen til *Dwyer mord mistænkt*. Det fik jeg til gengæld en stor håndfuld tweets ud af. Et af dem var fra politichef William Yardley i Stantonville, der grundlæggende lykønskede sig selv med den hurtige arrestation. Et andet var fra en, der kaldte sig Punkette44 og som så mange andre på Twitter var eftertænksom og medfølende: **Jeg er fra Stantonville, der er røvsygt. Hvis ham Dwyer myrdede alle i byen, ville han gøre verden en tjeneste**.

Det for mig at se mest interessante bidrag kom fra en BullGuy19. Han skrev: **Benjy Dwyer mistænkt for mord? Det er da helt til grin. Han har været på røven de sidste 1000 år. Burde have tatoveret LANDSBYTOSSE i panden.**

Jeg besluttede mig for at vise den til mr. Bowditch næste dag og antyde, at hvis BullGuy19 havde ret, ville Benjy Dwyer være den perfekte syndebuk. Det fik jeg bare aldrig mulighed for.

Kapitel ni

Tingen i skuret. Et farligt sted. Alarmcentralen.
Tegnebogen. En god snak.

1

Jeg behøvede ikke længere troppe op klokken seks om morgenen for at give Radar mad, for det kunne mr. Bowditch efterhånden selv klare. Men da jeg havde vænnet mig til at stå tidligt op, plejede jeg at cykle op ad bakken omkring kvart i syv og tage hunden med ud at besørge. Da det var lørdag, forestillede jeg mig, at vi derefter

måske ville gå en lille tur hen ad Pine Street, hvor hun altid holdt af at læse efterladte beskeder på telefonpæle (og også selv efterlade et par stykker). Men i dag blev der ikke gået tur.

Da jeg kom indenfor, sad mr. Bowditch ved spisebordet i køkkenet og spiste havregryn, mens han læste i en murstensroman af James Michener. Jeg tog et glas appelsinjuice og spurgte ham, hvordan han havde sovet.

„Hele natten," sagde han uden at løfte hovedet fra bogen. Howard Bowditch var sjældent særlig talende om morgenen. Omvendt var han det selvfølgelig heller ikke om aftenen. Eller for den sags skyld midt på dagen. „Husk at skylle glasset af bagefter."

„Det gør jeg altid."

Han gryntede og vendte et blad i sin mursten med titlen *Texas*. Jeg drak det sidste juice og kaldte på Radar, der kom ind i køkkenet stort set uden at halte.

„Gå lille tur?" sagde jeg. „Vil Radar mon med ud at gå lille tur?"

„Vorherre bevares," sagde mr. Bowditch. „Hold dog op med det babysprog. Omregnet til menneskeår er den allerede otteoghalvfems."

Radar var henne ved døren. Jeg åbnede den, og hunden luntede ned ad bagtrappen. Jeg skulle lige til at følge efter, da jeg kom i tanke om at tage dens snor med, hvis vi skulle ud på Pine Street. Jeg havde heller ikke vasket mit juiceglas af. Jeg fik glasset af vejen og var på vej hen til krogen med snoren i entreen, da Radar begyndte at gø, skarpt og hurtigt og meget, meget højt. Det var væsensforskelligt fra hendes *Der er et egern*-gøen.

Mr. Bowditch smækkede sin bog i. „Hvad fanden er der med hende? Gå hellere ud og se efter."

Jeg havde en ganske god forestilling om, hvad der var med hende, for jeg havde hørt noget lignende før. Det var hendes advarende gøen om ubudne gæster. Endnu en gang stod hun sammenkrummet i græsset i baghaven, hvor græsset nu var meget kortere og stort set hundelortefrit. Hun havde front mod skuret, ørerne tilbage og snuden fortrukket, så tænderne var blottede. Ved hver gøen kom der fråde ud af munden på hende. Jeg løb hen til hende, greb fat i halsbåndet og prøvede at trække hende tilbage. Hun gjorde modstand, men havde tydeligvis heller ikke lyst til at komme tættere på det aflåste skur. Selv gennem spærreilden af hendes gøen kunne jeg høre den sære skrabende kradselyd. Denne

gang var den kraftigere, og jeg kunne se døren give lidt efter. Det lignede et bankende hjerte. Et eller andet prøvede at komme ud.

„Radar!“ råbte mr. Bowditch henne fra verandaen. „Kom tilbage *nu*!“

Radar ænsede ham ikke og blev bare ved med at gø. Et eller andet inde i skuret ramte døren hårdt nok, til at jeg kunne høre et bump. Og der var også en sær mjavende lyd lidt ligesom en kat, men lysere. Det var som at høre kridt blive trukket hen over en tavle, og jeg fik gåsehud på armene af det.

Jeg stillede mig hen foran Radar for at spærre udsynet til skuret og bevægede mig frem mod hende, så hun rykkede et par skridt baglæns. Hun stirrede vildt frem for sig, jeg kunne se det hvide hele vejen rundt i hendes øjne, og et kort øjeblik troede jeg, at hun ville bide mig.

Det gjorde hun ikke. Der lød endnu et bump og lidt flere kradselyde efterfulgt af den afskyelige lyse mjaven. Så havde Radar fået nok. Hun gjorde omkring og flygtede tilbage til verandaen uden antydning af halten. Hun væltede op ad trappen og lagde sig for fødderne af mr. Bowditch, men blev ved med at gø.

„Charlie! Kom væk derfra!“

„Der er noget derinde, som prøver på at komme ud. Det lyder stort.“

„Kom så tilbage, dreng! Du skal komme tilbage!“

Endnu et bump. Flere kradselyde. Jeg havde en hånd for munden som for at kvæle et skrig. Jeg kan ikke huske at have anbragt den der.

„*Charlie!*“

Jeg satte i løb ligesom Radar. For i samme øjeblik jeg ikke længere kunne se skuret, var det også lettere at forestille sig døren ryge af hængslerne og et eller andet mareridt komme vaklende efter mig, mens det udstødte de der umenneskelige skrig.

Mr. Bowditch var i sine hæslige bermudashorts og et par gamle morgensko, som han kaldte tøfler. De helede sår på de steder, hvor pindene fra fikseringsapparatet var trængt ind i kødet, lyste rødt mod den blege hud.

„Ind med dig! Ind!“

„Men hvad –“

„Der er ikke noget at være bange for, døren skal nok holde, men jeg bliver lige nødt til at ordne det.“

Jeg kom op ad trappen lige tids nok til også at høre de efterfølgende ord, selv om han sænkede stemmen, sådan som folk gør, når de taler med sig selv. „Røvhullet har sgu fået flyttet brædderne og klodserne. Det må være en stor en."

„Jeg har hørt noget lignende før, mens De var på hospitalet, men ikke nær så højt."

Han skubbede mig ind i køkkenet, fulgte selv efter og var lige ved at falde over Radar, der havde søgt tilflugt for hans fødder, men nåede at gribe fat i dørkarmen.

„Bliv her. Jeg skal nok ordne det."

Han smækkede køkkendøren i og fortsatte haltende og humpende og svajende ind i stuen. Radar fulgte efter med halen mellem benene. Jeg kunne høre ham mumle og derefter en forpint ed og et anstrengt grynt. Da han kom tilbage, medbragte han revolveren, jeg havde bedt ham om at flytte nedenunder. Men ikke *kun* revolveren. Den sad i et læderhylster, som var sat fast i et læderbælte med sølvmedaljoner. Det lignede noget fra *Sheriffen fra Dodge City*. Han spændte det om livet, så revolverhylsteret kom til at befinde sig lige under højre hofte. Snorene – med knuder på – dinglede ind mod hans ternede shorts. Det burde have set latterligt ud – *han* burde have set latterlig ud – men gjorde det ikke, og det gjorde han heller ikke.

„Bliv herinde."

„Mr. Bowditch, hvad … De kan ikke …"

„*Bliv nu for fanden herinde!"* Han tog så hårdt fat om min arm, at det gjorde ondt. Han trak vejret hurtigt og raspende. „Bliv inde hos hunden, jeg mener det."

Han gik udenfor, smækkede døren i efter sig og fortsatte sidelæns ned ad trappen. Radar stak hovedet ind mod mit ben og peb. Jeg klappede hende fraværende og kiggede ud gennem ruden. Halvvejs henne ved skuret stak mr. Bowditch hånden i venstre lomme og tog sin nøglering frem. Han valgte en af dem og fortsatte. Han satte nøglen i den store hængelås og trak sin revolver. Han drejede nøglen og åbnede døren med revolveren rettet en anelse nedad. Jeg forventede at se noget eller nogen kaste sig over ham, men det skete ikke. Jeg kunne se noget bevæge sig – noget sort og tyndt. Så var det væk. Mr. Bowditch gik ind i skuret og trak døren til efter sig. I meget lang tid, som lige så vel kan have været fem sekunder, skete der ikke noget. Så lød der to skud. Skurets vægge måtte være meget

tykke, for selv om lydene må have været øredøvende inde i det lukkede rum, nåede de mig som et par flade, tonløse bump, nærmest som en forhammer med filt om hovedet.

Derefter var der stille i væsentlig mere end fem sekunder, snarere fem minutter. Det var kun mr. Bowditchs stemme og aldeles rasende blik, da han gav mig besked på at blive herinde, for fanden, som holdt mig tilbage. Men til sidst kunne jeg ikke holde det ud. Jeg var sikker på, at der var sket ham noget. Jeg åbnede køkkendøren, og netop som jeg trådte ud på bagverandaen, gik døren til skuret op, og mr. Bowditch kom til syne. Radar skød forbi mig uden nogen som helst tegn på gigt og fortsatte direkte gennem baghaven hen mod ham, mens han lukkede døren og låste hængelåsen igen. Heldigvis, for han havde ikke andet at holde fast i, da Radar sprang op ad ham.

„Dæk, Radar, dæk!“

Hun lagde sig på maven og logrede som en vanvittig. Mr. Bowditch kom væsentlig langsommere tilbage til verandaen, end han var gået ned til skuret, og haltede synligt på det dårlige ben. Et af arrene var sprunget op, og blodet piblede ud som mørkerøde perler. De mindede mig om de rubiner, jeg havde set i mr. Heinrichs baglokale. Han havde tabt den ene tøffel.

„Jeg skal have lidt hjælp, Charlie,“ sagde han. „Der er sgu nærmest ild i det forpulede ben.“

Jeg placerede hans arm om min hals, tog fat om hans magre håndled og nærmest hev ham op ad trappen og ind i huset.

„Sengen. Skal ind og ligge. Kan ikke få vejret.“

Jeg fik ham ind i stuen – han slæbte fødderne efter sig og havde nu også tabt den anden tøffel – og hen på sovesofaen.

„Gud fader bevares, Howard, hvad var det? Hvad var det, De skø–“

„Spisekammeret,“ sagde han. „Øverste hylde. Inde bag flaskerne med madolie. Whisky. Så meget her.“ Han holdt tommel og pegefinger op en anelse fra hinanden. De rystede. Jeg havde hele tiden opfattet ham som bleg, men nu begyndte de røde pletter at forsvinde fra kinderne, så han kom til at ligne en død med levende øjne.

Jeg gik ud i spisekammeret og fandt flasken med Jameson’s det angivne sted. Jeg er høj, men skulle alligevel stå på tæer for at få fat i den. Den var støvet og stort set fuld. Selv om jeg var helt oppe at

køre – bange på kanten til at gå i panik – vakte lugten, da jeg skruede låget af, ækle minder om at se min far ligge halvt bevidstløs på sofaen eller bøjet ind over toilettet for at brække sig. Whisky lugter anderledes end gin – og så alligevel ikke. Efter mine begreber lugter al alkohol ens, nemlig af sorg og tab.

Jeg hældte et lille skvæt op i et juiceglas. Mr. Bowditch hældte det ned og hostede, men noget af farven vendte tilbage i kinderne. Han spændte det prangende revolverbælte af. „Få den skide tingest af mig."

Jeg trak i hylsteret og fik bæltet til at løsne sig, mens mr. Bowditch udstødte et undertrykt *pis,* da spændet åbenbart skrabede hen over hans bagdel.

„Hvad skal jeg gøre med den?"

„Læg den ind under sengen."

„Hvor fik De bæltet fra?" Jeg havde i hvert fald aldrig set det før.

„Et sted. Gør det nu bare, men husk at lade den igen først."

I bæltet var der patronholdere mellem medaljonerne. Jeg drejede på den store revolvers tromle, fyldte de to tomme kamre, satte revolveren på plads i hylsteret og lagde det hele på plads under sengen. Det føltes som at drømme i vågen tilstand.

„Hvad var det? Hvad var der derinde?"

„Jeg skal nok fortælle dig det," sagde han, „men bare ikke i dag. Der er ikke noget at være urolig for. Her." Han rakte mig sin nøglering. „Læg den op på hylden derhenne. Giv mig to Oxy, og så vil jeg se at få sovet."

Jeg hentede pillerne. Jeg brød mig ikke om at se ham tage stærk medicin efter stærk spiritus, men det havde på den anden side kun været et meget lille skvæt.

„Lad være med at gå derind," sagde han. „På et tidspunkt kommer du måske til det, men her og nu skal du ikke så meget som tænke på at gøre det."

„Er det der, guldet kommer fra?"

„Det er kompliceret, som de siger i tv-serierne. Jeg kan ikke tale om det lige nu, Charlie, og du må love ikke at sige noget om det til nogen. Ikke til *nogen*. Følgerne … dem kan jeg ikke engang forestille mig. Lov mig det."

„Jeg lover det."

„Godt. Kom så afsted med dig, og lad en gammel mand få lov til at sove."

2

Normalt ville Radar hjertens gerne gå ned ad bakken sammen med mig, men denne lørdag veg den ikke fra mr. Bowditchs side. Jeg gik alene ned og lavede mig en skinkesandwich på toastbrød – mestrenes mellemmad. Min far havde efterladt en besked om at skulle til møde i AA klokken ni samme formiddag og derefter ud at bowle med Lindy og et par andre tørlagte venner. Det var jeg glad for. Jeg ville have holdt mit løfte til mr. Bowditch under alle omstændigheder – *følgerne, dem kan jeg ikke engang forestille mig,* havde han sagt – men jeg er også temmelig sikker på, at far under alle omstændigheder havde kunnet mærke det på mig. Han var helvedes mere opmærksom på sine omgivelser efter at være blevet tørlagt. Det er som regel godt. Lige den dag havde det bare ikke været så godt.

Da jeg kom tilbage til nummer 1, lå mr. Bowditch stadig og sov. Han så ud til at have det lidt bedre, men hans åndedræt lød en smule raspende. Han havde lydt på samme måde, da jeg fandt ham halvvejs oppe ad verandatrappen med brækket ben. Det brød jeg mig ikke om.

Om aftenen var den raspende lyd forsvundet. Jeg lavede popcorn på den gammeldags rystemåde på komfuret. Vi spiste dem til *Hud* på min bærbare. Mr. Bowditch havde valgt den, jeg havde aldrig så meget som hørt om den, men den var ganske god. Det gjorde ikke engang noget, at den ikke var i farver. På et tidspunkt bad mr. Bowditch mig om at fryse billedet, mens kameraet var helt tæt på Paul Newman. „Er han ikke bare den flotteste mand, der har levet, Charlie? Hvad synes du?“

Det kunne han meget vel have ret i, sagde jeg.

Jeg blev der og overnattede. Søndag så mr. Bowditch ud til at have det endnu bedre, så jeg tog med min far ud at fiske ved South Elgin-dæmningen. Vi fangede ikke noget, men det var rart at være sammen med ham i september måneds bløde solskin.

„Du siger ikke ret meget, Charlie,“ sagde han på hjemvejen. „Er der noget?“

„Det er bare den gamle hund,“ sagde jeg. Det var næsten – men ikke helt – løgn.

„Tag den med hjem i eftermiddag,“ sagde far, og jeg prøvede også på det, men Radar veg stadig ikke fra mr. Bowditch.

„Gå hjem og sov i din egen seng i nat," sagde mr. Bowditch. „Den gamle tøs og jeg skal nok klare os."

„De lyder hæs. De har forhåbentlig ikke raget Dem et eller andet til."

„Vist har jeg ikke det. Jeg har sgu bare talt det meste af dagen."

„Med?"

„Med *hvem*. Med mig selv. Afsted med dig, Charlie."

„Okay, men ring, hvis De får brug for mig."

„Ja, ja."

„Lov mig det. Jeg aflagde et løfte til Dem i går, så nu skal De aflægge et til mig."

„Jeg lover det, for syv sytten. Smut så."

3

Søndag kunne Radar ikke længere komme op ad trappen til bagverandaen efter at have været ude at besørge og spiste kun halvdelen af sin mad. Om aftenen spiste hun slet ikke noget.

„Hun har sikkert bare brug for at hvile sig," sagde mr. Bowditch uden selv at lyde særlig overbevist. „Giv hende dobbelt ration af de nye piller."

„Er De sikker?" spurgte jeg.

Han så dystert på mig. „Hvad skulle det efterhånden kunne skade?"

Jeg sov hjemme hos mig selv, og mandag så Radar også ud til at have fået det lidt bedre. Men lørdagen havde åbenbart også haft sine omkostninger for mr. Bowditch. Han brugte igen krykker på vej til og fra toilettet. Jeg tilbød at pjække fra skole og blive hos ham, men det forbød han. Om aftenen lod han også til at have fået det bedre. Hævdede snart at ville være tilbage i fin form. Det troede jeg på.

Det var dumt af mig.

4

Tirsdag morgen klokken ti havde jeg kemi på højniveau. Vi var delt op i grupper på fire og, iført gummiforklæder og handsker, i gang med at bestemme acetones kogepunkt. Der var ikke andre lyde i

lokalet end mumlende stemmer, så da min mobiltelefon ringede i baglommen, lød det endog meget højt. Mr. Ackerley så misbilligende på mig. „Hvor mange gange har jeg bedt jer om at sætte jeres telefoner på lydl –“

Jeg tog den op af lommen og læste BOWDITCH. Jeg smed handskerne og besvarede opkaldet på vej ud af lokalet uden at ænse Ackerleys kommentarer. Mr. Bowditch lød presset, men rolig. „Jeg er vist ved at få et hjerteanfald, Charlie. Jeg er faktisk slet ikke i tvivl.“

„Har De ringet –“

„Jeg har ringet til *dig,* så ti nu stille og lyt efter. Der er en advokat i Elgin ved navn Leo Braddock. Der ligger en tegnebog. Under sengen. Der ligger også alt, hvad du ellers får brug for. Er det forstået? *Under sengen*. Pas godt på Radar, og når du ved det alt sammen, må du selv beslutte …“ Han gispede efter vejret. „For fanden, hvor gør det *ondt*! Som at blive stukket med gloende jern. Når du ved det alt sammen, må du selv beslutte, hvad du så gør med hende.“

Det var det hele. Han lagde på.

Da jeg var ved at ringe til alarmcentralen, gik døren til kemilokalet op. Mr. Ackerley kom ud og spurgte mig, hvad i helvede jeg havde gang i. Jeg viftede ham væk. Damen på alarmcentralen spurgte, hvad det drejede sig om. Mens mr. Ackerley stod med åben mund, forklarede jeg hende det og gav hende adressen. Jeg bandt mit forklæde op og lod det falde på gulvet. Så styrtede jeg hen mod døren.

5

Det var nok mit livs hurtigste cykeltur, jeg stod op i pedalerne og ræsede gennem vejkrydsene uden at se mig for. En bil dyttede, dæk hvinede, nogen råbte op. „Se dig dog for, skiderik!“

Selv om jeg var hurtig, nåede redderne først frem. Da jeg susede rundt om hjørnet af Pine og Sycamore, satte en fod ned og lod den slæbe hen ad vejbanen for ikke at skride, var ambulancen allerede på vej væk med blå blink og sirenen slået til. Jeg gik om bag huset. Inden jeg kunne nå at åbne bagdøren, kom Radar susende ud af hundelemmen og kastede sig over mig. Jeg satte mig på knæ, så hun ikke behøvede hoppe op og ned og belaste sine skrøbelige

bagben. Hun peb og bjæffede og slikkede mig i ansigtet. Ingen skal prøve at fortælle mig, at hun ikke var klar over, at der var sket noget slemt.

Vi gik indenfor. Der var spildt kaffe på gulvet, og hans faste stol (det er mærkeligt, som vi altid vælger vores plads og holder os til den) var væltet omkuld. Der var stadig tændt for komfuret, og den gammeldags kaffekolbe var for varm at røre ved og lugtede brændt. For ikke at sige lugtede som en kemiøvelse. Jeg slukkede for blusset og fik ved hjælp af en grydelap kolben flyttet over på et slukket blus. Radar veg ikke fra mig imens, lænede sig op ad mit ben og gned hovedet mod mit knæ.

Ved døren ind til stuen lå der en kalender på gulvet. Det var ikke spor svært at forestille sig forløbet. Mr. Bowditch havde siddet ved spisebordet og drukket kaffe og med henblik på endnu en kop sat kolben over på komfuret. Han bliver ramt i brystet af en hammer. Han spilder kaffe. Fastnettelefonen står inde i stuen. Han rejser sig og går derind, vælter sin stol, snubler og hiver kalenderen ned fra væggen, da han prøver at finde støtte.

Den gammeldags telefon stod på sengen. Der lå også en tom indpakning af noget ved navn Papaverin, som de åbenbart havde sprøjtet i ham, før de kørte afsted med ham. Jeg satte mig ned på den uredte sovesofa, klappede Radar og kløede hende bag ørerne, for det plejede altid at få hende til at falde til ro.

„Han skal nok klare sig, tøs. Bare vent og se, det skal nok gå alt sammen."

Men hvad nu, hvis det ikke gjorde. Jeg kiggede under sengen. Hvor jeg ifølge mr. Bowditch ville finde *alt, hvad jeg ellers fik brug for.* Der lå revolveren i hylsteret på bæltet med medaljonerne. Der lå hans nøglering og en tegnebog, jeg aldrig før havde set. Og der lå en gammeldags kassettebåndoptager, som jeg *havde* set før, øverst oppe på en af mælkekasserne med skrammel oppe på anden sal. Jeg så på ruden i kassettebåndoptageren og konstaterede, at der sad et kassettebånd fra Radio Shack i den. Enten havde han hørt et eller andet, eller også havde han selv indspillet noget. Jeg gættede på det sidste.

Jeg stak nøgleringen i den ene lomme og tegnebogen i den anden. Jeg havde foretrukket at komme tegnebogen i min rygsæk, men den befandt sig stadig henne på skolen. Jeg tog de øvrige ting med ovenpå og lagde dem ind i pengeskabet. Før jeg låste døren og

drejede kombinationslåsen, lagde jeg mig på knæ og begravede hænderne i guldkuglerne. Mens jeg lod dem løbe gennem fingrene, tænkte jeg på, hvad der mon ville blive af dem, hvis mr. Bowditch døde.

Radar peb og gøede neden for trappen. Jeg gik nedenunder igen, satte mig på sovesofaen og ringede til min far. Jeg fortalte ham, hvad der var sket. Han spurgte, hvordan han havde det.

„Det ved jeg ikke. Jeg så ham ikke. Jeg tager hen på hospitalet nu."

Da jeg var halvvejs ovre den forbandede bro, ringede min telefon. Jeg holdt ind på parkeringspladsen ved Zip Mart og besvarede opkaldet. Det var Melissa Wilcox. Hun græd.

„Han døde på vej til hospitalet, Charlie. De prøvede at genoplive ham, de prøvede alt muligt, men infarkten var for voldsom. Det gør mig ondt, det gør mig virkelig ondt."

Også mig, sagde jeg. Jeg så hen på vinduet i Zip Mart. Skiltet var det samme: et bugnende fad med grillkylling udråbt til LANDETS BEDSTE. Så kom tårerne og gjorde det svært at få ordene frem. Mrs. Zippy fik øje på mig og kom ud. „Er du okay, Cholly?"

„Nej," sagde jeg. „Egentlig ikke."

Der var ikke længere nogen ide i at tage hen til hospitalet. Jeg cyklede tilbage over broen og trak cyklen op ad Sycamore Street Hill. Jeg havde det for elendigt til at cykle længere, i særdeleshed op ad den stejle bakke. Jeg standsede uden for vores eget hus, men der var ingen hjemme og ville ikke være det, før min far kom tilbage. Til gengæld var der en hund, som havde brug for mig. Og nu måtte den vel for alvor være min hund.

6

Da jeg kom tilbage til mr. Bowditchs hus, brugte jeg en del tid på at kæle med Radar. Jeg græd imens, dels på grund af chokket, men også fordi det efterhånden var begyndt at trænge ind: Jeg havde haft en ven, som ikke længere var der. Det gjorde hunden mere rolig at blive klappet, og det havde vel en tilsvarende virkning på mig at gøre det, for jeg begyndte så småt også at tænke mig om. Jeg ringede tilbage til Melissa og spurgte, om der ville blive tale om obduktion. Det afkræftede hun, i og med at han ikke var død alene, og at dødsårsagen var åbenlys.

„Ligsynsmanden vil udskrive dødsattesten, men han skal bruge noget identifikation. Du har vel ikke tilfældigvis hans tegnebog?“

Altså, jeg havde *en* tegnebog. Det var ikke den samme, som mr. Bowditch plejede at gå rundt med i lommen, for den var brun, mens den, jeg havde fundet under sengen, var sort, men det sagde jeg ikke noget om til Melissa. Jeg bekræftede bare, at jeg havde den. Det hastede ikke, sagde hun, vi vidste jo alle sammen, hvem han var.

Det var jeg nu ikke længere så sikker på.

Jeg googlede mig frem til Leon Braddocks nummer og ringede ham op. Det blev en ganske kort samtale. Der var helt styr på mr. Bowditchs forhold, sagde Braddock, for han havde ikke forventet at leve ret meget længere.

„Han havde ikke tænkt sig at købe grønne bananer, sagde han. Det fandt jeg ganske vittigt.“

Kræften, tænkte jeg. Det var derfor, han havde bragt sine forhold i orden, det var det, han forventede at dø af, ikke et hjerteanfald.

„Var han inde på Deres kontor?“ spurgte jeg.

„Ja, det var han. Tidligere på måneden.“

Med andre ord mens jeg var i skole. Og uden at sige noget til mig om det.

„Han har givetvis taget en Juber.“

„Undskyld mig?“

„Ikke noget. Ifølge Melissa – hans fysioterapeut – skal nogen, det må vel være ligsynsmanden, se identifikation for at kunne udfærdige dødsattesten.“

„Jo jo, det er bare en formalitet. Hvis du viser det til hospitalets receptionist, tager de en fotokopi. Kørekort, hvis han stadig har det – det behøver vist ikke engang være gyldigt. Et eller andet med billede. Det haster ikke, de behøver det ikke for at frigive liget til bedemanden. Du har vel ikke nogen forestilling om, hvilket bedemandsfirma –“

„Crosland,“ sagde jeg. Det var dem, der havde stået for min mors begravelse. „Her i Sentry.“

„Glimrende, glimrende. Jeg skal nok tage mig af udgifterne. Han efterlod penge i depot netop med henblik på en trist situation som denne. Lad mig endelig høre nærmere, det kan dine forældre måske tage sig af. Bagefter vil jeg gerne mødes med dig, mr. Reade.“

„Med mig? Hvorfor det?“

„Det forklarer jeg til den tid. Det skal nok blive en god snak.“

7

Jeg samlede Radars mad, madskål og medicin sammen. Jeg ville under ingen omstændigheder lade hende blive i huset, hvor hun bare ville fortsætte med at vente på, at hendes herre kom tilbage, hvor end han var. Jeg gav hende snor på, og vi gik ned ad bakken. Hun gik langsomt, men støt afsted og havde ingen problemer med at komme op ad trappen til vores hoveddør. Hun var ved at være stedkendt og fortsatte direkte hen til sin vandskål. Så lagde hun sig ned på sit tæppe og faldt i søvn.

Far kom hjem lige over middag. Jeg ved ikke, hvad han læste i mit ansigt, men han behøvede kun at kaste et enkelt blik på mig for at kramme mig tæt ind til sig. Jeg begyndte at græde igen, og nu væltede det ud. Han holdt mig om nakken og vuggede mig som et lille barn, og det kom jeg kun til at græde endnu mere af.

Da sluserne langt om længe tørrede ud, spurgte han, om jeg var sulten. Det sagde jeg ja til, og så lavede han røræg med løg og peberfrugter. Mens vi spiste, fortalte jeg ham, hvad der var sket, men der var også meget, jeg ikke fortalte ham om – revolveren, lydene i skuret og spanden med guld inde i pengeskabet. Jeg viste ham heller ikke nøgleringen. Jeg regnede med at gøre rent bord inden længe og sikkert få et møgfald for ikke at have sagt det noget før, men foretrak lige nu at holde de mere vanvittige ting for mig selv, indtil jeg havde fået hørt kassettebåndet.

Tegnebogen viste jeg ham dog. Der lå fem dollarsedler i den af en slags, jeg aldrig før havde set. Ifølge far var det sølvcertifikater, som ikke var specielt sjældne, men dog lige så alderstegne som mr. Bowditchs tv og komfur. Der var også tre slags identifikation: et sygesikringskort udstedt til Howard A. Bowditch, et lamineret medlemskort til Amerikansk Skovarbejderforbund i navnet Howard A. Bowditch samt et kørekort.

Jeg betragtede fascineret fotoet på medlemskortet til Skovarbejderforbundet. Mr. Bowditch så ud til at være omkring femogtredive og i hvert fald ikke en dag over fyrre. Han havde stort ildrødt hår, som var redt lige tilbage fra den glatte pande i en bølgefrisure, og han havde et flabet grin om munden, jeg ellers aldrig havde oplevet. Smil, jovist, og sågar også et grin eller to, men

aldrig noget så ubekymret som dette. Han var iført en ternet flonelsskjorte og lignede afgjort skovmandstypen.

En simpel skovhugger, havde han for ikke særlig længe siden sagt til mig. *Eventyrene er fulde af dem.*

„Det her er virkelig, virkelig godt," sagde min far.

Jeg så op fra det kort, jeg sad med. „Hvad er?"

„Det her."

Han rakte mig kørekortet, hvor mr. Bowditch måtte være omkring tres. Han havde stadig masser af rødt hår, men det var begyndt at blive tyndere og tydeligvis ved at tabe kampen mod det hvide. Ifølge rubrikken under hans navn havde kørekortet været gyldigt indtil 1996, men vi vidste bedre. Far havde tjekket det på nettet. Mr. Bowditch havde en bil stående (et eller andet sted), men havde aldrig haft gyldigt kørekort udstedt i Illinois – og det var, hvad kørekortet forestillede at være. Måske havde mr. Heinrich kendt nogen, der kunne fremstille falske kørekort.

„Hvorfor dog?" spurgte jeg. „Hvad skulle han dog med det?"

„Der kan være mange forskellige grunde, men han har sikkert været klar over, at det ville kræve i hvert fald en eller form for identifikation at få udstedt en gyldig dødsattest." Far rystede på hovedet, mere anerkendende end irriteret. „Det her, Charlie, var hans begravelsesforsikring."

„Hvad skal vi gøre ved det?"

„Lade som ingenting. Han har givetvis haft sine hemmeligheder, men dog næppe plyndret banker i Arkansas eller skudt løs på barer i Nashville. Han var god mod dig og sin hund, og det er godt nok for mig. Lad ham bare tage sine små hemmeligheder med sig i graven, medmindre hans advokat er bekendt med dem. Eller du tænker måske noget andet?"

„Det gør jeg ikke, nej." Jeg tænkte, at han ganske rigtigt havde haft hemmeligheder, men at de ikke havde været spor små. Medmindre altså ens forestillinger om småting omfattede en formue i guld. Desuden var der også noget i skuret. Eller havde været det, indtil han skød det.

8

Blot to dage senere, den 26. september 2013, blev Howard Adrian Bowditch stedt til hvile. Ceremonien fandt sted hos

bedemandsfirmaet Crossland, hvorefter han blev bisat på Sentry's Rest-kirkegården, hvor min mor også lå. Pastor Alice Parker gennemførte på min fars opfordring en tværkirkelig ceremoni – hun havde også stået for bisættelsen af min mor. Selv om pastor Alice fattede sig i korthed, havde jeg alligevel rigelig tid til at tænke. Blandt andet på guldet, men endnu mere på skuret. Han havde skudt noget derinde, og ophidselsen havde taget livet af ham. Det havde varet lidt, men måtte helt sikkert være årsagen.

Til stede både ved ceremonien hos bedemanden og på kirkegården var George Reade, Charles Reade, Melissa Wilcox, mrs. Althea Richland, en advokat ved navn Leon Braddock og Radar, der sov under hele ceremonien og kun tog ordet en enkelt gang ude ved graven i form af en tuden, da kisten blev sænket i jorden. Det lyder givetvis både sentimentalt og utroligt. Jeg kan kun sige, at det skete.

Melissa gav mig et kram og et kys på kinden. Hun sagde, at jeg bare skulle ringe, hvis jeg havde behov for at tale om noget, og det lovede jeg at ville gøre.

Jeg gik tilbage til parkeringspladsen sammen med far og advokaten. Radar fulgte langsomt efter. Braddocks Lincoln holdt parkeret ved siden af vores egen ydmyge Chevy Caprice. Ved siden af stod der en bænk under et egetræ med blade, der var ved at blive gyldne. „Måske kan vi sætte os lidt her?" spurgte Braddock. „Jeg har noget temmelig vigtigt at fortælle dig."

„Vent lidt," sagde jeg. „Bliv ved med at gå." Jeg havde blikket rettet mod mrs. Richland, der nøjagtig ligesom hjemme på Sycamore Street havde vendt sig om for at kigge med en hånd som skygge. Da hun så, at vi var på vej hen mod bilerne – eller i hvert fald så ud til at være det – satte hun sig ind i sin egen og kørte derfra.

„*Nu* kan vi sætte os," sagde jeg.

„Jeg gætter på, at damen er den nysgerrige type," sagde Braddock. „Kendte hun ham?"

„Nej, men mr. Bowditch kaldte hende nyfigen, og det havde han ret i."

Vi satte os på bænken. Mr. Braddock lagde sin mappe på skødet og åbnede den. „Jeg sagde, at vi skulle have os en god snak, og efter at have hørt, hvad jeg har at fortælle, vil du nok være enig." Han tog et chartek frem, og ud af chartekket et tyndt bundt papirer med

en guldklips foroven. Øverst på forsiden stod der TESTAMENTE OG SIDSTE VILJE.

Min far kom til at le. „Åh Gud, har han efterladt Charlie noget?“

„Det er ikke helt korrekt,“ sagde Braddock. „Han har efterladt Charlie *alt sammen*.“

Jeg sagde det første, der faldt mig ind, og det var ikke udpræget høfligt. „Du tager pis på mig!“

Braddock smilede og rystede på hovedet. „Det her er *nullum cacas statum*, som vi advokater siger – en situation uden noget pis. Han har efterladt dig huset og grunden. Det er noget af en grund, lader det til, og mindst et sekscifret beløb værd. Et *stort* sekscifret beløb, ejendomsvurderingerne i Sentry's Rest taget i betragtning. Alt bohave i huset er også dit, hvortil kommer en opmagasineret bil ovre i Carpentersville. Samt selvfølgelig hunden.“ Han bøjede sig ned og klappede Radar. Hun kiggede kortvarigt op på ham og lagde så hovedet tilbage på poten.

„Er det virkelig rigtigt?“ spurgte far.

„Advokater lyver aldrig,“ sagde Braddock og valgte så ved nærmere eftertanke at omformulere det. „I hvert fald ikke i tilfælde som dette.“

„Og er der ingen familie til at bestride det?“

„Det finder vi ud af, når testamentet er blevet stadfæstet, men efter eget udsagn havde han ikke.“

„Må jeg … må jeg stadig godt gå derind?“ spurgte jeg. „Jeg mener, jeg har en masse ting liggende. Mest tøj, men også … øh …“ Jeg kunne ikke komme i tanke om, hvad jeg ellers havde liggende i nummer 1. Jeg kunne ikke tænke på andet end det, som mr. Bowditch tidligere på måneden havde gjort, mens jeg var i skole. Måske havde han forandret mit liv, mens vi havde prøve i historie, eller mens jeg spillede basket i gymnastiksalen. I det øjeblik var det ikke guldet, jeg tænkte på, eller skuret eller revolveren eller kassettebåndet. Jeg prøvede bare at få ind i hovedet, at jeg nu var (eller om kort tid ville være) ejer af toppen af Sycamore Street Hill. Og hvorfor? Ene og alene fordi jeg en kold eftermiddag i april havde hørt Radar hyle omme bag det, de lokale unger kaldte Psycho-huset.

Imens talte advokaten videre, og jeg måtte bede ham spole en smule tilbage.

„Jeg sagde, at du selvfølgelig bare kan gå derind. Det er trods alt

dit – rub og stub. Det vil det i hvert fald være, når testamentet er blevet stadfæstet.“

Han lagde testamentet tilbage i chartekket og chartekket tilbage i mappen, lukkede den og rejste sig. Han fiskede et visitkort op af lommen og gav det til min far. Måske i erkendelse af at det ikke var min far, der stod til at arve en ejendom til en værdi af et sekscifret beløb (et *stort* sekscifret beløb), gav han også mig et.

„Ring, hvis du har spørgsmål, og jeg skal selvfølgelig nok holde kontakt. Jeg vil anmode om at få fremskyndet stadfæstelsesproceduren, men derfor kan der stadig gå op til et halvt år. Tillykke, unge mand.“

Far og jeg gav ham hånden og så ham sætte sig ind i sin Lincoln. Min far plejer ellers ikke at bande (i modsætning til mr. Bowditch, som dårligt kunne bede om saltet uden at sige *for helvede*), men da vi sad der på bænken og stadig var for lamslåede til at rejse os, gjorde han en undtagelse. „Det var satans.“

„Mon ikke,“ sagde jeg.

9

Da vi var kommet hjem, hentede far to colaer i køleskabet. Vi stødte dåserne sammen og skålede. „Hvordan føles det, Charlie?“

„Jeg ved ikke rigtigt. Jeg kan ikke helt fatte det.“

„Tror du, han har noget i banken, eller fik hospitalet blanket ham fuldstændig af?“

„Det ved jeg ikke.“ Men det gjorde jeg jo. Der var sikkert ikke alverden i Citizens, nok højst et par tusind, men der stod en spand guld ovenpå, og der var måske endnu mere ude i skuret. Foruden det, der ellers befandt sig i det.

„Det er også lige meget,“ sagde far. „Ejendommen er guld værd i sig selv.“

„Guld værd, nemlig.“

„Hvis det går igennem, behøver du heller ikke tænke mere på collegeudgifter.“ Han udstødte et langt suk og rundede læberne, så det nærmest sagde *hooo*. „Jeg har det, som om der lige er blevet taget fyrre kilo af mine skuldre.“

„Hvis vi altså sælger det,“ sagde jeg.

Han sendte mig et besynderligt blik. „Siger du, at du har tænkt dig at beholde det? Gå Norman Bates i bedene og slå dig ned i

Psycho-huset?“

„Det ligner overhovedet ikke længere et hjemsøgt palæ, far.“

„Jeg ved det. Jeg ved det. Du har virkelig fået sat skik på det.“

„Der er stadig meget tilbage. Jeg håber at få det hele malet inden vinter.“

Han så stadig på mig med det lidt besynderlige blik i øjnene – hovedet på skrå og let rynket pande. „Det er grunden, der er værdifuld, Chip, ikke huset.“

Jeg var parat til at sige ham imod – tanken om at rive Sycamore Street 1 ned fik det til at løbe mig koldt ned ad ryggen, ikke så meget på grund af hemmelighederne derinde, mere fordi det stadig rummede så meget af mr. Bowditch – men jeg gjorde det ikke. Det gav ingen mening, for der var alligevel ikke penge til at male det hele, ikke så længe testamentet ikke var stadfæstet, og det var umuligt at omsætte guldet til kontanter. Jeg drak det sidste af min cola. „Jeg vil lige derop og hente mit tøj. Må Radar blive hos dig?“

„Selvfølgelig. Den kommer vel til at bo her fast fra nu af, gør den ikke? I hvert fald indtil …“ Han afsluttede ikke sætningen og nøjedes med at trække på skuldrene.

„Selvfølgelig,“ sagde jeg. „Indtil.“

10

Som det første bemærkede jeg, at lågen stod åben. Jeg mente at have lukket den, men var ikke helt sikker. Jeg gik rundt om huset og var på vej op ad bagtrappen, da jeg standsede op på det andet trin. Køkkendøren stod åben, og den *vidste* jeg, at jeg havde lukket. Lukket og låst. Jeg fortsatte op og konstaterede, at jeg ganske rigtigt havde låst den; der stak træsplinter ud hele vejen rundt om låsen, som var blevet flået delvis ud ad karmen. Jeg overvejede ikke, om den ubudne gæst måske befandt sig derinde; for anden gang den dag var jeg for overrasket til at overveje ret meget. Jeg husker blot, at jeg glædede mig over at have efterladt Radar hjemme hos os selv. Hun var alt for gammel og skrøbelig til at blive udsat for mere opstandelse.

Kapitel ti

Hærværk. Mrs. Richland. Dødsannoncetyve.
Historien på båndet. Inde i skuret.
Historien på båndet, fortsat.

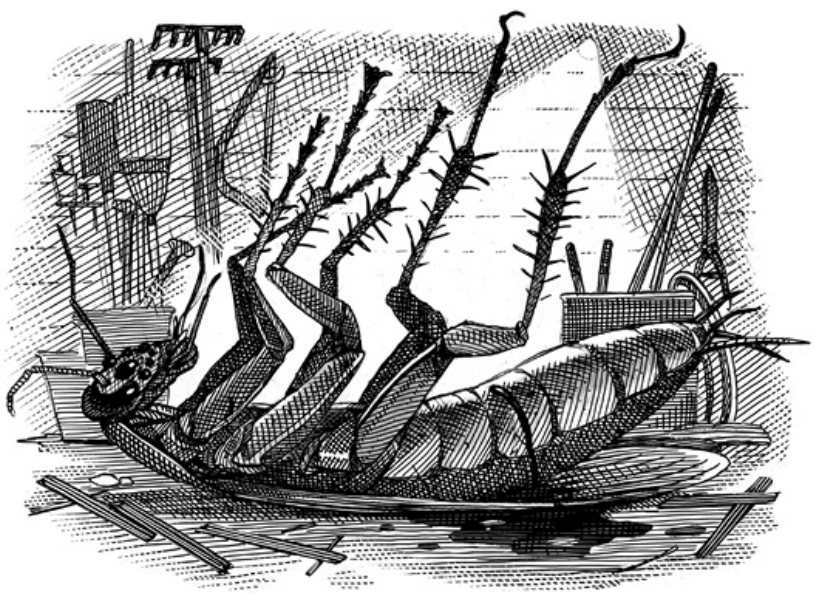

1

Alle køkkenskabene var blevet åbnet, og alle gryderne og panderne lå hulter til bulter på linoleumsgulvet. Komfuret var blevet trukket ud fra væggen, og ovnlågen stod åben. Dåsernes indhold – SUKKER, MEL, KAFFE, SMÅKAGER – var blevet tømt ud på køkkenbordet, men den, der tidligere havde rummet penge, gjorde det ikke

længere, og min første sammenhængende indskydelse var *røvhullet fik ikke fat i dem.* Jeg havde lagt pengene (og de små guldkugler) ind i pengeskabet for flere måneder siden. I stuen var sovesofaen – som nu, hvor mr. Bowditch ikke længere havde brug for den, atter var slået sammen til en almindelig sofa – blevet væltet omkuld og puderne skåret op. Det samme gjaldt mr. Bowditchs lænestol. Der lå fyld overalt.

Ovenpå var det endnu værre. Jeg ville ikke behøve at åbne kommoden for at få fat i mit tøj, for det lå spredt ud over det værelse, jeg havde benyttet. Puderne var blevet skåret op, og det var madrassen også. Ligesådan i det store soveværelse, men der var tapetet også blevet skåret op og hang nu i store aflange flager. Skabet stod åbent, og alt tøjet var smidt på gulvet (med vrangen vendt ud af bukselommerne), så pengeskabet var synligt. Der var ridser omkring håndtaget og på kombinationslåsen, men pengeskabet havde modstået tyvens forsøg på at komme ind i det. Bare for at være helt sikker drejede jeg koden. Det var der stadig alt sammen. Jeg lukkede det igen, drejede talskiven og gik nedenunder. Jeg satte mig i sofaen, hvor mr. Bowditch havde plejet at sove, og ringede til alarmcentralen for tredje gang i løbet af et år. Derefter ringede jeg til min far.

2

Det gik op for mig, at der var én ting, jeg var nødt til at gøre, inden far kom, og så ganske afgjort, inden politiet dukkede op. Hvis jeg altså havde tænkt mig at lyve, og løgnen skulle virke overbevisende. Da det var klaret, gik jeg ud for at vente. Min far kørte op ad bakken og parkerede ved kantstenen. Han havde ikke taget Radar med, og det var jeg glad for; efter de nylige store forandringer i hendes liv ville hærværket mod huset kun have gjort hende endnu mere oprevet.

Far gik gennem stueetagen og tog bestik af ødelæggelserne. Jeg blev ude i køkkenet for at samle gryderne og panderne op og sætte dem på plads. Da han kom tilbage, hjalp han mig med at skubbe komfuret tilbage mod væggen. „Hold da helt op, Charlie. Hvad tænker du?“

Jeg sagde, at jeg ikke vidste det, men det mente jeg nu nok, at jeg gjorde. Jeg vidste bare ikke hvem. „Har du noget imod at blive her og vente på politiet, far? Jeg går lige over vejen et øjeblik. Mrs.

Richland er kommet hjem, jeg så hendes bil. Jeg vil gerne lige tale med hende.“

„Hende den nyfigne?“

„Lige præcis.“

„Bør du ikke lade politiet om det?“

„Hvis hun har set noget, beder jeg hende sige det til dem.“

„Det virker ikke særlig sandsynligt, hun var jo til begravelse ligesom os.“

„Jeg vil nu stadig gerne tale med hende. Måske har hun set noget på et tidligere tidspunkt.“

„Nogen ude for at rekognoscere?“

„Det er en mulighed.“

Jeg behøvede ikke at banke på, for hun befandt sig allerede på sin sædvanlige udkigspost for enden af indkørslen. „Hej, Charlie. Er der sket noget? Din far havde i hvert fald fart på. Og hvor er hunden?“

„Hjemme hos os. Mrs. Richland, mens vi var til begravelse, er nogen brudt ind hos mr. Bowditch og har mere eller mindre smadret huset.“

„Åh du godeste, er det sandt?“ Hun tog sig til brystet.

„Har De bemærket nogen her på det seneste? Måske inden for de sidste par dage? Som ikke hørte til her på vejen?“

Hun tænkte sig om. „Altså, det mener jeg ikke. Kun de sædvanlige bude – Federal Express, UPS, du ved, familien Houtons havemand … *det* kan ikke være spor billigt … postbuddet i hans lille bil … hvor slemt er det? Er der blevet stjålet noget?“

„Det ved jeg ikke helt endnu. Måske vil politiet gerne –“

„Tale med mig? Selvfølgelig! Med glæde! Men hvis det er sket under begravelsen …“

„Jeg ved det. Men tak for snakken.“ Jeg vendte mig om for at gå.

„Der *var* den der pudsige, lille mand, som solgte bladabonnementer,“ sagde hun. „Men det var før mr. Bowditchs død.“

Jeg vendte mig om igen. „Er det rigtigt?“

„Ja. Du må have været i skole. Han havde en taske mage til den, postbudene gik rundt med i gamle dage. Der sad et klistermærke på den, hvor der stod AMERIKANSK ABONNEMENTSERVICE, og han havde prøvenumre i den – *Time, Newsweek, Vogue* og et par andre.

Jeg forklarede, at jeg ikke var interesseret i blade, at jeg læser alting på nettet. Det er meget mere praktisk, ikke også? Og også mere miljøvenligt, så der ikke skal køres alt det papir på lossepladsen."

Jeg var ikke interesseret i de miljømæssige fordele ved at læse på nettet. „Var han også forbi andre huse på vejen?" Jeg havde en fornemmelse af, at hvis nogen kunne besvare det spørgsmål, måtte det være hende.

„En hel del. Jeg mener, han var ovre hos mr. Bowditch, men den gamle lukkede ikke op. Han har sikkert haft det for skidt. Eller … han brød sig vist heller ikke særlig meget om at få besøg, vel? Jeg er virkelig glad for, at du blev venner med ham. Hvor er det trist, at han er gået bort. I forbindelse med dyr siger man, at de er gået over regnbuebroen. Det kan jeg egentlig meget godt lide, kan du ikke også?"

„Jo, det er et kønt billede." Jeg hadede det.

„Hans hund skal vel også snart over regnbuebroen, går jeg ud fra, det arme kræ er virkelig blevet tynd og hvid omkring snuden. Har du tænkt dig at beholde ham?"

„Radar? Bestemt." Jeg orkede ikke at forklare hende, at Radar var en hunhund. „Hvordan så bladsælgeren ud?"

„Åh, det var bare en pudsig, lille mand med en pudsig måde at gå og tale på. Han nærmest *hoppede* afsted ligesom et barn, og da jeg forklarede, at jeg ikke var interesseret i blade, sagde han *right-o*, som om han var englænder. Men ellers lød han nu lige så amerikansk som du og jeg. Tror du, det var ham, der brød ind? Han så i hvert fald ikke spor farlig ud. Bare en pudsig, lille mand med en pudsig måde at tale på. Han sagde ha-ha konstant."

„Ha-ha?"

„Lige præcis. Ikke en rigtig latter, bare ha-ha. 'Halvfjerds procent på løssalgsprisen, frue, ha-ha'. Og så var han *lille* af en mand at være. På min højde. Tror du, det var ham?"

„Næppe," sagde jeg.

„Han havde en White Sox-kasket på, så meget kan jeg i hvert fald huske, og fløjlsbukser. Der var en rød cirkel foran på kasketten."

3

Jeg var klar til at gå i gang med den helt store oprydning, men efter fars mening burde vi vente på politiet. „De vil sikkert have

dokumenteret gerningsstedet.“

De nåede frem godt ti minutter senere i en patruljevogn og en civil personbil. Manden i personbilen havde hvidt hår og en ordentlig vom. Han præsenterede sig som kriminalkommissær Gleason og de to uniformerede politifolk som betjent Witmark og betjent Cooper. Witmark havde et videokamera med og Cooper en lille æske på størrelse med en madkasse, som nok rummede ting til at indsamle tekniske beviser.

Kriminalkommissær Gleason besigtigede skaderne med udtalt mangel på interesse og slog fra tid til anden sin ternede blazer tilbage som et par vinger for at kunne komme til at hive op i bukserne. Han kunne næppe være mange år fra at skulle pensioneres og traditionen tro begaves med et guldur eller en fiskestang til afskedsfesten. Indtil da handlede det bare om at få tiden til at gå.

Han satte Witmark til at filme stuen og sendte Cooper ovenpå. Han stillede os et par spørgsmål (henvendt til far, selv om det var mig, der havde opdaget indbruddet) og griflede svarene ned i en lille notesbog. Han klappede notesbogen i, stak den i inderlommen på sin blazer og trak op i bukserne. „Dødsannoncetyve. Har set det et utal af gange.“

„Hvad vil det sige?“ spurgte jeg. Jeg kunne se på min far, at han allerede vidste det. Og måske havde gjort det, i samme øjeblik han trådte ind ad døren og så sig omkring.

„Hvornår var dødsannoncen i avisen?“

„I går,“ sagde jeg. „Hans fysioterapeut fik fat i avisens formular umiddelbart efter hans død, og så hjalp jeg hende med at udfylde detaljerne.“

Gleason nikkede. „Jep, har set det et utal af gange. Ligrøverne læser avisen og noterer sig tidspunktet for begravelsen, hvor huset står tomt. De bryder ind og tager alt med sig, som ser ud til at være af værdi. I kan lige se jer omkring, lave en fortegnelse over det manglende og komme hen på stationen med den.“

„Hvad med fingeraftryk?“ spurgte far.

„De har brugt handsker. Alle ser politiserier i tv nu om dage, i særdeleshed forbryderne. I tilfælde som dette plejer vi normalt ikke _“

„Kommissær!“ Det var Cooper ovenpå. „Der står et pengeskab i soveværelset.“

„Se, nu begynder det at ligne noget," sagde Gleason.

Vi gik ovenpå med Gleason i spidsen. Han gik langsomt og nærmest trak sig op langs gelænderet, og oven for trappen blev han stående rød i hovedet og prustede. Så hev han op i bukserne og gik ind i mr. Bowditchs soveværelse. Der bøjede han sig ned og betragtede pengeskabet. „Aha. Nogen har gjort et forsøg uden at have heldet med sig."

Det kunne jeg godt have fortalt ham.

Witmark – som vel har været korpsets faste fotograf – kom ind og begyndte at videofilme.

„Skal jeg tjekke for fingeraftryk, chef?" spurgte Cooper. Han var allerede ved at åbne sin lille madkasse.

„Måske er vi heldige," sagde efterforskeren (jeg anvender ordet med en vis modvilje) henvendt til os. „Måske har han taget handskerne af for at forsøge sig med kombinationslåsen, efter at have indset at han ikke kunne tvinge den op."

Cooper sprøjtede sort pulver på pengeskabets forside. Noget af det blev siddende, men det meste dryssede ned på gulvet. Det kom jeg så også til at feje op. Cooper betragtede resultatet og trådte til side for at lade Gleason komme til.

„Tørret af," sagde han, rankede sig og hev ualmindelig hårdt op i bukserne. Selvfølgelig var det blevet tørret af – det havde jeg selv gjort efter at have ringet til alarmcentralen. Det kunne godt være, at røveren havde afsat fingeraftryk, men i så fald var de nødt til at forsvinde, i og med at mine aftryk også sad der.

„Der er vel ikke tilfældigvis nogen, der kender koden?" Det var også henvendt til min far.

„Jeg har ikke engang været inde i dette værelse før nu. Spørg Charlie. Han arbejdede som plejer for den gamle."

Plejer. Ordet var fuldstændig dækkende, men forekom mig alligevel lidt pudsigt. Sikkert fordi det stort set altid blev anvendt om voksne.

„Aner det ikke," sagde jeg.

„Hm." Gleason bøjede sig atter ned mod pengeskabet, men denne gang kun kortvarigt, som om det var holdt op med at interessere ham. „Hvem der end kommer til at arve hytten her, får brug for at tilkalde en låsesmed. Hvis det ikke fungerer, så en pengeskabstyv med forstand på nitro. Jeg kender et par stykker, som sidder inde ovre i Stateville." Han slog en latter op. „Der er sikkert ikke noget

videre derinde, nok bare gamle papirer og måske et par manchetknapper. Kan I huske alt hurlumhejet om Al Capones pengeskab? Der blev Geraldo Rivera godt nok lang i betrækket. Nå. Kom ved lejlighed ned på stationen og afgiv vidneerklæring, mr. Reade."

Igen til min far. Nogle gange forstod jeg udmærket, hvorfor kvinder kan blive så rasende.

4

Jeg tilbragte natten i vores lille gæsteværelse i stueetagen. Da min mor levede, blev det brugt som hjemmekontor og systue, og sådan var det også forblevet i min fars drukperiode, næsten som en slags museum. Da han havde været tørlagt i et halvt års tid, lavede han det (med hjælp fra mig) om til gæsteværelse. Nogle gange overnattede Lindy der, og et par gange havde nyligt tørlagte fyre af fars bekendtskab benyttet det, for sådan forventes man at hjælpe hinanden i AA. Om natten efter mr. Bowditchs begravelse og indbruddet benyttede jeg det selv, så Radar ikke skulle gå op ad trappen. Jeg lagde et tæppe frem til hende, hvor hun rullede sig sammen og straks faldt i søvn. Selv havde jeg knap så let ved det, for dels var sengen for kort til en person på en meter og treoghalvfems, og dels havde jeg fået endnu mere at tænke på.

Inden jeg slukkede lyset, googlede jeg AMERIKANSK ABONNEMENTSERVICE. Det fandtes ganske rigtigt, men med to *s'*er i *abonnementsservice*. Det var selvfølgelig kun en detalje, og måske havde mrs. Richland taget fejl, men det her var et paraplyselskab og fandtes udelukkende på nettet. Ingen dørsælgere. Jeg overvejede, om manden mon i virkeligheden havde været annoncetyv og ude for at sondere terrænet … men det hang bare heller ikke sammen, i og med at han allerede inden mr. Bowditchs død var gået rundt i kvarteret med sin taske med prøvenumre.

Jeg var sikker på, at det var bladsælgeren, som havde dræbt mr. Heinrich. Og hvordan var Heinrich i øvrigt helt præcis blevet dræbt? Det stod der ikke noget om i avisartiklen. Kunne det ikke tænkes, at den lille mand med hang til at sige *right-o* og *ha-ha* havde torteret ham, inden han dræbte ham? For at få navnet på manden med lageret af guld?

Jeg vendte mig i sengen. Mine fødder stak ud, og jeg skubbede

sengetæppet tilbage over dem.

Eller måske havde det slet ikke været nødvendigt at tortere ham. Måske havde mr. Right-O bare fortalt Heinrich, at hvis han hostede op med navnet, ville han ikke blive dræbt.

Jeg vendte mig om igen. Rystede sengetæppet igen. Radar løftede hovedet, udstødte et vuf og faldt i søvn igen.

Næste spørgsmål: Havde kriminalkommissær Gleason talt med mrs. Richland? Og ville han i så tilfælde komme frem til, at mr. Bowditch var blevet udvalgt til mål allerede *inden* sin død? Eller ville han tro, at den lille mand blot havde været rundt i kvarteret for at undersøge forretningsmulighederne? Måske ville han blot anse den lille mand for at have været en helt almindelig dørsælger. Hvis han altså ellers overhovedet havde ulejliget sig med at spørge.

Og så det helt store spørgsmål: Hvis mr. Right-O Ha-Ha stadig var ude efter guldet, ville han så komme tilbage?

Først til den ene side. Så til den anden. Ryste sengetæppet.

Til sidst nåede jeg frem til, at jo før jeg fik hørt mr. Bowditchs bånd, desto bedre, og så faldt jeg langt om længe i søvn. Jeg drømte, at den lille mand med den hoppende gangart var ved at kværke mig, og da jeg vågnede om morgenen, havde jeg sengetæppet helt oppe om halsen.

5

Fredag var jeg i skole, bare så mrs. Silvius ikke helt glemte, hvordan jeg så ud, men lørdag sagde jeg til min far, at jeg ville tage op i nummer 1 og begynde at rydde op. Han tilbød at hjælpe.

„Nej tak, det skal nok gå. Bare bliv hernede sammen med Radar. Læg benene op og nyd din fridag.“

„Er du sikker? Du må have mange minder om det sted.“

„Helt sikkert.“

„Okay, men ring til mig, hvis det begynder at gå dig på. Eller gøre dig bange.“

„Det skal jeg nok.“

„Det er ærgerligt, at han aldrig fortalte dig koden til pengeskabet. Vi får rent faktisk brug for nogen til at bryde det op, så vi kan finde ud af, hvad der er i det. Jeg skal nok forhøre mig på arbejdet i næste uge. Der må være nogen, der har kontakt til en pengeskabstyv. Som ikke sidder i fængsel.“

„Tror du det?“

„Forsikringsfolk har forbindelser til alle mulige lyssky typer, Charlie. Gleason har sikkert ret, der er nok ikke andet end et par manchetknapper og gamle selvangivelser i det – hvis ellers Bowditch nogensinde har udfyldt en, og det tvivler jeg stærkt på – men det kan også indeholde et eller andet, som kan tjene til at opklare, hvem helvede han var.“

„Godt,“ sagde jeg og tænkte på revolveren og båndoptageren, „bare kør løs. Og lad være med at give Radar for mange godbidder.“

„Tag dens medicin med tilbage.“

„Det har jeg allerede gjort,“ sagde jeg. „Køkkenbordet.“

„Godt tænkt, knægt. Ring, hvis du får brug for mig. Så kommer jeg straks.“

Min far er god nok. I særdeleshed efter at være blevet tørlagt. Jeg har sagt det før, men det tåler at blive gentaget.

6

Et gult plastikbånd med INGEN ADGANG POLITIET snoede sig ind og ud gennem stakittet. Efterforskningen (hvis man kunne kalde den det) var afsluttet, da Gleason og de to uniformerede tog afsted, men indtil far eller jeg selv fik nogen til at reparere låsen på bagdøren, fandt jeg det klogest at lade strimlen blive siddende.

Jeg gik rundt om huset, men før jeg gik indenfor, gik jeg hen til skuret og stillede mig op foran døren. Der kom ingen lyde derindefra – ingen kradselyde, ingen bump og ingen sær mjaven. *Selvfølgelig ikke,* tænkte jeg. *Han dræbte det, der lavede lydene. To skud og bum-bum, så var der slukket for lyset.* Jeg tog hans nøglering frem og overvejede at prøve nøglerne en ad gangen, indtil en af dem viste sig at passe, men puttede dem til sidst bare tilbage i lommen. Først ville jeg høre båndet. Og hvis det viste sig bare at være mr. Bowditch i færd med at synge „Home on the Range“ eller „A Bicycle Built for Two“ under et OxyContin-trip, var det mig, der var til grin. Men det regnede jeg nu ikke med. *Alt, hvad du ellers får brug for, ligger også under sengen*, havde han sagt, og det havde båndoptageren gjort.

Jeg åbnede pengeskabet og tog den ud – det var bare en gammel, sort båndoptager, som, uden at være lige så gammeldags som tv'et, på ingen måde kunne kaldes ny; den teknologiske udvikling var for

længst marcheret videre. Jeg gik ned i køkkenet, stillede båndoptageren fra mig på bordet og trykkede afspil. Intet. Kun suset fra båndet på vej forbi tonehovederne. Jeg begyndte at tro, at det alligevel bare havde været fup – lidt ligesom det med Al Capones pengeskab, som Gleason havde hentydet til – men så gik det op for mig, at mr. Bowditch ikke havde spolet tilbage. Sandsynligvis fordi han havde været ved at optage, da hjerteanfaldet satte ind. Tanken skræmte mig lidt. *Hvor gør det ondt*, havde han sagt. *Som at blive stukket med gloende jern.*

Jeg spolede tilbage. Båndet var længe om at køre baglæns. Da det endelig standsede med et klik, trykkede jeg på afspil en gang til. Efter et par sekunders stilhed blev et tungt bump efterfulgt af et hæst åndedræt, jeg udmærket kendte. Så begyndte mr. Bowditch at tale.

Jeg sagde, at jeg var helt sikker på at kunne fortælle historien, men at jeg også var sikker på, at ingen ville tro på den. Det er her, jeres vantro begynder.

7

Har din far taget oplysninger på mig, Charlie? Det har han givetvis, det havde jeg selv gjort i hans situation. Og hans arbejde taget i betragtning har han givetvis også haft ressourcerne til at gøre det. I så fald har han fundet ud af, at en person ved navn Adrian Bowditch – min far, har han sikkert troet, eller endnu mere sandsynligt, min farfar – i 1920 købte den grund, som huset her står på. Men det var nu ikke nogen af dem. Det var mig. Jeg er født i 1894 og døbt Adrian Howard Bowditch. Jeg er altså godt hundrede og tyve år gammel. Huset stod færdigt i 1922. Eller også var det i 1923, det kan jeg ikke helt huske. Og skuret, selvfølgelig, vi må ikke glemme skuret. Det blev endda bygget før selve huset og med mine egne hænder.

Den Howard Bowditch, du kender, kan bedst lide at holde sig og sin hund … vi må heller ikke glemme Radar … for sig selv. Men Adrian Bowditch, min formodede far, kom derimod vidt omkring. Sycamore Street 1 her i Sentry's Rest var hans udgangspunkt, men han var lige så meget væk, som han var hjemme. Hver gang jeg kom tilbage, havde byen ændret sig, nærmest som på en række øjebliksbilleder. Jeg fandt det fascinerende, men også en smule forstemmende. Meget af USA bevægede sig for mig at se i en forkert retning og gør det stadig, men i sidste ende kan det vel være det samme.

I 1969 kom jeg for sidste gang tilbage som Adrian Bowditch. I 1972, hvor jeg var otteoghalvfjerds, ansatte jeg en opsynsmand ved navn John McKeen – fin gammel fyr, aldeles pålidelig, hvis du finder på at slå op i byens arkiver, vil du finde ham – og tog på min sidste rejse, officielt til Ægypten. Det var nu ikke der, jeg tog hen, Charlie. To år senere, i 1975, kom jeg tilbage som min søn Howard Bowditch på omkring fyrre. Indtil da hævdedes Howard primært at have boet i udlandet sammen med sin mor, som var separeret fra hans far. Den detalje har jeg altid været glad for. Separation er på en eller anden måde mere nærværende end skilsmisse eller dødsfald. Det er også en vidunderlig verden med alle mulige nuancer. Efter Adrian Bowditchs påståede død i Ægypten slog jeg mig ned i familiepalæet og besluttede mig for at blive boende. Ejerforholdene var der ingen tvivl om; jeg havde testamenteret det til mig selv. Smukt, synes du ikke?

Inden jeg fortæller resten, vil jeg bede dig standse båndet og gå ud til skuret. Du kan uden videre åbne det; du har mine nøgler. Det håber jeg i hvert fald. Der er ikke noget farligt derinde, brædderne er lagt på plads igen med klodserne ovenpå. Gud fader, hvor var de tunge! Men tag endelig bare min revolver med. Og stavlygten ude i køkkenskabet. Der er lys inde i skuret, men du vil stadig få brug for stavlygten. Du finder ud af hvorfor. Se det, der er at se. Den første, du hørte, vil stort set være væk, måske endda helt væk, men resterne af den, jeg skød, vil stadig være der. I hvert fald det meste af den. Efter din shufti, som englænderne sagde i gamle dage, så kom ind igen og hør resten. Gør det nu. Stol på mig, Charlie. Jeg forlader mig på dig.

8

Jeg trykkede stop og blev allerførst bare siddende. Han var vanvittig, det måtte han være, også selv om han aldrig havde *virket* vanvittig. Han havde været klar helt til det sidste, da han ringede til mig for at sige, at han havde fået et hjerteanfald. Der var ganske rigtigt noget inde i skuret – eller havde været det – så meget var helt sikkert. Jeg havde selv hørt det, Radar havde hørt det, og mr. Bowditch var gået ud og havde skudt det. Men hundrede og tyve år gammel? Så gammel var der stort set ingen, der blev, måske en ud af ti millioner, og *ingen* kom tilbage som fyrreårig og udgav sig for at være sin egen søn. Sådan noget skete kun i fiktionens verden.

„Eller i eventyr," sagde jeg og var tilstrækkelig oppe at køre – tilstrækkelig opskræmt – til at fare sammen ved lyden af min egen

stemme.

Stol på mig, Charlie. Jeg forlader mig på dig.

Jeg rejste mig og følte mig nærmest ved siden af mig selv. Mere dækkende kan jeg ikke beskrive det. Jeg gik ovenpå, åbnede pengeskabet og tog mr. Bowditchs revolver. Den sad stadig i hylsteret og sad stadig i bæltet med medaljonerne. Jeg tog det på og bandt snorene fast oven for knæet. Det fik mig til at føle mig lettere absurd, nærmest som en lille dreng i færd med at lege cowboy. Men samtidig var jeg glad for at mærke dens vægt og vide, at den var fuldt ladt.

Lommelygten var en glimrende lang model med seks D-batterier. Jeg klikkede på den en enkelt gang for at være sikker på, at den virkede, og så gik jeg udenfor og hen over plænen til skuret. *Her skal snart slås græs igen*, tænkte jeg. Mit hjerte hamrede hårdt og hurtigt. Det var ikke specielt varmt, men jeg kunne mærke sveden løbe ned ad kinderne og halsen.

Jeg tog nøgleringen op af lommen og tabte den. Jeg bøjede mig ned for at samle den op og stødte hovedet mod døren til skuret. Jeg tog fat i ringen og gik nøglerne igennem. En af dem havde et rundt hoved med ordet *Studebaker* indgraveret. Dem til hoveddøren og bagdøren i huset kendte jeg. Der var også en lille nøgle, måske til en sikkerhedsboks eller ligefrem til en bankboks. Og så var der en yalenøgle til den store sølvfarvede yalehængelås på døren til skuret. Jeg stak den ind i bunden af låsen og hamrede med knyttet næve på døren.

„Hallo!“ råbte jeg … men råbte det *sagte.* Jeg havde absolut ikke brug for, at mrs. Richland hørte det. „Hallo, hvis du er derinde, så ryk tilbage! Jeg er bevæbnet!“

Der skete ikke noget, men alligevel blev jeg stående med stavlygten i hånden og var lammet af frygt. For hvad? Det ukendte, som er det mest uhyggelige af alt.

Skid eller skrid, Charlie, forestillede jeg mig mr. Bowditch sige.

Jeg tvang mig til at dreje nøglen rundt. Låsen gik op. Jeg tog den af, trak slåen op og hængte låsen over håndtaget. En brise purrede op i mit hår. Jeg åbnede døren. Hængslerne hvinede. Der var bælgmørkt derinde. Lyset udefra syntes nærmest at blive opslugt, når det kom derind. På båndet havde han sagt, at der var lys derinde, selv om der så afgjort ikke var trukket elkabler ud til skuret. Jeg lyste med stavlygten til højre for døren og fik øje på en

afbryder. Jeg trykkede den opad og tændte for to batteridrevne lamper, en højt oppe i hver side. Ligesom nødlamper på en skole eller i en biograf, hvis strømmen skulle gå. De lavede en sagte brummende lyd.

Gulvet bestod af træplanker. I det fjerneste venstre hjørne var tre brædder lagt på række med betonklodser til at holde enderne på plads. Jeg lyste til højre og fik øje på noget så gruopvækkende og uventet, at jeg til at begynde med ganske enkelt ikke kunne fatte det. Jeg havde mest lyst til bare at vende om på hælen og stikke af, men var ude af stand til at røre mig. En del af mig tænkte (for så vidt at *nogen* del af mig overhovedet var i stand til at tænke de første par sekunder), at det var en makaber vittighed, en gyserfilmslignende skabning af latex og ståltråd. Jeg kunne se en enkelt lysplet på et sted, hvor en kugle var gået gennem væggen efter først at være gået gennem den ting, jeg stod og kiggede på.

Det var en slags insekt, men næsten lige så stort som en fuldvoksen kat. Det var dødt og lå med sine mange ben strittende op i luften. De var leddelte på midten ligesom knæ og dækket af stride hår. Et sort øje stirrede tomt ud i luften. En af mr. Bowditchs kugler havde ramt det i underlivet, og dets blege fremmedartede indvolde lå rundt om dets sønderrevne mave og lignede en sær form for budding. Det dampede svagt fra indvoldene, og da et nyt vindpust gled forbi mig (jeg stod stadig ubevægelig i døråbningen med hånden tilsyneladende svejset fast til afbryderen), begyndte det at dampe mere fra væsenets hoved og de steder, som ikke var dækket af rygpanseret. Det stirrende øje gik i opløsning og efterlod en tom øjenhule, der syntes at glo på mig. Jeg udstødte et svagt skrig i den tro, at den var ved at blive vakt til live igen. Men nej. Den var helt og aldeles død. Den var ved at gå i opløsning, og den friske luft fremskyndede processen.

Jeg tvang mig til at gå indenfor med stavlygten i venstre hånd og lyset rettet mod det døde insekt. Jeg havde revolveren i højre hånd. Jeg kunne ikke engang huske at have trukket den.

Efter at have taget dig en shufti, som englænderne sagde i gamle dage.

Det måtte vel betyde at have set mig omkring. Jeg brød mig ikke om at gå væk fra døren, men tvang mig til at gøre det. En del af mig gjorde det, fordi det var en del af at tage mig en shufti. En anden del af mig mere eller mindre bævrede af rædsel, forbløffelse og vantro. Jeg rykkede hen mod brædderne med betonklodserne ovenpå. På vej derhen ramte min fod et eller andet, og da jeg lyste

på det med lygten, udstødte jeg et skrig af væmmelse. Det var et insektben eller i hvert fald resterne af et; det fremgik af hårene på det. Selv om jeg ikke havde ramt det særlig hårdt og havde gummisko på, brækkede det midt over. Det måtte være noget af den, jeg havde hørt første gang. Den var død herinde, og nu var der ikke andet tilbage.

Tag et ben, Charlie! forestillede jeg mig min far sige, mens han rakte mig et stegt kyllingelår. Landets bedste!

Jeg fik kvalme og satte håndryggen for munden, indtil brækfornemmelserne havde fortaget sig. Hvis det døde insekt havde lugtet virkelig slemt, havde jeg nok ikke formået at styre det, men det stank åbenbart ikke særlig meget, måske fordi opløsningsprocessen allerede var ude over det stadium.

Brædderne og betonklodserne dækkede et hul i gulvet på omkring halvanden meter i diameter. Først troede jeg, at det var en brønd, fra før man fik indført rindende vand, men da jeg lyste ned mellem to af brædderne, kunne jeg se lavestentrin, der gik nedad og rundt ligesom en vindeltrappe. Dybt nede i mørket kunne jeg høre puslelyde og en spinkel piben. Jeg kunne svagt skimte bevægelse dernede og stivnede på stedet. Flere insekter – som ikke var døde. De veg tilbage for lyset, og pludselig mente jeg at have forstået, hvad det var – kakerlakker. De var kæmpestore, men gjorde det, som kakerlakker altid gjorde, når man lyste på dem: Stak af i en helvedes fart.

Mr. Bowditch havde spærret hullet ned til guderne måtte vide hvor (eller *hvad*), men enten havde han sjusket med det – og det ville ikke ligne ham – eller også var det i løbet af lang tid lykkedes insekterne at skubbe en eller flere af brædderne til side. Måske siden 1920? Min far ville have grinet ad tanken, men min far havde heller aldrig set en død kakerlak på størrelse med en kat.

Jeg lagde mig på knæ og lyste ned mellem brædderne. Hvis der havde været flere store kakerlakker dernede, var de i hvert fald væk nu. Jeg fik en indskydelse, der først virkede underlig og derefter alligevel ikke spor underlig – at det var mr. Bowditchs udgave af Jacks bønnestage, jeg kiggede på. Den gik nedad i stedet for opad, men i begge tilfælde var der guld for enden af den.

Det var jeg helt sikker på.

Jeg trak mig langsomt baglæns, slukkede for de batteridrevne lamper og lyste en sidste gang med stavlygten på den grufulde tingest ved væggen. Den dampede mere nu og *var* også begyndt at lugte, lidt hen ad sur pebermynte. Den friske luft fik virkelig fyret op under den.

Jeg lukkede døren, satte låsen for og gik tilbage til huset. Jeg lagde stavlygten på plads i skuffen og revolveren tilbage i pengeskabet. Jeg så på spanden med guldkugler uden at føle nogen som helst trang til at stikke hænderne ned i den, ikke i dag. Hvad nu, hvis jeg kom helt ned til bunden og kunne mærke en stump behåret insektben?

Jeg nåede hen til trappen, før benene svigtede under mig, og jeg måtte gribe fat i gelænderstolpen for ikke at stå på hovedet ned. Jeg blev siddende oven for trappen og rystede over hele kroppen. Efter et par minutter fik jeg tilstrækkelig meget styr på mig selv til at gå nedenunder, mens jeg støttede mig til gelænderet på en måde, som mindede mig om mr. Bowditch. Jeg satte mig tungt ned ved spisebordet i køkkenet og så på båndoptageren. En del af mig havde mest lyst til at trykke båndet ud, flå det ud i lange brune baner og smide det i skraldespanden. Men jeg gjorde det ikke. Jeg kunne ikke.

Stol på mig, Charlie. Jeg forlader mig på dig.

Jeg trykkede afspil, og et kort øjeblik føltes det, som om mr. Bowditch befandt sig i køkkenet sammen med mig og bemærkede, hvor rædselsslagen – hvor forbløffet – jeg var, og prøvede at berolige mig. Løsrive mig fra tanken om, hvordan det kæmpestore insekts øje var gået i opløsning, så kun den tilbageværende tomme øjenhule stirrede på mig. Og det virkede også, i hvert fald en lille smule.

10

Det er bare kakerlakker, og de er ikke farlige. En smule skarpt lys er nok til at jage dem på flugt. Medmindre du er løbet skrigende væk ved synet af den, jeg skød – og det ville ikke ligne den dreng, jeg har lært at kende – har du også kigget ned mellem brædderne og set trappen. Indimellem kommer et par af kakerlakkerne op, men så skal det være varmt i vejret. Jeg skal ikke kunne sige hvorfor, for luften heroppe er dødbringende for dem. Selv nede under brædderne begynder de at gå i opløsning, men de

kaster sig op mod dem alligevel. Instinktiv dødsdrift, måske? Hvem ved? De sidste par år er jeg blevet skødesløs med at holde skakten lukket, de sidste par år er jeg blevet skødesløs med mangt og meget … og så slap et par af dem altså op. Det er mange år siden sidst. Den, du hørte i foråret, døde af sig selv, og nu er der ikke andet tilbage end et ben og et følehorn. Den anden … nå ja, det ved du jo. Men de er ikke farlige. De bider ikke.

Jeg kalder det verdenernes brønd; jeg har hentet navnet fra en historie i et gammelt gysermagasin af en mand ved navn Henry Kuttner, og i virkeligheden fandt jeg den sådan set ikke. Jeg faldt ned i den.

Jeg vil fortælle dig så meget, som jeg er i stand til, Charlie.

Jeg blev født på Rhode Island og døbt Adrian Bowditch, og selv om jeg var god til matematik og vild med at læse … som du ved … brød jeg mig ikke særlig meget om at gå i skole eller om min stedfar, der plejede at tæve mig, når tilværelsen gik ham imod. Og det gjorde den ofte, for han drak tæt og var sjældent i stand til at beholde et arbejde mere end et par måneder ad gangen. Som syttenårig løb jeg hjemmefra og tog nordpå til Maine. Jeg var stor og stærk og kom med i et hold tømmerarbejdere ad helvede til oppe i Aroostook County. Det må have været i 1911, samme år som Amundsen nåede Sydpolen. Kan du huske, da jeg omtalte mig selv som en simpel skovhugger? Jeg mente det.

Der var jeg i seks år. I 1917 kom der så en soldat ud til vores lejr for at meddele, at raske og rørige mænd i den værnepligtige alder skulle melde sig på postkontoret i Island Falls. Nogle af de unge fyre satte sig straks op i en lastbil, heriblandt mig selv, uden at jeg dog havde noget som helst ønske om at blive en del af krigsmaskinen et sted i Frankrig. Jeg tænkte, at maskinen nok ville få tilstrækkeligt med blod at drikke uden også at behøve at føje mit til, så jeg sagde farvel til de andre, der stod i kø for at melde sig, og sprang på et godstog mod vest. Jeg endte i Janesville ikke særlig langt herfra og kom med i et hold skovhuggere. Derefter huggede jeg mig vej ned til Sentry County, som nu er Arcadia County. Vores område.

Der var ikke særlig meget at hugge, og jeg overvejede at fortsætte til måske Wyoming eller Montana. I så fald var mit liv blevet meget anderledes, Charlie. Jeg ville have levet et normalt antal år, og vi havde aldrig mødt hinanden. Men i Buffington – hvor skovreservatet ligger i dag – så jeg et skilt med LANDMÅLER SØGES. Og nedenunder nogle ord, der ganske enkelt syntes skrevet med mig i tankerne: SKAL HAVE ERFARING MED KORT OG SKOV.

Jeg gik ind på kontoret, og efter at have orienteret mig i et par kort – breddegrader, længdegrader, topografi og den slags – fik jeg jobbet. Jeg kan godt sige dig, at det føltes som at ryge ned i en bunke lort og komme op med en rose mellem tænderne. Jeg fik lov til at tilbringe hver eneste skide dag med at trampe rundt i skoven, afmærke træer og lave kort og registrere gamle skovveje, og dem var der mange af. Nogle nætter overnattede jeg hos en eller anden familie, der var villig til at have mig boende, og andre nætter slog jeg lejr under åben himmel. Det var vidunderligt. Indimellem kunne der gå adskillige dage, hvor jeg ikke så andre levende væsener. Det er ikke noget for alle og enhver, men det var det helt rigtige for mig.

Så en dag i efteråret 1919 befandt jeg mig på Sycamore Hill, i det som dengang var kendt som Sentry Woods. Sentry's Rest lå her allerede på det tidspunkt, men var reelt kun en landsby, og Sycamore Street endte ved Little Rumple River. Broen – den første bro – blev først bygget omkring femten år senere. Det kvarter, du er vokset op i, kom først til efter Anden Verdenskrig, da alle soldaterne vendte hjem.

Jeg gik rundt i skoven på det sted, hvor min baghave nu befinder sig, maste mig gennem træerne og buskene og prøvede at finde en jordvej, der efter sigende skulle befinde sig et sted længere fremme, havde ikke andet i tankerne, end hvor i landsbyen en ung mand kunne tænkes at finde noget at drikke, og så faldt jeg derned. Det ene øjeblik vandrede jeg afsted i solskinnet, og det næste befandt jeg mig i verdenernes brønd.

Hvis du lyste ned mellem brædderne, vil du også vide, at jeg var heldig ikke at slå mig ihjel. Der er ikke noget gelænder, og der er langt ned i midten af trappen – godt halvtreds meter vil jeg tro. Væggene er bygget af sten, lagde du mærke til det? De er meget gamle. Guderne må vide hvor gamle. Nogle af stenene har revet sig løs og er faldet ned på bunden, hvor der ligger en hel bunke af dem. Mens jeg væltede hen mod hullet i midten, rakte jeg en hånd ud og fik fat i en revne i et af hulrummene. Den kan ikke have været mere end nogle få centimeter bred, men det var nok til at få fat med fingrene. Jeg trak mig tilbage mod den krumme væg og kiggede op mod dagslyset og den blå himmel, mens mit hjerte hamrede som besat, og jeg spekulerede på, hvad i helvede jeg var faldet over. Det var så afgjort ikke en almindelig brønd, ikke med en stentrappe omsluttet af en stenvæg.

Da jeg havde fået vejret … der er intet som at være lige ved at styrte i døden gennem et sort hul, der kan få en til at miste pusten … tog jeg min lommelygte op af bæltet og lyste ned i hullet. Jeg kunne ikke se noget som helst, men jeg kunne høre puslende lyde, så et eller andet levende

måtte der være dernede. Jeg var ikke bange, dengang gik jeg også rundt med et skydevåben i bæltet, for der var ikke altid lige sikkert ude i skoven. Det var ikke så meget dyr, man skulle være urolig for … selv om der også var bjørne dengang, og mange af dem – som det var mennesker, i særdeleshed hjemmebrændere, men jeg forestillede mig nu ikke, at der lå et hjemmebrænderi nede på bunden af hullet. Jeg vidste ikke, hvad det kunne være, men jeg var nysgerrig af natur og fast besluttet på at finde ud af det.

Jeg fik ordnet min oppakning, som var kommet til at sidde helt skævt, da jeg faldt, og fortsatte nedad. Nedad og nedad, rundt og rundt. Verdenernes brønd er halvtreds meter dyb og består af hundrede femogfirs stentrin af vekslende højde. For enden af den er der en stentunnel … eller måske er korridor et bedre ord. Den er høj nok til, at du vil kunne gå gennem den uden at skulle bøje hovedet, Charlie, faktisk næsten dobbelt så høj.

Lige neden for trappen var gulvet af jord, men da jeg havde gået lidt … det vil sige knap fem hundrede meter, ved jeg nu … kommer der stengulv. Den puslende lyd blev stadig kraftigere. Som papir eller blade i en let brise. Den var snart oven over mig. Jeg løftede min lommelygte og så, at loftet var dækket af de største forbandede flagermus, du kan forestille dig. Med vingefang som en kalkungrib. Lyset fik dem til at pusle endnu mere, så jeg sænkede lommelygten for ikke at få dem til at flyve vildt rundt omkring mig. Forestillingen om at blive omsluttet af deres vinger gav mig det, min mor ville have kaldt kriller i maven. Slanger og de fleste insekter har jeg ingen problemer med, men jeg har altid været rædselsslagen for flagermus. Vi har alle sammen vores fobi, ikke sandt?

Jeg gik og gik, mindst halvanden kilometer, og min lommelygte begyndte at sætte ud. Dengang havde vi ikke Duracellbatterier, min dreng! Nogle gange sad der en klynge flagermus oven over mig, og andre gange gjorde der ikke. Jeg besluttede mig for at gå tilbage, før mørket sænkede sig helt, men netop da mente jeg at se et lysglimt længere fremme. Jeg slukkede lygten, og det var ganske rigtigt dagslys.

Jeg gik hen mod det og var nysgerrig efter at finde ud af, hvor jeg ville komme ud. Jeg gættede på den nordlige bred af Little Rumple, for jeg havde en fornemmelse af at have bevæget mig sydpå, men var ikke helt sikker. Jeg begyndte at gå derhen, og netop som jeg nærmede mig, skete der noget med mig. Det er svært at sætte ord på, men jeg bliver nødt til det for det tilfældes skyld, at du beslutter dig for at følge i mine fodspor, så at sige. Det føltes som at blive svimmel, men det var samtidig mere end det. Det var som at blive til et spøgelse, Charlie, det var som at

se ned på min krop og kigge lige igennem den. Jeg var ulegemlig *og kan huske at tænke, at det er vi jo egentlig alle sammen, vi er blot spøgelser på jorden, der prøver at bilde os selv ind, at vi har masse og et sted at være i verden.*

Det varede måske fem sekunder. Jeg blev ved med at gå, også selv om jeg ikke rigtig følte mig til stede. Så forsvandt følelsen igen, og jeg nåede hen for enden af tunnelen … måske endnu to hundrede meter … og kom ud ikke ved bredden af Little Rumple, men på en bakkeskråning. Under mig lå der en mark med overdådige røde blomster. Valmuer, tror jeg, men de lugtede af kanel.„Man har da virkelig rullet den røde løber ud for mig," tænkte jeg. En sti førte gennem dem hen til en vej, hvor jeg kunne se et lille hus … eller snarere en hytte … med røg op af skorstenen. Langt henne ad vejen, helt ude i horisonten, kunne jeg se tårne og spir i en stor by.

Stien var næsten ikke til at få øje på, nærmest som om ingen havde betrådt den meget længe. Da jeg begyndte at gå ned ad den, sprang en kanin hen over den, men den var dobbelt så stor som en kanin i vores verden. Den forsvandt ind i græsset og blomsterne. Jeg –

Der fulgte en pause, men jeg kunne stadig høre mr. Bowditchs åndedræt. Det lød mere hæst end nogensinde. Besværet. Så fortsatte han.

Der er halvfems minutter på båndet, Charlie. Jeg fandt en hel æske med dem i rodet oppe på anden sal, fra før kassettebånd blev lige så sjældne som trecents frimærker. Jeg kan fylde fire-fem af dem, måske endda hele æsken. Jeg har oplevet mangt og meget i den anden verden og ville gerne fortælle om det alt sammen, hvis jeg ellers havde tid. Det tror jeg bare ikke, jeg har. Siden min lille skydeøvelse ude i skuret har jeg ikke haft det særlig godt. Det gør ondt i venstre side af halsen og i venstre arm ned til albuen. Det kommer og går, men trykket for brystet varer ved. Jeg er udmærket klar over, hvad de symptomer betyder. Der er et tordenvejr under opsejling inden i mig, som nok bryder løs om kort tid. Der er meget, som jeg fortryder. Jeg sagde engang til dig, at de tapre hjælper, mens kujoner kun kommer med gaver. Kan du huske det? Jeg kom med gaver, men kun fordi jeg vidste, at jeg ikke var tilstrækkelig tapper til at hjælpe, da den forfærdelige forandring indtraf. Jeg sagde til mig selv, at jeg var for gammel, så jeg nøjedes med at tage guld med mig og stikke af. Som Jack i fuld fart på vej ned ad bønnestagen. Men han var også kun en dreng. Jeg burde have gjort det bedre.

Hvis du tager ud i den anden verden, hvor to måner står op om aftenen sammen med stjernebilleder, som astronomerne her på jorden

aldrig har kendt til, er der visse ting, du er nødt til at vide, så lyt godt efter.

Luften her på jorden er dødbringende for deres levende skabninger, dog med undtagelse af flagermusene. Som eksperiment tog jeg engang en kanin med tilbage. Den døde hurtigt. Til gengæld er luften hos dem ikke farlig for os. Den er snarere opkvikkende.

Byen har engang været et storslået sted, men er blevet farlig at opholde sig i, i særdeleshed om natten. Hvis du går derind, så gør det kun om dagen og vær meget stille, når du er kommet gennem byporten. Byen kan virke forladt, men er det ikke. Den regeres af noget farligt og rædselsvækkende, og det nedenunder er endnu værre. Jeg har afmærket vejen til en plads omme bag paladset på nøjagtig samme måde, som jeg plejede at afmærke træer i skoven, nemlig med mine oprindelige initialer, AB. Hvis du følger dem … og er stille … skal det nok gå. I modsat fald kan du blive væk i den forfærdelige by, til du dør. Jeg taler af erfaring. Uden mine egne mærker ville jeg stadig være der og enten være død eller vanvittig. Det tidligere storslåede er nu gråt og forbandet og sygt.

Endnu en pause. Hæsheden i hans åndedræt var blevet endnu mere udtalt, og da han fortsatte, lød stemmen skarp og lignede ham dårlig nok. Jeg forestillede mig – jeg var så godt som sikker på – at han havde indtalt disse ord, mens jeg var i skole, enten på vej til kemilokalet eller allerede derinde og i færd med at bestemme kogepunktet for acetone.

Radar har været der sammen med mig, da hun var yngre og nærmest kun en hvalp. Hun strøg ned ad trappen i brønden uden at være bange for noget. Du ved, hvordan hun lægger sig på maven, når man siger dæk *til hende, ligesom hun sagtens kan finde ud af at tie stille, når man tysser på hende. Det gjorde jeg også den dag, og vi kom forbi flagermusene uden at forstyrre dem. Hun fortsatte uden tegn på ubehag hen over det, jeg er kommet til at opfatte som* grænsen. *Hun blev glad ved synet af marken med røde blomster, sprang rundt og rullede sig i dem. Og holdt meget af den gamle kvinde i hytten. De fleste fra vores verden ville vende hende ryggen i afsky, sådan som hun ser ud nu, men selv tror jeg, at hunde kan mærke folks sande natur og se bort fra det ydre. Lyder det overdrevent romantisk? Det gør det måske, men i mine øjne -*

Stop. Må ikke fortabe mig. Det er der ikke tid til.

Du kan vælge at tage Radar med dig, måske først efter at have taget

en shufti på egen hånd, eller også med det samme. For hun har ikke lang tid tilbage. Med den nye medicin vil hun måske kunne klare trappen endnu en gang. I så fald er jeg sikker på, at luften derovre vil gøre hende godt. I hvert fald så sikker, som jeg nu kan være.

Engang blev der afholdt turneringer i byen, og tusindvis af mennesker samledes på den plads, jeg omtalte, mens de ventede på at få adgang til det stadion, der er en del af paladset … eller hænger sammen med det, vil man nok sige. Tæt på pladsen er der et kæmpestort solur, som må være over tredive meter i diameter. Det drejer rundt, ligesom karrussellen i romanen. Romanen af Bradbury. Jeg er sikker på, at han … nå lige meget, men mærk dig dette: Soluret er hemmeligheden bag mit lange liv, og jeg har betalt prisen for. Du må ikke selv gå op på det, men hvis du sætter Radar op på det –

Åh for fanden, nu sker det vist. Åh Gud!

Jeg blev siddende med hænderne klinet til bordkanten og så spolerne dreje rundt. Gennem ruden i båndoptageren kunne jeg se, at båndet nærmede sig det punkt, jeg havde spolet tilbage fra.

Charlie, jeg bryder mig virkelig ikke om at sende dig ind i kilden til så mange af vores rædsler her på jorden, og jeg vil bestemt heller ikke forlange det af dig, men soluret er derinde, og det er guldet også. Mærkerne vil føre dig til det. AB, husk det.

Jeg efterlader dig huset og grunden, men det er ikke en gave. Det er en byrde. År for år bliver det mere og mere værd og koster mere og mere i skat. Men jeg er ikke nær så bange for skattevæsenet som for … for den juridiske rædsel ved navn ekspropriationsret, og at jeg … du … vi –“

Nu kæmpede han for at få vejret og blev ved med at synke store og hårde klumper, der tydeligt kunne høres på båndet. Jeg kunne mærke mine negle bore sig ind i håndfladen. Da han atter begyndte at tale, var det rædselsfuldt anstrengende for ham.

Hør så efter, Charlie! Kan du forestille dig følgerne, hvis folk blev bekendt med eksistensen af en anden verden lige i nærheden? Som man kan få adgang til ved slet og ret at gå ned ad hundrede og femogfirs stentrin og hen ad en gang på blot omkring halvanden kilometer? Hvis det gik op for myndighederne, at de havde fået en ny verden at udnytte nu, hvor ressourcerne i denne er stort set udtømt? Ville de frygte Flugtdræberen eller vække den rædselsfulde gud derovre af dens lange søvn? Vil de kunne forestille sig de grufulde følger af … men du … hvis du havde mulighed for … du …

Der lød raslen og bump. Hiven efter vejret. Da han atter begyndte at tale, var stemmen hørbar, men meget svagere. Han havde sat båndoptageren med den lille indbyggede mikrofon fra sig.

Jeg er ved at få et hjerteanfald, Charlie … altså … jeg ringede til dig … der er en advokat i Elgin, Leon Braddock. Der ligger en tegnebog. Under sengen. Alt, hvad du ellers får brug for, ligger også under se –"

Der lød et sidste bump, efterfulgt af stilhed. Han havde enten bevidst slukket for den eller slået om sig med armene og var kommet til at ramme den lille kontakt med STOP. Det var jeg glad for. Så slap jeg for at lytte til hans sidste smertefulde øjeblikke.

Jeg lukkede øjnene og blev siddende … jeg ved ikke hvor længe. Måske et minut, måske tre. Jeg kan huske på et tidspunkt at række ned i blinde og tro, jeg ville røre ved Radar og finde noget af den ro, jeg altid oplevede ved at klappe hende. Men Radar var der ikke. Radar var nede ad bakken i et normalt hus med en normal baghave uden noget hul eller en eller anden vanvittig verdenernes brønd.

Hvad skulle jeg gøre? Hvad i himlens navn?

Til en begyndelse tog jeg kassettebåndet ud af afspilleren og stak det i lommen. Det var farligt, måske det farligste på kloden … men kun, hvis folk opfattede det som andet og mere end en gammel mands rablerier under et hjerteanfald. Hvilket de selvfølgelig aldrig ville. Medmindre de …

Jeg kom op at stå på et par upålidelige ben og gik hen til bagdøren. Jeg så ud på det skur, som mr. Bowditch – en meget yngre mr. Bowditch – havde bygget oven på verdenernes brønd. Jeg så længe på det. Hvis nogen fandt på at gå derned …

Gode Gud.

Så tog jeg hjem.

Kapitel elleve

Samme aften. Skoletid. Far tager afsted.
Verdenernes brønd. Den anden. Den gamle kvinde.
En ubehagelig overraskelse.

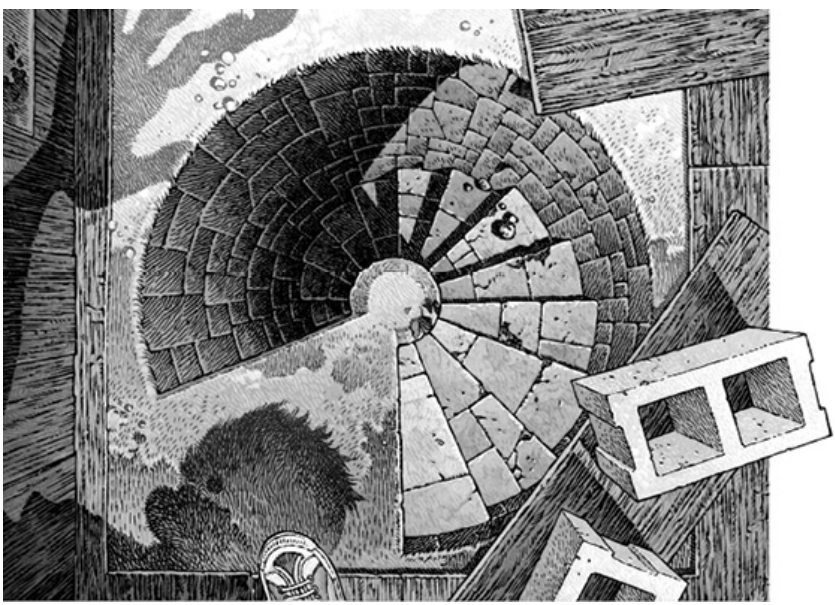

1

„Er der noget galt, Charlie?“

Jeg så op fra min bog. Jeg havde været helt væk i den. Jeg ville ellers ikke have troet, at noget som helst kunne få mine tanker væk fra det bånd, jeg havde lyttet til i mr. Bowditchs køkken, og som nu lå gemt ad vejen på øverste hylde i mit skab under en stak gamle T-

shirts, men bogen her havde opslugt mig. Det var den, jeg havde taget i mr. Bowditchs soveværelse, og den havde formået at fremmane sin helt egen verden. Radar lå og sov ved siden af mig og kom fra tid til anden med en lille snorkelyd.

„Hm?“

„Jeg spurgte, om der var noget galt. Du har stort set ikke spist noget og virket fraværende hele aftenen. Er det mr. Bowditch, du tænker på?“

„Altså, jo.“ Det passede jo, om end ikke præcis på den måde, far troede.

„Du savner ham.“

„Det gør jeg. Meget.“ Jeg rakte en hånd ned og klappede Radar på halsen. Hun var min hund nu. Min hund, mit ansvar.

„Det er også helt i orden. Sådan bør det være. Tror du, du har det bedre i næste uge?“

„Helt sikkert, hvorfor?“

Han sukkede på den der tålmodige måde, som nok kun fædre er i stand til at sukke på. „Kurset. Jeg har lige fortalt dig om det. Du har vel haft andet i tankerne. Tirsdag morgen tager jeg på fire dages vidunderligt ophold i skovene oppe nordpå. Det er egentlig Overlands arrangement, men det er lykkedes Lindy at få fremtryllet en indbydelse til mig. Masser af seminarer om ansvar, og det er også helt fint, og så et par stykker om at vurdere uretmæssige krav, og det er til gengæld virkelig vigtigt, ikke mindst for et relativt nystartet firma.“

„Som dit.“

„Som mit. Og så er der også tillidsøvelser.“ Han himlede med øjnene.

„Vil der blive drukket?“

„Det vil der, i stride strømme, men ikke af mig. Kan du klare dig på egen hånd?“

„Bestemt.“ Hvis jeg altså ikke for vild i det, der ifølge mr. Bowditch var en yderst farlig by og blev regeret af en sovende gud.

Hvis jeg altså overhovedet tog dertil.

„Jeg skal nok klare mig. Hvis der sker noget, ringer jeg.“

„Du smiler. Hvad er det, der er så sjovt?“

„Jeg er altså ikke ti år mere, far.“ I virkeligheden smilede jeg ved tanken om, hvorvidt der var mobildækning i verdenernes brønd. Jeg havde svært ved at forestille mig, at Verizon havde fået åbnet i

lige det område.

„Du er helt sikker på, at der ikke er noget, jeg kan hjælpe med?“

Sig det, tænkte jeg.

„Jep. Alt i orden. Hvad er en tillidsøvelse?“

„Nu skal jeg vise dig det. Rejs dig op.“ Han rejste sig også selv. „Stil dig så hen bag mig.“

Jeg lagde bogen fra mig og stillede mig hen bag ham.

„Vi forventes at stole på vores hold,“ sagde far. „Ikke at jeg har et, i og med at jeg er en enmandsforestilling, men jeg skal nok følge trop. Vi klatrer i træer sammen med en –“

„*Træer*? I klatrer i træer?“

„På mange af Overlands medarbejderarrangementer gør man, og ikke altid i helt ædru tilstand. Sammen med en spejder. Vi gør det alle sammen med undtagelse af Willy Deegan, som har pacemaker.“

„Helt ærligt, far.“

„Og så gør vi det her.“ Uden nogen form for varsel lod han sig falde baglæns med hænderne løst samlet foran livet. Selv om jeg ikke længere dyrkede sport, fejlede mine reflekser ikke noget. Jeg greb ham uden problemer, og da jeg så på ham ovenfra, kunne jeg konstatere, at han havde lukkede øjne og smilede. Jeg elskede ham på grund af det smil. Jeg skubbede til ham, og han kom op at stå igen. Radar så på os. Hun sagde *rowf* og lagde hovedet ned på gulvet igen.

„Jeg skal kunne stole på personen bag mig – det vil sikkert være Norm Richards – men jeg stoler mere på dig, Charlie. Vi hænger sammen.“

„Det er alle tiders, far, men lad nu være med at falde ned fra et eller andet træ. Det var rigeligt at tage sig af én, der var faldet. Må jeg læse videre i min bog nu?“

„Bare kør løs.“ Han tog den op fra stolen og betragtede omslaget. „En af mr. Bowditchs?“

„Ja.“

„Jeg læste den, da jeg var på din alder, måske endda lidt yngre. Et vanvittigt tivoli kommer til en lille by lige her i Illinois, så vidt jeg husker.“

„Cooger & Darks Pandæmonium Skyggeforestilling.“

„Jeg kan kun huske, at der var en blind spåkone. Hun var uhyggelig.“

„Ja, Støvheksen er totalt uhyggelig, det er rigtigt."

„Læs du nu endelig, mens jeg ser tv og bliver dum i hovedet. Bare du ikke får mareridt."

Hvis jeg da overhovedet får sovet, tænkte jeg.

2

Selv om Radar sikkert nok kunne komme op ad trappen med den nye medicin indenbords, gik jeg alligevel ind på det lille gæsteværelse, mens hun traskede efter mig og åbenbart allerede følte sig fuldstændig hjemme hos os. Jeg klædte mig af og beholdt kun boxershorts på, lagde en ekstra pude under nakken og læste videre. På båndet havde mr. Bowditch talt om et enormt solur på en plads bag et palads, der drejede rundt ligesom karrussellen i Bradburys roman og var hemmeligheden bag hans lange liv. Soluret havde gjort det muligt for ham at vende tilbage til Sentry's Rest og være ung nok til at udgive sig for sin egen søn. I *Ondt er da* blev man yngre, når karrussellen bevægede sig fremad, men ældre, når den var i bakgear. Og så havde mr. Bowditch også sagt noget andet, eller var i hvert fald begyndt på det. *Jeg er sikker på, at han … nå, lige meget.*

Skulle han lige til at sige, at Ray Bradbury var blevet inspireret til sin karrussel af soluret i den anden verden? Tanken om at vinde eller miste leveår i en karrussel var rent vanvid, men at en anerkendt amerikansk forfatter skulle have besøgt den anden verden, var da endnu vanvittigere? Var det ikke? Bradbury *havde* ganske vist som barn boet i Waukegan mindre end hundrede og tyve kilometer fra Sentry's Rest. Et hurtigt besøg på Wikipedia-artiklen om Bradbury fik mig overbevist om, at det blot var en tilfældighed, medmindre han som dreng havde besøgt den anden verden. Hvis der altså fandtes en anden verden. Da han var på min alder, havde han i alle tilfælde boet i Los Angeles.

Jeg er sikker på, at han … nå, lige meget.

Jeg satte et bogmærke i og lagde bogen ned på gulvet. Jeg var temmelig sikker på, at Will og Jim ville overleve deres oplevelser, men gættede også på, at de ikke længere ville være helt så uskyldige. Børn bør ikke tvinges til at stå over for grufulde ting. Det vidste jeg af egen erfaring.

Jeg rejste mig og fik bukser på. „Kom så, Radar. Du skal ud og

vande græs.“

Hun fulgte villigt efter og haltede slet ikke. Hun ville være stiv i morgen tidlig, men efter lidt træning skulle der nok komme gang i bevægeapparatet. Det plejede der i hvert fald indtil videre at gøre. Hvis dyrlægeassistenten havde haft ret, ville det dog ikke blive ved særlig længe. Hun havde sagt, at det ville overraske hende, hvis Radar nåede at opleve halloween, og der var kun fem uger til. Faktisk lidt mindre.

Radar var rundt på plænen og snuse. Jeg så op på stjernerne og fandt Orion og Store Bjørn, de gamle pejlemærker. Ifølge mr. Bowditch var der to måner i den anden verden og stjernebilleder, som astronomerne her på jorden aldrig havde set.

Det kan ikke lade sig gøre, det kan intet af det.

Ikke desto mindre var brønden der. Og trappen. Og det forpulede hæslige insekt. Jeg havde selv set det.

Radar sænkede bagpartiet på sin helt egen forsigtige måde og kom hen til mig i håb om en godbid. Jeg gav hende en strimmel tørret oksekød og lukkede hende ind. Jeg havde læst længe, og min far sov allerede. Det var på tide at gøre det samme. Mr. Bowditchs hund – min hund – lagde sig til rette med et suk og en prut, som i realiteten ikke var meget mere end et pip. Jeg slukkede lyset og kiggede ind i mørket.

Fortæl far det hele. Tag ham med hen til skuret. Insektet, som mr. Bowditch skød, vil stadig være der – i hvert fald noget af det – og selv hvis det er væk, vil brønden være der. Det er tunge sager, så fordel byrden.

Ville min far kunne holde på en hemmelighed? Hvor meget jeg end elskede ham, var jeg ikke helt sikker på, at han ville. Eller kunne. De har alle mulige slagord og mottoer i AA, og et af dem er *du er kun så syg som dine hemmeligheder*. Ville han finde på at betro sig til Lindy? Eller en nær kollega? Sin bror, min onkel Bob?

Så kom jeg i tanke om noget fra skolen helt tilbage i sjette eller syvende klasse. USA’s historie med miss Greenfield. Det var et citat af Benjamin Franklin: *Tre kan holde på en hemmelighed, hvis de to af dem er døde.*

Kan du forestille dig følgerne, hvis folk blev bekendt med eksistensen af en anden verden dernede?

Nogenlunde sådan havde mr. Bowditch formuleret spørgsmålet, og jeg mente også nok at kende svaret. Den ville blive overtaget.

Annekteret, ville min hippie af en historielærer have sagt. Huset på Sycamore Street 1 ville blive et tophemmeligt statsligt anlæg. Jeg vidste ikke bedre, end at hele kvarteret ville blive ryddet. Og jo, så ville man begynde at udnytte det, og hvis mr. Bowditch havde ret, ville det få rædselsvækkende konsekvenser.

Jeg faldt langt om længe i søvn, men drømte at være vågen, og at noget bevægede sig inde under sengen. Jeg vidste, som man nu gør i drømme, hvad det var. En kæmpestor kakerlak. Som bed. Midt om natten vågnede jeg og var helt sikker på, at det var rigtigt. Men så ville Radar have gøet, og hun sov dybt, mens hun prustede sig vej gennem sin egen ukendte drøm.

3

Søndag tog jeg op til mr. Bowditchs hus for at gøre det, jeg egentlig havde tænkt mig at gøre dagen forinden: begynde at rydde op. Visse ting kunne jeg selvfølgelig ikke gøre; de sønderrevne puder og det flængede tapet måtte vente. Der var også rigeligt med andre ting at tage fat på, men jeg kom til at gøre det i to separate omgange, for første gang tog jeg Radar med, og det var en fejl.

Hun gik fra værelse til værelse i stueetagen og ledte efter mr. Bowditch. Hun virkede ikke særlig påvirket af hærværket, men gøede rasende ad sofaen og holdt kun indimellem pause for at se på mig som for at spørge, om jeg var dum. Kunne jeg ikke se, hvad der var galt? Hendes herres seng var forsvundet.

Jeg fik hende til at følge efter mig ud i køkkenet og beordrede hende til at lægge sig, men hun nægtede at lystre og blev bare ved med at kigge i retning af stuen. Jeg tilbød hende en strimmel kylling, hendes foretrukne godbid, som hun bare lod falde ned på linoleumsgulvet. Jeg besluttede at gå hjem med hende og efterlade hende hos far, men ved synet af hundesnoren løb hun (påfaldende adræt) gennem stuen og op ad trappen. Jeg fandt hende inde i mr. Bowditchs soveværelse, hvor hun havde lagt sig til rette foran skabet på en tilfældig bunke tøj, der var blevet revet ned fra bøjlerne. Der lod hun til at have det meget godt, så jeg gik nedenunder igen og fik rettet så meget som muligt op på tingene.

Omkring klokken elleve hørte jeg hendes kløer klikke mod trappetrinene. Synet af hende gjorde ondt langt ind i sjælen på mig. Hun haltede ikke, men bevægede sig langsomt afsted med sænket

hoved og halen mellem benene. Hun så på mig med et fuldstændigt umisforståeligt udtryk i øjnene: *Hvor er han?*

„Kom så, tøs," sagde jeg. „Lad os se at få dig ud herfra."

Denne gang modsatte hun sig ikke at få snor på.

4

Om eftermiddagen fik jeg ryddet nogenlunde op på første sal. Den lille mand i White Sox-kasket og fløjlsbukser (hvis det altså var ham, og det gik jeg ud fra) havde ikke anrettet skade på anden sal, i hvert fald ikke så vidt jeg kunne se. Jeg forestillede mig, at han havde koncentreret sig om første sal … og om pengeskabet, da han først havde fundet det. Han må også have holdt øje med klokken, i bevidstheden om at begravelser kun varer et begrænset stykke tid.

Jeg samlede mit eget tøj sammen for at tage det med hjem og lagde det i en lille bunke oven for trappen. Så gik jeg i gang md mr. Bowditchs soveværelse, fik sengen (som var blevet væltet) vendt rigtigt, hængte hans tøj på plads (og stak lommerne ind imens) og samlede pudefyld op. Jeg var vred på mr. Right-O Ha-Ha for på denne måde nærmest at have krænket den døde, men kunne heller ikke lade være med at tænke på noget af alt det ynkelige lort, jeg selv havde lavet sammen med Bertie Bird – smurt hundelort på forruder, smidt kanonslag i postkasser, væltet fyldte skraldespande og spraymalet JESUS SPILLER PIK på skiltet foran Grace Methodist Church. Når jeg betragtede alt det rod, mr. Ha-Ha havde efterladt, ramte min afsky også mig selv. Engang havde jeg selv været lige så slem som den lille mand med den pudsige måde at gå og tale på. I nogle henseender endda endnu værre. Den lille mand havde i det mindste haft et motiv, nemlig at lede efter guld. Birdman og jeg havde bare været et par drenge, der var ude på at lave ballade.

Til gengæld havde Birdman og jeg aldrig slået nogen ihjel. Det havde mr. Ha-Ha, hvis ellers min antagelse var rigtig.

En af reolerne i soveværelset var blevet væltet. Jeg fik den rejst op og begyndte at sætte bøgerne på plads. Nederst i dyngen lå den videnskabeligt udseende mursten, jeg havde set ligge på mr. Bowditchs natbord sammen med den roman af Bradbury, jeg var ved at læse. Jeg tog den op og betragtede forsiden: en tragt fuld af stjerner. *The Origins of Fantasy and Its Place in the World Matrix* – det var noget af en mundfuld. Og *Jungian Perspectives*, for at det ikke

skulle være løgn. Jeg slog op i registret for at se, om der skulle stå noget om Jack og bønnestagen. Det gjorde der faktisk. Jeg prøvede at læse det og nøjedes så med at skimme det. Det var indbegrebet af, hvad jeg afskyede ved det, jeg opfattede som „hovskisnovski"-akademisk sprog med alle mulige lange ord og forskruede sætninger. Det er muligvis intellektuel dovenskab fra min side, men behøver nu ikke at være det.

Så vidt jeg kunne forstå, var der ifølge forfatteren til det pågældende kapitel faktisk *to* historier om en bønnestage: den blodtørstige original og så den friserede udgave, børn mødte på tegnefilm og i børnebøger, som ens mor kunne acceptere. Den blodtørstige original bifurkerede (der var et af de ord) i to mytestrømme, en mørk og en lys. Den mørke handlede om glæden ved at plyndre og myrde (som når Jack hugger bønnestagen over, og kæmpen bliver smadret). Den lyse havde at gøre med det, som forfatteren kaldte „epistemologien i den wittgensteinske trosforestilling", og hvis I selv ved højlys dag er i stand til at gennemskue, hvad det betyder, har I hovedet skruet bedre på end jeg.

Jeg satte bogen ind på reolen, gik ud af værelset og vendte så tilbage for at se nærmere på omslaget. Hvor indholdet var fuldt af tung prosa og komplicerede sætninger, som det var umuligt at finde hoved eller hale på, var der til gengæld noget poetisk ved forsiden, og på sin egen måde var den lige så perfekt som det der digt af William Carlos Williams om den røde trillebør: en tragt fuld af stjerner.

5

Mandag tog jeg hen til min gamle bekendt mrs. Silvius på skolekontoret for at spørge, om jeg måtte holde dette semesters samfundstjenestedag om tirsdagen. Hun lænede sig ind over bordet og henvendte sig til mig i et lavmælt og hemmelighedsfuldt tonefald. „Fornemmer jeg en dreng med lyst til at pjække? Jeg spørger kun, fordi elever normalt skal sige til en uge i forvejen, før de tager deres samfundstjenestedag. Det er ikke et krav, Charlie, kun en kraftig anbefaling."

„Nej, det passer skam," sagde jeg og så oprigtigt på hende. Det var en nyttig teknik i forbindelse med at lyve, som jeg havde lært af Bertie Bird. „Jeg skal rundt til de næringsdrivende i byen og prøve

at overtale dem til at adoptere.“

„Adoptere hvad?“ Mrs. Silvius virkede modvilligt interesseret.

„Altså, normalt adopterer man et stykke af en motorvej, det har jeg selv været med til, men jeg vil gerne gå et skridt videre. Gøre butiksejere interesseret i at adoptere en park – vi har hele seks, som De ved – eller adoptere en viadukt – mange af dem ser hæslige ud, det er virkelig ærgerligt – eller måske ligefrem adoptere en byggegrund, hvis jeg kan få overbevist –“

„Jeg er med.“ Hun tog en formular frem og skrev noget på den. „Tag den her med til dine lærere, få dem alle sammen til at skrive under på den, og kom så tilbage til mig med den. Og Charlie?“ lød det, da jeg var på vej ud. „Jeg kan stadig lugte pjæk. Det nærmest oser ud af dig.“

Jeg løj ikke decideret om mit samfundstjenesteprojekt, men jeg nuancerede sandheden ved at bede om en hel dag fri fra skole for at gennemføre det. I femte time gik jeg på biblioteket, hentede en folder med kontaktoplysninger på samtlige byens butiksindehavere og udsendte en fællesmail, hvor jeg i hvert enkelt tilfælde kun ændrede indledningen og navnene på de respektive adoptionsprojekter. Det tog en halv time, så jeg havde tyve minutter til overs, inden klokken ringede ind til næste time. Jeg gik op til skranken og spurgte mrs. Norman, om hun havde *Grimms Eventyr*. Den fysiske bog stod ikke på biblioteket, så i stedet gav hun mig en Kindle med TILHØRER HILLVIEW HIGH med dymotape på bagsiden og en engangskode til at downloade bogen.

Jeg læste ikke nogen af eventyrene, men nøjedes med at kigge indholdsfortegnelsen igennem og skimme indledningen. Interessant nok (om end ikke helt overraskende) konstaterede jeg, at de fleste af dem, jeg kunne huske fra min barndom, også fandtes i mørkere udgaver. „Guldlok og de tre bjørne“ udsprang af en mundtligt overleveret historie, der i hvert fald gik tilbage til 1500-tallet, og hvor der ikke optrådte nogen lille pige ved navn Guldlok. Her var hovedpersonen en ondskabsfuld gammel kvinde, der invaderede bjørnenes hus, mere eller mindre ødelagde alle deres ting, sprang ud ad et vindue og løb gnæggende ind i skoven. „Rumleskaft“ var endnu værre. Jeg huskede vagt noget med, at gamle Rumle fløj væk i en støvsky, da pigen, som havde fået til opgave at spinde guld af strå, gættede hans navn. I 1857-udgaven af *Grimm* stak han derimod den ene fod ned i jorden, greb fat i den anden og rev sig selv midt over. For mig at se var det en gyserhistorie, som var lige til *Saw-*

filmserien.

Sjette time var et semesterfag med overskriften USA i dag. Jeg hørte overhovedet ikke efter, hvad mr. Masensik stod og sagde, men tænkte udelukkende på fantasiforestillinger. Hvordan karrussellen i *Ondt er da på vej herned* for eksempel lignede soluret i den anden verden. *Hemmeligheden bag mit lange liv,* havde mr. Bowditch sagt. Jack havde stjålet guld fra kæmpen, mr. Bowditch havde også stjålet guld fra … hvem? Eller hvad? En kæmpe? En dæmon ved navn Gogmagog fra de billige gyserblade?

Da jeg først var begyndt at tænke på den måde, så jeg sammenfald over alt. Min mor var død på en bro over Little Rumple River. Og hvad med den lille mand med den pudsige stemme? Var det ikke også sådan, Rumleskaft blev beskrevet i historien? Og så var der mig. Hvor mange fantastiske historier var der ikke, hvor en ung helt (for eksempel Jack) kom ud på en færd i et magisk land? Eller tag bare *Troldmanden fra Oz*, hvor en tornado løftede en lille pige fra Kansas ind i en verden med hekse og gnallinger. Vel var jeg ikke Dorothy, og vel var Radar ikke Toto, men –

„Er du faldet i søvn dernede, Charles? Eller har min malmfuldt indsmigrende stemme måske ligefrem hypnotiseret dig? Fortryllet dig?“

Latter i klassen, selv om de fleste af dem givetvis ikke anede, hvad *malmfuldt* betød.

„Nej, jeg er helt med.“

„Så kan du måske tænke dig at give os dit kvalificerede bud på raceaspektet i forbindelse med skuddrabene på Philando Castile og Alton Sterling.“

„Røvtur,“ sagde jeg. Jeg var stadig fordybet i mine egne tanker, og det røg bare ud af mig.

Mr. Masensik sendte mig sit sædvanlige smalle smil. „Røvtur, mon ikke,“ sagde han. „Vend du endelig bare tilbage til din trancetilstand, mr. Reade.“

Han fortsatte undervisningen. Jeg prøvede at høre efter, men kom så til at tænke på noget, som mrs. Silvius havde sagt: ikke *fee-fi-fu-fod, jeg lugter en fremmed mands blod,* men *jeg kan stadig lugte pjæk. Det nærmest oser ud af dig.*

Det var givetvis et rent sammentræf – min far sagde gerne, at hvis man lige havde købt en blå bil, så man blå biler overalt – men efter at have set det i skuret, kunne jeg ikke lade være med at undre

mig. Der var også noget andet. I en fantastisk historie ville forfatteren sørge for at finde på et eller andet, der gjorde det muligt for den unge helt eller heltinde at udforske den verden, jeg så småt var begyndt at tænke på som den anden. Forfatteren ville måske opfinde et flere dage langt kursus, som heltens far skulle deltage i, og dermed gøre det muligt for den unge helt at besøge den anden verden uden at afstedkomme alle mulige spørgsmål, han ikke selv kunne svare på.

Sammentræf, tænkte jeg, da klokken ringede, og hele klassen kastede sig hen mod døren. *Blå bil-syndromet.*

Om end kæmpeinsektet ikke var en blå bil, og stenvindeltrappen ned i mørket heller ikke var.

Jeg fik mr. Masenik til at underskrive formularen om samfundstjeneste og blev belønnet med endnu et smalt smil. „Røvtur, hvad?"

„Undskyld, undskyld."

„Du var nu ikke helt forkert på den."

Jeg smuttede ud og satte kurs mod mit skab.

„Charlie?" Det var Arnetta Freeman, der så totalt lækker ud i stramme jeans og ærmeløs bluse. Arnettas blå øjne og skulderlange blonde hår var bevis på, at det hvide USA også havde sine positive sider. Året før – hvor jeg havde dyrket mere sport og været bare en lille smule mere berømt for mine bedrifter til Thanksgivingstævnet – havde Arnetta og jeg ved flere lejligheder opholdt os i hendes families kælderstue for at læse lektier. Der var blevet læst en del og snavet væsentlig mere.

„Hej, Arnie, hvad så?"

„Har du lyst til at komme forbi i aften? Vi kan læse op til prøven i *Hamlet.*" De blå øjne kiggede dybt ind i mine brune.

„Jeg vil virkelig gerne, men min far tager afsted i morgen og er væk det meste af ugen, det er noget med firmaet. Jeg må nok hellere være hjemme"

„Aha. Øv. Hvor synd." Hun krammede to bøger blidt ind mod sine bryster.

„Jeg kan onsdag aften. Hvis du altså ikke er optaget."

Hun lyste op. „Det vil være fantastisk." Hun tog min hånd og lagde den på sin ene hofte. „Jeg hører dig i Polonius, og så kan du måske tjekke min Fortinbras."

Hun nev mig i kinden og gik derfra med bagpartiet vuggende på,

ja, nærmest fortryllende vis. For første gang siden biblioteket tænkte jeg ikke på paralleller mellem fantasiforestillinger og den virkelige verden. Lige nu havde jeg udelukkende Arnetta Freeman i tankerne.

6

Tidligt tirsdag morgen tog min far afsted med sin rejsetaske og sit jeg-skal-i-skoven-tøj: fløjlsbukser, flonelsskjorte, Bears-kasket. Han havde et regnslag over den ene skulder. „Vejrudsigten lover regn," sagde han. „I så fald bliver der ikke noget af at klatre i træer, hvilket jeg skal være den sidste til at beklage."

„Sodavand i stedet for cocktails, ikke også?"

Han grinede. „Måske med en skive lime. Bare rolig, knægt. Lindy er der også, og ham holder jeg mig til. Pas godt på din hund. Den er begyndt at halte igen."

„Jeg ved det."

Han krammede mig hurtigt med den ene arm og kyssede mig på hagen. Da han var ved at bakke ud ad indkørslen, holdt jeg hånden op for at få ham til at standse og løb hen til vinduet i førersiden. Han rullede det ned. „Har jeg glemt noget?"

„Nej, det har jeg." Jeg bøjede mig ned, krammede ham om halsen og kyssede ham på kinden."

Han så forundret på mig. „Hvad handlede det om?"

„Jeg elsker dig bare. Det er det hele."

„I lige måde, Charlie." Han klappede mig på kinden, bakkede ud på gaden og kørte afsted i retning af den forbandede bro. Jeg fulgte ham med øjnene, indtil han var ude af syne.

Inderst inde må jeg vel have kunnet mærke et eller andet.

7

Jeg tog Radar med ud bagved. Sammenlignet med mr. Bowditchs baghave på over en halv hektar var vores ikke noget særligt, men den var dog stor nok til at give Radar mulighed for at halte lidt rundt. Det gjorde hun så også, men hun havde tydeligvis ikke langt igen. Hvis jeg skulle gøre noget for hende, skulle det være snart. Vi gik indenfor, og jeg gav hende et par skefulde rester af gårsdagens farsbrød med en ekstra pille i. Hun slugte det og lagde sig derefter

hen på tæppet i stuen, som hun allerede havde taget i besiddelse. Jeg kløede hende bag ørerne, og det fik hende som altid til at lukke øjnene og smile.

„Jeg skal lige undersøge noget," sagde jeg. „Vær nu en god tøs. Jeg er tilbage så hurtigt som muligt, okay? Prøv at lade være med at skide inde i huset, men hvis du absolut får brug for det, så vælg et sted, hvor det er let at gøre rent."

Hun logrede ned i tæppet et par gange. Det måtte være tilstrækkeligt svar. Jeg cyklede op til nummer 1 og holdt udkig efter en pudsig lille mand med en pudsig måde at gå og tale på. Jeg så ingen, ikke engang mrs. Richland.

Jeg låste mig ind, gik ovenpå, åbnede pengeskabet og spændte revolverbæltet om livet. Trods de smarte medaljoner og snorene følte jeg mig overhovedet ikke som en pistolmand, kun som en bange dreng. Hvis jeg snublede på vindeltrappen og faldt, hvor lang tid ville der så gå, inden jeg blev fundet? Måske blev jeg det aldrig. Og hvad ville de i så fald finde? På båndet havde mr. Bowditch sagt, at han ikke efterlod mig en gave, men en byrde. Dengang havde jeg ikke helt forstået det, men da jeg tog stavlygten i køkkenskabet og stak det lange løb ned i baglommen på mine jeans, gjorde jeg det til fulde. Jeg gik ud til skuret i håb om at komme ned for enden af trappen uden at finde nogen korridor hen til en anden verden, kun en dynge murbrokker og en grumset pøl med grundvand.

Og ingen store kakerlakker. Jeg er ligeglad med, om de er harmløse, bare ingen kakerlakker.

Jeg gik ind i skuret, lyste rundt og konstaterede, at den kakerlak, mr. Bowditch havde skudt, var ved at være reduceret til en mørkegrå pyt snask. Da jeg lyste på den med lommelygten, gled en af dens tilbageværende dækvinger af dens ryg, så jeg for sammen.

Jeg tændte de batteridrevne lamper, gik hen til brædderne og betonklodserne over brønden og lyste ned gennem en af de femten centimeter brede sprækker. Jeg kunne ikke se andet end trin, der snoede sig ned i mørket. Intet bevægede sig. Der kom ingen puslende lyde. Det blev jeg dog ikke roligere af og kom til at tænke på en replik fra de første ti billige gyserfilm, hvis ikke hundrede: *Jeg kan ikke lide det. Her er for stille.*

Rolig nu, det er godt, at der er stille, sagde jeg til mig selv, men når jeg kiggede ned i stenhullet, virkede tanken ikke særlig

overbevisende.

Jeg indså, at hvis jeg ventede for længe, ville jeg bakke ud og gøre det dobbelt så svært bare at nå lige så langt næste gang. Jeg stak atter stavlygten i baglommen og fjernede betonklodserne. Jeg skubbede brædderne til side. Så satte jeg mig på kanten af brønden med fødderne på tredje trin. Jeg ventede, til min puls var faldet (en smule) til ro, og trådte så ned på trinet, mens jeg bedyrede over for mig selv, at der var rigelig plads til fødderne. Det var ikke just rigtigt. Jeg tørrede sveden af panden og sagde til mig selv, at det nok skulle gå alt sammen. Jeg troede ikke just på det.

Men jeg begyndte alligevel at bevæge mig nedad.

8

Hundrede og femogfirs stentrin af vekslende højde, havde mr. Bowditch sagt, og jeg talte dem på vej ned. Jeg gik meget langsomt frem med ryggen klinet op ad den krumme væg og ansigtet ind mod hullet i midten. Stenene var ru og fugtige. Jeg holdt stavlygten rettet mod fødderne. *Vekslende højde*. Jeg havde ikke spor lyst til at snuble. Det kunne gøre det af med mig.

På trin nummer halvfems, lige før jeg var halvvejs, hørte jeg noget rasle længere nede. Jeg overvejede at lyse med lygten i retning af lyden og havde nær besluttet at lade være. Hvis jeg forskrækkede en flok flagermus og fik dem til at flyve op omkring mig, *ville* jeg sikkert falde.

Tanken var sådan set fornuftig nok, men frygten var stærkere. Jeg lænede mig en anelse ud fra væggen, lyste ned langs spiralen af trin og så noget sort sidde sammenkrummet omkring femogtyve trin nede. Da lyset ramte det, nåede jeg lige akkurat at se, at det var en af kæmpekakerlakkerne, inden den stak af og pilede ned i mørket.

Jeg trak vejret dybt et par gange, prøvede uden held at overbevise mig selv om, at jeg var i god behold, og fortsatte. Da jeg gik meget langsomt, tog det mig ni-ti minutter at nå ned for enden. Det føltes som endnu længere. Fra tid til anden kiggede jeg op, og det var ikke specielt betryggende at se cirklen af lys fra batterilamperne blive mindre og mindre. Jeg var dybt nede under jorden og på vej endnu dybere ned.

Ved trin nummer hundrede og femogfirs nåede jeg ned for enden. Som mr. Bowditch havde sagt, var det et jordgulv, og der lå

et par enkelte stenblokke, som var faldet ud af væggen, sikkert øverst oppe hvor skiftende frost og tøvejr havde løsnet dem og derefter klemt dem ud. Mr. Bowditch havde grebet fat i en revne inde i et af hullerne efter en nedfalden stenblok, og det havde reddet hans liv. På dyngen af nedfaldne stenblokke sad der sorte striber af noget, jeg gik ud fra måtte være kakerlaklort.

Korridoren var der. Jeg trådte hen over stenblokkene og ind i den. Mr. Bowditch havde haft ret, den var høj nok, til at jeg ikke så meget som overvejede at dukke mig. Nu kunne jeg atter høre noget pusle længere fremme og gættede på, at det var de hvilende flagermus, mr. Bowditch havde advaret mig mod. Jeg bryder mig ikke om at tænke på flagermus – de er smittebærere, nogle gange af rabies – men omvendt skræmmer de mig ikke på samme måde, som de åbenbart skræmte mr. Bowditch. På vej hen mod lyden var jeg frem for alt nysgerrig. De små, buede trin (*af vekslende højde*) havde givet mig kriller i maven, men nu havde jeg fast grund under fødderne, og det var så langt at foretrække. Selvfølgelig var der flere tusind ton klippegrund og jord over mig, men korridoren havde ligget der længe, og den ville næppe vælge netop dette øjeblik til at styrte sammen og begrave mig.

Op med humøret, tænkte jeg.

Det var lettere sagt end gjort, men min frygt blev gradvis erstattet – eller i hvert fald overskygget – af spænding. Hvis mr. Bowditch havde talt sandt, lå der en anden verden og ventede lidt længere fremme. Efter at være kommet så langt ville jeg se den. Det handlede overhovedet ikke om guld.

Jordgulvet blev til sten. Helt præcis til brosten ligesom i gamle film på TCM om London i 1800-tallet. Nu puslede det lige oven over, og jeg skyndte mig at slukke for stavlygten. Bælgmørket gjorde mig bange endnu en gang, men jeg havde ikke lyst til pludselig at blive omringet af en flok flagermus. Det kunne være vampyrflagermus for den sags skyld. Nok ikke i Illinois … men på den anden side var jeg vel ikke i Illinois længere?

Jeg gik mindst halvanden kilometer, havde mr. Bowditch sagt, så jeg begyndte at tælle skridt, indtil jeg mistede overblikket. I det mindste var der ingen grund til at frygte, at min stavlygte ville strejke, hvis jeg fik brug for den; batterierne i den lange stav var helt nye. Jeg ventede hele tiden at se dagslys og lyttede konstant til den sagte flaksende lyd over mig. Var flagermusene virkelig på størrelse med kalkungribbe? Det havde jeg absolut ikke lyst til at

finde ud af.

Langt om længe så jeg lys – et skarpt glimt, nøjagtig som mr. Bowditch havde sagt. Jeg gik videre og så glimtet blive til en cirkel, der var skarp nok til at fremkalde et efterbillede i mine øjne, hver gang jeg lukkede dem. Jeg havde glemt alt om den svimmelhed, mr. Bowditch havde talt om, men da den ramte mig, forstod jeg nøjagtig, hvad han havde ment.

Da jeg var omkring ti, havde Bertie Bird og jeg engang været dumme nok til at hyperventilere og derefter holde tæt fat om hinanden for at se, om vi mistede bevidstheden, sådan som en af Berties venner havde hævdet. Det skete ikke, men det svømmede for øjnene af mig, og jeg faldt bagover, i noget, der føltes som slowmotion. Det her føltes på samme måde. Jeg gik videre, men med en følelse af at være en heliumballon, der svævede afsted over min krop, og at hvis snoren knækkede, ville jeg bare sveve væk.

Så gik det over, som mr. Bowditch også havde beskrevet. Han havde sagt, at der var en grænse, og det var så det. Jeg havde ladet Sentry's Rest bag mig. Og Illinois. Og USA. Jeg var Det Andet Sted.

Jeg nåede frem til åbningen og konstaterede, at loftet nu var af jord, hvorfra der hang fine rodstængler. Jeg dukkede ind under et par ranker og trådte ud på en bakkeskråning. Himlen var grå, men marken var strålende rød. Både til højre og venstre bredte der sig valmuer, så langt øjet rakte. En sti førte gennem blomsterne hen til en vej. Også på den anden side af vejen bredte valmuer sig langt op mod en tæt skov, som fik mig til at tænke på de skove, der engang havde vokset i min soveby af en hjemby. Stien var svær at få øje på, men det var vejen ikke. Det var en jordvej, men den var bred, og altså ikke en sti, men en passage. Der hvor stien mødte vejen, stod der en nydelig lille hytte med røg op af skorstenen. Der hang tørresnore med noget, som ikke var tøj. Jeg kunne ikke skelne, hvad det var.

Jeg så ud i det fjerne og kunne skimte omridset af en stor by. Dagslyset blev kastet diset tilbage fra de højeste tårne, som om de var af glas. *Grønt* glas. Jeg havde både læst *Troldmanden fra Oz* og set filmen og kunne sagtens genkende en smaragdby, når jeg så den.

9

Stien ned til vejen og hytten var omkring trekvart kilometer lang.

Jeg standsede op to gange, den ene for at se tilbage mod hullet i skrænten – med rankerne for indgangen lignede det åbningen til en lille hule – og den anden for at se på min mobiltelefon. Jeg forventede at se meddelelsen INGEN FORBINDELSE, men ikke engang den fik jeg. Min iPhone ville slet ikke vågne op. Den var kun et rektangel af sort glas, som herovre højst ville kunne bruges som brevvægt.

Jeg kan ikke huske at føle mig omtåget eller forundret, ikke engang over synet af de glasagtige spir. Jeg tvivlede ikke et øjeblik på mine sanser. Jeg kunne se den grå himmel ovenover, hvor det lave skydække antydede snarlig regn. Jeg kunne høre planterne slå mod mine bukser, mens jeg gik hen ad den smalle sti. Da jeg gik ned ad bakken, forsvandt de fleste bygninger i byen af syne, og jeg prøvede uden held at gætte mig frem til, hvor langt væk den lå. Halvtreds kilometer? Tres?

Det bedste var lugten af valmuerne, der mindede om både kakao og vanilje og kirsebær. Bortset fra da jeg som lille stak ansigtet ind i min mors hår for at indånde hendes duft, var det den mest betagende aroma, der nogensinde havde glædet min lugtesans. Ubetinget. Jeg håbede, at regnen ville holde sig tilbage, men ikke fordi jeg ikke havde lyst til at blive våd. Jeg vidste, at regnen ville forstærke deres lugt yderligere, så skønheden i den måske ligefrem ville tage livet af mig. (Jeg overdriver, men ikke nær så meget, som I måske tror). Jeg så ingen kaniner, hverken store eller små, men jeg kunne høre dem hoppe rundt i græsset og blomsterne, og en enkelt gang så jeg kortvarigt et par ører stikke op. Der var også den syngende lyd af fårekyllinger, og jeg spekulerede på, om de mon var store på samme måde som kakerlakkerne og flagermusene.

Da jeg nærmede mig bagsiden af hytten – vægge af træ, stråtækt tag – standsede jeg forundret op ved synet af det, jeg nu tydeligt kunne skelne. Det var sko, der hang på tørresnorene, som strakte sig på kryds og tværs omkring hytten. Træsko, lærredssko, sandaler, tøfler. En af snorene blev trukket ned af en tung ruskindsstøvle med sølvspænder. Var det mon en syvmilestøvle ligesom i de gamle eventyr? Den lignede i udpræget grad. Jeg kom tættere på og rakte en hånd ud for at røre ved den. Den var blød som smør og glat som silke. *Skabt til at vandre*, tænkte jeg. *Skabt til den bestøvlede kat. Hvor er den anden?*

Som tilkaldt ved tankens kraft gik bagdøren i hytten op, og en kvinde kom ud med den anden støvle i hånden, med spænder der

glimtede i det bløde lys under den hvidgrå himmel. Jeg kunne se, at det var en kvinde, fordi hun var i lyserød kjole og røde sko, og på grund af de svulmende bryster under kjolelivet, men hendes hud var skifergrå og ansigtet grusomt misdannet. Det var nærmest, som om hendes træk var blevet tegnet op med kul, hvorefter en hidsig guddom havde gnedet en hånd hen over dem og tværet og visket dem mere eller mindre helt ud. Hendes øjne var kun sprækker, og det samme gjaldt næseborene. Hendes mund var en halvmåne uden læber. Hun sagde noget til mig, men jeg kunne ikke skelne ordene. Jeg forestiller mig, at hendes stemmebånd har været lige så udviskede som hendes ansigt. Men halvmånen uden læber var umiskendeligt et smil, og der var også en følelse – en *vibe*, om I vil – af, at jeg absolut ikke behøvede at være bange for hende.

„*Hizz, huzz! Azzie? Er?*“ Hun rørte ved støvlen på tørresnoren.

„Ja, den er pæn,“ sagde jeg. „Kan du forstå mig?“

Hun nikkede og lavede en gestus, jeg udmærket kendte: en cirkel dannet af tommel og pegefinger som betyder *okey-dokey* stort set overalt i verden. (Vel undtagen i de sjældne tilfælde, hvor hjernedøde tåber viser den for at signalere *hvid magt*). Hun sagde lidt mere *hizz* og *hazz* og pegede på mine gummisko.

„Hvad?“

Hun hev støvlen ned fra snoren, hvor den var blevet holdt på plads af to træklemmer, den gammeldags slags uden fjeder. Med støvlerne i den ene hånd pegede hun på mine gummisko med den anden. Og så igen på støvlerne.

Måske for at spørge, om jeg kunne tænke mig at bytte.

„Jeg er fristet, men de ser ikke ud til at være min størrelse.“

Hun trak på skuldrene og hængte begge støvler op på snoren. Nogle af de andre sko – samt en enlig grøn snabelsko i satin, sådan en som en kalif ville gå med – hoppede og drejede i den dovne brise. Det gjorde mig en smule omtåget at se ned på det stort set udviskede ansigt. Jeg prøvede at forestille mig hendes træk, som de engang havde været. Det lykkedes næsten.

Hun gik helt hen til mig og snusede til min skjorte med sin sprække af en næse. Så løftede hun hænderne som poter og slog huller i luften.

„Jeg er ikke helt med.“

Hun svajede på fødderne og frembragte en lyd, der tillige med hendes måde at snuse til mig på gjorde det alt sammen lettere at

forstå.

„Mener du Radar?“

Hun nikkede tilstrækkelig ihærdigt til at få det sparsomme brune hår til at stå ud til alle sider. Hun sagde en lyd i retning af *wuzz-wuzz-wazz,* der for mig at høre nok måtte være det tætteste, hun kunne komme på *vuf-vuf-vuf.*

„Hun er hjemme hos mig.“

Hun nikkede og lagde en hånd på brystet oven over hjertet.

„Hvis du mener, at du elsker hende, så gør jeg også,“ sagde jeg. „Hvornår har du sidst set hende?“

Skokvinden så op på himlen, så ud til at regne efter og trak på skuldrene. „Læng.“

„Hvis du mener for længe siden, må det virkelig også have været det, for nu er hun blevet gammel. Hun hopper ikke længere ret meget rundt. Men mr. Bowditch … har du kendt ham? Hvis du kender Radar, må du også have kendt mr. Bowditch.“

Hun nikkede lige så livligt, og med resterne af munden frembragte hun endnu et smil. Hun havde ikke ret mange tænder, men de af dem, jeg kunne se, tog sig iøjnefaldende hvide ud mod den grå hud. „*A'riyan.*“

„Adrian? Adrian Bowditch?“

Hun nikkede tilstrækkelig ihærdigt til at spænde i halsen.

„Men du ved ikke, hvor længe det er siden, at han var her?“

Hun så op på himlen og rystede på hovedet.

„Var Radar ung dengang?“

„*Vap.*“

„Hvalp?“

Mere nikken.

Hun tog min arm og trak mig rundt om hjørnet. (Jeg måtte dukke mig under endnu en snor med dinglende sko for ikke at blive garrotteret). Et stykke jord var blevet vendt og revet, som om hun skulle til at plante noget. Der stod også en faldefærdig lille kærre med et par lange træhåndtag. Der lå to sække i den med noget grønt stikkende ud i enderne. Hun satte sig på knæ og gjorde tegn til mig om at gøre det samme.

Vi sad ansigt til ansigt på den måde. Hendes finger bevægede sig meget langsomt og tøvende, mens hun skrev noget i jorden. Hun tøvede et kort øjeblik, som for at huske det følgende, så fortsatte

hun.

hft godt lv

Og efter en længere pause:

?

Jeg grublede over det og rystede på hovedet. Kvinden lagde sig på alle fire og gentog sin udgave af at gø. Så forstod jeg det.

„Ja," sagde jeg. „Hun har haft et rigtigt godt liv. Men nu er hun som sagt gammel. Og har det ikke … ikke særlig godt."

Lige der ramte det mig. Ikke kun Radar og ikke kun mr. Bowditch, men det alt sammen. Gaven, som var en byrde, jeg forventedes at bære. De opløste kakerlakker og det at finde huset på Sycamore Street 1 splittet ad, sikkert af den samme mand, som havde myrdet mr. Heinrich. Det helt igennem vanvittige ved at befinde sig her og knæle i støvet sammen med en stort set ansigtsløs kvinde, der samlede på sko og hængte dem på tørresnore på kryds og tværs. Men frem for alt Radar. Hvordan hun nogle gange kæmpede for at komme op om morgenen efter at have sovet. Hvordan hun nogle gange ikke spiste op og sendte mig et blik som for at sige *Jeg ved godt, at jeg burde have lyst til det, men det har jeg bare ikke.* Så begyndte jeg at græde.

Skokvinden tog mig om skuldrene og krammede mig. „*I or',*" sagde hun. Og derefter lykkedes det hende med en kraftanstrengelse at få det helt rigtigt. „Det er i orden."

Jeg gengældte hendes kram. Hun lugtede svagt, men på en behagelig måde. Gråden væltede ud af mig i store våde hulk, mens hun holdt om mig og klappede mig på ryggen. Da jeg trak mig væk, græd hun ikke selv – måske kunne hun ikke – men hendes halvmåne af en mund vendte nu nedad i stedet for opad. Jeg tørrede ansigtet i ærmet og spurgte, om mr. Bowditch havde lært hende at skrive, eller om hun kunne det i forvejen.

Hun flyttede sin grå tommelfinger hen ved siden af pegefinger og langfingeren, der ligesom hang sammen.

„Han lærte dig en lille smule?"

Hun nikkede og skrev så igen noget på jorden.

vn

„Han var også min ven. Han er gået bort."

Hun lagde hovedet på skrå, så de tynde hårtjavser faldt ned over skuldrene.

Hun dækkede sine øjensprækker med det mest rendyrkede udtryk

for sorg, jeg nogensinde har set. Så krammede hun mig igen. Hun slap mig, pegede på skoene på den nærmeste snor og rystede på hovedet.

„Nej," medgav jeg. „Han får ikke brug for sko. Ikke længere."

Hun pegede på sin mund og lavede en lettere hæslig tyggebevægelse. Så pegede hun på hytten.

„Hvis du spørger, om jeg vil have noget at spise, så ellers tak, det har jeg ikke tid til. Jeg er nødt til at tage tilbage. Måske en anden gang. Snart. Jeg tager Radar med, hvis det kan lade sig gøre. Før mr. Bowditch døde, sagde han, at der fandtes en måde at gøre hende ung igen. Det lyder tosset, det ved jeg, men han sagde, at det havde virket for hans eget vedkommende. Det er noget med et stort solur. Der." Jeg pegede i retning af byen.

Hendes øjensprækker udvidede sig faktisk en smule, og hendes mund åbnede sig næsten til et **O**. Hun tog sig til kinderne og kom til at ligne det der berømte billede af en skrigende kvinde. Hun bøjede sig ned mod jorden igen og slettede det, hun havde skrevet. Denne gang skrev hun hurtigere, så måske var der tale om et ord, hun havde brugt mange gange, for det blev i hvert fald stavet rigtigt.

fare

„Jeg ved det. Jeg skal nok være forsigtig."

Hun satte de sammensmeltede fingre for sin halvt udviskede mund som for at sige *shhh*.

„Ja. Man skal være stille derinde. Det forklarede han mig også. Hvad hedder du egentlig? Kan du sige mig dit navn?"

Hun rystede utålmodigt på hovedet og pegede på sin mund.

„Det er svært for dig at tale tydeligt."

Hun nikkede og skrev noget på jorden.

Deerie. Hun så på det, rystede på hovedet, slettede det og prøvede igen. *DORA*.

Jeg spurgte, om Deerie var et øgenavn. Eller prøvede i hvert fald på det, men kunne simpelthen ikke få *øgenavn* over mine læber. Det var ikke, fordi jeg havde glemt det, jeg kunne tilsyneladende bare ikke sige det. Jeg opgav. „Var Deerie mr. Bowditchs kælenavn til dig, Dora?" spurgte jeg i stedet.

Hun nikkede og rejste sig, mens hun tørrede hænderne. Jeg rejste mig også.

„Det var en fornøjelse at møde dig, Dora." Jeg kendte hende ikke godt nok til at kalde hende Deerie, men kunne godt forstå, hvorfor

mr. Bowditch havde gjort det. Hun var en god sjæl.

Hun nikkede, klappede mig på brystet og klappede så også sig selv på brystet. For at vise, at vi forstod hinanden, tror jeg. Hendes halvmåne af en mund vendte atter opad, og hun bevægede sig op og ned i sine røde sko på samme måde, som Radar sikkert har bevæget sig op og ned, før den fik så ondt i leddene.

„Ja, jeg skal nok tage hende med, hvis jeg kan. Hvis hun er i stand til det. Og jeg tager hende med til soluret, hvis jeg kan.“ Uanset at jeg ikke anede hvordan.

Hun pegede på mig og løftede derefter forsigtigt hænderne i vejret med håndfladerne nedad. Jeg er ikke sikker, men det har nok betydet *vær forsigtig*.

„Det skal jeg nok. Tusind tak for din venlighed, Dora.“

Jeg vendte mig om mod stien, men hun greb fat i min skjorte og trak mig hen mod bagdøren til sin beskedne bolig.

„Jeg kan virkelig ikke –“

Hun nikkede som tegn på at have forstået, at jeg ikke kunne blive og spise, men hun blev ikke desto mindre ved med at trække. Ved bagdøren pegede hun op. Der var blevet indgraveret noget i overliggeren, højere oppe end Dora selv kunne nå. Det var hans initialer: **AB**. Hans *oprindelige* initialer.

Jeg fik en ide, som muligvis udsprang af min manglende evne til at sige ordet *øgenavn*. Jeg pegede på initialerne. „Det er …“ Jeg havde *svedig sovs* i tankerne som det dummeste slangudtryk, jeg kunne komme på, men som også ville være en god prøveballon.

Jeg kunne ikke få ordet over mine læber. Det ville ganske enkelt ikke ud.

Dora så på mig.

„Utroligt,“ sagde jeg. „Ganske enkelt utroligt.“

10

Jeg gik op ad bakken, dukkede mig under de dinglende ranker og begyndte at gå tilbage gennem passagen. Følelsen af noget fjernt, af en *anden verden*, kom og gik. Ovenover puslede flagermusene, men jeg var for optaget af det, der lige var sket, til at tage mig af det og var også dum nok til at tænde for stavlygten for at se, hvor langt der var igen. De fløj ikke op alle sammen, men et par af dem gjorde, og jeg fik øje på dem i lysstrålen. De var ganske rigtigt store.

Enorme. Jeg gik videre i mørket med den ene hånd frem for mig for at kunne vifte dem væk, hvis de flaksede hen mod mig, men det gjorde de nu ikke. Hvis der var store kakerlakker, hørte jeg dem ikke.

Jeg havde ikke været i stand til at sige *øgenavn*. Jeg havde ikke været i stand til at sige *svedig sovs.* Ville jeg mon kunne sige *klågeåge* eller *kæberasler* eller *yo, vassåder, bro*? Det kunne jeg nok ikke. Jeg var ikke helt sikker på, hvad den manglende evne betød, men jeg havde en formodning om det. Jeg gættede på, at Dora forstod mig, fordi hun forstod engelsk … men hvad nu, hvis hun havde forstået mig, fordi jeg havde talt *hendes* sprog? Hvor ord som *øgenavn* og *svedig sovs* ikke fandtes?

Da brostenene holdt op, og jordunderlaget begyndte, anså jeg det for sikkert at tænde for lyset igen, om end jeg holdt lygten rettet nedad. Der var knap en halv kilometer mellem brostenene og trappen, havde mr. Bowditch sagt, han havde sågar påstået at have målt det. Denne gang glemte jeg ikke at tælle skridt og var netop nået til fem hundrede og halvtreds, da jeg fik øje på trappen. Langt oppe over brønden kunne jeg se lys fra de batteridrevne lamper, han havde installeret.

Jeg gik op med væsentlig større selvsikkerhed, end jeg var gået ned, men holdt stadig højre skulder tæt ind til væggen. Jeg nåede op uden problemer og stod foroverbøjet for at skubbe endnu en planke på plads over brønden, da noget rundt og meget hårdt blev presset ind mod min nakke. Jeg stivnede.

„Lige præcis, du skal bare stå helt stille, så er det ikke noget problem. Jeg skal nok sige til, når du må røre dig.“ Det var ikke spor svært at forestille sig den lyse, syngende stemme sige *Hvad giver du mig, hvis jeg spinder dine strå til guld?*

„Jeg vil helst ikke skyde dig, knægt. Og gør det heller ikke, hvis jeg får det, jeg er kommet efter.“ Og så tilføjede han, mere som ord i en bog end som en latter: „Ha-Ha.“

Kapitel tolv

Christopher Polley. Spildt guld. Ikke særlig venligt. Forberedelser.

1

Jeg kan ikke huske, hvad jeg følte netop da. Til gengæld kan jeg huske, hvad jeg tænkte: *Rumleskaft har en pistol rettet mod min nakke*.

„Hvad er der dernede?“

„Hvad?“

„Du hørte det godt. Du var længe nede i det der hul; jeg var begyndt at tro, at du var *død*, så hvad er der *dernede*?“

En ny tanke meldte sig: *Han kan umuligt vide det. Det kan ingen.*

„Pumpeapparatur.“ Det var det første, jeg kom i tanke om.

„Pumpeapparatur? *Pumpeapparatur*? Så det er der, ha-ha.“

„Ja. Ellers bliver hele baghaven oversvømmet, når det regner. Og vandet løber ned ad vejen.“ Min hjerne begyndte at komme i omdrejninger. „Det er gammelt. Jeg var nede for at se, om jeg skal have nogen fra det offentlige herned for at se på det. Vandvæsenet, du ve –“

„Pis med dig. Ha-ha. Hvad er der i *virkeligheden* dernede? Er der guld?“

„Nej. Kun maskineri.“

„Lad være med at vende dig om, knægt, det vil ikke være klogt. Slet ikke. Du gik altså derned med en kæmpestor revolver, ha-ha, for at se til en vandpumpe?“

„Rotter,“ sagde jeg. Jeg var knastør i munden. „Jeg tænkte, der kunne være rotter.“

„Pis med dig, noget så aldeles. Hvad er det derovre? Mere *pumpeapparatur?* Lad være med at røre dig, bare kig over til højre.“

Jeg kiggede og fik øje på det opløste lig af den store kakerlak, som mr. Bowditch havde skudt. Der var ikke ret meget tilbage af den.

Mit hidtidige sølle forsøg på at bruge min fantasi havde ikke været til nogen hjælp, så jeg sagde bare, at jeg ikke vidste det, og manden, jeg tænkte på som Rumleskaft, var sådan set også ligeglad. Han var kun optaget af den store gevinst.

„Glem det. Nu går vi op og undersøger den gamles pengeskab. Måske ser vi på et tidspunkt også nærmere på *pumpeapparaturet.* Ind i huset med dig, knægt. Og hvis du siger så meget som en lyd på vejen, blæser jeg knoppen af dig. Men først vil jeg have dig til at spænde dit skydejern af, makker, ha-ha, og lade det falde til jorden.“

Jeg begyndte at bøje mig forover for at binde knuderne på snorene op. Pistolen blev atter rettet hårdt mod min nakke.

„Bad jeg dig om at bøje dig forover? Det gjorde jeg vist ikke. Bare spænd bæltet op.“

Jeg spændte det op. Hylsteret ramte mit knæ og vendte bunden i vejret. Revolveren røg ned på skurets gulv.

„Nu kan du spænde det på igen. Flot bælte, ha-ha.“

(Herfra holder jeg stort set op med at gengive det forpulede *ha-ha*, for han sagde det konstant, nærmest som en slags mundtlig tegnsætning. Lad mig blot tilføje, at det var *ekstremt* Rumleskaft-agtigt. Altså uhyggeligt).

„Så kan du vende dig om.“

Jeg vendte mig om, og det gjorde han også. Vi lignede et par figurer i en spilledåse.

„Langsomt, kammerat. Langsomt.“

Jeg gik ud af skuret. Han fulgte efter. I den anden verden havde der været overskyet, men her skinnede solen. Jeg kunne se vores skygger, hans med den ene arm strakt ud og en skyggepistol i skyggehånden. Min hjerne formåede at gå fra første gear til andet, men der var stadig langt op til tredje. Jeg var blevet overlistet, og det noget så grundigt.

Vi gik op ad bagtrappen. Jeg låste døren op, og vi gik ind i køkkenet. Jeg kan huske at tænke på alle de gange, jeg havde været derinde uden nogen anelse om, at jeg snart ville komme derind for sidste gang. For han havde givetvis tænkt sig at slå mig ihjel.

Det måtte bare ikke ske. Jeg kunne ikke lade ham gøre det. Jeg tænkte på, at folk så kunne få kendskab til verdenernes brønd, og forstod, at jeg ikke kunne lade det ske. Jeg tænkte på, hvordan det lokale politi eller delstatspolitiets indsatskorps eller militæret så kunne vælte ind over skokvindens lille have, flå hendes tørresnore ned, efterlade hendes sko på jorden og skræmme hende, og jeg forstod, at jeg ikke kunne lade det ske. Jeg tænkte på, at de samme folk så kunne marchere ind i den forladte by og vække det sovende derinde til live, og jeg forstod, at jeg ikke kunne lade det ske. Men jeg kunne ikke forhindre ham i det. Det var mig, der var til grin.

Ha-ha.

2

Vi gik op ad trappen til første sal med mig forrest og skiderikken Rumleskaft bagefter. Jeg overvejede pludselig at kaste mig baglæns halvvejs oppe og vælte ham ned ad trappen, men undlod at gøre forsøget. Det kunne meget vel lykkes, men omvendt var der også rimelig sandsynlighed for, at jeg ville dø af det. Hvis Radar havde været der, ville hun have kastet sig over Rumle, gammel eller ej, og

sandsynligvis allerede været død nu.

„Soveværelset, kammerat. Det med pengeskabet."

Jeg gik ind i mr. Bowditchs soveværelse. „Det var dig, der dræbte mr. Heinrich, var det ikke?"

„*Hvad?* Det er dog det dummeste, jeg nogensinde har hørt. De har jo allerede fanget ham, der gjorde det."

Jeg lod være med at bore yderligere i det. Jeg vidste det, han vidste det og vidste, at jeg vidste det. Jeg vidste også et par andre ting. Den ene var, at hvis jeg påstod, at jeg ikke kendte koden og insisterede på det, ville han dræbe mig. Den anden ting var en variation af den første.

„Luk skabet op, knægt."

Jeg åbnede klædeskabet. Det tomme hylster slog ind mod låret. Der var ikke meget revolvermand over mig.

„Nu åbner du så pengeskabet."

„Hvis jeg gør det, dræber du mig."

Der fulgte en kort pause, mens han overvejede det indlysende. „Nej, jeg gør ej," sagde han så. „Jeg nøjes med at binde dig, ha-ha."

Ha-ha, lige præcis, for hvordan havde han tænkt sig at gøre det? Mrs. Richland havde omtalt ham som lille, på højde med hende selv, og det ville sige omkring en meter og tres. Jeg var et hoved højere og veltrænet, for tiden takket være praktisk arbejde og cykling. At binde mig uden hjælp fra en, der kunne holde pistolen rettet mod mig, ville slet og ret være umuligt.

„Vil du? Er det rigtigt?" Jeg fik min stemme til at skælve, og tro mig, det var ikke spor svært.

„Ja! Luk så pengeskabet op!"

„Lover du det?"

„Right-o, gamle bønnedreng. Luk det så op, eller jeg sender en kugle i knæet på dig, og så er du færdig som tangodanser, ha-ha."

"Okay. Bare du lover ikke at dræbe mig"

„Det spørgsmål er allerede blevet besvaret, som de siger i retten. Luk så det pengeskab op!"

Bortset fra alt det andet, jeg havde at leve for, kunne jeg ikke lade den kvidrende stemme blive det sidste, jeg hørte. Det kunne jeg bare ikke. „Okay."

Jeg knælede foran pengeskabet. Jeg tænkte *han vil slå mig ihjel* og *jeg kan ikke lade ham slå mig ihjel* og *jeg vil ikke lade ham slå mig ihjel.*

På grund af Radar.

På grund af skokvinden.

Og på grund af mr. Bowditch, som havde givet mig en byrde at bære, fordi der simpelthen ikke var andre til at gøre det.

Jeg fik ro på mig selv.

„Der er ret meget guld," sagde jeg. „Jeg ved ikke, hvor han fik det fra, men svedig sovs er det i hvert fald. Han betalte regninger med det i årevis."

„Klap i og luk det pengeskab op!" Så kunne han åbenbart alligevel ikke nære sig. „Hvor meget?"

„Jeg ved det ikke, mand. Måske en million dollar. Det er i en spand, der er så tung, at jeg ikke engang kan løfte den."

Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle få overlistet det lille røvhul. Hvis vi havde stået ansigt til ansigt, havde det måske været muligt. Ikke med en pistolmunding få centimeter fra min nakke. Men da jeg i sin tid begyndte at dyrke sport på eliteniveau, lærte jeg at slå hjernen fra under kampen og lade kroppen overtage styringen. Det blev jeg også nødt til at gøre nu. Der var ikke andre muligheder. Nogle gange i footballkampe, når vi var bagud, i særdeleshed til udekampe, hvor flere hundrede mennesker hujede ad os, plejede jeg at koncentrere mig om det andet holds quarterback og sige til mig selv, at han var en gennemført led stodder, og at jeg ikke blot ville fælde ham, men fandeme *smadre* ham. Det virkede som regel ikke særlig godt, medmindre den anden var en blærerøv, som satte en skadefro mine op efter en god aflevering, men det virkede med ham her. Han havde en skadefro *stemme*, og ham havde jeg ingen problemer med at hade.

„Hold så op med at trække det ud, lille bønne lille bønne bønnedreng. Luk så det pengeskab op, eller du kommer aldrig til at gå lige igen."

Aldrig at gå overhovedet lød mere sandsynligt.

Jeg drejede kombinationslåsen den ene vej … så den anden … og så tilbage igen. Tre tal inde, et tilbage. Jeg risikerede at se mig over skulderen og fik øje på et smalt ansigt – næsten et væselansigt – under en White Sox-kasket af ældre dato med høj puld og en rød cirkel i stedt for **O**'et i *Sox*. „Må jeg i det mindste ikke beholde noget af det?"

Han udstødte en lille kvidrende latter. Det lød ækelt. „Luk det så op! Lad være med at kigge på mig, og luk det op!"

Jeg drejede kombinationslåsen hen på det sidste tal. Jeg trak i håndtaget. Jeg kunne ikke se ham kigge mig over skulderen, men jeg kunne lugte sur sved af den slags, der nærmest størkner i den pågældendes hud efter ikke at have været i bad i lang tid.

Pengeskabet gik op. Jeg tøvede ikke, for hvis man tøver, har man allerede tabt. Jeg greb fat i kanten af spanden og vendte bunden i vejret på den ind mellem mine spredte knæ. Guldkuglerne væltede ud og hen over gulvet i alle mulige retninger. I samme øjeblik kastede jeg mig ind i klædeskabet. Han skød, det lød ikke meget højere end et mellemstort kanonslag. Jeg kunne mærke projektilet passere mellem min skulder og mit øre. Sømmen på en af mr. Bowditchs gammeldags habitjakker rystede, da projektilet gik gennem den.

Mr. Bowditch havde sko i et antal, som kunne have gjort ethvert stormagasin misundelig. Jeg tog fat i en tung snøresko, rullede om på siden og kastede den. Han dukkede sig. Jeg kastede den anden sko. Han dukkede sig igen, men denne gang ramte skoen ham i brystet. Han trak sig baglæns ud mellem guldkuglerne, som stadig trillede afsted, og benene forsvandt under ham. Han landede hårdt med benene ud til siden, men slap ikke pistolen. Den var meget mindre end mr. Bowditchs kaliber 45-revolver, hvilket sikkert også var forklaringen på dens lydsvage bjæffen.

Jeg prøvede ikke på at rejse mig, men nøjedes med at komme op på hug og sætte af fra den stilling. Jeg fløj hen over det trillende guld som en anden Superman og landede oven på ham. Jeg var stor, og han var lille. Luften gik ud af ham med et *whuff*. Han havde udstående øjne. Hans læber var røde og skinnede af spyt.

„Kom … væk … fra … mig!“ En anstrengt hvisken uden ret meget luft.

Det kunne han godt glemme alt om. Jeg rakte ud efter hånden med pistolen, fik ikke fat i den og gjorde et nyt forsøg, før han kunne nå at rette den mod mit ansigt. Pistolen gik af for anden gang. Jeg ved ikke, hvor projektilet havnede, og tænkte heller ikke nærmere over det, for det var i hvert fald ikke i mig. Hans håndled var glat af sved, så jeg lukkede hånden om det og vred til af alle kræfter. Der lød et knæk. Han udstødte et skingert skrig. Pistolen faldt ud af hans hånd og ramte gulvet. Jeg tog den og rettede den mod ham.

Han udstødte det skingre skrig igen og satte sin raske hånd for

ansigtet, som om den kunne standse et projektil. Den anden hånd flaprede bare rundt for enden af det brækkede håndled, som allerede var begyndt at hæve. „Nej, lad være! Lad være med at skyde mig! Vil du ikke *nok*?“

Uden et eneste skide ha-ha.

3

På dette tidspunkt vil jeg tro, at I har fået en ganske god fornemmelse af unge Charlie Reade – lidt ligesom helten i en af de her young adult-eventyrromaner. Jeg er drengen, som var alene med min far, mens han drak, tørrede hans bræk op, bad (liggende på knæ) for hans helbredelse og rent faktisk fik sin bøn opfyldt. Jeg er drengen, som reddede en gammel mand, efter at han var faldet ned fra en stige i et forsøg på at rense tagrender. Som besøgte ham på hospitalet og derefter plejede ham, efter at han var kommet hjem. Som forelskede sig i den gamle mands trofaste hund, ligesom den trofaste hund forelskede sig i ham. Jeg spændte en kaliber 45 på, kæmpede mig gennem en mørk korridor (for ikke at tale om det forvoksede dyreliv i den) og kom ud i en anden verden, hvor jeg blev venner med en gammel kvinde med beskadiget ansigt, som samlede på sko. Jeg er drengen, som overmandede mr. Heinrichs morder ved på listig vis at smide guldkugler ud på gulvet, så han mistede balancen og gik omkuld. Hold da op, jeg dyrkede ligefrem to sportsgrene på eliteniveau! Høj og stærk og uden bumser! Perfekt, ikke sandt?

Jeg var bare også drengen, som puttede kanonslag i postkasser og sprængte noget i luften, som måske var vigtig post til nogen. Jeg var drengen, som smurte hundelort på forruden af mr. Dowdys bil og sprøjtede sekundlim i tændingslåsen på mrs. Kendricks gamle Ford Wagon, da Bertie og jeg fandt den stående ulåst. Jeg væltede gravsten. Jeg stjal i butikker. På alle ekspeditionerne var Bertie Bird sammen med mig, og selv om det var Birdman, som indtelefonerede bombetruslen, forhindrede jeg ham ikke i at gøre det. Der var også andre ting, som jeg skammer mig for meget over til at ville fortælle jer om. Jeg kan bare sige så meget, at vi skræmte nogle små unger så voldsomt, at de begyndte at græde og tissede i bukserne.

Ikke særlig pænt, vel?

Og nu var jeg vred på den lille mand i hans beskidte fløjlsbukser

og Nike-træningsjakke og tjavsede, fedtede hår, som hang ned over panden øverst i hans smalle væselansigt. Jeg var (selvfølgelig) vred af den grund, at han ville have dræbt mig efter at have fået guldet – han havde allerede dræbt én gang, så hvorfor ikke? Jeg var vred af den grund, at *hvis* han havde dræbt mig, ville politiet – sikkert anført af kriminalkommissær Gleason og hans bøvede uniformerede hjælpere Witmark og Cooper – i løbet af deres efterforskning være gået ind i skuret og fundet noget, der til sammenligning ville få mordet på Charles McGee Reade til at ligne en bagatel. Frem for alt var jeg vred af den grund – I tror måske ikke på det, men det passer – at den lille mands indblanding gjorde det alt sammen meget mere kompliceret. Skulle jeg melde ham til politiet? I så fald ville guldet blive opdaget, og det ville igen føre alle mulige spørgsmål med sig. Selv hvis jeg samlede det alt sammen op og lagde det tilbage i pengeskabet, ville mr. Ha-Ha fortælle dem om det. Måske i håb om velvilje fra anklagemyndighedens side eller måske bare af ren og skær ondskab.

Løsningen på mit problem var indlysende nok. Hvis han var død, kunne han ikke fortælle nogen om noget. Forudsat at mrs. Richlands hørelse ikke var lige så skarp som hendes øjne (og mere højlydte havde de to skud heller ikke været), behøvede politiet slet ikke at komme. Jeg havde sågar et sted at gøre af liget.

Det havde jeg vel?

4

Selv om han stadig havde hånden for ansigtet, kunne jeg se hans øjne inde bag de udspilede fingre. Blå, rødsprængte og med ansats til tårer. Han vidste, hvad jeg overvejede; det kunne han se i *mit* blik.

„Nej. Vil du ikke nok lade være. Lad mig gå. Eller tilkald politiet, hvis du absolut skal. Bare ikke s-s-slå mig ihjel!“

„Sådan som du havde tænkt dig at slå mig ihjel?“

„Det havde jeg ikke! Jeg sværger ved Gud, jeg sværger på min mors grav, *det havde jeg ikke, jeg sværger!*“

„Hvad hedder du?“

„Derek! Derek Shepherd!“

Jeg slog ham i ansigtet med hans egen pistol. Jeg kunne godt påstå, at jeg ikke havde tænkt mig at gøre det, eller at jeg først blev

klar over, at jeg ville gøre det, da det var sket, men det ville være løgn. Jeg var udmærket klar over det og nød det. Blodet sprøjtede ud fra hans næse. Og sivede ned fra hans mundvig.

„Som om jeg aldrig har set *Greys hvide verden*, røvhul? Hvad hedder du?“

„Justin Townes.“

Jeg slog ham igen. Han prøvede at rykke baglæns, men det fik han ikke noget ud af. Jeg er ikke specielt hurtig til bens, men mine reflekser er der ikke noget i vejen med. Jeg er temmelig sikker på, at jeg denne gang brækkede hans næse og ikke blot slog hul på den. Han skreg … men som en lys hvisken.

„Som om jeg heller aldrig har hørt om Justin Townes Earle. Jeg har sågar et af hans album. Du får én chance til, tumpe. Så sender jeg en kugle i hovedet på dig.“

„Polley,“ sagde han. Hans næse var begyndt at hæve – det var hele den ene side af hans ansigt sådan set – og han lød, som om han var stærkt forkølet. „Chris Polley.“

„Smid din tegnebog hen til mig.“

„Jeg har ikke nogen –“

Han så mig trække hånden tilbage og satte sin raske hånd for ansigtet igen. Men den hånd havde jeg også planer med, hvilket givetvis vil sænke mit omdømme i jeres øjne yderligere, men I skal også huske på den klemme, jeg befandt mig i. Desuden havde jeg endnu en gang Rumleskaft i tankerne. Jeg kunne muligvis ikke få stodderen her til at stikke en fod i jorden og flå sig selv midt over, men jeg kunne sikkert få ham til at løbe væk. Ligesom Honningkagemanden, ha-ha.

„Okay, okay.“

Han rejste sig og stak en hånd i baglommen på fløjlsbukserne, som ikke blot var snavsede, men decideret beskidte. Træningsjakkens ene ærme var revnet, og kanterne var flossede. Hvor han end boede, var det ikke på Hilton. Tegnebogen var slidt og skrammet. Jeg åbnede den længe nok til at få øje på en enkelt tier i seddelklippen og et kørekort udstedt til Christopher Polley. Billedet forestillede en yngre udgave af ham med ansigtet intakt. Jeg lukkede den og stak den i baglommen med min egen tegnebog i. „Dit kørekort er åbenbart udløbet i 2008. Du bør måske overveje at få det fornyet. Hvis du altså lever så længe.“

„Jeg kan ikke –“ Hans mund klappede i.

„Kan ikke få det fornyet? Er du blevet fradømt det? Har du kørt spritkørsel? Eller handler det om fængsel? Har du været i fængsel? Var det mon derfor, du var så lang tid om at bestjæle og myrde mr. Heinrich? Fordi du sad i Stateville?“

„Ikke der.“

„Hvor så?“

Han sagde ikke noget, og jeg besluttede mig for at være ligeglad. Det var, som mr. Bowditch kunne have sagt, ikke relevant.

„Hvorfra vidste du besked om guldet?“

„Jeg så noget af det i pølseæderens butik. Før jeg røg ind.“ Jeg kunne godt have spurgt, hvordan han fandt ud af, hvor guldet kom fra, og hvordan han fik lokket den hjemløse ved navn Dwyer i en fælde, men jeg var temmelig sikker på allerede at kende svarene. „Lad mig gå. Jeg lover aldrig mere at genere dig.“

„Det kommer du nemlig ganske rigtigt ikke til. Du kommer nemlig ind at sidde, og denne gang ikke kun i det lokale fængsel. Jeg sender politiet efter dig, Polley. Du ryger ind for mord, og så lad os prøve at høre dig sige ha-ha til det.“

„Jeg sladrer! Jeg sladrer om guldet! Du får ikke noget af det!“

Altså, det *ville* jeg nu rent faktisk, for i henhold til testamentet var det mit, men det vidste han ikke noget om.

„Det er rigtigt,“ sagde jeg. „Tak for at minde mig om det. Så bliver jeg alligevel nødt til at sætte dig ned til pumpeapparaturet. Heldigvis for mig er du en lille skid. Det får jeg ikke ondt i ryggen af.“

Jeg løftede pistolen. Jeg kunne godt hævde, at det var bluff, men jeg er ikke helt sikker. Jeg hadede ham også for at have endevendt mr. Bowditchs hus, for at have *vanhelliget* det. Og som jeg vist allerede har sagt, ville det gøre det hele meget lettere at dræbe ham.

Han skreg ikke – han havde vist ikke mere luft tilbage – men han stønnede. Skrævet i hans bukser begyndte at blive mørkt. Jeg sænkede pistolen … en anelse.

„Jeg kan jo også vælge at lade dig leve, mr. Polley. Ikke blot leve, men gå din egen vej, som det hedder i sangen. Har det nogen interesse?“

„Ja. *Ja!* Lad mig gå, så vil jeg aldrig mere genere dig!“

Sådan taler en sand Rumleskaft, tænkte jeg.

„Hvordan er du kommet hertil? Er du gået? Eller har du taget

bussen til Dearborn Avenue?“ Ud fra den ensomme tier i hans seddelklip at dømme, havde han i hvert fald næppe taget en Juber. Han kunne have tømt mr. Heinrichs baglokale – det tydede det plantede bevismateriale på – men i så tilfælde havde han endnu ikke fået omsat noget af byttet til kontanter. Måske var han ikke klar over, hvordan han skulle gøre det. At være snu var ikke nødvendigvis det samme som at være kvik. Eller have de rigtige forbindelser.

„Jeg kom gennem skoven.“ Han pegede med sin raske hånd i retning af træbæltet bag mr. Bowditchs grund, det sidste levn af Sentryskoven, som for hundrede år siden havde dækket denne del af byen.

Jeg skiftede mening med hensyn til hans beskidte bukser og sønderrevne jakke. Mrs. Richland havde ikke sagt noget om, at den lille mands fløjlsbukser var snavsede, og det ville hun i givet fald have gjort – hendes øjne var der i hvert fald ikke noget i vejen med – men det var så også flere dage siden, hun havde set ham. Mit gæt var, at han ikke blot var kommet gennem skoven, men også boede i den. Et eller andet sted ikke langt fra hegnet for enden af mr. Bowditchs baghave fungerede et stykke bjærget presenning sikkert som tag for mandens få ejendele. Et eventuelt bytte fra mr. Heinrichs butik ville være begravet i nærheden, ligesom piraterne i bøgerne plejede at gøre. Piraterne i bøgerne begravede bare deres dubloner og realer i kister. Polleys lå snarere i en taske med en etiket lydende AMERIKANSK ABONNEMENTSERVICE.

Hvis jeg havde ret, havde han slået lejr tæt nok på til at holde udkig efter en vis Charles Reade. Han vidste fra Heinrich, hvem jeg var. Han kunne have set mig på min udflugt til Stantonville. Og da Polley efter at have endevendt huset ikke havde fundet andet end et låst pengeskab, havde han bare ventet på mig i den tro, at jeg ville komme for at hente guldet. Det ville han nemlig *selv* have gjort.

„Op at stå. Vi skal nedenunder. Pas på guldhaglene, hvis ikke du har lyst til at gå omkuld endnu en gang.“

„Må jeg ikke tage et par stykker? Bare et par stykker? Jeg er flad, mand!“

„Og gøre hvad? Bruge et til at betale hos McDonald’s?“

„Jeg kender en fyr oppe i Chi. Han vil ikke give mig deres rigtige værdi, men –“

„Du kan tage tre.“

„Fem?“ Han prøvede at smile, som om han ikke havde planlagt at dræbe mig i samme øjeblik, pengeskabet var blevet åbnet.

„Fire.“

Han bøjede sig ned, samlede dem hurtigt op med den raske hånd og skulle til at stoppe dem i bukselommen.

„Der er fem. Smid det ene.“

Han sendt mig et smalt, vredt blik – et Rumleskaftblik – og smed et af dem. Det trillede hen over gulvet. „Du er en ond dreng.“

„Når det kommer fra St. Christopher af skovene, skammer jeg mig virkelig.“

Han løftede overlæben og blottede sine gule tænder. „Rend mig i røven.“

Jeg løftede hans pistol, som lignede en kaliber 22. „Du bør aldrig sige rend mig i røven til en med et skydevåben. Det er uklogt, ha-ha. Gå så nedenunder.“

Han gik ud af værelset, mens han holdt sit brækkede håndled ind mod brystet og havde godt fat om guldkuglerne i den raske hånd. Jeg fulgte efter. Vi gik gennem stuen og ud i køkkenet. Han standsede op ved døren.

„Fortsæt. Gennem baghaven.“

Han vendte sig om og så på mig med opspærrede øjne og bævende læber. „Du vil slå mig ihjel og putte mig ned i hullet!“

„Så havde jeg nok ikke givet dig noget af guldet,“ sagde jeg.

„Du tager det tilbage!“ Han begyndte atter at græde. „Du tager det tilbage og putter mig ned i *h-h-hullet*!“

Jeg rystede på hovedet. „Der er hegn om grunden, og du har brækket håndleddet. Du kommer ikke over uden hjælp.“

„Jeg skal nok klare det! Jeg vil ikke have hjælp af dig!“

„Gå,“ sagde jeg.

Han gik grædende afsted uden at være sikker på, om han ville blive skudt i nakken. For igen var det sådan, han *selv* ville have gjort. Han holdt først op med at klynke, da vi kom forbi den åbne dør til skuret, og han kunne konstatere, at han stadig var i live. Vi nåede hen til hegnet, som var omkring halvanden meter højt – højt nok til at holde Radar inde, da hun var yngre.

„Jeg vil ikke se dig igen.“

„Det kommer du heller ikke til.“

„Aldrig nogensinde.“

„Det kommer du heller ikke til, det lover jeg."

„Håndslag." Jeg rakte hånden frem.

Han tog den. Snu, men ikke videre kvik. Som sagt. Jeg vred hans hånd om og hørte den knækkende lyd af knogler, der splintredes. Han skreg og faldt på knæ med begge hænder ind til brystet. Jeg stak pistolen i baglommen som en anden filmskurk, greb fat i ham og løftede ham. Det var let nok. Han kan ikke have vejet meget over tres kilo, og på dette tidspunkt var jeg så høj af adrenalin, at det dunkede for mine ører. Jeg kastede ham over hegnet. Han landede på ryggen i en bunke visne blade og knækkede kviste og udstødte små gispende skrig af smerte. Han flaksede med sine ubrugelige hænder. Jeg lænede mig ind over hegnet som en anden vaskekone i en historie, ivrig efter at høre den seneste landsbysladder.

„Afsted, Polley. Bare løb, og kom aldrig tilbage."

„Du har brækket mine hænder! *Du har fandeme brækket mine* –"

„Du er heldig, at jeg ikke dræbte dig!" råbte jeg efter ham. „Jeg havde lyst til det og var også lige ved at gøre det, og hvis jeg nogensinde ser dig igen, gør jeg det! Kom så afsted med dig! Mens du stadig har mulighed for det!"

Han sendte mig et sidste blik med opspilede, blå øjne og striber af snot og tårer i det hævede ansigt. Så vendte han sig om og tumlede med de brækkede hænder ind mod brystet afsted gennem den sekundære skov, som nu udgjorde de sidste sørgelige rester af Sentryskoven. Jeg så ham forsvinde uden antydning af dårlig samvittighed over mine handlinger.

Det var ikke spor pænt af mig.

Ville han komme tilbage? Ikke med to brækkede håndled, nej. Ville han sladre til nogen, en ven eller en forbryderkollega? Jeg havde svært ved at forestille mig Polley have kolleger eller venner. Ville han gå til politiet? Med mit kendskab til Heinrich var det en absurd tanke. Uanset hvad kunne jeg ganske enkelt ikke få mig til at dræbe ham med koldt blod.

Jeg gik indenfor igen og samlede guldkuglerne op. De var røget ud over det hele, og det tog længere tid end det samlede opgør med Polley. Jeg lagde dem ind i pengeskabet sammen med det tomme medaljonbælte og hylster og forlod huset. Jeg sørgede for at trække skjorten op af bukserne, så den hang ud over pistolen i min baglomme, men var alligevel glad for at konstatere, at mrs. Richland ikke stod for enden af sin indkørsel og skyggede med

hånden.

5

Jeg gik langsomt ned ad bakken, for mine ben rystede stadig. Fandeme så, min *hjerne* rystede. Jeg var på vej op ad vores egen verandatrappe, før det gik op for mig, at jeg var blevet sulten. For ikke at sige glubende sulten.

Radar ventede på at byde mig velkommen, men ikke på den sædvanlige overstrømmende måde, blot med en glad hale, der slog et par gange mod gulvet, og ved at gnide hovedet op ad mit lår, før hun gik tilbage til sit tæppe. Det gik op for mig, at jeg havde forventet en overstrømmende velkomst, fordi det føltes, som om jeg havde været væk længe. I virkeligheden havde det været under tre timer. Der var sket meget på den tid – mit liv havde ændret sig afgørende. Jeg tænkte på Scrooge i *Et juleeventyr* og hans konstatering af, at *ånderne har gjort det på en nat.*

Der var farsbrød tilbage i køleskabet, og jeg lavede et par tykke sandwich med rigelig ketchup. Jeg var nødt til at fylde depoterne op, for min dag var kun lige begyndt. Jeg havde meget at forberede til i morgen. Jeg havde ikke tænkt mig at tage i skole, og min far ville måske – for ikke at sige sandsynligvis – komme hjem til et tomt hus. Jeg ville prøve at finde soluret, som mr. Bowditch havde talt om. Jeg tvivlede ikke længere på, at det var der, og jeg tvivlede heller ikke på, at det kunne skrue tiden tilbage for en gammel schæfer, som lige nu lå og sov på sit tæppe inde i stuen. Jeg var derimod knap så sikker på, at jeg kunne få hende ned ad vindeltrappen, og jeg havde absolut ingen anelse om, hvordan jeg ville få hende de tres (eller firs eller hundrede) kilometer ind til byen. Derimod *var* jeg sikker på, at det skulle være nu.

6

Jeg spiste og tænkte samtidig. Hvis jeg skulle være væk og tage Radar med mig, skulle jeg lægge et falsk spor, som førte i en anden retning end mr. Bowditchs hus. På vej ud i garagen fik jeg en ide, som jeg nok mente ville fungere. Det blev den nødt til.

Jeg hentede min fars trillebør og fik en bonus oven i hatten. På en af hylderne stod der en pose kalciumhydroxid, bedre kendt som

læsket kalk. Og hvorfor havde far så det stående? Lige præcis. Kakerlakker. Nogle i kælderen og andre i garagen. Jeg lagde posen i trillebøren, gik ind i huset og viste Radar hendes snor.

„Hvis jeg tager dig med op på bakken, er du så en god hund?“

Det forvissede hun mig om med øjnene, så jeg gav hende snor på, hvorefter vi gik op til Sycamore Street 1 på den måde, at jeg skubbede trillebøren, mens hunden gik afsted ved siden af mig. Mrs. Richland var tilbage på sin sædvanlige udkigspost, og jeg forventede halvvejs at høre hende spørge om, hvad alt postyret tidligere havde handlet om. Det gjorde hun dog ikke, men nøjedes med at spørge, om jeg havde tænkt mig at gøre mere ved stedet. Det bekræftede jeg.

„Det er virkelig fint af dig. Jeg går ud fra, at hans arvinger vil sætte det til salg, vil de ikke? Måske vil du ligefrem få betaling fra boet, men det ville jeg nu ikke selv satse på. Advokater er nærige. Forhåbentlig finder de nye ejere ikke på at rive det ned, det er meget pænere nu. Ved du, hvem der har arvet det?“

Det gjorde jeg ikke, sagde jeg.

„Nå, men hvis du hører noget om udbudsprisen, så sig til. Vi har også selv overvejet at sælge.“

Vi antydede eksistensen af en mr. Richland. Hvem skulle nu have troet det?

Jeg lovede at gøre det (gu ville jeg ej) og kørte trillebøren om bagved med Radars snor viklet om håndleddet. Den gamle tøs fulgte godt med, men så var turen op ad bakken heller ikke længere. De mange kilometer til den forladte by, derimod? Det ville hun aldrig kunne klare.

Denne gang var Radar roligere, men så snart jeg havde taget snoren af hende, fortsatte hun direkte hen til sovesofaen i stuen, snusede til den fra ende til anden og lagde sig ned ved siden af den. Jeg hentede en skål vand til hende og gik så ud i skuret med posen med læsket kalk. Jeg strøede det ud over resterne af kakerlakken og så med en vis overraskelse forrådnelsesprocessen blive speedet yderligere op. Der kom en hvæsende, boblende lyd. Der steg damp op fra resterne, som snart kun ville være en pyt læsket væske.

Jeg samlede revolveren op, tog den med ind i huset og lagde den i pengeskabet. Jeg bemærkede et par guldkugler, der var trillet ind i et hjørne, og smed dem op i spanden til det øvrige guld. Da jeg kom nedenunder igen, sov Radar tungt.

Godt, tænkte jeg. *Få endelig sovet, for i morgen får du virkelig travlt, tøs.*

Selv havde jeg allerede travlt, og det var kun godt. Det afholdt mig ikke fra at tænke på den anden verden – de røde valmuer på begge sider af stien, skokvinden næsten uden ansigt og glastårnene inde byen – men ved at have travlt undgik jeg nok en forsinket reaktion på at have været lige ved at komme galt afsted med Christopher Polley. Og det havde virkelig været lige ved. I den grad.

Det lille røvhul havde under sin jagt på guld ikke interesseret sig for bunkerne af læsestof i gangen mellem køkkenet og bagdøren. Jeg besværede mig heller ikke selv med bøgerne, men brugte en time på at køre bunker af blade – som praktisk nok var bundtet sammen med sejlgarn – ud i skuret på trillebøren. Nogle af dem lagde jeg oven på resterne af kakerlakken. Når jeg næste gang gik derned – når *vi* gik derned – ville jeg lægge bunkerne ud på brædderne og prøve at skjule åbningen helt.

Da jeg var færdig, gik jeg tilbage til huset og vækkede Radar. Jeg gav hende en godbid fra spisekammeret, og så gik vi hjem. Jeg mindede mig selv om at tage hendes legetøjsabe med i morgen. Måske ville hun gerne have den, når vi var nået frem til vores bestemmelsessted. Hvis hun altså ikke faldt ned ad trappen og trak mig med.

Hvis hun i det hele taget ville gå ned ad trappen.

Da jeg kom tilbage, lagde jeg Polleys automatpistol, hans tegnebog og et par andre ting ned i min rygsæk – ikke meget, men næste dag ville der komme mere til fra mr. Bowditchs spisekammer – og satte mig derefter ned for at skrive et brev til min far. Jeg ville helst droppe det, men vidste på den anden side, at jeg ikke kunne tillade mig det. Det var et svært brev at skrive.

Kære far

Du vil komme hjem til et tomt hus, for jeg er taget til Chicago med Radar. Jeg har fundet en fyr på internettet, som har haft utrolig succes med at gøre gamle hunde raske og livlige igen. Jeg har haft kendskab til ham i nogen tid, men kender din holdning til „kvaksalverkure“, og har derfor ikke haft lyst til at fortælle dig om det. Måske er det fup, men på grund af min arv kan jeg sagtens tillade mig at bruge 750 dollar på det. Jeg vil ikke bede dig om at lade være med at blive urolig, for det ved jeg, at du vil blive, også selv om der ikke er noget at være urolig for.

Derimod VIL jeg bede dig om ikke at prøve på at dulme uroen med en drink. Hvis jeg kom tilbage og fandt ud af, at du var begyndt at drikke igen, ville det knuse mit hjerte. Lad være med at ringe, for jeg har slukket for min telefon (Om den var tændt eller slukket, spillede ikke nogen rolle, der hvor jeg skulle hen). *Jeg er snart hjemme igen, og hvis det lykkes, bliver det med en helt ny hund!*

Stol på mig, far, jeg ved, hvad jeg gør.

Kærligst,

Charlie

Nå ja, jeg håbede i hvert fald på, at jeg vidste det.

Jeg lagde beskeden i en kuvert, skrev FAR udenpå og efterlod den på køkkenbordet. Så åbnede jeg min bærbare og skrev en mail til dsilvius@hillviewhigh.edu. Indholdet var mere eller mindre det samme. Jeg tænkte, at hvis mrs. S. havde befundet sig i lokalet, mens jeg skrev den, havde hun lugtet pjæk lige på stedet. Jeg indstillede mailen til afsendelse, så den ville ankomme til hendes arbejdscomputer torsdag eftermiddag. To dages ubegrundet fravær kunne jeg nok slippe afsted med, men næppe tre. Hensigten var at give far så lang tid på kurset som muligt. Jeg kunne kun håbe på, at mrs. S. ikke ville ringe ham op, når hun modtog min mail, men jeg var samtidig klar over, at hun sikkert ville gøre det under alle omstændigheder, og at han måske på det tidspunkt allerede ville være på vej tilbage. Det egentlige formål var at lade så mange mennesker som muligt tro, at jeg var på vej til Chicago.

Til det formål ringede jeg også til politistationen op og spurgte, om kriminalkommissær Gleason var til stede. Det var han, og jeg spurgte, om de havde fundet nogen spor i forbindelse med indbruddet i Sycamore Street 1. „Jeg tænkte, at jeg ville spørge i dag, for i morgen tager jeg til Chicago med mr. Bowditchs hund. Jeg har fundet en fyr deroppe, som kan udrette mirakler med gamle hunde."

Gleason forklarede, at der ikke var noget nyt, og det havde jeg heller ikke forventet. Indbrudstyven havde jeg selv taget mig af … eller det håbede jeg i hvert fald. Gleason ønskede mig held og lykke med det gamle kræ. Det ønske tog jeg til mig af et ærligt hjerte.

Om aftenen puttede jeg yderligere tre af de nye piller i Radars foder. Næste dag ville jeg give hende tre til. Der var ikke ret mange tilbage i glasset, men det var måske også i orden. Jeg var ikke helt sikker på, hvad det var, men jeg havde dog en forestilling om, at det virkede som hundespeed. De forkortede hendes liv, samtidig med at de peppede hende op. Jeg overbeviste mig selv om, at jeg bare skulle have hende ned ad trappen, for derefter … nå ja, det kunne jeg ikke vide noget om.

Min telefon virkede igen (selv om jeg skulle genstarte den for at få den til at vise den rigtige tid), og omkring klokken syv ringede den. FAR stod der på skærmen. Jeg tændte for tv'et og skruede lidt op for lyden, før jeg svarede.

„Hej, Charlie, er alting i orden?"

„Ingen problemer. Har du fået klatret i træer?"

Han lo. „Ingen træer, det regner heroppe. En hel masse hujende holdstemning i stedet. Forsikringsfolk i Vildmarken. Hvad ser du?"

„SportsCenter."

„Har hunden det godt?"

„Radar?" Hun kiggede op fra sit tæppe. „Hun har det glimrende."

„Spiser den stadig?"

„Hver eneste bid af sin aftensmad, og hun slikkede også skålen."

„Det er godt at høre."

Vi snakkede lidt mere. Han lød ubekymret, så jeg må have gjort et overbevisende indtryk. Det gjorde mig glad og skamfuld på samme tid.

„Jeg ringer i morgen aften, hvis du gerne vil have det."

„Nøh, jeg tager måske ud og spiser burger og spiller minigolf med et par fyre."

„Og piger?"

„Altså … måske er der piger til stede. Jeg skal nok ringe, hvis der sker noget. For eksempel går ild i huset."

„Det lyder fornuftigt. Sov godt, Chip."

„I lige måde." Jeg kunne se brevet på køkkenbordet. Jeg brød mig ikke om at lyve for min far, men kunne heller ikke se anden udvej. Det var en situation helt ud over det sædvanlige.

Jeg slukkede for tv'et og gjorde mig klar til at tørne ind klokken otte for første gang i umindelige tider. Til gengæld havde jeg tænkt mig at stå tidligt op. *Jo før begyndt, desto hurtigere gjort,* plejede min

mor at sige. Nogle gange skulle jeg se på et billede af hende for at huske helt præcis, hvordan hun så ud, men til gengæld kunne jeg sagtens huske alle hendes små mundheld. Hjernen er en mærkelig maskine.

Jeg låste, men ikke fordi jeg var bange for Polley. Han vidste givetvis, hvor jeg boede, men lige nu havde han to brækkede håndled, mens jeg havde hans pistol. Desuden havde han hverken penge eller legitimation. Jeg gættede på, at han allerede var ved at blaffe til „Chi," som han kaldte det, for at prøve at omsætte de fire guldkugler til kontanter. Hvis han overhovedet var i stand til at få dem omsat, regnede jeg ikke med, at han ville få meget mere end en femtedel af deres værdi, og det havde jeg det helt fint med. Svedig sovs. Hver gang jeg begyndte at have ondt af ham eller få dårlig samvittighed, tænkte jeg på, hvordan han pressede pistolmundingen ind i nakken på mig og gav mig besked på ikke at vende mig om, for det ville være uklogt. Jeg var dog glad for ikke at have dræbt ham. Trods alt.

Mens jeg børstede tænder, betragtede jeg mig grundigt i spejlet. Jeg mente, at jeg lignede mig selv, hvilket var ganske forbløffende efter alt det, der var sket. Jeg gurglede hals, vendte mig om og så Radar sidde i døråbningen til badeværelset. Jeg bøjede mig ned og nussede pelsen på begge sider af ansigtet. „Hvad så, tøs, har du lyst til at komme med ud på eventyr i morgen?"

Hun logrede, gik ind på gæsteværelset og lagde sig for enden af sengen. Jeg tjekkede vækkeuret på min telefon en ekstra gang for at være helt sikker på, at det var indstillet til klokken fem, og slukkede lyset. Jeg forventede at være længe om at falde i søvn efter sådan en rutsjebanetur af en dag, men begyndte at døse hen nærmest omgående.

Jeg spurgte mig selv, om jeg virkelig var parat til at risikere livet og med sikkerhed få en ordentlig røvfuld problemer på halsen, både med min far og med skolen, på grund af en gammel hund, som allerede – målt i hundeår – havde haft et helvedes godt liv. Svaret var efter alt at dømme ja, men det handlede ikke kun om det. Det handlede også om det forunderlige ved det, det mystiske ved det. Jeg havde fundet en anden verden, for fanden. Jeg ville se byen med de grønne tårne og finde ud af, om det virkelig *var* Oz, blot med et grufuldt uhyre – Gogmagog – i midten i stedet for en svindler, der talte omme bag et forhæng. Jeg ville finde soluret og se, om det vitterlig gjorde, som mr. Bowditch havde påstået. Og I

skal også huske på, at jeg var sytten, som er den oplagte alder både til at tage på eventyr og til at tage dumme beslutninger.

Men jo, det var mest på grund af hunden. Jeg elskede hende og havde ikke lyst til at give slip på hende.

Jeg lagde mig om på siden og faldt i søvn.

Kapitel tretten

Opkald til Andy. Radar tager en beslutning.
Stuvning. Gopien.

1

Selv om Radar virkede overrasket over at skulle op midt om natten, var hun helt med på at spise morgenmad (med yderligere tre piller i) og gå op ad bakken til nummer 1. Inde hos fru Richland var der mørkt. Jeg gik ovenpå til pengeskabet, tog revolveren på og spændte den fast. Med Polleys automatpistol i rygsækken gjorde det

mig til en veritabel dobbeltløbet pistolmand. I spisekammeret stod der et par tomme glas, der havde været spaghettisauce i. Jeg fyldte to af dem med hundetørfoder, skruede lågene stramt på, pakkede dem ind i et viskestykke og lagde dem i rygsækken under en T-shirt og et par underbukser (*Tag aldrig på rejse uden rent undertøj*, plejede min mor også at sige). Dertil føjede jeg en halv snes dåser King Oscar-sardiner (som jeg havde fået smag for), et rør saltkiks, et par pekannøddecookies (ikke ret mange, for jeg havde allerede gået og småspist af dem) samt en håndfuld Perky Jerky-pinde. Plus de to sidste colaer fra køleskabet. Endelig smed jeg min tegnebog i rygsækken, så jeg ligesom tidligere kunne have den langløbede lommelygte i baglommen.

Man kunne hævde, at det var meget beskedne forsyninger til en tur, der frem og tilbage kunne nå op på over hundrede og halvtreds kilometer, og det er sådan set rigtigt nok, men min rygsæk var bare ikke større, og desuden havde skokvinden tilbudt at lave mad til mig. Måske kunne hun ligefrem supplere mine forsyninger. Ellers måtte jeg nøjes med at fouragere undervejs, og tanken føltes både angstfremkaldende og spændende.

Hængelåsen på døren til skuret var det, der voldte mig flest skrupler. Jeg tænkte, at hvis skuret var aflåst, ville ingen finde på at interessere sig for det. I modsat fald kunne nogen finde på at se nærmere på det, og bedre kamuflage var det heller ikke at skjule nedgangen til brønden under bunker af gamle blade. Jeg var faldet i søvn uden at have løst det Agatha Christie-lignende problem, men vågnede op med et for mig at se glimrende svar. Ikke blot ville skuret være låst udefra, der ville også være Andy til at sige, at jeg havde taget Radar med til Chicago i håb om en mirakelkur.

Løsningen hed Andy Chen.

Jeg ventede til klokken syv med at ringe til ham, i den tro at han så ville være oppe og ved at gøre sig klar til at gå i skole, men efter fire ring var jeg temmelig sikker på at blive viderestillet til hans telefonsvarer. Jeg begyndte at udtænke den besked, jeg ville lægge, da han svarede i et lidt utålmodigt og stakåndet tonefald.

„Hvad vil du, Reade? Jeg er lige kommet ud af badet og står fandeme og drypper på gulvet."

„Uuuuu," sagde jeg med skinger falsetstemme. „Er Den Gule Fare nøgen?"

„Meget morsomt, racistsvin. Hvad vil du?"

„Det er vigtigt.“

„Hvad så?“ Nu lød han alvorlig.

„Hør her, jeg er på Highball uden for byen. Du kender Highball, ikke?“

Selvfølgelig gjorde han det. Det var en rasteplads med Sentrys bedste udvalg af spillemaskiner. Vi plejede at finde en med kørekort at køre derop sammen med – eller tage bussen, hvis der ikke var en kørekortindehaver i nærheden – og spille, til vi ikke havde flere penge. Eller blev smidt ud.

„Hvad laver du der? Det er skoledag.“

„Jeg er sammen med hunden. Som skræmte dig sådan, da vi var små. Hun har det ret skidt, og der er en i Chicago, som siges at kunne helbrede gamle hunde. Nærmest gøre dem unge igen.

„Det er fup,“ sagde Andy tørt. „Det kan ikke være andet. Lad nu være med at være dum, Charles. Når hunde bliver gamle, bliver de gamle, og det er så –“

„Vil du godt tie stille og høre efter? Der er en fyr med en varevogn, som vil lade mig og Radar køre med for tredive dollar –“

„*Tredive –“*

„Jeg er nødt til at komme afsted med det samme, ellers kører han uden os. Jeg skal have dig til at låse huset.“

„Har du glemt at låse hjemme –“

„Nej, nej, mr. Bowditchs! Jeg glemte det!“

„Hvordan er du kommet ud til Highba –“

„Hvis du ikke snart tier stille, har jeg ikke nogen at køre med! Lås nu bare huset, okay? Jeg lod nøglerne ligge på køkkenbordet.“ Og derefter, næsten som en eftertanke. „Og lås også skuret omme bagved. Hængelåsen sidder på døren.“

„Jeg kommer til at cykle i skole i stedet for at tage bussen. Hvor meget får jeg for det?“

„Andy, helt ærligt!“

„Det er bare pis, Reade, jeg vil ikke engang bede dig sutte den af på mig. Men hvis nogen spørger –“

„Det gør de ikke. Og ellers skal du bare sige sandheden: at jeg er taget til Chicago. Jeg vil ikke skabe problemer for dig, bare lås huset for mig. Og skuret. Jeg kan få nøglerne tilbage, når jeg er kommet hjem.“

„Okay, det skal jeg nok. Overnatter du eller –“

„Sikkert. Måske endda til i overmorgen. Nu må jeg løbe. Tak, Andy. Jeg skylder."

Jeg afsluttede samtalen, fik min rygsæk på og fandt hundesnoren. Jeg lod mr. Bowditchs nøglering blive liggende på bordet og gav Radar snor på. Neden for bagtrappen standsede jeg op og kiggede hen over græsset i retning af skuret. Havde jeg virkelig tænkt mig at tage hunden med ned ad den smalle vindeltrappe (*med trin i vekslende højde*) i snor? Dårlig ide. For os begge.

Jeg kunne stadig nå at droppe det. Jeg kunne ringe til Andy igen og enten sige, at jeg havde skiftet mening i sidste øjeblik, eller at den fiktive fyr i varevognen var kørt uden mig. Jeg kunne gå hjem med Radar, rive brevet på spisebordet i stykker og slette den mail, der ventede på at blive afsendt til mrs. Silvius. Andy havde ret: Når hunde blev gamle, blev de gamle, og det var så det. Det var ikke ensbetydende med, at jeg ikke kunne udforske Det Andet Sted, jeg ville blot skulle vente.

Til hun var død.

Jeg tog snoren af hende og begyndte at gå over mod skuret. På halvvejen standsede jeg op og så mig tilbage. Hun sad stadig på det sted, hvor jeg havde forladt hende. Jeg overvejede at kalde på hende, det var virkelig fristende, men jeg gjorde det ikke. Jeg gik bare videre. Ved døren til skuret så jeg mig igen tilbage. Hun sad stadig neden for bagtrappen. Jeg kunne mærke en bitter følelse af skuffelse ved tanken om, at alle mine forberedelser – i særdeleshed den inspirerede detalje med hængelåsen – havde været til ingen verdens nytte, men jeg ville under ingen omstændigheder lade hende blive siddende.

Jeg skulle lige til at gå tilbage, da Radar rejste sig og tøvende begyndte at gå gennem baghaven hen mod mig i døråbningen. Jeg tændte ikke de batteridrevne lamper, for med sin lugtesans havde hunden ikke brug for dem. Hun betragtede bunken af blade, jeg havde lagt over resterne af den store kakerlak, og jeg kunne se hendes veltrænede næse vibrere hurtigt. Så kiggede hun på brædderne over brønden, og noget forbløffende skete. Hun trippede hen til brønden og begyndte at kradse på brædderne, mens hun sagde små bjæffende lyde af begejstring.

Hun kan huske det, tænkte jeg. Og det må være gode minder, for hun vil gerne afsted igen.

Jeg satte hængelåsen på og trak døren halvt til, så der kom lige

akkurat lys nok ind, til at jeg kunne finde hen til brønden. „Nu skal du være stille, Radar. *Hys.*“

Hun holdt op med at bjæffe, men ikke med at kradse på brædderne. Hendes iver efter at komme derned gjorde mig bedre tilpas ved tanken om det for enden af den underjordiske gang. Og helt ærligt, hvad var der også at føle sig utilpas over? Valmuerne var smukke og duftede endnu bedre. Der var ikke ondt skabt i skokvinden; hun havde budt mig velkommen og trøstet mig, da jeg brød sammen, og ville gerne se mig igen.

Hun ville også gerne se Radar igen … og, det er vist gensidigt.

„Dæk.“

Radar så på mig, men blev stående. Hun kiggede ned i mørket mellem brædderne, så tilbage på mig og så tilbage på brædderne. Hunde finder altid en måde at markere deres holdning på, og lige her var der ikke noget at være i tvivl om: *Få nu fart på, Charlie.*

„Radar, *dæk.*“

Meget modstræbende lagde hun sig på maven, men i samme øjeblik jeg flyttede brædderne fra at ligge parallelt til at udgøre et **V**, rejste hun sig og løb ned ad trappen så adræt som en hvalp. Hun havde hvide pletter i nakken og nederst på ryggen tæt ved haleroden. Dem så jeg lige et glimt af, og så var hun væk.

Jeg havde været bekymret ved tanken om at få hende ned ad trappen. Ganske pudsigt må man sige. Som min engelsklærer, mr. Neville, yndede at sige: *Ironi styrker blodet.*

2

Jeg var lige ved at kalde hende tilbage, da det gik op for mig, at det var en forfærdelig dårlig ide. Hun ville sikkert alligevel ikke lystre. Og hvis hun gjorde og prøvede at vende om på de små trin, ville hun så godt som sikkert styrte i døden. Jeg måtte blot håbe, at hun ikke mistede fodfæstet i mørket og styrtede i døden alligevel. Eller begyndte at gø. Det ville helt sikkert sende eventuelle lurende kæmpekakerlakker på flugt, men det ville også vække de lige så kæmpestore flagermus og få dem til at blafre omkring.

Jeg kunne alligevel ikke gøre noget ved det. Jeg kunne blot holde mig til planen. Jeg gik ned ad trinene, til kun mit hoved og min overkrop stak op, igen med brædderne i tæt **V**-form på hver side. Jeg begyndte at lægge bundter af blade oven på dem og mure mig

selv inde. Imens lyttede jeg konstant efter et bump og et sidste skrig af smerte. Eller hvis faldet ikke slog hende ihjel, så *mange* skrig fra hende, mens hun lå nede på jorden og døde en langsom død på grund af mine gode ideer.

Jeg svedte som en gris, mens jeg trak brædderne sammen om mig. Jeg vred armene op gennem bundterne af blade og tog fat i endnu et. Det lagde jeg oven på hovedet, som en anden indfødt kvinde på vej til den nærmeste flod for at vaske, og bøjede mig så langsomt forover. Det sidste bundt lagde sig til rette over det hul, jeg havde efterladt. Det landede lidt skævt, men det måtte række. Hvis Andy blot kastede et hurtigt blik ind i skuret, før han låste det, ville det fungere. Tilbage var så selvfølgelig spørgsmålet om, hvordan jeg skulle komme ud af skuret igen, men det måtte blive en anden god dag.

Jeg begyndte at gå ned ad trappen og sørgede endnu en gang for at holde skulderen ind mod den buede væg og lysstrålen fra stavlygten rettet mod mine fødder. Endnu en gang talte jeg trin, og da jeg nåede til hundrede, lyste jeg ned i det sidste af skakten. To uhyggelige prikker lyste tilbage mod mig, da lysstrålen ramte det reflekslag, hunde har bagest i øjnene. Hun var kommet helt ned, hun var i god behold, og hun ventede på mig i stedet for bare at fortsætte gennem korridoren. Lettelsen, jeg mærkede, var kolossal. Jeg skyndte mig ned, men hurtigt gik det alligevel ikke, for jeg havde ikke lyst til at ende med et brækket ben. Eller to. Jeg lagde mig på knæ og krammede Radar. Under normale omstændigheder var hun helt med på at blive krammet, men lige ved denne lejlighed trak hun sig væk nærmest med det samme og vendte sig om mod korridoren.

„Okay, men ikke noget med at skræmme dyrelivet. *Tys.*“

Hun gik forrest uden at løbe, men stadigt i hurtigt tempo og uden antydning af at halte. I hvert fald ikke endnu. På ny kom jeg til at tænke på, hvad mirakelpillerne mon i virkeligheden var, og hvor meget de tog, samtidig med at de gav. *Intet her i tilværelsen er gratis*, yndede min far at sige.

Da vi nærmede os det sted, jeg betragtede som grænseområdet, løb jeg risikoen for at forstyrre flagermusene ved at lyse væk fra gulvet for at se hundens reaktion. Der var slet ikke noget at se, og jeg var begyndt at overveje, om virkningen mon fortog sig, efter første gang man var udsat for den, da den samme svimmelhed som før bredte sig i mig – fornemmelsen af en ud af kroppen-oplevelse.

Den forsvandt lige så hurtigt, som den var kommet, og kort efter kunne jeg se lys på det sted, hvor korridoren mundede ud i bakkeskråningen.

Jeg indhentede Radar. Jeg banede mig vej gennem rankerne og kiggede ud på valmuerne. *Rød løber,* tænkte jeg. *Rød løber.*

Vi var i den anden verden.

3

Et øjeblik blev Radar stående bomstille med hovedet hævet og spidsede ører, mens snuden vibrerede. Så begyndte hun at traske ned ad stien; hurtigere var hun så heller ikke. Troede jeg. Jeg var halvvejs nede ad bakken, da Dora kom ud fra sin lille hytte med et par morgensko i den ene hånd. Radar var måske tre meter foran mig. Dora fik øje på os – eller rettere sagt øje på, hvem der kom på fire ben i stedet for to – og slap morgenskoene. Hun faldt på knæ og åbnede armene. Radar satte i fuld galop og gøede af hjertens lyst. Det sidste stykke sagtnede hun farten en smule (eller hendes aldrende bagben gjorde), men ikke nok til at forhindre hende i at brage ind i Dora. Hun faldt om på ryggen, mens kjolen fløj op over hendes lysegrønne strømper. Radar satte sig oven på hende, gøede og slikkede hende i ansigtet. Hun lo grede som en rasende.

Jeg satte også selv i løb, mens den fyldte rygsæk bumpede op og ned på min ryg. Jeg dukkede ind under en tørresnor med dinglende sko og greb fat i Radars halsbånd. „Slut, tøs! Lad hende være!“

Men det blev der umiddelbart ikke noget af, for Dora havde armene om halsen på Radar og holdt hende ind til brystet – lidt som hun havde gjort med mig. Hendes fødder i de samme røde sko (med de grønne strømper var der noget ret julet over hende) gik op og ned i en glad dans. Da hun var kommet op at sidde, bemærkede jeg, at der ikke længere var antydning af mathed i de grå kinder, og at en gummiagtig væske – hvad der hos hende sikkert gjorde det ud for tårer – stod ud af de smalle øjne uden vipper.

„*Rayyy*!“ udbrød hun og krammede min hund en gang til. Radar blev ved med at slikke hende på halsen, mens halen piskede frem og tilbage. *„Rayyy, Rayyy, RAYYY!“*

„I kender vist allerede hinanden,“ sagde jeg.

4

Jeg behøvede ikke tage hul på mine forsyninger, for hun gav os mad i rigelige mængder. Det var den bedste stuvning, jeg nogensinde havde fået, fuld af kød og kartofler og med masser af tyk sovs. Det slog mig – sikkert under påvirkning af en eller anden gyserfilm – at vi måske spiste menneskekød, men jeg afviste hurtigt tanken som latterlig. Hun var et godt menneske. Det behøvede jeg ikke at se et glad udtryk eller venlige øjne for at vide, det strålede ud fra hende. Og hvis jeg ikke troede på det, var der også hendes modtagelse af Radar. Samt selvfølgelig Radars måde at hilse på. Da jeg hjalp hende op at stå, fik jeg også selv et kram, men slet ikke som det hun havde givet Radar.

Jeg kyssede hende på kinden, og det føltes fuldstændig naturligt. Dora klappede mig på ryggen og trak mig med indenfor. Hytten bestod af et enkelt stort rum, hvor der var bagende varmt. Der var ikke tændt op i kaminen, men komfuret kørte for fuld hammer, mens gryden med stuvning stod og simrede på en flad metalplade – som vist kaldes en varmeplade (men jeg kan tage fejl). Midt i rummet stod der et træbord med en vase fuld af valmuer. Dora satte to hvide skåle, der så håndlavede ud, frem sammen med to træskeer. Hun gjorde tegn til mig om at sætte mig.

Radar lagde sig så tæt op ad komfuret, det var muligt uden at få svedet pelsen. Dora hentede en ny skål i et skab og fyldte vand i den fra pumpen over køkkenvasken. Hun satte den ned til Radar, som ivrigt begyndte at labbe i sig. Men også, konstaterede jeg, uden at løfte bagpartiet fra gulvet. Og det var ikke noget godt tegn. Jeg havde været forsigtig med ikke at lade hende bevæge sig alt for meget, men ved synet af sin gamle vens hus havde intet kunne holde hende tilbage. Hvis hun havde haft snoren på (som var gemt væk i min rygsæk), havde hun flået den ud af hånden på mig.

Dora satte vand over til te, øste stuvning op og gik tilbage til komfuret. Hun tog krus i skabet – ligesom skålene var de lidt grove i det – og en kande, som hun skænkede te af. *Almindelig* te, håbede jeg, ikke noget, jeg ville blive skæv af. Jeg følte mig skæv nok allerede. Jeg blev ved med at tænke, at denne verden på en eller anden måde befandt sig under *min* verden. Jeg kunne ikke ryste tanken af mig, for jeg var jo gået nedad for at komme hertil. Og alligevel var der himmel ovenover. Jeg følte mig som Charlie i Eventyrland, og hvis jeg havde kigget ud ad det runde vindue i hyttens facade og set Den Gale Hattemager spankulere hen ad vejen derude (måske med en grinende Chesire-kat på skulderen), var jeg

overhovedet ikke blevet overrasket. Eller kun *yderligere* overrasket.

Det mærkelige ved situationen ændrede dog ikke ved, at jeg var sulten; jeg havde været for nervøs til at spise særlig meget morgenmad. Ikke desto mindre ventede jeg, til Dora var kommet hen med krusene og selv havde sat sig. Det var selvfølgelig almindelig høflighed, men jeg forestillede mig også, at hun måske ville sige en slags bordbøn, en summende udgave af *Velsign os og disse gaver, som vi skal modtage.* Det gjorde hun dog ikke, hun nøjedes med tage sin ske og gøre tegn til mig om at spise løs. Som allerede nævnt var det lækkert. Jeg fiskede en klump kød op og viste hende den, mens jeg løftede øjenbrynene.

Hendes halvmåne af en mund drejede sig opad i hendes udgave af et smil. Hun satte to fingre bag ørerne og hoppede lidt i sædet.

„Kanin?"

Hun nikkede og sagde en kværnende, gurglende lyd. Det gik op for mig, at hun lo eller i hvert fald prøvede på det, og det gjorde mig trist til mode på samme måde, som når jeg så en blind eller en person i kørestol, som aldrig mere ville komme til at gå. De fleste sådanne mennesker er ikke ude på at få medlidenhed. De lærer at leve med deres skavanker, hjælper andre og får et godt liv. De er tapre. Det er jeg helt med på. Ikke desto mindre forekom det mig – måske fordi alt i mit eget system fungerede fuldstændig optimalt – at der var noget ondt, noget skævt og uretfærdigt ved at skulle klare sig på den måde. Jeg kom til at tænke på en pige, jeg havde gået i grundskole med, Georgina Womack. Hun havde et kæmpestort modermærke på den ene kind. Georgina var en glad lille størrelse, hun var også knivskarp, og de fleste af de andre børn behandlede hende ordentligt. Bertie Bird plejede at dele frokost med hende. Jeg tænkte, at hun nok skulle klare sig, men det gjorde mig også ondt at tænke på, at hun hver eneste dag skulle se sit ansigt med mærket i spejlet. Det var ikke hendes skyld, ligesom det heller ikke var Doras skyld, at hendes latter, der burde have været smuk og ubesværet, lød som en vrangvillig knurren.

Hun hoppede en sidste gang som for at understrege det, så drejede hun en finger rundt mod mig: *Spis, spis.*

Radar kæmpede sig op at stå, fik langt om længe bagbenene ind under sig og gik hen til Dora. Hun slog sin grå håndrod mod sin pande som for at sige *hvad tænker jeg dog på.* Hun fandt endnu en skål frem og lagde noget kød og sovs op i den. Hun så op på mig og

hævede de sparsomme øjenbryn.

Jeg nikkede og smilede. „Alle spiser i Skohuset.“ Dora sendte mig sin omvendte halvmåne af et smil og satte skålen ned. Radar gik logrende i gang.

Mens jeg spiste, så jeg mig om i resten af rummet. Der stod en nyredt seng i præcis den rigtige størrelse til en lille skokvinde, men det meste af denne side af hytten var værksted. Eller måske genoptræningsklinik for kvæstede sko. På mange af dem var hælen ødelagt, eller sålerne hang løst som brækkede underkæber, eller der var huller i sålerne eller tæerne. Et par arbejdsstøvler af læder var blevet skåret op bagtil, som om de var blevet overtaget af en person med større fødder end den oprindelige ejer. En skrå flænge i en lille silkestøvle var blevet syet sammen med mørkeblå tråd, som sikkert var det tætteste, Dora kunne komme på farven. Nogle af skoene var snavsede, mens andre var ved at blive renset og pudset med ting i små metalskåle. Jeg spekulerede på, hvor de mon alle sammen var kommet fra, men spekulerede dog endnu mere over den genstand, der indtog hædersplads i værkstedsdelen af hytten.

I mellemtiden havde jeg fået tømt min skål, og det havde Radar også. Dora tog dem og hævede atter øjenbrynene i en spørgende bue.

„Ja tak,“ sagde jeg. „Men ikke ret meget mere til Radar, så sover hun bare resten af dagen.“

Dora lagde kinden på sine foldede hænder og lukkede øjnene. Hun pegede på Radar.

„Skal.“

„En skal?“

Dora rystede på hovedet og gentog pantomimen. *„Skal!“*

„Skal hun sove?“

Skokvinden nikkede og pegede på Radars tidligere plads ved siden af komfuret.

„Har hun sovet der før? Da mr. Bowditch havde hende med?“

Dora nikkede igen og lagde sig på knæ for at klappe Radar på hovedet. Radar så op på hende med – jeg kan tage fejl, men det tror jeg nu ikke – noget nær tilbedelse i blikket.

Vi spiste vores anden portion stuvning. Jeg sagde tak for mad. Radar sagde det med øjnene. Mens Dora vaskede vores skåle op, rejste jeg mig for at se nærmere på den genstand på skohospitalet, der havde vakt min opmærksomhed. Det var en gammeldags

symaskine af den slags, man driver ved at træde på en pedal. SINGER, stod der med sorte bogstaver på falmet bladguld.

„Havde mr. Bowditch den med til dig?“

Hun nikkede, klappede sig på brystet og sænkede hovedet. Da hun kiggede op igen, løb hendes øjne i vand.

„Han var god mod dig.“

Hun nikkede.

„Og du var også god mod ham. Og mod Radar.“

Hun anstrengte sig for at få et enkelt forståeligt ord frem: „*Jarh.*“

„Du har godt nok mange sko. Hvor får du dem fra? Og hvad gør du med dem?“

Det kunne hun tilsyneladende ikke finde ud af at svare på, og hendes gestus var heller ikke til nogen hjælp. Så lyste hun op og gik hen til værkstedet. Der stod et klædeskab, som hendes tøj må have været i, og der var langt flere skabe end i køkkendelen af hytten. Jeg gik ud fra, at hun opbevarede sine forskellige remedier til at reparere sko med i dem. Hun bøjede sig ned mod et af de lave skabe og tog en lille tavle frem, af den slags, et barn kunne have haft i gamle dage med ét klasseværelse til hele skolen og skrivepulte med blækhuse. Hun ledte videre og fandt et lille stykke kridt. Hun skubbede nogle af sine aktuelle projekter på arbejdsbordet til side, skrev langsomt noget på tavlen og holdt den op, så jeg kunne læse. *u se gopi.*

„Nu er jeg ikke med.“

Hun sukkede, viskede det ud og gjorde tegn til mig om at komme med hen til arbejdsbordet. Jeg kiggede hende over skulderen, mens hun tegnede en lille kasse og to parallelle linjer foran den. Hun prikkede på kassen, lod armen beskrive en bue rundt i rummet og prikkede på kassen en gang til.

„Huset her?“

Hun nikkede, pegede på de parallelle linjer og derefter på det runde vindue til venstre for hoveddøren.

„Vejen.“

„*Jarh.*“ Hun løftede en finger – se nu *godt* efter, unge mand – og gjorde de parallelle linjer en smule længere. Ovenover skrev hun *u se gopi* en gang til.

„Gopi.“

„*Jarh.*“ Hun klappede sig på munden og bevægede fingrene hurtigt mod hinanden i en snappende gestus, jeg udmærket forstod.

„Tale!“

„*Jarh.*“

Hun prikkede på ikke-ordet *gopi.* Så tog hun mig om skuldrene. Hendes hænder var stærke af at arbejde med sko, og der var hård hud på de grå fingerspidser. Hun drejede mig rundt og førte mig hen til døren. Derefter pegede hun på mig, lavede gå-bevægelser med to fingre og pegede til højre.

„Du vil have mig til at se gopien?“

Hun nikkede.

„Min hund har brug for at hvile sig. Hun har det ikke særlig godt.“

Dora pegede på Radar og foregav igen at sove.

Jeg overvejede at spørge, hvor langt jeg forventedes at gå, men tvivlede på, at hun var i stand til at besvare spørgsmål af den karakter. Det var nødt til udelukkende at være en ja- og nej-samtale.

„Er der langt?“

Hovedrysten.

„Kan gopien tale?“

Det så ud til at more hende, men hun nikkede alligevel.

„Gopi? Betyder det god pige?“

Halvmånesmilet. Et skuldertræk efterfulgt af en hovedrysten.

„Jeg er ikke helt med. Kan jeg nå tilbage, inden det bliver mørkt?“

Kraftig nikken.

„Og du ser efter Radar imens?“

„*Jarh.*“

Jeg overvejede det og besluttede så at gøre forsøget. Hvis gopien kunne tale, kunne jeg også få et par svar. Om Dora og om byen. Måske vidste gopien ligefrem besked om soluret, der måske kunne gøre Radar ung igen. Jeg besluttede at gå en times tid, og hvis jeg så ikke havde fundet gopiens hus, ville jeg vende om og gå tilbage.

Jeg skulle lige til at åbne døren (som i stedet for dørgreb havde en gammeldags slå). Hun greb mig om albuen og løftede en finger: *Vent lige*. Hun skyndte sig tilbage til skomagerværkstedet, trak en skuffe i arbejdsbænken ud og skyndte sig tilbage til mig. Hun havde tre små læderstykker med, der alle var mindre end en håndflade. De lignede grønne skosåler. Hun gjorde tegn til mig om at stikke dem i lommen.

„Hvad er de til?“

Hun rynkede panden, smilede og vendte håndfladerne opad. Det var åbenbart for indviklet at forklare. Hun rørte ved remmene i min rygsæk og så spørgende på mig. Jeg besluttede, at det kunne være det samme, og tog den af. Jeg anbragte den ved siden af døren, satte mig på hug, åbnede den og stak tegnebogen i baglommen – som om nogen ville bede om at se legitimation, hvilket var absurd at forestille sig. Jeg så på Radar imens og spekulerede på, hvordan hun mon ville reagere på at blive efterladt hos Dora. Da jeg rejste mig og åbnede døren, løftede hun hovedet og sænkede det så igen som tegn på at være fuldstændig tilfreds med at blive liggende og sove. Hvorfor ikke? Hun havde maven fuld af mad og var hjemme hos en ven.

En havegang førte ud til den brede jordvej – landevejen – med valmuer på begge sider. Der var også andre blomster, men de var enten ved at sygne hen eller allerede visne. Jeg vendte mig om for at se mig tilbage. Over døren var der en kæmpestor, højrød sko mage til Doras. Den måtte vel gøre det ud for et skilt, tænkte jeg. Hun blev stående under det, smilede og pegede til højre, som om jeg i løbet af det sidste minuts tid skulle have glemt det. Det mindede så meget om min mor, at jeg kom til at grine.

„Jeg hedder Charlie Reade. Og hvis jeg ikke allerede har sagt det, så tak for mad. Det er en fornøjelse at have mødt dig.“

Hun nikkede, pegede på mig og klappede sig oven over hjertet. Lige det behøvede ikke at blive oversat.

„Må jeg spørge om en sidste ting?“

Hun nikkede.

„Er det dit sprog, jeg taler? Det er det, er det ikke?“

Hun lo og trak på skuldrene – enten forstod hun ikke spørgsmålet, eller også ønskede hun ikke at kende svaret eller følte ikke, at det havde nogen betydning.

„Okay så. Tror jeg.“

„O’ay.“ Hun gik indenfor og lukkede døren efter sig.

For enden af havegangen stod der et skilt i stil med de menukort, visse restauranter sætter ud på fortovet. Den side, der vendte mod højre, retningen, jeg forventedes at gå i, var blank. På venstre side var der skrevet et firelinjers vers på fuldt forståeligt engelsk:

Giv mig dine slidte sko

Du finder nye, kan du tro
Følg vejen frem og stol på mig
Så ender alting godt for dig.

Jeg blev stående og betragtede teksten i meget længere tid, end det tog mig at læse den. Den gav mig en vis ide om, hvor skoene til genopbygning kom fra, men det var nu ikke derfor. Jeg *kendte* den skrift. Jeg havde set den på indkøbslister og på de mange kuverter, jeg havde lagt i postkassen til afsendelse ved Sycamore Street 1. Det var mr. Bowditch, der, for guderne måtte vide hvor længe siden, havde lavet det skilt.

5

Det gik lettere uden rygsækken, og det føltes også godt. Det føltes knap så godt at se mig omkring efter Radar uden at se hende, men jeg var sikker på, at hun var i god behold hos Dora. Med min telefon i dvale havde jeg svært ved at holde rede på tiden, og da det konstant var overskyet, kunne jeg ikke engang tage groft bestik af solen. Den var deroppe, men kun som en mat klat omme bag skyerne. Jeg besluttede at bruge nybyggernes gamle måde at opgøre tid og afstand på og ville gå tre-fire „udsigter"; hvis jeg så stadig ikke havde set tegn på gopien, ville jeg vende om og gå tilbage.

Mens jeg gik, tænkte jeg på skiltet med verset. Et menukort fra en restaurant ville have haft tekst på begge sider, så folk kunne se det, uanset hvor de kom fra. Skiltet havde kun verset stående på den ene side, hvilket for mig at se antydede, at færdslen på landevejen kun gik i en retning, nemlig hen mod det hus jeg forventedes at finde. Det var mig ikke muligt at gennemskue årsagen til det, men måske kunne gopien fortælle mig det. Hvis skabningen altså virkelig fandtes.

Jeg var nået hen for enden af min tredje udsigt, hvor vejen bevægede sig opad og hen over en hængebro af træ (flodsengen nedenunder var tørret ud), da jeg begyndte at høre lyde. Ikke billyde, men fuglelyde. Da jeg kom op på broens højeste punkt, fik jeg øje på et hus ude til højre. På venstre side af vejen var valmuerne hørt op, og skoven nåede nu helt hen til vejkanten. Huset var langt større end skokvindens hus, lignede næsten en ranch i en western på TCM og havde også to udhuse, et stort og et lille. Det største måtte være en lade. Det var en landbrugsejendom.

Bagved lå der en stor have med afgrøder nydeligt på rad og række. Jeg kendte ikke dem alle sammen – havebrug havde aldrig været mig – men var dog i stand til at genkende majs. Samtlige bygninger var lige så gamle og grå som skokvindens hus, men virkede ellers solide nok.

Lydene kom fra gæs, og der var mindst en halv snes af dem. De var forsamlet rundt om en kvinde i blå kjole og hvidt forklæde. Hun holdt forklædet op med den ene hånd. Med den anden var hun ved at strø korn ud i store håndfulde. Gæssene kastede sig grådigt over det og baskede ihærdigt med vingerne. Ved siden af var en mager gammel hest ved at spise af et metaltrug. Ordet *spatisk* meldte sig i min bevidsthed, men da jeg ikke var helt sikker på, hvad det betød, vidste jeg heller ikke, om det var dækkende. På dens hoved sad der en sommerfugl – af normal størrelse, og det føltes nærmest som en lettelse. Da jeg kom tættere på, fløj den.

Kvinden må have set mig ud af øjenkrogen, for hun kiggede op og stod stille med den ene hånd dybt nede i lommen på sit opadvendte forklæde, mens gæssene skubbede til hinanden og flaksede rundt om hendes ben og gækkede efter mere.

Jeg stod også stille, for nu forstod jeg, hvad det var, Dora havde prøvet at sige: gåsepige. Men det var ikke kun derfor, jeg stivnede. Hendes fyldige hår var mørkeblond med lyse striber. Det gik hende til skuldrene. Hendes øjne var store og blå og så langt fra Doras ubevægelige, halvt udviskede sprækker, som tænkes kunne. Hendes kinder var røde. Hun var ung og ikke alene køn, hun var smuk. Kun en enkelt ting skæmmede hendes klassiske skønhed. Mellem hendes næse og hage var der kun en knudret hvid linje som arret efter et alvorligt sår, der for længst var helet. Til højre for arret sad en rød plet på størrelse med en ticent og lignede en lillebitte rosenknop, der ikke havde foldet sig ud.

Gåsepigen havde ingen mund.

6

Da jeg nærmede mig, gik hun hen mod det ene af husene. Det har muligvis været en sovesal. To mænd med grå hud kom ud, den ene med en høtyv i hænderne. Jeg standsede op og kom i tanke om, at jeg ikke kun var en fremmed, jeg var også bevæbnet. Jeg holdt mine tomme hænder op.

„Jeg gør ikke noget. Jeg er harmløs. Dora har sendt mig.“

Gåsepigen blev stående bomstille et øjeblik mere og tænkte sig om. Så kom hånden ud fra forklædet og spredte mere majs og korn. Med den anden hånd gjorde hun først tegn til sine medhjælpere om at gå indenfor igen og derefter tegn til mig om at komme nærmere. Jeg adlød, men langsomt og stadig med hænderne oppe. Tre gæs kom flaksende og skræppende hen mod mig, så mine tomme hænder og skyndte sig tilbage til pigen. Hesten så sig omkring og fortsatte med at spise frokost. Eller måske aftensmad, for solklatten var begyndt at nærme sig skoven på den anden side af vejen.

Gåsepigen fortsatte med at give flokken mad og virkede upåvirket af den kortvarige forbløffelse. Jeg blev stående i udkanten af gårdspladsen uden at kunne finde på noget at sige. Det slog mig, at Radars nye ven måtte have spillet mig et puds. Jeg havde spurgt, om gopien kunne tale, og Dora havde nikket, men også smilet. Umådelig sjovt, sådan at sende drengen ud for at få svar hos en ung kvinde uden mund.

„Jeg er fremmed,“ sagde jeg dumt nok; det kunne hun sagtens selv regne ud. Hvor var hun dog bare smuk. På en måde gjorde arret i stedet for en mund og pletten ved siden af hende kun endnu smukkere. Det lyder givetvis sært, måske endda perverst, men det passede. „Jeg er – *av.*“ En af gæssene havde nappet mig i anklen.

Det så ud til at more hende. Hun stak hånden i forklædet, tog det sidste mad ud, samlede hånden om det som en lille knytnæve og rakte den hen mod mig. Jeg åbnede hånden, og hun hældte en lille portion ud i min håndflade af noget, der lignede hvede blandet op med revnede majs. Den anden hånd brugte hun til at holde min hånd stille med, og berøringen af hendes fingre føltes som et svagt elektrisk stød. Jeg var solgt. Det havde enhver ung fyr nok været.

„Jeg er her, fordi min hund er gammel, og jeg fik at vide af min ven, at inde i byen …“ Jeg pegede. „… er der en måde at gøre hende ung igen. Jeg besluttede at gøre forsøget. Jeg har alt muligt at spørge om, men jeg kan se, at du … altså ikke … sådan er *i stand* til …“

Så tav jeg for ikke at vade endnu mere i det og strøede min håndfuld foder ud til gæssene. Jeg kunne mærke rødmen i kinderne.

Det lod også til at more hende. Hun lod sit forklæde falde og børstede det af. Gæssene flokkedes om hende for også at få de sidste støvede smuler med og fortsatte så gækkende og snadrende hen

mod laden. Gåsepigen løftede armene op over hovedet, så kjolestoffet blev strammet mod hendes betagende bryster. (Ja, jeg lagde mærke til det – sagsøg mig). Hun klappede to gange i hænderne.

Den gamle hvide hest løftede hovedet og trissede hen til hende. Jeg opdagede, at der var flettet små farvede glasstykker og bånd i manken. Pynten antydede, at den var af hunkøn. I næste øjeblik blev jeg helt sikker i min sag, for da hesten begyndte at tale, var det med en kvindes stemme.

„Jeg vil besvare nogle af dine spørgsmål, fordi Dora har sendt dig, og fordi min frue kender dit bælte med kønne blå sten i."

Hesten virkede ikke selv interesseret i hverken bæltet eller revolveren i hylsteret og kiggede i stedet ud mod vejen og træerne på den modsatte side. Det var gåsepigen, som betragtede bæltet med medaljonerne. Derefter så hun igen op på mig med sine strålende, blå øjne.

„Kommer du fra Adrian?"

Stemmen kom fra den hvide hest – eller i hvert fald i den retning – men jeg kunne se musklerne bevæge sig i pigens hals og rundt om det, der engang havde været hendes mund.

„Du er bugtaler!" røg det ud af mig.

Hun smilede med øjnene og tog min hånd. Det føltes som endnu et elektrisk stød.

„Kom."

Så førte gåsepigen mig rundt om gården.

Kapitel fjorten

Leah og Falada. Hjælp hende. Et møde på vejen.
Ulvere. To måner.

1

Vi talte kun sammen i en time, og det endte med mest at være mig, der sagde noget, men det var nok til at overbevise mig om, at hun ikke var nogen helt almindelig bondepige. Det lyder sikkert snobbet, som om bondepiger efter mine begreber umuligt kan være kloge, kønne eller ligefrem smukke. Det mener jeg overhovedet

ikke, og jeg er endda også sikker på, at der et sted her på vores store runde klode findes bondepiger, som behersker bugtaleri. Der var noget andet, noget mere. Hun havde en særlig selvsikkerhed, en *udstråling*, som om hun var vant til at få folk – og ikke kun gårdskarle – til at adlyde. Og efter den første tøven, som sikkert skyldtes min pludselig opdukken, viste hun absolut ingen tegn på frygt.

Jeg behøver nok heller ikke at fortælle jer, at der ikke skulle mere end den ene time til for at gøre mig hovedkulds forelsket i hende, for det har I sikkert allerede regnet ud. Sådan går det nu engang i den slags historier, ikke sandt? For mig var det bare ikke en historie, det var mit liv. Det var også typisk Charlie Reade – at falde for en pige, som ikke blot var ældre, men som jeg heller aldrig kunne komme til at kysse på munden. Jeg havde dog gladelig kysset arret i stedet for munden, og det burde i sig selv fortælle jer noget om, hvor hårdt jeg blev ramt. Jeg forstod også, at mund eller ej var hun ikke tiltænkt sådan en som mig. Hun var mere end blot en pige, der fodrede gæs. Meget mere.

Og hvor meget romantik er der i øvrigt mulighed for, når den smukke pige er nødt til at henvende sig til den forelskede Romeo gennem en hest?

Men sådan gjorde vi altså.

2

I nærheden af haven var der en lille pavillon. Vi satte os ind ved et lille rundt bord. Et par medhjælpere kom tilbage fra marken og gik mod laden med fulde kurve, så jeg gik ud fra, at det herovre var sommer og ikke oktober. Hesten gik og græssede i nærheden. En grå pige med stærkt misdannet ansigt kom hen med en bakke og satte den fra sig. På den var der to stofservietter, et glas og to karafler, den ene stor og den anden på størrelse med de her bittesmå karafler med mælk til kaffen, man får på restauranter. Den store indeholdt noget, der lignede limonade. Den lille indeholdt en gul substans, der kan have været moset squash. Gåsepigen gjorde tegn til mig om at skænke op til mig selv fra den store karaffel og drikke. Lettere forlegen gjorde jeg det. Fordi jeg havde en mund at drikke med.

„Godt," sagde jeg, og det var det også – det helt rigtige forhold mellem sødt og syrligt.

Den grå pige var blevet stående ved siden af gåsepigen. Hun pegede på den gule substans i den lille karaffel.

Gåsepigen nikkede, men hendes næsebor udspilede sig som til et suk, og arret i stedet for munden trak sig en smule nedad. Tjenestepigen tog et glasrør op fra lommen i en kjole, der var lige så grå som hendes hud. Hun bøjede sig ned for at anbringe det i den gule substans, men gåsepigen tog røret fra hende og lagde det fra sig på bordet. Hun så op på tjenestepigen, nikkede og samlede hænderne som for at sige namaste. Pigen gengældte nikket og gik.

Da hun var gået, klappede gåsepigen efter hesten. Den kom hen og stak hovedet ind over hegnet til os, mens den tyggede sin seneste mundfuld færdig.

„Jeg er Falada," sagde hesten, men dens mund bevægede sig ikke på samme måde, som dukkens mund gør på bugtalerens knæ; den fortsatte bare med at tygge. Jeg havde ingen anelse om, hvorfor pigen blev ved med den her stemmeforestilling. „Min frue er Leah."

Senere fandt jeg takket være Dora ud af den korrekte stavemåde, men ved denne lejlighed hørte jeg det som *Leia,* prinsessen fra *Stjernekrigen.* Efter alt det andet virkede det ikke spor usandsynligt. Jeg havde allerede mødt en udgave af Rumleskaft og en gammel kvinde, som i stedet for at bo i en sko boede under et skilt med en sko, jeg var selv en udgave af Jack med bønnestagen, og er *Stjernekrigen* ret beset ikke også et eventyr, blot med fremragende specialeffekter?

„Det er mig en glæde at møde jer," sagde jeg. Af alle mine mærkelige oplevelser den dag (senere blev det endnu mærkeligere) var dette på mange måde den mærkeligste – eller i hvert fald den mest surrealistiske. Jeg var usikker på, hvem af dem jeg skulle se på, og endte med at bevæge hovedet frem og tilbage som en tilskuer til en tenniskamp.

„Har Adrian sendt dig?"

„Ja. Jeg kendte ham bare som Howard. Han hed Adrian … tidligere. Hvornår har du sidst set ham?"

Leah rynkede panden og tænkte sig om. Selv hendes panderynken var køn (jeg skal i det følgende prøve at afstå fra den slags iagttagelser, selv om det bliver svært). Så kiggede hun op igen.

„Jeg var meget yngre," sagde Falada. „Adrian var også yngre. Han havde en hund med, som nærmest kun var en hvalp. Den sprang rundt over det hele. Den havde et mærkeligt navn."

„Radar.“

„Ja.“

Leah nikkede, mens hesten nøjedes med at tygge videre og ikke så ud til at være spor interesseret i det alt sammen.

„Er Adrian gået bort? Det må han vel være, når du er her og er iført hans bælte og våben.“

„Ja.“

„Så han afstod fra at dreje soluret endnu en gang? Det var i så fald klogt af ham.“

„Ja. Det gjorde han.“ Jeg drak noget limonade, satte glasset fra mig og lænede mig frem. „Jeg er kommet på grund af Radar. Hun er blevet gammel, og jeg vil gerne tage hende med til soluret for at se, om jeg kan …“ Jeg tænkte mig om og mindedes et andet science fiction-eventyr, denne gang ved navn *Flugten fra fremtiden.* „For at prøve at gøre hende yngre. Jeg vil gerne spørge –“

„Fortæl mig din historie,“ sagde Falada. „Så besvarer jeg måske dine spørgsmål, hvis jeg finder det gavnligt.“

Her vil jeg gerne indskyde, at selv om jeg fik en del oplysninger ud af Leah ved hjælp af Falada, fik hun helvedes mange flere ud af mig. Hun havde noget over sig, som om hun var vant til at blive adlydt …, men ikke på nogen ondskabsfuld eller tyrannisk måde. Visse mennesker – velopdragne mennesker – er tilsyneladende bevidste om, at det er deres pligt at være venlige og høflige og dobbelt så meget deres pligt, når de ikke behøver at være det. Men venlige eller ej ender de som regel med at få deres vilje.

Da jeg gerne ville tilbage til Doras hus inden mørkets frembrud (jeg havde ingen anelse om, hvad der kunne tænkes at komme ud af skoven om natten), holdt jeg mig hovedsagelig til min aktuelle mission. Jeg fortalte hende om mit møde med mr. Bowditch, hvordan jeg havde taget mig af ham, og hvordan vi var blevet venner. Jeg fortalte hende om guldet og forklarede, at jeg indtil videre havde nok, men at jeg med tiden kunne få brug for mere med henblik på at holde brønden til denne verden hemmelig for folk ovre i min verden, som kunne tænkes at misbruge den. Jeg ulejligede mig ikke med at tilføje, at jeg efter mr. Heinrichs død også skulle finde en måde at få omsat guldet til kontanter på.

„For også senere, om mange år, vil der skulle betales skat, og den er pænt høj. Ved I, hvad skatter er?“

„Åh jo,“ sagde Falada.

„Lige nu er det dog Radar, jeg er mest bekymret for. Soluret står inde i byen, ikke sandt?“

„Jo. Hvis du tager dertil, skal du være meget stille og følge Adrians mærker. Og aldrig, *aldrig* tage dertil om natten. Du er et af de hele mennesker.“

„Hele mennesker?“

Hun lænede sig ind over bordet og rørte mig på panden, kinden, næsen og munden. Det skete hurtigt og med lette fingre, men jeg nåede at få flere af de elektriske stød.

„Hele,“ sagde Falada. „Ikke grå. Ikke *besmittede.*“

„Hvad er der sket?“ spurgte jeg. „Var det G-“

Denne gang var berøringen ikke let; hun hamrede håndfladen tilstrækkelig hårdt ind mod min mund til at mase læberne ind mod tænderne. Hun rystede på hovedet.

„Sig aldrig hans navn, for så vågner han hurtigere.“ Hun satte en hånd til halsen med fingrene op mod højre side af underkæben.

„Du er træt,“ sagde jeg. „Det må være anstrengende at skulle tale på den måde.“

Hun nikkede.

„Jeg går nu. Måske kan vi tale mere sammen i morgen.“

Jeg begyndte at rejse mig, men hun gjorde tegn til mig om at blive siddende. Det var en befaling, det var der ingen tvivl om. Hun løftede en finger med en gestus, Radar også havde genkendt: *Dæk.*

Hun satte glasrøret ned i den gule substans og løftede derefter højre pegefinger op til sin røde plet – den eneste skavank i hendes smukke hud. Jeg bemærkede, at på alle andre fingre end lige denne var neglene klippet korte. Hun stak neglen ind i pletten, indtil den forsvandt. Så trak hun til. Kødet åbnede sig, og en tynd stribe blod løb ned mod hendes kæbe. Hun satte sugerøret ind i det lille hul, hun havde lavet, og pustede kinderne op, mens hun sugede den særprægede næring til sig. Halvdelen af den gule masse i den lille karaffel forsvandt, og for mig havde det kun havde været en mundfuld. Hendes hals bevægede sig ikke kun en, men flere gange. Det må have smagt lige så ækelt, som det så ud, for hun skulle kæmpe for at få det ned. Hun trak sugerøret ud af det, der ville have været en trakeotomi, hvis det havde siddet i halsen. Hullet forsvandt med det samme, men plamagen så endnu rødere ud end før. Som om den forbandede hendes skønhed.

„Var det virkelig nok?“ Jeg lød chokeret. Jeg kunne ikke lade

være. „Du drak jo stort set ikke noget!“

Hun nikkede med træt mine. „Det gør ondt at lukke op, og smager ubehageligt efter så mange år med de samme få ingredienser. Nogle gange har jeg mere lyst til bare at sulte, men det ville berede visse kredse for stor glæde.“ Hun bøjede hovedet til venstre i den retning, jeg kom fra, og hvor byen også lå.

„Det gør mig ondt,“ sagde jeg. „Hvis jeg kan gøre noget …“

Hun nikkede forstående (selvfølgelig ville folk gøre ting for hende, de ville slås bare for at komme forrest i køen) og gentog sin namaste-gestus. Så tog hun den ene af servietterne og tørrede blodstriben væk. Jeg havde hørt om forbandelser – fortællingerne er fulde af dem – men aldrig før set en i funktion.

„Følg hans mærker,“ sagde Falada. „Lad være med at fare vild, for så tager soldaterne dig. Og Radar.“ Det sidste må have været svært for hende at sige, for det kom til at lyde som *Rayar* og fik mig til at tænke på Doras ekstatiske hilsen til den. „Soluret står på den store plads bag paladset. Hvis du er hurtig og stille, kan du muligvis nå dit mål. Hvad angår guldet, du taler om, befinder det sig indenfor. Det vil være langt mere farligt at få fat i.“

„Leah, har du selv boet i det palads?“

„For længe siden,“ sagde Falada.

„Er du …“ Jeg skulle tvinge mig selv til at sige det, selv om svaret forekom fuldstændig indlysende. „Er du en prinsesse?“

Hun bøjede hovedet.

„Det var hun.“ Nu omtalte Leah – via Falada – sig selv i tredje person. „Den mindste prinsesse af dem alle, for der var fire ældre søstre og to brødre – prinser, om du vil. Hendes søstre er døde – Drusilla, Elena, Joylene og Falada, min navnesøster. Robert er død, for hun har set hans stakkels sønderknuste krop. Elden, som altid var god mod hende, er død. Hendes mor og far er også døde. Der er ikke ret mange i hendes familie tilbage.“

Jeg sagde ikke noget og prøvede at forestille mig så kolossal en tragedie. Det var slemt nok at have mistet min mor.

„Du skal opsøge min frues onkel. Han bor i stenhuset ved siden af Kystvejen. Han kan fortælle dig mere. Min frue er meget træt. Hun ønsker dig en god dag og en sikker rejse. Du kommer til at overnatte hos Dora.“

Jeg rejste mig. Solpletten var næsten nået ned til træerne.

„Min frue ønsker dig held og lykke. Hun siger, at hvis du

forynger Adrians hund, sådan som du håber, skal du tage hende med hertil, så min frue kan se hende hoppe og springe rundt ligesom i gamle dage."

„Det vil jeg gøre. Må jeg stille et sidste spørgsmål?"

Leah nikkede træt og løftede hånden – *lad gå, men det skal være kort.*

Jeg tog de små skosåler op af lommen og viste dem først til Leah og derefter (hvilket fik mig til at føle mig lidt dum) til Falada, der ikke udviste den ringeste interesse. „Dora gav mig dem her, men jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre med dem."

Leah smilede med øjnene og klappede Falada på mulen.

„På din vej tilbage til Doras hus vil du måske møde andre rejsende. Hvis de er barfodede, har de givet hende ødelagte eller nedslidte sko at gøre i stand. Du vil se deres bare fødder og give dem disse beviser. Længere henne ad vejen i *den* retning …" Hun pegede væk fra byen. „… ligger der en butik, som Doras lillebror ejer. Hvis rejsende har disse beviser, vil han give dem nye sko."

Jeg tænkte mig lidt om. „Dora reparerer de ødelagte."

Leah nikkede.

„Og så tager folk uden sko hen til hendes bror med butikken."

Leah nikkede.

„Og når de ødelagte sko er blevet forynget – ligesom jeg håber at kunne forynge Radar – bringer Dora dem hen til sin bror?"

Leah nikkede.

„Sælger broren dem så?"

Leah rystede på hovedet.

„Hvorfor ikke? Butikker plejer at ville tjene penge."

„Tilværelsen handler ikke kun om at tjene penge," sagde Falada. „Min frue er meget træt og skal hvile."

Leah tog min hånd og klemte den. Jeg behøver ikke at fortælle jer, hvordan det føltes.

Hun slap den og klappede en enkelt gang. Falada skyndte sig væk. En af de grå gårdskarle kom ud fra laden og gav hesten et let klap på flanken. Den gik lydigt afsted hen mod laden med den grå mand ved sin side.

Da jeg så mig omkring, fik jeg øje på kvinden, der var kommet med mos og limonade. Hun nikkede til mig og pegede på huset og vejen tilbage. Audiensen – for det havde det utvivlsomt været – var

forbi.

„Farvel og tak," sagde jeg.

Leah lavede igen sin namaste-gestus, sænkede hovedet og foldede hænderne oven på sit forklæde. Tjenestepigen (eller måske var hun hofdame) fulgte mig hen til vejen, mens hendes lange grå kjole skrabede mod jorden.

„Kan du tale?" spurgte jeg.

„Lidt." Det var en hæs kvækken. „Gør ondt."

Vi nåede frem til landevejen. Jeg pegede tilbage i den retning, jeg var kommet fra. „Hvor langt er der til hendes onkels stenhus? Ved du det?"

Hun løftede en misdannet grå finger.

„En dag?"

Hun nikkede – den mest udbredte måde at kommunikere på herovre, var jeg begyndt at forstå. Hvis man altså ikke beherskede bugtaleri.

En dag til at komme hen til onklen. Hvis det ville sige omkring femogtredive kilometer, var der måske yderligere en dagsrejse til byen, hvis ikke to. Eller sågar tre. Hvis man lagde turen tilbage til den underjordiske korridor til brønden oveni, blev det måske seks dage i alt, forudsat at det alt sammen gik godt. På det tidspunkt ville min far være kommet hjem og have meldt mig savnet.

Han ville blive bange og måske begynde at drikke igen. Jeg ville komme til at satse min fars ædruelighed mod en hunds liv … og selv hvis det magiske solur fandtes, var det ikke til at sige, om det virkede på en gammel schæferhund? Det gik op for mig – det burde det have gjort før, kan I hævde – at min plan ikke blot var vanvittig, men også egoistisk. Hvis jeg tog tilbage nu, ville ingen få noget at vide. Selvfølgelig skulle jeg bryde ud af skuret, hvis Andy havde låst det, men det mente jeg nu nok at være stærk nok til at kunne klare. På Hillwiews footballhold havde jeg været en af de få, som ikke blot kunne ramme ind i en tackledukke og mase den op mod en halv meter tilbage, men ligefrem vælte den omkuld. Og så var der også noget andet: Jeg havde hjemve. Jeg havde kun været væk i et par timer, men efterhånden som dagen gik på hæld i dette triste, overskyede land uden andre rigtige farver end de store valmuemarker … jo, jeg havde hjemve.

Jeg besluttede at hente Radar og tage tilbage. Tænke mine muligheder igennem på ny. Prøve at få lavet en bedre plan, hvor jeg

kunne være væk en uge eller måske ligefrem to uden at gøre nogen bange. Jeg havde ingen anelse om, hvordan en sådan plan kunne strikkes sammen, og inderst inde (i det lille mørke skab, hvor vi prøver at holde ting hemmelige for os selv) vidste jeg nok også godt, at jeg ville blive ved med at udsætte det til efter Radars død, men det forestillede jeg mig i hvert fald at gøre.

Altså lige indtil den grå tjenestepige tog fat i min albue. Så vidt jeg kunne se på resterne af hendes ansigt, var hun bange for at gøre det, men ikke desto mindre tog hun godt fat. Hun trak mig ind til sig, stillede sig på tæer og hviskede til mig med sin smertefulde kvækkestemme.

„*Hjælp hende.*“

3

Jeg gik langsomt tilbage mod Doras skohus og ænsede knap nok det svindende dagslys. Jeg tænkte på, hvordan Leah (som jeg på det tidspunkt stadig opfattede som Leia) havde åbnet plamagen ved siden af sin tidligere mund. Hvordan den havde blødt, hvordan det måtte have gjort ondt, men at hun havde gjort det, fordi den mosede substans var det eneste, hun kunne tage til sig for at holde sig i live.

Hvornår havde hun sidst spist en majskolbe, en stang blegselleri eller en skål af Doras lækre kaninstuvning? Havde hun heller ikke haft nogen mund, da Radar var hvalp og tumlede rundt omkring en meget yngre Falada? Var skønhedens fortsatte eksistens på trods af tydeligvis ekstrem underernæring en slags ondskabsfuld vittighed? Bestod hendes forbandelse i at se godt og rask ud på trods af konstant sult?

Hjælp hende?

Fandtes der en måde at gøre det på? I et eventyr ville der nok være det. Jeg kunne huske at have hørt min mor læse historien om Rapunzel højt for mig, da jeg ikke var meget mere end fem. Jeg huskede det så levende på grund af afslutningen på historien: rædselsvækkende grusomhed standset af kærlighed. En ond heks straffede prinsen, som reddede Rapunzel, ved at blinde ham. Jeg kan tydeligt huske et billede af den arme fyr, der gik rundt i den mørke skov med armene ud til siden for at føle efter forhindringer. Langt om længe blev han genforenet med Rapunzel, og hendes tårer

gav ham synet tilbage. Ville jeg på nogen måde kunne genskabe Leahs mund? Sikkert ikke ved at græde på den, det var sandt nok, men måske var der et eller andet, jeg *kunne* gøre, for i en verden med mulighed for at skrue tiden tilbage ved at tvinge et stort solur baglæns, kunne alt andet måske også lade sig gøre.

Vis mig derudover en kæk teenagedreng, som ikke har lyst til at være helten i historien og hjælpe den smukke pige; han findes ganske enkelt ikke. Hvad angik sandsynligheden for, at min far måske ville begynde at drikke igen, havde Lindy engang sagt noget til mig: „Du kan ikke tage æren for at have tørlagt ham, for det gjorde han selv. Og hvis han begynder at drikke igen, kan du heller ikke bebrejde dig selv det, for det har han så også selv gjort."

Jeg så ned på mine sko og var fordybet i sådanne overvejelser, da jeg hørte lyden af knirkende hjul. Jeg kiggede op og så en lille, vakkelvorn kærre nærme sig, trukket af en hest så gammel, at den i sammenligning fik Falada til at ligne indbegrebet af sundhed og ungdom. Der lå et par bylter i vognen, og der sad en kylling oven på den øverste af dem. Ved siden af vognen gik – *travede* – en ung mand og en ung kvinde. De var grå, men ikke lige så grå som Leahs gårdskarle og tjenestepige. Hvis den skiferagtige farve var tegn på sygdom, var de to her stadig i det tidlige stadium … og desuden havde Leah slet ikke været grå, hun havde bare ikke haft nogen mund. Det var også et mysterium.

Den unge mand trak i hestens tømmer og standsede den. Parret betragtede mig med en blanding af frygt og håb. Det var ikke svært at aflæse deres udtryk, for det meste af deres ansigter var der stadig. Kvindens øjne var begyndt at trække sig sammen, men var stadig langt fra de sprækker, som Dora så verden gennem. Det var værre med manden, for han ville have været flot, hvis altså ikke hans næse havde set ud til at være ved at smelte.

„Hallo," sagde han. „Er vi blandt venner? Ellers tag blot, hvad du ønsker. Du har et våben, det har jeg ikke, og jeg er for træt og elendig til at slås med dig."

„Jeg er ikke røver," sagde jeg. „Blot en rejsende ligesom jer."

Kvinden var i korte snørestøvler, der så støvede ud, men ellers var hele. Manden gik på bare fødder. Som var snavsede.

„Er det dig, som damen med hunden fortalte, at vi ville møde?"

„Det må det vel så være."

„Har du et bevis? Det sagde hun, at du ville have, for jeg gav

hende de støvler, jeg havde på. De havde været min fars og var ved at falde fra hinanden."

„Du gør os vel ikke fortræd?" spurgte den unge kvinde. Men hendes stemme lød gammel. Den var endnu ikke en knurren som Doras, men den var godt på vej.

De er forbandede, tænkte jeg. *Alle sammen. Og det er en* langsom *forbandelse. Som måske er den værste.*

„Bestemt ikke." Jeg tog et af de små skobeviser af læder op af lommen og gav det til den unge mand. Han stak det i lommen.

„Vil han give min mand sko?" spurgte kvinden med sin knurrende stemme.

Jeg svarede så forsigtigt, som det passede sig for en dreng med en far i forsikringsbranchen. „Sådan forstod jeg aftalen."

„Vi må videre," sagde hendes mand – hvis det var det, han var. Hans stemme var i lidt bedre forfatning, om end man, der hvor jeg kom fra, aldrig havde fundet på at hyre ham som tv-vært eller til at indlæse lydbøger. „Vi takker dig."

Fra skoven på den modsatte side af vejen lød der et hyl. Det blev lysere og endte med næsten at være et skrig. Det var rædselsvækkende og fik kvinden til at skutte sig ind mod manden.

„Vi må videre," sagde han igen. „Ulvere".

„Hvor vil I overnatte?"

„Damen med hunden viste os en billedplade og tegnede noget, vi antog måtte være et hus og en lade. Har du set det?"

„Ja, og der vil de helt sikkert give jer husly. Men skynd jer, så gør jeg det samme. At være undervejs efter mørkets frembrud vil nok være …" *Være ufedt,* tænkte jeg, men uden at kunne få ordet frem. „Være uklogt."

For hvis der kom ulvere, havde de to her hverken et hus af strå eller et af grene at søge tilflugt i, og da slet ikke et af sten. De var fremmede på egnen. Jeg havde i det mindste en ven. „Kom så afsted. I får helt sikkert nye sko i morgen. Der findes en butik, eller det fik jeg i hvert fald at vide. Manden vil give jer sko, hvis I viser ham jeres … altså … jeres bevis. Jeg vil bare gerne lige spørge jer om noget, hvis jeg må."

De ventede."

„Hvad er det her for et land? Hvad kalder I det?"

De så på mig, som om jeg havde en skrue løs – det udtryk ville jeg sikkert heller ikke kunne bruge – og så svarede manden. „Det

Empis.“

„Tak skal I have.“

De gik videre. Det gjorde jeg også og satte tempoet op, indtil jeg nærmest småløb. Jeg hørte ikke flere hyl, men tusmørket var allerede tæt, da jeg fik øje på det indbydende lysskær fra vinduet i Doras hytte. Hun havde også sat en lampe ud foran trappen.

En skygge kom hen mod mig i mørket, og jeg lod hånden falde ned på kolben af mr. Bowditchs revolver. Skyggen fik fast form og viste sig at være Radar. Jeg lagde mig på knæ, så hun ikke behøvede at belaste sine dårlige bagben ved at prøve på at springe op. Hvilket hun tydeligvis havde tænkt sig. Jeg tog hende om halsen og trak hendes hoved ind mod mit bryst.

„Hej, tøs – hvordan har du det?“

Hun logrede så voldsomt, at bagdelen svingede fra side til side som et pendul, og havde jeg virkelig tænkt mig at lade hende dø, hvis jeg overhovedet kunne gøre noget ved det? Gu havde jeg da ej.

Hjælp hende, havde Leahs tjenestepige sagt, og lige der på den næsten mørke vej besluttede jeg mig for at hjælpe dem begge – både den gamle hund og gåsepigeprinsessen.

Hvis jeg kunne.

Radar gjorde sig fri, fortsatte hen til valmuemarken i vejkanten og satte sig ned for at besørge. „God ide,“ sagde jeg og lynede lynlåsen ned. Jeg beholdt den ene hånd på revolverkolben, mens jeg gjorde mig færdig.

4

Dora havde redt op til mig ved siden af kaminen. Der var sågar også en pude med farverige sommerfugle på betrækket. Jeg sagde tak, og hun nejede. Til min overraskelse konstaterede jeg, at hendes røde sko (mage til Dorothys i Oz) var blevet erstattet med et par gule Converse-gummisko.

„Har du fået dem af mr. Bowditch?“

Hun nikkede og så ned på dem med sin egen udgave af et smil.

„Er de til særlige lejligheder?“ Det måtte de være, for de var pinligt rene og kunne lige så godt være kommet direkte fra æsken.

Hun nikkede og pegede først på mig og derefter på gummiskoene: *Jeg tog dem på for din skyld.*

„Tak skal du have, Dora.“

Hendes øjenbryn syntes nærmest at være smeltet sammen med panden, men hun hævede resterne af dem og pegede i den retning, jeg var kommet fra. „*Ze?*“

„Jeg er ikke med.“

Hun vendte sig om mod værkstedet og tog sin lille tavle frem. Hun viskede firkanterne med huset og laden ud, som hun måtte have vist den unge mand og kvinde, og skrev i stedet LEAH med store bogstaver. Hun tænkte sig lidt om. Så tilføjede hun et: ?

„Ja,“ sagde jeg. „Gåsepigen. Jeg så hende. Tak for at lade os overnatte. I morgen drager vi videre.“

Hun klappede sig på brystet oven for hjertet, pegede på Radar og mig og løftede hænderne i en favnende gestus. *Mit hus er jeres hus.*

5

Vi fik stuvning igen, denne gang ledsaget af store stykker groft brød. Groft, men lækkert. Vi spiste ved levende lys, og Radar fik sin del. Før jeg gav hende mad, tog jeg glasset med piller op af rygsækken og gemte to af dem i sovsen. Med henblik på den afstand, vi skulle tilbagelægge, stak jeg derefter endnu en i. Jeg kunne ikke sætte mig ud over, at det var et valg mellem pest og kolera at give hende dem.

Dora pegede på dem og lagde hovedet på skrå.

„De siges at hjælpe. Vi har langt at gå, og hunden er ikke lige så stærk som i gamle dage. Det tror hun selv, men det er hun altså ikke. Jeg gætter på, at når de er sluppet op –“

Der lød endnu et langtrukkent hyl ovre fra den anden side af vejen. Det fik selskab af et til, og så et tredje. De var utroligt kraftige og udviklede sig til skrig på en måde, der gav mig lyst til at skære tænder. Radar løftede hovedet, men uden at gø, og udstødte blot en svag knurren fra et sted dybt inde i brystet.

„Ulvere,“ sagde jeg.

Dora nikkede, krydsede armene og holdt sig om skuldrene. Hun skælvede demonstrativt.

Flere ulve sluttede sig til. Hvis de fortsatte på den måde resten af natten, ville jeg nok ikke få sovet ret meget, før rejsen fortsatte. Jeg skal ikke kunne sige, om Dora kunne læse mine tanker, eller det bare virkede sådan. Hun rejste sig i hvert fald og gjorde tegn til mig om at komme hen til det runde vindue. Hun pegede op mod himlen.

Hun var lille og behøvede ikke bøje sig for at kunne kigge op, men det gjorde jeg. Synet var endnu et chok på en dag, hvor de ellers var kommet i en lind strøm.

Skydækket havde delt sig i en lang sprække. I den flodlignende stribe himmel, der kom til syne, kunne jeg se to måner, hvoraf den ene var større end den anden. De syntes nærmest at suse gennem tomrummet. Den store var *meget* stor. Jeg behøvede ikke teleskop for at kunne skelne kratere, dale og kløfter på dens gamle overflade. Den syntes nærmest at være ved at falde ned på os. Så lukkede sprækken sig igen. Ulvene holdt op med at hyle, og jeg mener øjeblikkelig. Nærmest som om de havde kommunikeret gennem en enorm forstærker, og nogen havde trukket stikket ud.

„Sker det hver aften?“

Hun rystede på hovedet, bredte hænderne ud og pegede op på skyerne. Hun var god til at kommunikere med håndbevægelser og de få ord, hun var i stand til at skrive, men det her kunne jeg ikke gennemskue.

6

Den eneste dør i hytten, som ikke førte ud enten fortil eller bagtil, var lav og på Doras størrelse. Da hun havde vasket op efter vores beskedne aftensmåltid (og gennet mig væk, da jeg prøvede at hjælpe), gik hun ind ad døren og kom ud igen fem minutter efter i en natkjole, der gik hende til de bare fødder, og et tørklæde om resterne af håret. Hun havde gummiskoene i den ene hånd. Hun satte dem forsigtigt – ærbødigt – fra sig på en hylde ved siden af sengen. Der stod også noget andet på hylden, og da jeg bad om at måtte se nærmere på det, holdt hun det frem mod mig, tydeligvis gav hun det kun modstræbende fra sig. Det var et lille indrammet fotografi af mr. Bowditch, som stod med en hvalp, der kun kunne være Radar. Dora holdt det ind til brystet, klappede det og satte det tilbage ved siden af gummiskoene.

Hun pegede først på den lille dør og så på mig. Jeg tog min tandbørste og gik derind. Bortset fra i bøger og et par gamle film har jeg sjældent haft lejlighed til at stifte bekendtskab med et das, men selv hvis jeg havde set mange af dem, ville det nok have været det mest elegante nogensinde. Det bestod af et blikfad med frisk vand og et toilet med trælåg. I en vase på væggen stod der valmuer

og udsendte deres sødlige, kirsebæragtige duft. Menneskelige afsondringer lugtede der ikke af. Overhovedet.

Jeg vaskede hænder og ansigt og tørrede mig med et lille håndklæde med flere sommerfugle på. Jeg børstede tænder uden at bruge vand. Jeg var ude på dasset i højst fem minutter, måske kortere, men da jeg kom ud, sov Dora tungt i sin lille seng. Radar lå og sov ved siden af hende.

Jeg lagde mig hen på min egen improviserede seng, som bestod af en bunke tæpper og yderligere et nydeligt foldet tæppe til at tage over mig. Det behøvede jeg dog ikke, for gløderne i kaminen afgav stadig rigelig varme. Det virkede hypnotiserende at se dem blusse op og dø hen igen. Ulvene tav, for der var ikke noget måneskin til at gøre dem vanvittige, men det blæste svagt omkring tagspærene, og nogle gange blev lyden til en sagte hylen, når blæsten tog til, og det var umuligt for mig ikke at tænke på, hvor langt væk jeg var fra min egen verden. Åh jo, jeg kunne komme tilbage til den ved bare at gå et kort stykke op ad bakken, halvanden kilometer hen ad den underjordiske korridor og hundrede og femogfirs trin ad en vindeltrappe op for enden af brønden, men det var ikke den rigtige måde at måle det på. Dette var Det Andet Sted. Det var Empis, hvor ikke én, men to måner susede hen over himlen. Jeg tænkte på bogomslaget, det med en tragt fuld af stjerner.

Ikke stjerner, tænkte jeg. *Historier. Uendelig mange historier, der strømmer ind i tragten og kommer stort set uforandrede ud i vores verden.*

Så tænkte jeg på min lærer i tredje klasse, mrs. Wilcoxen, der afsluttede hver dag med at sige: *Hvad har vi så lært i dag, drenge og piger?*

Hvad havde *jeg* lært? At stedet var magisk og underlagt en forbandelse. At beboerne var ramt af en eller anden fremadskridende sygdom eller lidelse. Jeg mente efterhånden at have forstået, hvorfor Doras skilt – som mr. Bowditch havde lavet til hende – kun havde skodigtet stående på den side, der vendte ind mod den forladte by. Det var den retning, folk kom fra. Jeg vidste ikke hvor mange, men den tomme side af skiltet antydede, at kun få vendte tilbage, om nogen. Hvis jeg gik ud fra den antagelse, at den skyslørede klat sol gik ned i vest, var den unge mand og kvinde, jeg mødte (samt alle andre deltagere i det skobytteprogram, Dora og hendes bror havde gang i) kommet nordfra. *Evakueret* nordfra? Var det en vedvarende forbandelse, måske endda en form for stråling

med udgangspunkt i byen? Det vidste jeg alt for lidt til at kunne være sikker eller bare halvvejs sikker på, men det blev tanken ikke mindre utiltalende af, for det var nøjagtig i den retning, jeg havde tænkt mig at gå sammen med Radar. Ville min hud også begynde at blive grå? Ville min stemme gå ned i et dybere register i retning af det knurrende leje hos Dora og Leahs hofdame? Mr. Bowditchs hud og stemme havde der ikke været noget i vejen med, men måske havde denne del af Empis været i god behold, eller i hvert fald overvejende været det, da han sidst var her.

Måske dit, måske dat. Jeg gik ud fra, at hvis jeg begyndte at mærke forandringer hos mig selv, kunne jeg stadig nå at dreje om på hælen.

Hjælp hende.

Det var det, den grå tjenestepige havde hvisket til mig. Jeg mente nok at kende en måde at hjælpe Radar på, men hvordan kunne jeg hjælpe en prinsesse uden mund? I en historie ville prinsen finde ud af en måde at gøre det på. Det ville sikkert være noget højst usandsynligt, ligesom når Rapunzels tårer viste sig på magisk vis at kunne give andre synet tilbage, men stadig acceptabelt for læsere med ønske om en lykkelig slutning, også selv om fortælleren var nødt til at trække den op af en høj hat. I alle tilfælde var jeg ikke nogen prins, kun en dreng fra high school, der havde forvildet sig ind i en slags anden virkelighed og ikke havde nogen forestillinger om ret meget.

Gløderne var magiske i sig selv og blussede op, når vinden trængte ned i skorstenen, eller døde hen, når vindpustene lagde sig. Mine øjenlåg blev åbenbart tunge af at se på dem. Jeg faldt i søvn, og på et tidspunkt i løbet af natten må Radar være gået gennem rummet og have lagt sig ved siden af mig. Om morgenen var ilden gået ud, men den side af mig, som vendte ind mod hunden, var stadig varm.

Kapitel femten

Afsked med Dora. Flygtninge. Peterkin. Woody.

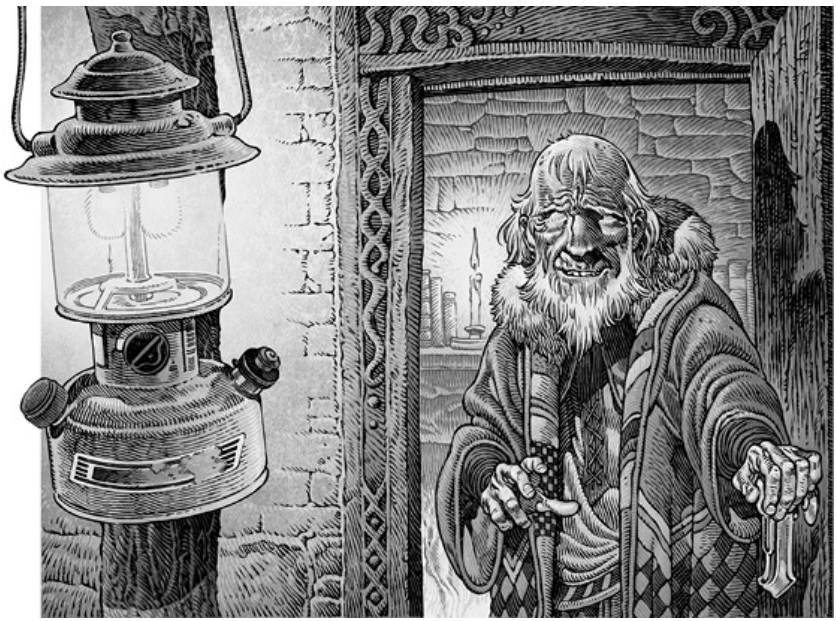

1

Morgenmaden bestod af røræg – gåseæg, efter størrelsen at dømme – og brødhumpler ristet over ny ild. Der var ikke smør, men til gengæld vidunderligt jordbærsyltetøj. Da jeg havde spist, tog jeg min rygsæk på. Jeg gav også Radar snor på. Jeg ville ikke have hende til at jage kæmpekaniner ind i skoven og møde denne verdens udgave af en kæmpeulv fra *Game of Thrones*.

„Jeg skal nok komme tilbage," sagde jeg til Dora med mere

selvsikkerhed, end jeg følte. Jeg var lige ved at tilføje *Og når jeg gør, vil Radar være blevet ung igen*, men tænkte, at det nok ville være at friste skæbnen. Desuden fandt jeg det stadig lettere at håbe på magisk foryngelse end at tro på den, selv i Empis.

„Jeg regner med at overnatte hos Leahs onkel – hvis han altså ikke er allergisk over for hunde eller sådan noget – men jeg vil gerne være fremme inden mørkets frembrud.“ Med *ulvere* i tankerne (det var svært at undgå).

Hun nikkede, men greb min albue og førte mig ud ad bagdøren. Tørresnorene gik stadig på kryds og tværs hen over gårdspladsen, men de forskellige sko, tøfler og støvler var blevet taget ind, sikkert for ikke at blive fugtige i morgenduggen (som forhåbentlig ikke var radioaktiv). Vi gik rundt om hytten og kom hen til den lille kærre, jeg tidligere havde set. Sækkene med grønne toppe foroven var blevet afløst af en pakke, som var indsvøbt i sækkelærred og bundet sammen med sejlgarn. Dora pegede først på den og så på min mund. Hun satte hånden for sin egen mund og åbnede og lukkede sine delvis sammensmeltede fingre i en tyggebevægelse. Man behøvede ikke at være raketforsker for at forstå budskabet.

„Helt ærligt, nej! Jeg kan hverken tage imod din mad eller din kærre! Er det ikke den, du bruger til at få de reparerede sko over til din brors butik?“

Hun pegede på Radar og tog et par haltende skridt, først hen mod kærren og så tilbage mod mig. Så pegede hun mod syd (hvis jeg ellers havde fortolket verdenshjørnerne rigtigt) og lod sine fingre gå afsted i luften. Den første del var let nok. Hun lod mig vide, at kærren var til Radar, når hun på et tidspunkt begyndte at halte. Jeg mente også, at hun forklarede mig, at nogen – sikkert hendes bror – ville komme og hente skoene.

Dora pegede på kærren, knyttede en lille grå næve og prikkede mig tre gange let i brystet: *Du skal.*

Jeg kunne godt følge hende, jeg havde en gammel hund at passe og lang vej at tilbagelægge. Samtidig hadede jeg tanken om at tage mere fra hende, end jeg allerede havde gjort. „Er du sikker?“

Hun nikkede. Så åbnede hun armene til et kram, som jeg med glæde gav hende. Derefter faldt hun på knæ og krammede Radar. Efter at være kommet op at stå pegede hun først på vejen, så på virvaret af tørresnore og så på sig selv.

Kom så afsted. Jeg har arbejde at se til.

Jeg svarede med to opadvendte tommelfingre, gik hen til kærren og smed min rygsæk op til de forsyninger, hun havde pakket … som at dømme efter den mad, jeg hidtil havde fået at spise i hytten, måtte forventes at smage langt mere delikat end mr. Bowditchs sardiner. Jeg greb fat i de lange stænger og konstaterede til min glæde, at kærren stort set ikke vejede noget, nærmest som om den var lavet af denne verdens udgave af balsatræ. Det var den formodentlig. Desuden var hjulene velsmurte og knirkede ikke, sådan som hjulene på det unge pars kærre havde gjort. Jeg regnede ikke med, at det ville blive væsentlig sværere at trække afsted med den, end det havde været at trække min lille røde legevogn, da jeg var syv.

Jeg vendte den om og gik hen til vejen, mens jeg dukkede mig under endnu flere tørresnore. Radar luntede afsted ved siden af. Da jeg nåede frem til det, jeg var begyndt at opfatte som Byvejen (der var ikke så meget som en eneste gul teglsten i vejen, så Den Gule Teglstensvej var udelukket), vendte jeg mig om. Dora stod ved siden af sin hytte med hænderne samlet foran brystet. Da hun så mig kigge tilbage, førte hun hænderne op til munden og åbnede dem mod mig.

Jeg slap stængerne på kærren længe nok til at gengælde hendes gestus og begav mig derefter på vej. Ikke mindst det lærte jeg i Empis: Hårde tider får gode mennesker til at lyse endnu stærkere.

Hjælp også hende, tænkte jeg. *Hjælp også Dora.*

2

Vi gik op ad bakke og ned ad bakke, som det kunne have heddet i en af de gamle historier. Fårekyllingerne sang og fuglene pippede. Indimellem blev valmuerne til venstre for os afløst af opdyrkede marker, hvor jeg så grå mænd og kvinder arbejde – men ikke ret mange af dem. De så også mig og holdt inde med deres gøremål, til jeg var kommet forbi. Jeg vinkede, men kun en enkelt af dem, en ung kvinde med en stor stråhat, vinkede tilbage. Andre marker lå tilgroede og glemte. Ukrudtet stod højt over grønsagerne sammen med lyse bånd af valmuer, som på et tidspunkt nok helt ville overtage magten.

På højre side fortsatte skoven. Der var enkelte bondehuse, som for de flestes vedkommende stod tomme. To gange hoppede kaniner

på størrelse med små hunde over vejen. Radar betragtede dem med interesse, men viste ingen tegn på at ville sætte efter dem, så jeg tog snoren af og smed den op i kærren. „Lad nu være med at skuffe mig, tøs."

Efter en times tid standsede jeg for at åbne den velvoksne bylt med mad, Dora havde pakket til mig. Der var blandt andet sirupssmåkager. Uden chokolade, så jeg gav en af dem til Radar, som slugte den med det samme. Der var også tre lange glas med rene klude omkring. De to af dem var der vand i, og det tredje indeholdt noget, der lignede te. Jeg drak noget vand og gav Radar noget i en lerskål, min ven også havde pakket. Hun labbede det begærligt i sig.

Da jeg havde fået pakket sammen igen, så jeg tre mennesker komme vandrende hen mod mig på vejen. De to mænd var kun lige begyndt at blive grå, men kvinden mellem dem var mørk som en tordensky om sommeren. Hendes ene øje var trukket op i en sprække, der gik helt ud til tindingen og var forfærdelig at se på. Med undtagelse af et enkelt blåt glimt af en iris af form som en safirsplint var det andet begravet under en klump gråt kød. Hun var i en beskidt kjole, som bulnede ud over noget, der kun kunne være en fremskreden graviditet. Hun bar på en bylt svøbt i et beskidt tæppe. Den ene mand var iført et par støvler med spænder på siderne – de mindede mig om den, jeg under mit første besøg havde set hænge på en snor i Doras baghave. Den anden mand var i sandaler. Kvinden var barfodet og virkede udmattet.

De så Radar sidde midt på vejen og tøvede med at gå videre.

„Bare rolig," råbte jeg. „Hun bider ikke."

De fortsatte langsomt og standsede så op igen. Denne gang var det pistolen i hylsteret, de betragtede, så jeg løftede hænderne i vejret med håndfladerne udad. De begyndte endnu en gang at gå, men trak over i venstre side af vejen og blev ved med at kigge først på Radar, så på mig og så tilbage på Radar.

„Vi har ikke ondt i sinde," sagde jeg.

Mændene var tynde og så trætte ud. Kvinden virkede fuldstændig udmattet.

„Vent et øjeblik," sagde jeg. For det tilfældes skyld at de ikke forstod mig, holdt jeg en hånd i vejret, ligesom når en politimand vil have folk til at standse. „Hvis I vil være så venlige."

De standsede endnu en gang. Trioen var et umådelig trist syn. På

tæt hold kunne jeg se, at mændenes munde var begyndt at dreje sig opad. Snart ville de være blevet til stort set ubevægelige halvmåner ligesom Doras. Da jeg stak hånden i lommen, stillede de sig hen ved siden af kvinden, som holdt bylten ind til brystet. Jeg tog en af de små skosåler frem og rakte den hen mod hende.

„Tag den. Værsågod."

Hun rakte tøvende ud efter den og flåede den så ud af hånden på mig, som om hun ventede, at jeg ville gribe fat i hende. Bevægelsen fik tæppet til at falde væk fra bylten, og jeg fik øje på et dødt spædbarn på måske et år eller halvandet. Det var lige så gråt som låget på min mors kiste. Den stakkels kvinde ville snart have fået et nyt barn som erstatning for det, og det ville sikkert også dø. Hvis altså ikke kvinden selv døde først eller gjorde det under fødslen.

„Forstår I mig?"

„Vi forstår," sagde manden i støvlerne. Stemmen var hæs, men ellers normal nok. „Hvad forlanger du af os, fremmede, hvis ikke vores liv? For vi har ikke andet."

Nej, selvfølgelig havde de ikke det. Hvis det var et menneske, der havde gjort dette – eller fået andre til at gøre det – hørte vedkommende hjemme i helvede. I dets allerdybeste afgrund.

„Jeg kan hverken give jer min kærre eller min mad, for jeg har lang vej at tilbagelægge, og min hund er gammel. Men hvis I går endnu fem …" Jeg prøvede at sige *kilometer,* men kunne ikke få ordet frem. Jeg begyndte forfra. „Hvis I går til omkring middag, vil I se skiltet med den røde sko. Kvinden på stedet vil lade jer hvile jer og måske også give jer mad og drikke.

Det var ikke et regulært løfte (min far holdt af at påpege såkaldte „snydeord" i tv-reklamer for mirakelkure), og jeg var udmærket klar over, at Dora ikke kunne levere mad og drikke til hver eneste gruppe flygtninge på vej forbi hendes hytte. Jeg tænkte blot, at hun ved synet af kvindens tilstand og grufulde byrde ville lade sig bevæge til at hjælpe netop disse tre. Manden i sandalerne undersøgte den lille skosål. Han spurgte, hvad den var til.

„Længere fremme efter den kvinde, jeg fortalte jer om, ligger der en butik, hvor I kan veksle beviset til et par sko."

„Begraver de også?" Det var manden i støvlerne. „For min søn har brug for at blive begravet."

„Det skal jeg ikke kunne sige. Jeg er fremmed. Spørg ved skiltet med den røde sko eller ved gåsepigens gård længere henne. Min

dybeste medfølelse med jeres tab, gode frue.“

„Han var en god dreng,“ sagde hun og så ned på sit døde barn. „Min Tam var en god dreng. Han var så smuk, da han blev født, rosenrød som en solopgang, men så ramte gråsygen ham. Hvis du blot går videre, herre, gør vi det også.“

„Vent lige et øjeblik. Hvis I vil være så venlige.“ Jeg åbnede min rygsæk, ledte i den og fandt to dåser King Oscar-sardiner. Jeg rakte dem frem mod trioen. De veg tilbage fra dem. „Nej, det er helt i orden. Det er mad. Sardiner. Små fisk. Man trækker ringen foroven op for at komme ned til dem, er I med?“ Jeg prikkede på dåsen.

De to mænd så på hinanden og rystede på hovedet. De ville åbenbart ikke have noget at gøre med konservesdåser, og kvinden havde trukket sig helt ud af samtalen.

„Vi er nødt til at komme videre,“ sagde ham i sandaler. „Og hvad dig angår, unge mand, er du på vej i den gale retning.“

„Det er den vej, jeg er nødt til at gå,“ sagde jeg.

Han så mig lige i øjnene. „Den vej fører til døden,“ sagde han.

De fortsatte og hvirvlede støv op fra Byvejen, mens kvinden bar på sin grufulde byrde. Hvorfor tog en af mændene den ikke fra hende? Jeg var kun et stort barn, men mente nok at kende svaret. Det var hendes, hendes Tam, og det tilkom hende at bære hans lig så længe som overhovedet muligt.

3

Jeg følte mig dum over ikke have tilbudt dem resten af småkagerne og egoistisk over at beholde kærren. Indtil Radar begyndte at sakke bagud.

Jeg var fordybet i mine egne tanker og bemærkede det ikke, og det vil måske overraske jer at høre (eller også vil det ikke), at tankerne ikke havde særlig meget med Sandalmandens dystre afskedsord at gøre. Forestillingen om at kunne blive dræbt ved at gå i retning af byen overraskede mig ikke nævneværdigt, for det havde både mr. Bowditch, Dora og Leah hver på deres måde gjort fuldstændig klart. Når man er barn, er det let at tro, at man selv er den undtagelse, som ender med at besejre alt og høste laurbærrene. Hvem var det måske lige, der havde scoret det afgørende touchdown ved Thanksgivingstævnet? Hvem havde afvæbnet Christopher Polley? Jeg havde en alder, hvor man let kommer til at

tro, at de fleste forhindringer kan overvindes med hurtige reflekser og fornuftig planlægning.

Jeg tænkte på det sprog, der blev talt her. Det var ikke helt almindelig amerikansk engelsk, jeg hørte, men det var heller ikke gammeldags – der var ingen gamle ord og tiltaleformer. På den anden side var det heller ikke *engelsk* engelsk som i alle de her fantasyfilm i IMAX-format, hvor samtlige hobbitter og elvere og troldmænd lyder som parlamentsmedlemmer. Det var den slags engelsk, man ville forvente at høre i et let moderniseret eventyr.

Og så var der mig.

Jeg havde sagt, at jeg ikke kunne give dem min kærre, fordi jeg havde lang vej at tilbagelægge, og min hund var gammel. Hvis jeg havde talt til nogen i Sentry, havde jeg sagt *fordi jeg skal gå langt.* Jeg havde talt om „skiltet med den røde sko" i stedet for at sige *Det er et lille hus med et skoskilt ude foran.* Og jeg havde heller ikke tiltalt den gravide kvinde *frue*, som jeg ville have gjort derhjemme, men kaldt hende *gode frue*, og min mund havde sagt det uden problemer. Jeg tænkte igen på tragten med alle stjernerne. Jeg tænkte, at jeg var blevet en af de stjerner.

Jeg tænkte, at jeg var ved at blive en del af historien.

Jeg så mig om efter Radar, som ikke var der, og for sammen. Jeg sænkede stængerne på kærren og så mig tilbage. Hun var tyve meter bagefter og haltede afsted efter bedste evne med tungen hængende ud af munden.

„Herregud, tøs, det må du undskylde!"

Jeg bar hende hen til kærren og sørgede for at samle hænderne under hendes mave, så jeg ikke kom i kontakt med de smertende bagben. Jeg gav hende først lidt mere at drikke fra skålen, som jeg holdt på skrå for at lade hende få så meget som muligt, og kløede hende derefter bag ørerne.

„Hvorfor sagde du ikke noget?"

Nå ja, altså. Det var ikke den slags eventyr.

4

Vi gik videre, op ad bakke og ned ad bakke, ned ad bakke og op ad bakke. Vi så flere flygtninge. Nogle af dem holdt afstand til os, men to mænd, som gik sammen, standsede op og stillede sig på tæer for at kigge ned i kærren og tage indholdet i øjesyn. Radar knurrede ad

dem, men hendes pjuskede pels og hvide snude taget i betragtning har hun næppe gjort dem særlig bange. Pistolen på min hofte var en anden sag. Da de havde sko på, lod jeg være med at give dem mit sidste bevis. Selv hvis de havde været barfodede, havde jeg nok ikke foreslået dem at gøre holdt hos Dora. Jeg gav dem heller ikke noget af min mad. Der var marker, hvor de kunne forsyne sig, hvis de var tilstrækkelig sultne.

„Hvis det er Kystby, du er på vej til, så vend om, dreng. Der er gråsygen også."

„Tak for …" Jeg kunne ikke sige *info*. „Tak for at lade mig det vide." Jeg løftede stængerne på kærren, men holdt øje med mændene for at forvisse mig om, at de gik videre.

Omkring middag kom vi til et sumpet område, der havde oversvømmet vejen og forvandlet den til mudder. Jeg bøjede mig forover og trak kærren hurtigere afsted, indtil vi var forbi, så vi ikke sad fast. At kærren var blevet mærkbart tungere af at have fået Radar om bord, fortalte mig mere, end jeg ret beset havde lyst til at vide.

Da vi atter havde fået tør jord under fødderne, trak jeg ind i skyggen af noget, der lignede et af egetræerne i Cavanaugh Park. I en af Doras små bylter var der stegt kaninkød, som jeg delte med Radar …, eller jeg prøvede i hvert fald på det. Hun spiste to stykker, men lod det tredje falde ned mellem forpoterne og så undskyldende på mig. Selv inde i skyggen kunne jeg se, at hendes øjne på ny var begyndt at løbe i vand. Det slog mig, at hun kunne være blevet ramt af det, der var i omløb – gråsygen – men jeg afviste hurtigt tanken. Det var ren og skær ælde. Det var ikke til at sige, hvor lang tid hun havde igen, men det så ikke ud til at være længe.

Mens vi spiste, hoppede adskillige kæmpekaniner over vejen. Derefter hoppede et par græshopper, af dobbelt størrelse, ubesværet forbi på bagbenene. Det forbløffede mig at se, hvor stor afstand de var i stand til at tilbagelægge i løbet af et hop. En høg – af normal størrelse – dykkede og prøvede at tage en af dem, men græshoppen undveg og var snart ude af syne i græsset og ukrudtet op mod skoven. Radar betragtede dyrelivet med interesse, men uden at rejse sig, endsige sætte efter det.

Jeg drak noget af teen, som var sød og læskende. Efter et par slurke blev jeg nødt til at standse mig selv. Guderne måtte vide, hvornår der ville komme mere.

„Kom så, tøs. Vi skal hen til onklen. Jeg bryder mig ikke om at skulle slå lejr i det fri tæt på skoven."

Jeg løftede hunden op, men blev pludselig stående. På egetræet var der med falmet rød maling skrevet to bogstaver: **AB**. Det gjorde mig bedre tilpas at vide, at mr. Bowditch havde været her før mig. Det føltes, som om han ikke var helt væk.

5

Midt på eftermiddagen. Det var varmt nok til, at jeg svedte kraftigt. Vi havde ikke set flygtninge i et stykke tid, men da vi kom op for enden af en stigning – som var lang, men skrånede for svagt til at kunne kaldes en rigtig bakke – hørte jeg lyde bag mig. Radar var kommet frem i kærren. Hun sad med poterne på forenden og ørerne i vejret. Jeg standsede og hørte noget længere fremme, der muligvis var en småprustende latter. Jeg fortsatte, men standsede op lige før højdedraget og lyttede efter.

„Hvad synes du om det, sødeste? Kilder det?"

Det var en lys, luftig stemme, der knækkede på *sødeste* og *kilder*. Ellers lød den besynderligt bekendt, og et øjeblik efter forstod jeg hvorfor. Det lød som Christopher Polley. Det kunne det selvfølgelig umuligt være, men det lød ikke desto mindre som ham.

Jeg gik videre og standsede i samme øjeblik, jeg kunne se ned i sænkningen på den anden side af højdedraget. Jeg havde set mange mærkelige ting her i den anden verden, men endnu ikke noget så mærkeligt som et barn nede i støvet med den ene hånd om bagbenene på en fårekylling. Det var den største, jeg hidtil havde set, og den var rød i stedet for sort. I den anden hånd havde barnet noget, der lignede en dolk med kort klinge og et revnet skæfte, som blev holdt sammen med snor.

Drengen var for optaget til at lægge mærke til os. Han prikkede fårekyllingen i maven, så lidt blod piblede ud. Indtil da havde jeg ikke været klar over, at fårekyllinger *kunne* bløde. Der lå flere bloddråber på jorden og antydede, at barnet havde været i gang med sit ækle forehavende i nogen tid.

„Kan du lide det, skat?" Fårekyllingen prøvede at komme væk, men med et fast greb om bagbenene havde barnet ingen problemer med at trække den tilbage. „Hvad med et lille et i din –"

Radar gøede. Barnet vendte sig om uden at miste grebet om den

store fårekyllings bagben, og det gik op for mig, at det ikke var et barn, men en dværg. Som var gammel. Det hvide hår faldt i totter ned over kinderne. Ansigtet var rynket, og furerne omkring munden var dybe nok til at få ham til at ligne den slags bugtalerdukke, Leah kunne have brugt (hvis hun altså ikke havde foregivet at have en talende hest). Hans ansigt var ikke ved at smelte, men hans hud var samme farve som ler. Og så mindede han mig fortsat om Polley, til dels fordi han var lille, men først og fremmest på grund af sit snu ansigtsudtryk. Det snu udtryk i kombination med hans aktuelle aktivitet gjorde det ikke ligefrem svært at tro ham i stand til at myrde en gammel og gangbesværet juveler.

„Hvem er du?“ Uden frygt, for jeg var stadig et stykke væk og kun en silhuet mod himlen. Han havde endnu ikke opdaget revolveren.

„Hvad laver du?“

„Jeg har fanget den her. Den var hurtig, men Peterkin var hurtigere. Jeg prøver at finde ud af, om den kan føle smerte. Guderne skal vide, at jeg kan.“

Han stak til fårekyllingen en gang til, nu inde under vingeskjoldet. Den røde fårekylling blødte og gjorde modstand. Jeg begyndte at trække kærren ned ad bakken. Radar gøede igen. Hun stod stadig med forpoterne på kærrens forende.

„Få din hund til at dæmpe sig, knægt. Det ville jeg i hvert fald selv gøre. Hvis den kommer for tæt på mig, skærer jeg halsen over på den.“

Jeg satte stængerne ned og trak for første gang mr. Bowditchs revolver op af hylsteret. „Du kommer hverken til at skære i hende eller i mig. Hold op med det der. Slip den.“

Dværgen – Peterkin – så mere forundret end bange på revolveren. „Hvorfor dog det? Jeg morer mig bare i en verden uden ret meget morskab tilbage.“

„Du piner den.“

Peterkin så forbløffet ud. „Piner den, siger du? *Piner?* Idiot, det er jo bare et skide *insekt.* Man kan ikke pine et insekt! Og hvad kommer det i øvrigt dig ved?“

Det kom mig ved, fordi det var ækelt at se ham holde fast i dyrets bagben, dets eneste mulighed for at slippe væk, mens han blev ved med at stikke til det.

„Jeg siger det ikke igen.“

Han lo og *lød* endda lidt som Polley med hans indskudte ha-ha'er. „Skyde mig på grund af et *insekt*? Det tror jeg ik –"

Jeg sigtede højt oppe og til venstre og trykkede på aftrækkeren. Det lød meget kraftigere end inde i mr. Bowditchs skur. Radar gøede. Dværgen for overrasket sammen og slap fårekyllingen. Den hoppede akavet ind i græsset. Den infame lille mand havde gjort den lam. Det var kun et insekt, men derfor var det stadig forkert, hvad denne Peterkin havde gjort. Og hvor mange røde fårekyllinger havde jeg egentlig set? Kun denne ene. De var sikkert lige så sjældne som albinorådyr.

Dværgen rejste sig og børstede bagdelen på sine lysegrønne knæbukser. Han strøg sine tjavsede, hvide hårtotter tilbage som en anden koncertpianist, der skulle til at spille sit store slagnummer. Uanset den blyfarvede hud virkede han livlig nok. Livlig som en fårekylling, havde jeg nær sagt. Og selv om han aldrig ville komme til at synge i *American Idol,* havde han stadig væsentlig mere stemme tilbage end de fleste andre, jeg havde mødt i løbet af det sidste døgn, ligesom hans ansigt var intakt. Ud over at være dværg („Kald dem aldrig småfolk, de hader det," havde min far engang sagt) og have en ækel hud, der sagtens kunne have klaret et skud Otezla, virkede han rimelig rask og rørig.

„Jeg kan se, at du er en opfarende dreng," sagde han og betragtede mig med afsky samt en svag antydning af frygt (håbede jeg). „Så hvad med, at vi bare går hver vores vej?"

„Det lyder som en glimrende ide, men inden vores veje skilles, vil jeg gerne spørge dig om noget. Hvordan kan det være, at dit ansigt er mere eller mindre normalt, mens så mange andre mennesker lader til at blive grimmere og grimmere med tiden?"

Ikke at han selv havde modelpotentiale, og spørgsmålet var så afgjort til den grove side, men hvis man ikke kan være grov over for en, som man lige har grebet i at pine en kæmpefårekylling, hvem kan man så være grov over for?

„Måske fordi guderne, hvis man ellers tror på dem, allerede har haft mig til bedste. Hvorfra skulle en stor fyr som dig vide, hvordan det er at være en lille fyr som mig på under tyve håndsbredder fra isse til hæl?" Der var kommet et anstrøg af noget klynkende i hans stemme, klangen af en som – i AA-jargon – havde fået ondt i røven af at sidde for længe på medlidenhedstønden.

Jeg gned tommel og pegefinger mod hinanden. „Se her? Det er

verdens mindste violin, som spiller 'Mit hjerte pumper lilla pis for dig'." *Pis* lød fuldstændig ubesværet, konstaterede jeg.

Han rynkede panden. „Øh?"

„Det er lige meget. Det var bare for sjov. Et forsøg på at *kilde* dig."

„Hvis du ikke har noget imod det, vil jeg gerne videre."

„Det er du velkommen til, men min hund og jeg vil føle os endnu bedre tilpas, hvis du får kniven af vejen først."

„Du tror altså, at bare fordi du er en af de hele, er du bedre end mig," sagde den lille mand. „Du skal nok finde ud af, hvad de gør ved sådan nogen som dig, hvis de fanger dig."

„Hvis hvem gør?"

„Natsoldaterne."

„Hvem er de, og hvad gør de ved sådan nogen som mig?"

Han lo hånligt. „Det er lige meget. Jeg håber bare, at du kan kæmpe imod, selv om jeg tvivler på det. Du virker stærk nok at se på, men er nok blød på indersiden. Som folk er, når de ikke er vant til at møde modgang. Du er ikke gået glip af ret mange måltider, er du vel, unge herre?"

„Du har stadig kniven fremme, mr. Peterkin. Læg den væk, eller jeg beslutter mig måske for at få dig til at smide den væk."

Dværgen stak kniven i bæltet, og jeg mere eller mindre håbede, at han ville skære sig på den – jo grimmere, desto bedre. Og det var ondt tænkt. Så tænkte jeg noget endnu ondere: Hvad nu, hvis jeg rakte ud, greb fat i den hånd, der havde holdt den røde fårekyllings ben, og brækkede den ligesom Polleys hånd? Som en slags erfaringspædagogik: *Sådan føles det.* Jeg kunne sagtens påstå, at jeg ikke mente tanken alvorligt, men det gjorde jeg faktisk. Det var for let at forestille sig, hvordan han tog kvælergreb på Radar og brugte sin dolk på den – prik, prik, prik. Han havde aldrig kunnet gøre det i hendes velmagtsdage, men det var mange år siden.

Jeg lod ham dog slippe. Han kiggede sig tilbage en enkelt gang på vej over højdedraget, og blikket sagde ikke *God færd ad Byvejen, unge fremmede.* Det sagde *Du skal ikke lade mig finde dig sovende.*

Det var der heller ingen fare for; han var på vej i samme retning som de øvrige flygtninge, men først da han var forsvundet, gik det op for mig, at jeg hellere burde have tvunget ham til at give slip på kniven og efterlade den.

6

Sidst på eftermiddagen var der ikke flere opdyrkede marker eller blot antydningsvis aktive gårde overhovedet. Der var heller ikke flere flygtninge, om end jeg på en forladt gård så håndkærrer stå fulde af ejendele ude i den tilgroede forhave, mens en tynd røgsøjle steg op fra skorstenen. Det var sikkert en gruppe, der havde besluttet sig for at søge ly, før ulverne begyndte at hyle, tænkte jeg. Hvis jeg ikke snart nåede frem til Leahs onkels hus, ville det også være klogt af mig at gøre det samme. Jeg havde ganske vist mr. Bowditchs revolver og Polleys knaldpistol, men ulve havde det med at færdes i flok, og mig bekendt kunne de lige så godt være på størrelse med elsdyr. Desuden var jeg ved at være træt i arme, skuldre og ryg. Kærren var let nok i sig selv, og der havde i det mindste ikke været flere mudderhuller at skulle ræse hen over, men siden afskeden med Dora havde jeg efterhånden trukket den ganske langt.

Jeg bemærkede mr. Bowditchs initialer – hans oprindelige initialer **AB** – yderligere tre gange, to gange på træer tæt på vejen og den sidste gang på et stort klippefremspring. På det tidspunkt var solklatten gået ned bag træerne, og landet var ved at blive dækket af skygger. Jeg havde ikke set nogen boliger i et stykke tid og var begyndt at blive urolig for, at mørket måske ville indhente os, mens vi stadig var på landevejen. Det ville jeg virkelig gerne undgå. I skolen havde vi på et tidspunkt fået til opgave at lære mindst seksten linjer af et digt udenad. Miss Debbins havde givet os en snes digte at vælge imellem. Jeg havde valgt noget fra „Sangen om den gamle sømand“ og ønskede nu bare, at jeg havde valgt alt muligt andet, for de pågældende linjer passede kun alt for godt til situationen: *Som en, der ad en øde vej i gru og rædsel vandrer, har vendt sig om en enkelt gang og nu aldrig mere ser sig tilbage …*

„Fordi han ved, at en djævel fæl følger efter hans trippende hæl,“ sluttede jeg af med at sige højt. Jeg satte stængerne på kærren ned og rullede med skuldrene, mens jeg betragtede det sidste **AB** på klippestykket. Her havde mr. Bowditch virkelig givet den gas – bogstaverne var næsten en meter høje. „Radar, du ville da gø for at advare mig, hvis du så en fæl djævel bag os, ville du ikke?“

Hunden sov dybt oppe i kærren. Der var ingen hjælp mod fæle djævle at hente.

Jeg overvejede at tage noget vand – jeg var pænt tør i halsen – og

besluttede at vente. Jeg foretrak at fortsætte, mens der stadig var dagslys tilbage. Jeg tog fat i stængerne og begyndte at gå, mens jeg tænkte, at på dette tidspunkt ville selv et træskur virke lovende.

Vejen drejede om en klippeblok og fortsatte videre ind i det tiltagende tusmørke. Og længere fremme, ikke mere end halvanden kilometer væk, kunne jeg se oplyste vinduer i et hus. Da jeg kom nærmere, så jeg en lygte hænge på en pæl ude foran. Jeg kunne lige akkurat se vejen dele sig halvtreds-tres meter efter huset, som vitterlig var bygget af sten – ligesom Praktiske Gris' hus var i historien.

En brolagt sti førte op til hoveddøren, men før jeg drejede ind ad den, standsede jeg for at undersøge lygten med det skarpe hvide lys, som det på tæt hold var svært at se direkte på. Jeg havde set en mage til i mr. Bowditchs kælder og behøvede ikke at kigge i bunden af den for at vide, at det var en Coleman-lanterne, som kan fås hos en hvilken som helst amerikansk isenkræmmer. Jeg gættede på, at lygten, ligesom Doras symaskine, var en gave fra mr. Bowditch. *En kujon kommer med gaver*, havde han sagt.

Midt på døren sad en forgyldt dørhammer af form som en knyttet næve. Jeg sænkede kærren og hørte lyden af Radar, der gik ned ad den skrånende bund for at slutte sig til mig. Jeg skulle lige til at række ud efter dørhammeren, da døren gik op. En mand kom til syne og viste sig at være næsten så høj som mig, men væsentlig tyndere, for ikke at sige afmagret. Da han havde lyset fra en tændt kamin i ryggen, kunne jeg ikke skelne hans træk, kun se katten på hans skulder og et fint flor af hvidt hår rundt om hans ellers skaldede isse. Da han begyndte at tale, var det igen svært at tro på, at jeg ikke var trådt ind i en eventyrbog og blevet til en af personerne.

„Halløj, unge prins. Jeg har ventet dig. Du skal være velkommen. Kom indenfor."

7

Det gik op for mig, at jeg havde ladet Radars snor ligge i kærren. „Æhm, jeg må nok lige hente min hunds snor først, sir. Jeg er ikke sikker på, hvordan hun har det med katte."

„Det skal nok gå," sagde den gamle mand, „men hvis du har mad med, vil jeg foreslå at tage det med ind. Hvis du altså ikke vil

komme ud i morgen tidlig og se, at det er forsvundet."

Jeg gik tilbage og hentede Doras proviant og min rygsæk. Samt hundesnoren bare for alle tilfældes skyld. Husets herre trådte til side og bukkede let.

„Kom så, Radar, men opfør dig ordentligt. Jeg stoler på dig."

Radar fulgte efter mig ind i en elegant stue med et kludetæppe på et trægulv. Tæt på ilden stod der to lænestole. På armlænet af den ene lå en bog slået op. Der lå et par bøger mere på en reol ved siden af. Den anden del af stuen bestod af et lille, smalt køkken i stil med en skibskabys. På bordet stod der brød, ost, kold kylling og en skål med noget, jeg formodede, var tranebærgele. Samt en lerkande. Min mave begyndte at rumle.

Manden lo. „Det hørte jeg godt. De unge skal opvartes, lyder et gammelt ordsprog. Og det skal være ofte, kunne man med fordel tilføje."

Der var dækket op til to, og på gulvet ved siden af den ene stol stod der en skål, som Radar allerede var i gang med at drikke højlydt af.

„De vidste, at jeg var på vej, gjorde De ikke? *Hvordan* kunne De vide det?"

„Kender du det navn, vi helst ikke vil sige?"

Jeg nikkede. I historier som den, jeg tilsyneladende var trådt ind i, er der ofte et navn, der ikke må siges for ikke at vække ondskaben til live.

„Han har endnu ikke taget alt fra os. Du så, at min niece var i stand til at tale til dig, ikke sandt?"

„Ved hjælp af sin hest."

„Falada, ja. Leah taler også til mig, unge prins, om end sjældent. Når hun gør, kommunikerer hun ikke altid lige tydeligt, og det trætter hende endnu mere at gøre det ad tankens vej end at gøre det med stemmen. Vi har meget at tale om, men først skal vi spise. Kom med."

Han taler om telepati, tænkte jeg. *Det må han gøre, for hun kan ligesom ikke have ringet til ham eller smidt en sms.*

„Hvorfor kalder De mig unge prins?"

Han trak på skuldrene. Katten hoppede op og ned. „Det er vel en udbredt tiltaleform, ikke andet. Meget gammeldags. En dag vil der komme en rigtig prins, men efter lyden af din stemme at dømme er det ikke dig. Du er *meget* ung."

Han smilede og vendte sig om mod kabyssen. For første gang lyste skæret fra ilden hans ansigt helt op, men jeg har nok vidst det allerede, alene på grund af hans måde at holde den ene hånd frem for sig, når han gik, som for at mærke efter forhindringer i luften. Han var blind.

8

Da han satte sig, hoppede katten ned på gulvet. Dens pels var en overdådig, røgbrun farve. Den gik hen mod Radar, og jeg forberedte mig på at gribe fat i hundens halsbånd, hvis hun fandt på at kaste sig over katten. Det gjorde hun dog ikke, men nøjedes med at sænke hovedet og snuse til kattens snude. Så lagde hun sig. Katten gik frem og tilbage foran hende og lignede en officer i færd med at inspicere en soldat under en parade (og finde tegn på sjusk), så spankulerede den ind i stuen. Den sprang op i stolen med bogen på armlænet og rullede sig sammen.

„Jeg hedder Charles Reade. Charlie. Har Leah fortalt Dem det?“

„Nej, sådan fungerer det ikke. Det er mere en slags intuition. Det er godt at møde dig, prins Charlie.“ Nu hvor han havde lyset i ansigtet, kunne jeg se, at hans øjne manglede på samme måde som Leahs mund, og at der kun var for længst helede ar tilbage. „Jeg hedder Stephen Woodleigh. Engang havde jeg også en titel – prinsregent, faktisk – men det er fortid. Kald mig bare Woody, hvis du vil, for vi bor jo tæt på skoven, ikke sandt? Catriona og jeg.“

„Er det Deres kat?“

„Ja. Og jeg mener, at din hund hedder … Raymar? Noget i den retning i hvert fald. Jeg kan ikke huske det.“

„Radar. Den har tilhørt mr. Bowditch. Han er død.“

„Åh. Det er jeg ked af at høre.“ Han så også sådan ud, men lod derimod ikke for alvor til at være overrasket.

„Hvor godt kendte De ham, sir?“

„Woody. Vil du ikke nok. Vi fordrev tiden. Som du og jeg forhåbentlig også kommer til, Charlie. Men vi bør spise først, for du er rejst langt i dag, så vidt jeg ved.“

„Må jeg stille et enkelt spørgsmål først?“

Han smilede bredt, så hans ansigt blev til en flod af rynker. „Hvis du vil vide, hvor gammel jeg er, så kan jeg faktisk ikke rigtig huske det. Nogle gange tror jeg, at jeg allerede var gammel, da verden var

ung.“

„Det er ikke det. Jeg fik øje på bogen og undrede mig … at hvis De er, altså …“

„Hvordan jeg kan læse, når jeg er blind? Prøv selv at se efter. Vil du have lår eller bryst?“

„Bryst, tak.“

Han begyndte at øse op og må have haft lang tids erfaring med at gøre det, for der var intet tøvende over hans bevægelser. Jeg rejste mig og gik hen til hans lænestol. Catriona så op på mig med sine kloge, grønne øjne. Det var en gammel bog med en forside bestående af flagermus blafrende foran en fuldmåne – *Den sorte engel* af Cornell Woolrich. Den kunne have været fra en af bunkerne i mr. Bowditchs soveværelse. Men da jeg tog den op for at se, hvor Woody var kommet til, var der ingen ord, kun små grupper af prikker. Jeg lagde den på plads og gik tilbage til spisebordet.

„De læser blindskrift,“ sagde jeg. Mens jeg tænkte *sproget i bøger må også ændre sig – blive oversat. Hvor sært er det lige?*

„Det gør jeg nemlig. Adrian gav mig en lærebog og viste mig bogstaverne. Da jeg først havde fået has på dem, kunne jeg lære mig selv resten. Fra tid til anden kom han med bøger i blindskrift. Han var særlig glad for fantastiske historier som den, jeg læste, mens jeg afventede din ankomst. Farlige mænd og skønjomfruer i nød, som levede i en ganske anden verden end denne.“

Han rystede på hovedet og lo, som om det var frivolt og måske ligefrem vanvittigt at læse skønlitteratur. Han havde fået farve i kinderne af at sidde tæt på ilden, og jeg så ikke antydning af gråt i dem. Han var hel og så alligevel ikke. Det samme gjaldt hans niece. Han havde ingen øjne at se med, og hun havde ingen mund at tale med, kun et sår, som hun måtte åbne med en negl for overhovedet at kunne få næring. Her kunne man virkelig tale om en skønjomfru i nød.

„Kom nu. Sæt dig ned.“

Jeg gik hen til bordet. Uden for hylede en ulv, så månen – *månerne* – måtte være stået op. Herinde i stenhuset var vi dog i sikkerhed. Hvis der kom en ulver ned gennem skorstenen, ville den blive stegt over ilden.

„Hele verden ligner en fantasiforestilling,“ sagde jeg.

„Hvis du bliver her længe nok, vil det være din egen verden, der ligner noget opdigtet. Spis så, Charlie.“

9

Maden var lækker. Jeg bad om en portion til, og endnu en. Jeg skammede mig lidt over det, men det havde været en lang dag, hvor jeg havde trukket kærren mindst tredive kilometer. Woody spiste ikke ret meget, højst et kyllingelår og en smule tranebærgele. Det fik mig til at skamme mig yderligere. Jeg mindedes, da min mor engang kørte mig over til Andy Chen, hvor jeg skulle sove, og sagde til Andys mor, at jeg havde hul i maven og ville æde dem ude af huset, hvis hun gav mig mulighed for det. Jeg spurgte Woody, hvor han fik forsyninger fra.

„Kystby. Der er et par stykker derude, som stadig kan huske, hvordan vi … eller hvem vi nu i det hele taget var dengang … og viser os respekt. Gråsygen er også nået dertil. Folk tager derfra. Du har sikkert mødt nogle af dem på landevejen."

„Det har jeg," sagde jeg og fortalte ham om Peterkin.

„En rød fårekylling," sagde han. Ifølge visse sagn … men det er lige meget. Det var godt, du fik sat en stopper for det. Måske er du alligevel en prins. Blondt hår, blå øjne?" Han drillede mig.

„Niksen. Begge dele er brune."

„Aha. Altså ikke en prins og så afgjort ikke *den* prins."

„Hvem er *den* prins?"

„Det er bare endnu et sagn. Verden her er fuld af fortællinger og sagn nøjagtig ligesom din. Hvad mad angår … plejede jeg at få flere delikatesser fra dem i Kystby, end jeg kunne spise, selv om mere var fisk end kød. Som navnet antyder. Gråsygen var lang tid om at nå frem til den del af verden – jeg skal ikke kunne sige hvor længe, for dagene flyder sammen, når man altid opholder sig i mørke." Det blev sagt uden selvmedlidenhed, blot som en kendsgerning. „Den første tid blev Kystby nok sparet, fordi den ligger ude på en smal og forblæst tange, men ingen ved det med sikkerhed. I fjor ville du have mødt snesevis af mennesker på Kongens Vej, Charlie. Nu er strømmen begyndt at aftage."

„Kongens Vej? Kalder man den sådan?"

„Ja, men efter at have delt sig bliver den til Kongerigets Vej. Hvis du skulle vælge at dreje til venstre ved forgreningen, ville du befinde dig på Kystbyvej."

„Hvor kommer folk hen? Jeg mener, efter Doras hus og Leahs gård og den butik, Doras bror driver."

Woody så overrasket ud. „Driver han den stadig? Det overrasker mig. Jeg gad vide, hvad han har at sælge?“

„Det ved jeg ikke. Jeg ved kun, at han giver folk nye sko som erstatning for de gamle ødelagte.“

Woody lo begejstret. „Dora og James! I gang med deres gamle numre! Svaret på dit spørgsmål er, at jeg ikke ved det, og at de nok heller ikke selv gør det. Bare væk. Væk, væk, væk.“

Ulvene havde været tavse, men nu begyndte de at hyle igen. Det lød, som om der var flere snese af dem, og jeg var virkelig glad for at være nået frem til Woodys stenhus i rette tid. Radar peb. Jeg klappede hende på hovedet. „Månerne må være fremme.“

„Ifølge Adrian er der kun en enkelt måne i jeres fantasirige. Som en person i mr. Cornell Woolrichs bog siger: 'I blev snydt'. Kunne du tænke dig et stykke kage, Charlie? Den er vist blevet lidt tør, er jeg bange for.“

„Det ville være alle tiders med kage. Skal jeg hente den?“

„Absolut ikke. Efter så mange år her på stedet – det er et ganske hyggeligt tilholdssted for en landflygtig, synes du ikke? – kender jeg det ud og ind. Kagen står på en hylde i det gamle spisekammer. Bliv endelig siddende. Jeg er tilbage om et øjeblik.“

Mens han hentede kage, skænkede jeg mere limonade fra karaflen. Limonade lod til at være den foretrukne drik i Empis. Han kom tilbage med et stort stykke chokoladekage til mig og et mindre til sig selv. Den fik kagen i vores high school-kantine til at virke sløv i sammenligning. Jeg opfattede den overhovedet ikke som tør, højst en smule stiv i kanterne.

Pludselig holdt ulvene op, og jeg fik igen følelsen af, at nogen havde trukket stikket ud på en forstærker, der var blevet skruet op til elleve. Det slog mig også, at ingen i denne verden ville kunne fange hentydningen til *Spinal Tap*. Eller til nogen anden film.

„Skyerne må være kommet tilbage,“ sagde jeg. „De forsvinder på et tidspunkt, gør de ikke?“

Han rystede langsomt på hovedet. „Ikke siden *han* kom. Det regner, prins Charlie, men solen skinner stort set aldrig.“

„Jesus,“ sagde jeg.

„Han var også fyrste,“ svarede Woody og denne gang med et bredt smil om munden. „Og sågar fredsfyrste, i hvert fald ifølge den bibel i blindskrift, Adrian kom med til mig. Er du satieret? Det betyder –“

„Jeg ved, hvad det betyder, og det er jeg helt sikkert.“

Han rejste sig. „Så kom hen og sid ved ilden. Vi har meget at tale om.“

Jeg fulgte efter ham hen til de to lænestole i den lille stue. Radar fulgte trop. Woody mærkede efter for at finde Catriona og løftede den op. Den hang ind over hans hænder som en pelsboa, indtil han satte den ned på gulvet igen. Den værdigede min hund et enkelt hovent blik, viftede afvisende med halen og spankulerede bort. Radar lagde sig mellem de to lænestole. Jeg havde givet den noget af min kylling, men hun havde kun spist en lillebitte smule af det. Nu kiggede hun ind i ilden som for at ville gennemskue dens hemmeligheder. Jeg overvejede at spørge Woody, hvad han ville gøre med hensyn til forsyninger nu, hvor Kystby også var begyndt at blive evakueret, men besluttede at lade være. Jeg frygtede at høre ham svare, at han ikke anede det.

„Jeg vil gerne sige tak for mad.“

Han viftede afvisende med hånden.

„De undrer Dem sikkert over, hvad jeg er kommet for.“

„Overhovedet ikke.“ Han lænede sig ned og klappede Radar på ryggen. Så rettede han de ar mod mig, der engang havde været hans øjne. „Din hund er ved at dø, og hvis du stadig agter at gennemføre det, du er kommet for, er der ingen tid at spilde.“

10

Jeg var stopmæt, i sikkerhed indenfor i stenhuset, ulvene tav indtil videre stille, kaminen lunede, og jeg var begyndt at slappe af. Føle mig godt tilpas. Men da han sagde, at Radar var ved at dø, rettede jeg mig op i stolen. „Ikke nødvendigvis. Hun er gammel, hun har gigt i hofterne, men hun er ikke …“

Jeg tænkte på dyrlægeassistentens ord, om at det ville overraske hende at se Radar være i live til halloween, og tav.

„Jeg er blind, men af en gammel mand at være fungerer mine andre sanser aldeles glimrende.“ Det venlige tonefald fik det kun til at lyde endnu mere forfærdeligt. „Faktisk er min hørelse blevet bedre end nogensinde. I paladset havde jeg heste og hunde, og som dreng og ung mand var jeg altid ude med dem og elskede dem alle sammen højt. Jeg ved, hvordan de lyder, når de er på vej hjem for sidste gang. Lyt! Luk øjnene og lyt!“

Jeg gjorde, som han sagde. Indimellem kunne jeg høre et knald fra kaminen. Et sted stod der et ur og tikkede. Udenfor var det begyndt at blæse op. Men jeg kunne også høre Radar: den hvæsende lyd når hun trak vejret, og den raslende lyd når hun pustede ud.

„Du kom hertil for at lægge den på soluret."

„Ja. Og der er også det med guldet. Små guldkugler, de ligner nærmest hagl. Det har jeg derimod ikke brug for lige nu, men mr. Bowditch sagde, at jeg se–"

„Skidt med guldet. Bare det at komme frem til soluret … og bruge det … er en tilstrækkelig farlig færd for en ung fyrste som dig. Det er ensbetydende med at udsætte sig for Hana. Hun var der ikke på Bowditchs tid. Hvis du er forsigtig … og heldig, kan du sikkert komme forbi hende. I sådanne situationer skal man aldrig underkende heldets betydning. Hvad guldet angår …" Han rystede på hovedet. „Det er endnu farligere. Det er godt, du ikke har brug for det lige nu."

Hana. Jeg skrev mig navnet bag øret til senere. Der var noget andet, jeg her og nu var nysgerrig efter at få at vide.

„Hvorfor er *De* rask? Ud over at være blind, mener jeg." Så snart ordene havde forladt min mund, ønskede jeg blot at kunne tage dem i mig igen.

Han smilede. „Du behøver ikke at undskylde noget. Hvis jeg skulle vælge mellem at være blind og blive ramt af gråsygen, ville jeg til enhver tid foretrække blindheden. Jeg har tilpasset mig ganske godt. Takket være Adrian har jeg endda fået fiktive historier at læse. Gråsygen er en langsom død. Det bliver sværere og sværere at læse. Ansigtet bliver ædt op af nytteløst kød. Kroppen lukker sig sammen." Han løftede sin ene hånd og knyttede den. „Sådan her."

„Kommer det også til at ske for Dora?"

Han nikkede, selv om det var unødvendigt. Det spørgsmål kunne selv et barn have besvaret.

„Hvor lang tid har hun igen?"

Woody rystede på hovedet. „Det er ikke til at sige. Det går langsomt og sker ikke på samme måde for alle, men ubarmhjertigt er det. Det er det rædselsvækkende ved det."

„Hvad nu, hvis hun tog herfra? Hen til det samme sted som de andre?"

„Det vil hun næppe, og det gør nok heller ikke den store forskel. Når først den er der, kan man ikke løbe fra den. Det er ligesom

tæringssygdommen. Var det den, der slog Adrian ihjel?“

Jeg gik ud fra, at han talte om kræft. „Nej, han fik hjertestop.“

„Aha. En smule smerte, og så væk. Hellere det end gråsygen. Hvad angår dit spørgsmål – der var engang … ifølge Adrian begynder mange historier på den måde ovre i den verden, du kommer fra.“

„Ja. Det gør de. Og jeg har set meget herovre, der ligner de historier.“

„Ligesom meget givetvis gør der, hvor du kommer fra. Det er historier alt sammen, Charlie.“

Ulvene begyndte at hyle. Woody fingererede ved sin bog med blindskrift, lukkede den og lagde den på et lille bord ved siden af stolen. Jeg spekulerede på, hvordan han kunne finde det sted, han var nået til. Catriona kom tilbage, sprang op i skødet på ham og begyndte at spinde.

„Der var engang, i landet Empis og byen Lilimar, som du er på vej til, en mange tusind år gammel kongefamilie. De fleste af dens medlemmer – ikke alle, men de fleste – regerede klogt og dygtigt. Men da de onde tider kom, blev næsten hele familien slået ihjel. Slagtet.“

„Leah fortalte mig noget om det. Altså gennem Falada. Hun sagde, at hendes forældre var døde. Det var kongen og dronningen, ikke? For hun sagde, at hun selv var prinsesse. Den mindsteste af dem alle.“

Han smilede. „Netop, den mindsteste af dem alle. Fortalte hun dig også, at hendes søstre blev slået ihjel?“

„Ja.“

„Hvad med hendes brødre?“

„De blev også slået ihjel.“

Han sukkede, klappede sin kat og så ind i ilden. Han kunne givetvis mærke varmen, og jeg spekulerede på, om han mon kunne se den ganske svagt – ligesom man kan se på solen med lukkede øjne og se en rød farve, når blodet bliver varmet op. Han åbnede munden som for at sige noget, men lukkede den så igen og rystede svagt på hovedet. Ulvene lød til at være meget tæt på … og holdt så op med at hyle. Det skete så brat, at det nærmest var uhyggeligt.

„Det var en udrensning. Ved du, hvad det betyder?“

„Ja.“

„Men enkelte af os overlevede. Vi slap ud af byen, som Hana ikke

vil forlade, fordi hun selv er udstødt fra sit eget land langt oppe mod nord. Otte af os slap ud ad hovedporten. Vi havde været ni, hvis ikke min nevø Aloysius …“ Woody rystede atter på hovedet. „Otte af os undslap døden i byen og er beskyttet mod gråsygen af vores blod, men blev forfulgt af en anden forbandelse. Kan du gætte, hvad den består i?“

Det kunne jeg. „I mistede alle sammen en af jeres sanser?“

„Ja. Leah kan spise, men det er smertefuldt for hende, som du måske har set.“

Jeg nikkede, selv om han ikke kunne se det.

„Hun kan næsten ikke smage det, hun spiser, og som du har set, kan hun kun tale ved hjælp af Falada. Hun er overbevist om, at *han* vil lade sig narre af det, hvis han lytter efter. Det ved jeg nu ikke. Måske har hun ret. Måske hører han det og morer sig over det.“

„Når du siger *han* …“ Jeg holdt inde.

Woody greb fat i min trøje og trak til. Jeg bøjede mig ind mod ham. Han satte munden hen til mit øre og hviskede. Jeg forventede at høre ham sige Gogmagog, men det var ikke det, han sagde. Han sagde *Flugtdræberen.*

11

„Han kunne sende snigmordere efter os, men gør det ikke. Han lader os leve, de tilbageværende af os, og det er straf nok. Aloysius nåede som sagt ikke ud af byen. Ellen, Warner og Greta har taget livet af sig. Yolande er vist stadig i live, men vandrer rundt og er vanvittig. Hun er blind ligesom jeg og lever hovedsagelig af fremmedes nåde. Når hun kommer hertil, giver jeg hende mad og erklærer mig enig i hendes talestrøm. Det er niecer, nevøer og slægtninge, forstår du – de blodsbeslægtede. Forstår du?“

„Ja.“ Det gjorde jeg mere eller mindre.

„Burton er blevet eremit, bor dybt inde i skoven og beder konstant for Empis' befrielse med hænder, han ikke kan mærke, når han presser dem sammen. Medmindre han ser blod, kan han ikke mærke sår. Han spiser, men har ingen fornemmelse af sult eller mæthed.“

„Du godeste,“ sagde jeg. Jeg havde forestillet mig, at det måtte være det værste at være blind, men det var det åbenbart ikke.

„Ulvene lader Burton være i fred. Eller det plejede de i hvert fald.

Det er mindst to år siden, han har været her. Måske er han også død. Min lille gruppe drog afsted i en grovsmeds vogn, hvor jeg, der endnu ikke var blind på samme måde som nu, stod op og smældede med pisken over et spand på seks heste, som var vanvittige af rædsel. Jeg var sammen med min kusine Claudia, min nevø Aloysius og min niece Leah. Vi susede afsted, Charlie, vognhjulenes jernfælge slog gnister mod brostenene, og på toppen af broen over Rumpa fløj vi helt bogstaveligt over tre meter. Da vi landede, troede jeg, at vognen ville vælte eller gå midt over, men den var robust bygget og holdt. Vi kunne høre Hana brøle bag os, brøle som en storm og hale ind på os. Jeg kan stadig høre brølene for mig. Jeg piskede på hestene, der løb, som om helvede var efter dem … hvad det også var. Lige før vi nåede porten, så Aloysius sig tilbage, og så rev Hana hovedet af ham. Jeg så det ikke, jeg havde blikket rettet stift fremad, men Claudia så det. Leah gjorde gudskelov ikke. Hun var pakket ind i et tæppe. Det næste hug fra Hanas hånd flåede bagenden af vognen. Jeg kunne lugte hendes ånde, det kan jeg stadig. Råddden fisk, råddent kød og hendes sure sved. Vi nåede gennem porten lige tids nok. Da det gik op for hende, at vi var undsluppet, satte hun i et brøl. Hadet og frustrationen i den lyd! Jo, jeg kan stadig høre den for mig."

Han holdt inde og tørrede sig om munden. Bortset fra i film som *The Hurt Locker* havde jeg aldrig stiftet bekendtskab med PTSD, men det var det, jeg sad over for nu. Jeg er ikke klar over, hvor lang tid der var gået siden alt dette, men for ham var rædslen stadig fuldstændig nærværende. Jeg brød mig ikke om at være den, der fik ham til at genkalde sig det og tale om det, men jeg var nødt til at få at vide, hvad der ventede mig.

„Charlie, hvis du går ud i spisekammeret, står der en flaske solbærvin på køl. Jeg vil gerne have et lille glas, hvis du vil være så venlig. Tag også gerne et selv."

Jeg fandt flasken og skænkede et glas op til ham. Lugten af gærede solbær var tilstrækkelig stærk til at kvæle et hvilket som helst ønske om at skænke et glas til mig selv, selv uden min sunde skepsis over for alkohol, som jeg kunne takke min far for. Jeg nøjedes med at tage mere limonade.

Han drak det meste af glassets indhold i to store slurke og sukkede. „Det var bedre. Det er triste og smertefulde minder. Det er ved at blive sent, og du må være træt, så det er på tide at tale om, hvad du skal gøre for at redde din ven. Hvis du altså stadig gerne

vil.“

„Det vil jeg.“

„Du vil altså sætte dit liv og din sunde fornuft på spil for hunden?“

„Hun er mit eneste minde om mr. Bowditch.“ Jeg tøvede, men lod ham høre fortsættelsen. „Og jeg elsker hende.“

„Udmærket. Kærlighed kan jeg forstå. Sådan her skal du gøre. Lyt nøje efter. Endnu en dagsrejse vil bringe dig til min kusine Claudia. Vel at mærke i rask tempo. Når du når frem …“

Jeg lyttede nøje efter. Som om mit liv afhang af det. Ulvenes hyl udenfor mere end antydede, at det var tilfældet.

12

Woodys toilet var et separat das og forbundet til hans soveværelse med en kort, overdækket gang af planker. Da jeg gik hen ad gangen med en lygte i hånden (den gammeldags slags, ikke en Colman), ramte noget væggen med et hårdt bump. Noget sultent, formodede jeg. Jeg børstede tænder uden vand og benyttede faciliteterne. Forhåbentlig kunne Radar vente med at lette sig indtil om morgenen, for jeg ville under ingen omstændigheder gå ud med hende inden.

Der var et ekstra soveværelse, så jeg behøvede ikke at sove ved siden af kaminen. Det lille sengetæppe var udsmykket med broderede sommerfugle, der nærmest kun kunne være Doras værk, og væggene var malet lyserøde. Woody forklarede mig, at både Leah og Claudia fra tid til anden havde benyttet det, men Leah dog ikke de sidste mange år.

„Sådan her så de ud engang,“ sagde han. Han strakte sig forsigtigt og tog et lille ovalt maleri i guldramme ned fra en hylde. Jeg fik øje på en teenagepige og en ung kvinde. De så begge overdådig godt ud. De stod med armene om hinanden foran et springvand. De var i kønne kjoler og havde kniplingstørklæder over deres opsatte hår. Leah havde en mund at smile med, og jo, de så kongelige ud.

Jeg pegede på pigen. „Er det Leah? Før?“

„Ja.“ Woody satte lige så forsigtigt billedet på plads igen. „Før. Det, der ramte os, skete kort tid efter vores flugt fra byen. Som udtryk for ren og skær ondskab og hævn. De var smukke, vil du ikke

også sige det?“

„Det vil jeg bestemt.“ Jeg blev ved med at se på den yngste, smilende pige og tænke, at Leahs forbandelse var dobbelt så rædselsfuld som Woodys blindhed.

„Hvis hævn?“

Han rystede på hovedet. „Det har jeg ikke lyst til at tale om. Jeg ville bare ønske, jeg kunne se billedet igen. Men ønsker er ligesom skønhed – lutter forfængelighed. Sov godt, Charlie. Du skal tidligt afsted i morgen, hvis du skal kunne være fremme hos Claudia inden solnedgang. Hun kan fortælle dig mere. Og hvis du vågner i nattens løb – eller din hund vækker dig – *må du ikke gå ud.* Ikke under nogen omstændigheder.“

„Det er jeg helt med på.“

„Godt. Det glæder mig at have gjort dit bekendtskab, unge prins. Adrians venner er mine venner, som man siger.“

Han gik ud og virkede sikker nok på benene, men stadig med den ene hånd frem for sig, som det efterhånden måtte ligge dybt i ham efter alle de år i mørket. Hvor mange år mon, tænkte jeg. Hvor lang tid var der gået, siden Gogmagog var steget op, og udrensningen havde decimeret hans familie? Hvem eller hvad var Flugtdræberen? Hvor længe siden var det, at Leah havde været en pige med en smilende mund og betragtet det som en selvfølge at kunne spise? Gik årene overhovedet i samme tempo her?

Stephen Woodleigh kaldte sig Woody – ligesom cowboyen i *Toy Story*. Det var sikkert et rent sammentræf, men det troede jeg til gengæld ikke, at ulvene og stenhuset var. Der var også det, han havde sagt om broen over Rumpa. Min mor var død på broen over Little Rumple, og en Rumleskaft-agtig fyr havde været lige ved at slå mig ihjel. Skulle jeg også opfatte alle *de* ting som sammentræf?

Radar lå og sov ved siden af min seng, og efter at Woody havde gjort mig opmærksom på hendes raspende og hvæsende åndedræt, kunne jeg ikke lade være med at lytte til det. Jeg forventede, at enten hundens åndedræt eller ulvenes sporadiske hyl ville holde mig vågen. Men jeg havde rejst langt og trukket en kærre efter mig imens. Der gik ikke ret lang tid, før jeg faldt i søvn; jeg havde ingen drømme og vågnede først tidligt næste morgen, da Woody ruskede mig i skulderen.

„Vågn op, Charlie. Jeg har lavet morgenmad til os, og så snart du har spist, skal du afsted.“

13

Der var sat en skål fuld af røræg frem og en anden skål lige så fuld af dampende pølser. Woody spiste en smule, Radar spiste en smule, og resten klarede jeg selv.

„Jeg har lagt dine ejendele op i Doras kærre og tilføjet noget, du kan vise min kusine, når I kommer frem til hende. Så hun ved, I kommer fra mig."

„Hun plejer altså ikke at forlade sig på sin intuition, hvad?"

Han smilede. „Det gør hun faktisk, og jeg har gjort mit bedste i så henseende, men det er ikke klogt udelukkende at forlade sig på den form for kommunikation. Du kan måske få brug for det senere, hvis din mission lykkes, og du bliver i stand til at vende tilbage til din egen eventyrverden."

„Hvad er det?"

„Se i din rygsæk, og find ud af det." Han smilede, rakte ud efter mig og greb mig om skulderen. „Du er muligvis ikke *den* prins, Charlie, men en tapper dreng, det er du."

„*Someday my prince will come*," nynnede jeg.

Han smilede, og rynkerne i hans ansigt bevægede sig. „Den sang kendte Adrian også. Han sagde, at den var fra nogle levende billeder med en historie."

„*Snehvide og de syv dværge."*

Woody nikkede. „Han sagde også, at den oprindelige historie var langt mørkere."

Det er de vist alle sammen, tænkte jeg.

„Tak for alt. Pas på dig selv. Og på Catriona."

„Vi passer på hinanden. Kan du huske alt det, jeg forklarede dig?"

„Det mener jeg, ja."

„Hvad er det vigtigste?"

„At følge mr. Bowditchs mærker, være stille og sørge for at være ude af byen inden mørkets frembrud. På grund af natsoldaterne."

„Tror du på det, jeg fortalte dig om dem, Charlie? Det skal du gøre, for ellers kan du lade dig friste til at blive derinde for længe, hvis du ikke er nået frem til soluret."

„Du fortalte, at Hana er en kæmpe, og at natsoldaterne er udøde."

„Ja, men tror du på det?“

Jeg tænkte på de kæmpestore kakerlakker og kaniner. Jeg tænkte på en rød fårekylling på næsten samme størrelse som Catriona. Jeg tænkte på Dora med hendes ansigt, der var ved at forsvinde, og på Leah med hendes ar i stedet for en mund.

„Ja,“ sagde jeg. „Jeg tror på det alt sammen.“

„Godt. Husk nu at vise Claudia det, jeg har lagt i din rygsæk.“

Jeg løftede Radar op på kærren og åbnede rygsækken. Øverst lå en gylden knytnæve og glimtede svagt i lyset fra endnu en overskyet dag. Jeg så op på døren ind til stenhuset og konstaterede, at dørhammeren var væk. Jeg tog den op og blev overrasket over dens vægt.

„Hold da op, Woody! Er det massivt guld?“

„Det er det. Hvis du skulle føle dig fristet til at fortsætte forbi soluret og ind i skatkammeret, så husk på, at du har den her at føje til det, Adrian må have samlet under sit sidste besøg i paladset. Far vel, prins Charlie. Jeg håber ikke, du får brug for Adrians våben, men i modsat fald skal du ikke tøve.“

Kapitel seksten

Kongerigets Vej. Claudia. Instrukser.
Støjsenderen. Monarkerne.

1

Radar og jeg nærmede os skillevejen, hvor et skilt pegede i retning af Kongerigets Vej til højre. Skiltet ved Kystbyvejen havde løsnet sig og pegede lodret nedad, som om Kystby lå under jorden. Radar gøede hæst, og jeg så en mand og en dreng på vej hen mod os fra Kystby. Manden humpede afsted på en krykke og havde en beskidt bandage om foden, der flere skridt ad gangen nærmest ikke rørte

jorden. Jeg undrede mig over, hvor langt han ville være i stand til at gå på det raske ben alene. Drengen ville ikke være til megen hjælp, for han var lille og bar deres ting i en sæk, som han flyttede fra hånd til hånd og indimellem slæbte efter sig på jorden. Ved skillevejen standsede de op og betragtede mig, mens jeg drejede til højre ved skiltet.

„Ikke den vej, herre!“ kaldte drengen. „Det er vejen til den hjemsøgte by!“ Han var grå i huden, men ikke lige så grå som manden. De kunne være far og søn, men det var umuligt at afgøre, for mandens ansigt var begyndt at flyde ud og hans øjne at trække sig sammen.

Manden slog drengen på skulderen og ville være faldet forover, hvis ikke drengen havde støttet ham.

„Lad ham være, lad ham være,“ sagde manden. Han var til at forstå, men lød afdæmpet, nærmest som om han havde vat på stemmebåndene. Jeg tænkte, at han inden længe ville hvisle og summe på samme måde som Dora.

Han råbte til mig hen over gabet mellem de to veje, og det gjorde tydeligvis ondt på ham. Hans smertefulde grimasse gjorde hans udflydende træk endnu mere grufulde at se på, men han var tydeligvis opsat på at udtrykke sin mening. „Hallo, hele mand! Hvem af dem har din mor løftet skørter for, så du kunne bevare dit smukke ansigt?“

Jeg anede ikke, hvad han talte om, og lod være med at svare. Radar udstødte endnu en svag gøen.

„Er det en hund, far? Eller en tam ulv?“

Mandens svar bestod af endnu et slag på drengens skulder. Så kiggede han hånligt på mig og gjorde en håndbevægelse, jeg udmærket forstod. Visse ting er åbenbart ens, uanset hvilken verden man befinder sig i. Jeg var fristet til at svare med den amerikanske udgave, men lod være. Det er rådden stil at håne handicappede mennesker, også selv om den handicappede er et røvhul, der slår sin søn og insinuerer ting om ens mor.

„God vandring, hele mand!“ skreg han med sin afdæmpede stemme. „Må dagen i dag blive din sidste!“

Det er altid rart at møde flinke folk på sin vej, tænkte jeg og gik videre. De forsvandt hurtigt ud af syne.

Jeg havde Kongerigets Vej for mig selv og dermed også rigelig tid til at tænke … og undre mig.

De hele mennesker, for eksempel – hvad var de for nogen? *Hvem* var de? Der var selvfølgelig mig selv, men hvis der fandtes en fortegnelse over hele mennesker, ville jeg nok have en stjerne ud for mit navn som følge af ikke at være fra Empis (det hed i hvert fald denne del af denne verden, for jeg havde også fået at vide af Woody, at kæmpen Hana var fra et sted ved navn Cratchy). Det havde været godt at høre Woody forvisse mig om – for det havde han gjort – at jeg ikke ville begynde at blive grå og miste ansigtet, for ifølge ham var hele mennesker immune over for gråsygen. Han havde sagt det under morgenmaden og nægtet at diskutere det yderligere, fordi jeg havde langt at gå og skulle afsted i god tid. Da jeg spurgte om Flugtdræberen, nøjedes han med at rynke panden og ryste på hovedet. Han gentog, at hans kusine Claudia kunne fortælle mig mere, og det måtte jeg stille mig tilfreds med. Ikke desto mindre var det tankevækkende, hvad manden med krykken havde sagt: *Hvem af dem har din mor løftet skørter for, så du kunne bevare dit smukke ansigt?*

Jeg tænkte også på den konstant overskyede himmel. Eller det var den i hvert fald om dagen, for om natten delte skyerne sig fra tid til anden og lod måneskinnet trænge igennem. Som så igen lod til at aktivere ulvene. Der var ikke kun én måne deroppe, men to, som jagtede hinanden, og det fik mig til at spekulere på, hvor jeg mon helt nøjagtig var henne. Jeg havde læst tilstrækkelig meget science fiction til at have stiftet bekendtskab med forestillingen om parallelverdener og flere samtidige jordkloder, men jeg havde samtidig en ide om, at jeg, da jeg passerede det sted i den underjordiske korridor, hvor min bevidsthed og min krop syntes at dele sig, kom ind på et helt andet eksistensplan. At jeg befandt mig på en planet i en fjern, fjern galakse, kunne der på grund af de to måner være en vis mening i, men indbyggerne var ikke fremmede livsformer, de var *mennesker*.

Jeg funderede over bogen på mr. Bowditchs natbord, den med en tragt fuld af stjerner på forsiden. Hvad nu, hvis jeg havde fundet vej ind i det system af verdener, den tilsyneladende handlede om? (Gid jeg dog havde stukket den i rygsækken sammen med maden, Radars piller og Polleys pistol). Tanken fik mig til at tænke på en film, jeg som helt lille havde set sammen med mine forældre – *Den uendelige historie*, hed den. Hvad nu, hvis Empis var ligesom Fantasia i filmen,

en verden skabt af vores kollektive fantasi? Var det også et jungiansk begreb? Hvor skulle jeg vide det fra, når jeg ikke engang vidste, om mandens navn udtaltes *Jung* eller *Yung*?

Alt det tænkte jeg over, selv om jeg blev ved med at vende tilbage til noget mere praktisk: min far. Var det gået op for ham, at jeg var væk? Måske var han endnu ikke blevet klar over det (og man taler jo ikke for ingenting om lykkelig uvidenhed), men måske havde han ligesom Woody en *fornemmelse* – det havde forældre en tendens til, havde jeg hørt. Han ville have prøvet at ringe, og når jeg så ikke svarede, ville han sende en sms. Måske ville han tro, at jeg havde for travlt i skolen til at svare, men ikke ret længe, for han vidste, at jeg plejede at være rimelig ansvarlig med at svare så hurtigt som muligt.

Jeg hadede tanken om at gøre ham urolig, men omvendt kunne jeg ikke rigtig stille noget op. Jeg havde taget en beslutning. Og desuden – når sandt skal siges – var jeg glad for at være her. Jeg kan ikke just påstå at have moret mig, men jo, jeg var glad. Jeg havde utallige spørgsmål, som jeg ville have svar på. Jeg ville se, hvad der lå på den anden side af hver eneste bakke og krumning på vejen. Jeg ville se det, som drengen havde kaldt den hjemsøgte by. Selvfølgelig var jeg bange – for Hana, for natsoldaterne, for noget eller nogen ved navn Flugtdræberen, og mere end noget andet for Gogmagog – men jeg var også begejstret. Og så var der Radar. Hvis jeg kunne give hende endnu en chance, ville jeg gøre det.

Jeg standsede for at spise frokost og hvile mig lidt, på et sted hvor skoven på begge sider gik helt op til vejen. Jeg kunne ikke se nogen dyr, men skygge var der masser af. „Vil du have noget at spise, Radar?“

Det håbede jeg, for det var ikke lykkedes mig at få pillerne i hende om morgenen. Jeg åbnede rygsækken, tog en dåse sardiner op, åbnede den og holdt den hen mod hunden, så hun kunne lugte til den. Hun løftede snuden, men rejste sig ikke. Der kom mere tyktflydende stads ud af øjnene på hende, kunne jeg se.

„Kom nu, tøs, du er jo vild med dem.“

Hun formåede at komme tre-fire skridt ned ad den skrånende kærre, så svigtede bagbenene under hende. Hun gled resten af vejen, drejede til siden og udstødte et enkelt skingert bjæf af smerte. Hun ramte jorden sidelæns og så stønnende op på mig. Hun havde jord på hele den ene side af hovedet. Det gjorde ondt i mig at se på.

Hun prøvede forgæves at komme op at stå.

Jeg holdt op med at tænke på hele mennesker, grå mennesker og selv min far. Det hele forsvandt. Jeg børstede jorden af, løftede hunden op og bar hende hen til den smalle stribe græs mellem vejen og det tætte skovbryn. Der lagde jeg hende ned, klappede hende på hovedet og undersøgte bagbenene. Ingen af dem så ud til at være brækket, men hunden bjæffede og blottede tænderne – ikke for at bide, men af smerte – når jeg rørte ved dem højt oppe. Jeg kunne ikke mærke noget, men var temmelig sikker på, at et røntgenbillede ville have vist stærkt hævede og betændte led.

Hun drak noget vand og spiste en enkelt sardin … nok mest for at gøre mig glad. For mit eget vedkommende havde jeg mistet appetitten, men tvang mig dog til at spise noget af Doras stegte kanin samt et par småkager. Der skulle brændstof på motoren. Da jeg – forsigtigt – løftede Radar op og lagde hende tilbage på kærren, kunne jeg høre hendes raspende åndedræt og mærke hvert eneste ribben. Woody havde sagt, at hun var ved at dø, og det havde han ret i, men jeg var ikke kommet så langt som hertil blot for at finde min hund liggende død omme bag i Doras kærre. Jeg greb fat i stængerne og fortsatte, ikke i løb – det kunne jeg ikke holde til – men med hurtige skridt.

„Hold ud. Måske er det hele bedre i morgen, så hold ud for min skyld, tøs."

Jeg kunne høre hendes logrende hale bumpe mod kærren.

3

Skyerne begyndte at blive mørkere, mens jeg trak afsted med kærren ad Kongerigets Vej, men regn kom der ikke noget af. Det var godt. Jeg havde ikke noget mod selv at blive våd, men hvis Radar blev gennemblødt, ville det kun forværre hendes tilstand yderligere, og jeg havde ikke noget at dække hende med. Desuden kunne det blive vanskeligt eller måske ligefrem umuligt at trække kærren, hvis et kraftigt regnskyl forvandlede vejen til søle.

Fire-fem timer efter Radars styrt gjorde jeg holdt på toppen af en stejl stigning, dels for at få vejret, men mest for at se mig omkring. Foran mig bredte landskabet sig til alle sider, og for første gang havde jeg klart udsyn til byens tårne. I det matte lys havde de et olivengrønt skær lidt henad mørkegrøn fedtsten. I det fjerne rejste

en høj, grå mur sig på begge sider af vejen og fortsatte så langt øjet rakte. Jeg var stadig flere kilometer derfra, og det var umuligt at bestemme dens højde, men jeg mente at kunne se en kæmpestor port midt i den. *Hvis den er låst,* tænkte jeg, *er jeg virkelig på røven.*

Strækningen fra Woodys hus til stedet, hvor jeg nu var standset for at hvile mig og se mig omkring, havde bugtet sig, men herfra fortsatte den snorlige videre mod byporten. Et par kilometer længere fremme begyndte skoven at trække sig tilbage, og jeg kunne se forladte kærrer og måske håndplove ude på de tilgroede marker. Jeg fik også øje på noget andet: et køretøj eller i hvert fald en slags befordringsmiddel på vej hen mod mig. Jeg har gode øjne, men det var flere kilometer væk, og jeg var ude af stand til at se, hvad det var. Jeg rørte ved skæftet på mr. Bowditchs revolver, ikke blot for at få bekræftet, at den stadig var der, men for at føle mig tryg.

„Radar? Er du okay?“

Jeg så mig over skulderen og kunne se hende kigge på mig fra kærrens forende. Det var godt. Jeg greb fat om stængerne og begyndte at gå videre. Mine hænder kunne efterhånden udvise en pæn samling vabler, og jeg ville have givet meget for et par arbejdshandsker. Sgu bare et par vanter. I det mindste gik det nu ned ad bakke i nogen tid.

Et par kilometer længere fremme (efterhånden som vejen bevægede sig nedad, forsvandt tårnene bag bymuren), standsede jeg op igen. Jeg kunne nu se, at befordringsmidlet på vej hen mod mig var en tricykel i overstørrelse. Efterhånden som afstanden mellem os blev mindre, kunne jeg se, at personen på den var en kvinde, og hun kom hurtigt frem. Hendes sorte kjole bølgede omkring hende, og igen var det umuligt ikke at tænke på *Troldmanden fra Oz.* I særdeleshed den sort-hvide del i begyndelsen, hvor Almira Gulch kører afsted på sin trehjulede cykel under de truende skyer over Kansas for at hente Dorothys hund og få den aflivet, fordi den havde bidt hende. Der var endda en bagagebærer af træ bag på den trehjulede cykel, om end den var langt større end den til Toto omme bag på miss Gulchs cykel.

„Bare rolig, Radar,“ sagde jeg. „Hun får ikke lov til at tage dig nogen steder hen.“

Da hun kom helt tæt på, standsede jeg og bevægede mine ømme hænder. Hvis hun var den, jeg troede, var jeg parat til at være

venlig, men hvis hun i stedet viste sig at være Empis-versionen af den onde heks, var jeg parat til at forsvare mig.

Kvinden standsede ved at bremse med pedalerne og sendte en velvoksen støvsky op efter sig. Hendes kjole holdt op med at bølge og faldt slapt ned langs hendes krop. Under kjolen var hun iført sorte gamacher og solide, sorte støvler. Hun havde i hvert fald ikke brug for Doras erstatningsfodtøj. Hun var rød i ansigtet af anstrengelse og udviste ikke antydning af gråhed. Hvis jeg skulle gætte, ville jeg have anslået hende til at være i fyrrerne eller halvtredserne, men det kunne aldrig blive andet end et gæt. Tiden i Empis går sine egne veje, og det samme gør aldringsprocessen.

„Du er Claudia, er du ikke?“ sagde jeg. „Vent, jeg skal vise dig noget.“

Jeg åbnede rygsækken og tog den gyldne dørhammer op. Hun værdigede den knap nok et blik, men nøjedes med at nikke og lænede sig frem over cykelstyret. Jeg misundte hende bittert hendes læderhandsker.

„JEG ER CLAUDIA! JEG BEHØVER SLET IKKE AT SE DET DER, JEG DRØMTE, AT DU VAR PÅ VEJ!“ Hun prikkede sig i tindingen og lo bjæffende. „DRØMME ER IKKE TIL AT STOLE PÅ, MEN HER TIL MORGEN SÅ JEG KLIKKEREN! ALTID TEGN PÅ REGN ELLER SELSKAB!“ Hun talte ikke kun højt, men også tonløst, lidt ligesom den onde computerstemme i en gammel sci-fi-film. Hvorefter hun tilføjede noget, jeg stort set havde regnet ud: „JEG ER DØV!“

Hun drejede hovedet. Håret var sat op i en stor knold, og jeg kunne have set hendes øre, hvis hun ellers havde haft et. Men det havde hun ikke. Ligesom med Leahs mund og Woodys øjne var der kun et ar tilbage.

4

Hun trak op i kjolen, steg ned fra cyklen og gik hen til kærren for at se nærmere på Radar. På vejen prikkede hun til revolveren i dens hylster. „BOWDITCHS! DEN KAN JEG GODT HUSKE! OGSÅ HUNDEN!“

Radar løftede hovedet, da Claudia først klappede hende og så kløede hende bag ørerne på den måde, Radar rigtig godt kunne lide. Claudia bøjede sig ind over hende, tilsyneladende helt uden frygt for at blive bidt, og snusede til den. Radar slikkede hende på

kinden.

Claudia vendte sig om mod mig. „DEN ER SYG SOM IND I HELVEDE!“

Jeg nikkede. Der var ingen grund til at påstå andet.

„MEN VI SKAL NOK HOLDE DEN I GANG! VIL DEN SPISE?“

Jeg vippede med hånden for at indikere ikke ret meget. „Kan du mundaflæsning?“ Jeg klappede på min egen mund og pegede derefter på hendes.

„ALDRIG FÅET DET LÆRT ORDENTLIGT!“ brølede hun. „INGEN AT ØVE MIG SAMMEN MED! VI GIVER DEN OKSEBOUILLON! DET MÅ DEN DA I HIMLENS NAVN NOK KUNNE FÅ NED! VIRKELIG KLOGT AT KOMME TILBAGE MED DEN! VIL DU HAVE DEN HEROVER I MIN KURV? SÅ GÅR DET MÅSKE HURTIGERE!“

Jeg kunne ikke få mig selv til at sige, at jeg var bange for at skade Radars ømme bagben, så jeg nøjedes med at ryste på hovedet.

„GODT, MEN KOM SÅ MED OG DET I EN FART! TRE KLOKKESLAG LIGE STRAKS! SOLNEDGANG! DER ER DE FORBANDEDE ULVE, VED DU!“

Hun skubbede sin store tricykel – sædet måtte være mindst halvanden meter over jorden – rundt i en cirkel og kravlede op igen. Hun trådte langsomt i pedalerne, og vejen var bred nok til, at jeg kunne gå ved siden af hende, så Radar og jeg ikke behøvede at få støv i øjnene.

„SEKS EN HALV KILOMETER!“ råbte hun med sin tonløse stemme. „TRÆK TIL, UNGE MAND! JEG VILLE GERNE LÅNE DIG MINE HANDSKER, MEN DINE HÆNDER ER FOR STORE! DU FÅR NOGET GOD SALVE TIL DEM, NÅR VI HAR FÅET TAG OVER HOVEDET! MIN EGEN OPSKRIFT, OG DEN ER FANDENS GOD! DE SER VIRKELIG ØMME UD!“

5

Da vi nærmede os Claudias hus, var det ved at blive mørkt, og jeg var ved at være fuldstændig færdig. At trække Doras kærre to dage i træk fik footballtræning til at ligne det rene ingenting. Længere fremme, måske et par kilometer, så jeg begyndelsen på noget, der kunne have været forstæderne, om end det nok ikke er det rigtige ord – det var hytter ligesom Doras, men med ødelagte tage. Til at begynde med lå de lidt fra hinanden med små haver eller bede

imellem, men tættere på bymuren lå de side om side. De havde skorstene, men der kom ikke røg ud af nogen af dem. Gader og veje dukkede op. Et køretøj – som jeg ikke kunne identificere – holdt bomstille midt på landevejen. Først troede jeg, at det var en lang vogn til at transportere varer i. På nærmere hold tænkte jeg, at det kunne være en bus. Jeg pegede på den.

„SPORVOGN!“ buldrede Claudia. „STÅET DER MEGET MEGET LÆNGE! TRÆK TIL, UNGE MAND! LÆG SÅ RØVEREN I!“ *Den* havde jeg i hvert fald aldrig hørt før, og jeg ville gemme den til Andy Chen, hvis jeg ellers nogensinde så ham igen. „NÆSTEN FREMME!“

Inde fra byen lød der tre højtidelige klokkeslag med pause imellem: *DONG* og *DONG* og *DONG.* Claudia så Radar løfte hovedet og vende sig efter lyden.

„TRE KLOKKESLAG?“

Jeg nikkede.

„I GAMLE DAGE BETØD DET: HOLD INDE MED ARBEJDET, OG GÅ HJEM OG SPIS! I DAG ER DER IKKE NOGET ARBEJDE OG INGEN TIL AT UDFØRE DET, MEN KLOKKERNE SLÅR ALLIGEVEL! JEG KAN IKKE HØRE DEM, MEN JEG KAN MÆRKE DEM I TÆNDERNE, NAVNLIG I UVEJR!“

Claudias hus lå på en lille grund foran en grumset dam med buskads omkring. Huset var rundt og bygget af gamle brædder og blikstykker. For mig at se virkede det særdeles ustabilt og gjorde det endnu en gang svært ikke at tænke på grisene og ulven. Woody boede i et hus af sten og Claudia i et hus af pinde. Hvis endnu et medlem af kongefamilien havde boet i et hus af strå, var hun sikkert for længst blevet ædt.

Da vi kom helt hen til huset, fik jeg øje på adskillige døde ulve, tre eller fire ude foran og en til ude i siden, hvor dens poter stak frem af ukrudtet. Den sidste kunne jeg ikke se særlig tydeligt, men dem foran var temmelig opløste, og ribbenene stak ud gennem pelsresterne. Øjnene manglede, de var sikkert blevet hakket ud af sultne krager, og hulerne syntes at stirre på mig, da vi drejede op ad den jordklinede sti i retning af døren. Til min lettelse var de ikke gigantiske som insekterne … men dog temmelig store. Eller havde i hvert fald været det i levende live. Som med alle levende skabninger havde døden sat dem på en hård slankekur.

„JEG SKYDER DEM, NÅR JEG KAN KOMME TIL DET!“ sagde

Claudia og steg ned fra sin tricykel. „HOLDER DE ANDRE VÆK DET MESTE AF TIDEN! NÅR LUGTEN AFTAGER, SKYDER JEG ET PAR TIL AF DE RØVHULLER!“

Af en kongelig at være, tænkte jeg, *har hun godt nok en beskidt mund.*

Jeg satte stængerne på kærren ned, prikkede hende på skulderen og tog mr. Bowditchs revolver op af hylsteret. Jeg løftede øjenbrynene spørgende. Jeg var ikke sikker på, at hun ville forstå mig, men det gjorde hun. Hendes smil afslørede adskillige manglende tænder.

„NÆ, NÆ, SÅDAN EN HAR JEG IKKE! ARMBRØST!“ Hun foregav at løfte en op. „LAVET DEN SELV! OG DER ER OGSÅ NOGET ANDET OG ENDNU BEDRE! ADRIAN KOM MED DEN, DA DEN DER KUN VAR EN HVALP!“

Hun gik hen til døren og skubbede den op med en bred skulder. Jeg fik Radar ud af kærren og prøvede at få hende på benene. Hun kunne stå og gå, men ved stentrappen standsede hun og så bønfaldende på mig Jeg løftede hende indenfor. Huset bestod af et stort rundt rum og et andet, formodentlig mindre, som var skjult bag et blåt fløjlsgardin med purpurrøde og gyldne tråde. Der var et komfur, et lille køkken og et arbejdsbord med en masse værktøj. På bordet lå der også mere eller mindre halvfærdige pile, og der stod en spånkurv med en håndfuld helt færdige. Da hun tog en lang tændstik frem og tændte et par olielamper, glimtede pilespidserne. Jeg tog en af pilene op for at se nærmere på spidsen. Den var gylden. Og skarp. Da jeg strejfede æggen med pegefingeren, begyndte det omgående at bløde.

„HOV, HOV, ER DU UDE PÅ AT GØRE SKADE PÅ DIG SELV?“

Hun tog mig i skjorten og trak mig hen til en metalvask. Der sad en håndpumpe ind over den. Claudia rev hårdt i håndtaget et par gange for at få liv i den og holdt så min blødende finger ind under det iskolde vand.

„Det er kun et lille …“ begyndte jeg, men opgav og lod hende fortsætte. Da hun var færdig, forbløffede hun mig ved at anbringe et kys på skrammen.

„SÆT DIG! HVIL DIG! VI SPISER OM LIDT! SKAL SE TIL DIN HUND FØRST OG SÅ TIL DINE VABLER!“

Hun satte vand over på komfuret, og da det var blevet varmt uden at dampe, tog hun et fad frem under vasken og fyldte det.

Derefter tilføjede hun nået ækelt lugtende stads fra en lerkrukke på en af hylderne. Hylderne var fulde af alle mulige ting – noget i dåser, andet i pakker, som tilsyneladende bestod af ostelærred med snor om, og det meste i glaskrukker. På væggen til højre for fløjlsforhænget hang der en seriøst udseende armbrøst. Alt i alt mindede huset mig først og fremmest om en nybyggerbolig, ligesom Claudia ikke mindede mig nær så meget om et medlem af en kongefamilie som om en barsk og årvågen nybyggerkvinde.

Hun dyppede en klud i den stinkende væske, vred den op og satte sig på hug ved siden af Radar, der kiggede mistænksomt på hende. Hun begyndte at presse kluden forsigtigt ind mod dens ømme skanker. Imens sagde hun en mærkelig, summende lyd, der nok må have været sang. Tonen steg og faldt til forskel fra hendes konstant højlydte og monotone talestemme, der mindede om bekendtgørelserne i skolens højttaleranlæg. Jeg troede, at Radar måske ville forsøge at kravle væk eller sågar bide hende, men det gjorde hun ikke. Hun lagde bare hovedet ned på de rå gulvbrædder og sukkede tilfreds.

Claudia stak hænderne ind under Radar. „VEND DIG OM, SKAT! JEG SKAL OGSÅ ORDNE DET ANDET!“

Radar vendte sig ikke om, hun nærmest bare væltede. Claudia dyppede kluden igen og gik i gang med det andet bagben. Da hun var færdig, smed hun kluden i metalvasken og fandt to klude til. Hun dyppede dem, vred dem op og vendte sig om mod mig.

„FREM MED DEM, UNGE PRINS! SÅDAN KALDTE WOODY DIG I MIN DRØM!“

Der ville ikke komme noget ud af at forklare hende, at jeg altså bare var Charlie, så jeg nøjedes med at række hænderne frem. Hun pakkede dem ind i de varme og våde klude. Selv om hendes bryg lugtede ubehageligt, lindrede det omgående. Jeg kunne ikke sige det til hende med ord, men hun kunne aflæse det på mit ansigt.

„FANDENS GODT, ER DET IKKE? MIN MORMOR LÆRTE MIG AT LAVE DET FOR LÆNGE SIDEN, DENGANG SPORVOGNEN STADIG KØRTE TIL ULLUM, OG DER VAR FOLK TIL AT HØRE KLOKKERNE! DER ER PILEBARK I, MEN OGSÅ ALT MULIGT ANDET! OGSÅ ALT MULIGT ANDET, MIN DRENG! HOLD DEM STILLE, MENS JEG FINDER NOGET ÆDELSE TIL OS! DU MÅ VÆRE SULTEN!“

Det viste sig at være bøf og grønne bønner med en slags æble- og ferskentærte til dessert. Jeg havde sandelig fået rigeligt med gratis mad – ædelse – siden jeg kom til Empis, og Claudia blev bare ved med at fylde på tallerkenen. Radar fik en skål oksebouillon med små fedtkugler i. Hun slikkede skålen ren, slikkede læberne rene og kiggede op på Claudia for at få mere.

„NÅ, NÅ, NÅ!“ brølede Claudia og bøjede sig ned for at klø Radar bag ørerne, sådan som hun kunne lide det. „DU VIL BARE SENDE DET OP IGEN MED DET SAMME, STAKKELS GAMLE TÆVE, OG HVAD NYTTER DET SÅ? MEN DET HER GØR INGEN SKADE!“

Der lå et brød på bordet. Hun brækkede et stykke af med sine stærke, arbejdshærdede fingre (*hun* kunne have trukket afsted med kærren hele dagen uden at få en eneste vabel) og trak en pil op fra kurven. Så spiddede hun brødet, åbnede lugen til komfuret og stak brødet derind. Da det kom ud, var det endnu mere mørkebrunt og stod i flammer. Hun pustede det ud som et andet fødselsdagslys, smurte smør på med fingrene fra lerkrukken på bordet og rakte det frem. Radar kom op at stå, løsnede det fra pilespidsen med tænderne og tog det med hen i hjørnet. Hun haltede ikke helt så slemt. Jeg tænkte, at hvis mr. Bowditch havde haft noget af Claudias salve, havde han måske slet ikke behøvet OxyContin.

Claudia skubbede sig vej gennem fløjlsforhænget foran soveværelset og kom tilbage med en blok og en blyant. Hun rakte mig det. Jeg så på de påtrykte bogstaver på blyanten og mærkede en bølge af uvirkelighed skylle ind over mig. Der stod MED HILSEN FRA SENTRY TØM. Der var kun få ark tilbage på blokken. Da jeg kiggede på bagsiden, fik jeg øje på en falmet prismærkat: STAPLES 1,99 $.

„SKRIV NÅR DU HAR BRUG FOR DET, ELLERS BARE NIK ELLER RYST PÅ HOVEDET! SPAR PÅ DET SKIDE PAPIR, ADRIAN HAVDE DET MED SAMMEN MED STØJSENDEREN PÅ SIN SIDSTE TUR, OG DER ER IKKE MERE TILBAGE! FORSTÅET?“

Jeg nikkede.

„DU KOM FOR AT GØRE ADRIANS HUND RASK, IKKE?“

Jeg nikkede.

„KAN DU FINDE HEN TIL SOLURET, UNGE MAND?“

Jeg skrev noget og holdt blokken frem, så hun kunne se den: *Mr.*

Bowditch efterlod sine initialer som spor. Det ville være bedre end brødkrummer, tænkte jeg. Hvis regnen altså ikke havde skyllet dem væk.

Hun nikkede og bøjede hovedet eftertænksomt. I lyset fra lamperne kunne jeg se en tydelig lighed med hendes fætter Woody, også selv om han var væsentlig ældre. Uanset de mange år med hårdt arbejde og skydeøvelser med hærgende ulve som mål var der en form for streng skønhed over hende. *Kongelige i eksil,* tænkte jeg. *Hun og Woody og Leah. Ikke de tre små grise, men de tre små blåblodede.*

Til sidste kiggede hun op. „FARLIGT!“ sagde hun.

Jeg nikkede.

„HAR WOODY FORKLARET DIG, HVORDAN DU KOMMER DERHEN, OG HVAD DU SKAL GØRE?“

Jeg trak på skuldrene og skrev *Jeg skal være stille.*

Hun fnyste, som om det ikke var til nogen hjælp. „JEG KAN IKKE BLIVE VED MED AT KALDE DIG UNGE MAND ELLER UNGE PRINS, SELV OM DER DA ER NOGET LIDT FYRSTELIGT OVER DIG! HVAD HEDDER DU?“

Jeg skrev *CHARLIE READE* med store bogstaver.

„SHARLIE?“

Det var tæt nok på. Jeg nikkede.

Hun tog en brændeknude fra kassen ved siden af komfuret, åbnede lugen, proppede den ind og smækkede lugen i. Hun satte sig ned igen, foldede hænderne i skødet og lænede sig frem over dem. Hun så alvorlig ud.

„DU VIL ANKOMME FOR SENT TIL AT UDFØRE DIT FOREHAVENDE I MORGEN, SHARLIE, SÅ DU KOMMER TIL AT OVERNATTE I ET SKUR LIDT VÆK FRA HOVEDPORTEN! DER STÅR EN RØD VOGN UDEN HJUL UDENFOR! SKRIV DET NED!“

Jeg skrev *skur, rød vogn u/ hjul.*

„SÅ LANGT, SÅ GODT! SKURET ER IKKE LÅST, MEN DER SIDDER EN SLÅ PÅ INDERSIDEN! SKUB DEN FOR, HVIS DU IKKE VIL HAVE SELSKAB AF EN ULV ELLER TRE! SKRIV DET NED!“

Slåen for døren.

„BLIV DER, TIL DU HØRER MORGENKLOKKEN! ET SLAG! BYPORTEN VIL VÆRE LÅST, MEN LEAHS NAVN FÅR DEN ÅBNET! KUN HENDES! LEAH AF GALLIEN! SKRIV DET NED!“

Jeg skrev *Leah af galeonen.* Hun pegede på blokken for at kunne

se, hvad jeg havde skrevet, rynkede panden og pegede på blyanten. Hun stregede *galeonen* ud og rettede det til *Gallien.*

„LÆRER MAN IKKE AT STAVE I DET LAND, DU KOMMER FRA, DRENG?“

Jeg trak på skuldrene. Galeon og Gallien lød ens. OG hvis byen var forladt, hvem var der så i det hele taget til at lukke mig ind?“

„SØRG FOR AT VÆRE DER OG KOMME IND AD PORTEN FANDENS HURTIGT EFTER MORGENKLOKKEN, FOR DU HAR EN FANDENS LANG TUR FORAN DIG!“

Hun gned sig i panden og så tvivlrådigt på mig.

„HVIS DU SER ADRIANS MÆRKER, ER ALT NOK GODT! ELLERS SE AT KOMME VÆK, FØR DU FARER VILD! GADERNE ER DEN RENE LABYRINT! DU RISIKERER AT GÅ RUNDT I DET ELENDIGE HUL, NÅR DET BLIVER MØRKT!“

Jeg skrev *Hun vil dø, hvis jeg ikke genopfrisker hende!*

Hun læste det og smed blokken tilbage til mig.

„ELSKER DU HENDE NOK TIL AT VILLE DØ SAMMEN MED HENDE?“

Jeg rystede på hovedet. Claudia overraskede mig med en nærmest musikalsk latter. Jeg forestillede mig, at det var et sidste levn af hendes gamle stemme, før hun blev fordømt til et liv i stilhed.

„DET VAR IKKE NOGET ÆDELT SVAR, MEN HVIS MAN SVARER ÆDELT, DØR MAN SOM REGEL OGSÅ UNG MED LORT I BUKSERNE! VIL DU HAVE NOGET ØL?“

Jeg rystede på hovedet. Hun rejste sig, begyndte at lede i noget, der vel måtte være hendes kolde spisekammer, og kom tilbage med en hvid flaske. Hun trak en prop med hul i op – for at lade brygget ilte, tænkte jeg – og drak en stor slurk. Den blev efterfulgt af et rungende ræb. Hun satte sig ned igen, nu med flasken i skødet.

„HVIS MÆRKERNE ER DER, SHARLIE – ADRIANS MÆRKER – SÅ FØLG DEM SÅ HURTIGT OG STILLE SOM MULIGT! ALTID STILLE! LYT IKKE EFTER DE STEMMER, DU MÅSKE HØRER, FOR DE TILHØRER DE DØDE … OG NOGET VÆRRE END DE DØDE!“

Noget værre end de døde? Den tanke brød jeg mig slet ikke om. Og i forbindelse med at være stille var der også de lyde, træhjulene på Doras kærre sandsynligvis ville frembringe på de brolagte gader. Måske kunne Radar gå et stykke ad vejen, og så kunne jeg bære hende det sidste?

„MÅSKE VIL DU SE MÆRKELIGE TING … SE TING ÆNDRE FORM … MEN LAD DET IKKE FORSTYRRE DIG! DU VIL KOMME TIL EN PLADS MED ET UDTØRRET SPRINGVAND!“

Jeg tænkte, at jeg måske allerede havde set springvandet på det billede af Claudia og Leah, som Woody havde vist mig.

„VED SIDEN AF LIGGER DER ET STORT GULT HUS MED BRUNE SKODDER! MED EN PASSAGE I MIDTEN! DET ER HANAS HUS! I DEN ENE HALVDEL AF HUSET BOR HANA! DEN ANDEN HALVDEL ER KØKKENET, HVOR HANA SPISER. SKRIV DET NED!“

Jeg skrev det ned, og hun tog blokken. Hun tegnede passagen med et hvælvet tag. Ovenover tegnede hun en sommerfugl med vingerne bredt ud. Af en hurtig skitse at være var den virkelig god.

„DU SKAL GEMME DIG, SHARLIE! DU OG DIN HUND! KAN DEN VÆRE STILLE?“

Jeg nikkede.

„STILLE UANSET HVAD?“

Det kunne jeg ikke være sikker på, men jeg nikkede alligevel.

„VENT PÅ DE TO KLOKKESLAG! SKRIV DET NED!“

2 klokkeslag, skrev jeg.

„MÅSKE SER DU HANA UDENFOR INDEN DE TO KLOKKESLAG! ELLER MÅSKE IKKE! MEN DU VIL HELT SIKKERT SE HENDE, NÅR HUN GÅR HEN TIL KØKKENET FOR AT SPISE FROKOST! DET ER DER, DU SKAL IGENNEM PASSAGEN SÅ HURTIGT SOM MULIGT! SKRIV DET NED!“

Det fandt jeg ikke nødvendigt – hvis Hana var lige så frygtindgydende, som jeg havde hørt, havde jeg ikke lyst til at tilbringe mere tid i nærheden af hende end højst nødvendigt – men Claudia var tydeligvis meget urolig på mine vegne.

„SÅ ER DER IKKE RET LANGT TIL SOLURET! DU KAN SE DET PÅ DE BREDE FORTOVE! LÆG HUNDEN PÅ SOLURET OG DREJ DET BAGLÆNS! BRUG HÆNDERNE! PAS PÅ, FOR HVIS DU DREJER DET FORLÆNS, SLÅR DU HENDE IHJEL! OG HOLD DIG SELV VÆK FRA DET! SKRIV DET NED!“

Jeg skrev det ned, men kun for at glæde hende. Jeg havde læst *Ondt er da på vej herned* og kendte udmærket farerne ved at dreje soluret den gale vej. At blive ældre havde Radar i hvert fald *slet* ikke brug for.

„GÅ SAMME VEJ TILBAGE! MEN PAS PÅ HANA! LYT EFTER HENDE I PASSAGEN!“

Jeg løftede hænderne og rystede på hovedet: *Det forstår jeg ikke.*

Claudia smilede grumt. „DEN STORE SÆK TAGER SIG ALTID EN LUR EFTER AT HAVE SPIST! OG HUN SNORKER! DU KAN HØRE DET, SHARLIE! DET LYDER SOM TORDENVEJR!“

Jeg rakte begge tommelfingre i vejret.

„KOM HURTIGT TILBAGE! DER ER LANGT, OG DU VIL IKKE HAVE RET MEGET TID! DU BEHØVER IKKE AT VÆRE UDE AD PORTEN VED DE TRE KLOKKESLAG, MEN DU SKAL I HVERT FALD VÆRE UDE AF LILIMAR KORT EFTER! INDEN DET BLIVER MØRKT!“

Jeg skrev *Natsoldater* på blokken og viste hende det. Claudia fugtede ganen med mere øl. Hun virkede dyster. „JA! DEM! STREG DET SÅ UD IGEN!“

Jeg stregede det ud og viste hende det.

„GODT! JO MINDRE SAGT ELLER SKREVET OM DE RØVHULLER, DESTO BEDRE! OVERNAT I SKURET MED DEN RØDE SPORVOGN FORAN! TAG AFSTED VED LYDEN AF MORGENKLOKKEN! KOM TILBAGE HERTIL! SKRIV DET NED!“

Jeg skrev det ned.

„VI ER FÆRDIGE,“ sagde Claudia. „NU SKAL DU TØRNE IND, FOR DU MÅ VÆRE TRÆT OG SKAL GÅ LANGT I MORGEN!“

Jeg nikkede og skrev et par ord til på blokken. Jeg holdt den op i den ene hånd og tog en af hendes hænder i den anden. Der stod *TUSIND TAK* med store bogstaver.

„NÆH, NÆH, NÆH!“ Hun klemte min hånd, løftede den op til sine sprukne læber og kyssede den. „JEG ELSKEDE ADRIAN! IKKE SOM EN KVINDE ELSKER EN MAND, MEN SOM EN SØSTER ELSKER EN BROR! JEG HÅBER IKKE, AT JEG SENDER DIG I DØDEN … ELLER NOGET ENDNU VÆRRE!“

Jeg smilede og rakte igen to tommelfingre i vejret i et forsøg på at lade hende forstå, at det nok skulle gå godt alt sammen. Selv om jeg overhovedet ikke var sikker på det.

7

Før jeg kunne nå at stille flere spørgsmål – dem havde jeg mange af – gik ulvene i gang. Der var mange af dem, og de hylede som gale. Jeg så måneskinnet trænge ind mellem to brædder, som havde slået sig, og der lød et dunk mod siden af huset så hårdt, at det hele

rystede. Radar gøede og kom op at stå med strittende ører. Der lød et nyt dunk, efterfulgt af et tredje og så to samtidig. En af flaskerne på Claudias hylder faldt ned, og jeg kunne lugte saltlage.

Jeg trak mr. Bowditchs revolver og tænkte *De vil puste og pruste, til hendes hus falder om.*

„NÆH, NÆH, NÆH," buldrede Claudia. Hun så nærmest ud til at more sig. „KOM, SHARLIE, OG SE, HVAD ADRIAN HAVDE MED!"

Hun skubbede fløjlsforhænget til side og gjorde tegn til mig om at gå derind. Det store rum var ryddeligt, det var hendes soveværelse ikke. Jeg vil ikke gå så vidt som til at kalde Claudia sjusket, når det gjaldt hendes private gemakker, men … ved I hvad, det *vil* jeg nu faktisk. Der lå to krøllede vattæpper på gulvet. Der lå bukser, trøjer og undertøj som bomuldsmamelukker og chemiser overalt. Hun sparkede tøjet ad vejen og førte mig over til den anden ende af værelset. Jeg var mindre interesseret i, hvad hun havde tænkt sig at vise mig, end jeg var i ulvenes angreb udenfor. Det *var* et angreb, og hendes faldefærdige træhus blev nu ramt nærmest konstant. Jeg blev bange for, at selv hvis de to måner blev dækket af skyer, ville angrebet fortsætte. De var oppe at køre og lugtede blod.

Hun åbnede en dør og afslørede et rum på størrelse med et kosteskab med et muldtoilet, der med sikkerhed var fra min verden. „LOKUM!" sagde hun. „HVIS DU FÅR BRUG FOR DET I NAT! TÆNK IKKE PÅ MIG, JEG SOVER SOM EN FORBANDET STEN!"

Det var jeg helt sikker på, i og med at hun også var døv som en sten, men hvis ulvene brød ind, ville jeg nok ikke få brug for at gå på toilettet. Hverken i aften eller nogensinde. Det lød efterhånden, som om der var flere snese derude, der forsøgte at komme ind, mens Claudia gav mig den store rundtur.

„SE SÅ BARE HER!" sagde Claudia. Med håndryggen skubbede hun en plade ved siden af toilettet til side. Bag den stod et bilbatteri med ACDelco påtrykt på siden. Der var sat startkabler fast til polerne. Kablerne var forbundet til en omformer af en slags. Et andet kabel stak ud af omformeren og førte hen til noget, der lignede en almindelig lyskontakt. Claudia smilede fra øre til øre. „ADRIAN KOM MED DEN, OG DE SKIDE ULVE HADER DEN!"

Kujoner kommer med gaver, tænkte jeg.

Hun tændte for kontakten. Resultatet var et inferno af støj, der lød som en flok bilalarmer forstærket halvtreds eller hundrede

gange. Jeg satte hænderne for ørerne af frygt for at blive lige så døv som Claudia. Efter ti-femten meget lange sekunder slukkede hun igen. Jeg fjernede forsigtigt hænderne fra ørerne. Inde i den store stue gøede Radar som en vanvittig, men ulvene var holdt op.

„SEKS HØJTTALERE! FÅR RØVHULLERNE TIL AT SPÆNE IND I SKOVEN, SOM OM DE HAVDE ILD I HALEN! HVAD SIGER DU SÅ, SHARLIE? VAR DET HØJT NOK TIL DIG?“

Jeg nikkede og klappede mig på ørerne. Et sådant lydangreb ville intet kunne holde ud særlig længe.

„BARE JEG KUNNE HØRE DET!“ sagde Claudia, „MEN JEG KAN MÆRKE DET I TÆNDERNE! HA!“

Jeg havde stadig blyanten og blokken. Jeg skrev noget på den og holdt den frem. *Hvad sker der, når batteriet dør?*

Hun overvejede det, smilede og klappede mig på kinden med hånden. „HVIS JEG GIVER DIG KOST OG LOGI, KOMMER DU MED ET NYT TIL MIG! ER DET EN AFTALE, UNGE PRINS? DET VIL JEG MENE!“

8

Jeg sov ved siden af komfuret ligesom hos Dora. Denne nat var der dog ikke noget med at ligge vågen og gruble over situationen, for Claudia gav mig en bunke håndklæder til hovedpude, og i samme øjeblik mit hoved landede på dem, var jeg væk. To sekunder efter – sådan føltes det i hvert fald – ruskede hun mig vågen. Hun var iført en lang frakke med sommerfugle syet på, sikkert også Doras arbejde.

„Hvad?“ sagde jeg. „Lad mig sove.“

„NÆH, NÆH, NÆH!“ Selv om hun var døv, forstod hun aldeles udmærket, hvad jeg sagde. „OP, SHARLIE! DU HAR STADIG LANG VEJ AT GÅ! DET ER PÅ TIDE AT KOMME I GANG! JEG SKAL VISE DIG NOGET!“

Jeg prøvede at lægge mig ned igen, men hun trak mig op at sidde.

„DIN HUND VENTER! JEG HAR VÆRET OPPE I OVER EN TIME! DET HAR HUNDEN OGSÅ! DEN HAR FÅET EN NY OMGANG SALVE OG ER HELT FRISK! SE SELV!“

Radar stod ved siden af hende og logrede. Da hun bemærkede mit blik, nussede hun mig på halsen med snuden og slikkede mig på

kinden. Jeg kom op at stå. Jeg var øm i benene og havde det endnu værre i armene og skuldrene. Jeg rullede en halv snes gange med skuldrene ligesom til opvarmningen under den indledende footballtræning.

„GÅ SÅ UD OG GØR DET FORNØDNE! JEG HAR NOGET VARMT KLAR TIL DIG BAGEFTER!“

Jeg gik ud på det lille toilet, hvor hun havde efterladt et fad med varmt vand og et stykke hård, gul sæbe til mig. Jeg tissede og vaskede ansigt og hænder. På væggen sad der et lille firkantet spejl, ikke meget større end bakspejlet i en bil. Det var ridset og anløbet, men da jeg lænede mig frem, kunne jeg se mig selv. Jeg rettede mig op, vendte mig op for at gå og kiggede så nærmere efter. Mit mørkebrune hår så ud til at være blevet lidt lysere. Det plejede det at gøre om sommeren efter nogle dage i solen, men her havde der slet ikke været nogen sol, kun lave skyer. Selvfølgelig undtagen om natten, hvor skyerne delte sig for at lade måneskinnet trænge igennem.

Jeg afskrev det som resultatet af den ene olielampe og det uklare, lille spejl. Da jeg kom ud derfra, rakte hun mig en tyk skive brød foldet omkring en stor portion røræg. Jeg var sulten som en ulv (om man så må sige).

Hun rakte mig rygsækken. „JEG HAR KOMMET VAND OG KOLD TE I! OG BLYANT OG PAPIR! BARE FOR EN SIKKERHEDS SKYLD! KÆRREN, SOM DU HAR SLÆBT AFSTED MED, BLIVER HER!“

Jeg rystede på hovedet og mimede at løfte stængerne.

„NÆH, NÆH, NÆH! DEN ER DU FÆRDIG MED, INDTIL DU KOMMER TILBAGE MED MIN TREHJULEDE!“

„Jeg kan da ikke tage din tricykel!“

Hun havde vendt sig om og hørte det ikke. „KOM MED UD, SHARLIE! SOLEN ER VED AT STÅ OP! DET HER VIL DU IKKE GÅ GLIP AF!“

Jeg fulgte hende til døren, i håb om at hun ikke ville åbne den ud til en flok sultne ulve. Dem var der ingen af, og i retning af det, drengen havde kaldt den hjemsøgte by, havde skyerne delt sig, så jeg kunne se stjerner. Ved siden af Kongerigets Vej stod Claudias tricykel i overstørrelse. Den store kurv bagpå var blevet foret med en hvid, blød firkant, der lignede fåreskind, og som det tydeligvis var meningen, Radar skulle ligge på. Det gik op for mig, at det ville være både lettere og hurtigere med den trehjulede end at trække

kærren med Radar i. Men der var også noget andet, som var endnu bedre.

Claudia bøjede sig ned og lyste med sin lygte på det enorme forhjul. „ADRIAN HAVDE OGSÅ DÆKKENE MED! GUMMI! JEG HAVDE HØRT OM DET, MEN ALDRIG SET DET! MAGI FRA DIN VERDEN, SHARLIE, OG *LYDLØS* MAGI!“

Det fik mig overbevist. Ikke flere bekymringer om hårde skramlende hjul på brosten.

Jeg pegede på tricyklen. Så pegede jeg på mig selv. Jeg klappede mig på brystet oven over hjertet. „Jeg skal nok komme tilbage med den, Claudia. Det lover jeg.“

„DU KOMMER TILBAGE MED DEN, UNGE PRINS SHARLIE! DET TVIVLER JEG IKKE PÅ!“ Hun klappede mig på ryggen og gav mig et hurtigt klask bagi, der mindede mig om, når træner Harkness sendte mig ud i forsvaret eller indskiftede mig i et afgørende øjeblik. „KIG SÅ OP PÅ HIMLEN!“

Jeg kiggede op. Mens stjernerne falmede, forvandlede himlen over byen Lilimar sig til den smukkeste ferskenfarvede nuance. Man kan muligvis se en sådan farve ved daggry i troperne, men selv havde jeg aldrig set mage. Radar satte sig mellem os med løftet hoved og snusede til luften. Havde det ikke været for snasket i hendes øjne, og at hun var så tynd, ville jeg have anset hende for fuldstændig rask.

„Hvad kigger vi efter?“

Claudia kunne ikke se mig tale og svarede ikke. Hun kiggede i retning af byen, hvor tårnene og tre høje spir steg sorte til vejrs mod den gryende dag. Selv på afstand brød jeg mig ikke om synet af glasspirene. Tilsammen lignede de nærmest ansigter, der så på os. Jeg sagde til mig selv, at det bare var en illusion, at det ikke var anderledes end at se en gabende mund i et knortet gammelt træ eller en sky af form som en drage, men det virkede ikke. Det virkede *overhovedet* ikke. Jeg fik en – givetvis latterlig – forestilling om, at byen var Gogmagog: årvågen, vagtsom og ond. Tanken om at komme endnu tættere på var skræmmende, og tanken om at bruge Leahs navn til at komme gennem porten var rædselsvækkende.

Mr. Bowditch gjorde det og kom tilbage, sagde jeg til mig selv. *Du kan også.*

Men jeg havde mine tvivl.

Så slog klokken med en enkel, klangfuld jerntone: *DONG.*

Radar kom op at stå og tog et skridt i retning af lyden.

„FØRSTE KLOKKESLAG, SHARLIE?“

Jeg løftede en finger og nikkede.

Endnu før lyden var døet hen, begyndte der at ske noget langt mere forbløffende end en enorm kakerlak eller en stor, rød fårekylling; Himlen over de sammenklemte rønner uden for byen begyndte at blive mørkere, som om et forhæng ikke blev rullet ned, men *op*. Jeg greb Claudia i armen og var et kort øjeblik bange for at se en eller anden mærkelig formørkelse ikke af solen eller månen, men af selve jordkloden. Så døde lyden af klokkeslaget helt ud, og mørket opløste sig i titusindvis af sprækker af dagslys, som pulserede og forandrede sig. Jeg kunne fornemme farverne – sort og gylden, hvid og orange og dyb, dyb, lilla.

Det var monarksommerfugle, der alle var på størrelse med en gråspurv, men så fine og flygtige, at morgenlyset både skinnede gennem dem og uden om dem.

„HIL EMPIS!“ udbrød Claudia og løftede begge hænder mod den voksende strøm af liv over os. Strømmen spærrede for udsigten til byen og de ansigter, jeg mente at have set. „HIL GALLIENS SLÆGT! MÅ DE HERSKE IGEN OG FOR ALTID!“

Selv om hun talte højt, hørte jeg hende dårlig nok. Jeg var tryllebundet. Aldrig i mit liv havde jeg set noget så forunderlig surrealistisk og smukt. Sommerfuglene fløj afsted over os og formørkede himlen på deres vej, mod guderne måtte vide hvor, og da jeg mærkede deres vingeslag, accepterede jeg endegyldigt – fuldt og aldeles – at denne anden verden var virkelighed. At Empis var. Det var mig, der kom fra en opdigtet verden.

Dette var virkeligheden.

Kapitel sytten

Afsked med Claudia. Minder om Jenny.
En nat i skuret. Porten. Den hjemsøgte by.

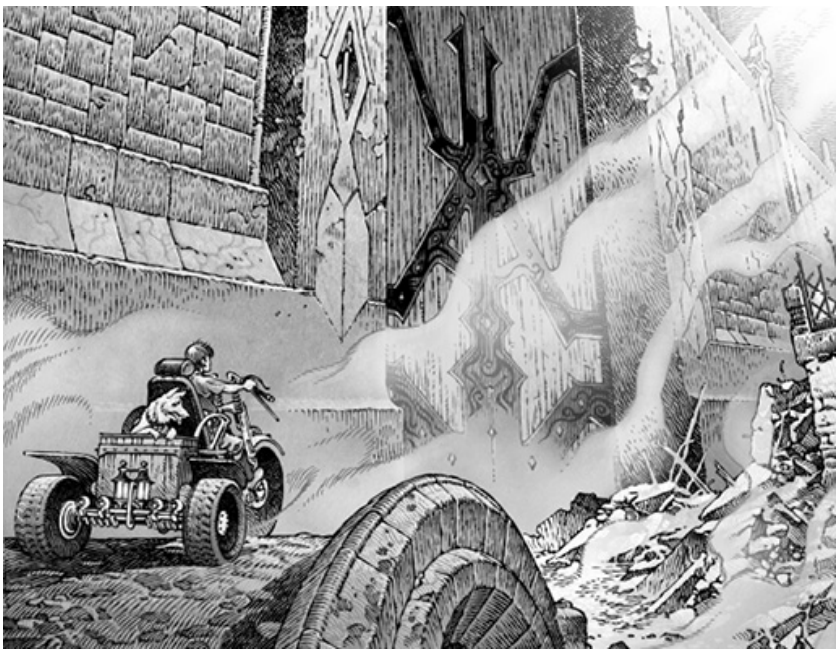

1

Radar havde ingen problemer med at finde sig til rette i den fåreskindsforede kurv, om end hun hostede på en måde, jeg ikke brød mig om. Claudia og jeg ventede, til det aftog og til sidst holdt helt op. Med kjolekanten tørrede Claudia betændelsen af Radars øjne og siden af snuden, hvorefter hun så alvorligt på mig.

„SPILD IKKE TIDEN, HVIS DU VIL REDDE DEN, SHARLIE!“

Jeg nikkede. Hun trak mig ind til sig i et kram, slap mig igen og tog mig om skuldrene.

„PAS PÅ! JEG VIL BLIVE KED AF AT SE DIG KOMME TILBAGE UDEN DEN, MEN ENDNU MERE KED AF SLET IKKE AT SE DIG! HAR DU ALLE DE INSTRUKSER, JEG GAV DIG?“

Jeg viste hende to oprakte tommelfingre og klappede mig på baglommen.

„LAD VÆRE MED AT BRUGE REVOLVEREN INDE I BYEN ELLER OVERHOVEDET TÆNKE PÅ AT GØRE DET!“

Jeg nikkede og satte en finger for munden: *Shhh.*

Hun rakte en hånd op, nussede mit hår og smilede. „FAR VEL, UNGE PRINS SHARLIE!“

Jeg steg op på tricyklen og satte mig til rette. I forhold til min egen cykel føltes det som at sidde på et tårn. Jeg skulle lægge kræfter i pedalerne for at komme i gang, men da først den trehjulede var kommet op i omdrejninger, var det let nok. Jeg så mig en enkelt gang tilbage og vinkede. Claudia vinkede tilbage. Og sendte mig et fingerkys.

Da jeg kom til den forladte sporvogn, standsede jeg kortvarigt op. Det ene hjul havde løsnet sig, så den holdt skævt. På siden ind mod mig var der gamle kradsemærker i træet og en ældgammel plet indtørret blod. *Ulvere,* tænkte jeg.

Jeg undlod at kigge ind i den.

2

Terrænet var fladt, og jeg skød en god fart. Jeg forestillede mig at kunne være fremme ved skuret, hun havde fortalt mig om, i god tid inden det blev mørkt. Himlen var atter overskyet, og under de lavthængende skyer lå landet øde og skyggeløst hen. Monarkerne var draget derhen, hvor de end tilbragte dagen. Jeg spekulerede på, om jeg ville se dem flyve tilbage til deres overnatningssted uden for byen. Måske holdt ulvene sig væk fra huse og bygninger lige uden for bymuren efter mørkets frembrud, men jeg ville nødig satse mit liv på det. Eller Radars.

Op ad formiddagen kom jeg forbi de første huse og hytter. Lidt længere fremme, hvor den første bivej krydsede Kongerigets Vej, blev den klinede jord afløst af skærver. Overordnet set havde jeg

foretrukket den klinede jord, som var glat det meste af tiden. Indimellem skulle jeg undvige huller i brolægningen. Den høje tricykel var stabil nok, så længe jeg bare kunne køre lige ud, men det var straks værre med småsvingene. Flere gange kunne jeg mærke et af baghjulene slippe jorden. Jeg formåede at kompensere for det ved at læne mig den modsatte vej, ligesom når jeg drejede om hjørner på min cykel derhjemme, men var temmelig sikker på, at uanset hvor meget jeg lænede mig til siden, ville selv et halvskarpt sving få tingesten til at vælte. Selv kunne jeg godt klare et styrt, men jeg var ikke sikker på, at Radar kunne.

Husene stod tomme. Vinduerne stirrede på os. Krager – som ikke var gigantiske, men dog meget store – spankulerede rundt i de tilgroede forhaver og pikkede til frø eller efterladenskaber, der skinnede. Der var blomster, men de så gustne og på en eller anden måde forkerte ud. Ranker kravlede op ad forfaldne hytter og lignede fingre. Jeg kom forbi en mærkelig skæv bygning, hvor smuldrende kalksten tittede gennem resterne af en kalkpudset facade. Svingdørene hang skævt og fik indgangen til at ligne en død mund. På overliggeren var der afbildet et ølkrus, som var så falmet, at det malede øl lignede pis. Over ølkruset var der med falmede, uregelmæssige, mørkebrune bogstaver skrevet ADVARSEL. Ved siden af lå der noget, der sikkert engang havde været en butik af en slags. Der lå glasskår ude på vejen. Med tanke på den trehjuledes gummidæk kørte jeg i en stor bue uden om det knuste glas.

Lidt længere henne – der var nu bygninger på begge side, næsten klos op ad hinanden, men stadig med små, mørke passager imellem – blev vi mødt af en stank så voldsom og kloaklignende, at jeg fik brækfornemmelser og måtte holde vejret. Radar brød sig heller ikke om den. Hunden peb uroligt og rørte på sig, så den trehjulede kom til at svaje let. Jeg havde overvejet at standse og tage noget at spise, men stanken fik mig til at skifte mening. Det var ikke råddent kød, men det var noget, der på en eller anden unaturlig måde var gået i opløsning.

En vækst så vild og rank, tænkte jeg, og linjen vakte minder om Jenny Schuster. Om at sidde sammen med hende under et træ, hvor vi lænede os op ad stammen i den pletvise skygge, hun i sin sædvanlige gamle, lasede lædervest og med en billigbog i skødet. Den hed *H.P. Lovecrafts bedste*, og hun læste højt for mig af et digt med titlen „Svampe fra Yuggoth". Jeg kan stadig huske begyndelsen: *Mørkt og beskidt og halvvejs glemt lå stedet i et væv af*

gamle gyder tæt på havnen, og pludselig gik det op for mig, hvorfor stedet her skræmte mig så meget. Jeg var stadig flere kilometer fra Lilimar – som flygtningedrengen havde kaldt den hjemsøgte by – men allerede her var ting forkerte på måder, jeg næppe havde kunnet begribe, hvis ikke Jenny havde præsenteret mig for Lovecraft, da vi begge gik i sjette og var for unge og letpåvirkelige til sådanne rædsler.

Jenny og jeg var blevet bogvenner i løbet af min fars sidste år som dranker og første år som tørlagt. Hun var en pigeven i modsætning til at være en kæreste, som er noget helt andet.

„Jeg kommer aldrig til at forstå, hvorfor du gider være sammen med hende," sagde Bertie. Han har nok været jaloux, men ikke utænkeligt også oprigtigt forvirret. „Altså, snaver du med hende? Tungekysser? Bytter spyt?"

Det gjorde vi ikke, og det forklarede jeg ham også. Hun interesserede mig ikke på den måde, sagde jeg. Bertie grinede hånligt. „Findes der da andre måder?" sagde han. Det kunne jeg godt have forklaret ham, men så var han bare blevet endnu mere forvirret.

Ganske vist havde Jenny ikke det, som Birdman ville have kaldt „en krop, man har lyst til at udforske". I en alder af elleve eller tolv begynder de fleste piger at vise de første antydninger af kurver, men Jenny var flad som et strygebræt. Hendes ansigt var groft, hendes musebrune hår var altid uglet, og hun gik som en stork. De andre piger drillede hende selvfølgelig. Hun ville aldrig blive cheerleader eller festarrangør eller få hovedrollen i en skolekomedie, og hvis den slags – eller det at blive anerkendt af piger med interesse for tøj og øjenskygge – overhovedet interesserede hende, gav hun aldrig udtryk for det. Jeg er ikke sikker på, at hun på nogen måde tog notits af gruppepres. Hun gik ikke klædt som en goth; hun gik i trøjer med den der funky vest ovenpå og havde en Han Solo-madkasse med i skole, men hun tænkte som en goth. Hun tilbad et punkband ved navn Dead Kennedys, kunne citere replikker fra *Taxi Driver* og var vild med H.P. Lovecrafts historier og digte.

Hun og jeg og HPL fandt sammen i slutningen af min mørke periode, mens jeg stadig lavede alt muligt åndssvagt lort sammen med Bertie Bird. En dag til engelsk i sjette faldt snakken på R.L. Stines bøger. Jeg havde læst en af dem – den hed *Gys i gaden – og* syntes, den var totalt fjollet. Det tilkendegav jeg og tilføjede så, at

jeg hellere ville læse noget, som var rigtig uhyggeligt og ikke bare påtaget uhyggeligt.

Efter timen kom Jenny hen til mig. „Hej, Reade. Er du bange for svære ord?“

Det var jeg ikke, sagde jeg. Hvis jeg ikke kunne gætte et ords betydning ud fra sammenhængen, slog jeg det op på min telefon. Det kunne hun tilsyneladende godt lide.

„Læs den her,“ sagde hun og rakte mig en slidt billigbog, der var sat sammen med tape. „Prøv at se, om den skræmmer dig. Mig skræmte den i hvert fald fra vid og sans.“

Bogen var en antologi med titlen *Cthulhu kalder,* og historierne i den skræmte mig mere end rigeligt, i særdeleshed en med titlen „Rotterne i muren“. Der var rigeligt af svære ord at slå op med betegnelser for noget vammelt og stinkende (som lugten, der omgav mig uden for baren). Vi fandt sammen om skrækhistorier, sikkert fordi vi som de eneste i sjette klasse var parat til at kæmpe os gennem Lovecrafts vildtvoksende prosa – og gøre det med glæde. I over et år, lige indtil Jennys forældre gik fra hinanden, og hun flyttede til Des Moines med sin mor, læste vi historierne og digtene højt for hinanden. Vi så også et par af filmene over hans historier, men de var elendige. Ingen af dem fangede, nøjagtig hvor *stor* en fantasi, manden havde haft. Og hvor sindssvagt mørk.

Mens jeg hjulede hen mod bymuren omkring Lilimar, gik det op for mig, at denne tavse ydre ring i lidt for høj grad mindede om et af HPL's mørke eventyr fra Arkham og Dunwich. I lyset af dem og andre historier om overnaturlige rædsler (vi fortsatte med Clark Ashton Smith, Henry Kuttner og August Derleth) forstod jeg efterhånden, hvad der var så skræmmende og mærkelig forstemmende ved de tomme veje og huse. Med et af Lovecrafts yndlingsord var de *maliciøse.*

En stenbro førte os over en udtørret kanal. Store rotter kravlede rundt mellem affald så gammelt, at det var umuligt at afgøre, hvad det havde været, før det blev til affald. De skrå stenvægge ned til kanalen var strimede af noget sort-brunt stads – som Lovecraft utvivlsomt ville have kaldt *ordure.* Og stanken fra det sprukne, sorte mudder? Den havde han kaldt *mefitisk.*

Ordene vendte tilbage til mig. Stedet *bragte* dem tilbage.

På den anden side af kanalen lå bygningerne endnu tættere, og nu var mellemrummene mellem dem ikke længere gyder eller

passager, men blot sprækker, som man skulle klemme sig sidelæns gennem … og hvem vidste, hvad der lå på lur derinde og ventede på at se nogen klemme sig igennem? De tomme bygninger nærmest hang ud over vejen og syntes at svulme ud mod tricyklen og dække næsten hele himlen med undtagelse af en hvid siksakstribe. Jeg havde en følelse af ikke blot at blive overvåget *inde bag* de sorte og tomme vinduer, men også *af* dem, og det var endnu værre. Her var sket noget rædselsfuldt, det var jeg helt sikker på. Noget uhyrligt og ja, maliciøst. Selv om kilden til gråsygen muligvis stadig lå forude, inde i byen, var den stærk selv herude i de forladte randområder.

Ud over at føle mig overvåget mærkede jeg også en snigende fornemmelse af at blive forfulgt. Flere gange vendte jeg mig brat om i et forsøg på at opdage, om nogen eller noget (en *djævel fæl*) fulgte efter os. Jeg så ikke andet end krager og en enkelt rotte, der sikkert var på vej tilbage til sin rede eller koloni i skyggerne nede i den mudderdækkede kanal.

Radar kunne også mærke det. Hun knurrede flere gange, og da jeg på et tidspunkt vendte mig om, så jeg hende sidde med poterne på kanten af spånkurven og kigge den vej, vi var kommet.

Der er ikke noget, tænkte jeg. *De snævre gader og forfaldne huse er tomme. Du er bare nervøs. Ligesom Radar.*

Vi kom til endnu en bro over endnu en udtørret kanal, og på den ene bropille så jeg noget, der gjorde mig i bedre humør – initialerne **AB**, som lige akkurat kunne ses gennem en skorpe af sygeligt gulgrønt mos. De seneste timer havde jeg på grund af de tætstående bygninger ikke kunnet se bymuren, men oppe på broen havde jeg klart udsyn til den, glat og grå og fjorten-femten meter høj.

I midten var der en gigantisk port med tykke søjler af noget, der lignede uklart grønt glas. Bymuren og porten var synlige, fordi de fleste bygninger mellem mit udkigspunkt og bymuren var blevet jævnet med jorden, under noget der lignede et bombeangreb. I hvert fald en katastrofe af en slags. Enkelte forkullede skorstene stod stadig og lignede pegende fingre, og nogle få bygninger var blevet skånet. En af dem lignede en kirke. En anden var en lang bygning med trævægge og bliktag. Foran den stod der en rød vogn uden hjul, som var opslugt af blegt ukrudt.

Det var under to timer siden, at jeg havde hørt de to klokkeslag signalere middag (*fodringstid for Hana*, tænkte jeg), og jeg var åbenbart kommet meget hurtigere frem, end Claudia havde

forventet. Der var stadig masser af dagslys, men jeg havde ingen planer om at nærme mig porten allerede i dag. Jeg var nødt til at hvile mig og få samlet tankerne … hvis det overhovedet var muligt.

„Det er vist her," sagde jeg til Radar. „Det er ikke ligefrem Holiday Inn, men det får række."

Jeg hjulede forbi den forladte sporvogn hen til lagerbygningen. Der var en stor rulleport, hvis engang glade røde farve nu var falmet til sygeligt lyserød, og en mindre dør i menneskehøjde ved siden af. Initialerne **AB** var hakket ind i malingen. Det gjorde mig glad bare at se dem, præcis som ved bropillerne, men der var noget andet, som gjorde mig endnu bedre tilpas: Følelsen af snigende undergang var lettet. Måske fordi bygningerne var væk, og jeg igen kunne mærke plads omkring mig og se himlen, men jeg tror ikke, det kun var derfor. Fornemmelsen af det, Lovecraft kunne have kaldt *ældgammel ondskab*, var væk. Senere, kort tid efter de tre aftenklokkeslag, fandt jeg ud af hvorfor.

3

Jeg var nødt til at sætte skulderen mod døren i menneskehøjde for at få den til at gå op, hvorpå den åbnede den sig så pludseligt, at jeg nærmest væltede ind. Radar gøede henne fra sin kurv. Lagerbygningen var dunkel og virkede indelukket, men hverken *mefitisk* eller *ildelugtende.* Inde i halvmørket holdt der yderligere to sporvogne, som var malet i klare røde og blå farver. De havde utvivlsomt holdt inde i lagerbygningen i årevis, men da de ikke havde været i kontakt med elementernes rasen, var malingen intakt, så de nærmest så muntre ud. Der stak stænger op fra tagene, så engang havde de nok været forbundet til luftledninger med strøm i. I så fald var kablerne forsvundet for længst. Jeg havde ikke set et eneste undervejs. Foran på den ene stod der med gammeldags bogstaver KYSTBY. På den anden stod der LILIMAR. Der lå bunker af hjul med jernfælge og tykke eger af træ samt kasser med rustent værktøj. Jeg så også en række torpedoformede lamper på et bord langs den modsatte væg.

Radar gøede igen. Jeg gik tilbage og løftede hende ned fra kurven. Hun vaklede en smule og haltede så hen til døren. Hun snusede og gik ind uden yderligere tøven.

Jeg prøvede den store rulleport, som sporvognene måtte have

brugt, men den gav sig overhovedet ikke. Jeg lod den lille dør stå åben for at få lys og tjekkede lamperne. Det så ud til at blive en mørk nat for prins Sharlie og hans trofaste ledsager Radar, for olien i beholderne var for længst borte. Og Claudias trehjulede ville komme til at tilbringe natten udenfor, i og med at den lille dør var for snæver til den.

Træegerne i de ekstra sporvognshjul var tørre og fulde af splinter. Jeg ville sagtens kunne brække tilstrækkeligt træ af til et bål og havde også taget den Zippo-lighter med, min far plejede at tænde sin pibe med, men jeg ville under ingen omstændigheder tænde bål indenfor. Det var kun alt for let at forestille sig gnister lande på de gamle sporvognshjul og antænde dem, så vi ikke havde andre steder at søge tilflugt end den kirkelignende bygning. Som så faldefærdig ud.

Jeg tog et par dåser sardiner frem og noget af det kød, Dora havde pakket ned til mig. Jeg spiste og drak en cola til. Radar afviste kødet, prøvede en sardin og lod den falde ned på det støvede trægulv. Tidligere havde hun syntes godt om Doras sirupssmåkager, så jeg prøvede med en af dem i stedet. Hunden snusede og vendte hovedet væk. Kødstrimler var der heller ikke interesse for.

Jeg klappede hende på siden af hovedet. „Hvad skal jeg dog stille op med dig, tøs?“

Gøre hende rask, tænkte jeg. *Hvis jeg kan.*

Jeg gik hen til døren for at kaste endnu et blik på bymuren og fik så en ide. Jeg gik tilbage til rygsækken og fandt de sidste pekannøddecookies i en pose under min ubrugelige iPhone. Jeg tilbød hunden en. Hun snusede forsigtigt til den, tog den i munden og spiste den. Samt yderligere tre, før hun havde fået nok.

Det var bedre end ingenting.

4

Jeg holdt øje med lyset gennem den åbne dør og gik fra tid til anden ud for at se mig omkring. Alt var stille. Selv rotterne og kragerne undgik denne del af byen. Jeg prøvede at kaste aben hen til Radar. Hun greb den en enkelt gang og fik den til at frembringe et par symbolske pib, men prøvede ikke at aflevere den til mig igen. Hun nøjedes med at holde den mellem poterne og faldt i søvn med snuden på den. Claudias salve havde gjort hende godt, men nu

havde virkningen fortaget sig, og hun ville ikke spise de tre sidste piller, jeg havde fået af dyrlægeassistenten. Hun havde nok brugt sin sidste energi på at løbe ned ad vindeltrappen og styrte afsted for at hilse på Dora. Hvis jeg ikke snart fik hende hen til soluret, ville hun ikke lægge sig til at sove, men til at dø.

Hvis min telefon havde virket, havde jeg spillet spil på den for at få tiden til at gå, men nu var den kun et sort glasrektangel. Jeg prøvede at genstarte den, men fik ikke engang Apple-symbolet frem. Der var ingen eventyrlig magi i den verden, jeg kom fra, og ingen magi fra min egen verden i denne. Jeg lagde telefonen tilbage i rygsækken og holdt øje med den åbenstående dør, mens det overskyede lys begyndte at aftage. De tre aftenslag lød, og jeg var lige ved at lukke døren, men havde på den anden side ikke lyst til at befinde mig inde i mørket uden andet end fars lighter til at jage det på flugt med, før det var absolut nødvendigt. Jeg holdt øje med kirken overfor (hvis det da var en kirke) og tænkte, at når jeg ikke længere kunne se den, ville jeg lukke døren. Selv om der hverken var fugle eller rotter, kunne der stadig være ulve og andre rovdyr. Claudia havde beordret mig til at sætte slåen for på indersiden, og det havde jeg så afgjort også tænkt mig.

Da kirken kun var en vag skygge i en stadig mørkere verden, besluttede jeg at trække døren til. Radar løftede hovedet, spidsede øren og udstødte et sagte *vuf*. Jeg tænkte, at det måtte være, fordi jeg havde rejst mig, men det var det nu ikke. Selv om hun var gammel, var hendes ører stadig bedre end mine. Jeg hørte det et par sekunder senere: en sagte, flaksende lyd som papir i en ventilator. Den nærmede sig hurtigt og blev stadig kraftigere, indtil den lød som en tiltagende blæst. Jeg vidste, hvad det var, og mens jeg blev stående i døråbningen med den ene hånd på tricyklens sæde, kom Radar hen til mig. Vi så begge op på himlen.

Monarkerne kom ind fra den retning, jeg på må og få havde besluttet mig for måtte være syd – og som jeg selv var kommet fra. De formørkede den mørke himmel som en sky under skyerne. De slog sig ned på den kirkelignende bygning overfor, på et par skorstene, der stod endnu, på dynger af murbrokker og på taget af den lagerbygning, Radar og jeg havde søgt ly i. Da de slog sig ned deroppe – der må have været flere tusind – lød det ikke flaksende, men som et langtrukkent suk.

Nu mente jeg at forstå, hvorfor denne del af den udbombede ødemark forekom mig sikker snarere end trøstesløs. Den *var* sikker.

Monarkerne havde beholdt denne ene forpost i en verden, som engang havde været bedre, og som havde fandtes, før kongefamilien enten var blevet snigmyrdet eller fordrevet.

I min egen verden – og den opfattelse var jeg ikke alene om – betragtede jeg alt vedrørende kongelige som vås, der udelukkende var til glæde for kulørte blade som *National Enquirer* og *Inside View*. Konger og dronninger, prinser og prinsesser, det var bare familier, der tilfældigvis havde haft heldet med sig i den arvelige udgave af det helt store lotteri. Ligesom de mest ydmyge godtfolk skulle de stadig smøge bukserne ned for at skide.

Men det her var ikke den verden. Det var Empis, og her var reglerne anderledes.

Det var i sandhed Det Andet Sted.

Skyen af monarksommerfugle var kommet helt hjem, så nu var der kun det tiltagende mørke tilbage. Når sukket fra deres vinger var forsvundet, ville jeg sætte slåen for døren, for det havde Claudia beordret mig til, men jeg følte mig allerede i sikkerhed. Beskyttet.

„Hil Empis," sagde jeg sagte. „Hil Galliens slægt. Må de herske igen og for altid."

Og hvorfor dog ikke? Hvorfor fanden ikke? Alt ville være bedre end denne trøstesløshed.

Jeg lukkede døren og satte slåen for.

5

I mørket var der ikke andet at foretage sig end at falde i søvn. Jeg anbragte rygsækken ved siden af Radar mellem de to sporvogne, lagde hovedet på den og faldt næsten omgående i søvn. Min sidste tanke var, at jeg uden vækkeur måske ville sove over mig og komme for sent i gang, og at det kunne blive skæbnesvangert. Det havde jeg dog ikke behøvet at bekymre mig om, for Radar vækkede mig ved at hoste og hoste. Jeg gav hende noget vand, og det hjalp lidt.

Jeg havde ikke andet ur end min blære, som var pænt fuld uden ligefrem at være ved at sprænges. Jeg overvejede at tisse i et hjørne, men nåede frem til, at sådan behandlede man ikke et tilflugtssted. Jeg trak slåen fra, åbnede døren en smule og kiggede ud. Der var hverken stjerner eller måneskin at se gennem de lavthængende skyer. Kirken overfor virkede tåget. Jeg gned mig i øjnene for at se

bedre, men den blev ved med at være tåget. Det var ikke mine øjne, det var sommerfuglene, som stadig sov dybt. I vores verden levede de vist ikke særlig længe, kun nogle få uger eller måneder. Men hvem vidste, hvordan det forholdt sig herovre?

Helt ude i kanten af mit synsfelt så jeg noget bevæge sig. Jeg kiggede efter, men enten havde det bare været min fantasi, eller også var det allerede væk. Jeg pissede (mens jeg så mig over skulderen) og gik indenfor igen. Jeg satte slåen for døren og fandt vej tilbage til Radar. Der var ingen grund til at bruge fars lighter, hunden trak vejret hæst og højlydt. Jeg døsede atter hen, måske i en times tid eller to. Jeg drømte, at jeg lå i min egen seng hjemme i Sycamore Street. Jeg satte mig op, prøvede at gabe og kunne ikke. Min mund var væk.

Jeg vågnede med et sæt og hørte mere hundehosten. Radars ene øje var åbent, men det andet var lukket af det klistrede stads og fik hende til at ligne en sørgmodig pirat. Jeg tørrede det væk og gik hen til døren. Monarkerne sad fortsat stille, men den matte himmel var blevet en anelse lysere. Det var på tide at få spist noget og komme videre.

Jeg holdt en åben dåse sardiner hen under snuden på Radar, men hun vendte omgående hovedet væk, som om hun fik kvalme af lugten. Der var to pekannøddecookies tilbage. Hun spiste den ene, prøvede at spise den anden og hostede den ud. Hun kiggede op på mig.

Jeg holdt om hendes hoved og bevægede det forsigtigt fra side til side på en måde, hun plejede at kunne lide. Jeg var lige ved at begynde at græde. „Bare hold fast, tøs. Okay? Gør det nu bare."

Jeg bar hende ud ad døren og fik hende forsigtigt op at stå. Hun gik hen til venstre for døren med et alderstegent, glasagtigt blik, fandt det sted, hvor jeg havde pisset, og lettede sig oveni. Jeg bøjede mig ned for at tage hende op, men hun gik forbi mig og hen til det højre baghjul på Claudias tricykel – det tættest på vejen. Hun snusede til det, satte sig på bagbenene og pissede igen. Hun udstødte en svag knurren imens.

Jeg gik hen til baghjulet og bøjede mig ned. Der var ikke noget at se, men jeg følte mig overbevist om, at hvad det end var, jeg havde set et glimt af, så var det kommet tættere på, efter at jeg gik indenfor igen. Ikke blot var det kommet tættere på, det havde også pisset på mit transportmiddel som for at sige *dette er mit territorium.*

Jeg havde rygsækken med, men besluttede at bruge noget andet. Jeg gik indenfor igen. Radar blev siddende og holdt øje med mig. Jeg ledte og fandt til sidst en bunke jordslåede tæpper i et hjørne, som måske – for længe siden – havde været tiltænkt passagererne, så de kunne pakke sig ind i koldt vejr. Hvis jeg ikke havde besluttet at lette mig i det fri, kunne jeg være kommet til at pisse på dem inde i mørket. Jeg tog et og rystede det. En masse døde møl svævede ned på gulvet i lagerbygningen som store snefnug. Jeg foldede det sammen og tog det med ud til den trehjulede.

„Okay, Radar, lad os så få det overstået. Hvad siger du?“

Jeg løftede hende op i kurven og stak det sammenfoldede tæppe ned ved siden af hende. Claudia havde givet mig besked på først at tage afsted efter det første klokkeslag, men eftersom monarkerne stadig sad roligt omkring mig, følte jeg mig tilstrækkelig sikker. Jeg satte mig op og begyndte at køre langsomt mod porten i muren. Godt en halv time senere lød morgenklokken. Så tæt på byen var den meget kraftig. Monarkerne steg til vejrs i en kæmpestor bølge af sort og guld og fløj sydpå. Jeg så dem forsvinde og ønskede, at jeg selv skulle samme vej – til Dora, til indgangen til tunnelen og så tilbage til min egen verden af computere og magiske flyvende stålfugle oppe i luften. Men som der står i digtet, havde jeg stadig langt at gå og løfter at holde.

I det mindste er natsoldaterne væk, tænkte jeg. *Tilbage i deres krypter og mausoleer, for der sover væsener som dem.* Jeg kunne umuligt vide det med sikkerhed, men gjorde det alligevel.

6

Vi var fremme ved porten på under en time. Jeg steg ned fra cyklen. Ovenover var skyerne blevet mørkere og hang lavere end nogensinde, og jeg forventede ikke, at regnen ville holde sig tilbage ret meget længere. Min bedømmelse af den grå mur til at være omkring femten meter høj viste sig at være skudt helt ved siden af. Den var langt over tyve, og porten var kolossal. Den var belagt med guld – ægte guld, var jeg sikker på, ikke maling – og næsten lige så bred som en footballbane. Støttebjælkerne lænede sig hid og did, men ikke på grund af alder og forfald; de var givetvis blevet anbragt på den måde for at danne mærkelige vinkler. Det fik mig igen til at tænke på Lovecraft og det vanvittige, ikke-euklidiske univers af uhyrer, som altid forsøgte at besejre vores.

Ikke kun vinklerne var foruroligende. Bjælkerne var af en eller anden uklar, grøn substans, der lignede en slags metallisk glas. Tilsyneladende var der noget, der bevægede sig inden i dem, en slags sort damp. Det gav mig en underlig fornemmelse i maven. Jeg fjernede blikket, og da jeg atter så efter, var det sorte væk. Når jeg drejede hovedet og betragtede bjælkerne ud af øjenkrogen, vendte det sorte tilsyneladende tilbage. Jeg begyndte at blive svimmel.

For ikke at miste den smule morgenmad, jeg havde fået, så jeg ned for mig. Og der på en af brostenene stod der **AB** med maling, som måske engang havde været blå, men nu var falmet og blevet grå. Jeg blev atter klar i hovedet, og da jeg kiggede op, så jeg ikke andet end porten med alle de grønne støttebjælker. Men hvilken port, den lignede nærmest en computereffekt i en storfilm. Det var bare ikke nogen effekt. For at være helt sikker bankede jeg på en af de uklare, grønne bjælker.

Jeg spekulerede på, hvad der mon ville ske, hvis jeg prøvede at sige Claudias eller Stephen Woodleighs navn. De var vel begge af kongeligt blod? Svaret var ja, men hvis jeg havde forstået det rigtigt (hvilket jeg ikke var helt sikker på, for jeg har aldrig været god til at holde styr på familieforhold), var kun prinsesse Leah arving til Empis' trone. Eller slægten Galliens trone. Når blot jeg kunne komme ind, var det mig også lige meget. Hvis navnet ikke virkede, måtte jeg blive herude, og så ville Radar dø.

Tåbelige Charlie så sig rent faktisk om efter en dørtelefon ligesom i døren til en beboelsesejendom. Det var der selvfølgelig ikke, kun de mærkelige bjælker på kryds og tværs med et uigennemtrængeligt mørke mellem sig.

„Leah af slægten Gallien," mumlede jeg.

Intet skete.

Ikke højt nok, måske, tænkte jeg, men det virkede forkert at råbe i stilheden uden for muren, næsten som at spytte på et alter. *Gør det alligevel. Her uden for byen må det være sikkert nok. Gør det for Radars skyld.*

I sidste ende kunne jeg dog ikke få mig selv til ligefrem at råbe, men nøjedes med at rømme mig og hæve stemmen.

„Luk op i Leah af slægten Galliens navn!"

Der blev svaret med et umenneskeligt skrig, som fik mig til at træde baglæns og næsten falde over tricyklens forende. I kender vel udtrykket at have hjertet oppe i halsen? Mit føltes allerede parat til

at hoppe ud mellem læberne, stikke af og lade mig ligge død tilbage på jorden. Skriget blev ved og ved, og det gik op for mig, at det var lyden af en kolossal maskine, som nu satte i gang for første gang i flere år eller årtier. Måske ikke siden mr. Bowditch sidst havde benyttet denne verdens udgave af *sesam sesam.*

Porten rystede. Jeg kunne se de sorte slyngtråde vride sig og stige til vejrs i de skrå grønne bjælker. Denne gang var der ikke noget at være i tvivl om, de lignede bundfald i en rystet flaske. Maskineriets skrig gik over i en raspende torden, og porten begyndte at bevæge sig til venstre ad noget, der måtte have været en kæmpestor, usynlig skinne. Jeg så den glide til side og blev atter svimmel, denne gang værre end nogensinde før. Jeg vendte mig væk, vaklede som en anden dranker de fire skridt hen til Claudias tricykel og lænede ansigtet mod den. Hjertet hamrede i mit bryst og nakke og sågar i kinderne på mig. Jeg kunne ikke holde ud at se på disse vinkler i konstant forandring, mens porten gik op. I så fald ville jeg sikkert besvime. Eller se noget så grufuldt, at det ville sende mig på flugt samme vej tilbage og få mig til at efterlade min døende hund. Jeg lukkede øjnene og rakte ud efter en håndfuld af hendes pels.

Hold ud, tænkte jeg. *Hold ud, hold ud, hold ud.*

7

Langt om længe hørte den rumlende lyd op. Der kom endnu et af de modvillige skrig, og så vendte stilheden tilbage. Tilbage? Den føltes som en ambolt. Jeg åbnede øjnene og så Radar kigge på mig. Jeg åbnede hånden og opdagede, at jeg havde trukket en stor tot hår løs, uden at hun havde beklaget sig. Muligvis havde hun værre smerter at tænke på, men jeg tror ikke, det var derfor. Hun havde nok snarere forstået, at jeg havde brug for hende.

„Okay," sagde jeg. „Lad os så se, hvad vi har."

På den anden side af porten lå en kæmpestor, flisebelagt gårdsplads. På begge sider var den omgivet af resterne af enorme stensommerfugle på hver sin seks-syv meter høje sokkel. Vingerne var brækket af og lå i dynger på jorden. De dannede en slags passage. Jeg spekulerede på, om hver enkelt af disse monarksommerfugle (for det var det selvfølgelig) engang i bedre tider havde repræsenteret en konge eller dronning i slægten Gallien.

Skriget begyndte forfra, og det gik op for mig, at porten gjorde sig klar til at lukke. Leahs navn ville måske kunne åbne den igen, måske ikke. Det agtede jeg ikke at finde ud af. Jeg satte mig op og hjulede indenfor, mens porten begyndte at rulle i.

Gummihjulene hvislede mod fliserne, som engang havde været farverige, men nu for længst var falmet. *Alt bliver gråt,* tænkte jeg. *Gråt eller den der sygelige nuance af uklart grønt.* Sommerfuglene, der måske engang havde været farvestrålende, men nu var lige så grå som alt muligt andet, knejsede over os, mens vi passerede under og mellem dem. Kroppene var intakte, men både ansigterne og vingerne var hakket af. Det fik mig til at tænke på videoer, jeg havde set af ISIS i færd med at ødelægge ældgamle statuer, kunstgenstande og templer, som de anså for gudsbespottelige.

Vi nåede frem til en dobbeltbue formet som sommerfuglevinger. Der havde stået noget over den, men det var også blevet smadret. Tilbage var kun bogstaverne LI. Min første indskydelse var LILIMAR, byens navn, men det kunne også have været GALLIEN.

Inden jeg fortsatte gennem buen, kastede jeg et blik tilbage for at se til Radar. Vi var nødt til at være stille, det havde alle de mennesker, jeg havde mødt, på den ene eller anden måde understreget, og jeg forventede heller ikke at få problemer med Radar, hvad det angik. Hun var faldet i søvn igen. Hvad der på den ene side var godt og på den anden side foruroligende.

Buen var fugtig og lugtede af mangeårigt forfald. På den anden side af buen var der et rundt bassin med en lav mosbegroet stensætning omkring. Måske havde vandet i bassinet engang været glitrende blåt. Måske var folk engang kommet hertil for at sidde på stenkanten og spise frokost, mens de så Empisudgaverne af ænder og svaner svømme forbi. Måske havde mødre holdt deres børn, så de kunne soppe i vandet. Nu var der hverken fugle eller mennesker. I modsat fald havde de undgået bassinet, som var det gift, for det lignede det. Vandet var grønligt, uigennemsigtig og tyktflydende, og virkede nærmest massivt. Dampen, som steg op fra det, var i sandhed mefitisk, sådan som jeg forestillede mig stanken fra et gravkammer fuldt af opløste lig. Det var omgivet af et fortov, der lige akkurat var bredt nok til den trehjulede. På en af fliserne til højre stod mr. Bowditchs initialer. Jeg begyndte at køre i den retning, men standsede op og så mig tilbage i forvisningen om at have hørt noget. Et slæbende skridt eller måske en hviskende stemme.

Lyt ikke efter de stemmer, du måske hører, havde Claudia sagt. Nu kunne jeg hverken høre eller se noget bevæge sig i skyggerne inde under den bue, jeg var kommet igennem.

Jeg kørte langsomt højre om det stinkende bassin. På den modsatte side var der endnu en sommerfuglebue. På vej hen mod den fik jeg en regndråbe i nakken og så en til. De begyndte at ramme bassinet og lave flygtige kratere. Mens jeg betragtede vandet, dukkede der ganske kortvarigt noget sort op af det. Så forsvandt det igen. Jeg nåede ikke at se det ordentligt, men er temmelig sikker på at have set et forbigående glimt af tænder.

Regnen tog til. Lige om lidt ville det være en skylle. Da jeg var kommet ind i den næste bue, steg jeg af og bredte tæppet ud over min sovende hund. Uanset at det var jordslået og mølædt, var jeg rigtig glad for at have taget det med.

8

Da jeg var forud for tidsplanen, mente (håbede) jeg at kunne blive lidt i ly inde under buen og vente på, at regnen ville holde op. Jeg havde ikke lyst til at tage Radar med ud i den, selv med tæppet over hende. Men hvor lang tid havde jeg at løbe på? Et kvarter? Tyve minutter? Og hvordan skulle jeg helt præcis finde ud af det? Jeg havde vænnet mig til at tjekke tiden på min telefon og længtes bittert efter mr. Bowditchs ur. Mens jeg så regnen vælte ned over noget, der lignede en forladt handelsgade med en masse butikker med grønlige facader, slog det mig, at jeg havde vænnet mig for meget til min telefon, punktum. Min far havde en fast vending om computerstyret apparatur: Hvis man vænner sig til at gå med krykker, bliver man ude af stand til at klare sig uden.

Butikkerne lå på den modsatte side af en udtørret kanal. De så ud til at være den slags steder, velhavere ville besøge, en slags antikveret udgave af Rodeo Drive i Los Angeles eller Oak Street District i Chicago. Jeg kunne se et guldbelagt skilt (givetvis ikke *massivt* guld) med teksten HANS MAJESTÆTS STØVLEMAGER. Der var udstillingsvinduer, hvor glasset for længst var blevet knust. Mange efterfølgende regnskyl havde skyllet skårene ud i rendestenen. Og midt på gaden, krøllet sammen som kroppen af en endeløs slange, lå noget, der måtte være et sporvognskabel.

Lige uden for den bue, vi befandt os under, var der indgraveret

noget i brolægningen. Jeg lagde mig på knæ for bedre at kunne se. Det meste af det var blevet hamret væk ligesom sommerfuglenes vinger og ansigter, men da jeg lod fingrene køre hen over begyndelsen og enden af det, mente jeg at kunne skelne GA EJ. Bogstaverne indimellem kunne have været hvad som helst, men jeg forestillede mig, at landevejen, som uden for muren havde været Kongerigets Vej, herinde blev til Galliens Vej. I alle tilfælde førte vejen direkte hen mod de høje bygninger og grønne tårne midt i byen. Tre spir knejsede højere end de andre, og deres glasagtige spidser forsvandt op i skyerne. Jeg var ikke mere sikker på, at det var kongepaladset, end jeg havde været på, at der med resterne af bogstaverne engang havde stået Galliens Vej, men fandt det højst sandsynligt.

Netop som jeg var begyndt at tro, at vi nok måtte fortsætte og blive gennemblødt, stilnede regnen en smule af. Jeg forvissede mig om, at Radar var dækket til – kun spidsen af hendes snude og bagpoterne stak uden for tæppet – satte mig op og cyklede langsomt hen over den udtørrede kanal. Imens overvejede jeg, om jeg mon netop nu var på vej over den Rumpa-bro, som Woody havde fortalt mig om.

9

Butikkerne var fornemme, men der var noget forkert ved dem. Ikke blot var de blevet forladt og tydeligvis plyndret engang for længe siden, måske af indbyggere i Lilimar på vej ud af byen, da gråsygen kom. Der var også noget andet og mere uhåndgribeligt … og mere grufuldt, fordi det stadig var der. Stadig skete. Selv i vandaliseret tilstand virkede bygningerne massive, men de var på en eller anden måde *forvredne*, som om en enorm kraft havde trukket dem af led og de ikke havde været i stand til at folde sig helt tilbage på plads. Når jeg så direkte på dem – HANS MAJESTÆTS STØVLEMAGER, KULINARISKE DELIKATESSER, KURIOSA OG FUND, SKRÆDDER FOR HUSET (resten var blevet hamret væk, som om det efterfølgende var gudsbespotteligt), HJULMAGER – virkede de helt i orden. Helt normale, hvis man ellers kunne kalde noget som helst normalt af alt det underlige på Det Andet Sted. Men når jeg så fortsatte med at styre lige ud ad den brede gade, skete der noget ude i udkanten af synsfeltet. Rette vinkler syntes at flyde ud og blive til kurver. Vinduer uden ruder så ud til at bevæge sig, som var

de øjne, der blev knebet sammen for bedre at kunne se mig. Bogstaver blev til runer. Jeg bedyrede over for mig selv, at det kun var min overspændte fantasi, men jeg kunne ikke være helt sikker. En ting *var* jeg dog sikker på – jeg havde ikke spor lyst til at være her efter mørkets frembrud.

I et vejkryds var en kæmpestor gargoil faldet halvt ud på gaden og stirrede nu på mig nedefra med sin smalle mund vidt åben, så den afslørede at par øgleagtige hugtænder og en spids, grå tunge. Jeg kørte i en stor bue uden om den og var glad for at komme forbi dens kolde, omvendte blik. Da jeg fortsatte, lød der et højt bump. Jeg så tilbage og konstaterede, at gargoilen var væltet om på siden. Måske havde tricyklens baghjul strejfet den og skabt uro i den sarte balance, den havde opretholdt i så mange år. Eller også var det ikke derfor.

I hvert fald stirrede den nu på mig igen.

10

Paladset – hvis det altså var paladset – kom tættere på. Bygningerne på hver side af det lignede byhuse, der utvivlsomt havde været fornemme engang, men nu var gået i forfald. Balkoner var styrtet ned. Lanterner til at markere elegante stengange var enten væltet eller blevet slået omkuld. Fortovene var fulde af brunliggråt ukrudt, der så væmmeligt ud. Mellemrummene mellem husene var spækket med tjørnekrat. Man ville få flået huden i laser af at gå igennem det.

Regnen var begyndt at tage til igen, da vi kom frem til nogle endnu finere huse, denne gang bygget af marmor og glas og med brede (intakte) trapper og elegante indgangspartier (der hovedsagelig var smadret). Jeg bad Radar holde ud, vi måtte nærme os, men jeg sagde det med sagte stemme. På trods af styrtregnen var jeg tør i munden. Jeg aldrig så meget som overvejede at åbne den for at opfange noget regn, for det var ikke til at vide, hvad der kunne være i den, eller hvad den kunne gøre ved mig. Det var et rædselsvækkende sted. Det var blevet ramt af en infektion, som jeg absolut ikke havde lyst til at indtage.

Én ting var der dog at glæde sig over. Claudia havde advaret mig mod at fare vild, men foreløbig var det gået uden problemer. Hvis Hanas gule hus og soluret lå tæt på den majestætiske gruppe

bygninger med de tre spir, ville Galliens Vej føre mig direkte derhen. Nu kunne jeg se store vinduer i den mægtige konstruktion. Det var ikke mosaikruder ligesom i en domkirke, men de havde en glitrende, mørkegrøn farve, der mindede mig om bjælkerne i yderporten. Og det ækle bassin.

Synet af dem var lige ved at få mig til at overse mr. Bowditchs initaler halvvejs oppe ad en stenstolpe med en ringbolt foroven, sikkert til at tøjre heste ved. Der stod en hel række af dem og lignede stumpe tænder foran en kæmpestor, grå bygning med op mod en halv snes døre oven for den stejle trappe, men ikke et eneste vindue. Stolpen med initialerne **AB** var den sidste i rækken, inden en smal gade drejede til venstre. Tværstregen i **A**'et var tegnet som en pil, der pegede hen ad den smalle gade med flere ansigtsløse bygninger på begge sider i op til otte-ti etagers højde. Jeg forestillede mig, at de engang havde været fulde af empisiske bureaukrater i fuld gang med at styre riget. Jeg kunne nærmest se dem skynde sig ind og ud i lange kåber og højhalsede skjorter ligesom mændene (jeg gik ud fra, at det udelukkende ville være mænd) på illustrationerne i en roman af Dickens. Jeg var ikke klar over, om en af bygningerne også rummede Hans Majestæts Kongelige Fængsel, men for mig at se lignede de for så vidt alle sammen fængsler.

Jeg standsede op og kiggede på tværstregen i **A**'et, som var blevet lavet til en pil. Paladset lå lige fremme, men pilen viste væk fra det. Nu var spørgsmålet så: Skulle jeg fortsætte ligeud eller følge pilen? Bag mig i kurven, under et nu vådt og snart gennemblødt tæppe, fik Radar endnu et hosteanfald. Jeg var stærkt fristet til at ignorere pilen og fortsætte ligeud i den tro, at jeg altid ville kunne komme tilbage, hvis jeg havnede i en blindgyde eller noget lignende, men så kom jeg i tanke om to ting, Claudia havde fortalt mig. Den ene var, at hvis jeg fulgte mr. Bowditchs mærker, ville det gå alt sammen (*nok* gå alt sammen, havde hun sådan set sagt, men hvorfor hænge sig i småting). Den anden var, at jeg havde en fandens lang tur foran mig. Men hvis jeg fortsatte ligeud, ville det snarere blive en forbandet kort tur.

Til sidste besluttede jeg mig for at stole på Claudia og mr. Bowditch. Jeg drejede tricyklen i den retning, pilen angav, og cyklede videre.

Gaderne er en labyrint, havde Claudia forklaret mig. Det havde hun helt ret i, og mr. Bowditchs initialer – hans mærker – førte mig

stadig dybere ind i den. New York var der logik i, og Chicago var der en vis logik i, men Lilimar var der absolut ingen logik i. Jeg forestillede mig, at London måtte have set sådan ud på Sherlock Holmes' og Jack the Rippers tid (og jeg ved ikke bedre, end at der stadig er sådan). Nogle af gaderne var brede og flankerede af træer uden blade, som ikke gav ly for regnen. Andre var smalle, og en enkelt så snæver, at den trehjulede knap kunne komme igennem. Der fik vi til gengæld en smule ly for den høvlende regn, fordi de toetages huse bredte sig ind over gaden og næsten rørte hinanden. Nogle steder var der stadig sporvognskabler, hvoraf enkelte hang ned i slappe buer, mens de fleste lå flade på gaden.

I et vindue så jeg en hovedløs gine med narrehat, klokker om halsen og en kniv mellem brysterne. Hvis det skulle forestille at være morsomt, var det ikke tilfældet. Efter den første time var jeg fuldstændig i vildrede med, hvor mange gange jeg var drejet enten til højre eller venstre. På et tidspunkt kom jeg gennem en dryppende viadukt, hvor lyden af tricyklens plaskende hjul på vej gennem det stillestående vand gav ekko, der lød som hviskende latter: *hah … haah … haaah.*

Nogle af mr. Bowditchs mærker, dem, der havde været udsat for vind og vejr, var efterhånden falmet så meget, at de var svære overhovedet at få øje på. Hvis jeg kom væk fra ruten, ville jeg blive nødt til at køre samme vej tilbage og prøve at orientere mig efter de tre spir på det, der vel måtte være paladset, og det var jeg ikke sikker på, at jeg kunne. Over lange stræk skyggede bygningerne rundt omkring fuldstændig for det. Det var kun alt for let at forestille sig, at jeg ville tumle rundt i dette garnnøgle af gader indtil de to klokkeslag … og så de tre om aftenen … og derefter også have natsoldaterne at bekymre mig om. Men i dette regnvejr og med den stadige hosten bag mig troede jeg snarere, at Radar ved mørkets frembrud ville være død.

To gange kom jeg forbi gabende kratere, som fortsatte ind i mørket. Ildelugtende luft strømmede op fra dem, og der lød noget i retning af de hviskende stemmer, Claudia havde advaret mig mod. Lugten fra det andet hul var kraftigere, og de hviskende lyde højere. Jeg havde ikke lyst til at forestille mig byens rædselsslagne indbyggere søge tilflugt i enorme underjordiske rum og dø dernede, men det var svært at lade være. For ikke at sige umuligt. Nøjagtig ligesom det var umuligt ikke at tro, at de hviskende stemmer tilhørte deres genfærd.

Jeg havde ikke spor lyst til at være her. Jeg ville være hjemme i min egen normale verden, hvor de eneste ulegemlige stemmer kom ud af mine AirPods.

Jeg nåede frem til et hjørne, hvor der på en lygtepæl kunne skimtes noget, der både kunne have været mr. Bowditchs initialer og bare en gammel blodplet. Jeg steg af den trehjulede for at se nærmere på det. Jo, det var hans mærke, men det var næsten forsvundet. Af frygt for at viske det helt ud turde jeg ikke tørre vandet og snavset af, så i stedet bøjede jeg mig ind mod det, til min næse var lige ved at røre det. Tværstregen i **A**'et pegede til højre, det var jeg sikker (eller næsten sikker) på. Da jeg var på vej tilbage til tricyklen, stak Radar hovedet ud under tæppet og peb. Hendes ene øje var klistret helt til af betændelse. Det andet stod halvt åbent, men kiggede på noget bag mig. Jeg vendte mig om og hørte et skridt – denne gang var jeg helt sikker. Og opfattede et glimt af bevægelse, som kunne have været noget tøj – måske en kappe – hvis bærer gik rundt om et hjørne et par gader væk.

„Hvem der?" råbte jeg og slog hænderne for munden. *Stille, vær stille*, havde jeg fået besked på af alle dem, jeg havde mødt. Med langt mere sagte stemme, næsten kun en råbende hvisken, tilføjede jeg: „Giv dig til kende. Hvis du er en ven, er jeg det også."

Ingen gav sig til kende. Det havde jeg sådan set heller ikke forventet. Jeg lod hånden falde ned på skæftet af mr. Bowditchs revolver.

„I modsat fald har jeg en revolver og vil om nødvendigt bruge den." Rent bluff. Det var jeg også blevet advaret mod. I kraftige vendinger. „Kan du høre mig? Det håber jeg for din egen skyld, fremmede."

Jeg lød ikke helt som sædvanlig, og det var ikke første gang. Jeg lød mere som en person i en bog eller en film. Jeg forventede nærmest at høre mig selv sige *Mit navn er Inigo Montoya. Du dræbte min far. Gør dig klar til at dø.*

Radar hostede igen og var nu også begyndt at ryste. Jeg satte mig op på tricyklen og kørte i den retning, den seneste pil havde angivet. Den førte mig ud på en siksakkende, brolagt gade, hvor der af en eller anden grund på begge sider stod tønder, som i mange tilfælde var væltede.

Jeg blev ved med at følge initialerne, hvoraf nogle få næsten stod lige så klart som den dag, han anbragte dem med rød maling, men de fleste var falmet til rene genfærd af deres oprindelige skikkelse. Til venstre og højre, til højre og venstre. Jeg så ingen lig eller skeletter af de for længst bortgåede, men kunne lugte råddenskab næsten overalt og fik indimellem også en fornemmelse af, af bygningerne på listig vis ændrede form.

Nogle steder kørte jeg gennem vandpytter. Andre steder var gaderne komplet oversvømmede, og tricyklens store hjul kørte gennem sølet nærmest dækket helt op til hjulnavet. Regnen blev til støvregn og holdt derefter helt op. Jeg anede ikke, hvor langt der var til Hanas gule hus, og da jeg hverken havde min telefon at rådføre mig med eller solen på himlen, var min tidsfornemmelse fuldstændig på røven. Jeg forventede hele tiden at høre de to middagsslag.

Faret vild, tænke jeg. *Jeg er faret vild, jeg har ingen GPS og når aldrig frem i tide. Jeg skal være heldig for blot at nå ud fra det her vanvittige sted inden mørkets frembrud.*

Så krydsede jeg en lille plads med en statue i midten – en kvinde med hovedet hugget af – og opdagede, at jeg nu igen kunne se de tre spir. Nu så jeg dem bare fra siden. Jeg fik en ide, som ramte mig – hvor absurd det end lyder – idet jeg hørte træner Harkness' stemme for mig. Han var træner i både baseball og basketball, og jeg så for mig, hvordan han skred op og ned ad sidelinjen, rød i ansigtet og med store svedpletter under armene på den hvide skjorte, han altid havde på under kampene, mens han fulgte sit holds bevægelser og råbte *„Bagdøren, bagdøren, for fanden!“*

Bagdøren.

Det var der, mr. Bowditchs spor af initialer førte mig hen. Ikke til forsiden af den enorme hovedbygning, hvor Galliens Vej utvivlsomt endte, men om bag den. Jeg drejede til venstre hen over pladsen i forventning om at finde hans initialer på en af de tre gader, der førte væk fra paladset, og fandt dem ganske rigtigt også malet på siden af en ødelagt glasbygning, der engang kunne have været et drivhus af en slags. Nu havde jeg siden af paladset til højre for mig, og jo – mærkerne førte mig længere og længere rundt om det. Jeg begyndte at kunne se en høj stenbue omme bag de omfattende hovedbygninger.

Jeg cyklede hurtigere. Det næste mærke pegede til højre ad

noget, der i sin storhedstid måtte have været en bred boulevard. Dengang havde den muligvis været overdådig fornem, men nu var belægningen revnet og flere steder smuldret til grus. En tilgroet græsrabat løb ned langs midten. Blandt ukrudtet var der enorme blomster med gule kronblade og mørkegrønne frøstole. Jeg sagtnede farten tilstrækkeligt til at kunne se nærmere på en, der hang ud over vejen på sin lange stilk, men da jeg rakte hånden ud efter den, lukkede kronbladene sig i med et smæld få centimeter fra mine fingre. En hvid, tyk væske sivede ud. Jeg kunne mærke varme. Jeg skyndte mig at trække hånden til mig.

Længere fremme, måske en halv kilometer, fik jeg øje på tre høje tagrygge, en på hver side af boulevarden, som jeg nu kørte ad, og en, der tilsyneladende gik tværs over den. De havde samme gule farve som de glubske blomster. Lige foran mig løb boulevarden ud i endnu en plads med et udtørret springvand i midten. Det var kæmpestort og grønt og havde glassorte revner på kryds og tværs gennem bassinet. *SKRIV DET NED, PRINS SHARLIE,* havde Claudia hele tiden dikteret, og jeg så efter i de notater, jeg havde taget bare for at være på den sikre side. Udtørret springvand, tjek. Kæmpestort hus tværs over vejen, tjek. Gem dig, dobbelttjek. Jeg stak sedlen i sidelommen på min rygsæk, så den ikke blev våd. Dengang skænkede jeg det ikke en tanke, men senere havde jeg god grund til at være taknemlig for at have den liggende der i stedet for i bukselommen. Ditto min telefon.

Jeg kørte langsomt hen til pladsen og derefter hurtigere videre til springvandet. Soklen var mindst to en halv meter høj og lige så tyk som en træstamme. Glimrende gemmested. Jeg stod af og tittede rundt om soklen. Længere fremme, ikke meget mere end fyrre meter fra springvandet, lå Hanas hus … eller huse. De var forbundet af en gul korridor hen over den centrale passage, lidt ligesom de gangbroer, man ser overalt i Minneapolis. Alt i alt var det noget af en bolig.

Og Hana var udenfor.

Kapitel atten

Hana. Stjernepladsen. Rædslen i bassinet.
Soluret langt om længe. Et ubelejligt møde.

1

Hana måtte være kommet ud, da regnen holdt op, måske for at nyde dagslyset. Hun sad på en enorm guldtrone under en rød- og blåstribet baldakin. Guldet så ikke ud til kun at være en belægning, og ædelstenene på tronens ryg og armlæn lignede absolut heller

ikke simili. Kongen og/eller dronningen af Empis havde sikkert set latterligt små ud på den, men Hana fyldte den ikke bare ud, hendes enorme bagdel hang ned over siderne mellem de gyldne armlæn og de mørklilla puder.

Kvinden på den stjålne (det var jeg ikke i tvivl om) trone var mareridtsagtigt grim. Fra mit skjul bag det udtørrede springvand var det umuligt at afgøre, hvor stor hun egentlig var, men jeg er selv en meter og treoghalvfems, og selv i siddende stilling så hun ud til at være over halvanden meter højere. I så fald ville Hana i oprejst stilling være mindst seks meter høj.

Altså en ægte kæmpe.

Hun var iført et cirkustelt af en kjole i samme mørklilla farve som de puder, hun sad på. Den gik ned til hendes lægge, som var på størrelse med træstammer. Hendes fingre (der hver for sig nærmest måtte være på størrelse med en af mine hænder) var prydet af adskillige ringe. De glimtede i det svage dagslys, og hvis det nogensinde klarede op, ville de lyne. Det mørkebrune hår faldt som en filtret masse ned over skuldrene mod hendes flodbølge af en barm.

Det fremgik af kjolen, at hun var en kvinde, men ellers havde det været svært at afgøre. Ansigtet var et virvar af knuder og store betændte bylder. En revne med røde rande løb lodret ned gennem panden. Det ene øje var halvt lukket, og det andet til gengæld opspilet. Overlæben fortsatte op til den knortede næse og afslørede tænder, som var blevet filet spidse. Som det værste af det hele var tronen omgivet af en halvcirkel af knogler, der så godt som sikkert stammede fra mennesker.

Radar begyndte at hoste. Jeg vendte mig om mod hende, stak hovedet ned til hende og så hende lige i øjnene. „Tys, tøs," hviskede jeg. „Vær nu bare *stille*."

Hun hostede en enkelt gang. Hun rystede stadig. Jeg skulle lige til at vende mig om, da hun begyndte at hoste igen, denne gang kraftigere end nogensinde. Vi var givetvis blevet opdaget, hvis ikke Hana havde valgt netop det øjeblik til at bryde ud i sang:

Prik med stangen, søde Joe,

Prik ind, hvor den skal, min Joe,

Prik med stangen, natten lang,

Prik mig med din lange stang,

Lange stang, åh, lange stang

Prik mig med din lange stang!

Det lød ikke udpræget som noget fra brødrene Grimm.

Hun fortsatte – det lod til at være en sang af typen med uendelig mange vers – og det passede mig fint, for Radar blev ved med at hoste. Jeg klappede hende på brystet og maven og prøvede at berolige hende, mens Hana brølede videre om noget med ikke bange, søde Joe (jeg forventede også halvvejs fortsættelsen „prik mig bagfra, søde du"). Jeg var stadig i færd med at klappe hunden, og Hana brølede stadig løs, da middagsklokken slog. Så tæt på paladset var klokkeslagene øredøvende.

Lyden døde hen. Jeg afventede, at Hana rejste sig og gik ind i sit køkken. Men det gjorde hun ikke. I stedet klemte hun to fingre ind mod en byld på hagen på størrelse med en skovl og pressede til. En strøm af gult pus sprøjtede ud. Hun tørrede det af med håndryggen, undersøgte det og smed det ud på gaden. Så lænede hun sig tilbage. Jeg ventede på, at Radar skulle begynde at hoste igen. Det gjorde hun dog ikke, men hun skulle nok komme til det. Det var kun et spørgsmål om tid.

Syng, tænkte jeg. *Syng, din store hæslige sæk, før min hund begynder at hoste igen, og vores knogler kommer til at ligge sammen med dem, du er alt for skidedoven til at samle op –*

Men i stedet for at synge rejste hun sig. Det var som at se et bjerg stille sig på højkant. Jeg havde brugt en simpel ligning fra matematiktimerne til at udregne hendes højde i stående tilstand, men havde undervurderet længden af hendes ben. Passagen mellem de to dele af hendes hus måtte være op mod syv meter høj, men Hana ville stadig skulle bøje sig for at gå gennem den.

Da hun var kommet på benene, hev hun kjolen ud af sprækken mellem ballerne og slap en rungende vind, der bare blev ved og ved. Den mindede mig om basunsoloen i min fars yndlingsinstrumentalnummer, „Midnight in Moscow". Jeg måtte holde mig for munden for ikke at eksplodere af grin. Jeg så stort på, om det udløste endnu et hosteanfald, begravede ansigtet i Radars

våde pels og lukkede endnu en række sagte gisp ud: *huh-huh-huh.* Så lukkede jeg øjnene og ventede på at høre Radar begynde igen eller på at mærke en af Hanas enorme hænder lukke sig om min hals og uden videre vride hovedet af.

Men der skete ikke nogen af delene, så jeg kiggede den anden vej om springvandssoklen lige tids nok til at se Hana trampe over til højre side af huset. Der var noget hallucinerende over hendes størrelse. Hun kunne uden videre have kigget ind ad vinduerne på øverste etage. Hun åbnede den kolossale dør og lod lugten af stegt kød trænge ud. Det lugtede af svinekød, men jeg fik en grufuld fornemmelse af, at det nok alligevel ikke var svin. Hun bøjede sig ned og gik indenfor.

„Giv mig mad, din pikløse stodder!“ tordnede hun. *„Jeg er sulten!“*

Det er der, du skal skynde dig, havde Claudia sagt. Eller i hvert fald noget i den retning.

Jeg satte mig op på den trehjulede og ræsede hen mod passagen, mens jeg lænede mig ind over styret som en rytter på den sidste kilometer af Tour de France. Inden jeg kørte derind, kastede jeg et hurtigt blik til venstre i retning af tronen. De kasserede knogler var små og stammede så godt som sikkert fra børn. På nogle af dem sad der brusk og på andre hår. Det var en fejl at kigge derhen, og i tilbageblik ville jeg heller ikke have gjort det, men nogle gange – for ikke at sige alt for tit – kan vi bare ikke lade være. Kan vi vel?

2

Den godt femogtyve meter lange passage var kølig, fugtig og omgivet af mosbegroede stenblokke. Lyset i den modsatte ende var skærende klart, og jeg forestillede mig, at når jeg kom ud på pladsen, ville jeg rent faktisk få solen at se.

Men nej. Netop som jeg kom ud fra passagen, bøjet ind over styret, slugte skyerne det tapre lille stykke med blåt, og det skyggeløse grå lys vendte tilbage. Ikke desto mindre fik synet derude mig til at stivne lige på stedet. Mine fødder slap pedalerne, og den trehjulede standsede af sig selv. Jeg befandt mig i udkanten af en stor åben plads. Otte veje bugtede sig ind fra hver sin retning. Vejbelægningen havde engang haft kraftige farver: grøn, blå, magenta, indigo, rød, lyserød, gul, orange. Nu var farverne falmede. Med tiden ville de nok blive lige så grå som alt andet i Lilimar og en

stor del af det øvrige Empis. At se på de bugtede veje var som at se på en gigantisk og engang festlig og farverig stjerne. Langs de bugtede veje stod der pæle med bannere. For år tilbage – hvor mange? – havde de måske vajet og smældet i blæsten uden at være hæmmet af en lugt af råddenskab og forfald. Nu hang de slapt ned og dryppede af regnvand.

Midt på den enorme stjerneplads stod der endnu en sommerfuglestatue med ødelagte vinger og hoved. De smadrede rester lå hulter til bulter omkring dens sokkel. Bagved førte en bredere vej hen mod bagsiden af paladset med de tre mørkegrønne spir. Jeg kunne sagtens forestille mig den befolkning – empisarierne – som engang havde fyldt de bugtede veje og ladet de forskellige grupper blive til en samlet folkemængde. Hvordan de havde leet og skubbet gemytligt til hinanden, set frem til forestående underholdning, nogle med deres frokost i bokse eller kurve, mens andre standsede op for at købe mad hos sælgere, der falbød deres varer. Souvenirs til de små? Vimpler? Selvfølgelig! Tro mig, jeg kunne se det for mig, som havde jeg været der selv. Og hvorfor ikke? Jeg havde selv været en del af sådanne folkemængder på særlige aftener for at se White Sox spille, og en enkelt uforglemmelig søndag: Chicago Bears.

Over paladsets bagside (*denne* del af paladset – det bredte sig til alle sider) – kunne jeg se et buet brystværn af røde sten. Det var flankeret af høje pæle, hver med en lang, bakkelignende anordning på toppen. Der var blevet afholdt lege her, som horder af begejstrede mennesker havde overværet. Det var jeg helt sikker på. Folkemængden havde brølet. Nu var de bugtende veje og hovedindgangen lige så øde og hjemsøgte som resten af den hjemsøgte by.

Da vi havde historie i femte klasse, byggede vi et slot af legoklodser. Dengang havde det for os mere handlet om leg end om at lære noget, men i tilbageblik havde det også handlet om at lære noget. Jeg kunne stadig huske de fleste af de forskellige arkitektoniske elementer og fik på vej hen mod paladset øje på nogle af dem: stræbebuer, tårne, kamtakker, brystværn og måske endda en udfaldsdør. Men ligesom alt andet i Lilimar virkede det forkert. Trapperne løb på absurd (og for mig at se formålsløs) vis ind i og rundt om mærkelige, svampeformede karnapper med smalle vinduessprækker uden glas. Måske havde det været vagttårne, måske havde det været guderne måtte vide hvad. Nogle

af trapperne krydsede hinanden og mindede mig om de her Escher-tegninger, hvor perspektivet bliver ved med at snyde. Jeg blinkede, og nu så trapperne ud til at vende på hovedet. Jeg blinkede igen, og så vendte de den rigtige vej.

Hvad værre var, syntes hele det gennemført asymmetriske palads at være *levende* ligesom i den der japanske tegnefilm. Jeg kunne ikke ligefrem se det ske, for det var svært at fastholde den samlede konstruktion med blikket … eller i tankerne. Ligesom vejene på stjernepladsen havde trapperne hver deres farve, hvad der sikkert lyder meget muntert, men det hele havde et præg af en slumrende bevidsthed, som om det i virkeligheden slet ikke var et palads, men et tænkende væsen med en fremmedartet hjerne. Jeg vidste udmærket, at min fantasi var ved at løbe af med mig (nej, jeg *vidste* det ikke), men var rigtig glad for, at mr. Bowditchs mærker havde ført mig om på arenasiden, så katedralvinduerne ikke kunne stirre direkte ned på mig. Jeg er ikke sikker på, at jeg havde kunnet holde stand over for deres grønne blik.

Jeg cyklede langsomt hen ad den brede adgangsvej, mens hjulene på tricyklen indimellem bumpede hen over sten, der var blevet skubbet skæve. Det meste af paladsets bagside var glat murværk. Der var en række store, røde døre – otte eller ni – og resterne af en trafikprop af vogne, hvoraf flere var væltet omkuld og et par stykker smadret i stumper og stykker. Det var let nok at forestille sig Hana gøre det, enten af vrede eller måske bare for sjovs skyld. Jeg tænkte, at det måtte have været et område til vareindlevering, som de rige og kongelige sjældent, om nogensinde, så. Det var den vej, jævne folk ankom ad.

Tæt på aflæsningsområdet fik jeg øje på mr. Bowditchs falmede initialer på en stenblok. Jeg brød mig ikke om at være så tæt på paladset, ikke engang dets blinde side, for efterhånden kunne jeg nærmest se det bevæge sig. Pulsere. Tværstregen i **A**'et pegede til venstre, så i overensstemmelse med pilen drejede jeg væk fra hovedruten. Radar hostede igen, og denne gang voldsomt. Da jeg havde presset ansigtet ind mod dens våde pels for at kvæle min latter, havde den været kold og glansløs. Kunne hunde få lungebetændelse? Jeg besluttede mig for, at det var et tåbeligt spørgsmål. Det kunne sikkert alle dyr med lunger.

Flere initialer førte mig til en række på seks eller otte stræbebuer. Jeg kunne være fortsat under dem, men valgte ikke at gøre det. De havde samme mørkegrønne farve som vinduerne i tårnene og var

måske slet ikke af sten, men af en slags glas. Det var svært at forestille sig glas bære så enorm en vægt, der måtte være tale om i et så kolossalt højt bygningsværk, men det lignede ikke desto mindre glas. Og endnu en gang så jeg sorte slyngtråde, der dovent snoede sig rundt om hinanden, mens de langsomt steg og faldt. At se på stræbebuerne var som at se på en række fremmedartede grønne og sorte lavalamper. At se de sorte slyngtråde sno sig fik mig til at tænke på flere forskellige gyserfilm – blandt andet *Alien* og *Piranha* – og jeg ønskede, jeg aldrig havde set dem.

Jeg var begyndt at tro på, at jeg ville ende med at komme hele vejen rundt om paladset og dermed også havne under spirenes tredobbelte blik, da jeg kom til et indhak. Det lå mellem to fløje uden vinduer, der delte sig i et **V**. Der stod bænke derinde omkring et lille bassin med skyggefulde palmetræer – det lyder vanvittigt, men sådan var det. Palmerne skjulte, hvad der måtte ligge længere inde i indhakket, men højt over dem, mindst tredive meter oppe, stod der en pæl med en sol på toppen. Den havde ansigt, og øjnene bevægede sig fra side til side ligesom de tikkende øjne på et katteur. Til højre for bassinet havde mr. Bowditch malet sine initialer på en stenblok. Denne gang var der ingen pil ud fra tværstregen i **A**'et, denne gang stak pilen ud fra spidsen. Jeg kunne nærmest høre mr. Bowditch sige *Lige frem, Charlie, og lad nu være med at spilde tiden.*

„Hold ud, Radar, vi er der næsten."

Jeg drønede i pilens retning. Den førte mig højre om det kønne, lille bassin. Der var ingen grund til at standse op og kigge ned i det mellem to af palmerne, ikke når jeg var så tæt på målet, men jeg gjorde det alligevel. Og selv om det var et rædselsvækkende syn, er jeg glad for at have gjort det. Det ændrede alt, om end jeg først længe efter ville forstå til fulde, hvor altafgørende et øjeblik det var. Nogle gange ser vi, fordi vi skal kunne huske. Nogle gange er det de mest grufulde ting, der giver os styrke. Det ved jeg nu, men lige der kunne jeg ikke tænke andet end *Åh Gud, det er Ariel.*

I bassinet, der måske engang havde haft en beroligende blå farve, men nu var grumset og gustent af forvitring, lå resterne af en havfrue. Men ikke prinsesse Ariel, som hos Disney er datter af kong Triton og dronning Athena. Nej, ikke hende. Så afgjort ikke hende. Ingen kæk grøn hale, ingen blå øjne, intet bølgende rødt hår. Heller ingen lille, nuttet lilla bh. Havfruen havde nok været blond engang, tænkte jeg, men det meste af håret var faldet af og flød nu rundt i overfladen. Hendes hale havde muligvis engang været grøn, men

havde nu en åndløs og livløs grå farve ligesom hendes hud. Hendes læber var væk, så man kunne se en række små tænder. Hendes øjne var tomme huler.

Men engang havde hun været smuk. Det var jeg lige så sikker på, som jeg var på de glade folkemængder, der engang var kommet her for at se lege eller underholdning. Smuk og levende og fuld af glad, harmløs magi. Engang havde hun svømmet rundt her. Det havde været hendes hjem, og hvis folk havde taget sig tid til at opsøge den lille oase, havde de set hende, og hun havde set dem, og det havde gjort begge parter i godt humør. Nu var hun død, der stak et jernskaft ud fra det sted, hvor hendes fiskehale gik over i en menneskelig overkrop, og en slange af grå tarme bugtede sig ud fra hullet. Der var kun en svag antydning af hendes skønhed og ynde tilbage. Hun var lige så død som alle andre fisk, der nogensinde er døde i et akvarium, og flød rundt uden nogen muntre farver tilbage. Hun var et hæsligt lig, som det kolde vand i et vist omfang havde bevaret. Mens en seriøst hæslig skabning – Hana – stadig levede og sang og pruttede og spiste sin ækle mad.

Forbandet, tænkte jeg. *Alt er forbandet. Ondskaben har sænket sig over dette ulykkelige land.* Det var ikke en original tanke af Charlie Reade, men det var rigtigt tænkt.

Jeg kunne mærke hadet til Hana vælde op i mig, ikke fordi hun havde dræbt den lille havfrue (kæmpen ville snarere have flået hende i småstykker), men fordi Hana stadig var i live. Og ville være der, når jeg skulle tilbage.

Radar begyndte at hoste igen, denne gang så voldsomt at jeg kunne høre kurven knirke bag mig. Jeg brød fortryllelsen ved det ynkværdige lig og drønede rundt om bassinet hen mod pælen med solen på toppen.

3

Soluret optog den del af indhakket, hvor **V**'et snævrede ind. Forinden stod der et skilt på en jernpæl. Med falmede, men stadig læselige bogstaver stod der INGEN ADGANG. Solurets plade så ud til at være omkring seks meter i diameter og dermed – hvis jeg huskede formlen korrekt – lidt over tres meter i omkreds. Jeg fik øje på mr. Bowditchs initialer på den modsatte side. Denne gang ville jeg se nærmere på dem. De havde ført mig hertil, og nu, hvor jeg

var her, ville disse sidste måske vise mig den rigtige retning at dreje soluret i. Det var umuligt at køre derover på Claudias trehjulede, for soluret var omgivet af korte sorte og hvide tværpæle på omkring en meter.

Radar hostede, hev efter vejret og hostede lidt mere. Hun stønnede og rystede, og det ene øje var lukket af materie, mens det andet kiggede på mig. Pelsen klistrede sig til kroppen, så jeg – selv om jeg ikke havde lyst til det – kunne se, hvor ynkeligt tynd hun var blevet, hun var nærmest kun skind og ben. Jeg stod af cyklen og løftede hunden ned fra kurven. Hendes rysten føltes nærmest som kramper: Ryst og slap af, ryst og slap af.

„Lige straks, tøs, lige straks."

Forhåbentlig havde jeg ret, for det var hendes eneste chance … og det havde da virket for mr. Bowditchs vedkommende, ikke? Selv efter kæmpen og havfruen havde jeg svært ved at tro det.

Jeg gik ind mellem pælene og hen over soluret. Det var af sten og opdelt i fjorten stykker. *Nu ved jeg vist, hvor lange dagene er her på stedet,* tænkte jeg. I hvert stykke var der indgraveret et simpelt, men stadig genkendeligt symbol: de to måner, solen, en fisk, en fugl, en gris, en okse, en sommerfugl, en bi, et hvedeaks, en bærklase, en vanddråbe, et træ, en nøgen mand og en nøgen, gravid kvinde. Symboler på livet, og da jeg gik forbi den høje pæl i midten, kunne jeg høre øjnene i solens ansigt sige *klik-klik-klik-klik,* mens de bevægede sig fra side til side og holdt regnskab med tiden.

Jeg gik ud mellem pælene på den modsatte side, stadig med Radar knuget ind til mig. Tungen hang slapt ud af munden, og hun hostede konstant. Hun havde virkelig ikke langt igen.

Jeg stillede mig med ansigtet mod soluret og mr. Bowditchs initialer. Tværstregen på **A**'et var blevet gjort til en let buet pil mod højre, så hvis jeg drejede soluret – hvis jeg *kunne* dreje det – ville det bevæge sig mod uret. Det virkede rigtigt. Håbede jeg. Hvis det var forkert, var jeg kommet helt hertil blot for at slå min hund ihjel ved at gøre hende ældre.

Jeg hørte hviskende stemmer, men ænsede dem ikke. Jeg tænkte udelukkende på Radar, kun på hende, og vidste, hvad der skulle gøres. Jeg lænede mig frem og lagde hende forsigtigt ned på stykket med hvedeakset. Hun prøvede forgæves at løfte hovedet. Hun lagde det sidelæns på stenen mellem poterne og så på mig med sit ene raske øje. Nu var hun også for svag til at hoste og kunne kun hive

efter vejret.

Lad det være rigtigt, og kære Gud, lad det virke.

Jeg knælede og greb fat i en af de korte pæle rundt om soluret. Jeg trak i den først med én hånd og så med begge hænder. Intet skete. Radar vekslede nu mellem at hive efter vejret og udstøde kvælningslyde. Hendes flanke gik op og ned som en blæsebælg. Jeg trak hårdere. Jeg tænkte på footballtræningen, hvor jeg som den eneste på holdet ikke blot havde været i stand til at flytte tackledukken, men også at vælte den omkuld.

Træk, for satan! Det gælder hendes liv!

Jeg lagde alle kræfter i – ben, ryg, arme, skuldre. Jeg kunne mærke blodet suse op i min anspændte nakke og videre op i hovedet. Jeg havde fået besked på at være stille inde i Lillimar, men kunne ikke holde et sagte, knurrende grynt af anstrengelse tilbage. Havde mr. Bowditch været i stand til det her? Det havde jeg svært ved at forestille mig.

Netop som jeg begyndte at tro det umuligt at få det til at flytte sig, kunne jeg mærke den første lillebitte drejning til højre. Jeg kunne umuligt trække hårdere, men gjorde det på en eller anden måde alligevel, mens hver eneste muskel i armene, ryggen og halsen stod ud fra kroppen. Soluret begyndte at bevæge sig. I stedet for at være lige ud for mig var min hund nu en anelse til højre. Jeg vendte mig og begyndt at skubbe af alle kræfter. Jeg mindedes at høre Claudia beordre mig til at *lægge røveren i.* Det gjorde jeg så sandelig også og var sikkert tæt på at vende vrangen ud på den arme tingest.

Da jeg først havde fået gang i hjulet, drejede det lettere. Den første pæl var kommet forbi mig, så jeg greb fat i den næste, vendte mig om igen og trak så hårdt i den som overhovedet muligt. Da den også var kommet forbi, greb jeg fat i en ny. Det fik mig til at tænke på karrussellen i Cavanaugh Park, som Bertie og jeg plejede at snurre så hurtigt rundt, at de små børn skreg af fryd og skræk, mens deres mødre råbte til os om at holde op, før et af børnene røg af.

Radar var nu kommet en tredjedel af vejen rundt … så halvdelen … og så på vej tilbage mod mig. Nu snurrede soluret helt ubesværet rundt. Måske var en eller anden gammel smøredyse i maskineriet under det i stykker, men jeg fortsatte med at hive i pælene og skiftede nu løbende hånd, som om jeg var ved at klatre op i et reb. Jeg mente at kunne se forandring hos Radar, men tænkte, at det

nok bare var ønsketænkning, indtil soluret bragte hende helt tilbage til mig. Nu var begge hendes øjne åbne. Hun hostede, men den rædselsfulde hvæsende lyd var holdt op, og hun havde løftet hovedet.

Soluret begyndte at bevæge sig hurtigere, og jeg holdt op med at trække i pælene. Jeg holdt øje med Radar på hendes anden runde og kunne se hende prøve at komme op på forpoterne. Hendes ører hang ikke længere opgivende ned, men stak op i luften. Jeg satte mig på hug, hev efter vejret, kunne mærke min fugtige trøje mod brystet og prøvede at regne ud, hvor mange runder der skulle til. Det gik op for mig, at jeg stadig ikke var klar over hundens alder. Fjorten år? Måske ligefrem femten? Hvis hver runde svarede til et år, ville fire runder på soluret være fint. Med seks ville hun vende tilbage til sin bedste alder.

Da hun kom forbi mig, kunne jeg se, at hun ikke blot var kommet op på forbenene, hun sad op. Og da hun kom forbi for tredje gang, bemærkede jeg noget, jeg knap nok kunne fatte: Radar var ved at blive fyldigere, hun tog på. Det var stadig ikke den hund, der havde skræmt livet af Andy Chen, men hun nærmede sig.

Der var kun én ting, der generede mig – selv når jeg ikke hev i de korte pæle, blev soluret ved med at køre hurtigere. Ved fjerde runde tænkte jeg, at Radar så urolig ud. Femte gang virkede hun bange, og da hun kom forbi, blæste luften mit gennemsvedte hår væk fra panden. Jeg blev nødt til at få hende af. I modsat fald ville jeg først se min hund blive til hvalp og derefter … intet. Ovenover var soløjnenes *klik-klik-klik* blevet til *klikklikklikklik*, og jeg vidste, at hvis jeg kiggede op, ville jeg se øjnene gå hurtigere og hurtigere til venstre og højre, indtil de kun var en tåge.

Det er de mest utrolige ting, man kan komme til at tænke på i ekstremt belastende situationer. Jeg mindedes en western, jeg havde set på TCM sammen med min far, dengang han drak. *Buffalo Bill, præriens helt,* hed den. Jeg huskede navnlig at se Charlton Heston galoppere, alt hvad remmer og tøj kunne holde hen mod et afsides udsted, hvor der hang en postsæk på en krog. Charlton fik fat i den uden overhovedet at få sin galopperende hest ned i tempo, og nu var jeg selv nødt til at gribe fat i Radar på den måde. For ikke at råbe bøjede jeg mig forover og rakte armene frem i håb om, at hun ville forstå.

Da soluret nåede hele vejen rundt, og hun fik øje på mig, rejste hun sig op. Luften fra den susende skive rodede op i hendes pels,

som om hun blev klappet af usynlige hænder. Hvis jeg ikke fik fat i hende (Charlton Heston havde fået fat i postsækken, men det var også en film), blev jeg nødt til selv at springe op, gribe fat i hunden og springe ned igen. Jeg ville muligvis miste et af mine sytten leveår undervejs, men nogle gange er desperate forholdsregler de eneste mulige forholdsregler.

Det viste sig dog, at jeg slet ikke fik brug for at gribe fat i hunden. Da jeg anbragte Radar på soluret, kunne hun ikke engang gå. Efter fem – næsten seks – runder – var hun blevet en helt anden hund. Hun satte sig ned, spændte i sine nu igen stærke bagben og sprang op i mine udstrakte arme. Det var som at blive ramt af en flyvende sæk cement. Jeg faldt bagover med Radar over mig og forpoterne placeret ved siden af mine skuldre, mens hun logrede som en vanvittig og slikkede mig i ansigtet.

„Hold op!“ hviskede jeg, men da jeg lo imens, havde kommandoen ikke den helt store gennemslagskraft. Hunden slikkede bare videre.

Til sidst satte jeg mig op og kiggede opmærksomt på hende. Hun havde været nede på et godt stykke under tredive kilo. Nu måtte hun veje op mod fyrre. Hun var holdt op med at hoste og hive efter vejret. Materien på snuden var også væk, nærmest som om den aldrig havde været der. Der var ikke længere noget hvidt, hverken på snuden eller på den sorte stribe pels på ryggen. Halen, som havde lignet et laset flag, var nu busket og fyldig og fejede fra side til side. Det bedste af det hele – det sikreste tegn på solurets virkning – var øjnene. De var ikke længere uklare og omtågede, som om hun ikke var helt klar over, hvad der foregik, hverken indeni eller ude omkring hende.

„Se dig lige,“ hviskede jeg. Jeg var nødt til at tørre øjnene. „Se dig lige engang.“

4

Jeg krammede hende og rejste mig op. Tanken om at finde frem til guldkuglerne ikke så meget som strejfede mig. Jeg havde fristet skæbnen så rigeligt for i dag. Mere end rigeligt.

Den nye og forbedrede udgave af Radar ville under ingen omstændigheder kunne være i kurven bag på den trehjulede. Det skulle der kun et enkelt blik til at overbevise mig om. Men jeg

havde ikke hendes snor med. Den lå i Doras kærre hjemme hos Claudia. Et eller andet sted må jeg vel have troet, at jeg aldrig fik brug for den igen.

Jeg bøjede mig ned, holdt hende om hovedet og så ind i de mørkebrune øjne. „Bliv hos mig. Og vær stille. *Tys,* Radar."

Vi tog samme vej tilbage, jeg på tricyklen og Radar i skarpt trav ved siden af. Jeg sørgede bevidst for ikke at se ned i bassinet. Da vi nærmede os stenpassagen, begyndte det at regne. Halvvejs gennem den standsede jeg cyklen og steg af. Jeg gav Radar besked på at sætte sig og blive siddende. Ganske langsomt listede jeg mig med ryggen til passagens mosbegroede side helt ned for enden af den. Radar holdt øje med mig, men rørte sig ikke – god hund. Da jeg kunne se det gyldne armlæn på den grotesk overdekorerede trone, stoppede jeg op. Jeg tog et enkelt skridt til, strakte hals og konstaterede, at tronen var tom. Regnen stod ned på den stribede baldakin.

Hvor var Hana? I hvilken del af dobbelthuset? Og hvad lavede hun?

Livsvigtige spørgsmål, som jeg ikke kunne svare på. Måske var hun stadig i gang med sin frokost, der lugtede som svinekød og sandsynligvis ikke var det, eller måske var hun allerede gået tilbage for at sove til middag. Vi havde nok ikke været længe nok væk til, at hun kunne forventes at være færdig med at spise, men det var et rent gæt. Den seneste stund – først havfruen og så soluret – havde været ganske intens.

Jeg kunne se det udtørrede springvand lige fremme. Det kunne vi sagtens gemme os bag, men kun hvis vi kunne komme derhen uden at blive opdaget. Der var under halvtreds meter derhen, men når jeg forestillede mig følgerne af at blive fanget ude i det fri, virkede det meget længere. Jeg lyttede efter Hanas brølende stemme, som var endnu kraftigere end Claudias, men uden at kunne høre den. Det havde været fint med et par vers af sangen om den lange stang til at bestemme hendes position udfra, men så meget lærte jeg i hvert fald i den hjemsøgte by Lilimar – kæmper synger aldrig, når man har brug for det.

Ikke desto mindre skulle der tages en beslutning, og det blev at prøve at nå hen til springvandet. Jeg gik tilbage til Radar og skulle lige til at sætte mig op på tricyklen, da der lød et højt brag til venstre for passagen. Radar for sammen og vendte sig efter lyden,

mens en sagte snerren begyndte at tage form i hendes bryst. Jeg greb fat i hende, før det kunne nå at udvikle sig til en egentlig salve af gøen, og bøjede mig ned. „Stille, Radar, tys."

Jeg kunne høre Hana mumle – uden at kunne skelne ordene – og så slap hun endnu en kæmpestor, flænsende vind. Ved denne lejlighed følte jeg dog ikke trang til at grine, for hun var langsomt på vej forbi indgangen til passagen. Hvis hun kiggede til højre, ville Radar og jeg ganske vist stå op ad muren og måske ikke blive bemærket i halvmørket, men selv hvis Hana skulle vise sig at være nærsynet, var Claudias trehjulede stadig for stor til at overse.

Jeg trak mr. Bowditchs revolver og holdt den ned langs siden. Hvis hun vendte sig om mod os, ville jeg skyde hende, og jeg vidste også præcis, hvad jeg ville sigte efter: den rødrandede revne midt gennem panden. Jeg havde aldrig trænet med mr. Bowditchs revolver (eller noget andet skydevåben), men mine øjne fejlede ikke noget. Måske ville jeg ramme ved siden af første gang, men selv i så tilfælde ville jeg have fire chancer til. Og larmen? Jeg tænkte på knoglerne rundt om tronen og tænkte *op i røven med larmen.*

Hun kiggede hverken i vores retning eller hen mod springvandet, men kun ned for sig, mens hun mumlede løs på en måde, der mindede mig om far, dengang han skulle holde tale til Overland National Insurances årlige firmafest efter at være blevet udnævnt til Årets Medarbejder i regionen. Hun havde noget i venstre hånd, men hendes hofter skyggede stort set for det, indtil hun satte det til munden. Hun var ude af syne, før hun kunne nå at bide i det, og det havde jeg det helt fint med. Jeg er temmelig sikker på, at det var en fod, og at der allerede var bidt et halvmåneformet stykke af i den ene side nede under anklen.

Jeg var bange for, at hun måske ville slå sig ned på tronen igen for at nyde det sidste af sin frokost, men det afholdt regnen hende åbenbart fra, selv med muligheden for at sidde i ly af baldakinen. Eller måske ville hun bare gerne ind og have sig en lur. I hvert fald hørte jeg endnu en dør smække, denne gang til højre for os, og så blev der stille. Jeg stak revolveren tilbage i hylsteret og satte mig ned ved siden af min hund. Selv i halvmørket kunne jeg se, hvor godt Radar så ud – hvor ung og stærk. Det glædede mig. Det lyder måske tamt, men det gør det ikke for mig. For mig er glæde noget meget, meget vigtigt. Jeg kunne ikke holde hænderne fra hendes pels og forundredes over, hvor tæt den var blevet.

5

Jeg havde ikke lyst til at vente og ville bare gerne ud af Lilimar i en helvedes fart med min foryngede hund og komme ind i lagerbygningen sammen med hende og se hende spise af hjertens lyst. Det ville være ikke så lidt, var jeg helt sikker på. Hvis hun var interesseret, ville jeg give hende en hel dåse hundefoder og et par tørrede kødstrimler oveni. Derefter kunne vi se monarkerne vende tilbage til deres hvilepladser.

Selv om det var det, jeg ville, tvang jeg mig til at vente og give Hana mulighed for at falde til ro. Jeg talte til femhundrede, først med titabellen, så med femtabellen og så med totabellen. Jeg vidste ikke, om det var nok til at få den kolossale møgsæk til at slumre hen, men jeg kunne ikke vente længere. Det var afgørende at komme væk fra hende, men derudover skulle jeg være ude af byen ved mørkets frembrud, og ikke kun på grund af natsoldaterne. Nogle af mr. Bowditchs mærker var meget falmede, og hvis jeg kom væk fra hans rute, ville jeg være i store vanskeligheder.

„Kom så," sagde jeg til Radar. „Men stille, tøs, stille."

Jeg trak afsted med tricyklen for at have den bag mig, hvis Hana pludselig skulle dukke op og angribe. Mens hun så skulle bruge tid på at feje den af vejen, kunne jeg måske nå at trække revolveren og skyde. Desuden var der Radar, som nu havde genvundet sin gamle kampvægt. Hvis Hana prøvede på noget med Radar, ville det højst sandsynligt koste hende noget af alt kødet. Det ville være godt at se, tænkte jeg. Det ville derimod på ingen måde være godt at se Hana brække halsen på Radar med et enkelt dask af sin kolossale hånd.

For enden af passagen standsede jeg op et øjeblik og satte så kurs mod springvandet med Radar ved min side. Nogle sportsopgør (i særdeleshed mod vores arvefjender, St. John's) syntes aldrig at få ende, men turen på det åbne stykke mellem Hanas hus og det udtørrede springvand var mit livs længste halvtreds meter. Jeg ventede hele tiden at høre en eller anden empisariansk udgave af *fee-fi-fu-fod*, mens jorden rystede under hendes løbende fødder på vej hen mod os.

En fugl skræppede – måske en krage eller en grib – men ellers var der stille. Vi nåede frem til springvandet, som jeg måtte støtte mig til for at tørre en blanding af sved og regnvand af ansigtet. Radar kiggede op på mig. Nu helt uden at ryste eller sitre og også

uden at hoste. Hun grinede. Hun var på eventyr.

Jeg så mig endnu en gang om efter Hana, så satte jeg mig op på tricyklen og begyndte at drøne hen mod den flotte dobbelte boulevard, hvor fine folk utvivlsomt engang havde mødtes for at spise kanapeer og vende den seneste hofsladder. Måske havde der om aftenen været empisarianske grillfester og kvadrilledans oplyst af lygter i store baghaver, som nu var groet til med ukrudt, tidsler og farlige blomster.

Selv om jeg trådte til i pedalerne, havde Radar ingen problemer med at holde trit og spænede afsted med tungen hængende kækt ud af mundvigen. Regnen var taget til, men jeg lagde knap nok mærke til det. Det eneste, jeg ville, var at finde samme vej tilbage og komme ud af byen. Så kunne jeg altid bekymre mig om at blive tør senere, og hvis jeg blev forkølet, ville Claudia givetvis fylde mig med hønsekødssuppe, før jeg tog tilbage til Woody … og derefter Dora … og derefter hjem. Min far ville give mig et møgfald af dimensioner, men ved synet af Radar ville han …

Ville han hvad?

Det besluttede jeg mig for ikke at bekymre mig om lige nu. Den første opgave bestod i at komme ud af den ubehagelige og ikke spor forladte by. Som endda nægtede at stå stille.

6

Det burde have været let nok – bare at følge mr. Bowditchs mærker i omvendt rækkefølge og omvendt af pilenes retning, indtil vi nåede tilbage til hovedporten. Men da jeg kom til det sted, hvor vi var kørt ind på den brede boulevard, var hans initialer forsvundet. Jeg var sikker på, at de havde stået på en brosten foran en stor bygning med en beskidt glaskuppel på toppen, men der var ikke længere nogen spor af dem. Kunne regnen have skyllet dem væk? I betragtning af al den regn, der i årenes løb måtte være landet på dem, virkede det ikke særlig sandsynligt, og lige her havde initialerne endda stadig stået relativt skarpt. Jeg måtte have husket forkert.

Jeg cyklede længere hen ad boulevarden for at finde et **AB**. Efter at være kommet forbi yderligere tre sidegader uden at have haft heldet med mig vendte jeg om og kørte tilbage til den banklignende bygning med kuplen.

„Jeg *ved*, det var her," sagde jeg og pegede hen ad den krogede gade på et sted, hvor en lerkrukke med et vissent træ lå væltet omkuld. „Det der kan jeg huske. Regnen må vel have skyllet mærkerne væk. Kom så, Radar."

Jeg kørte langsomt og holdt intenst udkig efter de næste initialer, men begyndte også at få en ubehagelig fornemmelse. For det var en kæde, var det ikke? Lidt ligesom den kæde, der havde ført fra min mors skæbnesvangre ulykke på den forbandede bro til mr. Bowditchs skur. Hvis et enkelt led blev brudt, var det sandsynligt, at jeg ville fare vild. *Du kan komme til stadig at gå rundt i det elendige hul, når det bliver mørkt,* havde Claudia sagt.

Længere henne ad den smalle gade kom vi til en gyde med gamle og forladte butikker. Jeg mente, vi var kommet den vej, men her var der heller ingen initialer. Jeg mente at kunne genkende en slags apotek på den ene side, men den forfaldne bygning med tomme øjne på den modsatte side virkede overhovedet ikke bekendt. Jeg så mig omkring efter paladset i håb om på den måde at kunne bestemme vores position, men det var knap nok til at skimte i den øsende regn.

„Radar," sagde jeg og pegede på gadehjørnet. „Kan du lugte noget?"

Hun begyndte at gå i den anviste retning og snusede til det smuldrende fortov, kiggede op på mig og afventede yderligere instrukser. Jeg kunne ikke komme på nogen og kunne dårligt bebrejde hunden noget. Vi var trods alt kommet kørende på den trehjulede, og selv hvis vi havde været til fods, ville øsregnen have skyllet enhver tilbageværende lugt bort.

„Kom så," sagde jeg.

Vi fortsatte hen ad gaden, fordi jeg mente at kunne huske apoteket, men også fordi vi var nødt til at bevæge os *et eller andet* sted hen. Den bedste plan ville nok være at orientere mig efter paladset og prøve at finde tilbage til Galliens Vej. Det kunne være farligt at benytte hovedstrøget – måden, hvorpå mr. Bowditchs tegn havde undgået det, antydede det i hvert fald – men til gengæld ville det få os ud. Som sagt førte det direkte gennem byen.

Problemet var, at gaderne hele tiden lod til at føre os væk fra paladset i stedet for hen mod det. Selv når regnen indimellem stilnede af, og jeg igen kunne se de tre spir, virkede de hver gang længere væk. Paladset lå til venstre for os, og jeg fandt adskillige

gader i den retning, men de endte tilsyneladende blindt eller snoede sig tilbage mod højre. De hviskende stemmer var blevet kraftigere. Jeg ville helst bare afskrive dem som vinden, men det lod sig ikke gøre. Der *var* ingen vind. En bygning med to etager syntes set ud af øjenkrogen at få en tredje ovenpå, men da jeg så mig tilbage, var der stadig kun to. En firkantet bygning syntes at bulne ud mod mig. En gargoil – lidt hen ad en grif – syntes at dreje hovedet for at holde øje med os.

Hvis Radar så eller fornemmede noget af det, lod hun sig ikke mærke med det, måske fordi hun bare nød at kunne bruge sine nye kræfter, men mig gik det så udpræget på. Det blev sværere og sværere ikke at tænke på Lilimar som noget levende med en form for bevidsthed fast besluttet på ikke at lade os komme væk.

Gaden foran os endte i en stejl slugt med en masse sten og brakvand i – endnu en blindgyde. Spontant drejede jeg ned ad en gyde så smal, at tricyklens baghjul skrabede rustfarvede flager af stenmurene. Radar gik foran. Pludselig standsede hun op og begyndte at gø. Det var en højlydt og stærk gøen fra raske lunger.

„Hvad er der?“

Hun gøede igen og satte sig ned, spidsede øren og kiggede hen ad gyden ind i regnen. Og derefter lød der rundt om hjørnet til den gade, gyden mundede ud i, en lys stemme, jeg med det samme genkendte.

„Hallo, du insekternes frelser! Er du stadig en irritabel dreng, eller er du nu også blevet en bange dreng? Som måske har lyst til at løbe hjem til moar, men ikke kan finde vej?“

Efterfulgt af et lattervræl.

„Jeg har da vasket dine mærker af med lud, ikke også? Lad os se, om du så kan finde vej ud af Lily, før natsoldaterne kommer frem for at lege! Mig er det intet problem for, den lille fyr her kender gaderne som sin egen bukselomme!“

Det var Peterkin, men for mit indre blik så jeg Christopher Polley for mig. Polley havde i det mindste grund til at ville hævne sig, i og med at jeg havde brækket hans håndled. Men hvad havde jeg gjort Peterkin ud over at få ham til at holde op med at pine en kolossal rød fårekylling?

Jeg havde gjort ham flov, havde jeg. Andet kunne jeg ikke forestille mig. Men jeg vidste også noget, som han så godt som sikkert ikke vidste: at den døende hund, han havde set ude på

Kongerigets Vej, ikke var den samme hund som den, jeg nu rejste sammen med. Radar kiggede tilbage på mig. Jeg pegede hen ad gyden. „*TAG HAM!*“

Det behøvede hun ikke at få at vide to gange. Med det murstensfarvede vand sprøjtende op om poterne på hende sprintede Radar hen mod lyden af den ubehagelige stemme og fortsatte rundt om hjørnet. Der lød et overrasket skrig fra Peterkin og en hel masse gøen – den samme gøen, der engang næsten havde skræmt livet af Andy Chen – og derefter et hyl af smerte.

„Det kommer I til at fortryde!“ skreg Peterkin. *„Dig og din forbandede hund!“*

Jeg skal nok få ram på dig, min fine ven, tænkte jeg, mens jeg drønede ned ad den snævre gyde. Baghjulene blev ved med at skrabe mod murene, så jeg kom ikke lige så hurtigt frem, som jeg gerne ville. *Jeg skal nok få ram på dig og din lille hund.*

„Hold fast!“ råbte jeg. „Hold fast i ham, Radar!“ Hvis hun var i stand til det, kunne han føre os ud herfra. Jeg ville overtale ham til det, på samme måde som jeg havde overtalt Polley.

Men netop som jeg nærmede mig enden af gyden, kom Radar tilbage om hjørnet. Hunde kan se skamfulde ud – det ved enhver, der har boet sammen med en – og det gjorde hun i det øjeblik. Peterkin var sluppet væk, men ikke uden skrammer. I munden havde Radar et pænt stort stykke lysegrønt stof, der måtte stamme fra Peterkins knæbukser. Hvad der var endnu bedre var, at jeg også kunne se to blodpletter.

Jeg nåede hen for enden af gyden, kiggede til højre og så ham klynge sig til gesimsen i førstesals højde på en stenbygning tyve-tredive meter henne ad gaden. Han lignede en flue i menneskeskikkelse. Jeg kunne se det nedløbsrør af metal, han måtte være klatret op ad for at komme uden for Radars rækkevidde (men ikke helt hurtigt nok, ha-ha), og nu så jeg ham klatre hen på en gesims og sætte sig på hug. Gesimsen så ikke særlig sikker ud, og jeg håbede at se den give efter under ham, men så heldig var jeg ikke. Havde han været af almindelig størrelse, havde den muligvis gjort det.

„Det kommer du til at bøde for!“ skreg han og truede med knyttet næve. „Natsoldaterne begynder med at dræbe din forbandede hund! Men forhåbentlig dræber de ikke dig! Jeg vil se Røde Molly flå tarmene ud af maven på dig til Dysten!“

Jeg trak revolveren, men før jeg kunne nå at skyde på ham (og afstanden taget i betragtning ville jeg så godt som sikkert have ramt ved siden af), udstødte han endnu et af sine ækle, små skrig og væltede baglæns ind ad et vindue, mens hans små arme holdt hans små knæ ind til hans lille brystkasse, og så var han væk.

„Nå," sagde jeg til Radar, „det var da spændende, var det ikke? Hvad siger du til, at vi kommer ud herfra i en helvedes fart?"

Radar gøede en enkelt gang.

„Og smid så den stump bukser, før du får en forgiftning."

Radar adlød, og vi fortsatte. Da vi passerede det vindue, som Peterkin var forsvundet ind ad, kiggede jeg efter ham i håb om at se ham dukke op ligesom et mål på en skydebane, men heller ikke der havde jeg heldet med mig. Kujonagtige røvhuller som ham får man formentlig ikke to chancer overfor … men nogle gange (hvis skæbnen er nådig) får man en tredje.

Det måtte jeg så håbe på.

Kapitel nitten

Problemet med hunde. Soklen. Kirkegården. Yderporten.

1

Problemet med hunde er, at de stoler på en (hvis man altså ikke slår eller sparker dem, selvfølgelig). Man giver dem mad og tag over hovedet. Man kan fiske den pibende abe op bag sofaen med en af sine smarte, femfingrede poter. Og man giver dem kærlighed. Problemet med den slags uforbeholden tillid er, at den samtidig

indebærer ansvar. Det er som regel helt i orden. I vores aktuelle situation var det absolut ikke tilfældet.

Radar morede sig tydeligvis storartet og nærmest hoppede afsted ved siden af mig, og hvorfor ikke? Hun var ikke længere den gamle, halvblinde schæfer, jeg havde været nødt til at transportere afsted, først i Doras kærre og derefter i kurven bag på Claudias enorme tricykel. Hun var ung igen, hun var stærk igen og havde sågar fået mulighed for at flå bagen af en ækel, gammel dværgs bukser. Hun var let til bens og let til sinds. Hun var sammen med den person, der gav hende mad, tag over hovedet og kærlighed. I hendes verden var det alt sammen bare totalt svedig sovs.

Selv skulle jeg til gengæld kæmpe for ikke at gå i panik. Hvis I nogensinde er faret vild i en storby, kender I følelsen. Her var der bare ingen venlige fremmede, jeg kunne spørge om vej. Byen selv havde også vendt sig mod mig. Hver eneste gade førte ud i en ny, men hver eneste nye gade førte kun ind i blindgyder, hvor gargoiler grinede ned fra store bygninger uden vinduer, der helt sikkert ikke havde været der lige før, da jeg vendte mig om for at holde øje med, at Peterkin ikke sneg sig efter os. Regnen stilnede af og blev til støvregn, men udsigten til paladset blev ofte spærret af bygninger, der så ud til at vokse i samme øjeblik, jeg kiggede væk, og gjorde det umuligt at orientere sig.

Og det var endda ikke det værste. Når det endelig *var* muligt at se paladset, så det altid ud til at befinde sig et andet sted end forventet. Som om det også bevægede sig. Det kunne selvfølgelig være synsbedrag som følge af frygt – det prøvede jeg igen og igen at forklare mig selv – men jeg troede ikke for alvor på det. Eftermiddagen begyndte at gå på hæld, og hver gang vi gik til den forkerte side, blev jeg mindet om, at det snart ville blive mørkt. Kendsgerningerne lod sig ikke benægte – takket være Peterkin havde jeg fuldstændig mistet overblikket. Jeg forventede nærmest at støde på et pandekagehus, hvor jeg og min hund – mig Hans, hun Grete – ville blive budt indenfor.

Imens holdt Radar fint trit med den trehjulede og kiggede op på mig med et hundegrin, der nærmest syntes at råbe *Har vi det ikke sjovt?*

Vi fortsatte. Og fortsatte.

Fra tid til anden kunne jeg tydeligt se himlen længere fremme, og jeg rejste mig op i pedalerne i håb om at få et glimt af bymuren, der

ud over paladsets tre spir måtte være det højeste punkt i området. Jeg kunne bare ikke se den. Og nu havde jeg spirene til højre for mig, hvilket slet ikke burde kunne lade sig gøre. Hvis jeg var kørt langs paladset, ville jeg havde krydset Galliens Vej, og det havde jeg ikke. Jeg fik lyst til at skrige. Jeg fik lyst til at lægge mig i fosterstilling med armene om hovedet. Jeg fik lyst til at finde en politimand, for det havde min mor forklaret mig, at børn altid skulle gøre, hvis de for vild.

Og samtidig grinede Radar konstant op til mig: *Er det ikke fantastisk? Er det ikke bare det fedeste nogensinde?*

„Vi er i vanskeligheder, tøs."

Jeg cyklede videre. Der var ikke længere noget blåt at se på himlen og så afgjort heller ikke nogen sol at styre efter. Kun bygninger, der lå tæt, hvoraf nogle var ødelagte og andre bare forladt, men alle på en eller anden måde sultne. Den eneste lyd var den svage, dunkle hvisken. Hvis den havde været der konstant, havde jeg måske på en eller anden måde kunnet vænne mig til den, men det var den ikke. Den kom brudvis, nærmest som om jeg kørte forbi grupper af usynlige døde.

Den rædselsfulde eftermiddag (*hvor* rædselsfuld vil jeg aldrig kunne beskrive for jer) syntes at fortsætte i en uendelighed, men til sidst kunne jeg så småt mærke de første antydninger af aften. Jeg mener at have grædt lidt, men kan ikke huske det klart. I så fald var det nok lige så meget på Radars vegne som på mine egne. Jeg havde taget hende med helt hertil og opnået det, jeg var kommet for, men i sidste ende ville det alt sammen have været forgæves. På grund af den forbandede dværg. Jeg ville ønske, at Radar havde flået hans strube ud i stedet for buksebagen.

Det værste af det hele var tilliden i Radars øjne, hver gang hun kiggede op på mig.

Du har stolet på et fjols, tænkte jeg. *Det bliver værst for dig selv, skatter.*

2

Vi kom frem til en tilgroet park, som på tre sider var omgivet af grå bygninger fulde af tomme balkoner. For mig at se lignede de en blanding af et fængsel og de dyre beboelsesejendomme på guldkysten i Chicago. I midten stod der en kolossal statue på en høj

sokkel. Den forestillede tilsyneladende en mand og en kvinde ved siden af en enorm sommerfugl, men ligesom alle andre kunstværker, jeg havde set i Lilimar (for ikke at tale om den stakkels myrdede havfrue), var den mere eller mindre tilintetgjort. Sommerfuglens hoved og ene vinge var nærmest blevet pulveriseret. Den anden vinge havde overlevet, og efter udformningen at dømme (hvis den nogensinde havde været farvelagt, var farverne nu fuldstændig væk) havde det helt sikkert været en monark. Manden og kvinden kunne have været en konge og en dronning i fordums tid, men da de begge var forsvundet fra knæene og op, var det umuligt at afgøre.

Mens jeg sad og betragtede den ødelagte skulptur, lød der tre klokkeslag i den hjemsøgte by, hvert af dem klart og højtideligt. *Du behøver ikke at være ude ad porten ved de tre klokkeslag,* havde Claudia sagt, *men du skal i hvert fald være ude af Lilimar kort efter! Inden det bliver mørkt!*

Mørkt blev det inden længe.

Jeg begyndte at cykle videre, velvidende at det ikke ville føre nogen vegne, og at jeg var fanget i det spindelvæv, Peterkin havde kaldt Lily, mens jeg spekulerede på, hvilke nye rædsler natsoldaterne ville bringe med sig, når de kom efter os – og så standsede jeg op, for jeg havde pludselig fået en ide, som på samme tid var vild og helt igennem fornuftig.

Jeg vendte hundrede og firs grader og kørte tilbage til parken. Jeg begyndte at stige af tricyklen, men overvejede så højden på den sokkel, den ødelagte skulptur stod på, og ombestemte mig. Jeg kørte ind i det høje græs, i håb om at der ikke var nogen af de ækle, gule blomster til at fremkalde svie. Jeg håbede også, at den trehjulede ikke ville sidde fast, for jorden var blød efter al regnen. Jeg strammede mig an og kørte videre. Radar fulgte trop, hun hverken gik eller løb, men sprang afsted. Selv i min nuværende situation var det vidunderligt at overvære.

Skulpturen var omgivet af brakvand. Jeg parkerede ude i det, hængte min rygsæk over styret, stillede mig op på tricyklens sæde og strakte mig. Ved at stille mig på tæer kunne jeg lige akkurat få fingrene om soklens ru overkant. Mens jeg takkede min Gud og skaber for stadig at være i rimelig god form, hævede jeg mig op i hænderne, fik først den ene, så den anden underarm op på en overflade fuld af stenstumper, og trak mig så helt op. Et kort øjeblik troede jeg, at jeg ville vælte baglæns, lande på tricyklen og sikkert

brække et eller andet, men jeg nåede at kaste mig frem og få fat om stenkvindens fod. Jeg fik et par gedigne skrammer på maven fra stumperne, mens jeg trak mig det sidste stykke op, men ingen alvorlige skader.

Radar kiggede op på mig og gøede. Jeg gav hende besked på at tie stille, og det gjorde hun. Men blev ikke desto mindre ved med at logre: *Er han ikke fantastisk? Se bare, hvor højt oppe han er!*

Jeg kom helt op og tog fat om sommerfuglens tilbageværende vinge. Måske var der også en smule magi – af den gode slags – tilbage i den, for jeg kunne mærke, i hvert fald en del af, min frygt forsvinde. Ved at holde fast i den med først den ene og så den anden hånd lykkedes det mig at bevæge mig langsomt tre hundrede og tres grader rundt. Jeg kunne se paladsets tre spir mod den stadig mørkere himmel, og nu befandt de sig igen nogenlunde der, hvor de ifølge resterne af min retningssans også burde være. Jeg kunne ikke se bymuren og havde sådan set heller ikke ventet det. Soklen under mig var høj, men der var for mange bygninger i vejen. Helt bevidst, var jeg så godt som sikker på.

„Vent, Radar," sagde jeg. „Det varer ikke længe." Forhåbentlig havde jeg ret. Jeg bøjede mig ned, tog en spids sten og knyttede løst hånden om den.

Tiden gik. Jeg talte til fem hundrede først ved hjælp af titabellen, så ved hjælp af femtabellen, og så mistede jeg overblikket. Jeg tænkte for meget på, at det var ved at blive mørkt. Jeg kunne nærmest mærke lyset sive væk som blod fra et slemt sår. Til sidst, lige som jeg var begyndt at tro, at jeg var kravlet derop til ingen nytte, så jeg noget mørkt stige op, i det jeg havde besluttet at kalde syd. Det bevægede sig hen mod mig. Monarkerne vendte hjem for natten. Jeg holdt armen ud og rettede den som en riffel mod sommerfuglene. Jeg tabte skyen af syne, da jeg knælede for at komme ned igen, men blev ved med at holde armen lige. Jeg brugte spidsen af den stump, jeg havde samlet op, til at ridse et mærke ind i siden af soklen og sigtede derefter langs min udstrakte hånd mod en sprække mellem to bygninger på den anden side af parken. Det var i hvert fald en begyndelse. Hvis altså ikke sprækken forsvandt igen.

Jeg drejede om på knæene og stak benene ud over kanten. Planen var at holde fast, indtil jeg hang ned langs siden af soklen, men jeg mistede grebet og faldt. Radar gøede forskrækket en enkelt gang. Jeg var imidlertid klog nok til at bøje i knæene og rulle rundt,

da jeg landede. Jorden var blød efter regnen, og det var godt. Jeg blev oversprøjtet af mudder og vand fra top til tå, hvilket var mindre godt. Jeg rejste mig op (og var lige ved at falde over min ivrige hund), tørrede ansigtet og så mig om efter mit mærke. Jeg pegede forbi det og så til min lettelse, at sprækken mellem de to bygninger stadig var der. Bygningerne – af træ, ikke af sten – lå skråt over for parken. Jeg kunne se brakvand hist og her og vidste med sikkerhed, at den trehjulede ville sidde fast, hvis jeg prøvede at køre videre på den. Jeg måtte undskylde over for Claudia, at jeg havde efterladt den, men det kunne jeg bekymre mig om, når jeg så hende. Hvis jeg nåede så langt.

„Kom så, tøs.“ Jeg tog rygsækken på og satte i løb.

3

Vi plaskede gennem de store pytter med brakvand. Nogle af dem var ikke særlig dybe, men enkelte steder gik vandet mig til knæene, og jeg kunne mærke mudderet prøve at suge gummiskoene af mine fødder. Radar havde ingen problemer med at holde trit med tungen ud af munden og store øjne. Hendes pels var drivvåd og klistrede til hendes nu igen muskuløse krop, men det lod hun sig åbenbart ikke gå på af. Vi var jo på eventyr!

For mig at se lignede bygningerne pakhuse. Vi nåede frem til dem, og jeg standsede op længe nok til at rette på og binde den ene af mine tilsølede gummisko. Jeg kiggede tilbage på soklen. Jeg kunne ikke længere skelne mit mærke – den ødelagte skulpturgruppe var i hvert fald hundrede meter væk – men jeg vidste, hvor det sad. Jeg pegede med begge arme, henholdsvis frem og tilbage, og løb så ind mellem bygningerne med Radar ved min side. De havde ganske rigtigt været pakhuse. Jeg kunne lugte den gamle spøgelseslugt fra de fisk, der for længe siden havde været lagret i dem. Rygsækken hoppede og bumpede. Vi kom ud til en snæver gade med flere pakhuse. Tilsyneladende havde de alle sammen engang for længe siden været udsat for indbrud – og var sikkert også blevet plyndret. De to lige over for os stod for tæt sammen til at passere imellem, så i stedet gik jeg til højre og fandt en gyde, som jeg løb gennem. For enden af gyden lå der en tilgroet have. Jeg drejede til venstre tilbage til det, der forhåbentlig var min tidligere lige linje, og løb videre. Jeg prøvede at overbevise mig selv om, at det ikke var ved at blive tusmørke – ikke endnu, ikke endnu

– men det var det. Selvfølgelig var det da det.

Igen og igen var jeg nødt til at tage afstikkere omkring bygninger, der lå i vejen for os, og igen og igen prøvede jeg at finde tilbage til den lige linje, jeg havde set sommerfuglene komme flyvende i. Jeg var ikke længere sikker på, at det holdt stik, men jeg var nødt til at forsøge. Der var ikke andre muligheder.

Vi kom ind mellem to store stenhuse gennem en sprække så smal, at jeg måtte bevæge mig sidelæns (det problem havde Radar ikke). På den anden side kom bymuren pludselig til syne til højre for mig inde mellem et orangeri med glasruder og noget, der kunne have været et stort museum. Den tårnede sig op over bygningerne på den modsatte side af gaden, og skyerne hang nu så lavt i det tiltagende tusmørke, at toppen ikke var synlig.

„Radar! Kom så!“

I det dystre lys var det umuligt at afgøre, om mørket for alvor var faldet på, men jeg var forfærdeligt bange for, at det var tilfældet. Vi løb hen ad den gade, vi var kommet ud på. Det var ikke den rigtige, men tæt på Galliens Vej, det følte jeg mig sikker på. Længere fremme blev bygningerne på den anden side af gaden afløst af en kirkegård. Den var fuld af skæve gravsten, mindeplader og en masse småbygninger, der måtte være krypter. Det var det sidste sted, jeg havde lyst til at gå ind efter mørkets frembrud, men hvis jeg havde ret – *kære Gud, lad mig have ret,* bad jeg – var det der, vi skulle hen.

Jeg sprintede ind ad den høje jernlåge, der stod åben, og for første gang tøvede Radar med forpoterne på en smuldrende cementflise og bagpoterne ude på gaden. Jeg standsede også selv op for lige at få vejret.

„Jeg bryder mig heller ikke om det, tøs, men vi bliver nødt til det, kom så!“

Hun lystrede. Vi snoede os rundt om de skæve gravsten. Aftentågen var begyndt at stige op fra det høje græs og tidslerne. Jeg kunne se et smedejernsgitter godt fyrre meter fremme. Det så ud til at være for højt til at klatre over, selv hvis jeg ikke havde haft hunden med mig, men der var en låge.

Jeg snublede over en gravsten og faldt. Jeg begyndte at rejse mig op, men stivnede uden umiddelbart at tro mine egne øjne. Radar gøede som en besat. En indtørret hånd med gullige knogler, der var synlige gennem den ødelagte hud, steg op fra jorden. Den åbnede og lukkede sig og slap små byger af våd jord ud. Når jeg så den

slags ting i gyserfilm, plejede jeg bare at grine og huje sammen med mine venner og tage flere popcorn. Men lige nu lo jeg ikke. Jeg skreg … *og hånden hørte mig.* Den vendte sig om mod mig som en anden forpulet radarantenne og greb ud efter den halvmørke luft.

Jeg sprang op og satte i løb. Radar løb ved siden af mig, mens hun gøede og snerrede og så sig tilbage. Jeg nåede frem til kirkegårdslågen. Den var låst. Jeg trådte et par skridt tilbage, sænkede den ene skulder og ramte lågen på samme måde, som jeg i sin tid til football havde ramt modstanderens forsvarere. Den raslede, men gav sig ikke. Radars gøen blev lysere og var nu ikke længere *VUF-VUF-VUF*, men *VAF-VAF-VAF,* næsten som om hun også prøvede at skrige.

Jeg kiggede tilbage og så flere hænder komme op af jorden som afskyelige blomster med fingre i stedet for kronblade. Først kun et par stykker og så flere snese. Måske flere hundrede. Hvortil kom noget andet og endnu værre: knirkende lyde fra rustne hængsler. Krypterne var ved at give deres døde fra sig. Jeg kan huske at tænke, at en ting var at ville straffe ulovligt indtrængende – det var forståeligt nok – men det her var for vildt.

Jeg ramte lågen igen og lagde alle kræfter i. Låsen gik i stykker. Lågen røg op, og jeg væltede ud, mens jeg viftede med armene for at holde balancen. Det lykkedes næsten, men så snublede jeg over noget andet, måske en kantsten, og røg ned på knæ.

Jeg så op og konstaterede, at jeg var faldet ud på Galliens Vej.

Jeg kom op at stå med sviende knæ og ødelagte bukser. Jeg så mig tilbage ind på kirkegården. Der kom ikke noget efter os, men de viftende hænder var mere end rigelig uhyggelige. Jeg tænkte på den styrke, det måtte kræve at presse et kistelåg op og grave sig gennem den mellemliggende jord. Måske ulejligede folk i Empis sig ikke med kister, måske pakkede de bare deres døde ind i et ligklæde og lod det være nok med det. Tågen langs jorden havde fået et blåt skær, som om den var blevet elektrisk.

„*LØB!*“ råbte jeg til Radar. *„LØB!“*

Vi løb hen mod byporten. Vi løb for livet.

4

Vi var kommet ud på vejen meget længere oppe end det sted, hvor vi var drejet fra for at følge mr. Bowditchs mærker, men jeg kunne

stadig se yderporten i det tiltagende tusmørke. Den var omkring trekvart kilometer væk, måske lidt mindre. Jeg gispede efter vejret, og mine ben føltes tunge. Til dels fordi mine bukser var blevet gennemblødt af mudder og vand, da jeg faldt ned fra soklen, men mest af ren og skær udmattelse. Jeg havde dyrket sport hele min skoletid, men aldrig basketball – ikke kun fordi jeg ikke brød mig om træner Harkness, men også fordi det med min højde og vægt ikke var særlig oplagt at løbe. Der var en grund til, at jeg til baseball dækkede første base – det var den plads i marken, hvor der var mindst brug for at være hurtig. Jeg blev nødt til at sænke tempoet til en lunten. Selv om porten ikke så ud til at komme tættere på, kunne jeg ganske enkelt ikke løbe hurtigere, hvis jeg skulle undgå at få krampe og blive nødt til at standse.

Så kiggede Radar sig tilbage og begyndte igen at udstøde den der høje, opskræmte gøen. Jeg vendte mig om og så en hoben stærke, blålige lys bevæge sig hen mod os fra paladset. Det måtte være natsoldaterne. Jeg spildte ikke tiden på at prøve at overbevise mig selv om noget andet, men satte blot tempoet op igen.

Åndedrættet røg ind og ud af mig, og hvert enkelt gisp og pust sved mere end det foregående. Hjertet hamrede. Jeg begyndte at se lyse pletter pulsere for øjnene af mig og skiftevis udvide sig og trække sig sammen. Jeg så mig igen tilbage og konstaterede, at de blålige lys var kommet tættere på. Og havde fået ben. Det var mennesker, og de var hver især omgivet af en intens blå aura. Jeg kunne endnu ikke se deres ansigter og havde heller ikke lyst til det.

Jeg snublede over mine egne dumme fødder, genvandt balancen og løb videre. Det var efterhånden blevet helt mørkt, men porten var i en lysere nuance af gråt end muren, og jeg kunne se, at den var kommet tættere på. Hvis jeg kunne blive ved med at løbe, havde vi måske en chance.

Jeg begyndte at få sidesting, til at begynde med ikke så slemt, men det blev værre og værre. Det fortsatte op langs brystkassen og borede sig ind i armhulen. Mit våde og mudrede hår røg op og ned i panden. Rygsækken hamrede mod min ryg som en alt for tung dødvægt. Jeg tog den af og kylede den ind i et brombærkrat ved siden af en bygning med tårne, som på hver side havde røde og hvide søjler med stensommerfugle foroven. Disse monarker var stadig hele, sikkert fordi de sad for højt oppe til at kunne nås uden en stige.

Jeg snublede igen, denne gang over nogle nedfaldne og

sammenfiltrede sporvognskabler, kom op igen og fortsatte. De halede ind på os. Jeg overvejede mr. Bowditchs revolver, men selv hvis den var virksom over for åndesynerne, var der for mange af dem.

Så skete der noget forunderligt: Lige pludselig syntes mine lunger at blive større, og sidestingene forsvandt. Jeg havde aldrig dyrket langdistanceløb nok til at opleve at få ekstra vejr, men det var sket et par gange for mig på lange cykelture. Jeg vidste, at det ikke ville vare ved særlig længe, men det behøvede det heller ikke. Der var nu under hundrede meter til porten. Jeg vovede endnu et blik tilbage og opdagede, at den skinnende deling natsoldater ikke længere halede ind på os. Jeg kiggede fremad og satte farten yderligere op med hovedet tilbage, pumpende knytnæver og dybere åndedrag end nogensinde før. Over et stræk på cirka femogtyve meter trak jeg sågar fra Radar. Så indhentede hun mig og kiggede op på mig. Ikke længere med et *er det ikke sjovt*-grin om munden; nu lå ørerne fladt ind mod kraniet, og jeg kunne se det hvide hele vejen rundt om de brune øjne. Hun virkede rædselsslagen.

Så nåede vi langt om længe frem til porten.

Jeg tog en sidste dyb vejrtrækning og skreg *„LUK OP I LEAH AF SLÆGTEN GALLIENS NAVN!“*

Det gamle maskineri under porten vågnede hvinende op og strakte sig med en dyb rumlen. Porten rystede og begyndte at glide op på sin usynlige skinne. Men det gik langsomt. For langsomt, var jeg bange for. Kunne natsoldaterne bevæge sig uden for byen, hvis det lykkedes os at komme igennem? Det havde jeg en forestilling om, at de ikke kunne, at deres intense blå auraer ville slukkes, og at de ville blive til støv … eller smelte ligesom den onde heks fra Vest.

To centimeter.

Fem.

Jeg kunne skimte en tynd skive af verden udenfor, hvor der ganske vist var ulve, men ingen skinnende, blå mænd, og hvor der heller ikke kom rådnende hænder op af kirkegårdsmulden.

Jeg så mig tilbage og kunne for første gang se dem tydeligt: mindst tyve mand med pergamentblege ansigter og lysebrune læber i samme farve som indtørret blod. De var i løstsiddende bukser og trøjer, der besynderligt nok lignede militært kamuflagetøj. Det blålige lys strømmede ud fra deres øjne og fortsatte nedad, så det dækkede dem helt. Deres træk lignede almindelige menneskers,

men var gennemsigtige. Jeg kunne ane kranierne indenunder.

De kom sprintende hen mod os og efterlod små, blå lysglimt, der blev svagere og forsvandt, men jeg forventede ikke, at de ville nå frem i tide. Det ville blive virkelig snært, men jeg mente nok, at vi ville kunne nå ud.

Syv centimeter.

Ti.

Vorherre bevares, hvor gik den dog *langsomt*.

Så lød der en gammeldags brandklokke – *KLANG-A-LANG-A-LANG* – og delingen af blå skeletmænd delte sig, således at ti-tolv stykker trak ud til venstre og resten til højre. Op ad Galliens Vej kom et elektrisk køretøj susende i fuld fart og lignede mest af alt en meget stor golfvogn eller en lavstammet bus med åbne sider. Forrest sad en mand (jeg bruger ordet med forbehold) med grånende hår ned langs begge sider af sit hæslige, halvgennemsigtige ansigt og rykkede en slags styrepind fra side til side. Han var høj og mager. Andre klemte sig ind bag ham, så deres blå auraer flød ind over hinanden og dryppede ned på den våde vejbane som en slags mærkeligt blod. Chaufføren havde kurs direkte mod mig og agtede tydeligvis at knuse mig mod porten. Jeg kunne alligevel ikke nå ud … men min hund kunne.

„Radar! Afsted til Claudia!“

Hun rørte sig ikke og kiggede bare rædselsslagen op på mig.

„Afsted, Radar! AFSTED, for Guds skyld!“

Jeg havde smidt min rygsæk fra mig, fordi den var gennemblødt og tung og sinkede mig. Mr. Bowditchs revolver var en anden sag. Jeg kunne ikke skyde tilstrækkelig mange natsoldater med den til at forhindre dem i at nå hen til mig, men jeg havde heller ikke tænkt mig at lade den falde i hænderne på dem. Jeg spændte bæltet med hylsteret og medaljonerne af og kylede det ud i mørket. Hvis de ville have revolveren, måtte de gå uden for bymuren for at finde den. Så gav jeg Radar et hårdt dask bagi. Blåt lys skyllede ind over mig. Jeg ved med sikkerhed, at man kan affinde sig med sin forestående død, for netop i det øjeblik gjorde jeg det.

„AFSTED TIL CLAUDIA, AFSTED TIL DORA, BARE AFSTED!“

Hun sendte mig et sidste, såret blik – som jeg aldrig vil glemme – og smuttede gennem den stadig bredere åbning.

Noget ramte mig hårdt nok til at kaste mig op mod porten, som stadig var i bevægelse, men ikke hårdt nok til at mase mig ind mod

den. Jeg så den gråhårede natsoldat bøje sig frem over sin styrepind. Jeg så hans fremstrakte hænder, hvor fingerknoglerne var synlige gennem fedtet på den lysende hud. Jeg så hans tænder og kæbe være låst fast i et permanent grin. Jeg så blå strømme af en eller anden hæslig, genoplivet kraft strømme ud fra hans øjne.

Porten havde åbnet sig nok til, at jeg også kunne komme igennem. Jeg undgik skabningens famlende fingre og rullede hen mod åbningen. Et kort øjeblik så jeg Radar stå i mørket for enden af Kongerigets Vej og kigge tilbage. Håbe. Jeg kastede mig hen mod hende med den ene hånd strakt frem. Så lukkede de rædselsfulde fingre sig om min hals.

„Nej, lille ven," hviskede den udøde natsoldat. „Nej, du hele. Du er kommet uindbudt til Lily, og her bliver du."

Den bøjede sig ind mod mig, et grinende kranium under et tyndt lag gennemsigtig, bleg hud. Et omvandrende skelet. De andre nærmede sig. En af dem råbte et ord – jeg troede, det var Elimar, en kombination af Empis og Lilimar – men nu ved jeg bedre. Porten begyndte at gå i. Den døde hånd strammede grebet, så jeg ikke kunne få luft.

Afsted, Radar, løb i sikkerhed, tænkte jeg og mistede bevidstheden.

Kapitel tyve

Streng tugt. Hamey. Fodringstid. Kommandanten. Afhøring.

1

Radar bekæmper trangen til at vende tilbage til sin nye herre, til at vende tilbage til porten og springe op og kradse med forpoterne for at komme ind. Den lader være. Den har fået sine ordrer og løber. Den føler sig i stand til at løbe hele natten, men behøver det ikke, for der er et sikkert sted at søge tilflugt, hvis den ellers kan komme ind.

Klask-klask.

Den stryger videre med kroppen tæt mod jorden. Månerne er ikke fremme, ikke endnu, og ulvene hyler ikke, men den kan mærke dem lige i nærheden. Hvis månerne er fremme, angriber de, og den kan mærke månerne være på vej. Hvis de kommer frem, og ulvene angriber, vil den kæmpe imod. Måske vil de overmande den, men den vil kæmpe til det sidste.

Klask-klask.

„Så står vi op, knægt!“

Månerne glider frem bag en sky i opløsning, den mindste som altid susende efter den store, og den første ulv begynder at hyle. Men dér lige fremme står den røde sporvogn og det tilflugtssted, hvor den og Charlie overnattede, mens den stadig var syg, og hvis den kan nå frem til det nu, kan den nå at smutte ind, hvis døren stadig står åben. Han lukkede den vist ikke helt, men den er på den anden side ikke helt sikker. Det er så længe siden! Hvis den står åben, kan den stille sig på bagbenene indenfor og skubbe den i med poterne. Ellers vil den stille sig med ryggen mod døren og kæmpe, til den ikke kan længere.

Klask-klask.

„Vil du gå glip af endnu et måltid? Nåh, nåh!“

Døren står på klem. Radar skubber sig gennem den og

KLASK!

2

Det sidste slag formåede langt om længe at afbryde min drøm, og jeg slog øjnene op til synet af et flakkende, dunkelt lys og en person på knæ ved siden af mig. Hans tjavsede hår hang ned til skuldrene, og han var så bleg, at jeg et kort øjeblik forvekslede ham med den natsoldat, der havde kørt den lille, elektriske bus. Jeg satte mig hurtigt op. Et jag af smerte for gennem mit hoved og blev efterfulgt af en bølge af svimmelhed. Jeg løftede mine knyttede næver. Manden spærrede øjnene op og trak sig baglæns. Og det *var* en mand, ikke et gustent væsen omgivet af et blåt lysskær fra øjnene. Hans øjne var indfaldne og så hærgede ud, men det var menneskeøjne, ligesom hans hår var mørkebrunt, grænsende til sort, men ikke gråt.

„Lad ham dø, Hamey!“ blev der råbt. „Han er fandeme nummer enogtredive! De tager aldrig fireogtres, det er længe siden! Én til, så

er vi nok!“

Hamey – hvis det altså var det, han hed – kiggede i retning af stemmen. Han grinede og afslørede hvide tænder i et beskidt ansigt. Han lignede en ensom væsel. „Prøver bare at boskytte sjælen, Eye! Være god mod andre, du ved! For tæt på afslutningen til ikke at tænke på evindeligheden!“

„Op i røven med dig og din evindelighed,“ sagde ham ved navn Eye. „Der er denne verden og den store finale, og det er det.“

Jeg lå på et fugtigkoldt stengulv. Bag Hameys magre skulder kunne jeg skimte en mur af klippeblokke, som der sivede vand ud af, og højt oppe sad der et vindue med tremmer for. Mellem tremmerne var der helt sort. Jeg befandt mig i et fangehul. *Streng tugt*, tænkte jeg. Jeg vidste ikke, hvor udtrykket stammede fra, og var ikke engang helt sikker på, hvad det betød. Til gengæld var jeg sikker på at have rædselsfuldt ondt i hovedet, og at manden, der havde klasket mig vågen, havde så dårlig ånde, at det nærmest føltes, som om et lille dyr var død inde i hans mund. Åh ja, jeg havde vist også tisset i bukserne.

Hamey bøjede sig helt ned mod mig. Jeg prøvede at trække mig baglæns, men der var også tremmer bag mig.

„Du ser stærk ud, knægt.“ Hameys mund med skægstubbe omkring kildrede mit øre. Det føltes hæsligt og på en eller anden måde også ynkeligt. „Vil du boskytte mig, ligesom jeg boskyttede dig?“

Jeg prøvede at spørge, hvor jeg var henne, men der kom ikke andet ud end spredte stumper af lyde. Jeg fugtede læberne. De var tørre og hævede. „Tørstig.“

„Det kan jeg klare.“

Han skyndte sig hen til en spand i hjørnet af det, jeg nu ikke var i tvivl om var en celle … med Hamey som min cellekammerat. Han var i lasede bukser, som gik ham til skinnebenene ligesom en skibbruden i en tegneserie. Hans trøje var der nærmest intet tilbage af. Hans nøgne arme skinnede i det sparsomme lys. De var ynkeligt tynde, men så ikke ud til at være grå. I det dårlige lys var det dog svært at afgøre med sikkerhed.

„Forbandede idiot!“ Det var en anden end ham, som Hamey havde kaldt Eye. „Hvorfor gøre det værre? Er du blevet tabt på hovedet, da du var bærn? Knægten trak jo dårligt vejret? Du kunne have sat dig på hans brystkasse og gjort det af med ham. Tilbage på

tredive, så let som ingenting!“

Hamey hørte ikke efter. Han tog et blikkrus fra en hylde over det, der vel måtte være hans madras, og dyppede det i spanden. Derefter kom han hen til mig med en finger – der var lige så snavset som resten af ham – presset mod krusets bund. „Der er hul i,“ sagde han.

Det var jeg ligeglad med, for det ville ikke få mulighed for at lække ret længe. Jeg greb det og skyllede vandet ned. Det var snavset, men det var jeg også ligeglad med. Det føltes himmelsk.

„Giv ham et blæs, nu du er i gang, hvorfor ikke?“ sagde en anden stemme. „Giv ham en god gammeldags suttetur, Hamey, så skal han nok vågne op som en pisket pony!“

„Hvor er jeg?“

Hamey lænede sig frem igen i et forsøg på at være fortrolig. Jeg afskyede hans ånde, der kun gjorde min hovedpine endnu værre, men holdt den ud, fordi jeg var nødt til at få det at vide. Efterhånden som jeg kom til bevidsthed og forlod min ønskedrøm om Radar, ville det ikke overraske mig at være død.

„Maleen,“ hviskede han. „Nedre Maleen. Ti …“ Et eller andet, jeg kendte ikke ordet. „… under paladset.“

„Tyve!“ råbte Eye. „Og du får aldrig mere solen at se, nye dreng! Det gør ingen af os, så du kan lige så godt vænne dig til det!“

Jeg tog kruset fra Hamey og gik tværs gennem cellen, mens jeg følte mig som Radar, da hun var ældst og svagest. Jeg fyldte kruset op, satte fingeren under for ikke at lade vandet sive ud af det lille hul i bunden og drak noget mere. Drengen, som engang havde set TCM og bestilt varer over nettet fra Amazon, befandt sig i en fangekælder. Det kunne ikke være noget som helst andet. Der var celler på begge sider af en fugtig gang. Mellem nogle få af cellerne sad der gasblus på væggene og udsendte et blågulligt lys. Der dryppede vand ned fra det rå klippeloft. Der lå pytter i midtergangen. Over for mig bemærkede en stor fyr i noget, der lignede resterne af et par lange underbukser, at jeg kiggede på ham, kastede sig ind mod tremmerne, ruskede i dem og sagde abelyde. Hans nøgne brystkasse var bred og behåret. Hans ansigt var bredt, hans pande var lav, han var grim som ind i helvede … men der var ikke noget af den snigende vansiring, jeg havde set på min vej mod dette charmerende opholdssted, og hans stemme fungerede uden problemer.

„Velkommen, nye dreng!“ Det var Eye … hvilket, fandt jeg

senere ud af, var en forkortelse for Iota. „Velkommen til helvede! Når det bliver tid til Dyst … *hvis* det gør, har jeg tænkt mig at flå leveren ud af dig og bruge den som hat. Først dig og derefter den, de sender ind mod mig! Kan du hygge dig så længe!“

Længere henne, ved siden af en trædør med jernramme for enden ad gangen, brølede en anden, i dette tilfælde kvindelig fange: „Du skulle være blevet i Kastellet, knægt!“ Og derefter knap så kraftigt: „Og det skulle jeg også. Det havde været bedre at sulte.“

Hamey gik hen i et hjørne af cellen over for vandspanden, smøgede bukserne ned og satte sig til rette over et hul i gulvet. „Dårlig mave. Måske de vilde svampe.“

„Hvad, er det ikke over et år siden, du sidst har spist nogen?“ spurgte Eye. „Du har ganske rigtigt dårlig mave, men svampene har ikke noget med det at gøre.“

Jeg lukkede øjnene.

3

Tiden gik. Jeg ved ikke hvor længe, men jeg begyndte at føle mig lidt mere som mig selv. Jeg kunne lugte skidt og fugt og gas fra blussene, som forsynede stedet med i hvert fald en antydning af lys. Jeg kunne høre vandet dryppe fra loftet, lyden af fangernes bevægelser, deres stemmer, hvis de talte med hinanden eller sig selv. Min cellekammerat sad ved siden af vandspanden og kiggede vrantent på sine hænder.

„Hamey?“

Han kiggede op.

„Hvad er de hele for nogen?“

Han udstødte en fnysende latter, skar en grimasse og tog sig til maven. „Det er *os.* Er du dum eller hva’? Er du faldet ned fra himlen?“

„Lad os bare sige det.“

„Kom herover og sæt dig ved siden af mig.“ Og da jeg tøvede: „Næh, næh, mig skal du ikke være bange for. Jeg har ikke tænkt mig at kilde dig på nødderne, hvis det er det, du tror. Højst få en loppe eller to til at hoppe over på dig. Jeg har ikke engang kunnet blive stiv det sidste halve års tid. Sådan er det at have dårlig mave.“

Jeg satte mig ved siden af ham, og han klappede mig på knæet.

„Det var bedre. Jeg bryder mig ikke om at tale for alle de ører.

Det betyder ganske vist ikke noget, hvad de får at høre, vi er fisk i samme spand, men jeg holder mig helst for mig selv – det er jeg opdraget til.“ Han sukkede. „Det hjælper ikke min arme mave at være bekymret, det kan jeg godt sige dig. Bare se tallene gå op og op, ikke? Ækelt! Femogtyve … seksogtyve … nu enogtredive. Og de når aldrig op til fireogtres, det har Eye ret i. Engang var vi hele ligesom en hel sæk sukker, men nu er sækken tom med undtagelse af de sidste par krystaller.“

Sagde han *krystaller*? Eller noget andet? Hovedpinen var begyndt at vende tilbage, jeg havde ondt i benene efter at have gået og cyklet og løbet, og nu var jeg træt. Jeg følte mig på en eller anden måde tømt.

Hamey udstødte endnu et suk, der gik over i et hosteanfald. Han holdt sig på maven, til det var gået over. „Men Flugtdræberen og hans …“ Et eller andet mærkeligt ord, som min bevidsthed ikke kunne oversætte, noget i retning af *ruggamunkas*. „… bliver ved med at ryste træet. Vil sgu ikke være tilfreds, før han har fået de allersidste af os med. Men … fireogtres? Næh, næh. Det her bliver den sidste Dyst, og jeg kommer til at ryge som en af de første. Måske endda den allerførste. Jeg er ikke stærk, forstår du. Har dårlig mave og kan ikke holde maden i mig.“

Så kom han åbenbart i tanke om, at jeg også var der, den nye cellekammerat.

„Men *du* … Eye så, at du er stor. Og måske kan være hurtig, når du er kommet til kræfter.“

Jeg overvejede at fortælle ham, at jeg faktisk ikke var særlig hurtig, men besluttede så at lade være. Lade ham tro, hvad han ville.

„Han er ikke bange for dig, Iota er ikke bange for nogen – undtagen måske Røde Molly og hendes sæk af en mor – men han er heller ikke indstillet på at arbejde hårdere end højst nødvendigt. Hvad hedder du?“

„Charlie.“

Han sænkede stemmen endnu mere. „Og du ved ikke, hvor du er henne? Ærligt og redeligt?“

Streng tugt, tænkte jeg. „Altså, det er et fængsel … en fangekælder … og muligvis nede under paladset … men det er vist også det.“

Jeg havde ikke tænkt mig at fortælle ham grunden til, at jeg var kommet, eller hvem jeg havde mødt undervejs. Selv om jeg var

træt, var jeg ved at være kommet til hægterne og så småt begyndt at tænke klart. Hamey kunne sagtens forsøge at pumpe mig. Skaffe sig oplysninger, han kunne købe sig fordele med. Nedre Maleen forekom mig ikke at være et sted *med* fordele – det var så at sige endestationen – men jeg havde ikke lyst til at tage chancen. Måske var de ligeglade med en undsluppen schæferhund fra Sentry, Illinois … men igen var det ikke til at vide.

„Du er ikke fra Kastellet, er du?“

Jeg rystede på hovedet.

„Du ved ikke engang, hvor det er, gør du?“

„Nej.“

„De Grønne Øer? Deesk? En af Tayvoerne, måske?“

„Ingen af dem.“

„Hvor *er* du fra, Charlie?“

Jeg sagde ikke noget.

„Lad være med at fortælle det,“ hviskede Hamey sammenbidt. „Det er kun godt. Hvis du ikke siger det til nogen af de andre, gør jeg heller ikke. Hvis du boskytter mig. Og det vil være klogt af dig. Der er værre skæbner end Nedre Maleen, unge ven. Du tror det muligvis ikke, men jeg ved det. Kommandanten er slem, men efter hvad jeg har hørt, er Flugtdræberen værre.“

„Hvem er Flugtdræberen? Og Kommandanten, hvem er han?“

„Kommandanten er vores navn for Kellin, der er chef for natsoldaterne. Han kom selv med dig. Jeg holdt mig henne i hjørnet. Hans øjne –“

En dæmpet klokke begyndte at ringe inde bag den jernindrammede dør i vores ende af fangekælderen.

„Pursey!“ råbte Iota. Han kastede sig ind mod tremmerne og begyndte atter at ruske i dem. „Det er sgu da også på tide! Kom herind, Pursey, gamle dreng, og lad os se, hvad der er tilbage af dit ansigt!“

Jeg kunne høre bolte blive skudt til side – fire talte jeg – og så gik døren op. Først kom en vogn til syne, næsten ligesom dem man skubber rundt med i supermarkedet, bare af træ. Bag den kom en grå mand med et ansigt, der nærmest så ud til at være smeltet. Han havde kun et øje tilbage. Næsen var stort set erstattet af en kødklump. Hans mund var helt lukket med undtagelse af en tåreformet åbning i venstre side. Hans fingre var smeltet så meget sammen, at hænderne lignede luffer. Han var i løstsiddende bukser

og en løstsiddende, bluselignende overdel. Om halsen havde han en klokke hængende i en lædersnor.

Han standsede lige inden for døren, greb fat i klokken og rystede den. Samtidig kiggede han frem og tilbage med sit ene øje. „Hak! Hak! Hak, I øvhuller!“ Sammenlignet med ham lød Dora som Laurence Olivier i færd med at recitere Shakespeare.

Hamey greb fat i min skulder og trak mig tilbage. På den modsatte side var Eye også trådt tilbage. Det var alle fangerne. Pursey blev ved med at ringe med klokken, indtil han til sin tilfredshed havde konstateret, at vi var langt nok fra tremmerne til at gøre det umuligt at få fat i ham, om end jeg ikke kunne se nogen grund til, at nogen skulle finde på det; han lignede en betroet fange i en fængselsfilm, og betroede fanger gik ikke med nøgler.

Cellen med mig og Hamey var tættest på ham. Pursey stak en hånd ned i vognen, tog to gedigent store stykker kød op og kylede dem ind mellem tremmerne. Jeg greb mit i luften. Hamey rakte også ud efter sit, men fik ikke fat i det, så det røg på gulvet.

Nu begyndte fangerne at råbe ad ham. En af dem – fra Fremmy, fandt jeg senere ud af – ville have at vide, om Pursey efterhånden havde fået hård hud på røvhullet, og om han i så fald også blev nødt til at skide ud ad munden. De lød som løver i en zoologisk have ved fodringstrid. Nej, faktisk ikke. De lød som hyæner. Med Iota som den eneste mulige undtagelse var de ikke løver.

Med sandalerne sjaskende om fødderne (hans tær var også smeltet sammen) trillede Pursey langsomt sin vogn hen ad gangen mellem cellerne og kastede kød til højre og venstre. Han sigtede godt, selv om han kun havde et øje, for ingen af kødstykkerne ramte tremmerne og faldt ned i brakvandet i gangen.

Jeg løftede mit kødstykke op til næsen og lugtede til det. Jeg må vel stadig have været i eventyrstemning, for jeg forventede noget råddent og ækelt, der måske ligefrem var inficeret af maddiker, men der var faktisk tale om et stykke oksekød, der bortset fra den manglende plastikindpakning lige så godt kunne være kommet fra et af de bedre supermarkeder i Sentry. Det havde dårlig nok været i kontakt med ild (jeg mindedes at have hørt min far bestille bøf på en restaurant og bede tjeneren nøjes med at løbe gennem et varmt lokale med den), men alligevel var duften kraftig nok til at kalde mundvandet frem hos mig og få min mave til at brøle. Mit sidste regulære måltid havde været i Claudias træhus.

Over for mig sad Eye på sin madras med benene over kors og gnavede løs af sin bøf. Der løb rød kødsaft ned i hans skæg. Han så mig kigge og grinede. „Kom så, dreng, spis, mens du stadig har tænder tilbage at gøre det med. Lige om lidt slår jeg dem nemlig ud."

Jeg spiste. Bøffen var sej. Bøffen var lækker. Hver bid gjorde mig sulten efter mere.

Pursey var nået hen til de to sidste celler. Han smed kød ind i dem og begyndte at bakke, mens han ringede med sin klokke med den ene luffe og trak vognen med den anden og råbte „Hak! Hak!" Det måtte betyde *bak, bak*, antog jeg. Denne gang virkede ingen interesserede i at huje ad ham endsige kaste sig over ham. Der lød smaske- og gnavelyde overalt.

Jeg spiste det hele med undtagelse af en rand af fedt og brusk, og så spiste jeg også den. Hamey havde derimod kun spist et par bidder af sin bøf og derefter trukket sig tilbage til sin madras, hvor han nu sad med bøffen liggende på sit ene magre knæ. Han kiggede lettere desorienteret på den, som om han undrede sig over, hvorfor han ikke ville have den. Han bemærkede mit blik og rakte den frem. „Vil du havde den? Maden bryder sig ikke om mig, og det er gensidigt. Jeg plejede at kunne fylde i mig lige så godt som alle andre, dengang på savmærket. Det må have været svampene. Hvis man spiser de forkerte, smadrer de maven. Det var det, jeg var ude for."

Jeg ville ganske rigtigt gerne have den, min mave brølede stadig, men jeg havde tilstrækkeligt mådehold tilbage til at spørge, om han nu også var sikker. Det bekræftede han. Jeg skyndte mig at tage den, før han ombestemte sig.

Pursey var standset op ud for vores celle. Han pegede på mig med en af sine smeltede hænder. „Helli il e ig."

„Det forstår jeg ikke," sagde jeg med munden fuld af overvejende råt oksekød, men Pursey begyndte bare at bakke videre, indtil han var ude ad døren. Han ringede en sidste gang med sin klokke og satte så slåerne for: en, to, tre og fire.

„Kellin vil se dig, sagde han," sagde Hamey. „Det kommer ikke bag på mig. Du er hel, men ikke ligesom os andre. Selv din dialekt er ikke –" Han holdt inde og spærrede øjnene op, da en ide ramte ham. „Sig til ham, at du er fra Ullum! Det skal nok gå! Langt nord for Kastellet!"

„Hvad er Ullum?“

„De er religiøse! De lyder ikke som nogen andre! Sig til ham, at du undslap giften!“

„Jeg aner virkelig ikke, hvad du taler om.“

„Hamey, lad være med at tale over dig!“ blev der råbt. „Du er *bindestegal*!“

„Hold kæft, Stooks!“ udbrød Hamey. „Knægten her skal boskytte mig!“

På den anden side ad gangen rejste Eye sig op og tog fat om tremmerne med sine fedtglinsende fingre. Han smilede. „Det kan godt være, at du ikke er bindegal, Hamey, men der er ingen til at beskytte dig. Der er ingen til at beskytte nogen af os.“

4

Mig var der ingen madras til. Jeg overvejede seriøst at tage Hameys – han havde ikke været i stand til at forhindre mig i det – og kom så til at tænke på, hvad fanden jeg egentlig forestillede mig … eller var ved at blive til. Jeg havde allerede taget hans mad, men den havde han i det mindste selv tilbudt mig. Desuden skulle der mere end et fugtigt stengulv til at holde mig vågen, sådan som jeg havde det. Selv om det ikke var ret længe siden, jeg var kommet til bevidsthed, efter at have været væk i guderne måtte vide hvor lang tid, blev jeg overvældet af en enorm træthed. Jeg drak lidt mere fra spanden og lagde mig ned i det, der vel måtte være min ende af cellen.

I den næste celle sad der to mænd, Fremmy og Stooks. De var unge og så ud til at være stærke. Ikke store som Iota, men stærke.

Fremmy: „Skal baby visselulle?“

Stooks: „Helt *uuud*-mattet?“

Det komiske indslag i Nedre Maleen, tænkte jeg. *Og endda i cellen lige ved siden af, hvor skide heldig kan jeg være?*

„Tag dig ikke af dem, Charlie,“ sagde Hamey. „Se bare at få sovet. Alle bliver møre efter at have været i hænderne på natsoldaterne. De suger det ud af dig. De suger din … jeg ved ikke rigtig …“

„Livskraft?“ spurgte jeg. Det føltes, som om mine øjenlåg var blevet dyppet i cement.

„Lige præcis! Det er lige nøjagtig det og lige nøjagtig sådan, de gør! Og Kellin bar dig selv herind. Du må være meget stærk, ellers

havde svinet gjort kort proces med dig. Det har jeg selv set, vist har jeg så!“

Jeg prøvede at spørge ham, hvor længe han havde været der, men kunne ikke få andet end mumlelyde frem. Jeg var begyndt at døse hen. Jeg tænkte på vindeltrappen, der havde ført mig hertil, og fik en fornemmelse af at løbe ned ad den igen i hælene på Radar. *Hold øje med kakerlakkerne*, tænkte jeg. *Og flagermusene.*

„Ullum nord for Kastellet!“ Hamey lå på knæ ved siden af mig, ligesom da han vækkede mig på det her helvedes sted. „Husk det nu! Og du lovede at boskytte mig, husk også det!“

Jeg kunne ikke huske at have lovet ham noget som helst, men var væk, inden jeg kunne nå at påpege det.

5

Jeg vågnede ved, at Hamey ruskede i mig. Det var i hvert fald bedre end at få lussinger. Mine tømmermænd var væk. Det var det, det havde været, og jeg fattede ikke, hvordan min far i sin fordrukne periode havde formået at holde dem ud morgen efter morgen. Det dunkede i min venstre skulder, måske havde jeg slået den, da jeg faldt ned fra soklen, men ellers var ømheden og smerterne så småt begyndt at fortage sig.

„Hvad … hvor længe har jeg –“

„Op at stå! Det er dem! Pas på de bløde kæppe!“

Jeg kom op at stå. Døren i vores ende af gangen gik op og blev dækket af blåt lys. Tre natsoldater fulgte efter, høje og blege inde i deres aura, hvor skeletterne i deres kroppe skiftevis kom til syne og forsvandt som persienneskygger på en dag med hurtige skyer. De havde nogle lange kæppe med, der lignede gammeldags bilantenner.

„Op!“ råbte en af dem. „Op, der skal leges!“

To af dem gik foran en tredje, de gik med armene ud til siden som prædikanter, der byder menigheden velkommen til gudstjeneste. Mens de gik hen ad gangen, åbnede celledørene sig klagende og sendte skyer af rust ned på gulvet. Den tredje standsede op og pegede på mig. „Ikke dig.“

Tredive fanger trådte ud på gangen. Hamey sendte mig et fortvivlet grin, da han gik, og forsvandt fra den ubevægelige natsoldats aura. Eye grinede, løftede begge hænder, lavede cirkler

med tommel og pegefingre og rettede langfingrene mod mig. Symbolet var ikke helt det samme som det amerikanske, men jeg var temmelig sikker på, at betydningen var. Mens fangerne fulgte efter de første to natsoldater hen ad gangen, så jeg, at to af dem var kvinder, og at to af mændene var sorte. Den ene af de sorte mænd var endda endnu større end Iota og havde brede skuldre og en bred bagdel ligesom en forsvarsspiller i football på professionelt niveau, men gik langsomt afsted med bøjet hoved, og jeg så ham vakle på vej mod døren for enden af cellegangen. Det var Dommy. Kvinderne hed Jaya og Eris.

Den ventende natsoldat rakte en bleg finger ud mod mig og bøjede den. Hans ansigt var alvorligt, men inden under viste hans kranium sit evindelige grin. Han gjorde tegn med kæppen til, at jeg skulle gå foran ham hen til døren. Før jeg kunne nå at gå ud ad den, sagde han først „Vent“ og derefter „Pis.“

Jeg standsede op. Til højre for os havde et af gasblussene løsnet sig fra væggen. Det hang ud fra metalslangen nedenunder som hullet i en åbenstående mund, men lyste stadig og afsatte sod på en af stenblokkene. Mens han satte den på plads, strejfede hans aura mig. Jeg kunne mærke samtlige muskler blive svage og forstod, hvorfor Hamey havde været så omhyggelig med ikke at komme til at røre ved det blå hylster. Det var som at få stød fra en uisoleret elledning. Jeg trådte lidt væk.

„Vent, for fanden, vent, siger jeg!“

Natsoldaten greb fat i holderen, der så ud til at være af messing. Den må have været varm som ind i helvede, men han så ikke ud til at føle smerte. Han maste den ind i hullet igen. Holderen blev siddende et øjeblik og faldt så ud igen.

„*Pis!*“

Jeg blev overvældet af en følelse af uvirkelighed. Jeg havde siddet indespærret i en fangekælder, jeg blev ført guderne måtte vide hvorhen af en udød skabning, der havde en vis lighed med den Skeletor-actionfigur, jeg havde haft som lille … og lige nu var skabningen så i gang med noget, der grundlæggende var en vedligeholdelsesopgave.

Han tog fat i holderen igen og satte en hånd over flammen, så den gik ud. Han lod den slukkede holder falde ind mod væggen, som den ramte med et svagt dunk. „Afsted! Gå, for fanden!“

Han lod sin bløde kæp falde ned på min dårlige skulder. Det

brændte som ild. Det var både ydmygende og provokerende at blive pisket, men dog at foretrække for den lammende svaghed, jeg havde følt, da hans aura strejfede mig.

Jeg begyndte at gå.

6

Han fulgte efter mig hen ad en lang stengang og holdt sig tæt på uden at være tæt nok på til at røre mig med sin aura. Vi kom forbi en halvdør, hvor den øverste del stod åben og lod duften af god mad slippe ud. Jeg så en mand og en kvinde gå forbi, den ene med et par spande og den anden med en dampende træbakke. De var klædt i hvidt, men havde grå hud, og deres ansigter var ved at forsvinde.

„Gå!“ Kæppen ramte igen, denne gang på den anden skulder.

„De behøver ikke at slå mig, sir. Jeg er ikke en hest.“

„Jo, du er.“ Hans stemme lød mærkelig. Som om stemmebåndene var fulde af insekter. „Du er *min* hest. Vær du bare glad for, at jeg ikke får dig til at galoppere!“

Vi kom forbi et kammer med en masse anordninger, jeg ville have ønsket, at jeg ikke kendte navnene på, men det gjorde jeg: pinebænken, jernjomfruen, edderkoppen, stejlen. Der var mørke pletter på bræddegulvet. Bag pinebænken stod en rotte på størrelse med en hundehvalp på bagbenene og snerrede ad mig.

Vorherre bevares, tænkte jeg. *Vorherre bevare os noget så enormt.*

„Du kan være glad for at være hel, hva’?“ sagde min vogter. „Lad os se, hvor taknemlig du er, når Dysten begynder.“

„Hvad er det?“ spurgte jeg.

Svaret var et nyt slag med kæppen, denne gang hen over nakken. Da jeg mærkede efter med hånden, kom der blod på den.

„Til venstre, knægt, venstre! Bare videre, den er ikke låst.“

Jeg åbnede døren til venstre for mig og begyndte at gå op ad en stejl og snæver trappe, der syntes at fortsætte i det uendelige. Jeg nåede at tælle firehundrede trin, så mistede jeg overblikket. Mine ben begyndte at føles ømme igen, og den smalle flænge i nakken efter kæppen sved.

„Du sagtner farten, knægt. Hold hellere tempoet, hvis du ikke vil mærke den kolde ild.“

Hvis han talte om auraen omkring sig, havde jeg så ganske

afgjort ikke lyst til at mærke den. Jeg fortsatte opad, og netop som jeg kunne mærke, at mine lår var ved at gå i krampe og ville nægte at bære mig længere, nåede vi frem til en dør øverst oppe. På dette tidspunkt var jeg begyndt at hive efter vejret. Det gjorde skabningen bag mig ikke, men det var heller ikke overraskende. Han var trods alt død.

Den nye gang var bredere og udsmykket med røde, lilla og blå fløjlsgobeliner. Gasblussene var indfattet i fine glascylindere. *Det er en beboelsesfløj*, tænkte jeg. Vi kom forbi små nicher, der i de fleste tilfælde stod tomme, og jeg overvejede, om de mon engang havde rummet sommerfugleskulpturer. I nogle få af nicherne var der marmorfigurer af nøgne mænd og kvinder, og i en af dem en umådelig rædselsvækkende *ting* med en sky af fangarme foran hovedet. Den fik mig til at tænke på Jenny Schuster, som havde præsenteret mig for H.P. Lovecrafts yndlingsuhyre Cthulhu, også kendt som Han Der Venter I Dybet.

Vi må være gået henved trekvart kilometer ad den rigt udsmykkede gang. Da vi nærmede os enden, kom vi forbi et sæt guldindrammede spejle over for hinanden, der fik mit spejlbillede til at fordobles i det uendelige. Jeg kunne se, at mit ansigt og hår var beskidt efter de seneste maniske timers forsøg på at slippe ud af Lilimar. Jeg havde blod på halsen. Og var tilsyneladende alene. Natsoldaten kastede ikke noget spejlbillede. Hvor han burde have været, var der kun et svagt blåligt skær … og kæppen, der så ud til at svæve ved egen kraft. Jeg så mig omkring for at være sikker på, at han stadig var der, og blev ramt af kæppen på det samme sted i nakken. Det begyndte at svie med det samme.

„Gå! Gå, for fanden!“

Jeg gik. Gangen sluttede ved en kraftig dør, der så ud til at være af massiv mahogni med guldindlæg. Natsoldaten prikkede først på min hånd med sin modbydelige kæp og derefter på døren. Jeg fattede hentydningen og bankede på. Kæppen susede ned og flåede min skjorte op ved skulderen.

„Hårdere!“

Jeg hamrede med knyttet næve. Blodet løb ned ad overarmen og halsen. Sveden løb ind i sårene med en brændende svie til følge. *Jeg ved ikke, om du kan dø, dit elendige, blå røvhul,* tænkte jeg, *men hvis du kan, og jeg får mulighed for det, gør jeg det af med dig.*

Døren gik op, og der stod Kellin, også kendt som Kommandanten.

Iklædt, af alt i verden, en smokingjakke af rød fløjl.

7

Igen blev jeg overvældet af en følelse af uvirkelighed. Skabningen, som havde fanget mig, få sekunder før det ville være lykkedes mig at flygte, havde lignet noget fra en gammel gysertegneserie – lige dele vampyr, skelet og zombie a la *The Walking Dead.* Det grå hår, der tidligere havde hængt i totter ned over de gustne kinder, var nu redt nydeligt tilbage fra ansigtet på en ældre, men tilsyneladende aldeles sund og rødmosset mand. Han havde fyldige læber. Hans øjne, der var omgivet af venlige smilerynker, kiggede ud under et par vildtvoksende, grå øjenbryn. Han mindede mig om nogen, men jeg kunne bare ikke komme på hvem.

„Aha," sagde han og smilede. „Vores nye gæst. Kom endelig indenfor. Aaron, du kan godt gå."

Natsoldaten, som havde ført mig dertil – Aaron – tøvede. Kellin viftede afslappet med hånden ad ham. Han bukkede let, trådte baglæns og lukkede døren.

Jeg så mig omkring. Vi befandt os i en foyer med træpaneler. Længere fremme var der en stue, der fik mig til at tænke på en klub for gentlemen i en Sherlock Holmes-historie: høje paneler, højryggede stole og en lang sofa betrukket med mørkeblå fløjl. En håndfuld lamper, som ikke lod til at være gasdrevne, udsendte bløde cirkler af lys. I hvert fald i denne del af paladset var der åbenbart elektricitet. Og der havde selvfølgelig også været bussen, som var kørt ind imellem delingen af natsoldater. Som væsenet her havde styret.

„Kom, gæst."

Han vendte ryggen til mig og var tilsyneladende ikke bange for at blive angrebet. Han førte mig ind i stuen, der var så forskellig fra den klamme celle, jeg var vågnet op i, at jeg for tredje gang blev fuldstændig overvældet af en følelse af uvirkelighed. Når han ikke var bange, skyldtes det måske øjne i nakken, som kiggede ud under det omhyggeligt redte (og lettere forfængelige) halvlange, grå hår. Det ville ikke have overrasket mig. På det tidspunkt ville intet have gjort det.

To af de højryggede stole var placeret over for hinanden omkring et lille bord med en indlagt mosaik af en springende enhjørning. På

enhjørningens bagdel stod der en lille bakke med en tekande, en lille cylinderformet beholder med sukker (forhåbentlig med sukker og ikke hvid arsenik), små skeer og to kopper med roser langs kanten.

„Sid ned, sid ned. Te?“

„Ja tak, gerne.“

„Sukker? Der er ingen mælk, er jeg bange for. Det giver mig forstoppelse. Faktisk, gæst, giver *mad* mig forstoppelse.“

Han skænkede op, først til mig og så til sig selv. Jeg hældte halvdelen af indholdet i den lille cylinder i min kop og afholdt mig fra ikke at smide det hele i på en gang; jeg havde pludselig fået behov for noget sødt. Jeg løftede koppen op til munden, men tøvede.

„Tænker du på gift?“ Kellin smilede fortsat. „Hvis jeg nærede ønske om det, kunne jeg have beordret det gjort nedenunder i Maleen. Eller skaffet mig af med dig på alle mulige andre måder.“

Jeg havde tænkt på gift, det var rigtigt nok, men det var ikke det, der havde fået mig til at tøve. Blomsterne langs koppens kant var alligevel ikke roser. Det var valmuer, og det fik mig til at tænke på Dora. Jeg håbede af hele mit hjerte, at Radar ville finde tilbage til den godhjertede kvinde. Chancerne var ikke ret store, det var jeg udmærket klar over, men som man jo siger om håb: Det har vinger. Selv for de indespærrede kan det flyve. Måske navnlig for dem.

Jeg skålede med Kellin. „På lange dage og behagelige nætter.“ Jeg drak. Teen var sød og god.

„Sikke en interessant skål. Den har jeg aldrig hørt.“

„Jeg har lært den af min far.“ Det var sandt. Det ville nok ikke komme til at gælde ret meget andet, jeg sagde i det overdådigt indrettede rum, men lige i dette tilfælde passede det. Han havde læst det i en eller anden bog, men det havde jeg nu ikke tænkt mig at nævne. Måske kunne den type person, jeg skulle forestille at være, slet ikke læse.

„Jeg kan ikke blive ved med at kalde dig gæst. Hvad hedder du?“

„Charlie.“

Jeg forventede, at han også ville forhøre sig om mit efternavn, men det gjorde han ikke. „Charlie? *Charlie.*“ Han syntes nærmest at smage på ordet. „Sådan et navn har jeg aldrig før hørt.“ Han ventede på, at jeg skulle forklare mit fremmedartede navn – der var fuldstændig almindeligt der, hvor jeg kom fra – og da jeg ikke

gjorde det, spurgte han, hvor jeg kom fra. „For din dialekt klinger mærkeligt i mine ører."

„Ullum," sagde jeg.

„Aha! Så langt væk altså? Virkelig så langt væk?"

„Når De siger det."

Han rynkede panden, og jeg indså to ting. Den ene var, at han i virkeligheden var nøjagtig lige så bleg som før. Farven i kinderne og på læberne var sminke. Den anden var, at det var Donald Sutherland, han mindede mig om, som jeg på magisk vis havde set blive ældre i alle mulige film på TCM lige fra *M#A#S#H* til *The Hunger Games.* Og en ting til: Den blå aura var der stadig, selv om den var meget svag. En tynd, gennemsigtig hvirvel langt inde i hvert næsebor og en knap synlig vibreren i de to nederste øjenlåg.

„Er det høfligt at stirre i Ullum, Charlie? Måske ligefrem tegn på respekt? Sig mig det."

„Undskyld," sagde jeg og drak resten af min te. Der var en tynd hinde af sukker tilbage på bunden af koppen. Jeg måtte beherske mig for ikke at stikke en beskidt finger ned i koppen og duppe det op. „Det hele forekommer mig lidt fremmedartet. *Du* er fremmedartet."

„Selvfølgelig, selvfølgelig. Mere te? Tag endelig, og spar ikke på sukkeret. Heller ikke det bruger jeg, og jeg kan se, at du har lyst til mere. Jeg ser en hel del. Til nogens store fortrydelse."

Det var ikke til at sige, hvor længe tekanden havde stået på bordet, før jeg ankom, men teen var stadig varm og dampede let. Det skyldtes måske også magi. Jeg var ligeglad. Jeg var træt af magi. Jeg ville bare have fat i min hund og komme hjem. Bortset fra … det med havfruen. Det var forkert. Og ondt. Ondt at slå skønhed ihjel.

„Hvorfor forlod du Ullum, Charlie?"

Der var en fælde i det spørgsmål. Takket være Hamey mente jeg nok at kunne undgå den. „Jeg ville ikke dø."

„Aha?"

„Jeg undslap giften."

„Særdeles klogt af dig, vil jeg mene. Til gengæld var det dumt at tage hertil. Mener du ikke også det?"

„Jeg var lige ved at slippe ud," sagde jeg og tænkte på en anden af min fars faste vendinger: *Lige ved og næsten slår ingen mand af hesten.* Hvert eneste af Kellins spørgsmål føltes som en ny landmine,

jeg skulle undgå for ikke at blive sprængt i luften.

„Hvor mange andre 'undslap giften,' som du siger? Og var de alle sammen hele?"

Jeg trak på skuldrene. Kellin rynkede panden og satte koppen fra sig med et smæld (han havde stort set ikke rørt sin te). „Lad være med at være næsvis over for mig, Charlie. Det vil ikke være klogt."

„Jeg ved ikke hvor mange." Det var det sikreste svar at komme med, i betragtning af at jeg ikke vidste andet om de hele, end at de ikke blev grå og heller ikke mistede stemmen og antagelig døde, når indvoldene smeltede sammen og luftrøret lukkede sig. For fanden, ikke engang det vidste jeg jo med sikkerhed.

„Min herre Flugtdræberen er ved at være utålmodig efter toogtredive, han besidder stor visdom, men er også lidt barnlig i så henseende." Kellin rakte en finger i vejret. Neglen var lang og så ond ud. „Der er bare det ved det, Charlie, at han endnu ikke ved, at jeg er nået op på enogtredive. Jeg kan altså gøre det af med dig efter behag. Så vær meget forsigtig og besvar mine spørgsmål sandfærdigt."

Jeg nikkede og håbede at se ud, som om jeg havde taget irettesættelsen til mig. Det *havde* jeg faktisk og agtede derfor at være yderst forsigtig. Hvad angik at besvare uhyrets spørgsmål sandfærdigt … så nej.

„Det var temmelig kaotisk til sidst," sagde jeg. Jeg havde masseforgiftningerne i Jonestown i tankerne. Forhåbentlig havde det været noget lignende i Ullum. Det lyder nok plat, men jeg var temmelig sikker på, at det var et spørgsmål om liv og død herinde i det behagelig veloplyste lokale. Jeg var faktisk ikke i tvivl.

„Det har det vel været. De prøvede at få gråsygen til at forsvinde ved at bede, og da det så ikke virkede … hvad smiler du ad? Fandt du det komisk?"

Jeg kunne ligesom ikke forklare ham, at der i min egen verden – som temmelig sikkert lå væsentlig længere væk end Ullum – var kristne fundamentalister, som mente at kunne få *homoseksualitet* til at forsvinde ved at bede. „Det var dumt af dem. Der er noget komisk ved dumhed."

Det fik ham rent faktisk til at grine, og jeg kunne se den blå ild ligge på lur inde mellem hans tænder. *Sikke store tænder du har, Kellin,* tænkte jeg „Det var hårdt sagt. Er du en hård type? Det skal vi nok finde ud af."

Jeg sagde ikke noget.

„Så du tog altså derfra, før de kunne nå at hælde natskyggecocktailen i halsen på dig."

Han sagde ikke *cocktail* … men min bevidsthed gennemskuede omgående betydningen og udskiftede ordet.

„Ja."

„Sammen med din hund."

„Den ville de også have slået ihjel," sagde jeg. Og ventede på at høre ham sige *Du er ikke fra Ullum, der er ingen hunde, det er alt sammen noget, du finder på undervejs.*

I stedet nikkede han bare. „Ja, det havde de sikkert gjort. Jeg kan forstå, at de dræbte både heste, køer og får." Han så eftertænksomt ned i sin tekop og løftede så brat hovedet. Hans øjne var blevet blå og strålende. Der løb flygtige, elektriske tårer ned ad hans rynkede kinder, og et ganske kort øjeblik så jeg knoglerne glimte inde under huden. „Hvorfor *hertil*? Hvorfor komme her til Lily? Svar sandfærdigt, eller jeg vrider dit forpulede hoved rundt på din forpulede hals! Du kommer til at dø med blikket rettet mod den dør, du var uheldig nok til at komme ind ad!"

Jeg håbede, at sandheden ville sikre mit hoved dets sædvanlige plads lidt endnu. „Hun var gammel, og der gik historier om en stencirkel, som …" Jeg kørte en finger rundt i luften. „Som kunne gøre hende ung igen."

„Og virkede det så?"

Han kendte svaret på forhånd. Hvis han ikke selv havde set hende løbe afsted, før han delte hoben af natsoldater med sin lille, elektriske bus, havde de andre set det.

„Ja, det gjorde det."

„Du var heldig. Soluret er farligt. Jeg troede ellers, at dets kræfter ville ophøre, efter at Elsa blev dræbt i sit bassin, men den gamle magi er sejlivet."

Elsa. Sådan hed Ariel altså i denne verden.

„Jeg kunne selvfølgelig sende nogle af de gråsyge ud for at smadre det med forhamre, men det ville kræve Flugtdræberens godkendelse, og den har han endnu ikke givet. Petra hvisker det til ham, går jeg ud fra. Hun er glad for det gamle solur. Er du klar over, hvad magi er i stand, Charlie?"

Alt muligt, gik jeg ud fra – den kunne for eksempel gøre det muligt for uheldige pilgrimme som mig at besøge andre verdener –

men jeg nøjedes med at ryste på hovedet.

„Den kan give mennesker håb, og håb er farligt. Mener du ikke også det?“

Jeg overvejede at sige noget om, at håbet havde vinger, men besluttede at holde det for mig selv. „Det ved jeg ikke noget om, sir.“

Han smilede, og et ganske kort øjeblik kunne jeg tydeligt se hans nøgne kæbe glimte under læberne. „Men *jeg* ved det. Vist gør jeg det. Var det måske ikke håbet om et eller andet lykkeligt liv i det hinsides, der fik beboerne i din stakkels provins til at forgive sig selv og deres dyr, da bønnerne viste sig for svage til at trænge gråsygen tilbage? Selv havde du derimod et mere jordnært håb og flygtede. Nu er du så havnet et sted, hvor alt håb dør for sådan nogle som dig. Hvis du ikke tror mig, kommer du til det. Hvordan kom du forbi Hana?“

„Jeg ventede og tog chancen.“

„Både tapper og hård! Jamen dog!“ Han lænede sig frem, og nu kunne jeg også lugte ham: en aroma af gammel råddenskab. „Det var ikke kun på grund af hunden, at du vovede dig ind i Lilimar, var det vel?“ Han løftede hånden og viste den lange negl frem. „Tal sandt, eller jeg skærer halsen over på dig.“

„Guld,“ røg det ud af mig.

Kellin viftede afvisende med hånden. „Der er guld overalt i Lily. Den trone, som Hana sidder og prutter og blunder på, er af guld.“

„Jeg kunne ligesom ikke stikke af med en trone, vel, sir?“

Det fik ham til at le. Det var en hæslig lyd, lidt hen ad raslende, tørre knogler. Han holdt lige så brat op, som han var begyndt.

„Jeg havde hørt … måske var historierne galt på den … at der var små guldkugler …“

„Skatkammeret, selvfølgelig. Men du har altså aldrig selv set det?“

„Nej.“

„Aldrig været til legene og stirret på det gennem glasset?“

„Nej.“ Her blev det farligt, for jeg havde kun en vag fornemmelse af, hvad han hentydede til. Eller om det var en fælde.

„Hvad med den mørke brønd? Taler de også om den helt oppe i Ullum?“

„Altså … jo.“ Jeg var begyndt at svede. Hvis afhøringen fortsatte meget længere, ville jeg komme til at træde på en af minerne. Det

var jeg kun alt for godt klar over.

„Men du vendte om efter soluret. Hvorfor det, Charlie?“

„Jeg ville ud inden mørkets frembrud.“ Jeg rettede mig op og prøvede at tilføre både mit ansigtsudtryk og tonefald en smule trodsighed. „Det lykkedes næsten.“

Han smilede igen. Kraniet grinede under hans illusionære hud. Havde han – og de andre – nogensinde været mennesker? Det kunne jeg egentlig godt forestille mig. „Der er smerte i de ord, er du ikke enig? Al den smerte i hvert eneste *næsten.*“ Han prikkede på sine farvelagte læber med den hæsligt lange negl og så på mig. „Jeg bryder mig ikke om dig, Charlie, og jeg tror heller ikke på dig. Nej, overhovedet ikke. Jeg er fristet til at sende dig til Bælterne, men det ville Flugtdræberen bare aldrig godkende. Han vil have toogtredive, og med dig i Maleen mangler vi kun en enkelt. Så tilbage til Maleen med dig.“

Han hævede stemmen til et så unaturligt højt råb, at jeg fik trang til at sætte hænderne for ørerne, og et øjeblik var der oven over den forfængelige smokingjakke i rød fløjl kun et kranium med blå ild om: *„AARON!“*

Døren gik op, og Aaron kom ind igen. „Ja, herre.“

„Bring ham tilbage, men vis ham Bælterne på vejen. Jeg vil have Charlie til at forstå, at der findes værre skæbner end Maleen her i paladset, hvor kong Jan, må hans navn snart være glemt, engang herskede. Og Charlie?“

„Ja?“

„Du har forhåbentlig nydt dit besøg og din te med sukker.“ Denne gang grinede hans illusionære ansigt sammen med det virkelige kranium. „For noget så lækkert kommer du aldrig mere til at opleve. Du tror selv, at du er kvik, men jeg har gennemskuet dig. Du tror selv, at du er hård, men du skal nok blive blød. Fjern ham.“

Aaron løftede sin kæp, men trådte til side, så jeg undgik at røre hans lammende aura. Da jeg nåede hen til døren og var på nippet til at slippe ud af det rædselsvækkende lokale, sagde Kellin: „Åh du godeste, det havde jeg nær glemt. Vær lige rar at komme tilbage, Charlie.“

Jeg havde set tilstrækkelig mange genudsendelser af *Columbo* søndag eftermiddag sammen med min far til at kende tricket med „Lige et sidste spørgsmål,“ men følte ikke desto mindre frygten komme snigende.

Jeg gik tilbage og blev stående ved siden af den stol, jeg havde siddet i. Kellin åbnede en lille skuffe i tebordet og tog noget frem. Det var en tegnebog … men ikke *min* tegnebog. Min var en Lord Buxton af cordovanlæder, som min far havde givet mig i fødselsdagsgave, da jeg blev fjorten. Den her var slidt og sort og revnet.

„Hvad er det her? Jeg er nysgerrig."

„Det ved jeg ikke."

Men efter at være kommet mig over det første chok, gik det op for mig, at jeg udmærket vidste det. Jeg mindedes, da Dora gav mig skobeviser af læder og gjorde tegn til mig om at tage rygsækken af, så jeg ikke behøvede at bære den hen til Leah. Jeg havde åbnet rygsækken og stukket min tegnebog i baglommen uden at tænke nærmere over det. Eller se nærmere efter. Jeg havde set på Radar og tænkt på, om den ville acceptere at blive efterladt hos Dora, og i stedet for min egen tegnebog havde jeg lige siden båret rundt på Christopher Polleys.

„Jeg fandt den og tog den op. Måske kunne den være af værdi. Jeg stak den i lommen og glemte alt om den."

Han åbnede seddelklippen og tog de eneste penge frem, Polley havde haft på sig – en tidollarseddel. „Det er muligvis penge, men jeg har bare aldrig set mage."

Alexander Hamilton på sedlen kunne for så vidt sagtens have været en af de hele fra Empis, måske sågar kongelig, men der stod bare ingen ord på sedlen, kun sammenfiltret nonsens, der næsten gjorde ondt i øjnene. Og i stedet for tallet 10 i hjørnerne var der symboler. „Ved du, hvad det her er?"

Jeg rystede på hovedet. Ordene og tallene på sedlen lod sig åbenbart ikke oversætte til hverken engelsk eller empisariansk, men var faldet ned i en slags sprogligt ingenmandsland.

Derefter tog han Polleys ugyldige kørekort op. Navnet var til at læse, men alt andet var et virvar af runer med enkelte genkendelige bogstaver imellem.

„Hvem er denne Polley, og hvad er det her for en slags billede? Jeg har aldrig set sådan noget før."

„Det ved jeg ikke." Men så meget vidste jeg: Det havde været fantastisk heldigt at smide min rygsæk fra mig for at kunne løbe hurtigere. Min egen tegnebog lå i den sammen med min telefon – som han givetvis også ville have været interesseret i – samt den

ruteanvisning, jeg på Claudias befaling havde griflet ned. Jeg tvivlede på, at ordene på sedlen ville have været runenonsens ligesom teksten på tidollarsedlen og Polleys kørekort. Nej, de ville have stået på empisariansk.

„Jeg tror ikke på dig, Charlie."

„Det passer," kvækkede jeg. „Jeg fandt den i en grøft ved siden af vejen."

„Og dem?" Han pegede på mine beskidte gummisko. „I en *grøft*? Ved siden af *vejen?*"

„Ja. Sammen med den." Jeg pegede på tegnebogen og ventede at se ham tage mr. Bowditchs revolver frem. *Hvad så med den her, Charlie? Vi fandt den i det høje græs uden for hovedporten.* Jeg var så godt som sikker på, at det ville ske.

Men det skete ikke. I stedet for at tage revolveren frem, ligesom når en tryllekunstner trækker en kanin op af en hat, kylede Kellin tegnebogen gennem lokalet. „Få ham ud!" skreg han til Aaron. „Han er snavset! Hans snavs er på mit tæppe, på min stol og selv på den kop, han har drukket af! *Få det løgnagtige rak ud af mit domicil!"*

Jeg var umådelig glad for at komme væk.

Kapitel enogtyve

Bælterne. Innamin. Ikke antydning af gråt.
Dage i fangekælderen.

1

I stedet for at gå samme vej tilbage førte Aaron mig ned ad tre forskellige trapper, mens han gik bag mig og indimellem prikkede til mig med sin kæp. Jeg følte mig som en ko, der blev drevet til folden, og det var ækelt og ydmygende, men i det mindste følte jeg det ikke som at blive drevet til slagtehuset. Jeg var trods alt nummer enogtredive og derfor også værdifuld. Jeg vidste ikke hvorfor, men var begyndt at få en ide om det. Enogtredive var et

primtal og lod sig kun dividere med et og sig selv. Toogtredive, derimod … det lod sig dividere adskillige gange.

Undervejs kom vi forbi flere døre, der i de fleste tilfælde var lukkede, men nogle få stod enten åbne eller på klem. Jeg kunne ikke høre nogen inde i de pågældende lokaler. I løbet af turen fik jeg først og fremmest en følelse af noget forladt og forfaldent. Ud over natsoldaterne var der tilsyneladende ikke særlig mange i paladset. Jeg havde ingen anelse om, hvor vi var på vej hen, men begyndte til sidst at kunne høre højlydt raslende maskineri og en rytmisk dunken, lidt ligesom pulsslag. På det tidspunkt var jeg temmelig sikker på, at vi var endnu dybere nede end Nedre Maleen. Der blev stadig længere mellem gasblussene på væggene, og mange af dem var ved at opgive ævred. Da vi nåede ned for enden af den tredje trappe – nu lød pulsslaget meget højt og maskineriet endnu højere – kom det meste lys fra Aarons blå aura. Jeg løftede knytnæven for at banke hårdt på døren neden for trappen – jeg skulle ikke nyde noget af endnu et slag i nakken med den afskyelige kæp.

„Næh, næh," sagde Aaron med sin mærkelige insektlignende stemme. „Bare luk den op."

Jeg løftede jernslåen, skubbede døren op og blev ramt af en mur af larm og varme. Aaron gennede mig indenfor. Øjeblikkelig sprang sveden frem på min pande og mine arme. Jeg befandt mig på et brystværn omgivet af et jerngelænder i hoftehøjde. Det cirkelrunde område under mig lignede en motionsklub i helvede. Over tyve grå mænd og kvinder gik hurtigt afsted på løbebånd med hver deres løkke om halsen. Tre natsoldater stod lænet op ad stenmurene med kæppe og holdt øje med dem. En fjerde befandt sig på en slags podium og bankede løs på en høj træcylinder i stil med en congatromme. På trommen var der malet blødende monarksommerfugle, selv om det næppe var anatomisk korrekt – sommerfugle kan vist ikke bløde. Lige over for mig på den anden side af løbebåndene stod der en raslende maskine med en masse remme og stempler. Den rystede på sin platform. Oven over den hang der en enkelt elektrisk lampe af den slags, mekanikere bruger til at kigge ind under kølerhjelmen på biler, de er i gang med at reparere.

Synet mindede mig om krigsskibene i *Ben-Hur,* en af mine yndlingsfilm på TCM. Mændene og kvinderne på løbebåndene var slaver nøjagtig ligesom roerne på krigsskibene. Jeg så en af

kvinderne snuble, gribe fat i rebet, der strammede til om hendes hals, og have held til at komme på benene igen. To af natsoldaterne så først på hende og så grinende på hinanden.

„Der har du nok ikke lyst til at komme ned, vel, knægt?“ spurgte Aaron bagved mig.

„Nej.“ Jeg kunne ikke blive enig med mig selv om, hvad der var mest rædselsvækkende – at fangerne trampede løs i et tempo lige under løb, eller de to skeletmænds latter ved synet af kvinden, der mistede fodfæstet og var ved at blive kvalt. „Nej, det har jeg ikke.“

Jeg spekulerede på, hvor stor kraft den løbebåndsdrevne skrammelmaskine af en generator var i stand til at producere. Nok ikke alverden – der havde været elektricitet i Kommandantens værelser, men ellers havde jeg ikke set det nogen steder. Kun gasblussene, der heller ikke så ud til at være i særlig god forfatning.

„Hvor længe skal de –“

„Tolv timer ad gangen.“ Han sagde ikke *timer*, men igen oversatte min bevidsthed det uden videre. Jeg hørte empisariansk, jeg talte det, og jeg blev hele tiden bedre til begge dele. Jeg ville sikkert endnu ikke være i stand til at sige slangudtryk i stil med *svedig sovs,* men det skulle nok komme på et tidspunkt. „Medmindre de bliver kvalt. Vi holder et par i reserve til formålet. Kom så, knægt. Nu har du set det. Det er tid til at komme videre.“

Jeg var glad for at komme væk, tro mig. Men inden jeg vendte mig om, kiggede kvinden, der var faldet, op på mig. Hendes hår hang ned i svedige totter. Hendes ansigt var begravet under knuder og dynger af gråt kød, men der var nok oprindelige træk tilbage til, at jeg kunne se hendes fortvivlelse.

Gjorde synet af denne fortvivlelse mig lige så vred som synet af den slagtede havfrue? Jeg ved det ikke, for det gjorde mig vred alt sammen. Et smukt land var blevet gjort ondt, og det her var resultatet: hele mennesker spærret inde i en fangekælder og syge mennesker med løkker om halsen, som var tvunget til at løbe på løbebånd for at skaffe elektrisk lys til Kommandanten og måske nogle få andre privilegerede, heriblandt så godt som sikkert manden eller skabningen i toppen: Flugtdræberen.

„Vær du glad for at være hel,“ sagde Aaron. „I hvert fald lidt endnu. Så kommer du måske til at beklage det.“

Blot for at understrege det gav han mig et drag over nakken med sin kæp, så såret sprang op.

2

Nogen, sikkert vores fangevogter eller betroede fange Pursey, havde smidt et snavset tæppe ind i den celle, jeg delte med Hamey. Jeg foldede det ud, rystede et pænt antal lus løs (tilsyneladende af almindelig størrelse) og satte mig på det. Hamey lå på ryggen og kiggede op i loftet. Han havde en skramme i panden, indtørret blod under næsen og flænger på begge knæ. Fra den ene flænge var der løbet blodstriber ned ad venstre skinneben.

„Hvad er der sket med dig?“ spurgte jeg.

„Legetime,“ sagde han hult.

„Han duer ikke til det,“ sagde Fremmy i nabocellen. Han havde selv fået et blåt øje.

„Det har han aldrig gjort,“ sagde Stooks. Han havde fået en skramme i tindingen, men så ellers ud som sædvanlig.

„Hold kæft, begge to!“ råbte Eye ovre fra den anden side. „Tag jer af ham, hvis I trækker ham, men ellers bare lad ham være!“

Fremmy og Stooks adlød. Eye satte sig ned med ryggen til cellevæggen og kiggede surt ned i gulvet mellem sine knæ. Hans ene øje lignede noget, der var forsøgt presset ud. Inde fra de andre celler kunne jeg høre stønnen og fra tid til anden tilbageholdte grynt af smerte. En af kvinderne græd stille.

Døren gik op, og Pursey kom ind med en spand over armen. Han standsede op for at betragte det gasblus, der havde løsnet sig fra muren. Han satte spanden fra sig og pressede gasblusset tilbage i det ujævne hul. Denne gang blev det siddende. Han tog en tændstik op af kittellommen, strøg den mod en sten og holdt den hen mod den lille messingspids på blusset. Det tændte med en dump lyd. Jeg forventede at høre Fremmy komme med en bemærkning, men den lystige fyr var åbenbart midlertidigt udgået for kvikke kommentarer.

„Innamin,“ sagde Pursey gennem den tåre, der engang havde været en mund. „Innamin, em il a innamin?“

„Jeg vil godt,“ sagde Eye. Pursey rakte ham en lille plade fra spanden. For mig at se lignede den en træpolet af den værdiløse slags, man i det gamle mundheld blev advaret mod at tage imod. „Og giv også den nye dreng noget. Hvis han ikke har brug for det, har Nytteløs der i hvert fald.“

„Liniment?“ spurgte jeg.

„Hvad fanden ellers?“ Iota begyndte at smøre noget ud på sin brede nakke.

„Æ ånden em,“ sagde Pursey henvendt til mig. „Æ ånden em, ye eng.“

Jeg gik ud fra, at han bad den nye dreng række hånden frem mellem tremmerne, så det gjorde jeg. Han lod en af træpoletterne falde ned i den.

„Tak skal du have, Pursey,“ sagde jeg.

Han så på mig. Måske var det forbløffelse, hans ansigt udtrykte. Måske var han aldrig før blevet takket, i hvert fald ikke i Nedre Maleen.

På træpoletten sad der en tyk klat af noget ildelugtende stads. Jeg satte mig på hug ved siden af Hamey og spurgte ham, hvor det gjorde ondt.

„Over det hele,“ sagde han og prøvede at smile.

„Hvor er det værst?“

Imens fortsatte Pursey hen ad cellegangen med sin spand. „Innamin, innamin, em il a innamin?“

„Knæene. Skuldrene. Værst i maven, sæføli, men det hjælper linimentet alligevel ikke på.“

Han gispede, da jeg gned linimentet i skrammerne på hans knæ, men sukkede af lettelse, da jeg fortsatte på bagsiden af dem og skuldrene. I footballsæsonen havde jeg tit givet (og fået) massage efter kampene og vidste, hvad jeg skulle fokusere på.

„Det er godt,“ sagde han. „Tak.“

Han var ikke snavset – i hvert fald ikke *for* snavset, på den måde jeg stadig selv var. Jeg kunne ikke glemme, hvordan Kellin havde skreget *Få ham ud, han er beskidt!* Og det var jeg så afgjort også. Min rejse i Empis havde været særdeles aktiv og omfattet både en tur i kirkegårdens mudder og den nylige udflugt til Bælterne, hvor der havde været varmt som i en sauna.

„Der findes vel ikke brusebade her på stedet, gør der?“

„Næh, næh, tidligere var der rindende vand i holdrummene – fra dengang med rigtige lege – men nu er der kun spande. Lutter koldt vand, men – *av!*“

„Undskyld. Du er helt forkrampet i nakken.“

„Du kan tage luderbad – det kalder vi det – efter næste legetime, men lige nu må du bare leve med det.“

„Sådan som du ser ud og de andre lyder, må der blive gået

temmelig hårdt til den under den leg. Selv Eye ser småsmadret ud.“

„Det finder du ud af,“ sagde Stooks.

„Men du vil ikke bryde dig om det,“ tilføjede Fremmy.

Længere henne ad gangen begyndte nogen at hoste.

„Hold dig for munden!“ råbte en af kvinderne. „Der er ingen, der vil have det, du har, Dommy!“

Hostene fortsatte.

3

Nogen tid senere kom Pursey tilbage med en vogn fuld af halvrå kyllingestykker, som han smed ind i cellerne. Jeg spiste mit og halvdelen af Hameys. I cellen overfor smed Eye kyllingebenene ned i latrinhullet. „Hold så kæft, alle sammen!“ råbte han. „Jeg vil sove!“

På trods af ordren blev der snakket lidt mere efter måltidet, så aftog det til sagte mumlen, og så holdt det op. Kyllingen havde altså været aftensmåltidet, og nu var det altså ved at blive nat. Ikke at vi kunne vide det, for uden for vinduestremmerne var der aldrig andet end begsort mørke at se. Nogle gange fik vi oksekød, andre gange kylling og fra tid til anden fisk med masser af ben. Som regel med gulerødder til, men ikke altid. Ingen dessert. Med andre ord ikke noget, som Pursey ikke kunne smide ind mellem tremmerne. Kødet var godt, ikke de maddikefyldte levninger, jeg ville have forventet i en fangekælder, og gulerødderne var sprøde. De ønskede os i god form, og det var vi også med undtagelse af Dommy, der havde en art lungesygdom, og Hamey, der aldrig spiste ret meget og klagede over mavesmerter, når han gjorde.

Gasblussene var tændt både morgen, middag og aften, men samtidig var der så få af dem, at Nedre Maleen henlå i en slags både desorienterende og deprimerende tusmørke. Hvis jeg havde haft en fornemmelse af tiden, da jeg kom ind (og det havde jeg ikke), ville jeg have mistet den på under to døgn.

Det sved og dunkede de steder, hvor Aaron havde ramt mig med kæppen. Det hjalp en smule at komme de sidste rester liniment på. Jeg tørrede mig på ansigtet og halsen. Skidtet røg af i klumper. På et tidspunkt faldt jeg i søvn og drømte om Radar. Hun sprang atter ung og stærk afsted og var omgivet af en sky af orange og sorte sommerfugle. Hvor længe jeg var væk, ved jeg ikke, men da jeg

vågnede, var der ud over snorkelydene, Dommys hosten og fra tid til enden en vind stadig stille i den lange cellegang. Jeg kom op at stå, tog noget vand fra spanden og huskede at sætte fingeren for hullet i bunden af blikkruset. Da jeg kom tilbage til mit tæppe, så jeg Hamey kigge på mig. De hævede rande under hans øjne lignede skrammer.

„Du behøver ikke boskytte mig. Det trækker jeg i mig. Jeg er på uanset. De smider rundt med mig som en sæk korn, og det er endda kun legetimen. Hvordan bliver det så ikke til selve Dysten?“

„Det ved jeg ikke.“ Jeg overvejede at spørge ham, hvad Dysten var for noget, men havde en forestilling om, at det nok var en form for blodig kampsportsturnering. Som jeg allerede havde gennemskuet, kunne toogtredive divideres helt igennem. Og „legetime“? Træning. Forberedelse til hovedbegivenheden. Der var noget andet, jeg var mere interesseret i at få opklaret.

„Jeg mødte en dreng og en mand på vej til Lilimar,“ sagde jeg. „Det var grå mennesker, du ved.“

„Det er de fleste af dem,“ sagde Hamey. „Lige siden Flugtdræberen kom tilbage fra Den Mørke Brønd.“

Der lå alt muligt gemt i den ene sætning, og jeg ville også gerne have det at vide, men lige nu handlede det om den grå mand, der var hoppet afsted på sin krykke. „De kom fra Kystby –“

„Gjorde de det?“ hviskede Hamey uden den helt store interesse.

„Og manden sagde noget til mig. Først kaldte han mig hele menneske –“

„Det er du vel også? Der er ikke antydning af gråt på dig. Masser af skidt, men ikke noget gråt.“

„Derefter sagde han: ’Hvem har din mor løftet op i skørterne for, så du kunne få lov at bevare dit smukke ansigt?’ Har du nogen anelse om, hvad det betyder?“

Hamey satte sig op og kiggede på mig med store øjne. „Hvor i alle orange sommerfugles navn er du *kommet* fra?“

På den anden side ad gangen gryntede Eye inde i sin celle og flyttede på sig.

„Ved du, hvad det betyder?“

Han sukkede. „Slægten Gallien har regeret Empis siden tidernes morgen, så meget ved du vel?“

Jeg viftede med hånden for at få ham til at fortsætte.

„I mange, mange tusind år.“

Igen var det som at have to sprog i hjernen på samme tid og mærke dem blande sig så perfekt, at det nærmest blev til et.

„For så vidt gør de det stadig," sagde Hamey. „Når nu Flugtdræberen er den, han er, og alt muligt … hvis han altså stadig *er* en han og ikke har forvandlet sig til en eller anden skabning fra brønden … men … hvor fanden var jeg?"

„Slægten Gallien."

„De er væk, stamtræet er hugget omkuld … selv om det siges, at der stadig er et par stykker af dem i live …"

Det var der, vidste jeg, for jeg havde mødt tre af dem. Det havde jeg dog ikke tænkt mig at sige noget til Hamey om.

„Men engang, dengang min farfar stadig levede, var der mange af dem. De var smukke, både mændene og kvinderne. Lige så smukke som de monarker, Flugtdræberen har udryddet."

Nå ja, han havde dog ikke fået udryddet dem alle sammen, men det havde jeg heller ikke tænkt mig at sige noget om.

„Og de var liderlige." Han grinede og blottede tænderne, som så forunderligt hvide og sunde ud i det hærgede ansigt. „Det ved du vel godt, hvad betyder?"

„Jo."

„Mændene spredte deres sæd overalt, ikke blot her i Lilimar eller Kastellet, men i Kystby … Deesk … Ullum … selv på De Grønne Øer på den anden side af Ullum, siger man." Han så listigt på mig. „Og kvinderne var heller ikke hævet over lidt eventyr bag lukkede døre, siger man. Liderlige mænd, liderlige kvinder og meget lidt voldtægt, for mange jævne folk er kun glade for at ligge med kongeligt blod. Og du ved vel også, hvad der kommer ud af den slags udfoldelser?"

„Børn," sagde jeg.

„Børn, lige præcis. Det er deres blod, Charlie, der boskytter os mod gråsygen. Hvem ved, om en prins eller hofmand eller måske kongen selv har ligget med min bedstemor eller oldemor eller måske ligefrem min mor? Og her er jeg så uden en eneste grå plet. Der er Eye, den store abe af en mand, uden en plet, Dommy og Sorte Tom uden en plet … Stooks og Fremmy … Jaya og Eris … Dobbelt … Bult … Doe Freed … og alle de andre … og *dig.* Som ikke aner en skid. Det får mig næsten til at overveje …"

„Hvad?" hviskede jeg. „Hvad får det dig til at overveje?"

„Lige meget," sagde han. Han lagde sig ned igen og dækkede de forslåede øjne med den ene tynde arm. „Du skal måske tænke dig

godt om, før du vasker skidtet af.“

Længere henne ad gangen lød der et råb fra ham, de kaldte Gully. „*Nogle af os prøver altså at sove!*“

Hamey lukkede øjnene.

4

Jeg blev liggende vågen og tænkte. Til at begynde med forekom det mig racistisk, at de såkaldt hele skulle være beskyttet mod gråsygen, nøjagtig ligesom når fordomsfulde halvhjerner udråbte hvide mennesker til at være født klogere end sorte. Efter min opfattelse – som jeg allerede har givet udtryk for – tog såkaldt kongelige bukserne på et ben ad gangen nøjagtig ligesom de arme skabninger, der svedte på Bælterne for at holde gang i Kommandantens lamper.

Der var bare også arvelighed at tage med i betragtningerne, var der ikke? Folk i Empis var muligvis ikke bekendt med fænomenet, men jeg var. Det kunne få uheldige følger, hvis dårlige gener blev udbredt, og det var kongefamilier gode til. Hæmofili var ét eksempel på det, og en misdannelse i ansigtet kendt som Habsburg-kæben var en anden. Jeg havde lært om det i forbindelse med – af alle steder – seksualundervisningen i ottende klasse. Kunne noget genetisk så ikke også give immunitet mod den invaliderende gråsyge?

I en normal verden ville magthaveren have bestræbt sig på at redde de berørte personer, tænkte jeg. I denne verden var magthaveren – navnet Flugtdræberen vakte jo ikke ligefrem forestillinger om tryghed og sikkerhed – ude på at slå dem ihjel. Og de gråsyge levede nok ikke særlig længe. Uanset om man kaldte det en forbandelse eller en sygdom, var den ikke til at standse. Hvem ville i sidste ende blive tilbage? Natsoldaterne ville vel, men hvem ellers? Var Flugtdræberen omgivet af en garde af beskyttede tilhængere? Hvem ville de i så tilfælde herske over, når hele befolkningen engang var blevet udslettet og alle de gråsyge uddøde? Hvad var tænkt at skulle udgøre slutspillet? *Var* der et?

Der var også noget andet – ifølge Hamey havde slægten Gallien regeret i Empis altid, men *stamtræet er blevet hugget omkuld.* Men samtidig havde han tilsyneladende modsagt sig selv: *På en måde er de det stadig.* Betød det, at Flugtdræberen kom fra … hvad? Slægten Gallien ligesom i en af George R.R. Martins *Game of Thrones*-

kongeslægtshistorier? Det virkede bare forkert, for Leah havde sagt (gennem sin hest, selvfølgelig), at hendes fire søstre og to brødre var døde. Ligesom hendes forældre, sikkert kongen og dronningen. Hvem var der så tilbage? En bastard ligesom Jon Snow i *Game of Thrones*? En gal eneboer et sted ude i skovene?

Jeg kom op at stå og gik hen til tremmerne. Længere henne stod Jaya også op ad tremmerne i sin celle. Hun havde en forbinding bundet skråt hen over panden og en blodplet over venstre øje. „Klarer du dig?“ hviskede jeg.

„Ja. Vi bør ikke tale sammen, Charlie. Det er sovetid.“

„Det er jeg klar over, men … hvornår kom gråsygen? Hvor længe har Flugtdræberen været ved magten?“

Hun tænkte sig om. „Det ved jeg ikke,“ sagde hun. „Jeg var kun en pige i Kastellet, da det alt sammen skete.“

Det var ikke til nogen større hjælp. *Jeg var kun en pige* kunne betyde seks, tolv eller sågar atten år gammel. Jeg forestillede mig, at gråsygen kunne være begyndt og Flugtdræberen kommet til magten for omkring tolv-fjorten år siden på grund af noget, mr. Bowditch havde sagt: *Kujoner kommer med gaver.* Som om han havde forudset det, givet sine venner et par godbidder, selv taget en ordentlig røvfuld guldkugler med og så ellers sørget for at komme væk. Også på grund af noget, Dora havde sagt: Radar var nærmest kun en hvalp, da mr. Bowditch sidste gang viste sig. På det tidspunkt var forbandelsen allerede begyndt. Skulle man tro. For at gøre forvirringen komplet vidste jeg ikke engang, om årene i Empis var lige så lange som de år, jeg kendte.

„Sov nu, Charlie. Anden måde at flygte på har vi ikke.“ Hun begyndte at vende sig om.

„Jaya, vent!“ Over for mig gryntede Iota, fnyste og vendte sig også om. „Hvem var han? Før han blev til Flugtdræberen, hvem var han så? Ved du det?“

„Elden,“ sagde hun. „Elden af slægten Gallien.“

Jeg gik tilbage til mit tæppe og lagde mig. *Elden,* tænkte jeg. Det navn kendte jeg. Hesten Falada havde på sin frues vegne fortalt mig, at Leah havde haft fire søstre og to brødre. Leah havde set stakkels Roberts sønderknuste lig. Den anden bror var også død, selv om hun hverken havde sagt noget om, hvordan det var sket, eller om hun havde set hans lig. Det var den anden bror, som altid havde været god mod hende, havde Falada sagt. Falada, som i

virkeligheden var Leah selv.

Den anden bror var Elden.

5

Der gik tre dage. Jeg siger tre, fordi Pursey var forbi ni gange med sin vogn med halvråt kød, men det kan også have været længere tid, for i tusmørket fra gasblussene i Nedre Maleen var det umuligt at afgøre. Imens prøvede jeg at sammenstykke en historie, jeg skiftevis tænkte på som Empis' Fald, Flugtdræberens Opståen eller Forbandelsens Komme. Det var selvfølgelig ren idioti og udelukkende baseret på de forhåndenværende, sporadiske oplysninger, men det fik i det mindste tiden til at gå. Noget af den. Og selv om oplysningerne var sparsomme, havde jeg i hvert fald dem at gå ud fra.

En af dem bestod i, at mr. Bowditch havde talt om at se to måner *stå op*, men det havde jeg endnu ikke set dem gøre. Jeg havde stort set ikke set dem. Han talte også om stjernebilleder, som astronomer på jorden aldrig havde set, men selv havde jeg kun set spredte glimt af stjerner. Bortset fra den beskedne, blå plet på vej hen til soluret havde jeg nærmest ikke set andet end skyer. I Empis var der ikke særlig meget himmel. I hvert fald ikke lige nu.

En anden sporadisk oplysning: Mr. Bowditch havde på intet tidspunkt omtalt Hana, og det ville jeg ellers have forventet. Jeg hørte først kæmpens navn under mit besøg hos „gopien".

Det var dog den tredje sporadiske oplysning, jeg fandt mest interessant og mest *sigende.* Mr. Bowditch havde talt om, hvad der kunne ske, hvis folk fra vores verden opdagede vejen til en verden som Empis, der utvivlsomt var fuld af uudnyttede ressourcer, hvoraf guld kun var en enkelt. Lige før det gik op for ham, at han var ved at få et hjerteanfald, havde han sagt: *Ville de* (de potentielle røvere fra vores verden) *frygte at vække den rædselsfulde gud derovre af dens lange søvn?*

Efter båndoptagelsen at dømme havde det allerede stået slemt til med Empis under mr. Bowditchs sidste besøg, om end Hana på det tidspunkt muligvis endnu ikke havde indtaget sin post. Lilimar havde allerede været forladt og *farlig, særlig om natten.* Vidste han det af personlig erfaring, måske efter en sidste ekspedition efter mere guld, eller kun fra troværdige kilder? Woody, måske? Jeg

forestillede mig, at han var taget ind efter guld en sidste gang, hvor Hana endnu ikke havde været der.

På dette spinkle og usikre grundlag opbyggede jeg så en skyskraber af formodninger. Da mr. Bowditch aflagde sit sidste besøg, var kongen (som nok hed Jan) og dronningen (navn ukendt) af Empis allerede blevet afsat. Mindst fem af deres syv børn var blevet dræbt. Leah var undsluppet sammen med sin tante Claudia og sin onkel eller fætter Woody (jeg kunne ikke huske hvad). Leah hævdede, at hendes bror Elden også var død, men det var tydeligvis også ham, Leah havde elsket højest (og det havde jeg fra hestens egen mund, ha-ha). Kunne det ikke tænkes, at Leah hellere ville tro Elden død end forestille sig, at han var blevet Flugtdræberen? Ville en søster have lyst til at forestille sig, at hendes tilbedte bror var blevet et uhyre?

Kunne det ikke tænkes, at Elden også havde overlevet udrensningen – hvis der ellers havde været tale om en sådan – og vækket *den rædselsfulde gud derovre af dens lange søvn?* Det lignede den mest sandsynlige forklaring på grund af noget, Hamey havde sagt: *Lige siden Flugtdræberen kom tilbage fra Den Mørke Brønd.*

Det var muligvis også bare et sagn, men hvad nu, hvis det ikke var det? Hvad nu, hvis Leahs bror var gået ned i Den Mørke Brønd (nøjagtig ligesom jeg selv var gået ned i en anden mørk brønd for at komme hertil), enten for at undslippe udrensningen eller med vilje? Hvad nu, hvis han var gået derned som Elden og kommet tilbage som Flugtdræberen? Måske blev han styret af guden fra Den Mørke Brønd. Eller måske var Elden blevet besat af guden og *blevet* til guden. Tanken var hæslig, men gav ellers meget god mening, i betragtning af hvordan alle – både gråsyge og hele – blev udryddet, de fleste af dem langsomt og pinefuldt.

Der var også ting, der ikke stemte, men mange af dem gjorde. Og som sagt fik det i hvert fald tiden til at gå.

Der var dog et enkelt spørgsmål, jeg ikke engang kunne forestille mig et svar på: Hvad var der at stille op?

6

Jeg lærte efterhånden mine medfanger lidt bedre at kende, men da vi var permanent låst inde i vores respektive celler, var det umuligt at udvikle, hvad man kunne kalde meningsfulde bekendtskaber.

Fremmy og Stocks var de to sjove, om end det mest var dem selv, der morede sig over deres vittigheder (eller noget, der lignede), snarere end os andre, mig selv indbefattet. Dommy var stor, men havde den der kirkegårdshoste, som kun blev værre, når han lå ned. Den anden sorte fyr, Tom, var langt mindre. Han havde en fantastisk sangstemme, som det dog kun var Eris, der kunne lokke ham til at bruge. En af hans ballader fortalte en historie, jeg kendte i forvejen. Den handlede om en lille pige, der besøgte sin bedstemor og fandt en ulv iført bedstes natkjole. „Den lille Rødhætte" sluttede lykkeligt, kunne jeg huske, men Toms udgave endte med et dystert rim: *Hun løb, men endte dog alligevel som bytte, og havde altså spænet til ingen verdens nytte.*

I Nedre Maleen var der så udpræget mangel på lykkelige slutninger.

På tredjedagen begyndte jeg at forstå den sande betydning af fængselskuller. Mine medfanger var muligvis hele, men de var ikke just kandidater til Mensa. Jaya virkede kvik nok, og der var også en fyr ved navn Jackah med et tilsyneladende uudtømmeligt lager af gåder, men derudover bestod snakken af opgivende småsludder.

Jeg lavede arm- og knæbøjninger for at holde gang i blodomløbet og gennemførte små løb på stedet.

„Se lige den lille prins føre sig frem," sagde Eye på et tidspunkt. Selv om Iota var en halvhjerne, havde jeg ikke desto mindre fattet sympati for ham. I visse henseender mindede han mig om min for længst forsvundne kammerat Bertie Bird. Ligesom Birdman lagde Iota overhovedet ikke skjul på at være en halvhjerne, og desuden havde jeg altid haft en vis svaghed for folk, der var gode til at være grove i munden. Iota var ikke den bedste, jeg havde mødt, men han var heller ikke dårlig, og selv om jeg stadig var ny på stedet, morede det mig at få ham op at køre.

„Se bare her, Eye," sagde jeg og holdt hænderne i brysthøjde med håndfladerne nedad. Så løftede jeg knæene skiftevis op mod dem. „Prøv selv."

„Og overbelaste et eller andet? Forstrække en muskel? Give mig selv en fibersprængning? Det kunne du godt tænke dig, hva'? Så du bare kan stikke af, når det bliver tid til Dyst?"

„Det kommer ikke til at ske," sagde jeg. „Der bliver aldrig flere end enogtredive. Flugtdræberen er udgået for sunde mennesker. Lad os se dig gøre det her!" Jeg løftede hænderne næsten helt op til

hagen og blev ved med at ramme dem med knæene. Mine endorfiner, om end udmattede, svigtede ikke. I hvert fald ikke helt.

„Hvis du bliver ved med at gøre det der, flår du røven midt over," sagde Bernd. Han var ældre end mig og næsten skaldet. De få tilbageværende hårtotter var grå.

Det fik mig til at grine, så jeg blev nødt til at holde op. Hamey lå på sin madras og klukkede.

„Der bliver toogtredive," sagde Eye. „Hvis vi ikke snart får en ny, sætter de Røde Molly ind. Med *hende* er det toogtredive. Møgsækken kommer snart tilbage fra Cratch, og Flugtdræberen vil ikke vente meget længere på at blive underholdt."

„Ikke *hende*!" sagde Fremmy.

„Hende må du *aldrig* nævne!" udbrød Stooks. De så lige forskrækkede ud.

„Jeg *siger* det jo." Eye kastede sig igen hen mod tremmerne foran sin celle og begyndte at ruske i dem. Det var hans foretrukne måde at få motion på. „Hun er sund, er hun ikke? Uanset at hendes infame mor er så forpulet tudegrim, at det trodser enhver beskrivelse."

„Vent lige," sagde jeg. Jeg havde fået en grufuld tanke. „Du vil ikke fortælle mig, at hun er datter af …"

„Hana," sagde Hamey. „Som bevogter soluret og skatkammeret. Men hvis du nåede frem til soluret, må hun være begyndt at falde af på den. Det vil Flugtdræberen ikke bryde sig om."

Jeg hørte knap nok efter. Det virkede ufatteligt, at Hana skulle have en datter, primært fordi jeg var ude af stand til at forestille mig nogen have ligget med hende for at frembringe afkom.

„Er Røde Molly også … altså, en kæmpe?"

„Ikke som sin mor," sagde Ammit længere henne ad gangen. „Men stor er hun. Hun er taget til Cratchy for at besøge sin slægt. Kæmpernes land, du ved. Når hun kommer tilbage, vil hun knække dig midt over som en kvist, hvis hun får fat i dig. Men ikke mig. Jeg er hurtig. Hun er langsom. Den her kender Jackah ikke: Jeg er høj som ung og kort som gammel. Hvem er jeg?"

„Et lys," sagde Jackah. „Den kender alle da, tumpe."

Jeg begyndte at tale uden at have overvejet det på forhånd. „Her er et lys til at vise os vej. Her er en økse til at hugge hovedet af dig."

Tavshed. „Høje guder," sagde Eye så, „hvor har du dog hørt det

henne?“

„Det ved jeg ikke. Min mor plejede vist at sige det til mig, da jeg var lille.“

„Så har din mor da godt nok været sær. Lad være med at sige det igen, det er et ondt rim.“

Længere henne ad den klamme og dryppende cellegang i Nedre Maleen begyndte Dommy at hoste. Og hoste. Og hoste.

7

To eller tre dage senere – det er kun et gæt, tiden i fangekælderen flød sammen – kom Pursey ind med morgenmad til os, og denne gang *var* der virkelig tale om morgenmad; rækker af tykke pølser på snor, der blev smidt ind mellem tremmerne. Ni eller ti på hver snor. Jeg greb mine i flugten. Hamey lod sine blive liggende på det snavsede gulv, tog dem op og børstede sløvt snavset af snoren. Han betragtede dem lidt og lod dem så falde på gulvet igen. Det mindede forfærdelig meget om Radars adfærd, da hun var gammel og lige ved at dø. Han gik tilbage til sin madras, trak knæene op til brystet og vendte sig ind mod væggen. På den anden side af gangen sad Eye på hug ved tremmerne foran sin celle og spiste pølserækken fra midten af ved at bevæge hovedet frem og tilbage, som om det var en majskolbe. Hans skæg glimtede af fedt omkring munden.

„Kom nu, Hamey,“ sagde jeg. „Prøv bare at spise en enkelt.“

„Ellers smid dem herind,“ sagde Stooks.

„Vi skal nok gøre kort proces med dem,“ sagde Fremmy.

Hamey vendte sig om, satte sig op og trak sin snor med pølser op i skødet. Han kiggede over på mig. „Skal jeg?“

„Du må hellere gøre det, Nytteløs,“ sagde Eye. Han var allerede nede på to pølser, en i hver ende. „Du ved, hvad det betyder, når vi får dem her.“

Hvis der havde været nogen som helst restvarme i pølserne, var den væk nu, og de var sågar rå i midten. Jeg kom til at tænke på en historie, jeg havde læst på nettet om en mand, der var taget på hospitalet og havde klaget over mavesmerter. Røntgenbilledet havde afsløret en enorm bændelorm i hans indvolde. Af at spise råt kød, havde der stået i artiklen. Jeg prøvede at glemme det (det kan ikke rigtig lade sig gøre) og begyndte at spise. Jeg havde en klar fornemmelse af, hvad pølser til morgenmad betød: „Legetime“ var

på trapperne.

Pursey gik tilbage ad gangen. Jeg takkede ham igen. Han standsede op og gjorde tegn til mig med sin ene smeltede hånd. Jeg gik hen til tremmerne. Med en hæs hvisken fra den tåre, der nu udgjorde hans mund, sagde han: „Ikke aske år."

Jeg rystede på hovedet. „Jeg forstår ikke –"

„*Ikke* aske *år*!"

Så trak han sig væk med den tomme vogn efter sig. Døren gik i efter ham. Slåerne blev skubbet for. Jeg vendte mig om mod Hamey. Han havde fået en af pølserne ned, tog en bid af den næste, fik den i den gale hals og spyttede den ud i hånden. Han rejste sig og smed den i latrinhullet.

„Jeg ved ikke, hvad det var, han prøvede at fortælle mig," sagde jeg.

Hamey tog vores fælles blikkrus og gned det af i resterne af sin trøje, som om han polerede et æble. Så satte han sig ned på sin madras. „Kom herhen," sagde han. Han klappede på tæppet. Jeg satte mig ved siden af ham. „Sid så stille."

Han så sig omkring. Fremmy og Stooks havde trukket sig tilbage til den modsatte ende af deres elendige, lille bolig. Iota var optaget af sin sidste pølse og prøvede at få den til at vare så længe som muligt. Fra de andre celler hørtes der tyggelyde, bøvselyde og smaskelyde. Hamey nåede åbenbart frem til, at ingen holdt øje med os, bredte fingrene – for det kunne han gøre som helt menneske med hænder i stedet for luffer – og kørte dem gennem mit hår. Jeg rykkede væk.

„Næh, næh, Charlie. Sid stille."

Han borede fingrene ned i min hovedbund og trak i håret. Skyer af snavs væltede op. Jeg var egentlig ikke flov (man mister ligesom de fine fornemmelser efter at have tilbragt et par dage i et fangehul, hvor man skider og pisser i et hul i gulvet), men derfor virkede det stadig modbydeligt at skulle erkende, hvor beskidt jeg var. Jeg følte mig som Søren Bruns ven Rumle.

Hamey holdt blikkruset op, så jeg kunne se et uklart spejlbillede af mig selv. Ligesom når frisøren fremviser ens nye frisure, bortset fra at kruset her både var bulet og bøjet, så det føltes lidt som at se i et forvrængende spejl. Den ene del af mit ansigt var stort, mens den anden var lille.

„Kan du se det?"

„Se hvad?“

Han drejede kruset, og det gik op for mig, at fortil, hvor Hamey havde gnedet snavset væk, var mit hår ikke længere brunt. Det var blevet blond. Der var ikke solskin til at blege det hernede, og alligevel var det blevet blond. Jeg tog kruset og holdt det tæt op til ansigtet. Det var svært at sige med sikkerhed, men det så ud til, at mine øjne også havde ændret sig. I stedet for deres sædvanlige mørkebrune farve var de tilsyneladende blevet nøddebrune.

Hamey tog mig om nakken og trak mig helt tæt ind til sin mund. „’Ikke vaske hår,’ sagde Pursey.“

Jeg rykkede tilbage. Hamey så på mig med store øjne – lige så brune som mine egne engang. Så trak han mig ind til sig igen.

„Er du den sande prins? Som er kommet for at redde os?“

8

Før jeg kunne nå at svare, blev slåerne skudt tilbage. Men denne gang var det ikke Pursey. Det var fire natsoldater med kæppe. De to forreste med armene ud til siden, mens celledørene i begge sider knirkende gik op. „Så skal der leges!“ råbte den ene af dem med sin summende, insektlignende stemme. „Så skal alle børnene ud at lege!“

Vi gik ud af cellerne. Aaron, som ikke var med i den forhåndenværende flok bøhmænd, havde i sin tid ført mig til højre. I stedet gik vi nu til venstre, alle enogtredive på to rækker som rigtige børn på udflugt. Jeg gik bagest og havde som den eneste ikke nogen ved min side. De to andre natsoldater gik efter mig. Til at begynde med troede jeg, at de dæmpede kaglelyde, jeg hørte, nærmest som svag elektricitet, var min egen fantasi, ligesom når jeg ved tidligere lejligheder var blevet berørt af den der omsluttende kraft, der holdt de rædselsvækkende skabninger i live, men det var ikke tilfældet. Natsoldaterne var elektriske zombier. Hvilket i mine ører lød som et helvedes godt navn til et metalband.

Hamey gik ved siden af Iota, der blev ved med at skubbe til min tynde cellemakker og få ham til at snuble. Jeg havde tænkt mig at sige *Hold så op med det der,* men i stedet sagde min mund „Hold inde med det der.“

Eye så smilende tilbage på mig. „Siden hvornår er du blevet udnævnt til Gud?“

„Hold inde med det," sagde jeg. „Hvorfor driller du et medmenneske på dette nedrige sted?"

Det lød slet ikke som Charlie Reade. Drengen ved det navn var væsentlig mere tilbøjelig til at sige *Hold så op med det pis* end det, der lige var kommet ud af min mund. Men det *var* mig, og Iotas smil blev afløst af et udtryk af forundret spekulation. Han gjorde honnør på den britiske måde – en bred håndryg ind mod undersiden af panden. „Sir, javel, sir," sagde han. „Lad os se dig kommandere rundt med mig med munden fuld af jord."

Så vendte han sig om igen.

Kapitel toogtyve

Sportspladsen. Ammit. Vask. Kage. Gasblussene.

1

Vi gik op ad trapper. Selvfølgelig gjorde vi det. Når man blev holdt fanget i Det Nedre Maleen, var trapper et livsvilkår. Efter ti minutter på trapperne hev Hamey efter vejret. Eye tog fat i hans arm og slæbte ham afsted. „Bump, bump, bump, Nytteløs! Hold trit, eller far skælder ud!“

Vi nåede frem til en bred afsats med en dobbeltdør. Den ene af de to natsoldater i spidsen for den røvsyge parade bevægede

hænderne opad, og dørene åbnede sig. På den anden side var der en helt anden og renere verden: en gang med hvide fliser og højglanspolerede gasblus. Gangen skrånede svagt opad som en rampe, og mens vi gik i det uvant skarpe lys (jeg var ikke den eneste, der missede med øjnene), begyndte jeg at kunne lugte noget, jeg kendte fra utallige omklædningsrum: klor, som i blokkene i urinaler og i desinficerende fodbade.

Vidste jeg på det tidspunkt, hvad „legetime“ betød? Ja, selvfølgelig. Havde jeg forstået, hvad den såkaldte Dyst var? Også det. I cellerne var der ikke andet at lave end at spise, sove og snakke. Jeg var forsigtig med at stille spørgsmål, for jeg ville gerne opretholde indtrykket af at være fra det religiøse samfund i Ullum og lyttede derfor meget mere, end jeg talte. Ikke desto mindre blev jeg forbløffet over den opadskrånende gang, der – næsten – lignede noget fra et topmoderne og velholdt sportskompleks på en af de mange skoler, der gør meget ud af sport. Lilimar var gået fuldstændig i opløsning – det var hele Empis sgu for den sags skyld – men gangen her så fantastisk ud, og jeg havde en forestilling om, at den også førte ud til noget fantastisk. Måske endnu mere fantastisk. Jeg tog ikke fejl.

Vi kom forbi en række døre, alle med et afskærmet gasblus over. På de tre første stod der HOLD. På den næste stod der UDSTYR. På den femte stod der DOMMERE. Men da jeg kom forbi den sidste (stadig som den bageste i rækken), bemærkede jeg ud af øjenkrogen, at DOMMERE blev til et virvar af runetegn ligesom bogstaverne på Polleys kørekort, da Kellin viste mig det. Jeg drejede hovedet bagud og nåede lige akkurat at konstatere, at der nu igen stod DOMMERE, før der landede en blød kæp på min skulder. Ikke alt for hårdt, men bestemt hårdt nok til at gøre mig opmærksom.

„Videre, knægt.“

Længere fremme endte gangen i et hav af skarpt lys. Jeg fulgte efter de andre ud på et sportsanlæg … men hvilket sportsanlæg. Jeg så mig omkring som den bondeknold fra Ullum, jeg foregav at være. Jeg havde oplevet mange chok, siden jeg kom ud af korridoren mellem min egen verden og Empis, men først i dette øjeblik blev jeg ramt af fornemmelsen *det må være en drøm.*

Enorme gasblus, i de bakkelignende holdere, jeg havde set udefra, omkransede kanten på et stadion, som et baseballhold i den absolutte eliteklasse kunne have været stolt af. Lyse striber af

blåhvid ild blev skudt op mod himlen, der genspejlede dem i de allestedsnærværende skyer.

Himlen. Vi var udenfor.

Det var ovenikøbet også nat, uanset at dagen for os kun lige var ved at begynde. Det gav god mening, hvis vores skeletlignende fangevogtere ikke var i stand til at eksistere i dagslys, men det var stadig mærkeligt at konstatere, at min normale døgnrytme var blevet vendt på hovedet.

Vi gik hen ad en grussti og op på blødt, grønt græs. Jeg havde været på mange idrætsanlæg – både til baseball og football – i stil med dette, men aldrig før på et, der var fuldstændig rundt. Hvilken slags kampe var her blevet spillet? Det var ikke til at sige, men det måtte have været kolossalt populært, for det stjerneformede system af indgangsveje og tribunerne med sæder rundt om banen og helt op til stadionets cirkelrunde overkant måtte være udtryk for, at hvad det end havde været, havde det lokket mange tusind empisarianske fans til.

Lige fremme så jeg tre grønne spir strække sig op i skyerne. Til højre og venstre for mig var der stentårne. På nogle af brystværnene mellem tårnene stod der natsoldater i deres brændende blå svøb og kiggede ned på os. Da jeg i sin tid gik hen mod soluret, havde jeg kun været i stand til at se overkanten af stadionet, som lå forsænket i forhold til bagsiden af paladskomplekset.

Et sted – sikkert neden for de tre grønne glasspir – fandtes der en tronsal og de kongelige gemakker. Ligesom butikkerne langs den brede Galliens Vej måtte det være tiltænkt eliten. Jeg havde en forestilling om, at stedet her snarere havde haft betydning for folket, og kunne næsten se dem komme strømmende op ad det farverige, stjerneformede stisystem på kampdage, komme ind fra Kystby og Deesk med kurve fulde af mad, måske endda helt fra Ullum og De Grønne Øer, mens de sang deres holdsange eller råbte deres holdnavne –

En kæp ramte mig på armen, denne gang hårdere. Jeg vendte mig om og så et grinende kranium inde i en snerrende, halvt gennemsigtig kuvert af et ansigt. „Hold op med at glo omkring dig som en total idiot! Nu skal der løbes, knægt! Nu skal du have fødderne med dig!“

Iota førte vores flok ind på det cirkulære spor rundt om den cirkelformede og ufattelig grønne bane. De andre fulgte efter ham

to eller tre ad gangen. Hamey kom sidst. Det var ingen overraskelse. Over det, der måtte være fronten af banen, var der placeret en slags loge, som lignede en stor, åben stue; der manglede kun en kæmpestor lysekrone for at gøre illusionen komplet. Polstrede stole mage til dem nede foran på Guaranteed Rate Field-stadionet i Chicago omgav det, der tydeligvis var hædersplads en. Den var ikke lige så stor som Hanas trone, hvorfra hun bevogtede bagindgangen til paladset (når hun altså ikke spiste eller sov), men sædet var ekstra bredt, og armlænene skrånede udad, som om vedkommende med det privilegium at sidde der var pumpet med steroider fra røven og opad. Der sad ikke nogen lige nu, men på hver side af hædersplads en sad der en håndfuld personer i polstrede stole og så os løbe forbi. Det var hele mennesker i pænt tøj – forstået som noget andet end de laser, de fleste af os var iført. En af dem var en kvinde med ansigtet gjort blegt af noget, der vel måtte være en slags sminke. Hun var i lang kjole med flæsekrave. Hendes fingre og hårspænder glimtede af ædelsten. Alle i logen drak noget, der kunne have været øl, af høje glas. En af mændene fik øje på mig og hævede sit glas som for at skåle med mig. De udstrålede alle sammen noget, jeg ville kalde en blanding af kedsomhed og svag interesse. Jeg fattede had til dem på stedet, som kun en fange, der er blevet pisket med kæppe, kan hade en flok velklædte lediggængere uden andet at foretage sig end at sidde på deres flade og få tiden til at gå.

Stedet er ikke bygget til røvhuller som dem, tænkte jeg. *Jeg ved ikke, hvordan jeg kan være sikker på det, men det er jeg.*

En kæp kom susende og ramte denne gang bagen på mine stadig mere beskidte bukser. Det sved som ild. „Er du ikke klar over, at det er uhøfligt at stirre på dine overmænd?“

Jeg begyndte også at hade de insektlignende, summende stemmer. Det var som at skulle lytte til ikke blot en enkelt Darth Vader, men en hel deling af dem. Jeg satte farten op og overhalede Stooks. Han gav mig en empisariansk finger. Jeg gengældte opmærksomheden.

Jeg siksakkede gennem mine medfanger fra Nedre Maleen og blev belønnet med et venligt bump fra Tom og et hårdere og knap så venligt fra en svagt hjulbenet kæmpe ved navn Ammit. „Se dig for, Ully,“ sagde han. „Her er der ingen gud til at beskytte dig. Alt det har du ladt bag dig.“

Jeg lod *ham* bag mig, med glæde. Livet var tilstrækkelig elendigt

uden også at skulle have gnavne cellekammerater til at gøre det endnu værre.

Midt på banen lå der udstyr, jeg genkendte helt tilbage fra forskellige idrætsdiscipliner i football og hockey i de små klasser. Der var to rækker af noget, der lignede jernbanesveller af træ. Der var store stofposer fulde af runde buler, der kun kunne være bolde. Der var en række pæle med sækkelærred om. Oven på hver enkelt sad der et primitivt, snerrende ansigt. Empisarianske tackledukker, utvivlsomt. Der hang reb med ringe i enden ned fra en tværstang, og en stor plade var anbragt på høje bukke med en bunke halm på den ene side. Der var også en spånkurv med noget, der lignede økseskafter. De så ikke rare ud. Træner Harkness havde ganske vist udsat os for øvelser, der måske af nogle ville blive betragtet som sadistiske, men banke løs på hinanden med stave? Nej.

Jeg nåede frem i front, netop da vi kom til den del af løbebanen, der var lige ud for VIP-logen. Her nåede jeg op på siden af Iota, der løb med hovedet tilbage, brystet skudt frem og hænderne pumpende op og ned langs siden. Han behøvede kun et par håndvægte for at ligne en hvilken som helst midaldrende motionsfanatiker hjemme fra kvarteret. Og nå ja, måske en træningsdragt.

„Skal vi løbe om kap?“ spurgte jeg.

„Hvad? Så den sæk til Petra og de andre kan vædde om, hvem der vinder?“ Han pegede med tommelfingeren over på de velklædte mennesker, der hyggede sig med deres opkvikkende drinks. Der var kommet yderligere et par stykker til. Det lignede jo ved Gud nærmest et cocktailselskab. På hver side af gruppen stod der en natsoldat. „Har vi ikke allerede nok at bekymre os om?“

„Det har vi vel.“

„Hvor fanden kommer du egentlig fra, Charlie? Du er i hvert fald ikke en Ully.“

Jeg slap for at svare, da jeg så Hamey forlade banen. Han vaklede hen mod det forskellige øvelsesgrej med sænket hoved og det tynde bryst bølgende ind og ud. Mellem spånkurven med kampstave (jeg vidste ikke, hvad det ellers skulle være) og tackledukkerne med deres snerrende flade ansigter stod der et par bænke og et bord med en masse lerkrus – de var små og lignede nærmest mokkakopper. Hamey tog en, tømte den, stillede den fra sig igen og satte sig med underarmene på lårene og bøjet hoved. Bordet blev bevogtet – eller måske „tilset“ – af en natsoldat, der

kiggede på Hamey, men ikke så ud til at ville slå ham.

„Det skal du ikke prøve på," prustede Eye, „ellers pisker de dig, til blodet flyder."

„Hvordan kan *han* slippe afsted med det?"

„Fordi de ved, at han ikke kan holde til det lort her, derfor. Han er Nytteløs, ikke? Men han er hel, og uden ham er vi nede på tredive igen."

„Jeg forstår ikke … jeg mener, når først Dysten, hvis den altså nogensinde … hvordan kan de så forvente af ham at … slås, du ved."

„Det gør de heller ikke," sagde Eye, og jeg kunne mærke en sær undertone i hans stemme. Det kunne have været medfølelse. Eller måske mener jeg solidaritet. Det var ikke, fordi han kunne lide Hamey; det var mere, fordi han brød sig endnu mindre om vores situation.

„Mister du aldrig pusten, knægt? Når vi har været rundt en gang til, sidder jeg på bænken sammen med Nytteløs, og så kan de piske mig lige så meget med deres kæppe, som de vil."

Jeg overvejede at forklare ham, at jeg havde dyrket rigtig meget sport, men så ville han måske finde på at spørge hvilken slags, og jeg anede ikke engang, hvilke sportsgrene der var blevet dyrket på den store grønsvær. „Jeg holdt mig i form. I hvert fald indtil jeg kom hertil. Og du må godt kalde mig Charlie i stedet for knægt, ikke? *De* kalder os knægte."

„Så siger vi Charlie." Eye rettede en tommelfinger mod Hamey på bænken, der lignede indbegrebet af nederlag. „Den arme stodder der fylder bare en plads ud. Kanonføde."

Han sagde hverken *stodder* eller *kanonføde.* Sådan oversatte min bevidsthed bare de begreber, han brugte. „De kan godt lide at se en af kampene blive afgjort hurtigt."

Ligesom nummer et mod nummer seksten i basketballmesterskabet om foråret, tænkte jeg.

Vi nærmede os atter VIP-logen, og denne gang var det min tur til at rette tommelfingeren mod de velklædte hele mennesker, der betragtede os. Når de altså ikke talte med hinanden, for det var tydeligt at se, at konversationen betød mere for dem end de lasede tabere, der prustede og løb afsted nedenfor. Vi var blot en undskyldning for at mødes, ligesom når mænd derhjemme mødes for at se footballtræning. Bag os var der kommet større spredning

på feltet, og et par af dem – Double og en fyr ved navn Yanno – havde sluttet sig til Hamey på bænkene.

„Hvor mange af dem er der?“

„Hvad?“ Nu var Iota også begyndt at hive efter vejret. Jeg havde stadig noget at give af. „Eldens undersåtter?“ Han lagde lidt ekstra tryk på *undersåtter*, som om han satte citationstegn omkring. „Det ved jeg ikke. Tyve. Måske tredive. Måske lidt flere. Den sæk af en overdronning kommanderer rundt med dem, fordi hun er Flugtdræberens favorit.“

„Petra?“

„Jah, hende.“

„Og det er det *hele*?“

Før han kunne nå at svare, kom min gamle ven og fjende Aaron ud fra en passage under VIP-logen og viftede med sin kæp, som om han var dirigent og skulle sætte orkestret i gang med dets første nummer. „*Ind!“* råbte han. *„Alle ind!“*

Iota luntede hen mod udstyret midt på banen, og jeg fulgte efter. De fleste af fangerne prustede og hev efter luft. Jaya og Eris stod foroverbøjede med hænderne på knæene for at få vejret. Så sluttede de sig til de andre ved bordet med de små kopper. Jeg tømte en af dem. Det var mest vand, men der var også noget surt og let opkvikkende i. Selv om jeg stadig havde luft tilbage, var det, som om jeg efter at have tømt den lille kop, havde endnu mere.

Med Aaron var der nu fem natsoldater ude på banen, hvor de dannede en halvcirkel foran os. Yderligere to stod vagt omkring VIP’erne. Dem oppe på brystværnene var lette nok at tælle på grund af deres lysende blå aura: tolv. Det ville sige nitten i alt, hvilket svarede nogenlunde til det antal, som havde forfulgt Radar og mig på vej hen mod yderporten. Tyve med Kellin, som enten ikke var til stede eller så til oppe fra et af brystværnene. Var det alt? I så fald var der faktisk flere fanger end vogtere. Jeg ville ikke spørge Eye om det, for Aaron så ud til at holde øje med mig.

„Godt løb!“ sagde Stooks.

„Bedre end sex!“ sagde Fremmy.

„Undtagen med dig,“ sagde Stooks.

„Ja,“ medgav Fremmy, „jeg giver rigtig god sex.“

Jeg rakte ud efter endnu en kop, og en af vogterne rettede sin kæp mod mig. „Næh, næh, kun en per mand, knægt.“

Bortset fra at han selvfølgelig ikke sagde *en per mand.*

Derefter var der „legetime“, som overordnet set var knap så brutalt som footballtræning. I hvert fald indtil til allersidst.

Først kom boldene. Dem var der seksten af i tre sække. De lignede badebolde, men var belagt med en sølvlignende substans, der gjorde dem tunge. Jeg vidste ikke bedre, end at det *var* sølv. Jeg kunne se mit forvrængede spejlbillede i min: snavset ansigt, snavset hår. Jeg besluttede at lade være med at vaske hår, uanset hvor ulækkert det føltes. Jeg mente ikke selv at være den „sande prins, der er kommet for at redde os.“ Jeg kunne ikke engang redde mig selv, men havde heller ikke noget behov for at skille mig ud. Jeg havde set paladsets torturkammer og nærede absolut intet ønske om blive gæst i det.

Vi stillede os op på to rækker med femten i hver. Hamey var tilovers, og med hjælp fra sin kæp fik en af vogterne ham til at kaste den sekstende bold op og ned. Det gjorde Hamey så på lettere tilfældig vis. Han havde stadig ikke fået vejret efter at være gået op ad den stigende korridor og have tilbagelagt en halv omgang på løbebanen. Han bemærkede mit blik og smilede, men øjnene var fortabte. Han kunne lige så godt have haft JEG RYGER SOM DEN FØRSTE stående i panden.

Vi andre kastede de tunge bolde – på pænt over to kilo – frem og tilbage. Det var der ikke noget særligt ved, det var bare opvarmning for armene og overkroppen, men mange af mine medfanger havde tydeligvis ikke haft idrætsmæssige tilbøjeligheder i deres tidligere liv, for der blev tabt mange bolde. Jeg kom til at spekulere på, om de fleste havde været, hvad der svarede til kontorarbejdere på det sted, de kaldte Kastellet, inden Sommerfuglemonarkiet (beklager den dårlige vittighed) var blevet væltet. Nogle af dem var i god form, og enkelte kunne også bevæge sig – Eye kunne, Eris kunne også, ligesom Tom og Ammit – men resten var rimelig klodsede. Træner Harkness ville have kaldt dem limfodede (aldrig limfødder). Fremmy og Stooks var limfodede ligesom Jaya og Double. Dommy var stor, men hostede. Og så var der Hamey, der med Iotas ordvalg var nytteløs.

Jeg blev sat sammen med Iota. Han sendte en række bløde kast afsted ved at serve vores bold fra håndroden, så det gjorde jeg også. Efter et par kast hver fik vi besked på at træde et skridt tilbage. Efter omkring ti minutter blev vi beordret tilbage til løbebanen til

endnu et løb. Hamey gjorde sit bedste, men måtte hurtigt sætte farten ned til gangtempo. Denne gang nøjedes jeg med at lunte adstadigt afsted. Ammit havde ikke svært ved at indhente mig, selv om hans hjulbenede løbestil fik ham til at vippe fra side til side som en slæbebåd i moderat bølgegang. Da vi kom forbi VIP'erne, trak han til siden og bumpede ind i mig igen, bortset fra at det denne gang ikke var et bump, men snarere en god gammeldags skuldertackling. Jeg ventede det ikke og faldt omkuld. Jaya snublede over mig og faldt på knæ med et grynt. De andre trak uden om os.

Vi havde langt om længe vakt opmærksomhed hos de fine oppe i logen. De kiggede på Jaya og mig og pegede og lo på samme måde, som Andy, Bertie og jeg kunne have leet af et eller andet lagkagekomisk indslag i en film.

Jeg hjalp Jaya op. Hendes ene albue blødte. Jeg spurgte, om hun var okay. Det sagde hun ja til og løb så videre, mens en af natsoldaterne nærmede sig med hævet kæp. „Ikke noget med at røre, knægt! Næh, næh, næh!" Jeg løftede den ene hånd, til dels som tegn på at have forstået, men primært for at afværge et slag med kæppen, hvis han besluttede sig for at lange ud efter mit ansigt.

Natsoldaten trådte et skridt tilbage. Jeg indhentede Ammit. „Hvorfor gjorde du det?"

Hans svar kunne lige så godt være kommet fra en hvilken som helst af de halvhjernede alfahanner i svøb, jeg i årenes løb havde dyrket sport sammen med – og dem havde der været mange af. Hvis I selv har prøvet det, navnlig i high school, kender I det. Det er dem, som efter at være kommet i tyverne eller trediverne nøjes med at stå ved hegnet og følge med i træningen, mens de bygger deres ølmaver op og mindes fordums bedrifter. „Fordi jeg fik lyst til det."

Med andre ord havde Ammit brug for en lærestreg. Ellers ville han aldrig holde op med at bumpe og skubbe og spænde ben.

Efter en enkelt tur rundt på banen blev vi sendt hen til ringene og fik besked på at lave armbøjninger. Halvdelen af mine medfanger kunne lave fem, seks-syv af dem kunne kun lave en eller to, og selv lavede jeg tolv og var derefter dum nok til at ville blære mig. „Se så her!" sagde jeg til Eye og Hamey.

Jeg trak mig op igen og lavede en perfekt tur hele vejen rundt. Jeg var dårlig nok landet, før jeg fik et hårdt slag i nakken. Først

kom smerten, og derefter begyndte det at svie.

„Ingen opvisning!“ råbte Aaron til mig. Hans vrede fik auraen til at lyse klarere, så hans menneskeansigt – der allerede havde været spinkelt til at begynde med – nu nærmest forsvandt helt. Værd at vide: I tror måske, I vil kunne vænne jer til at være taget til fange af de levende døde, men det kommer I aldrig til. „*Ingen opvisning!* Hvis du brækker hånden eller benet, *flår* jeg dig!“

Jeg kiggede på ham fra hugsiddende stilling med læberne trukket tilbage og venstre hånd støttet mod jorden. Aaron trådte et skridt tilbage, men ikke af vagtsomhed. Han gjorde det for at få tilstrækkelig plads til at svinge sin forpulede kæp. „Vil du angribe mig? Gør det endelig! Hvis du trænger til en lærestreg, skal du nok få den!“

Jeg rystede på hovedet, så mit fedtede hår slog ind mod panden, og rejste mig meget langsomt op. Jeg var større og vejede henved halvtreds kilo mere end han – grundlæggende var han kun skind og ben – men hans aura beskyttede ham. Havde jeg lyst til at få stød? Nej.

„Undskyld,“ sagde jeg og mente et kort øjeblik at se ham blive overrasket, ligesom Pursey var blevet det, da jeg takkede ham. Han gjorde tegn til mig om at gå hen til de andre.

„*Løb!*“ råbte han til os. „*Løb, I aber!*“

Ikke aber, men noget tilsvarende. Vi løb rundt om banen (denne gang prøvede Hamey ikke engang), drak mere styrkende vand og blev så gennet hen til tackledukkerne.

Aaron trådte tilbage. En af de andre natsoldater afløste ham. „Den første, der dræber fjenden, får kage! Kage til den første dræber! Træd frem, og vælg en pæl.“

Vi var enogtredive, og der var kun tolv pæle med tackledukker. Eye greb mig om håndleddet. „Se først, hvordan det foregår,“ knurrede han.

Jeg blev overrasket over det hjælpsomme råd, men fulgte det gerne. Med udsigt til at kunne blive belønnet med kage trådte tolv af mine medfanger hurtigt frem og rørte ved en pæl med sækkelærred om. Heriblandt Eris, Fremmy og Stooks, Double og Ammit.

„Træd så *tilbage*!“

De trak sig helt tilbage til bordet.

„Og *dræb* så jeres *fjende*!“

De styrtede frem. Lidt over halvdelen af dem trak sig en smule tilbage før sammenstødet – det var ikke åbenlyst, men jeg så det. Tre af dem kolliderede frontalt med deres pæl. Eris ramte sin hårdt, men var tynd og fik kun det skulende pladehoved øverst på pælen til at ryste. Det samme skete med den anden fyr, som ikke veg tilbage. Han hed Murf. Ammits resultat var der ingen tvivl om. Pladen rev sig løs fra pælen og landede tre meter derfra.

„Kage til den!“ bekendtgjorde Aaron. „Den skal have kage!“

Tilskuerne i VIP-logen jublede under ledelse af den hvidsminkede kvinde. Ammit løftede sine knyttede næver og bukkede for dem. Jeg tror ikke, han forstod det åbenlyst sarkastiske i bifaldet. Han var, om man så må sige, ikke den skarpeste kniv eller kraftigste pære.

De første tolv blev afløst af tolv andre, men igen greb Eye mig om håndleddet og fik mig til at vente. Denne gang blev der ikke slået nogen plader af. Eye, Hamey, Jaya og jeg selv var blandt de sidste til at gøre forsøget.

„Træd *tilbage*!“

Vi adlød.

„Og *dræb* så jeres *fjende*!“

Jeg løb hen mod min pæl og sænkede højre skulder – min stærke skulder – uden overhovedet at tænke over det. Jeg var temmelig sikker på at kunne have ramt pælen hårdt nok til selv uden kampdragt at kunne have fået det hånleende pladehoved til at ryge af, men valgte at holde mig tilbage, som jeg havde set nogle af de andre gøre. Min plade rystede dårlig nok, men Iotas røg af og fløj næsten lige så langt som Ammits. Denne gang gad ingen af VIP'erne juble; de var endnu en gang optaget af indbyrdes samtale.

Aaron havde trukket sig tilbage til passagen bag VIP-logen og fik selskab af Kellin. I dag var Kommandanten ikke i smokingjakke, men derimod i stramtsiddende ridebukser og en åbenstående, hvid skjorte under sin aura. De kom hen mod os sammen, og jeg fik samme fornemmelse af *deja-vu,* som da jeg så træningsremedierne og bordet med drikkevarer. Kellin og Aaron kunne have været cheftræneren og hans assistent. Det var ikke blot et spørgsmål om at give fangerne motion, det var alvor. Der ville komme en Dyst, og jeg havde en ide om, at Kellin og Aaron var ansvarlige for at få en god forestilling ud af det.

„*Stave!*“ råbte Aaron. „*Nu stave*!“

Så begyndte alle i logen at blive opmærksomme. Selv

natsoldaterne oppe på brystværnene viste tegn på interesse.

Vi gik hen til spånkurven med kampstavene. De lignede japanske bokken-stave, bare uden håndtag – omkring en meter lange og tilspidsede i begge ender. Træet var hvidt, glat og hårdt. Asketræ, tænkte jeg. Ligesom professionelle baseballbats.

Kellin pegede på Eris. Hun trådte frem og tog en stav. Så pegede han på Hamey, og det fik hjertet til at synke en smule i brystet på mig. Han tog en stav og holdt den med en hånd om hver ende. Eris holdt kun sin i den ene ende. *Forsvar* og *angreb*, tænkte jeg. Ingen af dem så specielt begejstrede ud, men kun Hamey virkede bange. Det havde han også grund til, tænkte jeg.

„*Dræb så din fjende!*“ råbte Aaron med endnu mere summende stemme.

Eris langede ud med sin stav. Hamey parerede. Hun angreb ham fra siden, og Hamey parerede igen, men ikke særlig hårdt; hvis hun virkelig havde lagt kræfter i (det gjorde hun ikke), havde hun sikkert slået ham i jorden.

„*Gør det af med ham!*“ hvinede Kellin. „*Gør det af med ham, din nytteløse fisse, ellers gør jeg det af med dig!*“

Eris langede ud dybt nede. Denne gang gjorde Hamey intet forsøg på at parere, og hun slog benene væk under ham. Han landede i græsset med et gisp og et bump. Nu jublede alle i logen mere opstemt. Eris bukkede for dem. Jeg håbede, de var for langt væk til at kunne se afskyen i hendes øjne.

Aaron piskede Hameys bagdel og ben med sin kæp. „Op! Op, din bunke lort! Op!“

Hamey kæmpede sig op at stå. Tårerne løb ned ad kinderne på ham, og snottet hang i to striber fra næsen. Aaron løftede sin kæp for at slå ham igen, men Kellin standsede ham med en håndbevægelse. Hamey skulle forblive i ét stykke, i hvert fald til den næste konkurrence gik i gang.

Eris blev sat sammen med en ny modstander. Der blev pareret meget, men ikke slået igennem. De trådte tilbage og blev afløst af endnu et par. Sådan fortsatte det med masser af udfald og slag og parader, men ikke flere råb om at *få ham ned at ligge* eller *dræb så din fjende.* Stooks og Fremmy fik dog pisk af en af natsoldaterne for at være dovne. At dømme efter deres reaktion var det næppe første gang.

Eye kæmpede mod Tom og Bernt mod Bult, og til sidst var der

kun mig og Ammit tilbage. Jeg gættede på, at Aaron havde set Ammit skuldertackle mig på løbebanen og planlagt det sådan. Eller måske havde Kellin set det derfra, hvor han havde befundet sig, før han kom ud på banen.

„Stave!“ råbte Aaron. Gud, hvor jeg dog hadede den summende stemme. „Jer to! Stave! Lad os så se, hvad I kan!“

Ammit holdt sin i den ene ende: angreb. Han smilede. Jeg holdt min i begge ender hen over kroppen for at parere. I hvert fald til at begynde med. Ammit havde prøvet det før og ventede ikke at få problemer med den nye dreng i klassen. Det havde han måske ret i. Det ville han måske heller ikke. Det måtte vise sig.

„*Dræb jeres fjende!*“ Denne gang råbte Kellin det.

Ammit kastede sig uden tøven over mig, rokkede fra side til side på sine krumme ben i et håb om at klemme mig inde mellem bordet med drikkevarer og kurven med kampstavene, som de tidligere deltagere havde lagt tilbage efter at have kæmpet. Han løftede sin stav og lod den falde. Der var ingen tøven i slaget; han gik efter at give mig hjernerystelse, eller det der var værre. Det gav en vis mening at sætte mig helt ud af spillet. Han ville muligvis blive straffet, men til gengæld ville antallet i fangekælderen igen komme ned på tredive, så Dysten ville blive udsat, indtil det blev muligt at finde to hele personer til. Måske ville han ligefrem have opfattet det som at tage en for holdet, men det troede jeg nu ikke. Uanset årsagen havde Ammit besluttet sig for ikke at kunne lide mig.

Jeg gik halvvejs i knæ og løftede min stav. Han ramte staven i stedet for mit hoved. Jeg kom op at stå, skubbede hans stav til side og pressede ham baglæns. Jeg kunne høre spredt bifald fra VIP-logen. Jeg kom væk fra kurven og bordet, gik tæt på ham og tvang ham ud i det fri, hvor jeg kunne udnytte at være hurtigere. Det var ganske vist ikke alverden, men med sine krumme ben var Ammit heller ikke selv nogen mynde.

Først langede han ud efter min venstre side og så efter den højre. Efter at have fået bevægelsesfriheden tilbage havde jeg let nok ved at parere. Desuden var jeg vred. Meget. Vred på samme måde som over for Christopher Polley, da jeg brækkede hans ene hånd, tævede ham og derefter brækkede den anden. Som jeg havde været vred på min far, da han gemte sig i sprut efter min mors død. Far selv lod jeg være og beklagede mig ikke (ret meget) over hans drikkeri, men lod min vrede komme til udtryk på andre måder. Nogle af dem har

jeg fortalt jer om, og andre er jeg stadig for flov til at fortælle om.

Vi gik rundt i en cirkel ude på græsset, mens vi trådte frem og tilbage, undveg og fintede. Fangerne så tavse til. Kellin, Aaron og de andre natsoldater betragtede os også. I VIP-logen var cocktail-snakken ophørt. Ammit var begyndt at trække vejret tungt og var ikke længere helt så hurtig med staven. Han smilede heller ikke længere, og det var godt.

„Kom så," sagde jeg. „Kom an, dit nytteløse røvhul. Lad os se, hvad du kan."

Han styrtede frem med staven over hovedet. Jeg lod min ene hånd glide ned ad min stav og hamrede den ene ende i maven på ham lige over skridtet. Hans slag landede på min skulder og gjorde den følelsesløs. Men jeg trak mig ikke tilbage. Jeg lod min stav falde, rakte på tværs med venstre hånd og tog hans stav fra ham. Jeg slog ham på låret med den, trak mig tilbage og ramte ham på hoften og fik i den grad mine egne hofter med i bevægelsen, nærmest som om jeg prøvede at slå en bold direkte ud til højre på banen.

Ammit skreg af smerte. „Nok! Jeg siger nok!"

Jeg var pisseligeglad med, hvad han sagde. Jeg slog ud igen og ramte ham på armen. Han vendte sig om og begyndte at løbe, men havde ikke mere luft tilbage. Og var hjulbenet. Jeg så over på Kellin, der trak på skuldrene og slog ud med hånden mod min tidligere fjende som for at sige *det bestemmer du selv.* Sådan opfattede jeg det i hvert fald. Jeg satte efter Ammit. Jeg kunne fortælle jer, at jeg tænkte på skuldertacklingen, og på hvordan alle i logen havde leet, da jeg faldt. Jeg kunne fortælle jer, at jeg tænkte på, hvordan Jaya var snublet over mig og faldet. Jeg kunne endda fortælle jer, at jeg blot sikrede mig, at ingen andre fandt på at komme på tværs af den nye dreng. Det havde bare ikke været sandt. Ingen af de andre havde vist den ringeste modvilje mod mig undtagen måske Eye, og det var før, han lærte mig en smule at kende.

Jeg ville bare smadre ham.

Jeg ramte ham to gange i røven, gode hårde slag. Det andet fik ham til at falde på knæ. „Nok! Nok! *Jeg siger nok!"*

Jeg løftede staven op over hovedet, men inden jeg kunne nå at lade den falde, greb Kommandanten fat i min albue. Det var den samme rædselsfulde følelse af at strejfe en højspændingsledning og

få alle kræfter drænet ud af mig. Hvis han holdt fast, ville jeg være gået i sort ligesom ved yderporten, men han slap igen.

„Det er nok."

Mine hænder åbnede sig, og jeg lod staven falde. Så faldt jeg ned på det ene knæ. VIP'erne klappede og jublede. Det svimlede for mine øjne, men jeg så dog en høj fyr med et ar på kinden, der hviskede noget til den hvidsminkede kvinde og holdt afslappet om hendes ene bryst imens.

„Op med dig, Charlie."

Det lykkedes mig lige akkurat. Kellin nikkede til Aaron.

„Legetimen er slut," sagde Aaron. „Drik noget mere, alle sammen."

Jeg skal ikke kunne tale på de andres vegne, men jeg havde i hvert fald brug for det.

3

Vogterne førte os hen til et af holdrummene. I forhold til den standard, jeg var vant til, var det stort og luksuriøst. Der var elpærer i loftet, men de var åbenbart ikke koblet til den faldefærdige generator, og lokalet blev i stedet oplyst af flere gasblus. Gulvet og væggene var beklædt med hvide fliser, fuldstændig pletfrie, i hvert fald indtil vi kom vadende ind med alt vores snavs … samt diverse blodpletter fra stavkampene. Stedet blev sikkert holdt rent af gråsyge, tænkte jeg, selv om der ikke var nogen at se. Der var en rende med rindende vand til at pisse i, og det gjorde flere af mændene. I hver ende var der porcelænssæder med huller i midten. De måtte vel være til kvinderne, selv om hverken Jaya eller Eris gjorde brug af dem. De tog overdelene af ligesom mændene, uden synlige tegn på blufærdighed. Jaya havde fået flere slag af kampstavene, og hendes ribben var fulde af blå mærker.

I den ene side af lokalet var der trælukafer, hvor holdene engang måtte have anbragt deres udstyr (vi havde selvfølgelig ikke noget at anbringe). I den anden ende var der en lang hylde med spande til at vaske sig ved. Der flød en klud rundt i hver af dem. Der var ingen sæbe.

Jeg trak trøjen af og ømmede mig over de forskellige skrammer og mærker – hovedsagelig på grund af slag fra kæppene. Det værste

var nederst på ryggen. Jeg kunne ikke se det, men dog mærke blodet, der nu var begyndt at størkne og blive klistret.

Flere var allerede henne ved spandene og i gang med at vaske overkroppen, og nogle få havde også smidt bukserne for at vaske resten. Lige den del af soigneringen foretrak jeg at springe over, men det var interessant at konstatere, at man i Empis ligesom i Frankrig (hvis man skal tro sangen) ikke bruger underbukser.

Ammit kom humpende hen mod mig. Vores vogtere var ikke gået ind sammen med os, så hvis han ville have revanche, var der ikke nogen til at standse det. Det havde jeg ikke noget problem med. Jeg bøjede mig forover, med nøgen overkrop og stadig med flere dages snavs (på det tidspunkt måske også flere ugers) og knyttede næverne. Så skete der noget forbløffende. Eye, Fremmy, Stooks og Hamey stillede sig på række foran mig med ansigterne mod Ammit.

Den hjulbenede mand sænkede hovedet og satte håndroden til panden, som om han havde hovedpine. „Næh, næh. Jeg troede det ikke, men nu gør jeg. *Måske* gør jeg. Er du virkelig –“

Iota trådte frem og satte hånden for Ammits mund, før han kunne nå at tale færdig. Med den anden hånd pegede han på et rør, der måske var kommet varme ud af, dengang stadionet – og byen, det tjente – havde været i fuld gang. Ammit fulgte hans blik og nikkede. Tydeligvis med betragtelige smerter knælede han foran mig og satte igen hånden til panden.

„Undskyld, Charlie.“

Jeg åbnede munden for at sige *det er i orden*, men i stedet blev det til: „Undskyldningen er accepteret. Du kan rejse dig, Ammit.“

Nu så de alle sammen på mig, og enkelte af dem (dog ikke Iota, ikke på det tidspunkt) havde også sat hånden til panden. De kunne ikke alle sammen have hovedpine, så det måtte være en hilsen. De troede på noget fuldstændig latterligt. Og dog –

„Vask dig, Charlie,“ sagde Gully. Han pegede på en af spandene. Af grunde jeg ikke forstod, gik Eris ned i knæ og på den måde videre forbi hylden, mens hun kørte hænderne langs undersiden af den. „Kom bare. Se at blive ren.“

„Også håret,“ sagde Eye. Og da jeg tøvede, tilføjede han: „Det gør ikke noget. De har brug for at se det. Det har jeg også.“ Så tilføjede han: „Jeg undskylder for at have sagt det med at fylde jord i munden på dig.“

Jeg forklarede ham, at jeg ikke var blevet krænket, men så ingen

grund til at tilføje, at jeg havde hørt masser af beskidt snak i mit liv. Det var ikke bare typisk for sportsfolk, det var typisk for drenge.

Jeg gik hen til en af spandene og vred kluden op. Jeg vaskede mig i ansigtet, på halsen, under armene og på maven. Jeg var nærmest i pinagtig grad bevidst om, at jeg vaskede mig med publikum på. Da jeg havde klaret alt det, jeg selv kunne nå, gav Jaya mig besked på at vende mig om. Det gjorde jeg så, hvorefter hun vaskede mig på ryggen. Hun gik forsigtigt frem omkring flængen, hvor Aaron havde slået mig for at føre mig frem i ringene, men ikke desto mindre krympede jeg mig.

„Næh, næh," sagde hun. Hun sagde det blidt. „Stå stille, Charlie. Jeg er nødt til at få snavset ud af såret, så der ikke går betændelse i det."

Da hun var færdig, pegede hun på en af de spande, der endnu ikke var blevet brugt. Så aede hun mig på håret, men et øjeblik efter trak hun hånden til sig, som om hun havde rørt ved noget varmt.

Jeg så over på Iota for at være helt sikker. Han nikkede. Uden yderligere formaliteter greb jeg spanden og tømte den over hovedet. Vandet var koldt nok til at få mig til at gispe, men det føltes samtidig godt. Jeg kørte hænderne gennem håret og fik et læs gammelt snavs og fedt ud. Vandet under mine fødder blev beskidt. Jeg glattede håret med fingrene så godt som muligt. *Det er ved at blive langt,* tænkte jeg. *Jeg ligner sikkert en hippie.*

De stirrede på mig alle tredive. Nogle af dem vitterlig med åben mund. Alle med store øjne. Eye satte hånden til panden og knælede. De andre fulgte trop. At sige, at jeg var lamslået, er slet ikke dækkende.

„Rejs jer," sagde jeg. „Jeg er ikke den, I tror."

Jeg var bare ikke selv helt sikker på, at det passede.

De kom op at stå. Eye gik hen til mig tog fat i en hårlok, der var faldet ned over øret. Han hev i det – av – og viste mig sin hånd. Selv i våd tilstand lyste hårlokken op i skæret fra gasblussene. Næsten lige så skinnende som mr. Bowditchs guldkugler.

„Hvad med mine øjne?" spurgte jeg. „Hvilken farve er mine øjne?"

Iota klemte øjnene sammen og stillede sig helt tæt på mig. „De er stadig lysebrune. Men de kan være ved at ændre sig. Du bliver nødt til at holde blikket sænket så meget som muligt."

„Det foretrækker røvhullerne alligevel også," sagde Stooks.

„De *elsker* det," tilføjede Fremmy.

„De kan når som helst komme og hente os," sagde Eris. „Lad mig … undskyld, prins Charlie, men jeg er nødt til –"

„Det må du ikke kalde ham!" sagde Tom. „Aldrig nogensinde! Vil du have ham dræbt? Charlie, altid bare Charlie for pokker!"

„Jeg beklager," hviskede hun, „og beklager at måtte gøre det her, men jeg er nødt til det."

Hun havde samlet en masse sort stads inde under hylden – en blanding af gammelt fedt og snavs.

„Bøj dig ned mod mig. Du er meget høj."

Selvfølgelig er jeg det, tænkte jeg. *Høj, hvid, nu blond og måske også alt for snart blåøjet. En flot prins hentet lige ud af en Disney-tegnefilm.* Ikke at jeg følte mig spor flot overhovedet, og i øvrigt var det fuldstændig absurd alt sammen. Hvilken Disney-prins havde nogensinde smurt lort på en forrude eller sprængt en postkasse i luften med en rørbombe?

Jeg bøjede mig ned. Ganske blidt kørte hun fingrene gennem mit hår for atter at gøre det beskidt og mørkt. Jeg vil ikke påstå, at følelsen af hendes fingre mod min hovedbund ikke fik det til at kildre svagt i mig. At dømme efter farven i Eris' kinder var jeg ikke ene om det.

Der blev hamret på døren. „Legetimen er slut!" råbte en natsoldat. „Kom ud! Tjep, tjep! Jeg siger det ikke igen, unger!"

Eris trådte et skridt tilbage. Hun så op på mig og derefter over på Eye, Jaya og Hamey.

„Nu er han vist i orden," sagde Jaya sagte. Det håbede jeg. Jeg havde intet ønske om at besøge Kommandantens gemakker igen.

Eller torturkammeret. Hvis jeg blev ført derhen, ville jeg blive afkrævet at fortælle alt … og i sidste ende komme til det. Først hvor jeg kom fra. Hvem der havde hjulpet mig undervejs, og hvor de boede. Og så hvem mine medfanger troede, jeg var. *Hvad* de troede, jeg var.

Deres forpulede frelser.

4

Vi kom tilbage til Nedre Maleen. Med udstrakte arme fik natsoldaterne celledørene til at smække i. Fint lille nummer. Jeg

gad vide, hvad de ellers kunne. Ud over at give elektriske stød efter behag altså.

Hamey kiggede på mig med store øjne henne fra sin del af cellen – så langt væk fra mig som muligt. Jeg bad ham holde op med at kigge, det gjorde mig nervøs. „Det undskylder jeg, pr – Charlie."

„Du bliver nødt til at anstrenge dig noget mere," sagde jeg. „Lov mig det."

„Det lover jeg."

„Og du skal også anstrenge dig lidt mere for at holde dine spekulationer for dig selv."

„Jeg har ikke fortalt nogen om min mistanke."

Jeg så mig over skulderen, kunne se Fremmy og Stooks stå side ved side og kigge på os inde fra deres celle og forstod, hvordan rygtet havde bredt sig. Nogle historier er (som I sikkert udmærket selv ved) for gode til ikke at lade gå videre.

Jeg var stadig ved at få rede på mine forskellige ømme og smertende steder, da de fire bolte blev slået fra. Pursey kom ind med et stort stykke kage på et metalfad. *Chokoladekage*, så det ud til. Min mave skreg. Han bar det hen ad gangen til den celle, Ammit delte med Gully.

Ammit stak en hånd ud mellem tremmerne og brækkede et velvoksent stykke af. Han stak det i munden og sagde så (med åbenlys beklagelse): „Giv resten til Charlie. Han tævede mig med staven. Tævede løs på mig som på et rødhåret stedbarn."

Sådan sagde han ikke; men sådan hørte jeg det. Min mor plejede at sige sådan efter at have spillet rommy med sin veninde Hedda. Nogle gange tævede Hedda løs på hende som et rødhåret stedbarn, nogle gange som et lejet muldyr og nogle gange som en stortromme. Nogle udtryk glemmer man bare aldrig.

Pursey gik samme vej tilbage, stadig med kagestykket på fadet, men nu uden Ammits velvoksne bid af det. Sultne blikke fulgte ham. Kagestykket var så stort, at Pursey var nødt til at holde fadet på højkant for at få det ind mellem tremmerne. Jeg holdt stykket ind mod fadet for at forhindre det i at falde på gulvet og slikkede så glasuren af. Gud, hvor smagte det godt – jeg kan stadig smage det.

Jeg begyndte at spise (og lovede mig selv at gemme noget til Hamey og måske en smule til de to komikere inde ved siden af), men tøvede så. Pursey stod stadig uden for cellen. Da han bemærkede mit blik, satte han sin stakkels smeltede håndrod op til

den grå pande.

Og knælede.

5

Jeg faldt i søvn og drømte om Radar.

Hun travede afsted ad Kongerigets Vej i retning af lagerbygningen, hvor vi havde overnattet på vej ind i byen. Nu og da standsede hun op, kiggede efter mig og peb. En gang var hun lige ved at vende om og gå tilbage, men fortsatte så alligevel. *God hund,* tænkte jeg. *Se at komme i sikkerhed, hvis du kan.*

Månerne kom til syne mellem skyerne. Ulvene begyndt omgående at hyle. Radar satte i løb. Hylene blev kraftigere og kom tættere på. I drømmen kunne jeg se lave skygger snige sig afsted på begge sider af Kongerigets Vej. Skyggerne havde røde øjne. *Det er her, drømmen bliver til et mareridt,* tænkte jeg og beordrede mig selv til at vågne. Jeg havde ikke lyst til at se et ulvekobbel – *to* kobler, et på hver side – springe frem fra gaderne og gyderne i de ødelagte forstæder og angribe min ven.

Drømmen forsvandt. Jeg kunne høre Hamey klage sig. Inde ved siden af mumlede Fremmy og Stooks sammen. Før jeg var kommet helt tilbage til virkeligheden, skete der noget vidunderligt. En sky mørkere end natten kom svævende i retning af Radar. Da den passerede månerne, blev den til kniplinger. Det var monarkerne. De burde slet ikke flyve om natten, de burde have siddet og hvilet sig, men sådan er det i drømme. Skyen nåede frem til min hund og holdt sig svævende få meter over hende, mens hun løb. Nogle af dem fløj faktisk ned på hendes hoved, ryg og nu atter kraftige bagben, mens vingerne langsomt åbnede og lukkede sig. Ulvene holdt op med at hyle, og jeg vågnede.

Hamey sad på hug over latrinhullet i hjørnet med de lasede bukser nede om anklerne. Han holdt sig på maven.

„Luk, gider du lige?“ råbte Eye ovre fra sin side ad gangen. „Nogle af os prøver altså at sove.“

„Luk selv,“ råbte jeg tilbage, men sagte. Jeg gik hen til Hamey. „Hvor slemt er det?“

„Næh, næh, ikke særlig slemt.“ Hans svedige ansigt fortalte noget andet. Pludselig lød der en eksplosion af en prut og et plop. „I guder, det var bedre. Det var meget bedre.“

Stanken var forfærdelig, men jeg tog fat i hans arm, så han ikke faldt om, mens han hev resterne af sine knæbukser op.

„Åh dog, hvem er død?“ spurgte Fremmy.

„Hameys røvhul er vist langt om længe faldet ud,“ tilføjede Stooks.

„Stop så,“ sagde jeg. „Begge to. Sygdom er ikke noget at spøge med.“

De klappede i med det samme. Stooks begyndte at sætte hånden til panden.

„Næh, næh,“ sagde jeg (når man sidder i fængsel, fanger man hurtigt jargonen). „Ikke det der. Aldrig nogensinde.“

Jeg hjalp Hamey tilbage til hans madras. Han var bleg og hærget i ansigtet. Det var grotesk at forestille sig ham kæmpe mod nogen i en såkaldt Dyst, selv Dommy med de dårlige lunger.

Nej, det var ikke det rigtige ord. Rædselsvækkende. Som at sætte en papegøje til at slås mod en rottweiler.

„Jeg kan ikke holde mad i mig. Som sagt. Engang var jeg stærk og arbejdede tolv timer om dagen på savværket i Brookey, nogle gange fjorten, uden nogensinde at bede om en ekstra pause. Så … jeg ved ikke, hvad der skete. Svampe? Næh, nok ikke. En slem bakterie af en slags, sikkert. Nu kan jeg slet ikke holde mad i mig. Til at begynde med var det ikke så slemt. Nu er det. Ved du, hvad jeg håber på?“

Jeg rystede på hovedet.

„At der kommer en Dyst, og at jeg i hvert fald klarer mig så langt. Så kan jeg dø i det fri, og ikke fordi min mave revner, mens jeg prøver at skide inde i den her elendige, forpulede celle!“

„Var det herinde, du blev syg?“

Det regnede jeg med – giftige svampe ville enten have slået ham ihjel hurtigt, eller også ville han på et tidspunkt have fået det bedre. Desuden var Nedre Maleen ikke ligefrem, hvad man ville kalde et sterilt miljø. Men Hamey rystede på hovedet. „På vej fra Kastellet, tror jeg. Efter at gråsygen var kommet. Nogle gange tænker jeg ligefrem, at gråsygen havde været bedre.“

„Hvor længe siden er det?“

Han rystede på hovedet. „Det ved jeg ikke. Flere år. Nogle gange synes jeg nærmest at kunne mærke bakterien summe rundt nede i mig.“ Han gned på sin slappe mave. „Summe rundt og æde mig lidt efter lidt. Tage sig god tid og gøre det langsomt. *La-angsomt.*“

Han tørrede sved af ansigtet.

„Da de satte mig og Jackah herind, var der kun fem.“ Han pegede hen ad gangen i retning af den celle, Jackah delte med Bernd. „Med Jackah og mig blev det syv. Tallet stiger … nogle gange dør der en, og så falder det … men det stiger altid igen. Nu er der enogtredive. Bult var her før mig, han har nok været her længst … af dem, der stadig er i live … og han sagde, at Flugtdræberen ville have fireogtres. Det gav flere konkurrencer! Mere blod og hjernemasse på græsset! Kellin … det må det have været … fik ham overbevist om, at så mange hele ville han aldrig få, og så hellere nøjes med toogtredive. Eye siger, at hvis der ikke snart er toogtredive, vil Flugtdræberen sætte Røde Molly ind i stedet for at gemme hende til sidst.“

Så meget havde jeg allerede fundet ud af. Og selv om jeg aldrig havde set Røde Molly, var jeg bange for hende, af den grund, at jeg *havde* set hendes mor. Der var imidlertid noget andet, jeg endnu ikke havde fundet ud af. Jeg bøjede mig helt ned over Hamey. „Elden er Flugtdræberen.“

„Det kalder de ham.“

„Har han også et andet navn? Er han Gogmagog?“

Netop der opdagede jeg den store afstand – kløften, afgrunden – mellem eventyrlig magi som solure med evnen til at skrue tiden tilbage og så det egentlig overnaturlige. For *noget hørte det.*

Gasblussene, som ellers bare havde flakket som sædvanlig og ikke givet ret meget lys, udsendte pludselig klare blå stråler, der badede Nedre Maleen i et skærende hvidt lys. Der lød frygtsomme og overraskede råb fra nogle af cellerne. Jeg så Iota stå ved tremmedøren med den ene hånd for øjnene. Det varede kun ganske få sekunder, men jeg kunne mærke stengulvet under mig løfte sig og falde tilbage. Klippestøv dalede ned fra loftet. Væggene klagede sig. Det var, som om blot det at høre navnet havde fået vores fængsel til at råbe op.

Nej.

Ikke *som om.*

Det *havde* råbt op.

Så var det forbi.

Hamey lagde sin ene tynde arm så stramt om halsen på mig, at jeg næsten ikke kunne få vejret. „*Sig aldrig det navn!“* hviskede han ind i mit øre. „*Vil du da vække det, som sover i Den Mørke Brønd?“*

Kapitel treogtyve

Tempus est Umbra in Mente. Tåget historie. Cla.
En note. Stiklinge.

1

Det første år på Hillview havde jeg latin på begynderniveau. Jeg valgte det, fordi det virkede sejt at lære et dødt sprog, og fordi min far fortalte mig, at min mor havde haft det på samme skole hos den samme lærer, miss Young. Min mor havde syntes, hun var fin, sagde han. Da det blev min tur, var miss Young – som ud over latin også

underviste i fransk, ikke længere ung, men stadig fin. Vi var kun otte på holdet, men på andet år blev der ikke undervist i latin for viderekomne, fordi miss Young gik på pension, og HHS skar ned på sprogundervisningen.

I den første time spurgte miss Young, om vi kendte nogen latinske vendinger. Carla Johansson rakte hånden op og sagde *carpe diem*, der betød grib dagen. Der var ikke andre bud, så jeg rakte selv hånden op og foreslog en, jeg havde hørt fra min onkel Bob, som regel når han skulle se at komme videre: *tempus fugit*, det vil sige tiden flyver. Miss Young nikkede, og da der derefter slet ikke var flere bud, lærte hun os et par stykker til som for eksempel *ad hoc, de facto* og *bona fide*. Efter timen bad hun mig blive et øjeblik og sagde, at hun sagtens kunne huske min mor og var ked af, at jeg havde mistet hende så tidligt. Jeg takkede hende. Uden tårer, ikke efter seks år, men med en klump i halsen.

„*Tempus fugit* er en af de gode," sagde hun, „men som alle, der har prøvet at vente på noget, ved, er det ikke altid, at tiden flyver. *Tempus est umbra in mente,* er efter min mening bedre. Groft oversat betyder det, at tiden er en skygge i sindet.

Det tænkte jeg tit på i Nedre Maleen. Eftersom vi var spærret inde under jorden, lod det sig kun gøre at skelne nat fra dag ved, at når det var lyst – lyst *et eller andet sted*, ikke i vores strenge tugthus – kom natsoldaterne knap så tit, og når de gjorde, var deres blå aura mindre udtalt, ligesom deres menneskeansigter trådte stærkere frem. Det var hovedsagelig triste ansigter. Trætte. Udslidte. Jeg overvejede, om de pågældende skabninger, dengang de stadig var mennesker, mon havde indgået en slags djævlepagt, som de fortrød nu, hvor det var for sent at råbe *nok*. Måske ikke Aaron og et par stykker til og så afgjort heller ikke Kommandanten, men de andre? Måske. Eller måske så jeg bare det, jeg gerne ville se.

Den første uge i fangekælderen mente jeg nok at holde nogenlunde styr på tiden, men derefter mistede jeg overblikket. Jeg husker det, som at vi blev ført op til „legetime" på stadionet hver femte eller sjette dag, men som regel var det kun træning uden afsluttende blodsudgydelse. Den eneste undtagelse var, da Yanno (jeg beklager at blive ved med at overdænge jer med navne, men I må huske på, at der ud over mig var yderligere tredive fanger dernede), langede ud efter Eris med sin kampstav. Hun nåede at dukke sig. Han ramte helt ved siden af og rev skulderen af led. Det overraskede mig ikke. Som de fleste andre af mine medfanger havde

Yanno aldrig været, hvad man kunne kalde Dwayne Johnson-typen, og var heller ikke ligefrem kommet i bedre form af at være låst inde i en celle det meste af tiden. Selv sørgede jeg for at motionere inde i cellen, men det var der ikke ret mange af de andre, der gjorde.

Da vi kom tilbage til holdrummet, sørgede en anden fange ved navn Freed for at ordne Yannos skulder. Han gav Yan besked på at stå stille, greb fat i hans albue og hev til. Jeg kunne høre smældet, da Yannos skulder kom på plads igen.

„Det var godt klaret," sagde jeg, mens vi blev eskorteret tilbage til Maleen.

Freed trak på skuldrene. „Jeg har været læge. I Kastellet. For mange år siden."

Han sagde bare ikke *år.* Jeg er udmærket klar over, at jeg har sagt det tidligere, det er I også med på, men jeg har brug for at forklare – eller i hvert fald prøve på at forklare – hvorfor tingene aldrig helt faldt på plads i min bevidsthed. Jeg hørte det altid som *år,* men når jeg stillede spørgsmål om Empis, og ordet blev anvendt, syntes forskellige personer at tillægge det forskellig betydning. Som ugerne (også det ord anvendt med forbehold) gik, begyndte jeg at få en vis forestilling om Empis' historie, men aldrig som en sammenhængende tidslinje.

Til fars møder i AA blev nytilkomne rådet til at tage ulden ud af ørerne og i stedet stikke den i munden – lær at lytte for at kunne lytte og lære, siger de. Indimellem stillede jeg spørgsmål, men som regel foretrak jeg at holde ørerne åbne og munden lukket. De snakkede (for meget; andet var der ikke at lave), de diskuterede, hvornår et eller andet var sket (eller om det overhovedet var sket), og de fortalte historier, som de selv havde fået fortalt af deres forældre og bedsteforældre. Der begyndte at danne sig et billede, som ganske vist var uklart, men som dog var bedre end ingenting.

Engang for længe siden havde monarkiet været et *rigtigt* monarki med en rigtig hær, og der kan også sagtens have været en flåde. Vel lidt ligesom England i sin tid med James, Charles og Henry med alle konerne. De gamle konger i Empis – om der nogensinde havde siddet en kvinde på tronen, skal jeg ikke kunne sige, det er en af de mange ting, jeg aldrig fandt ud af – blev angivelig udvalgt af guderne. De havde uindskrænket magt. De blev nærmest selv anset for guder og kan også sagtens have været det. Når der fandtes havfruer og kæmper i landet, er det vel ikke særlig svært at tro, at

konger (og måske deres familiemedlemmer) kunne lette fra jorden, få fjender til at falde døde om ved at se hvast på dem eller helbrede sygdom ved håndspålæggelse?

På et tidspunkt overtog slægten Gallien regeringsmagten. Ifølge mine medfanger var det – som I sikkert allerede har gættet – *mange år siden.* Men som tiden gik, selv gætter jeg på måske fem-seks generationer, begyndte slægten Gallien at miste grebet. I perioden umiddelbart før gråsygen var Empis kun et monarki af navn, hvor kongefamilien stadig spillede en stor rolle, men ikke længere var enerådende. Tag bare Kastellet. Ifølge doktor Freed blev det drevet af De Syvs Råd, hvor rådsmedlemmerne var på valg. Han talte om Kastellet som en stor og betydningsfuld by, men for mig at høre lød det mere som en lille og velhavende by, der levede af handlen mellem Kystby og Lilimar. Måske var det nogenlunde det samme med andre byer eller grevskaber som Deesk og Ullum (i hvert fald før Ullum blev grebet af religiøst vanvid), hver med sit eget speciale og indbyggerne optaget af deres eget.

Fangerne, som for de flestes vedkommende blev mine venner – om end det blev kompliceret af deres overbevisning om, at jeg var eller kunne være en slags magisk prins – vidste ikke ret meget om Lilimar og paladset, ikke fordi det havde været specielt hemmeligt, men fordi de havde haft deres egen tilværelse og hjemby at tænke på. De betalte skat til kong Jan (som Double vitterlig troede hed kong Yam ligesom rodfrugten), for de opkrævede beløb var ikke urimelige, og hæren – som på det tidspunkt var stærkt reduceret og omdøbt til Garden – tog sig af vejene og broerne. Skatten finansierede også nogle folk, som Tom kaldte ridefogeder, og Ammit kaldte værnsmænd (det var de ord, jeg hørte). Endelig betalte indbyggerne i Empis skat, fordi Jan var – *ta-da!* – konge, og folk har det med at adlyde traditionen. De har sikkert brokket sig lidt, sådan som folk altid gør over skat, for så at glemme det igen, indtil det endnu en gang blev tid til den empisarianske pendant til at indsende selvangivelse.

Hvad så med magien, spørger I? Soluret? Natsoldaterne? Bygninger, som nogle gange tilsyneladende ændrede form? Det tog de for givet. Hvis I synes, det lyder mærkeligt, så forestil jer en tidsrejsende fra 1910 komme til 2010 og møde en verden, hvor folk flyver rundt på himlen i kæmpestore metalfugle og kører i biler med en hastighed på over hundrede halvtreds kilometer i timen. Hvor alle går rundt med kraftige computere i lommerne. Eller forestil jer

en person, der kun har set nogle få sort-hvide stumfilm, blive anbragt på forreste række i en IMAX-biograf for at se *Avatar* i 3-D.

Man vænner sig til det utrolige, sådan er det bare. Havfruer og IMAX, kæmper og mobiltelefoner. Hvis det er til stede i ens verden, lever man med det. Det er da vidunderligt, ikke? Men på den anden side er det også ganske forfærdeligt. Lyder Gogmagog skræmmende? Vores egen verden rummer et lager af atomvåben med mulighed for at udslette sig selv, og hvis det ikke er sort magi, ved jeg ikke, hvad det er.

2

Kongerne i Empis kom og gik. Måske blev de mumificerede lig af slægten Gallien opbevaret i en af de enorme, grå bygninger, Radar og jeg var kommet forbi, da vi fulgte mr. Bowditchs initialer hen mod soluret. Kong Jan blev salvet med de traditionelle ritualer. Ifølge Bult involverede det også et helligt guldbæger.

Jackah insisterede på, at Jan havde været gift med dronning Clara eller måske Kara, men de fleste andre insisterede på, at hun havde heddet Cora, og at hun og Jan havde været grandfætter og grandkusine eller noget i den retning. Ingen af mine medfanger var åbenbart helt sikre på, hvor mange børn de havde fået, for nogle sagde fire, andre sagde otte, og Ammit svor på ti. „De må have kneppet som kongelige kaniner," sagde han. Ifølge hvad jeg selv havde hørt fra en vis prinsesses hest, tog de alle sammen fejl – der havde været syv. Fem piger og to drenge. Og selv om historien stadig var frustrerende uklar, var det her, den set med mine øjne for alvor begyndte at blive interessant.

Kong Jan blev syg. Hans søn Robert, der både var den ældste af de to sønner og altid havde været den foretrukne, stod klar i kulissen og var parat til at drikke af det hellige bæger. (Som jeg forestillede mig havde indgraverede sommerfugle rundt langs kanten). Elden, hans lillebror, var stort set blevet glemt … af alle andre end Leah, som forgudede ham.

„Han skal have været en hæslig, halt stodder," sagde Dommy en nat. „Med hele to klumpfødder."

„Og med vorter, har jeg hørt," sagde Ocka.

„Pukkelrygget," sagde Fremmy.

„Puklen sad i nakken, har jeg hørt," sagde Stooks.

Det var interessant og sågar oplysende for mig at høre dem tale om Elden – den hæslige, halte og halvglemte prins – og Flugtdræberen som to forskellige personer. Eller som en larve, der forvandler sig til en sommerfugl. En del af Garden havde også forvandlet sig, gættede jeg på. Til natsoldaterne.

Elden var misundelig på sin bror, og misundelsen udviklede sig til had. Det var de tilsyneladende alle sammen enige om, og hvorfor ikke? Det var en klassisk historie om rivaliserende søskende, der ville have passet ind i et hvilket som helst eventyr. Vist er gode historier ikke altid sande, eller ikke helt igennem sande, men det her lød nu sandsynligt nok, menneskets natur taget i betragtning. Elden besluttede at tilrane sig kongeværdigheden, enten med magt eller med list, og hævne sig på sin familie. Hvis Empis som helhed kom til at lide under det, måtte det nu engang være sådan.

Kom gråsygen før eller efter, at Elden blev til Flugtdræberen? Nogle af mine medfanger sagde før, men selv tror jeg snarere, det har været senere. Jeg tror, han på en eller anden måde udløste den. Til gengæld er jeg helt sikker på, hvordan han fik sit nye navn.

„Der var sommerfugle overalt i Empis," sagde doktor Freed. „De dækkede himlen."

Det var efter den træning, hvor han satte Yannons skulder på plads. Vi var på vej tilbage til fangekælderen og gik ved siden af hinanden. Lægen talte sagte, næsten hviskende. Det var lettere at tale på vej ned ad trappen, og da vi var udmattede, gik det langsomt. Hans ord fik mig til at tænke på dengang, hvor himlen i det amerikanske Midtvesten havde været dækket af vandreduer. Altså indtil de blev udryddet. Men hvem ville finde på at jage monarksommerfugle?

„Kunne man spise dem?" spurgte jeg. Det var trods alt det, der var forklaringen på vandreduernes skæbne, de havde været billig mad på farten.

Han fnøs hånligt. „Monarker er giftige, Charlie. Hvis du spiser en, slipper du måske med urolig mave. Hvis du spiser en håndfuld, kan du dø af det. De var som sagt overalt, men i særdeleshed i Lilimar og forstæderne omkring den."

Sagde han *forstæder* eller *småbyer*? Det kom ud på et.

„Folk dyrkede silkeplanter i deres haver til larverne og blomster, som sommerfuglene kunne suge nektar fra, når de kom ud af deres puppe. De bragte riget held, mente man."

Jeg tænkte på alle de vanhelligede statuer, jeg havde set – hvor udbredte vinger var blevet hamret i småstykker.

„Det siges, at da Eldens familie var blevet dræbt, og kun han selv var tilbage, gik han gennem gaderne i rød kåbe med hvid hermelinskrave og slægten Galliens gyldne krone på hovedet. Himlen var som sædvanlig mørk af monarker. Men hver gang Elden løftede hånden, faldt flere tusind af dem døde ned fra himlen. Da folk flygtede fra byen – nogle få blev der, betalte beskyttelsespenge og svor ham troskab – løb de gennem bunker af døde sommerfugle. Bunkerne inden for bymuren skal have været tre meter høje. Millioner af døde monarker, hvis stærke farver falmer og bliver grå."

„Hvor hæsligt," sagde jeg. Vi var næsten tilbage. „Tror du selv på det?"

„Jeg ved, at de også døde i Kastellet. Jeg så dem selv falde ned fra himlen. Andre kan fortælle dig den samme historie." Han kørte en hånd hen over øjnene og så op på mig. „Jeg ville give meget for at se en sommerfugl, når vi er ude på sportspladsen. Bare en enkelt. Men de er vel alle sammen væk nu."

„Nej," sagde jeg. „Jeg har set dem. I massevis."

Han tog mig i armen med et overraskende stærkt greb af en lille mand at være – om end jeg ikke, såfremt Dysten blev til noget, forventede at se lægen holde meget længere end Hamey. „Er det sandt? Sværger du på det?"

„Ja."

„Ved din mor!"

En af vagterne kiggede tilbage, rynkede panden og gjorde en truende bevægelse med sin kæp, før han atter vendte sig om.

„Ved min mor," sagde jeg med sagte stemme.

Monarkerne var ikke væk, og det var slægten Gallien heller ikke – i hvert fald ikke alle sammen. De var blevet forbandet af den kraft, der nu havde taget bolig i Elden – og havde reduceret de nærmeste forstæder til ruiner, gik jeg ud fra – men de var i live. Det fortalte jeg dog ikke til Freed. Det kunne være blevet farligt for os begge.

Jeg tænkte på Woodys historie om, hvordan Hana havde jaget resterne af hans familie ud til byporten og slået hovedet af Woodys nevø Aloysius. „Hvornår kom Hana så? *Hvorfor* kom hun, hvis kæmperne ellers bor oppe nordpå?"

Han rystede på hovedet. „Det ved jeg ikke.“

Jeg tænkte, at Hana måske havde været på besøg hos familien hjemme i Cratchy, da mr. Bowditch sidste gang var på ekspedition efter guld, men det var ikke til at afgøre. Han var død, og Empis' historie er som sagt svær at få rede på.

Om natten lå jeg vågen længe. Jeg tænkte hverken på Empis, sommerfuglene eller Flugtdræberen, jeg tænkte på min far. Jeg savnede ham og var urolig for ham. Måske troede han allerede, at jeg var lige så død som min mor.

3

Tiden flød ubemærket og uvilkårligt afsted. Selv om jeg ikke var helt klar over hvorfor, blev jeg ved med at samle mine små stumper oplysninger sammen. Da vi en dag kom tilbage fra en lidt mere anstrengende træning end sædvanligt, befandt der sig en skægget mand i Iotas celle, som var langt større end både mig, Dommy og Iota. Han var iført mudrede shorts og en lige så mudret stribet skjorte, hvor de afskårne ærmer afslørede massive overarmsmuskler. Han sad på hug henne i hjørnet med knæene oppe om ørerne, så langt væk fra det blå væsen i cellen som muligt – det blå væsen var Kommandanten.

Kellin løftede hånden. Hans gestus virkede nærmest henkastet, men de to natsoldater i spidsen for os standsede omgående og stod ret. Vi standsede alle sammen. Den dag gik Jaya ved siden af mig og lod sin hånd glide ind i min. Den var meget kold.

Kellin kom ud fra Eyes celle og betragtede os. „Kære venner, I skal møde jeres nye bofælle. Han hedder Cla. Han blev fundet på bredden af Remlasøen, efter at hans lille båd sprang læk. Han var lige ved at drukne, ikke også, Cla?“

Cla sagde ikke noget og så bare på Kellin.

„Svar mig!“

„Jo. Jeg var lige ved at drukne.“

„Prøv igen. Og tiltal mig Kommandant.“

„Jo, Kommandant. Jeg var lige ved at drukne.“

Kellin vendte sig om mod os igen. „Men han blev reddet, kære venner, og som I utvivlsomt kan se, er der ikke en eneste grå plet på ham overhovedet. Kun snavs.“ Kellin fnisede. Det var en hæslig lyd. Jayas hånd holdt fastere om min. „Som I givetvis ved, plejer vi ikke

at bruge præsentationer her i Nedre Maleen, men jeg mente nok, at min nye ven Cla havde fortjent det, da han er vores gæst nummer toogtredive. Er det ikke vidunderligt?“

Ingen sagde noget.

Kellin pegede først på en af natsoldaterne i spidsen for vores ulykkelige optog og derefter på Bernd, som stod forrest sammen med Ammit. Natsoldaten slog Bernd over nakken med sin kæp. Bernd skreg, faldt på knæ og lukkede hånden over det piblende blod. Kellin bøjede sig ned mod ham.

„Hvad hedder du? Jeg vil ikke undskylde at have glemt det. I er jo så mange.“

„Bernd,“ fremstammede han. „Bernd fra Kastel–“

„Der findes ikke noget sted ved navn Kastellet,“ sagde Kellin. „Hverken nu eller nogensinde igen. Det rækker med Bernd. Fortæl mig så, Bernd fra Slet Intet Sted, om det ikke også er vidunderligt, at kong Elden, Flugtdræberen, nu har toogtredive? Svar mig højt og tydeligt!“

„Jo,“ sagde Bernd. Der sivede blod ud mellem hans fingre.

„Jo, *hvad*?“ Og derefter, som om et lille barn skulle lære at læse: „Vid … vid vid … vid ? Kom så, højt og tydeligt!“

„Vidunderligt,“ sagde Bernd og kiggede ned på de våde sten i gangen.

„Kvinde!“ sagde Kellin. „Dig, Erin! Er det Erin?“

„Ja, Storfyrste,“ sagde Eris. Hun skulle ikke nyde noget af at rette ham.

„Er det ikke vidunderligt, at Cla har sluttet sig til os?“

„Jo, Storfyrste.“

„Hvor vidunderligt?“

„Meget vidunderligt, Storfyrste.“

„Er det din kusse eller dit røvhul, der stinker, Erin?“

Eris fortrak ikke en mine, men hendes øjne glødede. Hun var klog nok til at slå blikket ned. „Sikkert begge dele, Kommandant.“

„Ja, det tror jeg også. Nu dig – Iota. Kom herhen.“

Eye trådte frem, næsten helt hen til det beskyttende blå skær omkring Kellin.

„Er du glad for at have fået en cellekammerat?“

„Ja, Kommandant.“

„Er det vid … vid …?“ Kellin viftede med en hvid hånd, og det

gik op for mig, at han var glad. Nej, ikke bare glad, men helt på månen af glæde. Eller *månerne,* vores opholdssted taget i betragtning. Og hvorfor ikke? Han var blevet sat til at samle et hold, og det var nu lykkedes. Det gik også op for mig, hvor meget jeg hadede ham. Jeg hadede også Flugtdræberen uden overhovedet at have set ham.

„Vidunderligt."

Kellin rakte langsomt hånden frem mod Iota, der prøvede at blive stående, men uvilkårligt rykkede tilbage, da hånden var få centimeter fra hans ansigt. Jeg kunne høre luften knitre og så Eyes hår stritte som reaktion på den kraft, der holdt Kellin i live.

„Vidunderligt hvad, Iota?"

„Vidunderligt, Kommandant."

Så var Kellin færdig med at more sig. Han gik utålmodigt ind imellem os. Vi prøvede at komme væk, men nogle var ikke tilstrækkelig hurtige og blev ramt af hans aura. De faldt på knæ, nogle blev tavse, og andre klynkede af smerte. Jeg skubbede Jaya til side, men fik i stedet selv en arm ind i det blå hylster omkring ham, og den gloende smerte løb helt op til skulderen og blokerede samtlige muskler. Der gik to lange minutter, før de atter løsnede sig.

De burde sætte de gråsyge slaver fri og lade den kraft her drive den gamle generator, tænkte jeg.

I døråbningen vendte Kellin sig om mod os og sluttede af med at trampe i gulvet som en anden prøjsisk eksercersergent. „Hør så efter, kære venner. Fraregnet et par landflygtige uden betydning og et par bortrømte hele, som kan være stukket af i begyndelsen af Flugtdræberens regeringsperiode, er I nu de sidste af kongeligt blod, det udvandede afkom af slyngler, skurke og voldtægtsmænd. I vil stå til rådighed for Flugtdræberen, og det vil ske snart. Legetimen er forbi. Når I næste gang træder ud på Eldens Arena, tidligere Monarkernes Arena, bliver det til første runde af Dysten."

„Hvad med ham, Storfyrste?" spurgte jeg og pegede med min stadig fungerende arm på Cla. „Får han ikke mulighed for at træne?"

Kellin sendte mig et smalt smil. Bag hans blik kunne jeg se de tomme øjenhuler i kraniet. „*Du* bliver hans træning, knægt. Han overlevede Remlasøen og vil også overleve dig. Se bare på hans størrelse! Næh, næh, når vi når til anden runde, kommer du ikke til at være blandt deltagerne, min obsternasige ven, og jeg skal være

den første til at glædes over at være sluppet af med dig.“

Med disse beroligende ord gik han.

4

Om aftenen var der bøf på menuen. Det var der næsten altid efter „legetime“. Pursey kørte hen ad gangen med sin vogn og smed det halvrå kød ind i cellerne – seksten celler, nu alle med to fanger i hver. Igen løftede Pursey sin misdannede hånd op til panden, da han smed mit ind til mig. Selv om hans gestus var hurtig og flygtig, var den ikke til at tage fejl af. Cla greb sin luns i luften, satte sig hen i hjørnet med det halvrå kød i hænderne og gnavede det i sig i store bidder. *Sikke store tænder du har, Cla,* tænkte jeg.

Hamey spiste et par symbolske bidder af sit og prøvede så at give mig det. Jeg afslog. „Du kan godt få mere ned end som så.“

„Hvorfor skulle jeg?“ spurgte han. „Hvorfor spise, få mavekrampe og så alligevel dø?“

Jeg forlod mig på min fars tillærte visdom. „En dag ad gangen.“ Som om der overhovedet var dage i Maleen, men han spiste dog et par bidder til for at gøre mig glad. Jeg var trods alt den lovede prins, den sagnomspundne skikkelse. Også selv om det eneste magiske ved mig havde med mystiske forandringer af hår og øjenfarve at gøre, og den magi havde jeg hverken kontrol over eller brug for.

Eye spurgte Cla om det med at have været lige ved at drukne. Cla svarede ikke. Fremmy og Stooks ville have at vide, hvor han kom fra og havde været på vej hen – var der en sikker havn et eller andet sted. Cla svarede ikke. Gully ville vide, hvor længe han havde været på flugt. Cla svarede ikke. Han spiste sit kød og tørrede de fedtede fingre af i sin stribede trøje.

„Du siger ikke så meget uden Kommandanten foran dig, hvad?“ spurgte Double. Han stod ved tremmerne i cellen, som han delte med Bernd, et par numre fra min. Han stod med sit sidste stykke bøf – som jeg vidste, han ville gemme til senere, hvis nu han vågnede om natten. Rutinerne i et fængsel er triste, men enkle.

Cla svarede henne fra sit hjørne uden hverken at rejse sig eller se op. „Hvorfor skulle jeg tale med nogen, som snart er døde? Jeg kan forstå, der snart skal være kappestrid. Udmærket. Den vinder jeg. Hvis der er en gevinst, tager jeg den og drager videre.“

Vi reagerede med lamslået tavshed.

„Han forstår det ikke," sagde Fremmy til sidst.

„Han er blevet fejlinformeret," sagde Stooks. „Eller måske havde han stadig vand i ørerne og hørte ikke særlig godt."

Iota øste vand op fra deres spand, drak det og sprang så op mod tremmerne i den celle, der indtil i dag kun havde haft en enkelt beboer, spændte musklerne og rystede som sædvanlig i tremmerne, slap dem igen og vendte sig om mod den enorme kleppert i hjørnet.

„Nu skal jeg sige dig noget, Cla," sagde han. „For*cla*re, som man kalder det. Dysten er en turnering. I slægten Galliens tid blev der ofte holdt sådanne turneringer i Monarkernes Arena, og folk kom i tusindvis for at overvære dem. De kom alle mulige steder fra, selv kæmper fra Cratchy, siges det. Deltagerne var som regel medlemmer af Garden, om end almindelige mennesker også kunne deltage, hvis de ville have afprøvet hårdheden af deres kranier. Der flød blod, og deltagerne blev ofte båret bevidstløse ud fra pladsen, men det her skal være den gamle udgave fra længe før slægten Galliens tid, dengang Lilimar kun var en landsby og ikke meget større end Deesk."

Noget af det havde jeg hørt før, men selv efter mange lange dage og uger ikke det hele. Jeg lyttede godt efter. Det gjorde de andre også, for vi under streng tugt talte sjældent om Dysten. Emnet var tabu, ligesom jeg forestillede mig, at den elektriske stol engang havde været, og dødssprøjten er det i dag.

„Seksten af os skal kæmpe mod de andre seksten. Til døden. Uden pardon og uden nåde. Hvis man nægter at kæmpe, havner man på pinebænken eller i jomfruen eller bliver trukket ud som skumfiduser på stejlen. Er du med?"

Cla blev siddende i sit hjørne og så ud til at tænke sig om. „Jeg kan slås," sagde han til sidst.

Eye nikkede. „Ja, det ser du ud til, når du ikke lige står over for Kommandanten eller kaster søvand op. De seksten kæmper så igen, indtil der kun er otte tilbage. De otte kæmper igen, til der kun er fire. Fire bliver til to."

Cla nikkede. „En af dem vil være mig. Og når den anden ligger død for fødderne af mig, gør jeg krav på min gevinst."

„Ja, det gør du," sagde Hamey. Han havde rejst sig og stillet sig hen ved siden af mig. „I gamle dage var gevinsten en pose guld og efter sigende livslang fritagelse for at betale kongen skat. Men det

var i gamle dage. *Din* gevinst bliver at skulle kæmpe mod Røde Molly. Hun er en kæmpe og for stor til den særlige loge, som Flugtdræberens røvslikkere sidder i, men jeg har tit set hende stå under den. Du er stor, næsten syv fod, vil jeg tro, men den røde sæk er endnu større."

„Hun ikke fange mig," sagde Dash. „Hun langsom. Jeg hurtig. De ikke kalde mig Dash uden grund."

Ingen fandt på at sige det indlysende: at uanset om skravlede Dash var hurtig eller ej, ville han være væk, længe før nogen blev stillet over for Røde Molly.

Cla blev siddende og tænkte situationen igennem. Til sidste rejste han sig, mens hans store knæ knagede som brændeknuder på et bål, og gik hen til drikkespanden. „Hende slår jeg også," sagde han. „Lige til hjernen kommer ud af munden på hende."

„Lad os så sige det," sagde jeg.

Han vendte sig om mod mig.

„Du vil stadig ikke være færdig. Selv om du dræber datteren – du er næppe i stand til det, men lad os nu bare sige det – vil du ikke have en chance mod hendes mor. Jeg har set hende. Hun er sgu den rene Godzilla."

Det var selvfølgelig ikke det ord, der kom ud af min mund, men hvad jeg end sagde, lød der mumlende tilslutning fra de andre celler.

„I er alle sammen blevet tævet sønder og sammen, indtil I er bange for jeres egen skygge," sagde Cla og glemte muligvis, at da Kellin gav ham besked på at tiltale sig Kommandant, havde han omgående gjort det. Men Kellin og de andre natsoldater var selvfølgelig også noget andet. De havde deres aura. Jeg tænkte på, hvordan mine muskler var stivnet, da Kellin rørte ved mig.

Cla løftede spanden med drikkevand. Iota tog fat i hans enorme arm. „Næh, næh! Brug bægret, tumpe! Pursey kommer ikke igen med vandvognen før –"

Jeg havde aldrig før set så stor en mand som Cla bevæge sig så hurtigt, ikke engang når ESPN viste gamle optagelser af Shaquille O'Neal, da han spillede collegebasketball for LSU – og selv med en højde på to meter og seksten og en vægt på op mod hundrede og halvtreds kilo havde Shaq bevæget sig suverænt.

Spanden befandt sig i skrå stilling ud for Clas mund. Et øjeblik efter, eller sådan føltes det i hvert fald, faldt den raslende på gulvet,

mens vandet løb ud. Cla vendte sig om for at se efter den. Eye var nede på cellegulvet og støttede sig med den ene hånd. Den anden var oppe ved halsen. Øjnene stod ud af deres huler. Han kunne ikke få vejret. Cla bøjede sig ned efter spanden og samlede den op.

„Hvis du har dræbt ham, kommer du til at betale dyrt for det," sagde Yanno. „Så bliver der ikke nogen Dyst," tilføjede han med umiskendelig lettelse.

„Jo, der gør," sagde Hamey dystert. „Flugtdræberen vil ikke vente. Så overtager Rød Molly bare Eyes plads."

Men Eye var ikke død. Til sidst kom han på benene, vaklede hen til sin madras og lagde sig. De næste to dage kunne han kun hviske. Indtil Clas ankomst havde han været den største og stærkeste af os; den, som man ville have forventet at se stå oprejst, når den blodige turnering kendt som Dysten sluttede, og alligevel havde jeg ikke så meget som set det slag på struben, der havde fældet ham.

Hvem var tiltænkt at skulle stå over for en mand med de evner i første runde af konkurrencen?

Den ære ville ifølge Kellin tilfalde mig.

5

Jeg drømte tit om Radar, men natten efter at Cla havde fældet Iota, drømte jeg om prinsesse Leah. Hun var i en rød empirekjole og tætsiddende korsage. Under kjolekanten tittede et par røde sko i samme farve med diamantbesatte spænder frem. Hendes hår var sat op med en avanceret perlekæde. På brystet havde hun et guldsmykke i form af en sommerfugl. Jeg sad ved siden af hende og var ikke iført resterne af det tøj, jeg havde haft på, da jeg kom til Empis med min syge og døende hund, men et mørkt sæt med hvid skjorte. Sættet var af fløjl. Skjorten var af silke. På fødderne havde jeg ruskindsstøvler med ombuk – den slags støvler som Dumas' musketerer kunne have været iført på en af Howard Pyles illustrationer. Utvivlsomt fra Doras samling. Falada græssede roligt i nærheden, mens Leahs gråhudede tjenestepige var ved at strigle den med en børste.

Leah og jeg holdt hinanden i hånden og betragtede vores spejlbilleder i et bassin. Mit hår var langt og gyldent. Mine få bumser var væk. Jeg var flot, og Leah var smuk, i særdeleshed fordi hendes mund var vendt tilbage. Hendes buede læber dannede et

lille smil. Hun havde smilehuller i mundvigene, men ingen spor efter et sår. Hvis drømmen varede ved, ville jeg snart kysse de røde læber. Selv i drømmen var jeg ikke i tvivl om, hvad det var, nemlig slutscenen i en Disney-tegnefilm. Når som helst ville et blad fra en blomst falde ned i bassinet, sætte vandet i bevægelse og få vores spejlbilleder til at vibrere, mens den genforenede prins og prinsesse mødtes til svulmende musik. Intet mørke ville få lov til at beskæmme den perfekt lykkelige slutning.

Der var kun en enkelt ting, der var malplaceret. I skødet på sin røde kjole havde prinsesse Leah en lilla hårtørrer. Selv om jeg kun var syv, da min mor døde, kendte jeg den udmærket. Alle hendes praktiske ting, også den, havde min far ladet gå til genbrug med den begrundelse, at hver gang han så på det, han kaldte hendes „kvindeting", knuste det hans hjerte på ny. Jeg havde ingen problemer med, at han gav det meste af det væk, men nøjedes med at spørge, om jeg måtte beholde hendes duftpose med fyrrenåle og hendes håndspejl. Det havde far til gengæld ikke noget problem med. De lå stadig på min kommode derhjemme.

Mor havde kaldt sin hårtørrer Den Lille Dødsstrålepistol.

Jeg åbnede munden for at spørge Leah, hvorfor hun sad med min mors hårtørrer, men inden jeg kunne nå at gøre det, sagde hende tjenestepige: *„Hjælp hende."*

„Jeg ved ikke hvordan," sagde jeg.

Leah smilede med sin nye og perfekte mund. Hun aede mig på kinden. „Du er hurtigere, end du tror, prins Charlie."

Jeg begyndte at forklare hende, at jeg ikke var spor hurtig, og at det netop var derfor, jeg spillede i forsvaret til football og på første base til baseball. Vist havde jeg udvist en vis hurtighed i halloween-kampen mod Stanford Prep, men det havde været en kortvarig og adrenalindrevet undtagelse. Men før jeg kunne nå at sige noget, blev jeg ramt i ansigtet af et eller andet og vågnede med et sæt.

Det var endnu et stykke bøf – denne gang lille og ikke meget mere end en stump. Pursey sjoskede hen ad gangen og smed yderligere et par småstykker ind i de andre celler. „Ester, ester." Hvilket vel måtte være hans bedste bud på at sige *rester*.

Hamey snorkede løs, udmattet efter „legetime" og hans sædvanlige kamp efter aftensmaden for at få tømt tarmene. Jeg tog mit lille stykke bøf, satte mig med ryggen til cellevæggen og bed i det. Noget knitrede under mine fortænder. Jeg så efter og fik øje på

et stykke papir, der ikke var meget større end strimlen fra en lykkekage, her var det blot stukket ind i en sprække i kødet. Jeg pillede det ud. Med en dannet persons nydelige skråskrift stod der:

Jeg vil forsøge at hjælpe dig, min prins. Der findes en vej ud fra Dommerrummet. Det er farligt. Tilintetgør dette, hvis du værdsætter mit liv. Til tjeneste, PERCIVAL.

Percival, tænkte jeg. *Ikke Pursey, men Percival. Ikke en grå slave, men et rigtigt menneske med et rigtigt navn.*

Jeg slugte sedlen.

6

Næste dag fik vi pølser til morgenmad. Vi var alle sammen klar over, hvad det betød. Hamey så på mig med fortvivlelse i blikket og et smil om munden. „I det mindste er jeg nu færdig med at have mavekrampe. Ikke flere anstrengelser for at skide. Vil du have dem?“

Jeg ville egentlig ikke, men tog alligevel hans fire pølser i håb om at få lidt ekstra energi ud af dem. De lagde sig i min mave som bly. Fra cellen på den anden side af gangen så Cla på mig. Nej, det er forkert. Han nidstirrede mig. Iota trak på skuldrene som for at sige *hvad skal man stille op?* Jeg gengældte hans gestus. Ja, netop.

Vi ventede. Vi havde ingen mulighed for at holde øje med tiden, men den gik under alle omstændigheder langsommere. Fremmy og Stooks sad ved siden af hinanden inde i deres celle. „Når bare de ikke sætter os over for hinanden, gamle ven, bare ikke det,“ sagde Fremmy.

Det ville de nu nok, tænkte jeg. Fordi det var grusomt. Lige der tog jeg i det mindste fejl.

Netop som jeg var begyndt at tro, at det alligevel ikke ville blive i dag, dukkede fire natsoldater op med Aaron i spidsen. Han var altid på banen under „legetimen“ og viftede med sin kæp som en anden dirigentpind, men det var hans første besøg i Nedre Maleen, siden han førte mig op til Kommandanten. Og forbi torturkammeret, selvfølgelig.

Celledørene gik raslende op på deres rustne skinner. „Ud! Ud, børnlille! En god dag for halvdelen af jer og en skidt dag for resten!“

Vi trådte ud af cellerne … alle undtagen en spinkel, tyndhåret

mand ved navn Hatcha. „Jeg vil helst ikke," sagde han. „Jeg er syg."

En af natsoldaterne begyndte at gå hen mod ham, men Aaron vinkede ham væk. Han stillede sig hen i døren til den celle, Hatcha delte med en langt større mand ved navn Quilly, som var fra Deesk. Selv om Quilly rykkede baglæns, nåede Aarons aura at strejfe ham. Quilly udstødte et svagt skrig og tog sig til armen.

„Du er Hatcha, fra det der engang blev kaldt Kastellet, ikke sandt?"

Hatcha nikkede mistrøstigt.

„Og du føler dig syg. Måske på grund af pølserne?"

„Det er muligt," sagde Hatcha uden at se op fra den skælvende knude, der var hans foldede hænder. „Måske."

„Ikke desto mindre kan jeg se, at du har spist alt andet end snorene."

Hatcha sagde ikke noget.

„Hør så efter, knægt. Det er enten Dysten eller jomfruen. Jeg vil selv skulle tage mig af dit besøg hos damen, og det vil komme til at vare længe. Jeg vil lukke døren langsomt. Du vil mærke spidserne røre ved dine øjenlåg … helt blidt, du ved … før de trænger igennem. Og din mave! Den er ikke lige så blød som øjnene, men blød nok. Resterne af pølserne vil sive ud, mens du skriger. Lyder det måske særlig festligt?"

Hatcha vaklede jamrende ud af cellen.

„Fremragende! Så er vi der alle sammen!" råbte Aaron. „Afsted til legene med os. Hop, børnlille! Afsted, afsted, afsted! Det bliver simpelthen så sjovt."

Vi begyndte at gå.

På vejen op, som vi havde gået så mange gange før – men hidtil uden bevidstheden om, at kun halvdelen af os ville vende tilbage – tænkte jeg på min drøm. På Leah der sagde *du er hurtigere, end du tror, prins Charlie.*

Jeg følte mig ikke spor hurtig.

7

I stedet for at gå direkte ud på banen blev vi gennet ind i det holdrum, vi tidligere havde brugt efter træning. Denne gang var Kommandanten vendt tilbage og så strålende ud i en gallauniform,

der under hans aura lod til at være blåsort. I dagens anledning var han fuldt opladt. Jeg spekulerede på, hvor energien til at drive den slags auraer kom fra, men lige den dag forekom sådanne spørgsmål ikke særlig vigtige.

På hylden, hvor der tidligere havde stået enogtredive spande til afvaskning efter „legetime," stod der nu kun seksten, fordi kun seksten af os ville få brug for at gøre os i stand efter dagens festivitas. Foran hylden stod der et stativ med en stor plakat med ordene **DYSTEN FØRSTE RUNDE**. Under overskriften var holdopstillingen anført. Jeg husker den udmærket og tror, at man i en så gruopvækkende situation enten vil huske alt – eller ingenting overhovedet. Jeg beklager at slå om mig med endnu flere navne, om ikke af andre grunde, så fordi mine fængselskammerater har fortjent at blive husket, det være sig nok så flygtigt.

„Her kan I se slagplanen," sagde Kellin. „Jeg forventer at se jer alle sammen give Hans Majestæt Elden en god forestilling. Er det forstået?"

Ingen svarede.

„I kan komme til at stå over for en, I anser for en ven, men venskab spiller ikke længere nogen rolle. Hver eneste kamp er til døden. *Til døden.* At fælde modstanderen uden at slå ham ihjel vil kun medføre en langt mere smertefuld død for jer begge. Er det forstået?"

Cla svarede. „Jep." Han så på mig imens og kørte tommelfingeren hen over sin enorme hals. Og smilede.

„Første blok er lige straks. Hold jer parat."

Så gik han. De andre natsoldater fulgte efter ham. Vi betragtede skiltet uden at sige noget.

DYSTEN FØRSTE RUNDE

Første blok
Fremmy mod Murf
Jaya mod Hamey
Ammit mod Wale

Anden blok
Yanno mod Freed
Jackah mod Iota

Mesel mod Sam

Tredje blok
Tom mod Bult
Dommy mod Cammit
Bendo mod Dash

MIDDAGSPAUSE

Fjerde blok
Double mod Evah
Stooks mod Hatcha
Pag mod Quilly

Femte blok
Bernd mod Gully
Hilt mod Ocka
Erls mod Viz

Sjette blok
Cla mod Charlie

Jeg havde set lignende opstillinger før, og ikke kun i tv, når collegeturneringerne blev annonceret, men også med egne øjne, når kampene til Babe Ruth-turneringen i Arcadia hvert forår blev annonceret på plakater på samtlige deltageres baner. Det var mærkeligt nok i sig selv, men det mest surrealistiske element var dog det ene ord i midten: MIDDAGSPAUSE. Flugtdræberen og hans følge ville se ni fanger blive dræbt i kamp … og derefter nyde en bid mad.

„Hvad vil der ske, hvis vi alle sammen nægter?“ spurgte Ammit i et eftertænksomt tonefald, jeg ikke ville have ventet fra en fyr, der så ud til engang at have tjent til dagen og vejen ved at sko heste. Og slå dem i jorden, hvis de ikke ville samarbejde. „Jeg spørger bare.“

Ocka, en stor nærsynet fyr, lo højt. „Tænker du på at gå i strejke? Ligesom møllerne gjorde på min fars tid? Og snyde Flugtdræberen for dagens underholdning? Så vil jeg nok hellere leve til i morgen end at tilbringe resten af i dag med at skrige i smerte, ellers tak.“

Og Ocka ville formodentlig være i live i morgen, tænkte jeg, set i lyset af, at han skulle kæmpe mod den lille, magre Hilt, der var lam

i hoften. Ocka ville muligvis falde i anden runde, men hvis han vandt i dag, ville han stadig være i live og kunne vaske sig bagefter og få noget at spise i aften. Jeg så mig omkring og kunne i mange af de andre ansigter fornemme det samme regnestykke blive udført. Dog ikke i Hameys. Efter blot et enkelt blik på tavlen var han gået hen til en bænk og havde sat sig med bøjet hoved. Jeg hadede at se ham have det sådan, men hadede endnu mere dem, der havde bragt os i denne grusomme situation.

Jeg så atter på tavlen. Jeg havde forventet at se, at Fremmy skulle kæmpe mod Stooks og de to kvinder, Jaya og Eris, mod hinanden – kvindekamp; kunne det blive mere underholdende? Men nej. Der så ikke ud til at være nogen bagtanker med kombinationerne. De kunne lige så godt være trukket op af en hat. Altså undtagen den allersidste. Med kun os to ude på banen, dagens store finale.

Cla mod Charlie.

Kapitel fireogtyve

Første runde. Sidste blok. Min prins.
„Hvad synes *du*?“

1

Jaya satte sig hen på bænken ved siden af Hamey og tog hans hånd. Den blev liggende slap i hendes. „Jeg har ikke lyst til det her.“

„Jeg ved det,“ sagde Hamey uden at se på hende. „Det gør ikke noget.“

„Måske vinder du over mig. Jeg er ikke stærk, ved du – ikke

ligesom Eris.“

„Måske.“

Døren gik op, og to natsoldater kom ind. De virkede så spændte, som levende lig nu kan, og deres auraer pulserede, som om de døde hjerter inde i dem stadig slog.

„Første blok! Afsted, afsted! I må ikke lade Hans Majestæt vente, børnlille! Han har indtaget sin plads!“

Til at begynde med var der ingen af dem, der bevægede sig, og et kort øjeblik var jeg lige ved at tro, at Ammits strejke ville blive til virkelighed … i hvert fald indtil jeg kom til at tænke på følgerne for de strejkende. Efter igen at have set på tavlen, for at være helt sikre, på at et eller andet mirakel ikke havde ændret opstillingen, rejste de første seks sig: Fremmy og Murf, Ammit og en lav trind fyr ved navn Wale, Hamey og Jaya. Hun holdt ham i hånden på vej ud og trak sig ud til siden for at undgå auraen fra den nærmeste natsoldat.

Dengang slægten Gallien herskede, ville vi andre have hørt forventningsfuld jubel fra et tætpakket stadion, når deltagerne kom ud. Jeg lyttede godt efter og mente at kunne opfange et svagt bifald, men det kan lige så godt have været min fantasi. Var det sikkert. For tribunerne rundt om Eldens Arena (tidligere Monarkernes Arena) var stort set tomme. Drengen, jeg mødte på min vej hertil, havde haft ret: Lilimar var en hjemsøgt by, hvor kun de døde, de levende døde og enkelte røvslikkere stadig var tilbage.

Ingen sommerfugle her.

Havde det ikke været for natsoldaterne, havde det måske kunnet lade sig gøre at flygte, tænkte jeg. Så kom jeg i tanke om, at der også var et par kæmper af hunkøn at tage højde for … og Flugtdræberen selv. Jeg vidste ikke, hvad han var nu, hvilken forvandling han kunne have gennemgået, men han var efter alt at dømme ikke længere Leahs klumpfodede lillebror med pukkelryg eller pukkel på halsen.

Tiden gik. Det er ikke til at sige hvor længe. Flere af os var forbi pisserenden, også jeg. Der er intet som frygten for at dø, der giver trang til at pisse. Til sidst gik døren op, og Ammit kom ind. Han havde et lille snit hen over sin behårede, venstre håndryg. Ellers så han ud til at være uskadt.

I samme øjeblik Ammits udøde ledsager var gået, skyndte Mesel sig hen til ham. „Hvordan gik det? Er Wale virkelig –“

Ammit skubbede så hårdt til ham, at Mesel faldt bagover på

fliserne. „Jeg er tilbage, og det er han ikke. Andet har jeg ikke at sige, og andet behøver I heller ikke at vide. Lad mig være.“

Han gik hen for enden af bænken, satte sig, bøjede hovedet og skjulte det i hænderne. Den positur havde jeg set mange gange på baseballbanen, typisk når kasteren svigtede i en afgørende situation og blev taget ud. Det var taberens positur, ikke vinderens. Men medmindre der skete noget, ville vi selvfølgelig alle sammen ende som tabere.

Red hende, havde Leahs grå tjenestepige hvisket til mig. Og nu forventedes jeg altså at redde dem alle sammen, bare fordi mit hår var blond inde under de løbende påførte lag snavs? Det var absurd. Cla blev ved med at nidstirre mig. Han agtede tydeligvis at være der til aftensmaden.

Med hensyn til dagens sidste dødskamp ville jeg ikke engang kunne redde mig selv.

Murf kom tilbage som den næste. Hans ene øje var hævet og lukket, og højre skulder i hans trøje var våd af blod. Stooks så på ham og forstod, at hans komikermakker ikke var længere, udstødte et sagte skrig og holdt sig for øjnene.

Vi ventede og holdt øje med døren. Til sidst gik den op, og Jaya kom ind. Hun var bleg som glas, men tilsyneladende uskadt. Tårerne løb hende ned ad hendes kinder.

„Jeg var nødt til det,“ sagde hun. Ikke kun til mig, men til os alle sammen. „Jeg var nødt til det, ellers ville de have fået os begge dræbt.“

2

Anden blok blev annonceret – Yanno mod doktor Freed, Iota mod Jackah og Mesel mod Sam. Da de var gået, satte jeg mig hen ved siden af Jaya. Hun ville ikke se mig i øjnene, men ordene væltede ud af hende, som om noget inde i hende ville sprænges, hvis hun holdt dem tilbage.

„Han kunne overhovedet ikke slås, du ved jo, hvordan han er, hvordan han *var*, men han foregav at gøre sit bedste. For min skyld, tror jeg. De ville se blod, det får du selv at høre, når det bliver din tur, råbte til ham om at få tæven ned at ligge, råbte til mig om at komme om bag ham og stikke ham i halsen –“

„Er der *knive*?“ spurgte jeg.

„Nej, spyd med korte håndtag. Og handsker med spidser på knoerne. De er lagt frem på bordet, hvor der var drikkevarer, da vi trænede. De vil have os tæt på, forstår du, de vil se så mange stik og slag som muligt, før nogen falder om, men jeg tog en af stavene, du ved …“ Hun mimede en svingende bevægelse.

„Kampstavene.“

„Ja. Vi gik rundt og rundt om hinanden. Fremmy var død, han havde fået skåret halsen over, og Hamey var lige ved at glide i blodet. Wale lå ude på løbebanen.“

„Ja,“ sagde Ammit uden at se op. „Tumpen prøvede at stikke af.“

„Vi var de sidste. Så sagde Aaron fem minutter til, ellers ville vi begge blive dræbt. Han kunne se, at vi ikke prøvede for alvor. Hamey angreb mig og viftede sit lille spyd ud til siden, det var helt tåbeligt, og så ramte jeg ham i maven med den stumpe ende af staven. Han skreg. Han tabte spyddet i græsset og blev ved med at skrige.“

Hameys mave, tænkte jeg. Hans kronisk syge mave.

„Jeg kunne ikke holde lyden ud. De klappede og lo og sagde ting som *godt ramt* og *der fik killingen ham i knæ,* og Hamey blev bare ved med at skrige. Så samlede jeg spyddet op. Jeg har aldrig dræbt nogen, men kunne ikke holde ud at høre ham skrige, så jeg … jeg …“

„Det er nok,“ sagde jeg.

Hun så på mig med øjnene fulde af tårer og drivvåde kinder. „Du må gøre noget, Charlie. Hvis du virkelig er den lovede prins, må du gøre noget.“

Jeg kunne have forklaret hende, at prins Charlies første opgave bestod i ikke at blive dræbt af Cla, men hun havde det sikkert dårligt nok i forvejen, så jeg nøjedes med at give hende et kort kram.

„Er han der? Flugtdræberen?“

Hun skælvede og nikkede.

„Hvordan ser han ud?“ Jeg tænkte på hæderspladsen med de udadvendte armlæn, som om den var tiltænkt en ekstremt fed eller i hvert fald ekstremt fyldig person.

„Hæslig. *Hæslig.* Hans ansigt er grønt, som om der er et eller andet galt med ham indeni. Langt, hvidt hår, som falder ned over kinderne fra den krone, han bærer. Hans øjne er store som blødkogte æg. Det er et *bredt* ansigt, han ligner knap nok et

menneske. Læberne er tykke og røde, som om han havde spist jordbær. Mere kunne jeg ikke se. Han er svøbt i en enorm, lilla kåbe fra hagen og ned, men jeg kunne se den *bevæge sig.* Som om han havde et kæledyr indenunder. Han er hæslig. Uhyrlig. Og han ler. De andre klappede, da jeg … da Hamey døde, men han lo bare. Savlede i begge mundvige, jeg kunne se det i skæret fra gasblussene. Der var en kvinde ved siden af ham, høj og smuk og med en lille skønhedsplet ved siden af munden …"

„Petra," sagde jeg. „Da jeg slog Ammit omkuld, var der en mand, som tog hende på brysterne og kyssede hende på halsen."

„Hun … hun …" Jaya skælvede igen. „Hun kyssede ham der, hvor savlet kom ud. Hun *slikkede det af hans grønne ansigt.*"

Iota kom ind, ledsaget af en natsoldat. Han så mig og nikkede. Jackah var altså væk.

3

Da døren havde lukket sig igen, gik jeg hen til Iota. Han havde ikke fået så meget som en skramme.

„Tæven er der," sagde han. „Røde Molly. Ser til fra løbebanen neden under logen med de fine. I virkeligheden er hendes hår ikke rødt, det er mere orange. Gulerodsfarvet. Stikker op hele vejen rundt om hovedet som en slags fjerprydelse. Femten fod høj. Er i lædernederdel. Patter som kampesten. Hver af dem må veje lige så meget som et femårs barn. Har en kniv i en skede ved hoften, ser ud til nærmest at være lige så lang som de små spyd, de giver os at kæmpe med. Jeg tror, hun prøver at indprente sig vindernes teknik. Til senere brug, du ved."

Det fik mig til at tænke på træner Harkness og torsdagstræningen op til kampene fredag aften. De pågældende eftermiddage standsede vi tyve minutter før normalt og satte os ind i et holdrum, der var knap så fornemt som det her, men ellers nogenlunde mage til. Træneren kørte et tv ind, så vi kunne se vores kommende modstandere – deres teknik og taktik. I særdeleshed quarterbacken. Han plejede at vise os fjendens quarterback tyve-tredive gange fra forskellige vinkler – hver eneste finte, finesse og sidemanøvre. Da jeg engang fortalte onkel Bob om det, lo han bare og nikkede. „Træneren har ret, Charlie. Hvis du hugger hovedet af fjenden, dør kroppen også."

„Jeg brød mig ikke om, at hun sådan så på," sagde Eye. „Jeg håbede, at hun ville anse det for givet at skulle kæmpe mod mig, og at jeg så til sin tid kunne se mit snit til at dolke hende eller smadre hovedet på hende. I stedet får hun nu hele fire lejligheder til at se, hvordan jeg gør, mens jeg ikke får en eneste chance for at se, hvordan *hun* gør."

Jeg kommenterede ikke hans uudtalte forudsætning om, at jeg selv på det pågældende tidspunkt ville være væk, lovet prins eller ej. „Cla mener, det bliver ham."

Eye lo, som om han ikke lige havde dræbt en af sine medfanger gennem lang tid i Maleen. „Når der kun er to tilbage, bliver det Cla mod mig, det er der ingen tvivl om – jeg er kommet til at synes om dig, Charlie, men jeg tror ikke, du overhovedet vil kunne røre ham – til gengæld har jeg opdaget hans svage punkt."

„Hvad skulle det være?"

„Han fik mig ned at ligge den ene gang ved at slå mig så hårdt på struben, at det sgu er et mirakel, at jeg stadig kan tale, men jeg lærte noget af det." Hvilket ikke besvarede mit spørgsmål.

Mesel kom ind som den næste, så det var altså også slut med Sam. Få minutter efter gik døren op igen, og til min overraskelse så jeg doktor Freed komme ind, om end ikke helt ved egen hjælp. Pursey var sammen med ham og havde stukket en af sine luffehænder ind i Freeds armhule for at hjælpe ham afsted. Freeds højre lår blødte kraftigt gennem en improviseret bandage, og hans ansigt var grotesk forslået, men i modsætning til Yanno var han stadig i live.

Jeg sad sammen med Double og Eris. „Han kommer ikke til at slås igen," sagde jeg. „Ikke medmindre anden runde først finder sted om et halvt år, og måske heller ikke engang da."

„Det bliver ikke først om et halvt år," sagde Eris. „Det bliver ikke engang om seks dage. Og hvis han ikke slås, dør han."

Det var så afgjort ikke football i high school.

4

Bult og Bendo overlevede tredje blok. Det gjorde Cammit også. Da han kom tilbage, var han såret flere steder og havde efter eget udsagn været helt sikker på, at han var færdig. Men så havde arme Dommy fået et af sine hosteanfald, som havde været slemt nok til at

få ham til at bukke sammen. Cammit havde set sin chance og drevet sit korte spyd ind i nakken på Dommy.

Freed lå på gulvet og enten sov – næppe, hans skader taget i betragtning – eller var besvimet. Mens resten af os ventede på, at tredje blok skulle blive færdig, fortsatte Cla med at kigge på mig med sit vedvarende grin. Det var mig kun muligt at slippe væk fra det, når jeg gik hen til en af spandene for at øse en håndfuld vand op. Men når jeg vendte tilbage, sad han fortsat og nidstirrede mig.

Jeg har opdaget hans svage punkt, havde Iota sagde. *Han fik mig ned at ligge den ene gang, men jeg lærte noget af det.*

Hvad havde han lært?

I tankerne genspillede jeg kampen (hvis man kan kalde det sådan) i Eyes celle: Clas suveræne og lynhurtige stød mod Eyes strube, den rullende spand, hvordan Cla vendte sig om for at se efter den, og hvordan Yanno – nu afdøde Yanno – havde sagt *hvis du har dræbt ham, kommer du til at betale dyrt for det*, hvordan Eye kom op at stå og gik hen til sin madras, og Cla bøjede sig ned for at samle spanden op. Måske med henblik på at smadre den i hovedet på Eye, hvis han prøvede på noget igen.

Hvis der var noget at hæfte sig ved, kunne jeg ikke se det.

Da tredje blok var forbi, kom Pursey ind med en vogn foran sig. Aaron var sammen med ham. Der lugtede af stegt kylling, hvilket jeg under andre omstændigheder havde fundet forjættende, men ikke med udsigt til, at det ville blive mit sidste måltid.

„Bare lang til, børnlille!“ råbte Aaron. „I kan i hvert fald ikke sige, at vi ikke giver jer nok at spise!“

De fleste af dagens vindere kastede sig begærligt over kødet på vognen. De, der endnu ikke havde kæmpet, afslog … med en enkelt undtagelse. Cla tog en halv kylling fra Purseys vogn og satte tænderne i den uden på noget tidspunkt at tage blikket fra mig.

Slaget.

Iota på stengulvet i cellen.

Den rullende spand.

Eye kravler hen til sin madras med hånden på struben.

Cla ser sig om efter spanden og tager den op.

Hvad havde Iota set, som jeg ikke kunne få øje på?

Vognen nåede hen til mig. Aaron holdt øje med Pursey, så der blev ikke gjort honnør. Doktor Freed udstødte en stønnen, rullede om på siden og kastede op på gulvet. Aaron vendte sig om og

pegede på Cammit og Bendo, der sad ved siden af hinanden på en bænk i nærheden. „Dig og dig! Få det svineri tørret op!“

Jeg benyttede den midlertidige afbrydelse til at løfte hånden med tommel og pegefinger mod hinanden. Jeg vrikkede med hånden i en skrivebevægelse. Pursey trak næsten umærkeligt på skuldrene, måske som tegn på at have forstået eller for at få mig til at holde op, før Aaron bemærkede det. Da Aaron vendte sig om igen, var jeg ved at tage et lår fra den rullende buffet og tænkte, at hvis Cla dræbte mig i dagens sidste kamp, var det uden betydning, om Pursey havde forstået mig eller ej.

„Sidste måltid, knægt,“ sagde omtalte vældige herre til mig. „God appetit.“

Han prøver at gøre mig usikker, tænkte jeg.

Det vidste jeg selvfølgelig allerede, men de konkrete ord, for hvad det var, han havde gang i, gjorde det tydeligt, gjorde det konkret. Det har ord magt til. Og de åbnede også noget i mig. Et hul. Måske ligefrem en brønd. Det samme hul, som var blevet åbnet under mine utiltalende udflugter med Bertie Bird og under mine konfrontationer med Christopher Polley og dværgen Peterkin. Hvis jeg var en prins, var det så afgjort ikke af den slags, hvor filmen ender med, at den kønne og tomhjernede blonde fyr omfavner den kønne og tomhjernede pige. Der var intet kønt ved mit møgbeskidte blonde hår, og mit opgør med Cla ville heller ikke blive kønt. Det ville muligvis blive kortvarigt, men kønt ville det under ingen omstændigheder blive.

Jeg vil ikke være en Disney-prins, tænkte jeg. *Op i røven med det. Hvis jeg skal være en prins, skal det være en mørk prins.*

„Hold op med at glo på mig, røvfjæs,“ sagde jeg.

Hans smil blev afløst af overraskelse og forvirring, og endnu før jeg smed kyllingebenet efter ham, forstod jeg hvorfor. Ordet *røvfjæs* kom nede fra brønden, blev sagt på *engelsk*, og han forstod det ikke. Jeg ramte langt ved siden af – kyllingebenet klirrede mod en af spandene og faldt på gulvet – men alligevel for han overrasket sammen og vendte sig om efter lyden. Eris kom til at le. Han snurrede rundt mod hende og rejste sig op. Det konstante grin blev til en snerren.

„Næh, næh, *næh*!“ råbte Aaron. „Gem det der til banen, knægt, eller jeg giver dig sådan et stød, at du ikke vil kunne gå derud, og Charlie vil blive kåret til vinder uden kamp. Det vil Flugtdræberen

slet ikke bryde sig om, og jeg skal nok se til, at du vil bryde dig endnu mindre om det!“

Misfornøjet, rasende og tydeligvis bragt midlertidigt på glatis satte Cla sig ned igen og skulede til mig. Nu var det min tur til at grine. Det føltes mørkt, og det føltes godt. Jeg pegede på ham.

„Jeg knepper dig sønder og sammen, skatter.“

Modige ord. Jeg kom muligvis til at fortryde dem, men da de forlod min mund, føltes de helt rigtige.

5

Kort efter „middagspausen“ blev der kaldt ud til fjerde blok. Igen blev der ventet, og en efter en vendte de tilbage: først Double, så Stooks og så Quilly til sidst. Stooks blødte fra et sår i kinden, der var så dybt, at jeg kunne se hans tænder, men han var i stand til at gå selv. Jaya gav ham et håndklæde til at standse den værste blødning med, og han satte sig hen på en bænk ved siden af spandene, mens det hvide håndklæde hurtigt blev rødt. Freed sad og hang i hjørnet i nærheden. Stooks spurgte lægen, om han kunne gøre noget ved hans flængede ansigt. Freed rystede på hovedet uden at se op. Det var rent vanvid – ikke blot sadistisk – at forestille sig, at de sårede om kort tid forventedes at udkæmpe en ny runde, men givetvis også rigtigt. Murf havde dræbt den ene af de to komikere, og hvis han trak Stooks i anden runde, ville Murf sagtens kunne gøre det af med ham, såret skulder eller ej.

Cla kiggede fortsat på mig, men grinet var væk. Hans vurdering af mig som et let offer havde formentlig ændret sig, og derfor kunne jeg ikke forlade mig på, at han ville være uforsigtig.

Han vil rykke hurtigt, tænkte jeg. *Ligesom over for Eye.* I min drøm havde Leah sagt *du er hurtigere, end du tror, prins Charlie* … men det var jeg altså ikke. Medmindre jeg blev i stand til at finde et eller andet had-drevet overgear frem.

Der blev kaldt ud til femte blok: Bernd og Gully, lille Hilt og store Ocka, Eris og en lille, men muskuløs fyr ved navn Viz. Før Eris gik ud, omfavnede Jaya hende.

„Næh, næh, ikke noget af det der!“ sagde en af natsoldaterne med sin ubehagelige, insektlignende summen. „Afsted, afsted!“

Eris gik ud som den sidste, men kom tilbage som den første, blødende fra øret, men ellers uskadt. Jaya styrtede hen til hende, og

denne gang var der ingen til at forhindre dem i at omfavne hinanden. Vi havde fået lov til at være i fred. Ocka kom tilbage som den næste. I lang tid derefter kom der ikke nogen. Til sidst blev Gully båret ind af en grå mand – ikke Pursey – og anbragt på gulvet. Han var bevidstløs og trak dårlig nok vejret. Den ene side af hans hoved så ud til at være slået ind oven for tindingen.

„Ham vil jeg have næste gang," sagde Bult.

„Forhåbentlig får jeg *dig* næste gang," knurrede Ammit. „Hold kæft."

Tiden gik. Gully rørte på sig, men vågnede ikke op. Jeg gik hen til pisserenden. Jeg skulle tisse, men kunne ikke. Jeg satte mig ned igen med hænderne foldet mellem knæene, sådan som jeg altid gjorde til baseball og footballkampe før afsyngningen af nationalsangen. Jeg så ikke op på Cla, men kunne mærke ham kigge på mig, nærmest som om der var vægt i hans blik.

Døren gik op. To natsoldater stillede sig på hver side af den. Aaron og Kommandanten trådte ind mellem dem. „Dagens sidste kamp," sagde Aaron. „Cla og Charlie. Kom så, børnlille, afsted med jer."

Cla rejste sig med det samme, gik forbi mig og drejede hovedet for at sende mig et sidste grin. Jeg fulgte efter. Iota kiggede på mig. Han løftede hånden og sendte mig en mærkelig hilsen, ikke mod panden, men mod siden af ansigtet.

Jeg kender hans svage punkt.

Da jeg passerede Kommandanten, sagde Kellin: „Jeg ser frem til at slippe af med dig, Charlie. Hvis jeg ikke skulle bruge netop toogtredive, havde jeg allerede sørget for det."

To natsoldater foran os, Cla foran mig med hovedet svagt sænket og armene ned langs siden, allerede med hænderne let knyttede. Bag os Kommandanten og hans løjtnant Aaron. Mit hjerte slog langsomt og hårdt i brystet.

Han fik mig ned at ligge den ene gang, men jeg lærte noget af det.

Vi gik op ad gangen hen mod den strålende række gasblus rundt om stadionet. Vi passerede de andre holdrum. Vi passerede redskabsrummet.

Slaget, Iota falder om, spanden ruller, Iota kravler hen til sin madras, Cla vender sig om for at se efter spanden.

Vi passerede dommerrummet, som det i hvert fald ifølge Purseys seddel var muligt at slippe ud fra.

Jeg kaster kyllingebenet. Det rammer en spand. Cla vender sig om for at kigge.

Så begyndte det at dæmre for mig, og da vi kom fra gangen ud på grusbanen rundt om selve sportspladsen, satte jeg tempoet en smule i vejret. Jeg kom ikke helt op på siden af Cla, men næsten. Han så ikke på mig. Han havde opmærksomheden rettet mod midten af banen, hvor våbnene var anbragt på rad og række. Ringene og rebene var væk. På bordet, hvor der under træningen havde stået drikkevarer, lå der to læderhandsker med pigge på knoerne. Kampstavene lå i deres spånkurv, og to korte spyd lå i en anden.

Iota havde ikke besvaret mit spørgsmål, da jeg spurgte, men da jeg gik, gjorde han det måske alligevel. Måske havde hans mærkelige hilsen slet ikke været en hilsen. Måske havde det været et budskab.

Der lød spredt bifald, da vi fulgte efter natsoldaterne hen til VIP-logen, men jeg ænsede det nærmest ikke. Til at begynde med heller ikke tilskuerne oppe i logen eller sågar Elden Flugtdræberen. Jeg havde opmærksomheden rettet mod Cla, der havde vendt sig om for at se efter den rullende spand på gulvet i sin og Iotas celle, og efter det kyllingeben, jeg havde smidt efter ham inde i holdrummet. Cla, som ikke så ud til at være klar over, at jeg var kommet næsten op på siden af ham, og hvorfor ikke?

Jeg kender hans svage punkt, havde Iota sagt, og nu mente jeg også selv at gøre det. Eye havde ikke gjort honnør for mig, han havde imiteret den slags skyklapper, en hest kunne have på.

Cla havde intet eller næsten intet perifert syn.

6

Vi blev ført – nej, *gennet* – hen til den del af løbebanen, som var lige foran den kongelige loge. Jeg stillede mig hen ved siden af Cla, der ikke blot flyttede blikket for at se på mig, men drejede hele hovedet. Kellin slog ham omgående over nakken med sin kæp, og en tynd stribe blod piblede frem.

„Lad være med at se på fupprinsen, store idiot. Vær opmærksom på den rigtige konge i stedet.“

Kellin vidste altså besked med, hvad de andre fanger troede, og kom det egentlig bag på mig? Ikke udpræget. Der var grænser for,

hvor længe snavset kunne skjule den slående ændring af min hårfarve, og mine øjne var ikke lysebrune længere, men grå og på vej til at blive blå. Hvis Elden ikke havde insisteret på et fuldtalligt hold deltagere, var jeg blevet dræbt for flere uger siden.

„Knæl!“ råbte Aaron med sin ækelt summende stemme. „Knæl, jer af gammelt blod. Knæl for det nye blod! Knæl for jeres konge!“

Petra – høj, mørkhåret, skønhedsplet i mundvigen, grøn silkekjole og en teint så hvid som hytteost – råbte: *„Knæl, gamle blod! Knæl, gamle blod!“*

De andre – der kunne ikke være mere end tres, højst halvfjerds – stemte i. *„Knæl, gamle blod! Knæl, gamle blod! Knæl, gamle blod!“*

Var det også foregået sådan med de andre deltagere? Det regnede jeg ikke med. Det var specielt til os; vi udgjorde dagens sidste kamp, hovedattraktionen. Vi knælede, for ingen af os havde lyst til at blive pisket med kæppe eller endnu værre få stød af vores fangevogteres aura.

Elden Flugtdræberen så ud til at være døden nær – *den ene fod i graven og den anden på en bananskræl,* ville onkel Bob have sagt. Det var min første tanke. Den anden, der fulgte umiddelbart efter, var, at han slet ikke var et menneske. Måske havde han været det engang, men han var det i hvert fald ikke længere. Hans hud var samme farve som en umoden gråpære. Hans blå øjne – kæmpestore, fugtige og hver på størrelse med min håndflade – bulnede ud fra deres rynkede, skrå huler. Hans røde og på en eller anden måde feminine læber var så slappe, at de hang nedad. En krone sad med frygtindgydende kækhed på sned på hans tynde, hvide hår. Hans lilla kåbe med fine indlagte guldtråde lignede en gigantisk kaftan, der dækkede ham hele vejen ned fra den opsvulmede hals. Og ja, den bevægede sig. *Som om han havde et kæledyr indenunder,* havde Jaya sagt. Bortset fra at den løftede sig og faldt sammen flere steder på en gang.

Til venstre for mig, nede på løbebanen, stod Røde Molly i en kort lædernederdel af form som en kilt. Hendes muskuløse lår var enorme. Hendes lange kniv hang ned i en skede ved højre hofte. Hendes orange hår stod op i korte spidser lidt henad en punkfrisure. Brede seler holdt nederdelen oppe og skjulte til dels hendes ellers nøgne bryster. Hun bemærkede mit blik og rundede munden til et kys.

Flugtdræberen talte med en anstrengt stemme, der slet ikke

lignede natsoldaternes insektagtige summen. Som om han talte gennem en strube fuld af en eller anden tyktflydende væske. Nej, ingen af de andre var blevet udsat for noget som dette, så havde de sagt det. Rædslen ved den umenneskelige stemme var ikke til at ryste af sig.

„*Hvem er konge over Den Grå Verden, førhen Empis?*“

Dem i logen og de øvrige tilskuere var kloge nok til at reagere hurtigt og råbe svaret. „*Elden!*“

Flugtdræberen så ned på os med sine enorme, æggelignende øjne. Kæppene ramte både mig og Cla på halsen. „Sig det,“ summede Kellin.

„Elden,“ sagde vi.

„*Hvem styrtede både jordens og luftens monarker?*“

„*Elden!*“ råbte Petra i kor med de andre, blot endnu højere. Hendes hånd kærtegnede den ene af Eldens hængende kinder. Den lilla kåbe steg og faldt, steg og faldt, på mindst en håndfuld forskellige steder.

„Elden,“ sagde Cla og jeg i håb om ikke at blive slået igen.

„*Lad kampen begynde!*“

Det sidste råb lod ikke til at kræve anden reaktion end bifald og en smule jubel.

Kellin stillede sig op mellem os med tilstrækkelig afstand til lige akkurat ikke at røre os med sin aura. „Vend jer om mod banen,“ sagde han.

Det gjorde vi så. Ud af øjenkrogen kunne jeg til højre for mig se Cla, der drejede hovedet for at kaste et hurtigt blik på mig og derefter kiggede lige frem for sig. Godt halvfjerds meter længere fremme befandt kampvåbnene sig. Der var noget surrealistisk over den omhyggelige placering af dem, nærmest som om det var gevinster i en eller anden makaber tv-quiz.

Jeg kunne se med det samme, at nogen (måske Flugtdræberen selv, men jeg gættede snarere på Kommandanten) havde ladet kampen være til Clas fordel, hvis ikke ligefrem fikset den på forhånd. Spånkurven med spyd, som indlysende nok var det oplagte våben, stod til højre, det ville sige i Clas side. Godt tyve meter til venstre stod bordet med læderhandskerne med pigge. Tyve meter længere ude til venstre og mere eller mindre lige ud for mig stod kurven med kampstave, som var gode til at slå med, men ikke særlig anvendelige i forbindelse med at dræbe. Ingen fortalte os

noget om, hvad der nu skulle ske, og det var heller ikke nødvendigt. Vi skulle løbe hen til våbnene, og hvis jeg ville have et stikvåben i stedet for en handske eller en stav, blev jeg nødt til både at komme foran Cla og derefter krydse hans bane.

Du er hurtigere, end du tror, havde Leah sagt, men det havde været i en drøm, mens det her var virkelighed.

Var jeg rædselsslagen, spørger I måske jer selv. Vist var jeg det, men jeg trak også på den mørke brønd, jeg havde opdaget som barn, da min far virkede opsat på at ære mindet om sin kone, min mor, ved at gå i hundene og gøre os hjemløse. I en periode havde jeg både hadet ham og hadet mig selv for at hade ham. Resultatet havde været dårlig opførsel fra min side. Nu havde jeg andet at hade og ingen grund til at have dårlig samvittighed over det. Så jo, jeg var rædselsslagen. Men en del af mig var også kamplysten.

En del af mig ville gerne.

Med sin boblende, umenneskelige stemme – endnu en ting at hade – råbte Flugtdræberen *„NU!“*

7

Vi løb. Da Cla angreb Eye, havde han bevæget sig med lynets hast, men det havde været en hurtig eksplosion på begrænset plads. Der var halvfjerds meter til våbnene. Han havde meget vægt at bære rundt på, op mod hundrede og fyrre kilo, og ved at løbe af alle kræfter burde jeg kunne overhale ham allerede halvvejs henne ved det spredte kampudstyr. Leah i drømmen havde haft ret – jeg var hurtigere, end jeg troede. Men derfor skulle jeg stadig krydse hans bane, og når jeg gjorde, ville jeg komme til at befinde mig midt i hans reducerede synsfelt. Og hvad endnu farligere var, ville jeg have ryggen til ham.

I stedet drejede jeg til venstre og lod ham få uhindret adgang til spyddene. Jeg ænsede dårlig nok handskerne, som sikkert kunne være dødbringende, men i så fald skulle jeg nå inden for Clas rækkevidde, og jeg havde allerede set, hvor hurtig han var over for en modstander på tæt hold. Det var kampstavene, jeg gik efter. I løbet af adskillige „legetimer“ var jeg blevet ganske ferm med dem.

Jeg tog en fra kurven, vendte mig om og så, at Cla allerede var på vej hen mod mig med spyddet lavt ved højre hofte. Han løftede det i håb om at sprætte mig op fra kuglerne til maven og få det

afsluttet hurtigt. Jeg trådte til side og huggede staven ned på hans arme i håb om at få ham til at løsne grebet om spyddet. Han skreg af smerte og vrede, men holdt fast. Der lød spredt bifald fra tilskuerne, og jeg hørte en kvinde, der så godt som sikkert var Petra, skrige *„Skær hans pjovert af, og bring mig den!“*

Cla angreb igen, denne gang med spyddet højt hævet over skulderen. Han havde ingen finesse, og ligesom Mike Tyson i de gamle boksefilm, jeg havde set sammen med Andy Chen og min far, var han grundlæggende en slagsbror, der var vant til at fælde sine modstandere med et brutalt frontalangreb. Hidtil havde det altid fungeret for Cla, og nu ville det også fungere over for en langt yngre modstander. Han havde både vægten og rækkevidden med sig.

Ifølge Leah i drømmen var jeg hurtigere, end jeg troede. Jeg var i hvert fald hurtigere, end Cla troede. Jeg trådte til side som en anden toreador, der undgår en angribende tyr, og lod kampstaven suse ned på hans arm lige over albuen. Spyddet røg ud af hans hænder og landede i græsset. Tilskuerne sagde *aaahhh.* Petra skreg sit mishag ud.

Cla bøjede sig for ned for at få fat på sit våben. Med begge hænder om kampstaven hamrede jeg den ned i hovedet på ham og lagde alle kræfter i slaget. Staven knækkede midt over. Blodet sprøjtede ud fra Clas hovedbund og begyndte at løbe ned ad hans kinder og hals i små bække. Enhver anden – også Eye og Ammit – ville være blevet fældet af slaget, men Cla rystede bare på hovedet, samlede spyddet op og vendte sig om mod mig. Nu var det ikke længere noget med at grine, han snerrede og havde røde øjne.

„Kom an, tævesøn!“

„Rend mig i røven. Lad mig se, hvad du kan. Du er lige så dum, som du er grim.“

Jeg holdt resten af min kampstav frem. Enden ud mod Cla var et virvar af splinter. Den var af hårdt træ, og hvis han løb ind i splinterne, ville de ikke give efter. De ville trænge ind i hans mave, og det vidste han. Jeg gjorde udfald, han trak sig baglæns, og jeg bevægede mig om til højre for ham. Han blev nødt til at dreje hovedet for at holde mig ude af sin blinde vinkel. Han angreb, og jeg stak ham i den kødfulde del af den ene overarm, flåede et stykke hud løs og sendte en blodstråle ud i det grønne græs.

„Gør det af med ham!“ skreg Petra. Efterhånden kendte jeg hendes stemme og hadede den. Hadede hende, hadede dem alle sammen.

„Gør det af med ham, dit store grimme skrummel!“

Cla angreb. Denne gang bevægede jeg mig til venstre baglæns om bag bordet med kamphandskerne. Cla sagtnede ikke farten. Han trak vejret i hurtige, korte hvæs. Jeg smed mig til siden, og spidsen på hans spyd ramte lige ved siden af min hals. Cla stødte ind i bordet, væltede det omkuld og landede oven på det, så et af benene røg af. Jeg rykkede ind i hans blinde vinkel, sprang op på ryggen af ham og klemte mine lår om hans mellemgulv, mens han rejste sig op. Da han kom på benene, satte jeg resterne af min kampstav ind mod hans strube. Han prøvede at få fat i mig bagfra og hamrede løs på mine skuldre med sine store hænder.

Det blev et absurd ridt. Jeg havde benene låst fast om hans kraftige liv og min knap meterlange knækkede kampstav om halsen på ham. Jeg kunne mærke hvert eneste af hans forsøg på at synke. Han begyndte at sige en gurglende lyd. Til sidst, da det eneste alternativ var bevidstløshed efterfulgt af døden, kastede han sig om på ryggen med mig under sig.

Det havde jeg ventet – hvilke andre muligheder havde han tilbage – men derfor slog det stadig luften ud af mig. Det gør en vægt på omkring hundrede og fyrre kilo. Han vippede fra side til side i et forsøg på at bryde mit greb. Jeg holdt fast, selv da jeg begyndte at se sorte prikker for øjnene, og lyden af tilskuernes jubel begyndte at lyde som et fjernt ekko. Den eneste tydelige stemme tilhørte Flugtdræberens gemalinde, og den føltes som en spids syl hamrende i mit hoved: *„Kom så op! Bryd hans greb, dit store skrummel! KOM SÅ OP!“*

Jeg ville muligvis blive kvast til døde under det store skrummel, men han skulle fandeme ikke få lov til at bryde mit greb. Jeg havde lavet masser af armbøjninger i cellen og masser af pull-ups i ringene. Selv mens jeg var ved at miste bevidstheden, gjorde jeg god brug af netop de muskler. Jeg trak … trak … og til sidst begyndte hans bevægelser også at blive svagere. Med mine allersidste kræfter skubbede jeg hans overkrop væk og vred mig ud under ham. Jeg kravlede hen over græsset med håret i øjnene og hev efter vejret i store, hivende drag. Jeg kunne nærmest ikke få nok af det eller få det tilstrækkelig langt ned i mine hårdt prøvede lunger. Mit første forsøg på at komme på benene mislykkedes, og jeg kravlede gispende og hostende videre i visheden om, at Cla, den *forpulede* Cla, var ved at rejse sig omme bag mig, og at jeg lige om lidt ville mærke spyddet trænge ind mellem mine skulderblade.

Jeg kom op at stå i andet forsøg, vaklede rundt i en usikker cirkel og fik øje på min modstander. Han kravlede også afsted … eller prøvede på det. En stor del af hans ansigt var dækket af blod fra det slag i hovedet, jeg havde givet ham. Resten var lilla af luftmangel.

„*Dræb!*“ skreg Petra. Røde pletter trængte gennem hendes hvide sminke. Hun så ud til at have skiftet side. Selv om jeg ikke havde spor brug for hendes støtte. „*Dræb!*“

De andre stemte i: „*DRÆB! DRÆB! DRÆB!*“

Cla rullede rundt og så op på mig. Hvis det var nåde, han var ude efter, tilkom det ikke mig at udvise den.

„*DRÆB! DRÆB! DRÆB!*“

Jeg tog hans spyd …

Han løftede den ene hånd og satte håndryggen til panden. „Min prins.“

… og huggede det nedad.

Jeg ville gerne kunne fortælle, at mit bedre jeg til allersidst endte med at sætte sig igennem. At jeg følte beklagelse. Det ville bare ikke være sandt. Vi har alle sammen en mørk brønd i os, og den tørrer aldrig ud. Men man drikker af den på eget ansvar. Vandet er giftigt.

8

Jeg blev beordret til at knæle for Elden, hans tæve og andre vigtige medlemmer af hans følge.

„Glimrende kæmpet, glimrende kæmpet,“ sagde Elden, men virkede også lettere fraværende. Han savlede i den grad fra de hængende mundvige. En puslignende væske – som ikke var tårer – sivede ud fra siderne af de enorme øjne. „Bærere! Jeg vil have mine bærere! Jeg er træt og skal hvile inden aftensmåltidet!“

Fire grå mænd – deforme, men stærke – kom ilende ned ad en af de stejle gange med en bærestol med guldkanter og gardiner i lilla fløjl.

Jeg så ham ikke sætte sig ind i den, for jeg blev taget i håret og trukket op at stå. Selv om jeg er høj, tårnede Røde Molly sig op over mig. Synet af hende mindede mig om at se op på den statue, jeg var klatret op på for at se monarkerne komme hjem og hvile. Hendes ansigt var rundt, fladt og dejfarvet og lignede et stort tærtefad, som der var strøet mel på. Hendes øjne var sorte.

„I dag kæmpede du mod en fjende,“ sagde hun. Stemmen var en

dyb og alt andet end betryggende rumlen, der dog stadig var at foretrække for natsoldaternes insektsummen eller Eldens væskestemme. „Næste gang kæmper du mod en ven. Hvis du overlever, sørger *jeg* for at skære pjoverten af dig.“ Hun sænkede stemmen. „Og giver den til Petra. Til hendes samling.“

I en actionfilm havde helten sikkert været i stand til at finde på et kvikt svar, men ved synet af det brede ansigt og de sorte øjne kunne jeg sgu ikke finde på noget som helst.

9

Kommandanten eskorterede mig selv hen til holdrummene. Før jeg gik indenfor, så jeg mig tilbage en enkelt gang og nåede lige at se bærestolen svaje op ad den stejle gang med gardinerne trukket for. Petra med skønhedspletten var givetvis inde i den sammen med Flugtdræberen.

„Du overraskede mig, Charlie,“ sagde Kellin. Nu var han ikke længere presset af sine pligter som dagens konferencier og lød afslappet, måske endda munter. „Jeg troede, Cla ville gøre det af med dig i en ruf. Næste gang kommer du til at kæmpe mod en af dine venner. Ikke Iota, tror jeg – ham gemmer vi. Måske lille Jaya. Hvordan vil du have det med at standse hendes hjerte på samme måde som Clas?“

Jeg svarede ikke, men gik bare foran ham hen ad den skrånende korridor og holdt så stor afstand til hans højspændingsaura som muligt. Da vi kom hen til døren, fulgte Kellin ikke med ind, men nøjedes med at lukke den efter mig. Toogtredive af os var gået ud på banen. Nu var der kun femten til at vise deres overraskelse over, at det var Charlie og ikke Cla, der kom ind og var forslået, men ellers uskadt. Nej, faktisk kun fjorten. Gully var bevidstløs.

Et kort øjeblik så de bare på mig. Så faldt tretten af dem på knæ og satte hænderne op til panden. Doktor Freed var ude af stand til at knæle, men hilste fra siddende stilling op ad væggen.

„Min prins,“ sagde Jaya.

„*Min prins*,“ gentog de andre.

Aldrig havde jeg været så glad for, at der ikke fandtes overvågningskameraer i Empis.

10

Vi vaskede snavset og blodet af. Dagens rædsler blev siddende. Eris fik Freeds bukser trukket ned og rengjorde efter bedste evne det dybe sår i hans lår. Fra tid til anden holdt hun inde og så på mig. Det gjorde de alle sammen. Til sidst blev jeg ubehagelig til mode af det og bad dem holde op. Derefter gjorde de et nummer ud af *ikke* at se på mig, hvilket var lige så slemt og måske endda værre.

Et kvarters tid senere kom fire natsoldater ind. Lederen gjorde tegn til os med sin kæp om at komme afsted. Der var ingen gråsyge med, så Gully skulle bæres. Jeg gik hen for at tage overkroppen, men Ammit skubbede mig til side. „Næh, næh. Det tager jeg og ham den store os af.“ Han måtte mene Iota, for den anden store var ikke længere i live. „Hjælp hellere lægen.“

Det fik jeg dog heller ikke lov til. Jeg var trods alt den lovede prins. Eller det troede de i hvert fald. Bortset fra det med håret og øjenfarven var jeg nok bare en dreng på sytten, som tilfældigvis var i rimelig god form, havde været heldig nok til at trække en modstander uden det helt store orienteringssyn og formået at aktivere sine værste impulser længe nok til at overleve. Havde jeg overhovedet lyst til at være prinsen i dette mørke eventyr? Vel havde jeg ej. Jeg ville bare gerne have fat i min hund og tage hjem. Og aldrig havde hjem virket længere væk.

Vi begav os langsomt tilbage til vores celler i Nedre Maleen: Murf med sit sår i skulderen, Jaya og Eris, Ammit, Iota, doktor Freed, Bult, Bendo, Mesel, Cammit, Double, Stooks med det sønderflængede ansigt, Quilly, Ocka, den bevistløse Gully … og mig. Seksten. Om end hverken doktor Freed eller Gully ville være i stand til at kæmpe i den næste runde. Det ville så heller ikke blive forventet af dem, så meget vidste jeg. De ville blive sat over for modstandere, der kunne slagte dem i en ruf til fornøjelse for Elden, Petra og Flugtdræberens fåtallige undersåtter. At trække Freed eller Gully i næste runde ville i praksis være en gratis omgang. Murf og Stooks ville næppe heller overleve til det, man i basketballmesterskaberne om foråret ville kalde ottemandseliten.

Døren for enden af cellegangen blev åbnet. Eye og Ammit bar Gully ind. Quilly og Freed fulgte efter, hvilket foregik ved, at Quilly holdt lægen oppe, så han ikke behøvede at støtte på det dårlige ben. I alle tilfælde var Freed ude af stand til at gå særlig langt, sådan som han drev ind og ud af bevidstløsheden, og hans hage hele tiden faldt ned mod brystet. Da vi kom ind i Maleen, sagde han noget så forfærdeligt og fortabt, at jeg aldrig glemmer det: „Jeg vil have min

mor.“

Gasblusset inden for døren var igen faldet ud af sit hul og hang og dinglede i metalslangen. Det var gået ud. En af vagterne hamrede det tilbage i hullet og betragtede det et øjeblik som for at sige, at det bare lige kunne vove på at falde ud. Det gjorde det så heller ikke.

„Særforplejning i aften, børnlille!“ forkyndte en af de andre. „Masser af mad og dessert bagefter!“

Vi gik ind i vores celler. Eye, Stooks og jeg selv nød nu – hvis det var det rigtige ord – det privilegium at have enkeltcelle. Quilly bar Freed ind hans celle, lagde ham forsigtigt ned på madrassen og gik så ind i den celle, han selv delte med Cammit. Vi ventede på at se natsoldaterne gå derfra med armene ud til siden for at få celledørene til at smække i, men de gik bare med det samme og låste døren til verden udenfor efter sig: en slå, to slåer, tre slåer, fire. Åbenbart fik vi ud over „særforplejning“ også lov til at omgås hinanden, i hvert fald indtil videre.

Eris var inde i Gullys celle og undersøgte hans gruopvækkende sår i hovedet (der er ingen grund til at gå i detaljer). Han trak vejret i uregelmæssige hvæs. Eris så træt op på mig. „Han holder ikke natten over, Charlie.“ Så lo hun bittert. „Men det gør ingen af os jo, for her er det altid nat!“

Jeg klappede hende på skulderen og gik tilbage til Iotas celle, som han havde besluttet sig for at blive i. Han sad op ad væggen med håndleddene på knæene og hænderne dinglende frit. Jeg satte mig hen ved siden af ham.

„Hvad fanden vil du?“ spurgte han. „Jeg vil helst være alene. Hvis det altså behager jer, Eders forpulede majestæt.“

„Hvis der findes en udvej – en måde at flygte på – vil du så gøre forsøget sammen med mig?“

Han løftede langsomt hovedet. Han så på mig. Og begyndte at smile. „Bare vis mig hvordan, min elskede. Bare vis mig hvordan.“

„Hvad med de andre? De, som er i stand til at bevæge sig?“

Smilet blev bredere. „Gør det kongelige blod dig dum, lille prins? Hvad tror du *selv*?“

Kapitel femogtyve

En banket. Jeg får besøg. Inspirationen udebliver. „Hvorfor dog leve evigt?“

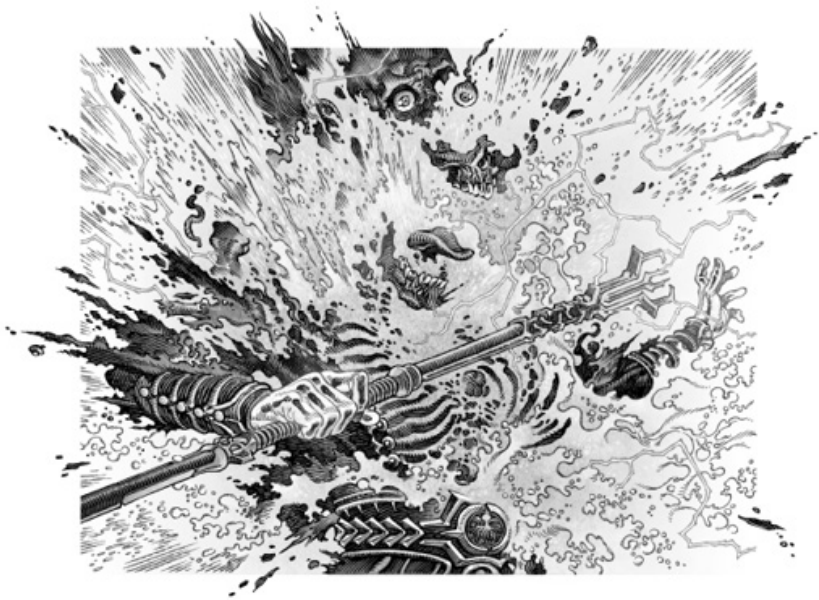

1

Den aften var der ikke kun lunser af halvråt kød til de overlevende, det var en regulær banket. Pursey og to andre gråfolk, en mand og en kvinde i plettede, hvide kjortler, kom rullende ind med hele tre vogne. Foran og bagved var de flankeret af natsoldater med kæppene fremme. I den første vogn var der en enorm gryde, som fik mig til at tænke på *Hans og Grete* og køkkenet hos den onde heks.

Omkring den stod der stabler af skåle. I den anden vogn var der en høj lerkrukke og små bægre. I den tredje var der seks tærter med gyldenbrun skorpe. Blandingen af dufte var himmelsk. Vi var dræbere, vi havde myrdet vores kammerater, men vi var også sultne, og havde vi ikke været overvåget af to skeletvæsener, havde vi sikkert kastet os over vognene med det samme. Nu trak vi os i stedet tilbage til de åbenstående døre til vores celler og så til. Double blev ved med at tørre sig om munden med armen.

Vi fik rakt hver vores skål og en træske. Pursey hældte stuvning fra gryden helt op til randen i hver skål. Den var tyk og cremet (rigtig fløde, tror jeg) og fuld af store stykker kylling samt ærter, gulerødder og majs. Jeg havde tidligere undret mig over, hvor maden kom fra, men lige nu havde jeg bare lyst til at spise.

„Ag et med ind i ellen," sagde Pursey med sin ru, døende stemme. „Er ommer mere."

Fra krukken kom der frugtsalat – ferskner, blåbær, jordbær. Jeg kunne ikke vente – synet og duften af rigtig frugt gjorde mig desperat – så jeg vippede bægret op for munden og spiste det hele, hvorefter jeg tørrede saften af hagen og slikkede fingrene. Jeg kunne mærke hele min krop hilse frugten velkommen efter en fast diæt af kød og gulerødder, kød og gulerødder samt endnu mere kød og gulerødder. Tærterne var skåret op i femten stykker – ingen til Gully, som aldrig mere ville komme til at spise. Der var ingen tallerkener til tærten, så vi brugte hænderne i stedet. Iotas stykke var væk, før de sidste portioner overhovedet var blevet uddelt. „Æble," sagde han, mens krummerne stod ham om munden. „Og forbandet god!"

„God appetit, børnlille!" forkyndte en af natsoldaterne og lo.

For i morgen skal vi dø, tænkte jeg, i håb om at det ikke ville blive i morgen. Eller i overmorgen. Eller dagen efter igen. Jeg havde stadig ingen anelse om, hvordan vi skulle komme ud, selv hvis Pursey virkelig kendte en udvej fra dommerrummet. Jeg vidste blot, at det helst skulle være inden anden runde af Dysten, hvor jeg – højst sandsynligt – ville blive sat over for Jaya. Den dyst ville der ikke være noget som helst jævnbyrdigt ved.

Vagterne og køkkenpersonalet gik, men lod indtil videre celledørene stå åbne. Jeg gik i gang med kyllingestuvningen. Den var lækker. Åh Gud, hvor lækker. *Mums,* ville Birdman i sin tid have sagt, når vi sad på vores cykler uden for Zip Mart og spiste Twinkies

eller Slim Jims. Jeg kiggede ind ved siden af og så Stooks spise løs med hånden mod kinden for at forhindre kyllingesaucen i at sive ud gennem flængen. Nogle billeder fra min tid i Nedre Maleen forlader mig aldrig. Det er et af dem.

Da min skål var tom (jeg skammer mig ikke over at indrømme, at jeg slikkede den ren, nøjagtig ligesom Jack Sprat og hans kone i børnerimet), tog jeg mit tærtestykke og gik i gang med det. Mit var med creme i stedet for æble. Mine tænder ramte noget hårdt. Jeg så efter og fik øje på en stump blyant, der stak ud af cremen. Der var rullet et lille stykke notespapir rundt om den.

Ingen så på mig, for alle var optaget af deres mad, der var helt forskellig fra vores sædvanlige foder. Jeg stak sedlen og blyanten ind under Hameys madras. Det ville han ikke have noget mod.

Da cellerne stod åbne, havde vi mulighed for at samles frit og tale efter banketten. Iota kom over til mig. Ammit sluttede sig til ham. En på hver side af mig, men jeg var ikke bange for dem. Min prinsestatus måtte formodes at gøre mig immun mod at blive tyranniseret.

„Hvordan regner du med at komme forbi natsoldaterne, Charlie?“ Han sagde ikke *regner med,* sådan hørte jeg det bare.

„Det ved jeg ikke,“ indrømmede jeg.

Ammit knurrede.

„I hvert fald ikke endnu. Hvor mange af dem er der, tror I? Med Kellin?“

Iota havde siddet længe i Nedre Maleen og tænkte sig om. „Tyve, højst femogtyve. Der var ikke ret mange fra Garden, der tog Eldens parti, da han kom tilbage som Flugtdræberen. Dem, der ikke gjorde, er døde.“

„*De* er døde,“ sagde Ammit og mente natsoldaterne. Det havde han ikke uret i.

„Jo, men om dagen – når det er dag i verden ovenover – er de svage,“ sagde Iota. „Det blå skær omkring dem aftager. Det må du også have set, Charlie.“

Vist havde jeg det, men blot et forsøg på at røre ved en af dem ville medføre et lammende chok. Det var Iota også klar over. Det var de andre også. Og det så ikke godt ud for os. Før første runde var vi i overtal. Nu var vi ikke. Hvis vi ventede til efter anden runde, ville der kun være otte af os tilbage. Endnu færre, hvis nogen blev såret lige så slemt som Freed og Gully.

„Aha, du har altså ikke en skid anelse om det," sagde Ammit og ventede – nærmest forhåbningsfuldt – på at blive modsagt af mig.

Det var jeg dog ikke i stand til, men til gengæld vidste jeg noget, de ikke vidste. „Hør så efter, I to, og lad det gå videre. Der *findes* en vej ud." Der gjorde i hvert fald, hvis Pursey talte sandt. „Hvis vi kan komme forbi natsoldaterne, kan vi bruge den."

„Hvad for en vej?" spurgte Iota.

„Det er uden betydning lige nu."

„Lad os nu sige, at der er. Hvordan kommer vi så forbi de blå?" Tilbage til emnet.

„Det er jeg ved at finde ud af."

Ammit slog ud med hånden faretruende tæt på min næse. „Du ved ingenting."

Jeg havde ikke lyst til at spille min trumf, men så ingen anden mulighed. Jeg stak hænderne i håret og løftede det op, så de blonde rødder blev synlige. „Er jeg den lovede prins eller ej?"

Det kunne de ikke svare på. Iota satte sågar håndfladen til panden. Men med al den mad, han lige havde spist, kunne han på den anden side også bare have været flink.

2

Kort efter kom Pursey og hans to køkkenassistenter tilbage sammen med to natsoldater. Deres blå hylster var tydeligvis svagere – pastelfarvet i stedet for næsten indigo – så et sted over os var solen stået op, om end sikkert skjult bag det sædvanlige skydække. Hvis jeg havde fået valget mellem endnu en skål kyllingestuvning og muligheden for at se dagslys, havde jeg valgt dagslyset.

Det er let nok at sige med mad i maven, tænkte jeg.

Vi satte vores skåle og bægre ud på vognen. De skinnede alle som en og fik mig til at tænke på, hvordan Radar i bedre tider også havde slikket sin ren. Vores celledøre smækkede i. Oven over os var det dag, men hernede var det endnu en gang nat.

Maleen faldt til ro med en del mere bøvsen og prutten end ellers, men også de lyde begyndte til sidst at blande sig med snorken. Det er trættende og forstemmende at dræbe. Det er endnu mere trættende og forstemmende at skulle vente på at finde ud af, om man overlever eller dør. Jeg overvejede at rykke Hameys madras sammen med min egen for på den måde at fore stengulvet, men

kunne ikke få mig til det. Jeg blev liggende og kiggede op på det permanent sorte tremmevindue. Jeg var udmattet, men hver gang jeg lukkede øjnene, så jeg enten Clas øjne for mig, i det sidste øjeblik hvor de stadig tilhørte et levende menneske, eller Stooks med hånden for kinden i et forsøg på at forhindre stuvningen i at sive ud.

Langt om længe faldt jeg i søvn. Og drømte om prinsesse Leah ved dammen med min mors funky hårtørrer – Den Lilla Dødsstrålepistol. Drømmen måtte være der af en grund, enten empisariansk magi eller min egen underbevidstheds mere almindelige magi for at fortælle mig noget, men før jeg kunne nå at få fat i det, blev jeg vækket af noget. En raslende lyd og noget, der skrabede mod sten.

Jeg satte mig op og så mig omkring. Det døde gasblus bevægede sig i sit hul. Først med urets retning og så mod den.

„Hvad –“

Det var Iota i cellen overfor. Jeg satte en finger for læberne. „Shhh!“

Det var rent instinkt. Alle andre sov, et par jamrede sig i utvivlsomt onde drømme, og der var så afgjort ingen aflytningsanordninger, ikke i Empis.

Vi så gasblusset rokke frem og tilbage. Til sidst faldt det ud og blev hængende i metalslangen. Der var noget indeni det. Først troede jeg bare, at det var en stor, gammel rotte, men det skyggeagtige omrids virkede for *kantet* til at være en rotte. Så klemte det sig igennem og smuttede hurtigt ned ad væggen til det våde stengulv.

„Hvad *satan*!“ hviskede Iota.

Lamslået så jeg en rød fårekylling på størrelse med en hankat hoppe hen mod mig på sine muskuløse bagben. Den haltede stadig, men ikke ret meget. Den nåede tremmerne foran min celle og kiggede op på mig med sine sorte øjne. De lange følehorn, der stak op fra hovedet, mindede mig om kaninørerne på mr. Bowditchs gammeldags tv. Den havde panser mellem øjnene, og munden så ud til at være stivnet i et dæmonisk grin. Og så havde den noget på maven, der lignede et stykke papir.

Jeg knælede. „Jeg kan godt huske dig,“ sagde jeg. „Hvordan har benet det? Det ser ud til at have fået det bedre.“

Fårekyllingen hoppede ind i cellen. Det havde ikke være noget

problem for en fårekylling i den verden, jeg kom fra, men den her var så stor, at den måtte klemme sig ind. Den så på mig. Den kunne *huske* mig. Jeg rakte langsomt hånden frem og klappede oversiden af dens kitinhoved. Som om den havde ventet på min berøring, lagde den sig om på siden. Der sad ganske rigtigt en stump sammenfoldet papir på dens pansrede mave, holdt fast af noget lim af en slags. Forsigtigt trak jeg det fri og prøvede at undgå at rive det itu. Fårekyllingen kom op på sine seks ben – fire til at gå med, så det ud til, og de to store bagpå til at springe med – og hoppede hen på Hameys madras. Hvorfra den atter så på mig.

Mere magi. Jeg var begyndt at vænne mig til det.

Jeg foldede papirlappen ud. Den var skrevet med så lille skrift, at jeg blev nødt til at holde den helt tæt på ansigtet for at læse den, men på det tidspunkt var der også noget andet, der forekom mig langt vigtigere. Det var en lille tot hår, som blev holdt fast på sedlen af den samme limagtige substans. Jeg løftede den op til næsen og lugtede den til den. Duften var svag, men umiskendelig.

Radar.

På sedlen stod der: *Er du i live? Kan vi hjælpe dig? SVAR ENDELIG OM MULIGT. Hund er i sikkerhed. C.*

„Hvad er det?“ hviskede Eye. „Hvad havde den med til dig?“

Jeg havde papir – et lille stykke – fra Pursey – samt blyantsstumpen. Jeg havde mulighed for at svare, men hvad?

„Charlie! Hvad havde den –“

„Ti stille!“ hviskede jeg tilbage. „Jeg har brug for at tænke!“

Kan vi hjælpe dig? spurgte sedlen.

Det store spørgsmål havde med stedordet at gøre. Sedlen var selvfølgelig fra Claudia. På en eller anden måde, sikkert på grund af sin lugtesans og medfødte stedsans, var det lykkedes Radar at finde vej tilbage til hendes hus af pinde. Det var godt, det var vidunderligt. Men Claudia boede alene. Hun var en *jeg*, ikke en *vi*. Havde Woody sluttet sig til hende? Måske endda ligefrem Leah på ryggen af den trofaste Falada? Kongeligt blod eller ej ville de ikke være nok. Men hvis de havde mønstret andre, gråfolkene … var det mon for meget at håbe på? Det var det vel. Medmindre de virkelig troede på, at jeg var den lovede prins, så …

Tænk, Charlie, tænk.

Jeg tænkte på stadionet, den tidligere Monarkernes Arena, nu Eldens arena. Der var ingen elektricitet til at oplyse det med – ikke

fra den vakkelvorne, slavedrevne generator, Aaron havde vist mig – men oplyst var det, i hvert fald under Dysten, af grupper af store gasblus hele vejen rundt om den cirkelformede overkant.

Jeg havde tusind spørgsmål og kun en enkelt lille lap papir. Situationen var alt andet end ideel, i særdeleshed fordi det var ekstremt usandsynligt at få svar på nogen af dem. Men jeg havde en ide, og det var bedre end ingenting. Problemet var, at den ikke engang ville komme i nærheden af at fungere, medmindre jeg kunne finde på en måde at neutralisere natsoldaterne på.

Men hvis jeg kunne … og hvis den røde fårekylling, som jeg engang havde gjort en god gerning mod, ville lade en besked gå tilbage til Claudia …

Jeg foldede min ene dyrebare lap papir sammen og rev den forsigtigt midt over. Så skrev jeg med ganske små bogstaver: *I live. Se efter næste aften Monarkernes Arena oplyst. Kom hvis I er mange. Ikke hvis I er få.* Jeg overvejede at underskrive sedlen *C,* ligesom hun havde gjort, men ombestemte mig. Nederst på min halve lap papir skrev jeg med endnu mindre bogstaver (og ikke helt uden at føle mig flov) *Prins Sharlie.*

„Kom her," hviskede jeg til fårekyllingen.

Den blev siddende på Hameys madras uden at bevæge sig, og leddene på dens kæmpestore bagben stak op som bøjede albuer. Jeg knipsede med fingrene, og det fik den til at springe op og lande lige foran mig. Den var i helvedes meget bedre form, end da jeg sidst så den. Jeg skubbede blidt til den med fingrene, og den faldt lydigt om på siden. Den limagtige substans på dens mave var stadig rimelig klistret. Jeg satte sedlen fast. „Afsted med dig," sagde jeg. „Tag tilbage med den."

Fårekyllingen kom op at stå, men rørte sig ikke. Iota stirrede på den med øjne så store, at de nærmest så ud til at være i fare for at trille ud af hovedet.

„Afsted," hviskede jeg og pegede på hullet over det dinglende gasblus. „Tilbage til Claudia." Det slog mig, at jeg var ved at give en fårekylling instrukser. Og det slog mig også, at jeg måtte være gået fra forstanden.

Den så et kort øjeblik op på mig med sine alvorlige, sorte øjne, så vendte den om og klemte sig tilbage mellem tremmerne. Den hoppede hen til væggen, mærkede efter på stenene med forbenene som for at afprøve dem og klatrede så helt ubesværet op.

„*Hvad i* helvede *er* det?“ sagde Stooks i cellen inde ved siden af.

Jeg ulejligede mig ikke med at svare. Den var stor og rød, men hvis han ikke kunne se, at det var en fårekylling, måtte han være blind.

Hullet var snævrere end mellemrummet mellem tremmerne ind til min celle, men ikke desto mindre kom den igennem med min seddel siddende fast. Det var glimrende, ikke mindst i betragtning af, hvem der kunne være kommet til at læse beskeden, hvis den var faldet på gulvet. Selvfølgelig var det ikke til at sige, om sedlen ville blive siddende, mens fårekyllingen fandt tilbage ad den samme sindrige rute, der havde bragt den hertil. Selv hvis den gjorde, var det heller ikke til at sige, om den stadig ville sidde fast, når fårekyllingen nåede frem til Claudia. Eller om den i det hele taget ville tage hen til hende. Men havde jeg – *vi* – andre muligheder?

„Stooks. Eye. Lyt godt efter, og lad det gå videre. Vi er nødt til at vente indtil anden runde, men før den går i gang, sørger vi for at komme som ind i helvede væk herfra.“

Stooks spærrede øjnene op. „Hvordan?“

„Det overvejer jeg stadig. Lad mig nu bare i fred.“

Jeg havde brug for at tænke. Jeg ville også gerne have tid til at ae den lille hårlok, Claudia havde sendt mig, og jeg ville ønske, at jeg kunne klappe den hund, den kom fra. Blot visheden om, at Radar var i sikkerhed, havde taget en byrde fra mine skuldre, jeg ikke engang havde været bevidst om at bære rundt på.

„Jeg forstår ikke, hvorfor det røde insekt opsøgte dig,“ sagde Eye. „Er det, fordi du er prinsen?“

Jeg rystede på hovedet. „Kender du historien om musen, der trak en torn ud af løvens pote?“

„Nej.“

„Ved lejlighed skal jeg nok fortælle dig den. Når vi er kommet ud herfra.“

3

Næste dag var der ingen „legetime“ og heller ingen banket. Men der var morgenmad, og da Pursey var alene, lykkedes det mig at give ham en besked på den anden halvdel af sedlen, han havde givet mig. Den bestod kun af fire ord: *Hvordan ud fra dommerrummet?* Han læste den ikke, men stak den bare ind under sin løstsiddende,

bluselignende trøje, og trillede videre hen ad gangen med sin vogn.

Rygtet bredte sig: *Prins Charlie har en flugtplan.*

Hvis der kom natsoldater for at se til os – selv om det var usandsynligt om dagen, var det dog sket – ville de forhåbentlig ikke kunne mærke den nye energi og årvågenhed hos deres tilfangetagne gladiatorer. De fleste af dem virkede temmelig sløve, så jeg forventede det ikke. Aaron var til gengæld ikke spor sløv, og det var Kommandanten heller ikke.

I alle tilfælde var terningerne kastet – altså forudsat, at Jesper Fårekylling fik min besked tilbage til Claudia. Når det blev tid til anden runde, ville slægten Galliens sidste efterkommere muligvis dukke op ved porten til den hjemsøgte by med en gruppe gråfolk. Hvis vi kunne komme ud herfra og slutte os til dem, ville friheden være inden for rækkevidde og dermed måske også muligheden for at styrte den skabning, der havde tilranet sig magten og kastet en forbandelse over det førhen så smukke land Empis.

Selv ville jeg være tilfreds med bare at blive fri. Jeg havde hverken lyst til at dø i den fugtige celle eller på kamppladsen til fornøjelse for Elden og hans rygklappere, og jeg ville heller ikke opleve flere af mine medfanger dø. Der var kun femten af os tilbage. Gully gik bort natten efter banketten – hvis ikke ligefrem under banketten. Efter morgenmaden næste dag bar to grå mænd ham ud under opsyn af en natsoldat, der kan have heddet Lemmil eller Lammel eller måske ligefrem Lemuel. For mig gjorde det ingen forskel. Jeg ville bare gerne slå ham ihjel.

Jeg ville gerne slå dem alle sammen ihjel.

„Hvis der findes en måde at ordne natsoldaterne på, må du hellere se at få regnet den ud, lille prins," sagde Ammit, da Gully var blevet fjernet. „Jeg ved ikke med Flugtdræberen, men tæven sammen med ham, hende Petra, vil ikke vente ret længe på at se nogle flere af os blive dræbt. Hun tændte på det."

Han sagde ikke lige nøjagtig *tændte*, men ordet var i alle tilfælde helt dækkende.

Aftenen efter banketten bestod vores måltid af en luns halvråt svinekød. Blot synet fik det til at vende sig i mig, og jeg var tæt på at smide det direkte i latrinhullet. Heldigvis gjorde jeg det ikke, for der var gemt en ny seddel fra Pursey i det med samme dannede håndskrift: *Flyt højt skab. Dør. Kan være låst. Tilintetgør dette. Til tjeneste, Percival.*

Jeg kunne godt have brugt flere oplysninger, men det her var, hvad jeg havde, og i alle tilfælde ville det kun få betydning, hvis vi i det hele taget kunne komme ind i dommerrummet. Kæppene kunne vi nok klare, men vi skulle også gøre noget ved højspændingen omkring vores fangevogtere. Lad os sige, at det lykkedes.

Kunne vi så slå dem ihjel, når de allerede var døde?

4

Næste dag gruede jeg for morgenmaden i erkendelse af, at hvis Pursey kom med pølser, ville anden runde gå i gang, før jeg havde nogen som helst ide om, hvad vi skulle stille op med de blå. Men i stedet kom der store pandekager med en slags bærsirup over. Jeg greb min, spiste den og brugte kruset med hul i bunden til at vaske sirup af hænderne. Iota kiggede på mig gennem tremmerne til min celle og slikkede sig på fingrene, mens han ventede på, at Pursey var væk.

„Vi har endnu en dag til at lade de sårede komme sig lidt," sagde han så, „men hvis det ikke bliver i morgen, bliver det sikkert i overmorgen. Senest om tre dage."

Det havde han ret i, og de forlod sig alle sammen på mig. Det var absurd af dem at sætte deres lid til en stor skoledreng, men de havde brug for en troldmand, og det var jeg så blevet udvalgt til.

I tankerne hørte jeg træner Harkness sige *ned at ligge og giv mig tyve, du er spild af plads.*

Da jeg ikke kunne finde på noget bedre og følte mig som spild af plads, var det lige præcis det, hvad jeg gjorde. Hænderne langt fra hinanden. Langsomt ned, røre ved stengulvet med hagen, langsomt op igen.

„Hvad gør du det for?" spurgte Stooks, der stod lænet ind mod tremmerne og betragtede mig.

„Det klarer tankerne."

Det gør det altid, når man er kommet over den indledende stivhed (og kroppens forudsigelige protest mod at blive afkrævet at bestille noget). Mens jeg bevægede mig op og ned, tænkte jeg over drømmen, hvor Leah holdt min mors lilla hårtørrer. At løsningen på mit problem – *vores* problem – skulle findes i en drøm, var utvivlsomt ønsketænkning og mirakeltro, men jeg var kommet til et magisk sted, så hvorfor ikke?

Nu kommer der en lille sidebemærkning, som er meget mere end som så – vent bare. Sommeren før syvende klasse læste jeg *Dracula.* Det var også på opfordring fra Jenny Schuster, kort tid før hun og hendes familie flyttede til Iowa. Jeg ville egentlig have læst *Frankenstein* – som jeg havde lånt på biblioteket, men den var ifølge hende bare en kolossal masse røvdårligt sprog med en masse forvrøvlet filosofi. *Dracula* var hundrede gange bedre, sagde hun, og den sejeste vampyrhistorie, der nogensinde var skrevet.

Jeg skal ikke kunne sige, om hun havde ret – det er svært at tage en tolvårigs litterære værdidomme alt for seriøst, selv hvis hun er gysereksper – men *Dracula* var i hvert fald god. Og selv efter at jeg mere eller mindre havde glemt alt det med at suge blod og hamre pæle gennem hjerter og putte hvidløg i munden på døde, mindedes jeg en bemærkning af Van Helsing om latter, som han kaldte Kong Latter. Han sagde, at Kong Latter aldrig banker på, men altid kommer brasende ind. Efter min mening er det ligesådan med sand inspiration. Man kan ikke tælle på fingrene og sige *åh jo, helt sikkert, jeg tænkte på* det*, og det inspirerede mig til* det. Inspirationen banker heller ikke på.

Jeg nåede tyve armbøjninger og derefter tredive, og netop som jeg overvejede at holde op, ramte lynet mig. Det ene øjeblik var ideen der ikke, og det næste øjeblik var den fuldt færdig til stede. Jeg rejste mig op og gik hen til tremmerne.

„Nu ved jeg, hvad vi skal gøre. Jeg ved ikke, om det kommer til at fungere, men der er ikke andre muligheder."

„Sig frem," sagde Iota, og så fortalte jeg ham om min mors hårtørrer, som han absolut ikke forstod noget af, for på hans hjemegn lod kvinder med langt hår det bare tørre i solen efter at have vasket det. Resten af det fangede han til gengæld lige med det samme. Det samme gjorde Stooks, der lyttede med inde fra cellen ved siden af min.

„Sig det videre," sagde jeg. „Begge to."

Stooks satte håndryggen til panden og bukkede. Jeg blev stadig ubehagelig til mode over al den bukken, men hvis det skabte sammenhold hos dem, ville jeg leve med det, indtil jeg kunne vende tilbage til bare at være en helt almindelig dreng. Bortset fra at jeg egentlig ikke forventede det, heller ikke hvis jeg overlevede det her. Nogle forandringer er permanente.

5

Næste morgen fik vi pølser.

Normalt var Pursey tavs, når han gav os mad, men netop den morgen havde han noget at sige. Det var et ganske kortfattet. „Iii, iii.“ Hvilket jeg udlagde som *spis, spis.*

De andre fik tre pølser. Jeg fik fire, og ikke kun fordi jeg var prinsen af Nedre Maleen. I hver af dem sad der en tændstik med løs svovl på hovedet. Jeg stak to i hver af mine beskidte sokker. Jeg havde en forestilling om, hvad de skulle bruges til. Jeg håbede at have ret i min antagelse.

6

Endnu en frustrerende venten fulgte. Til sidst gik døren op. Aaron kom til syne sammen med Lemmil – eller hvad han nu hed – og to andre. „Ud med jer, børnlille!“ råbte Aaron og bredte armene ud for at åbne dørene. „En god dag for de otte af jer og en dårlig dag for resten! Afsted, afsted!“

Vi trådte ud af cellerne. I dag var der ingen Hatcha til at påstå sig syg, for ham havde Stooks taget sig af, også selv om arme gamle Stooksies ansigt aldrig ville blive sig selv igen. Iota betragtede mig med et skævt smil. Hans ene øjenlåg bevægede sig i noget, der kunne have været en blinken. Det opmuntrede mig. Det samme gjorde erkendelsen af, at uanset om det lykkedes os at flygte eller ej, ville Elden Flugtdræberen, Petra og hele hans slæng af røvslikkere blive snydt for deres Dyst.

Da jeg skulle til at gå forbi Aaron, holdt han mig tilbage med spidsen af sin kæp ind mod de lasede rester af min trøje. Det halvt gennemsigtige menneskeansigt uden på kraniet smilede. „Du tror, du er noget særligt, ikke sandt? Det er du bare ikke. De andre tror det vel også? De bliver lige straks klogere.“

„Forræder,“ sagde jeg. „Forræder mod alt, hvad du har svoret troskab.“

Smilet forsvandt fra resterne af hans menneskelighed, og nedenunder grinede kraniet sit evige grin. Han løftede kæppen for at lade den falde ned på mit ansigt og flække det fra hårgrænse til hage. Jeg blev stående og ventede og drejede endda ansigtet en smule opad for at tage imod slaget. Noget andet havde talt gennem

mig og havde talt sandt.

Aaron sænkede kæppen igen. „Næh, næh, jeg vil ikke give dig mærker. Det overlader jeg til den, der gør det af med dig. Kom så afsted. Før jeg beslutter mig for at give dig et kram og få dig til at skide i bukserne."

Men det ville han aldrig gøre. Og det var vi begge klar over. Kampene i anden runde var allerede blevet organiseret, og han kunne ikke tillade sig at skabe rod i holdplanen ved at give mig et stød, der måske ville slå mig bevidstløs eller ligefrem ihjel.

Jeg fulgte efter de andre, og i stedet lod han kæppen ramme mit lår og flænse mine bukser op. Den indledende svien blev afløst af brændende smerte og en strøm af blod. Jeg sagde ikke en lyd. Den fornøjelse skulle den døde stodder under ingen omstændigheder have.

7

Vi blev ført hen til det samme holdrum som sidst, det ville sige to døre fra dommerrummet, som måske – *måske* – kunne vise sig at være en udvej. Ligesom sidst var skiltet stillet op midt i lokalet, denne gang blot med færre kombinationer.

DYST ANDEN RUNDE

Første blok
Ocka mod Gully (d)
Charlie mod Jaya
Murf mod Freed

Anden blok
Bendo mod Bult
Cammit mod Stooks
Eris mod Quilly
Double mod Mesel

Tredje blok
Ammit mod Iota

Denne gang var det altså de store drenge, der var på programmet til den afsluttende kamp. Den ville sikkert være blevet god, tænkte jeg,

men uanset forløbet af de næste par minutter ville den bare aldrig finde sted.

Ligesom under første runde ventede Kommandanten på os i sin fine uniform. I mine øjne lignede den noget, en diktator i et forarmet centralamerikansk land kunne være iført til statsbegivenheder.

„Så er vi her igen," summede han. „Nogle af jer ganske vist lidt forslåede, men uden tvivl helt klar og ivrige efter at komme i kamp. Hvad siger I?"

„Ja, Kommandant," sagde jeg.

„Ja, Kommandant," istemte de andre.

Han så på mit blødende lår. „Du ser allerede lidt forslået ud, prins Charlie."

Jeg sagde ikke noget.

Han så rundt på de andre. „Er det ikke det, I kalder ham? Prins Charlie?"

„Nej, Kommandant," sagde Ammit. „Han er bare en lille horeunge med behov for at føre sig frem."

Det kunne Kellin godt lide at høre. Hans menneskelæber smilede svagt, og indenunder blev det stivnede grin bare ved. Han rettede atter opmærksomheden mod mig. „Den sande prins kan flyve og skifte skikkelse, siger man. Kan du flyve?"

„Nej, Kommandant," sagde jeg.

„Skifte skikkelse?"

„Nej."

Han løftede sin kæp, som var tykkere og længere end dem, hans tropper benyttede. „Nej, *hvad?*"

„Nej, Kommandant."

„Det var bedre. Nu giver jeg jer lige lidt tid til at gøre jer klar, børnlille," sagde Kellin. „Gør jer i stand, så I tager jer pænt ud over for ordentlige folk, og tænk dagens kamporden igennem, mens I vasker jer. Gør håret vådt, og stryg det tilbage, de vil se jeres ansigter. Jeg forventer at se jer give Hans Majestæt en lige så god forestilling som i første runde. Er det forstået?"

„Ja, Kommandant," sagde vi som en flink, lille første klasse.

Han – *det* – lod igen sine bundløse øjne strejfe hen over os, nærmest som om han havde mistanke om ugler i mosen. Det havde han måske også. Så gik han med de andre efter sig.

„Der kan man bare se," jublede Ocka. „Mig mod en død mand! Den burde jeg nok kunne vinde."

„I dag vinder vi enten alle sammen, eller også gør ingen af os," sagde jeg. Jeg så hen på hylden med seksten vaskespande på rad og række – jo, de havde sågar sat en frem til Gully.

„Fandeme så," knurrede Eye.

„Jaya og Eris, stil jer hen på hver side af døren. De to spande skal være fyldt til randen, hvis de ikke allerede er det. Resten af jer tager også spande, men sætter jer på hug. Helt ned."

„Hvorfor det?" spurgte Bendo.

Jeg kom til at tænke på en gammel skolevits: Adam og Eva skal lige til at have sex for første gang. „Gå lidt tilbage, skat," siger Adam, „jeg ved ikke, hvor stor den bliver."

„Fordi jeg ikke ved, hvad der kommer til at ske."

Og fordi, tænkte jeg, *man aldrig må bruge hårtørrer i badet. Det lærte min mor mig.*

„Vi skal ganske rigtigt vaske, men ikke os selv. Det skal nok komme til at virke."

Det lød godt, men jeg var ikke sikker. Jeg var kun sikker på, at når det skete, ville det gå hurtigt.

8

„Jeg kan høre skridt," hviskede Eris. „De er på vej."

„Vent, til de er kommet ind," sagde jeg. „De vil ikke få øje på jer, de kigger lige frem."

Håbede jeg.

De to kvinder løftede spandene op i brysthøjde. Resten af os sad på hug med hver vores fulde spand med vand inden for rækkevidde. Ammit og Iota tårnede sig beskyttende op på hver side af mig. Døren gik op. Det var de samme to natsoldater, som for et par dage siden havde eskorteret den første blok ud til første runde. Jeg havde håbet på Kellin og Aaron, men blev ikke overrasket. De ville være ude på banen, parate til at styre festlighederne.

Natsoldaterne så os på hug nede på gulvet og standsede op. „Hvad laver –" sagde den ene af dem.

„*NU!"* råbte jeg.

Jaya og Eris hældte vand ud over dem.

Selv om jeg som sagt ikke var klar over, hvad der ville ske, havde jeg aldrig forestillet mig det, der rent faktisk skete: De eksploderede. Der kom to skarpe lysglimt, som et kort øjeblik blændede mig. Jeg hørte noget – nej, flere ting – suse hen over hovedet på mig og mærkede noget brændende i overarmen ligesom et bistik. Jeg hørte et skingert skrig, et krigshyl fra enten Jaya eller Eris. Jeg holdt hovedet nede og kunne ikke se hvem. Det blev efterfulgt af flere forbløffede råb af smerte på begge sider af mig.

„Op!“ råbte jeg.

På det tidspunkt var jeg stadig ikke helt klar over, hvad der var sket, men forstod dog så meget, at vi var nødt til at komme ud. Natsoldaterne var ikke eksploderet særlig højlydt, det havde mere bare lydt som bump af tunge møbler ned mod et tæppe, men krigshylet havde været *rigelig* højt. Desuden var der splinter overalt. Da jeg kom på benene, så jeg noget stikke ud af Iotas pande lige over venstre øje. Blodet løb ned langs næsen. Det var en knoglesplint. Der sad også en i min arm. Jeg tog den ud og lod den falde på gulvet.

Flere af de andre var også kommet til skade, men kun Freed var tilsyneladende ude af stand til at bevæge sig, og det havde han mere eller mindre været hele tiden. Murf, som skulle være hans modstander i første blok, støttede ham.

Iota pillede knoglesplinten ud af panden og så sig vantro omkring. Der lå knoglestumper over det hele. Det lignede smadret porcelæn. Der var ikke andet tilbage af natsoldaterne end deres uniformer, der var flået i laser, som om de var blevet beskudt på tæt hold med haglgeværer.

En hånd greb mig om nakken, og Ammit, der var uskadt, trak mig ind til sig i et kram. „Hvis du ikke havde givet os besked på at holde os nede, var vi blevet flænset i småstykker.“ Så kyssede han mig på kinden. „Hvordan kunne du vide det?“

„Det kunne jeg heller ikke.“ Jeg havde kun tænkt, at vi skulle sidde på hug og være klar til at angribe ligesom forreste linje i et footballhold. „Alle ud. Tag spandene med. Eye og Ammit, I fører an. Vi skal til dommerrummet to døre herfra. Hvis der kommer flere natsoldater, hælder I vand på dem og smider jer på gulvet. *Alle* smider sig på gulvet, men prøv at undgå at spilde vandet. Nu ved vi, hvad der sker.“

Mens vi gik ud med spandene (Eris sparkede en af de

sønderflængede uniformer til side og spyttede på den), så jeg mig tilbage en sidste gang. Holdrummet, hvor vi skulle afvente, at det blev vores tur til at kæmpe, var blevet forvandlet til et lighus.

Glimrende.

9

Ammit og Iota førte an. Eris havde taget afdøde Gullys spand med som erstatning for sin egen. Jaya, hvis spand nu var tom, dannede bagtrop. Netop da vi nåede frem til døren til dommerrummet, kom endnu to natsoldater i skarpt trav hen ad gangen fra det skarpt oplyste stadion.

„Hov!“ råbte en af dem. (Jeg er temmelig sikker på, at det var *hov*). „Hvad laver I herude? Det er kun første blok!“

Ammit og Iota standsede. Det gjorde vi alle sammen. „Skal det ikke være os alle sammen denne gang?“ sagde Ammit i et vidunderligt forvirret tonefald. „For at gøre honnør for Hans Majestæt?“

De kom tættere på. „Kun første blok, kvajpander!“ sagde den anden. „Resten skal bare ind igen i –“

Ammit og Iota så på hinanden. Eye nikkede. De tog fuldstændig synkront et skridt frem, nærmest som om det var indstuderet, tømte deres vandspande og smed sig. Resten af os var allerede nede og denne gang ikke blot på hug, men på maven. Første gang havde vi været kolossalt heldige, og det ville vi måske ikke blive ved med at være.

Disse to eksploderede også. Ud over glimtene og bumpene hørte jeg en slags elektrisk knitren ligesom fra en lille transformator, lige før den bliver massivt overbelastet og brænder sammen, og jeg kunne også fornemme et svagt strejf af ozon. Skyer af knogler fløj hen over os, ramte raslende væggene og hoppede hen ad gulvet.

Ammit rejste sig og vendte sig om mod mig med samtlige tænder blottet i et grin, der ikke blot var vildt – det var dæmonisk. „Lad os løbe ud herfra alle sammen, Charlie! Vi har et dusin spande tilbage! Lad os sprænge så mange af de bæster i luften som muligt!“

„Absolut ikke. Vi ville kun få ram på et par stykker og derefter blive slagtet. Vi skal flygte, ikke slås.“

Ammit havde i den grad fået pulsen op. Jeg troede knap, han ville høre efter, men Eye greb ham om nakken og ruskede ham.

„Hvem er prins her, røvhul? Dig eller ham?“

„Ham.“

„Lige præcis, og så gør vi, som han siger.“

„Videre,“ sagde jeg. „Bendo? Bult? Er spandene fulde?“

„Halvt,“ sagde Bult. „Jeg beklager at måtte melde, at jeg har spildt noget, min prin –“

„Gå i forvejen med ansigtet mod gangåbningen. Double og Cammit, også jer. Hvis der kommer flere –“

„Så giver vi dem bad, nemlig,“ sagde Cammit.

Jeg førte resten af dem videre og svingede med min egen spand imens. Jeg havde også spildt noget vand – mine bukseben var våde – men spanden var stadig trekvart fuld. Døren ind til dommerrummet var låst. „Ammit. Eye. Se, hvad I dur til.“

De kastede sig ind mod døren samtidig. Den røg op. Der var halvmørkt derinde, og det hjalp ikke at have efterbilledet fra eksplosionerne for øjnene. „Hvem kan se noget?“ råbte jeg. „Der står et højt skab, hvem kan –“

En fra vores bagtrop råbte op. Et øjeblik efter kom der et blændende lysglimt. I skæret fra det så jeg skabet stå op ad bagvæggen med en håndfuld træstole på hver side. Der lød et hyl af smerte, efterfulgt af endnu et blændende glimt.

Bendo og Double kom ind sammen med Cammit, der blødte kraftigt fra ansigtet og armen. Der stak bensplinter ud fra begge sår som gullighvide takker. „Fik to til,“ stønnede Bendo, „men nummer to gjorde det af med Bult, før jeg fik ram på ham. Trak ham ind i et kram … han begyndte at *ryste* … „

Vi havde altså mistet en, men hvis Bendo havde ret, havde natsoldaterne mistet seks. Ikke noget dårligt resultat, men der var stadig masser af dem tilbage.

„Eye, hjælp mig med at flytte skabet.“

Jeg fik ikke selv mulighed for at give en hånd med. Eye gik hen til skabet, der lignede min mormors køkkenskab. Han satte skulderen til og skubbede af al kraft. Det gled over en meter til siden, vaklede og faldt med et brag. Nøjagtig som lovet i Purseys besked var der en dør inde bagved.

Der lød råb – *summende* råb – et eller andet sted fra. Stadig langt væk, men opskræmte. Det var ikke til at vide, om Kommandanten havde gættet sig frem til, at hans fanger forsøgte at flygte, men han og hans kadre af natsoldater måtte i hvert fald være blevet klar

over, at der var *noget* i gang.

Stooks løftede slåen af døren og trak den op. Det overraskede mig, men gav mig også håb. *Dør kan være låst,* havde der stået på Purseys seddel. Ikke *måske*, men *kan være*. Jeg håbede at have forstået det rigtigt.

„Afsted," sagde jeg. „Alle sammen."

De klemte sig ind, Freed stadig med støtte fra Murf. Jeg begyndte igen at kunne se klart og fik øje på en torpedoformet lygte på en af stolene. I tankerne velsignede jeg Pursey – *Percival* – den ene gang efter den anden. Hvis de opdagede, at han havde hjulpet os, og flugtforsøget mislykkedes, ville han være ilde stedt. Det ville han måske under alle omstændigheder.

Iota trådte baglæns. „Der er skidemørkt derinde, Charlie. Jeg …" Han fik øje på lygten. „Åh! Hvis vi bare havde noget at tænde den med."

Jeg satte spanden fra mig, stak hånden ned i min sok og tog en svovlstik op. Eye gloede forbløffet på den og så på mig. „Du *er* virkelig prinsen."

Jeg rakte ham tændstikken. „Det er muligt, men jeg ved ikke, hvordan den her fungerer. Du gør det."

Mens han var ved at tænde lampen – glasbeholderen var fyldt med petroleum eller noget lignende – lød der løbende skridt fra arenaen ind mod os.

„Hov, hov! Hvad foregår der herinde?" Jeg genkendte stemmen, insektsummen eller ej. „Hvorfor står den dør åben?"

Iota så på mig og løftede hænderne: tændt lampe i den ene, ingenting i den anden. Ingen spand.

„Gå derind," sagde jeg. „Træk døren til. Jeg tror, den kan låses indefra."

„Jeg vil ikke efterlade di –"

„AFSTED!"

Så gik han.

Aaron kom til syne i døråbningen med sin blå aura pulserende så kraftigt, at den var svær at se på. Og der stod jeg så med en spand dinglende i den ene hånd. Han standsede op og var et øjeblik for overrasket over synet til at bevæge sig.

Du skulle have fortsat, tænkte jeg. Jeg trådte et skridt frem og kastede indholdet af spanden efter ham.

Jeg så det bevæge sig gennem luften som i slowmotion: en stor,

uformelig krystal. Kraniet under Aarons hud blev ved med at grine, men i resterne af hans menneskeansigt så jeg overraskelse og chok. Jeg nåede lige at tænke på den onde heks fra Vest og hendes skrig *Jeg smelter! Jeg smelter!* Han tabte sin forbandede kæp og løftede den ene arm som for at skærme for det, der var på vej. Jeg nåede lige at smide mig, før den blændende eksplosion sendte Aaron over i et forhåbentlig infernalsk efterliv.

Der fløj knogler hen over mig … men ikke alle sammen uden at volde skade. Denne gang var det ikke et bistik i armen, men streger af smerte langs hovedbunden og hen over venstre skulder. Jeg kom på benene, prøvede at genvinde balancen og vendte mig om mod døren. Jeg kunne høre andre nærme sig. Jeg ville ønske, jeg havde mere vand, og der var også en vask i den anden ende af lokalet, men ikke nok tid.

Jeg løftede slåen og trak til i forventning om, at døren ville være låst. Det var den ikke. Jeg gik ind, lukkede den og greb lygten i dens træhåndtag. Jeg sænkede den og fik øje på to bolte. De så ud til at være robuste. Det håbede jeg ved Gud også, de var. Netop som jeg skød nummer to for, så jeg slåen på indersiden løfte sig, mens døren begyndte at ryste i karmen. Jeg trådte et skridt tilbage. Døren var af træ, ikke af metal, men jeg ville stadig ikke risikere at få stød.

„*Luk op! Luk op i Elden Flugtdræberens navn!*“

„Kys min røv i Elden Flugtdræberens navn,“ sagde nogen omme bag mig.

Jeg vendte mig om. I det sparsomme lysskær fra lygten kunne jeg se dem alle tretten. Vi befandt os i en kvadratisk gang med hvide fliser på væggene. Den fik mig til at tænke på en undergrundsbane. I hovedhøjde sad der slukkede gasblus, som fortsatte ind i mørket. Mine medfanger – *tidligere* medfanger, i hvert fald for øjeblikket – så alle på mig med store øjne, og med undtagelse af Ammit og Iota så de ud til at være bange. De ventede, Gud hjælpe mig, på at blive anført af prins Charlie.

Hamrelyde mod døren. Skarpt blåt lys gennem sprækkerne i siden og forneden.

Lige nu var det i hvert fald let nok at føre an, for der var kun én vej at gå. Jeg maste mig forbi dem, holdt lygten op og følte mig absurd nok som en anden Frihedsgudinde med hendes fakkel. I det øjeblik dukkede en replik fra en krigsfilm, jeg havde set på TCM, op i mit hoved. Den røg ud af mig, før jeg selv var klar over, at jeg ville

sige det. Jeg må vel have været enten hysterisk eller inspireret.

„Kom så, røvhuller! Har I da lyst til at leve evigt?“

Ammit grinede og dunkede mig så hårdt i ryggen, at jeg var lige ved at tabe lygten, og i så fald havde vi været efterladt i det, de gamle gyserromaner yndede at kalde „det levende mørke.“

Jeg begyndte at gå. De andre fulgte efter. Hamrelydene mod døren blev svagere og forsvandt bag os. Kellins natsoldater ville have helvedes svært ved at bryde den op, dels fordi den åbnede udad, og dels fordi de inde i deres aura egentlig ikke duede til noget videre … som vi nu havde fundet ud af.

Gud velsigne Percival, hvis besked ikke havde været en advarsel, som jeg først havde troet. Det havde været en opfordring: Dør kan være låst. Som i *efter jer*.

„Hvem vil leve evigt?“ brølede Iota, og et fladt ekko blev sendt tilbage fra fliserne.

„Det vil jeg,“ kom det spagt fra Jaya … og tro det eller lad være, det fik os til at le.

Alle sammen.

Kapitel seksogtyve

Tunnelen og stationen. Kradselyde.
Sporvognsbygningen. Røde Molly.
Velkomstkomiteen. En mors sorg.

1

Der må have været godt to en halv kilometer fra dommerrummet til det sted, vi endte med at komme ud, men i den aktuelle situation og med kun en enkelt lygte til at orientere os ved syntes tunnelen at fortsætte i det uendelige. Den gik hele tiden svagt opad og blev nu og da afbrudt af korte trapper – seks trin et sted, otte et andet, fire

et tredje. Derefter drejede den brat til højre efterfulgt af flere trin, denne gang en længere trappe. På det tidspunkt var Murf ikke længere i stand til at støtte Freed, så Ammit bar ham i stedet. Da jeg nåede op for enden af trappen, standsede jeg for at få vejret og blev indhentet af Ammit. Han havde ingen problemer med at få vejret, fanden tage ham.

„Freed ved, hvor vi kommer ud," sagde Ammit. „Sig det til ham."

Freed så op på mig. I det blege lys fra lygten var hans ansigt et rædselsvækkende katalog over buler, skrammer og flænger. Dem kunne han sikkert godt komme sig over, men såret i benet var der gået betændelse i. Det kunne jeg lugte.

„I gamle dage kom jeg her nogle gange med embedsmændene," sagde Freed. „Dommerne og opsynsmændene. For at flikke sår og brud og blodige hoveder sammen, forstår du. Det var ikke ligesom Dysten, mord bare for at se mord, men (*dette ord kunne jeg ikke oversætte*) var barsk nok i sig selv."

Resten af vores lystige svende havde samlet sig længere nede ad trappen. Vi kunne ikke tillade os at standse op, men havde brug for at vide (*jeg* havde brug for at vide), hvad der ventede os, så jeg tog en dyb indånding og gav lægen besked på at fortsætte, men gøre det hurtigt.

„Vi brugte ikke tunnelen til at komme ind til Monarkernes Arena, men vi brugte den ofte til at komme væk derfra. Og altid, hvis Empis tabte på grund af kendelser, der vakte tilskuernes mishag."

„Død over dommeren," sagde jeg.

„Hvad?"

„Lige meget. Hvor fører den hen?"

„Til kabelbanehuset, selvfølgelig." Freed fremtvang et svagt smil. „Forstår du, hvis Empis tabte, var det klogt at komme hurtigst muligt ud af byen."

„Hvor tæt ligger dette kabelbanehus på hovedporten?"

Freed svarede det, jeg gerne ville høre og frygtede ikke at få at høre. „Ganske tæt på."

„Lad os så komme videre," sagde jeg. Jeg var lige ved at tilføje *tjep, tjep,* men undlod det. Det var vores fangevogteres sprog, og jeg ville ikke have noget med deres nedladende snak at gøre. Vi havde gjort det af med syv af dem. Uanset hvordan det gik for enden af tunnelen, havde vi i det mindste formået det.

„Hvem har stadig spande med vand i?" sagde jeg.

Det var der seks, der havde, men ingen af spandene var fulde. Jeg bad dem komme op bag mig. Vi ville bruge, hvad vi havde, og derefter gøre vores bedste.

2

Vi nåede frem til endnu en trappe, og Ammit, som langt om længe havde tabt pusten, da vi kom op til toppen af den, overlod Freed til Iota. „Lad mig blive," sagde Freed. „Jeg er kun til besvær."

„Spar på vejret til at puste på din grød," brummede Eye. Muligvis var det *grød* – som i historien om Guldlok og de tre bjørne, men det kan også have været *suppe*.

Nu skrånede korridoren mere, lidt ligesom den op til banen. Forhåbentlig ville vi snart være fremme ved udgangen, for der var næsten ikke mere brændsel tilbage i lygten, og lyset blev svagere og svagere. Så hørte jeg til højre for os noget kradse og krible inde bag flisevæggen. Helt tæt på. Jeg kom i tanke om mit mislykkede forsøg på at løbe hen til yderporten, hvor jeg snublede over gravsten, og de små hår i nakken rejste sig.

„Hvad er det?" spurgte Quilly. „Det lyder som …"

Han afsluttede ikke sætningen, men vi vidste alle sammen udmærket, hvad det lød som: fingre. Fingre i jorden, der gravede sig vej hen mod lyden af vores bevægelser.

„Jeg ved ikke, hvad det er," sagde jeg. Det var sikkert løgn.

„Når han – altså Elden - ikke har fred i sindet," sagde Eris, „bliver de døde urolige. Det har jeg i hvert fald hørt. Det er muligvis bare en historie til at skræmme små børn. Selv hvis det passer, tror jeg nu ikke … tror jeg ikke, de kan komme herind."

Det var jeg nu ikke så sikker på. Jeg havde set hænder komme op af jorden og set de døde strække sig ind i de levendes verden, og jeg havde også hørt rustne hængsler hvine, som om *noget* kom ud fra krypterne og gravene. Måske endda flere slags noget.

„Det er bare rotter." Det var Mesel. Han prøvede at lyde sikker i sin sag. „Måske markmus. Eller fritter. Alt andet er bare historier til at skræmme små børn. Som hun siger."

Jeg regnede ikke for alvor med, at de kunne komme gennem flisevæggen mellem os og dem, men blev trods alt taknemlig over at høre kradselydene forsvinde bag os. Hvis det *havde* været kirkegården, havde jeg i det mindste en vis fornemmelse af, hvor vi

befandt os, og hvis jeg havde ret, var vi ganske rigtigt tæt på porten.

Da vi kom til endnu en stejl og lang trappe, begyndte lanternen at sprutte.

„Lad mig ligge, lad mig ligge," stønnede Freed. „Jeg er færdig."

„Klap i, eller jeg gør det selv af med dig," stønnede Eye og fortsatte op ad trappen med Freed i armene. Jeg fulgte efter med de andre bag mig. Øverst oppe kom vi til et lille værelse med bænke på begge sider og en dør. Den var låst, og denne gang ikke indefra. Det havde været for let. Håndtaget bestod af en rusten stang. Ammit tog fat i den, drejede på den og trak til af alle kræfter. Den brækkede af.

„*Pis!*" Han slap den og betragtede sin blødende hånd. „Eye, kom herhen! Stil dig ved siden af mig og skub!"

Eye overlod doktor Freed til Cammit og Quilly og stillede sig side om side med Ammit. Flammen i lygten blussede kortvarigt op som en døendes sidste gisp. Et øjeblik kunne jeg se vores skygger på de hvide fliser, og så blev vi kastet ud i totalt mørke. Jaya stønnede.

„Sammen!" snerrede Ammit. „På tre rammer vi den så hårdt, som du nogensinde har ramt noget i dit forbandede liv! En … to … *TRE!*"

Et kort øjeblik var der en lysstribe, da døren gav efter i karmen, og så sænkede mørket sig atter.

„Åh, du kan skubbe hårdere end det, din forpulede –" *Fisse? Kusse?* Jeg hørte begge dele på samme tid. „På tre! En … to *TRE!*"

Boltene i døren må have været robuste, for de gav sig ikke. Hængslerne gav efter, og døren røg op. Iota og Ammit vaklede ud. Eye røg ned på knæ, og Ammit hev ham op at stå. Vi andre fulgte efter.

„Tak, alle høje guder!" udbrød Ocka. Hans stemme gav genlyd i et enormt rum: *ak-ak* og *uder-uder.* Et øjeblik efter blev vi omsluttet af en sky af læderagtige vinger.

3

Eris og Jaya satte i et hvin. De var ikke de eneste; de fleste af os andre kom nok også til at råbe eller skrige af rædsel. Jeg gjorde i hvert fald. Jeg slap lanternen for at beskytte hovedet og hørte den gå i stykker på stengulvet.

„Flagermus," gispede Freed. „Kun flagermus. De holder til …"

Han begyndte at hoste og kunne ikke afslutte sætningen, men pegede op i mørket.

Ammit hørte ham og brølede det videre. *„Flagermus! De gør ikke noget! Bliv stående, og vift dem væk!“*

Vi svingede med armene, mens jeg håbede, at det ikke var *vampyr*flagermus, for de var lige så store som dem i tunnelen mellem Illinois og Empis. Jeg kunne skimte dem flyve omkring, for der trængte et svagt lys – nok halvskyet måneskin – ind gennem en række små vinduer højt oppe. Jeg kunne se de fleste af de andre, der alle sammen viftede som vanvittige med armene. Cammit og Quilly bar på Freed og kunne derfor ikke vifte, men lægen slog selv kraftesløst ud med armene og hostede voldsomt imens.

Flokken fløj tilbage til det øverste af det enorme rum, vi var kommet ud i. Denne del af kabelbanehuset lod til at være en remise. Der holdt mindst tyve sporvogne på rad og række. På deres stumpe snuder stod bestemmelsesstederne angivet: Kystby, Deesk, Ullum, Tayvo Nord, Tayvo Syd, De Grønne Øer. Stængerne på tagene, som skulle trække strøm fra luftledningerne (som for de flestes vedkommende nu lå nede på jorden), hang slappe og opgivende hen. På siderne stod der ord med guldskrift, som så afgjort ikke stod i høj kurs i det nuværende Empis: VENSKAB, SAMMENHOLD, MILDHED og KÆRLIGHED.

„Hvordan kommer vi ud?“ spurgte Stooks.

„Har du aldrig lært at læse?“ sagde Eris.

„Vel lige så godt som enhver anden bondedreng,“ sagde Stooks i et gnavent tonefald. Jeg ville også have været gnaven, hvis jeg skulle holde sammen på min kind for at forhindre maden i at sprøjte ud.

„Så læs,“ sagde Eris og pegede på en høj midterbue i den modsatte ende af remisen.

Ovenover stod der UDGANG.

Vi gik gennem buen, tretten håbefulde flygtninge på rad og række efter deres spejlblanke prins. Vi kom ud i et rum, som var næsten lige så stort som remisen, med en række billetluger i den ene side og i den anden siden en række mindre buer med bestemmelsessteder angivet ovenover. Glasset i billetlugerne var blevet smadret, en kolossal sommerfugleskulptur i midten var blevet knust i småstykker, og et vægmaleri af monarker var blevet oversprøjtet med maling, men vandalerne havde dog ikke været i

stand til at skamfere alle sommerfuglene, for højt oppe sad der hele vejen rundt i lokalet stadig lysegule fliser med en monark på hver. Det beroligede mig at se noget, som Eldens håndlangere ikke havde været i stand til at ødelægge, og hvis jeg havde ret, var der muligvis noget brugbart lige i nærheden.

„Kom så," sagde jeg og pegede på en række døre. Jeg satte i løb.

4

Vi brasede ud i det fri, et par stykker stadig med spande i hænderne. Vi klemte os sammen oven for trappen ned til Galliens Vej, mens Cammit og Quilly stønnende bar Freed afsted mellem sig. Jeg hørte den skingre lyd fra Kommandantens firkantede bus, og foran den kom en halv snes natsoldater løbende på række tværs over den brede hovedvej. Jeg havde troet, at Kellins lille køretøj måske var det eneste motoriserede transportmiddel, der var tilbage i Lilimar, men der tog jeg fejl. I spidsen for flokken af natsoldater kørte der endnu et, og i modsætning til bussen var det ikke el-drevet. Det buldrede og knaldede på vej hen mod os. Det var en flad kærre med et enormt styr foran. Fire hjul med jernfælge slog gnister mod brostenene.

Forrest sad Røde Molly og trådte i pedalerne af alle kræfter og supplerede vognens motor, hvad end den blev drevet af. Hendes enorme knæ gik op og ned. Hun bøjede sig ind over styret som en fandenivoldsk motorcyklist. Vi kunne muligvis være nået frem til porten før de andre, men hun bevægede sig for hurtigt.

Jeg så rød- og hvidstribede pæle, jeg så det nedfaldne virvar af vognkabler, jeg havde været lige ved at falde over, og jeg så det tornekrat, jeg havde smidt min rygsæk ind i for at kunne løbe lidt hurtigere. Jeg havde ikke nået det dengang og ville heller ikke nå det nu. Det ville ingen af os, medmindre rygsækken stadig var der.

„Jeg skal nok tage mig af tæven!" knurrede Iota og knyttede næverne.

„Jeg hjælper dig," sagde Ammit. „Fandeme så."

„Nej," sagde jeg. Jeg tænkte på Woodys nevø Aloysius, og hvordan Røde Mollys mor havde slået hovedet af ham. „Eye, vent."

„Men jeg kan –"

Jeg tog ham i skulderne. „Hun har ikke set os endnu. Hun kigger lige frem for sig. Jeg har noget. Tro mig." Jeg så på de andre. „Bliv

her, alle sammen.“

Jeg bøjede mig sammen og løb ned ad trappen. Den brølende, bøvsende motorvogn var nu så tæt på, at jeg kunne skelne Røde Mollys træk … men hun kiggede stadig lige frem for sig med sammenknebne øjne – måske var hun nærsynet – og forventede at se os alle sammen løbe hen mod porten.

Jeg kunne muligvis have haft held til at overraske hende, men så kom en lille skikkelse i grønne knæbukser – grønne knæbukser med bagen flået ud – løbende ud på gaden og viftede med armene. „*Der er han!*“ skreg Peterkin og pegede lige hen på mig. Hvordan havde han fået øje på os? Havde han stået og ventet? Jeg fandt aldrig ud af det og var også skideligeglad. Den forpulede gnom havde det bare med dukke op på de værst tænkelige tidspunkter.

„*Der er han, lige derhenne!*“ Han pegede. Sprang rasende op og ned på stedet. „*Kan du ikke se ham, din store halvblinde sæk. HAN ER LIGE DE –*“

Uden overhovedet at sagtne farten bøjede hun sig ganske enkelt ned og langede ud efter ham. Peterkin røg op i luften. Jeg fik et glimt af hans døde ansigt, der var stivnet i lige dele overraskelse og chok, og så gik han i to stykker. Røde Molly havde slået hårdt nok til bogstavelig talt at flå ham midt over. Han må være røget seks-syv meter op i luften, og indvoldene væltede ud af ham imens. Jeg tænkte igen på Rumleskaft, det var umuligt at lade være.

Røde Molly grinede, og grinet afslørede tænder, der var filet sylespidse.

Gudskelov havde de ikke fundet min rygsæk. Den lå stadig i tornekrattet. Tornene flåede mine nøgne arme op, mens jeg trak den ud. Jeg ænsede dem ikke. Den ene rem var let nok at få op, men den anden sad fast. Jeg flåede den af og fremdrog en dåse sardiner, et glas peanut butter, et glas med hundemad, som der oprindelig havde været spaghettisauce i, en trøje, min tandbørste, et par underbukser –

Iota greb fat i min skulder. Min lille gruppe vandkrigere havde trodset mine ordrer og var fulgt efter ham ned ad trappen, men det var i sidste ende kun godt.

„Eye, sørg for at få dem herfra, løb. Bær selv Freed. Dem med vand tilbage danner bagtrop! Ved porten skal du råbe *luk op i Leah af slægten Galliens navn!* Kan du huske det?“

„Jep.“

„*NUUU DØR I!*“ skreg Røde Molly. Hendes stemme var en dyb baryton med store lunger bagved.

„Så afsted!“

Eye vinkede med en en af sine kraftige arme til de andre. „Kom så, folkens! Tjep, det handler om liv eller død!“ De fleste fulgte efter ham. Ammit gjorde ikke. Han havde åbenbart udnævnt sig selv til min livvagt.

Der var ikke tid til at diskutere med ham. Jeg fandt Polleys pistol og rev den fri sammen med yderligere et par dåser sardiner og en pakke grahamskiks, jeg ikke engang kunne huske at have pakket ned. Røde Molly standsede op ti meter fra kabelbanehuset og kravlede ned fra sit høje sæde med den ene arm gennemblødt til albuen af Peterkins blod. Ammit stillede sig ind foran mig, og det var et problem, hvis jeg ville undgå at skyde ham i hovedet.

„*Kom så væk, Ammit!*“

Han ænsede mig ikke og kastede sig uden videre over Røde Molly med et rasende brøl. Han var stor, men ved siden af kæmpen virkede han ikke meget større end Peterkin, som nu lå død i to stykker længere oppe ad gaden. Et kort øjeblik blev hun for overrasket over det pludselige angreb til at røre sig. Ammit udnyttede chancen, mens der var mulighed for det. Han greb fat i en af hendes brede selestropper og trak sig op i en hånd. Han åbnede munden og begravede tænderne i hendes arm lige over albuen.

Hun hvinede af smerte, greb fat i hans fedtede hårpragt og trak hans hoved væk. Hun knyttede hånden og hamrede den ikke ind i ansigtet på ham, men gennem det. Hans øjne stod ud i hver deres retning, som om de ikke havde lyst til at se det røde hul, der havde været hans næse og mund. Hun løftede ham op, stadig kun med en hånd, og rystede den store mand frem og tilbage som en marionetdukke. Så kastede hun ham fra sig i retning af kirkegården, mens blodet begyndte at strømme ud af hendes skambidte arm. Ammit var stærk og frygtløs, men hun havde gjort kort proces med ham, som om han var et barn.

Derefter vendte hun sig om mod mig.

Jeg sad på brostenene på Galliens Vej med benene ud til siden og Polleys automatpistol hævet foran mig med begge hænder. Jeg kunne huske, hvordan det havde føltes at få pistolen presset mod nakken. Jeg tænkte igen på Rumleskaft, og hvor meget Polley havde

mindet mig om dværgen fra eventyret. *Hvad vil du give mig, hvis jeg spinder din halm til guld?* Polley ville have dræbt mig, når først han havde fået fat i mr. Bowditchs skat, og derefter væltet mig ned i den skjulte magiske brønd i mr. Bowditchs skur.

Jeg husker navnlig håbet om, at den lille pistol kunne standse en kæmpe, nøjagtig ligesom Davids lille sten havde standset Goliat. Hvis den stadig var ladt, kunne det måske lykkes. Den var allerede blevet affyret to gange tilbage i den knap så magiske verden.

Hun nærmede sig grinende. Blodet løb ned fra hendes sårede arm. Det tog hun sig tilsyneladende ikke af. Måske ville Ammits bid være begyndelsen på en infektion, der tog livet af hende, hvis jeg ikke selv var i stand til det.

„Du er ikke nogen prins," sagde hun med sin rumlende barytonstemme. „Du er et *insekt*. Ikke andet end et insekt. Jeg træder bare på dig og –"

Så skød jeg. Pistolen udstødte et diskret knald, der ikke var meget kraftigere end det legetøjsgevær, jeg havde haft som seksårig. Et lille, sort hul kom til syne over Røde Mollys højre øje. Hun væltede baglæns, og jeg skød hende igen. Denne gang kom hullet til syne i halsen, og hun udstødte et hyl af smerte, mens blodet fossede ud af hullet. Der var så meget tryk på, at det nærmest virkede massivt, som skaftet på en rød pil. Jeg skød igen, og denne gang kom det sorte hul, ikke meget større end punktummet for enden af en sætning, til syne oven for næsen. Det lod hun sig heller ikke standse af.

„*DIIIIN – !*" skreg hun og rakte ud efter mig.

Jeg rykkede ikke baglæns eller så meget som prøvede at vige udenom, for det ville have ødelagt mit sigte, og det var alligevel alt for sent at stikke af. Hun ville have fanget mig i løbet af to kæmpeskridt. Lige før hun kunne nå at gribe fat i mit hoved, på samme måde som hun havde gjort med Ammits, skød jeg fem gange mere, hurtigt efter hinanden. Samtlige skud gik ind i hendes åbne, skrigende mund. De to første – måske de tre første – tog de fleste af hendes tænder med sig. I *Klodernes kamp* kunne ikke engang vores mest avancerede våben gøre ret meget for at standse de hærgende marsboere; det var jordiske bakterier, der dræbte dem. Jeg tror heller ikke, at det var noget enkelt skud fra Polleys lille pistol, der gjorde det af med Røde Molly, eller for den sags skyld alle otte, for flere patroner var der ikke tilbage i magasinet.

Jeg tror snarere, at hun kom til at sluge de knækkede tænder … og blev kvalt i dem.

5

Hvis hun var landet oven på mig, kunne hendes vægt meget vel have holdt mig fast, indtil Kellin og hans natsoldater nåede frem, hvis jeg da ikke var blevet klemt til døde på stedet. Hun måtte veje op mod to hundrede og halvtreds kilo. Men hun faldt på knæ først, mens hun gispede og hev efter vejret og holdt på sin blødende strube. De blinde øjne bulnede ud. Jeg kravlede baglæns, vendte mig om og rullede væk. Natsoldaterne nærmede sig, jeg ville aldrig kunne nå frem til porten før dem, og pistolen var ikke til mere nytte – ladegrebet tilbage, kammeret tomt.

Hun gjorde et sidste forsøg på at få fat i mig, viftede med sin sårede arm og plettede mine kinder og min pande med sit blod. Så faldt hun forover på ansigtet. Jeg rejste mig op. Jeg kunne løbe, men hvad skulle det nytte? Så hellere møde dem ansigt til ansigt og dø så værdigt som muligt.

Netop da tænkte jeg på min far, som stadig ville håbe, at jeg kom hjem. Han og Lindy Franklin og min onkel Bob måtte have tapetseret hver eneste by mellem Sentry og Chicago med billeder af mig og Radar – HAR I SET DENNE DRENG ELLER DENNE HUND? Passagen til Empis ville være ubevogtet, og det var måske endda endnu vigtigere end en fortvivlet far, men da natsoldaterne nærmede sig, var det far, jeg tænkte på. Han var blevet ædru, og til hvilken nytte? Hans kone var død, og hans søn var sporløst forsvundet.

Men hvis Iota kunne føre de andre gennem porten, hvor jeg ikke mente, at natsoldaterne kunne klare at være fri. Der var også det at tænke på.

„*Kom så, I røvhuller,*“ skreg jeg.

Jeg smed den ubrugelige pistol fra mig og bredte armene ud til siden. Bag rækken af blå skikkelser havde Kellin standset sin lille bus. Til at begynde med troede jeg, at han var tilfreds med bare at se mig blive slået ihjel, men det var ikke mig, han kiggede på. Det var himlen. Natsoldaterne standsede, stadig tres-halvfjerds meter væk. De kiggede også op med samme forbløffede udtryk i de gennemsigtige menneskeansigter oven på kranierne.

Selv om de to måner i konstant bevægelse var skjult, var der lys nok til at kunne se. En sky under skyerne var på vej ind over ydermuren. Den bevægede sig i retning af Galliens Vej med de fine butikker og buegange og paladset bagved, hvor de tre glasgrønne spir blev oplyst af blussene rundt om arenaen.

Det var en sky af monarker i den formation, der kaldes et kalejdoskop. De fløj forbi mig uden at standse. Det var natsoldaterne, de var ude efter. De standsede, kredsede rundt og styrtdykkede *en masse.* Soldaterne løftede armene, sådan som Flugtdræberen hævdedes at have gjort efter sit statskup, men de havde ikke samme kraft, og sommerfuglene døde ikke. Altså med undtagelse af dem, der ramte højspændingsauraerne først. Da de ramte de blå hylstre, udløste det blændende glimt. Det var, som om en gruppe usynlige børn viftede med 4. juli-stjernekastere. Flere hundrede af dem brændte op, men flere tusind fulgte efter og enten kvalte de dødbringende auraer eller kortsluttede dem. Skyen syntes at blive tættere, mens den omsluttede natsoldaterne.

Men ikke Kommandant Kellin. Hans lille, elektriske bus vendte hundrede og firs grader og satte i høj fart kursen tilbage mod paladset. Nogle af monarkerne brød ud og satte efter den, men den var for hurtig, og i alle tilfælde ville røvhullet have været beskyttet af taget. De natsoldater, der havde forfulgt os, var færdige. Alle sammen. Der var ikke anden bevægelse end flaksende, sarte vinger. Jeg så en enkelt knokkelhånd løfte sig … og så falde tilbage i den orangerøde masse oven på den.

Jeg løb hen mod yderporten. Den stod åben. Mine medfanger var kommet udenfor, men noget andet nærmede sig i rasende fart. Noget sort, tæt på jorden, der gøede som ind i helvede. Jeg havde troet, at jeg bare ville ud af den hjemsøgte by Lilimar i en helvedes fart, men nu gik det op for mig, at der var noget andet, der betød endnu mere for mig. Jeg tænkte på Dora, da hun havde fået øje på min hund, hvordan hun efter bedste evne havde kaldt på den med sin ødelagte stemme. Min egen stemme fungerede heller ikke og ikke på grund af en eller anden fremadskridende forbandelse, men på grund af hulken. Jeg faldt på knæ og bredte armene ud.

„Radar! Radar! RADAR!“

Hun stødte ind i mig og væltede mig omkuld, mens hun peb og slikkede mig i ansigtet fra øverst til nederst. Jeg krammede hende af alle kræfter. Og græd. Jeg kunne ikke holde op. Der var ikke meget prins over det, men som I måske allerede har gættet, er det

heller ikke sådan et eventyr.

6

Den lykkelige genforening blev afbrudt af en stemme, jeg udmærket kendte. „SHARLIE! PRINS SHARLIE! KOM SÅ FOR FANDEN UD DERFRA, SÅ VI KAN FÅ LUKKET PORTEN! KOM UD TIL OS, SHARLIE!“

Nemlig, tænkte jeg og kom op at stå. *Og læg så røveren i, prins Sharlie.*

Radar dansede gøende omkring mig. Jeg løb hen mod porten. Claudia stod lige udenfor og var ikke alene. Woody var der også, og mellem dem sad Leah oppe på Falada. Bagved stod de overlevende flygtninge fra Nedre Maleen, og bag dem andre igen – en gruppe mennesker, jeg ikke kunne skelne.

Claudia ville ikke gå ind i Lilimar, men greb fat i mig i samme øjeblik, jeg kom ud gennem porten, og krammede mig så voldsomt, at jeg kunne mærke min rygrad knirke.

„Hvor er han?“ spurgte Woody. „Jeg kan høre hunden, men hvor –“

„Her,“ sagde jeg. „Lige her.“ Denne gang var det min tur til at kramme.

Da jeg slap ham, satte Woody hånden til panden og knælede. „Min prins. Det var hele tiden dig, og du er kommet, nøjagtig som de gamle historier sagde.“

„Rejs dig,“ sagde jeg. Med tårerne strømmende fra øjnene (samt snot fra næsen, som jeg tørrede væk med håndryggen) og blod over det hele havde jeg aldrig følt mig mindre som prins i mit liv. „Woody, kom nu op. Rejs dig.“

Det gjorde han så. Min gruppe så på mig med ærefrygt. Eris og Jaya omfavnede hinanden. Eye havde Freed i armene. I hvert fald nogle af mine venner, hvis ikke dem alle sammen, var tydeligvis fuldstændig klar over, hvem de tre personer var: ikke kun sunde mennesker, men sunde mennesker af blåt blod. Det var Empis' fordrevne kongefamilie og, med undtagelse af måske den vanvittige Yolande og eneboeren Burton, de sidste af slægten Gallien.

Bag flygtningene fra fangekælderen stod der tres-halvfjerds grå mennesker, nogle med fakler og andre med torpedoformede lygter mage til den, Pursey havde efterladt til mig. Jeg fik øje på en, jeg

kendte. Radar var allerede løbet hen til hende. Jeg gik hen til hende nærmest uden at bemærke, at de deforme mennesker, som var blevet forbandet af Elden – eller af det væsen, der havde brugt ham som marionet – faldt på knæ omkring mig med hænderne mod panden. Dora forsøgte også at knæle. Men det gav jeg hende ikke lov til. Jeg omfavnede hende og kyssede hende på begge de grå kinder og hjørnet af den halvmåneformede mund.

Så tog jeg hende med tilbage til Woody, Claudia og Leah.

„LUK I LEAH AF GALLIENS NAVN!“ råbte Claudia.

Porten begyndte at rulle langsomt i, mens maskineriet jamrede, som om det gjorde ondt på det. Samtidig så jeg en enorm skikkelse komme løbende med lange skridt hen ad hovedvejen. Skyer af monarker hvirvlede rundt over og omkring den, og nogle af dem landede endda på de brede skuldre og det kantede hoved, men dette var ikke en natsoldat, og skikkelsen ignorerede dem ganske enkelt. Da porten var nået halvvejs hen ad sin usynlige skinne, udstødte hun et hyl af sorg så kraftigt og hæsligt, at alle andre end Claudia holdt sig for ørerne.

„*MOLLY!*“ skreg Hana. „*ÅH, MIN MOLLY! ÅH, MIN SKAT, HVORDAN KAN DU LIGGE SÅ STILLE?*“

Hun bøjede sig ned over sin døde datter og rettede sig op igen. Vi var mange uden for porten, som fortsat gled i, men det var mig, hun så på.

„*KOM TILBAGE!*“ Hun løftede sine kampestensstore næver og rystede dem. „*KOM TILBAGE, DIN KUJON, SÅ JEG KAN SLÅ DIG IHJEL, FOR DET DU HAR GJORT MOD MIN ELSKEDE!*“

Så lukkede porten sig med et brag og spærrede for synet af Røde Mollys fortvivlede mor.

7

Jeg så op på Leah. I aften ingen blå kjole. Intet hvidt forklæde. Hun var i sorte bukser, som var stukket ned i høje læderstøvler, og en foret blå vest med en monarksommerfugl, kongeslægten Galliens våbenskjold, i venstre side over hjertet. Om livet havde hun et bredt bælte. Ved den ene hofte hang der en dolk. Ved den anden en skede med et kort sværd med guldskæfte.

„Hej, Leah,“ sagde jeg og følte mig pludselig generт. „Jeg er virkelig glad for at se dig.“

Hun vendte sig væk fra mig uden på nogen måde at tilkendegive at have hørt mig – hun kunne lige så godt have været lige så døv som Claudia. Hendes mundløse ansigt var som forstenet.

Kapitel syvogtyve

Rådslagning. Klikkeren. Ikke en Disney-prins.
Prins og prinsesse. Pagten.

1

Jeg kan huske to ting fra rådslagningen helt tydeligt. Ingen nævnte navnet Gogmagog, og Leah så aldrig på mig. Ikke en eneste gang.

2

Senere på aftenen befandt der sig seks mennesker og to dyr i lagerbygningen – hvor Radar og jeg havde søgt tilflugt, før vi drog ind i Lilimar. Woody, Claudia og jeg sad sammen på gulvet. Radar lå ved siden af mig med snuden tungt plantet på mit ben som for at forvisse sig om, at jeg ikke ville stikke af fra hende igen. Leah sad lidt væk på fortrappen til sporvognen til Kystby. I det modsatte hjørne sad den grå kvinde Franna, der havde hvisket *hjælp hende* til mig, da jeg forlod gopiens gård. Franna klappede Falada på hovedet, som var begravet i en sæk korn, som Iota holdt for den. Udenfor befandt resten af de flygtede fra Nedre Maleen sig sammen med et voksende antal gråfolk. Der lød ingen hyl, for ulverne brød sig åbenbart ikke om store forsamlinger.

Mr. Bowditchs revolver hang endnu en gang ned langs min hofte. Claudia var muligvis døv, men hendes øjne fejlede ikke noget. Hun havde set de blå sten i medaljonbæltet glimte i det tætte ukrudt langs ydermuren ved siden af porten. Revolveren skulle smøres og renses, før jeg kunne være helt sikker på, at den virkede, og det måtte jeg på et tidspunkt se at få gjort. Jeg forestillede mig at kunne finde de nødvendige remedier på et af de rodede arbejdsborde bagest i lagerbygningen. I bedre tider havde den tydeligvis fungeret som værksted.

„Slangen er blevet såret, men er stadig i live," sagde Woody. „Vi er nødt til at hugge hovedet af den, før den kan nå at blive giftig igen. Og der kommer du til at føre an, Charlie."

Han tog en blok og en elegant fjerpen op af jakkelommen og skrev lige så hurtigt og sikkert som en seende på den, mens han talte. Han holdt den op foran Claudia. Hun læste ordene og nikkede ihærdigt. „DU SKAL FØRE AN, SHARLIE! DU ER DEN LOVEDE PRINS! ADRIANS ARVING FRA DEN MAGISKE VERDEN!"

Leah kiggede kortvarigt op på Claudia og derefter ned igen, mens en hårlok faldt ned over hendes ansigt. Hendes fingre legede med det noprede skæfte på hendes sværd.

Jeg havde så ganske afgjort ikke lovet nogen noget. Jeg var træt og bange, men der var noget, der var vigtigere end alt det. „Lad os nu sige, at du har ret, Woody. Lad os sige, at det vil være farligt for os og hele Empis at lade Flugtdræberen blive giftig igen."

„Det vil det," sagde han stille. „Det er det."

„Selv da vil jeg ikke føre en flok hovedsagelig ubevæbnede mennesker ind i byen, hvis det er det, du har i tankerne. Halvdelen

af natsoldaterne er muligvis døde, flere var der heller ikke til at begynde med …“

„Nej,“ medgav Woody. „De fleste foretrak at dø den sande død frem for at være halvlevende i et uhyres tjeneste.“

Jeg så over på Leah – sandt at sige havde jeg svært ved at tage blikket fra hende – og bemærkede, hvordan hun for sammen, som om Woody havde slået ud efter hende.

„Vi dræbte syv, og monarkerne dræbte endnu flere. Men resten er altså stadig tilbage.“

„Højst et dusin stykker,“ knurrede Eye henne fra hjørnet. „Måske ikke engang så mange. Monarkerne dræbte ti, talte jeg, og Kellin havde ikke engang tredive under sig til at begynde med.“

„Er du sikker?“

Han trak på skuldrene. „Når man var spærret inde det sted i noget, der føltes som en evighed, var der ikke andet at gøre end at tælle. Når jeg ikke talte natsoldater, talte jeg pletter i loftet eller stenene i cellegulvet.“

I min egen celle havde der været treogfyrre sten i gulvet.

„Selv et dusin er for mange, hvis de kan slå os bevidstløse med et stød bare ved at røre ved os, eller dræbe os med en omfavnelse,“ sagde jeg. „Og Kellin er der stadig til at kommandere over de tilbageværende.“

Woody griflede KELLIN på sin blok og holdt den op foran Claudia. Da han var blind, holdt han den op det forkerte sted. Jeg flyttede den, så hun kunne se den.

„KELLIN! JA!“ råbte Claudia. „OG GLEM IKKE HANA!“

Nej, det duede ikke at glemme Hana, som ville være ude efter at hævne sig.

Woody sukkede og gned sig i ansigtet. „Da min bror regerede, var Kellin leder af garden. Begavet og modig. Dengang ville jeg også have sagt loyal. Jeg havde aldrig forventet, at han ville vende sig mod Jan. På den anden side havde jeg heller aldrig forventet, at Elden gjorde, som han gjorde.“

Han kunne ikke selv se Leah vende sig væk fra ham, ligesom hun havde gjort fra mig, da jeg kiggede op på hende for at sige hej. Men jeg så det.

„Sådan her opfatter jeg det,“ sagde jeg. „Vi er nødt til at standse Flugtdræberen, før han finder på noget andet. Noget endnu værre. Jeg mener, se bare, hvad han allerede har gjort. Han har gjort hele

det forbandede rige gråt. Han har gjort *befolkningen* grå med undtagelse af nogle få …“ Jeg skulle lige til at sige *forsagere,* som jeg havde hørt min far kalde Scooter MacLean, en af mine klassekammerater i underskolen med uheldige flyveører. „Som er hele,“ afsluttede jeg fantasiløst sætningen. „Og dem har han gjort sit bedste for at udrydde. Jeg ved bare ikke, hvad der er at stille op mod ham. Eller hvornår.“

„Når det er lettest,“ sagde Iota. Han var færdig med at give Falada mad og stak den slunkne sæk ned i en af kurvene, der hang hen over hestens flanker. „I dagslys. Der er de blå svagere, og sollys kan de slet ikke komme ud i. Ellers *puf.* Kun knogler tilbage. Han så over på Woody. „Har jeg i hvert fald hørt.“

„Det har jeg også,“ sagde Woody, „men jeg vil nu ikke tage det for givet.“ Han griflede noget på sin blok og holdt den op foran Claudia. Jeg kunne ikke se ordene, men hun rystede på hovedet og smilede.

„NÆH, NÆH, HAN KAN IKKE GØRE MERE, END HAN ALLEREDE HAR GJORT, IKKE UDEN AT OPSØGE *DEN*, OG DET KAN HAN IKKE GØRE, FØR MÅNERNE KYSSER! SÅDAN SIGER SAGNET, OG DET TROR JEG OGSÅ PÅ!“

Leah så op og virkede for første gang nærværende. Hun vendte sig om mod Falada. Da hesten begyndte at tale, reagerede Iota mildt sagt forundret.

„Min frue så dem her til aften, da skyerne trak væk et kort øjeblik, og Bella har næsten indhentet Arabella.“

Woody rakte hånden ud mod Claudia og prikkede hende på armen for at få hendes opmærksomhed. Han pegede på Leah og op mod himlen, og flyttede derefter to fingre hen foran Claudias ansigt med den ene lige efter den anden. Claudia spærrede øjnene op, og hendes smil forsvandt. Hun så over på Leah. „SÅ DU DET?“

Leah nikkede.

Claudia vendte sig om mod mig med et udtryk i ansigtet, jeg ikke før havde set. Det var frygt. „SÅ SKAL DET VÆRE I MORGEN! DU SKAL STANDSE HAM, SHARLIE! DET ER DU DEN ENESTE, DER KAN! HAN SKAL DRÆBES, FØR ARABELLA KYSSER SIN SØSTER! HAN MÅ IKKE FÅ LOV TIL AT ÅBNE DEN MØRKE BRØND EN GANG TIL!“

Leah sprang op, greb fat i Faladas hovedtøj og begyndte at trække den hen mod døren. Radar løftede hovedet og peb. Franna

fulgte efter Leah og rørte hende på skulderen. Leah rystede hende af sig. Jeg rejste mig op.

„LAD HENDE VÆRE, LAD HENDE VÆRE, HENDES HJERTE ER KNUST OG SKAL HAVE TID TIL AT HELES," sagde Claudia. Hun sagde det utvivlsomt i den bedste mening, men hendes brølende stemme berøvede ordene enhver tiltænkt medfølelse. Leah trak sig tilbage fra dem.

Jeg gik hen til hende alligevel. „Leah, vil du ikke nok. Kom tilba–"

Hun skubbede så hårdt til mig, at jeg var lige ved at falde omkuld.

Og gik sammen med hesten, der var hendes stemme.

3

Hun behøvede ikke at åbne døren, for uden ulve i nærheden havde der ikke været nogen grund til at lukke den. Gruppen af gråfolk blev stadig større, og da Leah kom ud med sin hest efter sig, faldt de stående blandt dem på knæ. De satte alle sammen hånden til panden. For mig at se var der ingen tvivl om, at hvis hun eller de to andre overlevende kongelige beordrede dem til at generobre byen eller i hvert fald forsøge på det, ville de adlyde.

Det skyldtes min opdukken. Ethvert forsøg på at benægte det gik i opløsning ved mødet med den simple kendsgerning, at de virkelig troede, at jeg var den lovede prins. Jeg vidste ikke med Leah, men Woody og Claudia troede det også. Dermed blev forsamlingen af håbefulde oprørere, Dora indbefattet, mit ansvar.

Jeg begyndte at gå efter Leah, men Claudia greb mig i armen. „NÆH, BLIV! FRANNA SKAL NOK PASSE PÅ HENDE."

„Prøv at falde til ro, Charlie," sagde Woody. „Prøv at få hvilet. Du må være udmattet."

Jeg forklarede, at vi undslupne måske nok ville blive søvnige, når solen var kommet op, men lige nu var vi altså lysvågne. Det skadede heller ikke at være helt oppe at køre på adrenalin og den ubegribelige glæde over at være kommet ud af fangekælderen og væk fra dræberarenaen.

Woody lyttede, nikkede og skrev en besked til Claudia. Jeg fandt det fascinerende, at han skrev så nydeligt og regelmæssigt uden at kunne se. *Charlie og hans folk er vant til at være vågne om natten og*

sove om dagen, skrev han. Claudia nikkede som tegn på at have forstået.

„Hun er vred, fordi hun elskede ham, er det ikke rigtigt? Da jeg mødte hende, sagde hun – gennem Falada – at Elden altid havde været god mod hende."

Woody skrev på sin blok og holdt den op foran Claudia. *Han vil høre om L og E.* Nedenunder havde han tegnet et spørgsmålstegn.

„FORTÆL HAM, HVAD DU VIL," buldrede Claudia. „VI HAR EN LANG NAT FORAN OS, OG LANGE NÆTTER ER GODE AT FORTÆLLE HISTORIER I. HAN FORTJENER AT FÅ DET AT VIDE."

„Godt," sagde Woody. „Du skal vide, Charlie, at Leah valgte at tro, at Elden var død, fordi hun ikke vil tro, hun *kan* ikke tro, at han er blevet til Flugtdræberen. Som børn var de sådan her." Han satte hænderne sammen og flettede fingrene. „Noget af det skyldtes deres placering i søskendeflokken. De var de to yngste og blev enten overset eller drillet. De ældre søstre – Dru, Elli, Joy og Fala – hadede Leah for at være forældrenes yngste, deres yndling, men også for at være køn, mens de var mere ordinære –"

„HVAD FORTÆLLER HAN DIG?" brølede Claudia. Jeg konkluderede, at hun alligevel kunne en smule mundaflæsning. „ER HAN DIPLOMATISK, LIGESOM HAN SKULLE VÆRE I GAMLE DAGE, DA JAN SAD PÅ TRONEN? NÆH, NÆH, FORTÆL SANDHEDEN, STEPHEN WOODLEIGH! LEAH VAR SMUK SOM EN SOMMERMORGEN, OG DE FIRE ANDRE VAR GRIMME SOM PRAMME. DE FIRE ANDRE LIGNEDE DERES FAR, MEN LEAH VAR SIN MORS UDTALTE BILLEDE!"

Igen var *grimme som pramme* ikke helt nøjagtig det, hun sagde, men sådan hørte jeg det. Jeg behøver nok ikke at fortælle jer, at det var endnu et eventyr, jeg fik fortalt. Det manglede kun en glassko.

„Pigerne hvæssede deres allerede skarpe tunger på Elden," sagde Woody. „Kaldte ham Sump og Dødfod og Smaløje og Gråansigt –"

„Gråansigt? Virkelig?"

Woody smilede stramt. „Du begynder at forstå lidt af hans hævn, ikke? Siden Elden Flugtdræberen kom til magten, er Empis så godt som udelukkende befolket af mennesker med grå ansigter. Han udrydder de få, der er immune over for forbandelsen, og ville dræbe hver eneste monarksommerfugl, hvis han kunne. Han vil ikke have blomster i sin have, kun ukrudt."

Han lænede sig frem med hænderne på knæene og notesblokken i

den ene hånd.

„Men piger bruger kun ord. Eldens bror terroriserede ham med slag og spark, når der ikke var andre end hans loyale kadre af spytslikkere i nærheden. Det var der ingen grund til, for Robert var lige så smuk, som Elden var grim, og blev tilbedt og forkælet af sine forældre, hvorimod de stort set ignorerede Elden, og Robert havde ingen grund til at være misundelig i forhold til tronen, for som den ældste stod han til at overtage den, når Jan døde eller abdicerede. Han hadede og afskyede slet og ret sin lillebror. Jeg tror …“ Han holdt inde og rynkede panden. „Kærlighed er der sikkert altid en grund til, men had *er* der nogle gange bare. Som en slags fritsvævende ondskab.“

Jeg svarede ikke, men tænkte på mine to Rumleskafter: Christopher Polley og Peterkin. Hvorfor havde dværgen brugt alle de kræfter på at udviske sporet af initialer, som ville have fået mig ud af byen længe før mørkets frembrud? Hvorfor havde han risikeret livet – og mistet det – for at gøre Røde Molly opmærksom på mig? Fordi jeg var kommet på tværs af ham i forbindelse med den røde fårekylling? Fordi jeg var høj, hvor han var lille? Det troede jeg ikke et øjeblik på. Han havde gjort det, fordi han kunne. Og for at skabe problemer.

Franna kom tilbage og hviskede noget til Woody. Han nikkede.

„Hun siger, at der er en kirke i nærheden, som ikke er blevet ødelagt. Leah er gået derind sammen med Dora – hende, der reparerer sko – og et par andre for at få sovet.“

Jeg kunne godt huske at have set kirken. „Det er måske meget godt. Hun må være træt.“ Til glæde for Claudia pegede jeg på Franna henne ved døren, satte hænderne sammen og lagde hovedet op ad dem.

„TRÆT? LEAH OG ALLE OS ANDRE! DET HAR VÆRET EN LANG REJSE, FOR NOGLE AF DEM I MANGE DAGE!“

„Bare fortsæt,“ sagde jeg til Woody. „Du var ved at sige, at pigerne hadede Leah, og Robert hadede Elden –“

„De hadede alle sammen Elden,“ sagde Woody. „Alle undtagen Leah. Ved hoffet mente man, han aldrig ville fylde tyve.“

Jeg tænkte på den fedladne, savlende skabning i VIP-logen, hvis hudfarve ikke længere var grå, men en endnu mere usund grønlig nuance, og spekulerede på, hvor gammel Elden mon efterhånden var. Jeg spekulerede også på, hvad der mon havde bevæget sig

rundt inde under den lilla kaftan eller kåbe … men var på den anden side ikke helt sikker på, at jeg havde lyst til at vide det.

„De to yngste blev forenet gennem de andres had og modvilje, men også gennem oprigtigt at elske hinanden og … det tror jeg i hvert fald … at være klogere. De udforskede næsten hver eneste krog og niche af paladset lige fra spirenes spidser, hvor de havde forbud mod at gå op, men gjorde det alligevel, til de nederste etager."

„Nedre Maleen?"

„Sikkert, og også endnu dybere. Der er mange gamle veje under byen, hvor kun de færreste har været de sidste mange år. Jeg ved ikke, om Leah var sammen med ham, da han fandt frem til Den Mørke Brønd – hun nægter at tale om de år, hvor de holdt op med at være børn – men de tog nærmest alle steder hen sammen, måske med undtagelse af paladsets bibliotek. Leah var begavet, men aldrig interesseret i bøger. Elden var den læsende af dem."

„Det har hans bror givetvis også drillet ham med," indskød Eye.

Woody vendte sig om mod ham og smilede. „Sandt sagt, ven af Charlie. Både Robert og søstrene."

„HVAD FORTÆLLER DU HAM NU?" spurgte Claudia. Woody griflede et hurtigt referat ned på sin blok. Hun læste det. „FORTÆL HAM OM ELSA!" sagde hun.

Jeg rettede mig op. „Havfruen?"

„Ja," medgav Woody. „Paladsets havfrue. Har du tilfældigvis set hende?"

Jeg nikkede. Jeg agtede ikke at sige noget om at have set resterne af hende.

„Hun boede i en lille, skjult niche," sagde Woody. „Nærmest en grotte. Jeg vil helst tro, at hun stadig bor der, men tvivler stærkt på det. Hun er sikkert død af sult eller forsømmelse. Og sikkert også sorg."

Hun var ganske rigtigt død, men hverken på grund af sult, forsømmelse eller sorg.

„Elden og Leah gav hende mad, og hun sang for dem. Mærkelige, men smukke sange. Leah plejede også selv at synge lidt." Han tøvede et øjeblik. „Da hun stadig havde en mund at synge med."

Jeg klappede Radar på hovedet. Hun så søvnigt op på mig. Vores rejse havde været lige så hård for hende som for mig, men for Radars vedkommende var det endt godt. Hun havde fået nyt liv og

var sammen med mennesker, der elskede hende. Tanken om hendes flugt fik mig til at tænke på, hvordan jeg havde fået besked om, at hun havde overlevet.

„Fortæl mig om fårekyllingen," sagde jeg til Claudia. „Den røde fårekylling. På den her størrelse." Jeg holdt hænderne ud fra hinanden. „Jeg forstår ikke, hvordan den kom frem til jer. Kom den sammen med Radar? Og hvorfor –"

Hun så irriteret på mig. „HAR DU GLEMT, AT JEG IKKE KAN HØRE DIG, SHARLIE?"

Det havde jeg faktisk. Jeg kunne forklare det over for jer med, at hun havde slået håret ud, så det dækkede hendes hoved på siderne, hvor ørerne havde siddet, men det ville ikke være sandt. Jeg havde slet og ret glemt det. I stedet forklarede jeg Woody, hvordan jeg havde reddet den røde fårekylling fra Peterkin og senere nede i fangekælderen set den komme ud af et hul i væggen med en besked klistret fast til maven. En besked med en lille tot af Radars hår indeni. Hvordan jeg havde sat min egen besked fast til den og sendt den afsted i overensstemmelse med min fars valgsprog: *Forvent intet, men mist aldrig håbet.*

„Glimrende råd," sagde Woody og begyndte at grifle på sin blok. Han skrev hurtigt, og linjerne stod forbløffende lige. Udenfor var gråfolkene ved at gøre sig klar til natten og fordele de tæpper, nogle af dem havde taget med. På den anden side af vejen kunne jeg se Falada stå bundet til en pæl uden for kirken og æde græs.

Woody rakte blokken videre til Claudia, som begyndte at læse og smile imens. Det gjorde hende smuk. Da hun talte, var det ikke med sin sædvanlige buldrende stemme, men langt mere sagte, som om hun talte med sig selv.

„På trods af Eldens ihærdige bestræbelser på vegne af den skabning, han tjener – måske opfatter han sig ikke selv som et redskab for væsenet, men det er han givetvis – lever magien stadig," sagde hun. „For magi er ikke sådan at ødelægge. Det har du sikkert selv oplevet, ikke?"

Jeg nikkede og klappede Radar, som havde været ved at dø og efter seks omgange på soluret nu atter var ung og stærk.

„Jo, magien overlever. Han er begyndt at kalde sig Flugtdræberen, men som du selv har set, er tusind, nej, MILLIONER, af monarkerne stadig i live. Og selv om Elsa måske er død, er Klikkeren stadig i live. Takket være dig, Sharlie."

„Klikkeren?“ spurgte Iota og rettede sig op. Han slog sig i panden med en af sine store håndflader. „Høje guder, hvorfor gennemskuede jeg det ikke, da jeg så den?“

„Da den dukkede op hos mig … åh, Sharlie … da den dukkede op … „

Til min forskrækkelse begyndte hun at græde.

„At HØRE igen, Sharlie! Åh, at HØRE igen, også selv om det ikke var en menneskestemme, det var simpelthen så VIDUNDERLIGT –“

Radar rejste sig og gik hen til hende. Et kort øjeblik stak Claudia ansigtet helt hen til Radars og aede hende på siden fra halsen til halen. For at føle sig tryg. Woody lagde armen om hende. Jeg overvejede at gøre det samme, men besluttede at lade være. Jeg var for generт, prins eller ej.

Hun løftede hovedet og tørrede tårerne af kinderne med håndryggene. Da hun fortsatte, var det med den sædvanlige lydstyrke.

„HAVFRUEN ELSA SANG FOR BØRNENE, FORTALTE STEPHEN DIG DET?“

„Ja,“ sagde jeg, kom i tanke om, at hun var døv, og nikkede.

„HUN SANG FOR ALLE, SOM STANDSEDE FOR AT LYTTE, MEN KUN HVIS DE TØMTE SINDET FOR ALLE ANDRE TANKER OG BLEV I STAND TIL AT HØRE. DEN SLAGS PJAT HAVDE ROBERT OG LEAHS SØSTRE IKKE TID TIL. MEN ELDEN OG LEAH VAR ANDERLEDES. DET VAR SMUKKE SANGE, VAR DET IKKE OGSÅ, WOODY?“

„Det var det bestemt,“ sagde han, om end hans mine kunne udlægges på den måde, at Elsas sange heller ikke var noget, han havde haft tid til.

Jeg prikkede mig på panden, lænede mig frem og prikkede på hendes. Jeg løftede hænderne i en spørgende gestus.

„JA, SHARLIE, IKKE SANGE TIL AT HØRE MED ØRERNE, FOR HAVFRUER KAN IKKE TALE.“

„Men fårekyllingen?“ Jeg lavede en håndbevægelse. „En … hvad var det, du kaldte den? En klikker?“

Skal jeg ikke skåne jer en smule for Claudias buldrende stemme? Den røde fårekylling var ikke *en* klikker, men *Klikkeren*. Claudia kaldte den herre over den lille verden. Dengang gik jeg ud fra, at hun mente insekter (*Det er bare et skide insekt,* havde Peterkin sagt), men senere begyndte jeg snarere at tro, at Klikkeren meget vel

kunne være overhoved for mange af de små skabninger, jeg havde set. Og ligesom havfruen Elsa kunne Klikkeren tale med mennesker og havde talt med Claudia efter at have fulgt Radar hjem til hende. Ifølge Claudia havde Klikkeren tilbragt det meste af turen på ryggen af Radar. Jeg havde svært ved at forestille mig det, men kunne sagtens forstå hvorfor; fårekyllingen var trods alt stadig ved at komme sig efter et skadet bagben.

Klikkeren havde fortalt hende, at hundens herre enten var blevet dræbt eller sad fanget i Lilimar. Den havde spurgt Claudia, om den kunne gøre noget ud over at føre hunden sikkert tilbage. For den unge mand havde reddet dens liv, sagde den, og en sådan gæld skulle betales tilbage. Den havde fortalt hende, at hvis den unge mand stadig var i live, ville han sidde fanget i Nedre Maleen, hvor den kendte en vej ind.

„Klikkeren," sagde Iota i et forundret tonefald. „Jeg så Klikkeren uden overhovedet at forstå det. Dumme mig."

„Den sagde ikke noget til *mig*," sagde jeg.

Woody smilede. „Lyttede du efter?"

Selvfølgelig havde jeg ikke lyttet efter, jeg havde haft sindet fuldt af mine egne tanker … nøjagtig ligesom mange af dem, der kom forbi Elsa, havde haft for travlt til at lytte efter og derfor heller ikke hørte hendes sange. Det gælder faktisk også sange (og mange historier) i min egen verden. De taler fra sind til sind, men man skal lytte efter.

Det slog mig, at jeg ikke kun var blevet reddet af en drøm om min mors hårtørrer, men også af en fårekyllingekonge, som jeg havde været god mod. Kan I huske, da jeg til at begynde med sagde, at ingen ville tro min historie?

4

Jeg kunne se, at Woody og Claudia var trætte, og selv Radar lå nu og snuede, men der var stadig mere, jeg havde brug for at vide. „Hvad mente Leah med det om månerne, der kyssede hinanden?"

„Det kan din ven måske fortælle dig," sagde Woody.

Det gjorde Iota med glæde. Han havde fået fortalt historien om himmelsøstrene som barn, og som I sikkert allerede selv ved, kære læsere, er det historierne fra vores barndom, der gør dybest og mest langvarigt indtryk.

„Som enhver kan se, jager de hinanden. Eller gjorde det i hvert fald, før skydækket blev så tæt og konstant.“ Han så over på Woodys ar. „I hvert fald dem med øjne. Nogle gange er Bella forrest, og andre gange er Arabella. Som regel er den ene langt foran den anden, men så begynder afstanden at snævre ind.“

Det havde jeg konstateret ved selvsyn, når skyerne delte sig.

„Til sidst passerer den ene så den anden, og netop den nat flyder de sammen og ser ud til at kysse hinanden.“

„I gamle dage hævdede vismændene, at de en dag ville støde sammen,“ sagde Woody, „og blive slået i stumper og stykker. Måske behøver de ikke engang at støde sammen for at blive ødelagt, måske vil alene tiltrækningskraften mellem dem få dem til at gå i opløsning. Som det nogle gange sker for mennesker.“

Den slags filosofiske postulater interesserede ikke Iota. „Det siges også om den nat, hvor himmelsøstrene kysser hinanden, at alt ondt bliver sat fri til at gøre grusomme ting mod verden.“ Han tøvede et øjeblik. „Da jeg var lille, fik vi forbud mod at gå ud de nætter, hvor søstrene kyssede hinanden. Ulvene hylede, og vinden hylede, men det var ikke kun ulvene og vindene.“ Han kiggede alvorligt på mig. „Charlie, *verden* hylede. Som om det gjorde ondt på den.“

„Og når det sker, kan Elden så åbne den der Mørke Brønd? Siger sagnet det?“

Hverken Woody eller Eye svarede, men deres ansigtsudtryk var nok til at forvisse mig om, at det efter deres opfattelse ikke var noget sagn.

„Og der bor altså en skabning i den der Mørke Brønd? Den skabning, som gjorde Elden til Flugtdræberen?“

„Ja.“ sagde Woody. „Du kender allerede dens navn. Og ved i så fald, at det er farligt blot at sige navnet.“

Det vidste jeg.

„HØR PÅ MIG, SHARLIE!“ Claudias brølende, tonløse stemme fik Radar til at åbne øjnene, løfte hovedet og sænke det igen. „I MORGEN GÅR VI IND I BYEN OG GENEROBRER DEN, MENS NATSOLDATERNE ER SVAGEST! LEAH FØRER AN, FOR DET ER HENDES RET, MEN DU SKAL FINDE ELDEN OG DRÆBE HAM, FØR HAN KAN ÅBNE BRØNDEN! DET BURDE VÆRE LEAH, HUN ER DEN RETMÆSSIGE ARVING TIL TRONEN, SÅ DET BURDE VÆRE HENDES OPGAVE … HENDES BYRDE … MEN …“

Hun havde lige så lidt lyst til at afslutte sætningen som til at sige

navnet Gogmagog, den lurende skabning i Den Mørke Brønd. Det behøvede hun heller ikke. Leah var overbevist om, at hendes elskede bror, som hun havde lyttet til havfruens sange sammen med, ikke kunne være Flugtdræberen. På trods af alt det, hun måtte have hørt og selv lidt under, var det lettere for hende at tro, at Elden var død, og at det uhyre, som nu herskede over ruinerne af Lilimar og dens få tilbageværende indbyggere, var en svindler, som havde antaget hans navn. Hvis hun opdagede, at det virkelig var Elden, og fandt ham et sted dybt nede i labyrinten af underjordiske tunneler og katakomber, ville hun muligvis tøve.

Og blive myrdet ligesom så mange andre af sine slægtninge.

„DU ER DEN LOVEDE PRINS," sagde Claudia. „DU HAR ALLE DE SANSER, VI ER BLEVET BERØVET. DU ER ADRIANS ARVING, HAN SOM KOM FRA DEN MAGISKE VERDEN. DET ER DIG, DER SKAL DRÆBE ELDEN, FØR HAN KAN NÅ AT ÅBNE DET HELVEDES HUL!"

Iota lyttede med øjnene på vid gab og åben mund. Det blev Woody, der brød tavsheden. Selv om han talte sagte, ramte hvert ord mig som et hårdt slag.

„Nu kommer det værste, den allerværste mulighed, nemlig at det, som engang trak sig tilbage til Den Mørke Brønd, måske denne gang ikke vil trække sig tilbage. Ved at åbne den risikerer Elden ikke alene at gøre vores verden grå, men at udslette den helt. Og hvad så bagefter? Hvem kan sige, hvor skabningen så vil tage hen?"

Han lænede sig frem, indtil hans ansigt uden øjne kun var få centimeter fra mit.

„Empis … Bella … Arabella … der findes andre verdener end dem, Charlie."

Det gjorde der bestemt. Kom jeg måske ikke selv fra en af dem?

Det var nok der, kulden begyndte at sænke sig over mig, ligesom jeg huskede det fra mine værste udskejelser med Bertie Bird. Og i forbindelse med Polley, da jeg havde brækket først hans ene håndled og så det andet. Og fra Cla. Jeg havde smidt kyllingebenet efter ham og sagt *Jeg knepper dig sønder og sammen, skatter.* Hvilket jeg havde gjort og uden på nogen måde at fortryde det. Jeg var ikke en prins i en Disney-film, og det var måske godt det samme. Det var ikke sådan en prins, befolkningen i Empis havde brug for.

Claudia og Woody var faldet i søvn. Ligeså gråfolkene, der var ankommet sammen med dem. Det havde været en hård rejse, og næste dag – eller de næste dage – var der endnu mere at gøre. Selv havde jeg derimod aldrig følt mig mere vågen, og ikke kun på grund af at have fået vendt op og ned på min døgnrytme. Jeg havde utallige spørgsmål, jeg gerne ville have besvaret. Det mest forfærdelige af dem var, hvad Gogmagog kunne tænkes at gøre, hvis den slap ud af sin brønd. Jeg kunne ikke frigøre mig fra tanken om, at den i så fald kunne finde på at opsøge vores verden, nøjagtig ligesom den enorme kakerlak havde gjort.

Kakerlakken, som satte det hele i gang, tænkte jeg og var lige ved at komme til at le.

Jeg gik udenfor. Lyden af de sovende – grynt, stønnen og indimellem en prut – mindede mig om nætterne i Nedre Maleen. Jeg satte mig med ryggen til lagerbygningens mur og kiggede op på himlen i håb om at se skyerne dele sig tilstrækkeligt til, at jeg kunne få øje på nogle stjerner og måske endda Bella og Arabella, men det var helt overskyet. Om dagen ville det kun virke endnu mere gråt. På den anden side af Kongerigets Vej græssede Falada stadig uden for kirken. Nogle få hendøende lejrbål kastede lys på flere sovende derovre. Der måtte efterhånden være mindst hundrede mennesker. Det var endnu ikke en hær, men det begyndte at ligne.

Jeg så skygger bevæge sig ved siden af mig. Jeg vendte mig om og fik øje på Eye og Radar. Eye satte sig på hug. Radar satte sig ved siden af og bevægede forsigtigt snuden for at indsnuse nattens dufte.

„Kan du ikke sove?“ spurgte jeg.

„Næh, næh. Mit indre ur går helt skævt.“

Så er vi to, tænkte jeg.

„Hvor tit kommer månerne forbi?“

Han tænkte sig om. „Mindst tre gange hver nat, nogle gange ti.“

For mig gav det ingen mening, for jeg levede i en verden, hvor universets ur altid gik præcist. Det var muligt at forudsige månens bevægelser præcist ti, halvtreds eller hundrede år forud. Det her var ikke den samme verden. Det her var en verden, hvor havfruer og en rød fårekylling ved navn Klikkeren kunne sende sange og tanker ind i de lyttendes sind.

„Jeg ville ønske, jeg kunne se dem. For at se, hvor tæt på hinanden de egentlig er.“

„Det kan du så ikke, men måske kan du se genskæret fra dem gennem skyerne, når de passerer. Jo stærkere et genskær, desto tættere på hinanden er de. Men hvorfor ulejlige dig med det? Medmindre du ikke tror på det, som prinsessen hævdede at have set?“

Jeg rystede på hovedet. Forskrækkelsen i Leahs blik havde ikke været til at tage fejl af.

„Er det rigtigt, at du er fra en anden verden?“ spurgte Iota pludselig. „En magisk verden? Det tror jeg gerne, for jeg har aldrig set et våben som det, du går med i bæltet.“ Han tøvede et øjeblik. „Eller en som dig i det hele taget. Jeg takker de høje guder for ikke at have mødt dig i første blok af Dysten. Så havde jeg ikke siddet her.“

„Du havde tværet mig ud, Eye.“

„Næh, næh. Du er ganske rigtigt en prins. Jeg havde aldrig troet det til at begynde med, men det er du. Noget inden i dig er lige så hårdt som gammel maling.“

Og lige så mørkt, tænkte jeg. *Min egen mørke brønd, som jeg gør klogt i at passe på.*

„Vil du kunne finde ham?“ spurgte han og klappede Radar på hovedet med en stor, arret hånd. „Resten kan vi sagtens klare, det er jeg ikke i tvivl om – når natsoldaterne er svage i dagslys og ikke kan beskytte dem, vil Eldens lille flok røvslikkere skynde sig at stikke af, som de kaniner de er, og så slagter vi dem også som kaniner – men Flugtdræberen! Vil du kunne finde ham, hvis han er gået dybt ned? Har du en eller anden, hvad skal jeg sige … en slags … „

Sjette sans, tænkte jeg, men det var ikke de ord, der kom ud af min mund. „En slags prinsesans?“

Det fik ham til at le, men han sagde ja, det var vel lige nøjagtig det, han mente.

„Det har jeg ikke.“

„Hvad så med Pursey? Som hjalp os? Vil han kunne finde vej til Den Mørke Brønd?“

Jeg overvejede muligheden og rystede på hovedet. Jeg håbede som ind i helvede, at Pursey stadig var i live, men var også klar over, at sandsynligheden ikke var ret stor. Kellin ville have forstået, at vi ikke kunne være flygtet ved egen hjælp. Muligvis ville han give mig æren for det dødbringende trick med vandspandene, men døren

med skabet foran? Det måtte vi have fået at vide af nogen. Og selv hvis Pursey indtil videre havde undgået døden og torturkammerets overtalelsesmetoder, var der ikke stor sandsynlighed for, at han kendte vejen til Den Mørke Brønd.

Vi sad i de dybe skygger, hvor ikke engang det flakkende lys fra de sidste hendøende lejrbål kunne nå ind, så jeg tog endnu en svovlstik op af min sok og strøg den mod bygningen. Jeg strøg håret tilbage og holdt den op foran øjnene. „Hvordan ser de ud? Stadig lysebrune?“

Iota bøjede sig frem. „Næh. Blå. Lyseblå, min prins.“

Det overraskede mig ikke. „Kald mig Charlie,“ sagde jeg og rystede tændstikken, så den gik ud. „Hvad angår den verden, jeg kommer fra … så er alle verdener nok magiske. Vi vænner os bare til det.“

„Hvad så nu?“

„Mig? Jeg bliver siddende og venter. Du kan enten vente sammen med mig eller gå ind igen og prøve at få sovet.

„Jeg bliver her.“

„Det gør vi også,“ lød det. Jeg vendte mig om og fik øje på de to kvinder, Eris og Jaya. Det var Eris, der havde talt. „Hvad venter vi på, min prins?“

„Kald ham Charlie,“ sagde Eye. „Det foretrækker han. Af beskedenhed. Ligesom en prins i en historie.“

„Enten ser vi det, jeg venter på, eller også gør vi ikke. Vær nu bare stille.“

Vi var stille. Fårekyllinger – som nok ikke var røde – sang inde i græsset og mellem murbrokkerne fra den ødelagte forstad uden for byen. Vi indåndede den friske luft. Det føltes godt. Tiden gik. Falada holdt inde med at græsse og stod med bøjet hoved og så ud til at sove. Radar sov dybt. Efter nogen tid pegede Jaya op på himlen. Bag skydækket passerede to klare lyspletter i høj fart. Lyspletterne rørte ikke – kyssede ikke – hinanden, men selv bag skydækket kunne vi tydeligt se, at de var meget, meget tæt på hinanden. De passerede paladsets tre spir og var væk. Kredsen af gasblus omkring stadionet var gået ud. Byen henlå i mørke, men inden for muren ville de tilbageværende natsoldater stadig patruljere omkring.

Der gik først en time og så to. Mit indre ur gik lige så skævt som Iotas, men det måtte være tæt på daggry, da der skete det, jeg

havde forventet – som den mørke side af mig havde håbet på. Prinsesse Leah kom ud af kirken. Med bukserne og støvlerne og det korte sværd kunne det ikke være andre. Eye rettede sig op og åbnede munden. Jeg rørte ham på brystet og satte en finger for munden. Vi så hende løsne Falada og føre hesten hen mod byporten væk fra den brolagte vej, hvor lyden af hovene måske ville vække en sovende. Da prinsessen satte sig i sadlen, var hun nærmest kun et mørkere omrids i mørket.

Jeg rejste mig op. „Ingen behøver at følge med mig," sagde jeg, „men efter alt det, vi har været igennem, vil jeg heller ikke forhindre jer i det."

„Jeg er med," sagde Eye.

„Også jeg," sagde Eris.

Jaya nøjedes med at nikke.

„Ikke dig, Radar," sagde jeg. „Du bliver hos Claudia."

Hun lagde ørerne ind til hovedet. Hun holdt op med at logre. Håbet og bønfaldelsen i hendes blik var ikke til at tage fejl af.

„Nej," sagde jeg. „Du får kun én tur til Lily."

„Kvinden trækker fra os, Charlie," sagde Eye. „Og hovedporten er tæt på. Hvis vi skal indhente hende –"

„Gå, men langsomt. Vi har god tid. Hun vil ikke prøve at komme ind før ved daggry. Hun vil se med egne øjne, at Flugtdræberen ikke er hendes bror, og forestiller sig sikkert også at kunne redde Elden, hvis han ellers stadig er i live, men hun er ikke dum. Vi indhenter hende, før hun kommer derind, og så vil jeg overtale hende til at slutte sig til os."

„Hvordan?" spurgte Eris.

„Med alle nødvendige midler." Det blev der ikke sagt noget til. „Elden er muligvis allerede fremme ved Den Mørke Brønd og afventer, at månerne kysser hinanden. Vi er nødt til at nå derhen og standse ham, før det sker."

„Med alle nødvendige midler," sagde Eris sagte.

„Hvad nu, hvis Leah ikke kender vejen?" spurgte Iota.

„Så er vi på den," sagde jeg.

„Min prins," sagde Jaya. „Jeg mener Charlie." Hun vendte sig om og pegede.

Radar var fulgt efter os. Hun fangede mit blik og skyndte sig hen mod mig. Jeg knælede og holdt om hendes hoved. „Slemme hund! Vil du så gå tilbage?"

Hun kiggede bare op på mig.

Jeg sukkede og rejste mig op. „Godt så. Følg med."

Hun holdt sig ind til mig, og sådan nærmede vi fire – fem med Radar – os den hjemsøgte by.

6

Porten var lukket – i al sin vælde – da noget kom ud mod os fra en ødelagt bygning i venstre side af vejen. Jeg trak mr. Bowditchs revolver, men inden jeg kunne nå at løfte den, endsige tage sigte, satte skikkelsen i et stort (men stadig lidt halvskævt) spring og landede på ryggen af Radar. Det var Klikkeren. Vi blev overraskede, men ikke Radar. Hun havde haft passageren med før og gjorde det hjertens gerne igen. Klikkeren satte sig til rette på hundens hals som en anden spejder.

Jeg så ingen spor af Leah og Falada uden for porten. Det brød jeg mig ikke om. Jeg standsede op og prøvede at beslutte mig for, hvad vi nu skulle gøre. Klikkeren hoppede ned, fortsatte næsten helt hen til porten og drejede til højre. Radar fulgte efter, snusede til fårekyllingen (det så den ikke ud til at have noget imod) og kiggede tilbage på os for at se, om vi var med.

En brolagt sti, som måske i gamle dage havde været brugt i forbindelse med vedligeholdelse, gik gennem murbrokkerne lige uden for muren, som her var dækket af vedbend. Klikkeren førte an ved at springe gennem ukrudtet og elegant hen over løse sten. Efter knap hundrede skridt kunne jeg se et hvidt omrids i mørket foran os. Det vrinskede en enkelt gang. Ved siden af Falada sad prinsesse Leah med benene over kors og ventede på daggryet. Hun fik først øje på fårekyllingen og derefter på os andre. Hun rejste sig og stillede sig med front mod os med den ene hånd på sværdskæftet og adskilte fødder, som om hun skulle i kamp.

Falada undlod at tale i tredje person. „Aha. Sir Klikker har altså ført jer til mig. Og nu hvor I har fundet mig, skal I gå tilbage igen."

„Hvem passer dine gæs, høje frue, mens du er væk?"

Det var ikke lige det, jeg havde forventet at sige, og slet ikke sådan, at Charlie Reade fra Sentry, Illinois, ville have udtrykt sig.

Hun spærrede øjnene op og kneb dem derpå lidt sammen igen. Det var svært at afgøre uden en mund, men for mig at se blev hun både overrasket og en smule forundret. „Min husholderskes mænd,

Whit og Dickon, tager sig godt af dem."

Som i Dick Whittingon, tænkte jeg.

„Kan hesten –" sagde Jaya.

Leah affærdigede hende med en håndbevægelse. „Jeres tåbelige spørgsmål er blevet besvaret, og nu skal I forlade os. Jeg har alvorlige ting at gøre."

Jeg betragtede hendes opadvendte ansigt, der var smukt med undtagelse af arret i stedet for en mund og det grimme sår ved siden af.

„Har du spist?" spurgte jeg. „For den foreliggende opgave kræver styrke, høje frue."

„Jeg har fået det fornødne," sagde Falada. Jeg kunne se Leahs strube anstrenge sig for at udsende stemmen. „Gå nu – det er en befaling."

Jeg tog hendes hænder. De føltes små og kolde i mine. Det var en overbevisende facade – den højbårne prinsesse med total kontrol over tingene – men i mine øjne virkede hun dødsensangst. Hun prøvede at trække hænderne til sig. Jeg holdt fast.

„Nej, Leah. Det er mig, der befaler over dig. Jeg er den lovede prins. Som du vist allerede ved."

„Ikke prinsen i denne verden," sagde Falada, og nu kunne jeg høre klik og mumlen i Leahs strube. Hende høflige udtryksmåde var ren og skær nødvendighed. Hvis ikke hun havde været tvunget til at tale via hesten – og under store anstrengelser – havde hun ladet raseriet få frit løb. Der var ikke længere forundring i hendes blik, kun vrede. Kvinden, som fodrede gæs fra sit forklæde, var vant til at blive adlydt betingelsesløst.

„Nej," medgav jeg. „Ikke prinsen i denne verden og heller ikke prins i min egen, men jeg har tilbragt lang tid i en fangekælder, er blevet tvunget til at dræbe og har set mine kammerater dø. Forstår du det, prinsesse? Forstår du min *ret* til at befale over dig?"

Falada svarede ikke. En enkelt tåre bevægede sig langsomt fra Leahs venstre øje ned over hendes glatte kind.

„Lad os gå lidt væk."

Hun rystede så voldsomt på hovedet, at håret stod om ansigtet på hende. Igen prøvede hun at trække hænderne til sig, og igen holdt jeg dem fast.

„Der er stadig tid, måske mindst en time til daggry, og hele jeres verden afhænger af, hvad vi siger til hinanden. Selv min egen er

muligvis i fare. Så *kom nu.*“

Jeg slap hendes hænder. Jeg tog en af de sidste svovlstikker op af min sok. Jeg børstede noget vedbend til side, strøg tændstikken mod den ru sten og holdt den op foran mit ansigt ligesom tidligere med Iota. Hun stillede sig på tæer for at se på mig, tæt nok på til at jeg kunne have kysset hendes opadvendte pande.

„Blå,“ sagde Falada.

„Den *kan* tale,“ mumlede Eris.

„Næh, næh, det er hende,“ sagde Iota med lige så sagte stemme. De var lamslåede. Det var jeg også, og hvorfor ikke? Der var magi til stede, og nu var jeg også en del af den. Det gjorde mig rædselsslagen, for jeg var ikke længere helt mig selv, men det fik mig også til at ranke mig.

„Kom, høje frue. Vi er nødt til at tale sammen. Kom nu med.“

Det gjorde hun så.

7

For at komme lidt væk fra de andre fortsatte vi hen ad stien med den vedbenddækkede bymur til venstre for os, ruinerne af den ødelagte forstad til højre og den mørke himmel ovenover.

„Vi er nødt til at standse ham,“ sagde jeg. „Før han udløser en eller anden forfærdelig kataklysme.“

Radar gik mellem os med Klikkeren siddende på nakken, og nu var det Klikkeren, der svarede. Stemmen var meget tydeligere end den, Leah brugte, når hun talte gennem Falada. „Det er ikke min bror. Flugtdræberen er *ikke* Elden. Han ville aldrig gøre den slags grufulde ting. Han var blid og kærlig.“

Mennesker forandrer sig, tænkte jeg. *Det gjorde min far, og det gjorde jeg også selv, når jeg var sammen med Bertie. Jeg kan huske at have undret mig over, hvorfor et godt menneske som jeg gjorde sådan nogle modbydelige ting.*

„Hvis han er i live,“ sagde Klikkeren, „er han taget til fange. Men det tror jeg ikke. Jeg tror, han er død ligesom så mange andre i min familie.“

„Det tror jeg også,“ sagde jeg. Det var ikke nogen løgn, for den Elden, hun havde kendt – som havde holdt hende i hånden, mens de udforskede paladsets irgange, som havde lyttet til havfruens sange – den Elden *var* død. Tilbage var kun Gogmagogs marionet.

Vi standsede op. Hendes strube bevægede sig, og Klikkeren talte. Alt det bugtaleri måtte virkelig gøre ondt på hende, også selv om Klikkeren var det ideelle medie for hende, men hun var nødt til at sige det, hun havde gemt på i hjertet så længe.

„Hvis han er taget til fange, vil jeg sætte ham fri. Hvis han er død, vil jeg hævne ham, så forbandelsen over dette arme land kan blive hævet. Det er min opgave og ikke din, søn af Adrian Bowditch."

Jeg var ikke hans søn, kun hans arving, men det lod ikke til at være det rigtige tidspunkt at forklare hende det.

„Flugtdræberen er så godt som sikkert taget til Den Mørke Brønd, prinsesse. Der vil han vente, til månerne kysser hinanden, og vejen bliver åbnet. Kan du finde den?"

Hun nikkede, men virkede samtidig usikker.

„Vil du føre os dertil? For vi vil umuligt kunne finde den selv. Vil du gøre det, hvis jeg lover at overlade Flugtdræberens skæbne i dine hænder, når vi møder ham?"

Der gik lang tid, før hun svarede. Hun var usikker på, om jeg ville holde mit løfte, og det havde hun også al mulig grund til være. Hvis hun genkendte Elden og ikke kunne få sig selv til at dræbe ham – selv i hans nuværende skikkelse – ville jeg så respektere hendes ønske og lade ham leve? Jeg tænkte på Doras ødelagte ansigt og oprigtige hjerte. Jeg tænkte på Purseys mod, som han sandsynligvis allerede havde betalt en høj pris for. Jeg tænkte på de gråsyge flygtninge, jeg havde set på vej væk fra Kystby til et eller andet, sikkert ikkeeksisterende, tilflugtssted. Hvis man anbragte disse sårede og forbandelsesramte mennesker på den ene vægtskål og en prinsesses kærlige følelser på den anden, ville det sidste umuligt kunne opveje det første.

Er du virkelig parat til at afgive et sådant løfte til Leah af slægten Gallien?

Jeg opfattede det egentlig ikke som en tilbagevenden til at tale i tredje person, snarere som udtryk for, at Klikkeren denne gang talte på egne vegne, men jeg var ikke i tvivl om, at Leah også gerne ville vide det.

„Ja, det er jeg."

„Sværger du ved din mors sjæl, at hun vil brænde i helvedes flammer, hvis du svigter dit ord?" sagde hun.

„Ja, det gør jeg," sagde jeg uden tøven og agtede at holde mit

løfte. Når Leah så, hvad der var blevet af hendes bror, ville hun muligvis selv dræbe ham. Det kunne jeg håbe på. I modsat fald ville jeg overlade mr. Bowditchs revolver til Iota. Han havde ganske vist aldrig affyret en før, men jeg forventede ingen problemer i så henseende, for våben er fuldstændig ligesom billige kameraer, hvor man også bare skal pege på noget og trykke i bund.

Vil du og dine venner følge Leah og adlyde hende?

„Ja, det vil vi."

Hun vidste sikkert allerede, at hun ikke kunne forhindre mig i at følge efter. De andre ville muligvis adlyde en befaling fra Empis' kommende dronning, men jeg ville ikke. Som hun allerede havde sagt gennem Falada, var jeg i kraft af ikke at være prins af denne verden heller ikke bundet af hendes befalinger.

Himlen over os blev lysere. Menneskene blandt os kiggede op. Det samme gjorde Radar. Selv Klikkeren. To klare himmellegemer lyste skyerne op. Månerne var nu så tæt på hinanden, at de lignede et liggende ottetal. Eller uendelighedssymbolet. I løbet af få sekunder passerede de om på den anden side af paladsets spir, og himlen blev atter mørk.

„Godt," sagde Klikkeren. „Jeg accepterer dine betingelser. Ikke mere snak. Det gør ondt på mig."

„Jeg ved det," sagde jeg. „Og beklager det."

Radar peb og slikkede Leahs hånd. Leah bøjede sig ned og klappede hende. Pagten mellem os var en kendsgerning.

Kapitel otteogtyve

Ind i byen. Lyden af sorg. Hana.
Hun, som engang sang. Guld. Køkkenet.
Modtagelsesværelset. Vi skal op for at komme ned.

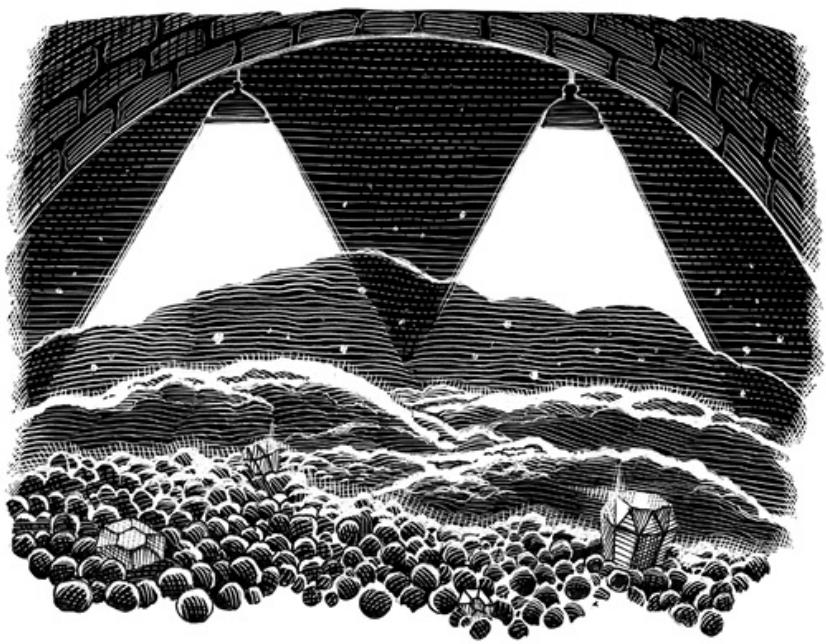

1

Leah førte os tilbage til de andre. Hun satte sig igen uden et ord fra hverken Falada eller Klikkeren. Iota så på mig. Jeg nikkede – aftalen var på plads. Vi satte os sammen med hende og afventede daggryet. Det begyndte at regne igen, konstant uden at være

voldsomt. Leah tog et regnslag op af Faladas sadeltaske og trak det på. Hun gjorde tegn til Radar, der kiggede over på mig for at få lov og derefter gik hen til Leah. Hun bredte regnslaget ud over hende. Klikkeren kom også ind under det. De forblev tørre. Resten af os var stadig iført de laser, vi var undsluppet i, og blev våde. Jaya begyndte at ryste. Eris omfavnede hende. Jeg understregede, at det stod dem frit for at vende om. Begge kvinder rystede på hovedet. Iota lod sig ikke mærke med noget og blev bare siddende med bøjet hoved og foldede hænder.

Tiden gik. På et tidspunkt så jeg op og fangede Leahs blik. Jeg løftede spørgende hånden. Hun nøjedes med at ryste på hovedet. Da daggryet langt om længe var blevet en regnvåd morgen, rejste hun sig og tøjrede Falada til et stykke jern, der stak ud af resterne af en lodret væg mellem murbrokkerne. Hun begyndte at gå hen ad stien, uden at se efter om vi fulgte hende. Klikkeren sad atter på ryggen af Radar. Leah gik langsomt, skubbede indimellem den tykke vedbend til side, granskede stedet og fortsatte. Efter omkring fem minutter standsede hun og begyndte at flå i rankerne. Jeg gik hen for at hjælpe hende, men hun rystede på hovedet. Vi havde indgået en aftale – en pagt – men hun brød sig tydeligvis ikke særlig meget om det.

Hun trak noget mere vedbend til side, og jeg fik øje på den lille dør, der havde været skjult inde bagved. Der var hverken slå eller håndtag på den. Hun gjorde tegn til mig og pegede på den. Lige umiddelbart forstod jeg ikke, hvad hun forventede af mig. Så dæmrede det.

„Luk op i Leah af Galliens navn," sagde jeg, og døren åbnede sig.

2

Vi kom ind i en lang, ladelignende bygning fuld af gamle arbejdsredskaber. Skovlene, harverne og trillebørene var alle dækket af et tykt lag støv. Også på gulvet lå der støv uden andre spor end dem, vi selv efterlod. Jeg fik øje på endnu en af de der mellemting mellem en bus og en kærre. Da jeg kiggede ind i den, fik jeg øje på et batteri, der var så tæret, at der kun var en grøn klump tilbage. Jeg spekulerede på, hvor disse små køretøjer – i hvert fald to, hvoraf det ene stadig var funktionsdygtigt – var kommet fra. Havde mr. Bowditch bragt udstyr med fra vores verden i mindre dele og samlet det her? Jeg vidste det ikke. Jeg vidste kun, at det

nuværende regime ikke gik nævneværdigt op i at holde Lilimar pæn og velordnet. Det gik kun op i blodig kampsport.

Leah førte os ud ad en dør i den modsatte side. Vi befandt os på en slags skrotplads fuld af demonterede sporvogne, bunker af pæle og store bunker kabler. Vi sneg os gennem det ubrugelige grej, op ad en trætrappe og ind i et lokale, jeg og de andre flygtede udmærket kendte: sporvognsremisen.

Vi var på vej gennem centralhallen, da morgenklokken udsendte sit ene vibrerende *BONG*. Leah standsede op, til lyden var døet hen, og gik derefter videre. Hun så sig stadig ikke tilbage for at forvisse sig om, at vi var med. Vores skridt gav genlyd. Over os rystede en mørk sky af kæmpeflagermus med vingerne uden at flytte yderligere på sig.

„Sidste gang var vi på vej ud," sagde Eris med sagte stemme. „Denne gang er vi på vej ind. Jeg har også selv et regnskab at gøre op med den smatso."

Jeg svarede ikke. Det interesserede mig ikke. Jeg var dybt koncentreret.

Vi fortsatte ud i regnen. Pludselig stak Radar afsted ned ad trappen til kabelbanehuset og forbi en af de rød-hvide pæle med en sommerfugl af sten på toppen. Den rodede med snuden i krattet. Jeg fik øje på den ene rem på min rygsæk, som jeg havde kastet fra mig, og hørte så den lyd, jeg mindst af alt ventede, men som jeg straks genkendte. Radar kom spankulerende tilbage med sin pibeabe. Hun slap den for fødderne af mig og kiggede logrende op.

„God tøs," sagde jeg og rakte aben videre til Eye. Han havde lommer. Det havde jeg ikke. Den brede vej op til paladset var menneskетom, men ikke øde. Røde Mollys lig var væk, men over en strækning på omkring fyrre meter lå der knogler fra de natsoldater, der havde forfulgt os, de fleste af dem begravet under bunker af døde monarksommerfugle.

Leah var standset op for foden af trappen og lyttede med hovedet på skrå. Vi nåede hen til hende. Jeg kunne også høre det, en slags lys jamren, som når vinden suser rundt om tagspærene en vinternat. Den steg og faldt, steg og faldt, udviklede sig til et skrig og blev igen en jamren.

„Høje guder, hvad er dog det?" hviskede Jaya.

„Lyden af sorg," sagde jeg.

„Hvor er Klikkeren?" spurgte Iota.

Jeg rystede på hovedet. „Måske brød den sig ikke om regnen.“

Leah begyndte at gå op ad Galliens Vej mod paladset. Jeg lagde en hånd på hendes skulder og standsede hende. „Vi bør gå ind bagfra og komme ud ved siden af arenaen. Jeg kan ikke finde vej, en lille lort ved navn Peterkin viskede mr. Bowditchs mærker ud, men du ved givetvis, hvordan man kommer derhen.“

Leah satte hænderne i sine slanke hofter og så irriteret på mig. Hun pegede mod lyden af Hana, der sørgede over sin datter. I fald jeg var for tungnem til at forstå det, løftede hun hænderne højt op over hovedet.

„Prinsessen har ret, Charlie,“ sagde Iota. „Hvorfor gå den vej, hvis vi kan undgå den store sæk ved at gå ind ad hoveddøren?“

Jeg forstod ham godt, men der var andre aspekter, der forekom mig at være af større betydning. „Fordi hun spiser menneskekød. Det er temmelig sikkert derfor, hun er blevet smidt ud af kæmpeland, eller hvad I end kalder det. Er du med? *Hun spiser menneskekød.* Og hun tjener *ham.*“

Leah så mig i øjnene. Ganske langsomt nikkede hun og pegede på revolveren i mit bælte.

„Ja,“ sagde jeg. „Og der er også en anden grund, høje frue. Der er noget, jeg skal vise dig.“

3

Vi fortsatte et kort stykke op ad Galliens Vej, hvorefter Leah drejede til venstre ind ad en sidegade så snæver, at den nærmest kun var en gyde. Hun førte os gennem en labyrint af gader uden på noget tidspunkt at tøve. Hun vidste forhåbentlig, hvad hun foretog sig, selv om hun ikke havde været her i mange år. Omvendt havde vi Hanas hyl af sorg at orientere os efter.

Jaya og Eris indhentede mig. Eris virkede barsk og beslutsom. Jaya virkede skrækslagen. „Bygningerne står ikke stille. Jeg ved, at det lyder vanvittigt, men det gør de altså ikke. Når jeg kigger væk, kan jeg hele tiden ud af øjenkrogen se dem ændre sig.“

„Og jeg bliver ved med at tro, jeg hører stemmer,“ sagde Eye. „Stedet føles … jeg ved ikke rigtig … hjemsøgt.“

„Det er det også,“ sagde jeg. „Vi skal udføre en eksorcisme på det eller dø under forsøget.“

„En eksercits?“ spurgte Eris. Hanas hyl blev hele tiden højere.

„Det er lige meget," sagde jeg. „Én ting ad gangen."

Leah førte os gennem en gyde, hvor bygningerne lå så tæt, at det føltes som at klemme sig gennem en gletsjerspalte. Jeg kunne se stenene i bygningerne på begge sider af gyden bevæge sig langsomt ind og ud, som om de åndede.

Vi kom frem til en gade, jeg genkendte. Det var boulevarden med den tilgroede midterrabat og flankeret af det, der måske engang havde været eksklusive butikker tiltænkt kongelige og hoffolk. Iota rakte en hånd ud for at røre ved (eller måske plukke) en af de enorme, gule blomster, og jeg greb ham om håndleddet. „Lad hellere være, Eye. De bider."

Han så på mig. „Virkelig?"

„Virkelig."

Nu kunne jeg se taget på Hanas enorme hus på den anden side af gaden. Leah bevægede sig til højre og begyndte at snige sig afsted langs de ødelagte butiksfacader og spejdede gennem regnen hen på den forladte plads med det udtørrede springvand. Hanas råb af sorg blev nu nærmest uudholdelige, hver gang hendes hulken tog til og blev til skrig. For første gang så Leah sig tilbage. Hun gjorde tegn til mig om at fortsætte, men klappede også luften med den ene hånd: *langsomt, langsomt.*

Jeg bøjede mig ned mod Radar og hviskede til hende om at være rolig. Så sluttede jeg mig til prinsessen.

Hana sad på sin juvelbesatte trone. I skødet havde hun liget af sin datter. Røde Mollys hoved hang ned på den ene side af tronen og benene ud over den anden. Denne morgen blev der ikke sunget sange om søde Joe. Hana aede Mollys orange strithår, så løftede hun sit fedladne ansigt mod regnen og udstødte endnu et hyl. Hun lagde sin kraftige arm under halsen på den døde kvinde, løftede hovedet og dækkede Mollys pande og resterne af hendes blodplettede mund med kys.

Leah pegede på hende og løftede håndfladerne mod mig: *Hvad nu?*

Det her, tænkte jeg og begyndte at gå hen over pladsen i retning af Hana. Med den ene hånd på skæftet af mr. Bowditchs revolver. Det gik først op for mig, at Radar var fulgt med, da hun begyndte at gø. Hun gøede af fuld hals dybt nede fra brystet og med en snerren, hver gang hun trak vejret ind. Hana så op og fik øje på os.

„Rolig, tøs," sagde jeg. „Bliv hos mig."

Hana smed liget fra sig og rejste sig op. Røde Mollys ene hånd landede i en bunke små knogler. *„DIG!“* skreg hun, mens hendes barm bølgede som et jordskælv. *„DIIIG!“*

„Lige præcis,“ sagde jeg. „Mig. Jeg er den lovede prins, så knæl for mig, og affind dig med din skæbne.“

Jeg forventede ikke, at hun ville adlyde mig, og det havde jeg ret i. Hun kastede sig hen mod mig med lange skridt. Fem skridt ville være nok for hende. Jeg lod hende tage tre, for jeg ville ikke ramme ved siden af. Jeg var ikke bange. Mørket havde sænket sig over mig. Det føltes koldt, men klart. Det lyder som et paradoks, men jeg mener det. Jeg kunne se den rødrandede revne over hendes pande, og mens hun formørkede himlen over mig og skreg et eller andet – jeg ved ikke hvad – sendte jeg to projektiler i den. Revolveren forholdt sig til Polleys pistol som et haglgevær til en luftbøsse. Hendes byldebefængte pande faldt sammen som et lag sne, der bliver trampet på af en tung støvle. Hendes brune hårtjavser røg ud bagtil sammen med en blodstråle. Hun åbnede munden og afslørede filede tænder, der aldrig mere ville flænse og tygge børns kød.

Hendes arme røg op mod den grå himmel. Regnen strømmede ned langs fingrene. Jeg kunne lugte kraftig, skarp krudtrøg. Hun vaklede rundt i en halvcirkel som for at kaste et sidste blik på sin elskede datter. Så faldt hun om. Da hun landede, kunne jeg mærke braget vibrere gennem brostenene under mine fødder.

Således faldt kæmpekvinden Hana, der bevogtede soluret, bassinet og indgangen til Monarkernes Arena bag paladset i Lilimar.

4

Iota stod foran højre side af Hanas hus – køkkenfløjen. Ved siden af ham stod der en grå mand næsten uden ansigt, nærmest som om kødet havde løsnet sig fra kraniet og var gledet nedad, så det omsluttede det ene øje og hele næsen. Han var iført en blodplettet, hvid trøje og hvide bukser. Jeg gik ud fra, at han var – eller havde været – Hanas kok, ham, som hun havde kaldt en pikløs stodder. Ham havde jeg ikke noget mellemværende med. For mig gjaldt det om at komme ind i paladset.

Leah var dog ikke færdig med Hana, så det ud til. Hun gik hen mod den faldne kæmpekvinde og trak sit sværd. En blodpøl var begyndt at danne sig omkring Hanas hoved og bredte sig mellem

brostenene.

Eris trådte frem og rørte ved Leahs arm. Leah vendte sig om med en mine, der ikke krævede ord: *Hvor vover du at røre mig?*

„Næh, høje frue af Gallien, det var ikke for at være respektløs, men vent lige et øjeblik. Tak. For min skyld."

Leah så ud til at overveje det og trådte så til side.

Eris gik hen til kæmpen og spredte fødderne for at kunne gå op på et af de enorme ben. Så løftede hun op i den beskidte kjole og pissede på det slappe, hvide kød på Hanas lår. Da hun gik derfra, løb tårerne ned ad kinderne på hende. Hun vendte sig om mod os.

„Jeg er fra landsbyen Wayva nede sydpå, som ingen nogensinde har hørt om eller kommer til at høre om, fordi den infame kusse her angreb den og dræbte dusinvis af mennesker. Blandet andet min bedstefar. Og min mor. Nu kan du gøre med den, som du vil, høje frue." Hvorpå Eris ligefrem nejede.

Jeg gik hen til Iota og kokken, der skælvede over hele kroppen. Eye så på mig og satte hånden til panden, og så gjorde kokken det samme. „Du har ikke kun fældet én kæmpe, men to," sagde Iota. „Så længe jeg lever – og det bliver muligvis ikke særlig længe – glemmer jeg det aldrig. Eller at se Eris pisse på hende. Sært nok har din hund åbenbart ikke lyst til at bidrage."

Leah gik hen ved siden af kæmpen, løftede sit sværd højt op over hovedet og huggede til. Hun var prinsesse og tronarving, men havde i sit eksil arbejdet på en gård og var stærk. Ikke desto mindre skulle hun hugge til tre gange for at skille Hanas hoved fra kroppen.

Hun knælede, tørrede klingen af i et stykke af kæmpens lilla kjole og satte sværdet tilbage i skeden. Hun gik hen til Iota, som bukkede og gjorde honnør for hende. Da han rettede sig op, pegede hun først på de syv meter død kæmpe og derefter på det udtørrede springvand.

„Som du befaler, høje frue, og med stor glæde."

Han gik hen til liget. Selv om han var stor og stærk, skulle han bruge begge hænder for at løfte hovedet. Det svingede frem og tilbage, mens han bar det hen til springvandet. Det så Eris ikke, hun græd i armene på Jaya.

Iota udstødte et højt grynt – *„HUT!"* – og så revnede hans trøje i begge sider, da han løftede hovedet højt op. Det landede i springvandet, hvor det blev liggende med åbne øjne og så op i regnen. Ligesom den gargoil, jeg var kommet forbi på vej hertil.

5

Vi gik videre ad en af vejene på stjernepladsen, denne gang med mig i spidsen. Paladsets bagside tårnede sig op over os, og igen forekom det mig nærmest at være et levende væsen. Som måske blundede, men med det ene øje på klem. Jeg var parat til at sværge på, at nogle af tårnene havde bevæget sig andre steder hen. Det samme gjaldt trapperne og balustraderne, der det ene øjeblik lignede murværk og det næste mørkegrønt glas, som sorte skikkelser vred sig rundt i. Jeg tænkte på Edgar Allan Poes digt om det hjemsøgte palads, hvor „en endeløs skare sig trænger forgjort, håbløst leende højt, men med hentæret mod".

Her var mr. Bowditchs initialer intakte. At se dem var som at møde en ven et ondt sted. Vi kom hen til de røde lasteporte med trafikproppen af ødelagte vogne og derefter til de mørkegrønne stræbebuer. Jeg førte selskabet rundt om dem og hørte ingen indvendinger, selv om det tog længere tid.

„Flere stemmer," sagde Iota sagte. „Kan du høre dem?"

„Ja," sagde jeg.

„Hvad er det? Dæmoner? De døde?"

„De kan næppe gøre os fortræd. Men der er helt sikkert kræfter til stede, og det er ikke gode kræfter."

Jeg så hen på Leah, der lod højre hånd bevæge sig rundt i luften. *Hurtigt.* Jeg forstod hende så udmærket. Vi kunne ikke lade det dyrebare dagslys gå til spilde, men jeg var nødt til at vise hende det. Hun var nødt til at se det, for det er ved at se, man begynder at forstå. At acceptere en sandhed, man længe har benægtet.

6

Det bugtende fortov førte os hen til siden af bassinet med palmer om, hvor bladene nu hangt slapt ned i regnen. Jeg kunne se den høje pæl midt i soluret, men ikke længere med solen ovenover. Efter Radars rundture var solen endt med at vende den modsatte vej. Nu så man Empis' to måner. De havde også ansigter og øjne, der bevægede sig … hen mod hinanden, som for at bedømme den tilbageværende afstand mellem dem. Jeg kunne se mr. Bowditchs sidste **AB**-mærke, hvor en pil fra toppen af **A**'et pegede direkte hen mod soluret.

Og bassinet.

Jeg vendte mig om mod det lille selskab. „Prinsesse Leah, kom venligst med mig. Resten af jer bliver her, indtil jeg kalder.“ Jeg bøjede mig ned mod Radar. „Også dig, tøs. Bliv her.“

Der lød ingen spørgsmål eller indvendinger.

Leah gik ved siden af mig. Jeg førte hende hen til bassinet og gjorde tegn til hende om at kigge. Hun så resterne af havfruen ligge under vandet og være skæmmet af opløsning. Hun så spydskaftet stikke ud af Elsas mellemgulv og snoren af indvolde, som flød opad fra det.

Leah udstødte en dæmpet stønnen, der ville have været et skrig, hvis den ellers havde været i stand til at undslippe hende. Hun holdt sig for øjnene og faldt om på en af de bænke, hvor indbyggerne i Empis på besøg fra deres byer og landsbyer måske engang havde siddet for at beundre det smukke væsen, der svømmede rundt i bassinet, og måske havde lyttet til en sang. Hun lænede sig forover og blev ved med at frembringe de dæmpede stønnelyde, der for mig at høre kun virkede endnu mere rædselsvækkende – mere fortabte – end en almindelig hulken ville have gjort. Jeg lagde hånden på hendes ryg og blev pludselig bange for, at hendes manglende evne til at sætte lyd på sin sorg kunne slå hende ihjel, lidt ligesom en uheldig person kunne blive kvalt af at få mad galt i halsen.

Til sidst løftede hun hovedet, betragtede igen de matgrå rester af Elsa og løftede ansigtet op mod himlen. Regnen og tårerne løb ned ad hendes glatte kinder, hen over hendes ar af en mund og op over det røde sår, hun var nødt til at massere åbent for overhovedet at kunne spise, uanset de smerter det måtte være forbundet med. Hun løftede sine knyttede hænder mod den grå himmel og rystede dem.

Jeg tog blidt hendes hænder i mine. Det var som at holde om to sten. Til sidst løsnede de sig og greb mine. Jeg ventede, til hun så mig i øjnene.

„Flugtdræberen myrdede hende. Hvis han ikke selv gjorde det, beordrede han det gjort. Fordi hun var smuk, og den kraft, der styrer ham, hader alt smukt – monarkerne og gode mennesker som Dora, der engang var hele, og selv det land, du er tænkt at skulle regere over. *Han* elsker derimod vold og smerte og mord. Han elsker *gråt.* Når vi finder ham – *hvis* vi finder ham – vil du så dræbe ham, hvis det mislykkes for mig?“

Med øjnene fulde af tårer så hun tvivlrådigt på mig. Til sidst nikkede hun.

„Også hvis det er Elden?“

Hun rystede lige så voldsomt på hovedet som før og trak hænderne til sig. Og fra bassinet med den døde havfrue lød Leahs stemme, sorgfuld og skælvende: „Han ville aldrig dræbe Elsa. Han elskede hende.“

Okay, tænkte jeg, *det er dog ikke et nej.*

Tiden gik. Der var stadig flere timers dagslys tilbage, men jeg var ikke sikker på, om månerne skulle kysse hinanden oven over Empis, for at Den Mørke Brønd åbnede sig, mig bekendt kunne de lige så godt gøre det på den anden side af kloden med samme grufulde resultat. Bellas og Arabellas øjne på solurets høje midterpæl tikkede frem og tilbage som for at understrege tanken.

Jeg vendte mig om og kaldte på de andre.

7

Vi gik rundt om soluret, om end med en enkelt undtagelse: Radar gik hen over det og standsede op netop længe nok til at tisse ved siden af pælen i midten, og det fik mig til at tænke på Eris og den faldne kæmpe.

Vejene løb sammen i den brede vej i midten. Den endte ved syv døre. Jeg prøvede den i midten, som viste sig at være låst. Jeg beordrede den til at lukke op i Leah af slægten Galliens navn, Empis-udgaven af *sesam, sesam,* og det gjorde den. Det havde jeg også regnet med, men samtidig skete der noget andet, som jeg ikke havde forudset. Lyden af prinsessens navn syntes at få bygningen til at krympe sig. Jeg mærkede det snarere end så det, ligesom jeg havde kunnet mærke bumpet under mine fødder, da Hanas omkring tre hundrede kilo dødvægt faldt til jorden.

Virvaret af hviskende stemmer, der ikke så meget lød i ørerne som inde i hovedet, hørte pludselig op. Jeg var ikke så dum at tro, at paladset var blevet renset – en *eksorcisme* havde jeg kaldt det over for Iota – men det var tydeligvis ikke kun Flugtdræberen, der havde særlige kræfter. *Det ville virke stærkere, hvis hun selv kunne tale,* tænkte jeg, men det kunne hun selvfølgelig ikke.

Bag dørene var der en enorm lobby. Engang havde den ligesom sporvognsbygningen været dekoreret med en frise hele vejen rundt,

men den var blevet plasket til med sort maling, så kun nogle få højtflyvende monarker tæt på loftet var tilbage. Igen tænkte jeg på fanatikerne fra ISIS og deres ødelæggelse af kulturgenstande fra tidligere civilisationer.

Midt i lobbyen var der en række røde stader, som ikke var meget anderledes end dem, min far og jeg mange gange var gået gennem på Guaranteed Rate Field, når vi tog til Chicago for at se White Sox. „Jeg ved, hvor vi er," mumlede Iota. Han pegede. „Vent, Charlie. Bare et øjeblik."

Han skyndte sig op ad en af ramperne, tog bestik af situationen og løb tilbage.

„Pladserne er tomme. Det er banen også. De er alle sammen væk. Det er ligene også."

Leah sendte ham et utålmodigt blik som for at spørge, hvad han ellers havde forventet, og førte os så til venstre. Vi bevægede os hen ad en gang, der buede sig forbi et antal tilskoddede boder, der så godt som sikkert måtte have været serveringssteder. Radar traskede afsted ved siden af mig. Hvis der opstod vanskeligheder, ville hunden sikkert være den første til at mærke det, men indtil videre virkede hun kun årvågen og rolig. Lige efter den sidste bod blev jeg stående og stirrede. Det gjorde de andre også. Kun Leah udviste ingen interesse for, hvad det var, jeg blev så forbløffet over. Hun nåede at gå et lille stykke, før det gik op for hende, at vi ikke var med. Hun gjorde igen sin *hurtigt*-håndbevægelse, men vi var ude af stand til at røre os.

På dette sted var stenmuren blevet erstattet af en buet glasrude på mindst ti meter. Den var støvet – det var alt i paladset – men vi kunne stadig se det på den anden side, der var oplyst af en række afskærmede gasblus i loftet, der fungerede som projektører. Jeg så ind i en hvælving med bunker af guldkugler ligesom dem i mr. Bowditchs pengeskab. De måtte være mange milliarder dollar værd. Rundt omkring mellem dem lå der ædelsten hulter til bulter: opaler, perler, smaragder, diamanter, rubiner, safirer. Mr. Heinrich, den gamle halte juveler, ville have fået hjertestop.

„Gode Gud," hviskede jeg.

Eris, Jaya og Iota virkede interesserede uden at være tilnærmelsesvis lige så lamslåede.

„Jeg har hørt om det," sagde Iota. „Det er skatkammeret, er det ikke, høje frue? Skatkammeret i Empis."

Leah nikkede utålmodigt og gjorde tegn til os om at komme videre. Hun havde ret, vi skulle videre, men jeg blev alligevel stående et øjeblik endnu og nød synet af al den rigdom. Jeg tænkte på mine mange ture ind for at se White Sox og en særlig søndag for at se Chicago Bears på Soldier Field. På begge stadioner var der glasmontrer med relikvier, og jeg forestillede mig, at det her kunne være udtryk for noget lignende: På vej til den kamp eller de lege, de var kommet for at se, kunne jævne folk standse op og blive benovet over landets rigdomme, som i Galliens regeringstid utvivlsomt var blevet beskyttet af Garden og i nyere tid af Hana. Hvordan mr. Bowditch havde fået adgang til det, vidste jeg ikke, men den mængde, han med eller uden tilladelse havde taget med sig, var kun en dråbe i spanden. Så at sige.

Leah gjorde tegn til os igen, og denne gang mere insisterende – med begge hænder over skuldrene. Vi fulgte efter hende. Jeg kiggede tilbage en sidste gang og nåede at tænke, at hvis jeg hoppede ned i en af dyngerne, ville guldet gå mig til halsen. Så tænkte jeg på kong Midas, der – ifølge eventyret – var død af sult, fordi alt blev til guld, hver gang han rørte ved det for at få noget at spise.

8

Længere henne ad gangen begyndte jeg at kunne fornemme en fjern lugt, der vakte ubehagelige minder om Nedre Maleen: pølser. Vi kom frem til en åbenstående dobbeltdør på venstre hånd. Bag den lå der et enormt køkken med en række stenovne, tre komfurer, grillspyd og vaske på størrelse med badekar. Det var her, der var blevet tilberedt mad til tilskuerne under legene. Ovndørene stod åbne, komfurerne var slukkede, og spyddene stod stille, men den spøgelsesagtige lugt af pølser hang stadig i luften. *Jeg spiser aldrig i mit liv en pølse igen,* tænkte jeg. *Måske heller ikke en bøf.*

Fire grå mænd klemte sig op ad den modsatte væg. De var iført løstsiddende bukser mage til Purseys, men ingen af dem var Pursey. Ved synet af os løftede en af de ulykkelige sit forklæde og dækkede resterne af ansigtet til. De andre blev bare stående og kiggede med halvt udviskede træk, der udviste varierende grader af fortvivlelse og frygt. Jeg gik derind og afviste Leahs forsøg på at trække mig med videre hen ad gangen. Et efter et faldt medlemmerne af køkkenpersonalet på knæ og satte hånden til panden.

„Næh, næh, rejs jer op," sagde jeg og blev lidt forstemt ved deres beredvillighed til at adlyde. „Jeg vil jer ikke noget ondt, men hvor er Pursey? Percival? Jeg ved, at han var en af jer."

De så først på hinanden, så på mig, så på min hund og så på store Iota ved siden af mig … samt sendte selvfølgelig stjålne blikke efter prinsessen, der var vendt tilbage til det slot, hun engang havde kaldt sit hjem. Til sidst slap ham med det tildækkede ansigt sit forklæde og trådte frem. Han skælvede. Jeg skal spare jer for hans slørede tale. Han var ikke svær at forstå.

„Natsoldaterne kom og tog ham med. Han rystede og besvimede. Så bar de afsted med ham. Han er nok død, høje herre, for man kan dø af at blive berørt af dem."

Det vidste jeg, men man døde ikke altid af det, for så havde jeg selv været død for flere uger siden. „Hvor bragte de ham hen?"

De rystede på hovedet, men jeg havde en ide om det, og hvis Højfyrsten gerne ville afhøre Pursey – *Percival* – var han muligvis stadig i live.

Imens havde Leah fået øje på noget. Hun skyndte sig hen til det store anretterbord midt i lokalet. Der lå et bundt papirark med snor om og en fjerpen med fjer, der var mørke af fedt, og en spids, der var mørk af blæk. Hun tog begge dele og lavede den utålmodige hvirvelbevægelse for at sige, at vi skulle videre. Hun havde selvfølgelig ret, men hun kom til at affinde sig med en lille omvej omkring de gemakker, jeg tidligere havde besøgt. Det skyldte jeg Percival. Det gjorde vi alle sammen. Og jeg skyldte også Kommandant Kellin det.

Jeg skyldte ham at hævne det, og som vi alle sammen ved, er hævn noget forfærdeligt noget.

9

Kort efter køkkenet endte gangen i en høj dør med massive jernbånd henover. Der sad et meterhøjt skilt på den. Når jeg så lige på det, kunne jeg læse ordene INGEN ADGANG. Når jeg drejede hovedet og så på det med det perifere syn, Cla med så tragisk konsekvens for ham selv havde manglet, blev ordene til et virvar af runetegn … som mine ledsagere utvivlsomt sagtens kunne læse.

Leah pegede på mig. Jeg gik hen til døren og sagde de magiske ord. Slåer på den modsatte side gled larmende til side, og døren

åbnede sig knirkende.

„Det skulle du have prøvet i Maleen," sagde Eris. „Du kunne have sparet os for en masse problemer."

Jeg kunne have sagt, at det aldrig var faldet mig ind, og det stemte, men var ikke hele sandheden. „Dengang var jeg ikke prins. Jeg var stadig …"

„Stadig hvad?" spurgte Jaya.

Stadig ved at forandre mig, tænkte jeg. *Nedre Maleen var min puppe.*

Jeg blev sparet for at skulle afslutte sætningen. Leah gjorde tegn med den ene hånd og trak i resterne af min trøje med den anden. Hun havde selvfølgelig ret. Vi skulle nå at forhindre verden i at gå under.

Gangen på den anden side af døren var meget bredere og dekoreret med gobeliner med motiver lige fra kongelige bryllupper og baller med folk i store skrud til jagtscener og landskabsbilleder af bjerge og søer. Et særlig mindeværdigt et viste et sejlskib fanget i kløerne på et enormt undervandsuhyre. Vi gik langt over en halv kilometer, før vi kom til en tre meter høj dobbeltdør. På den ene dør var der et banner med en gammel mand i rød kåbe fra top til på. På hovedet havde han den krone, jeg havde set Flugtdræberen bære – den var ikke til at tage fejl af. På den anden dør var der en langt yngre kvinde, også med en krone på sine blonde krøller.

„Kong Jan og dronning Cova," sagde Jaya. Hun talte sagte og med ærefrygt. „Min mor havde en pude med deres ansigter på. Vi havde ikke lov til at røre den, endsige hvile hovedet på den."

Her behøvede jeg ikke at sige Leahs navn, for dørene åbnede indad blot ved at blive berørt af hende. Vi kom ud på en bred balkon. Rummet nedenunder føltes enormt, men da det var meget mørkt, var det svært at afgøre med sikkerhed. Leah holdt til venstre og forsvandt ind i skyggerne, indtil hun var næsten usynlig. Jeg hørte en svag, knirkende lyd, som blev efterfulgt af lugten af gas og en sagte hvæsende lyd fra mørket over og omkring os. Derefter antændtes det ene gasblus efter det andet; først et ad gangen, så to og tre ad gangen. Der måtte være over hundrede fordelt omkring et enormt lokale. Flere lyste op i en kæmpestor, mangearmet lysekrone. Jeg er udmærket klar over, at I tit læser *enorm* og *stor* og *kolossal.* I kan lige så godt vænne jer til det, for *alt* var sådan … i hvert fald indtil vi nåede frem til det klaustrofobiske mareridt, jeg snart vil fortælle om.

Leah drejede på et lille ventilhjul. Gasblussene blev kraftigere. Balkonen var faktisk en slags pulpitur med højryggede stole. Under os lå et cirkelformet lokale med rødt flisegulv. I midten, på en slags podium, stod der to troner, den ene en anelse større end den anden. Rundt omkring stod der stole (som var meget blødere end dem på balkonen) og små chaiselonger.

Og der stank. Lugten var så tyk og ækel, at den nærmest var til at se med det blotte øje. Hist og her kunne jeg se bunker af rådden mad, noget myldrede med maddiker, men det var ikke det hele. Der var også dynger af lort på fliserne og et par særlig store dynger på de to troner. På væggene var der plasket nu indtørret og kastanjefarvet blod op. Under lysekronen lå der to hovedløse lig. I hver side, som for at holde den i balance, hang der to andre, hvis forvredne ansigter var trukket sammen – nærmest mumificerede – af ælde. Halsene var strakt til en grotesk længde, men endnu ikke revet løs fra de hoveder, de egentlig skulle understøtte. Det var som at se resultatet af et eller andet grufuldt mordorgie.

„Hvad er der sket herinde?“ spurgte Iota med en hæs hvisken. „I høje guder, *hvad?“*

Prinsessen prikkede mig på armen. Hendes mundløse ansigt virkede både udmattet og bedrøvet. Hun holdt et af de ark papir frem, hun havde taget i køkkenet. På den ene side havde nogen med gnidret skråskrift nedfældet en kompliceret opskrift. På den anden havde Leah med tydelig skrift skrevet: *Det var mine forældres modtagelsessal.* Hun pegede på en af de hængende mumier. *Luddum, tror jeg,* skrev hun. *Min fars kansler.*

Jeg lagde armen om hende. Hun hvilede alt for kortvarigt hovedet op ad den og trak sig så væk.

„Det var ikke nok at slå dem ihjel, vel?“ spurgte jeg. „De måtte også vanhellige stedet.“

Hun nikkede træt og pegede hen forbi mig på en trappe. Den gik vi nedad, og så førte hun os hen mod endnu en dobbeltdør, som i dette tilfælde var mindst ti meter høj. Hana kunne være gået igennem uden at bøje nakken.

Leah gjorde tegn til Iota. Han satte håndfladerne mod dørene, lænede sig frem og skubbede dem op ad usynlige skinner. Imens vendte Leah sig om mod de overskidte troner, hvorfra hendes forældre engang havde lyttet til deres undersåtters anmodninger. Hun knælede og satte håndfladen til panden. Hendes tårer ramte de

beskidte, røde fliser.

Stille, stille.

10

Lokalet bag modtagelsessalen ville have gjort hovedskibet i Notre Dame-kirken til skamme. Ekkoet fik fem personers skridt til at lyde som en marcherende bataljon. Og stemmerne var vendt tilbage, al den sammenfiltrede hvisken med lutter ondt i sinde.

Over os rejste de tre spir sig som store, lodrette tunneler fulde af skyggeagtige, grønne lysglimt, der samlede sig til det reneste ibenholt. Vi gik på et gulv konstrueret af mange hundrede tusind små mosaikfliser. Engang havde de dannet en enorm monarksommerfugl, og trods det hærværk, som figuren havde været udsat for, var omridset stadig intakt. Under det midterste spir var der en forgyldt platform. Fra midten af den førte et sølvkabel op i mørket. Ved siden af kablet var der en forhøjning med et stort hjul i siden. Leah gjorde tegn til Iota. Så pegede hun på hjulet og lavede drejebevægelser.

Eye gik derhen, spyttede i næverne og begyndte at dreje. Han var stærk og fortsatte pænt længe uden at blive træt. Da han endelig slap grebet, tog jeg over. Hjulet drejede støt rundt, men det var hårdt arbejde, og efter omkring ti minutter var det nærmest som at dreje den forbandede tingest gennem en slags lim. Nogen prikkede mig på skulderen. Eris tog over. Hun klarede en enkelt omgang, så var det Jayas tur. Det var mest et symbolsk forsøg, men hun ville gerne være en del af holdet. Det var også helt i orden.

„Hvad gør vi?“ spurgte jeg Leah. Den forgyldte platform, som tydeligvis var en elevator og førte op i midterspiret, havde ikke rørt sig ud af stedet. „Og hvorfor gør vi det, hvis Flugtdræberen er gået nedenunder?“

Der lød en kvækkende lyd ud af det blå. *Skal*, var det vist. Leah satte hænderne til struben og rystede på hovedet som for at sige, at det var blevet for svært med bugtaleri. Så begyndte hun at skrive på et nyt ark opskriftpapir med Jayas ryg som underlag. Da hun var færdig, var der ikke ret meget blæk tilbage på spidsen af hendes fjerpen, men jeg kunne læse ordene.

Vi skal op for at komme ned. Stol på mig.

Havde vi noget valg?

Kapitel niogtyve

Elevatoren. Vindeltrappen. Jeff. Kommandanten.
„Dronningen af Empis vil gøre sin pligt.“

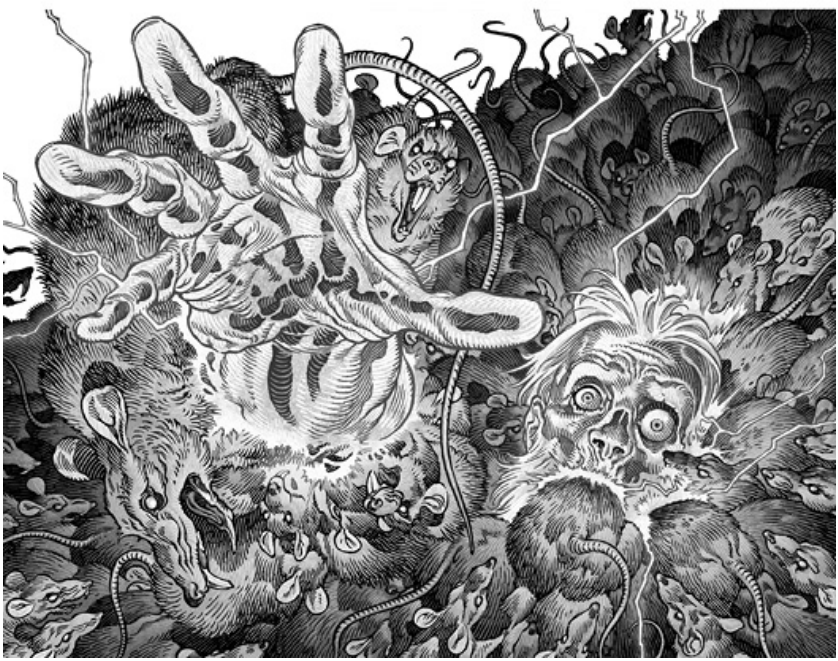

1

Iota vendte tilbage til hjulet, og nu var modstanden så stor, at han gryntede for hver kvarte omgang. Han bevægede det en håndfuld gange, de sidste kun nogle få centimeter. Så lød der en sagte klokke et sted ovenover. Den gav ekko og døde hen. Leah gjorde tegn til Eye om at træde til side. Hun pegede på platformen. Hun pegede på

os, løftede armene og omfavnede luften.

„Os alle sammen?“ spurgte jeg. „Mener du det? Tæt sammen?“

Hun nikkede og formåede så en sidste bugtalerpræstation og måtte klemme sig om halsen imens. Smerten fik tårerne til at løbe ned ad hendes kinder. Jeg havde ikke lyst til at forestille mig hendes strube foret med pigtråd, men kunne ikke lade være.

„Hund. Midten. Nu.“

Vi trådte op på platformen. Radar ventede sammenkrummet med et bekymret udtryk i øjnene. Så snart vores vægt ramte platformen, begyndte den at stige til vejrs.

„Radar!“ råbte jeg. „Spring, spring!“

Et kort øjeblik troede jeg, at hunden ville blive ladt tilbage. Så satte hun af på bagbenene og hoppede. Hendes snor var væk for længst, men hun havde stadig halsbånd på. Iota greb fat i det og hev hende ombord. Vi flyttede rundt på os, så hun kunne være i midten. Hun satte sig, kiggede op på mig og peb. Jeg forstod udmærket, hvordan hun havde det. Selv presset helt tæt sammen kunne vi dårligt være der.

Gulvet forsvandt under os. I to meters højde kunne vi måske nok være sprunget ned uden at komme til skade. I fire meters højde kunne vi måske nok være sprunget ned uden at blive dræbt. Så nåede vi op i seks meters højde og kunne godt glemme alt om det.

Eye stod i den ene side med tæerne ud over kanten. Jeg stod i den anden og havde også mindst en fjerdedel af mine fødder udenfor. Eris, Jaya og Leah stod samlet omkring Radar, og Leah aede hende sågar. Nu måtte gulvet snart være femogtyve meter under os. Der var støv i luften, og jeg tænkte, at hvis jeg begyndte at nyse, ville jeg muligvis falde og lade den lovede prins vederfares et uværdigt endeligt.

Stemmerne hviskede og flettede sig ind og ud mellem hinanden. Jeg hørte tydeligt en af dem sige *Din fars hjerne æder sig selv*.

Jaya begyndte at svaje og lukkede øjnene. „Jeg kan ikke lide højder,“ sagde hun. „Det har jeg aldrig kunnet, ikke engang høloftet. Åh, jeg kan ikke klare det her, sæt mig af.“

Hun begyndte at kæmpe imod og løftede armene for at skubbe til Eris, der stødte ind i Iota og var lige ved at sende ham ud over kanten. Radar gøede. Hvis *hun* gik i panik og begyndte at bevæge sig, ville Leah falde ud. Det ville jeg også.

„Hold fast i den kvinde, Eris,“ knurrede Iota. „Få hende til at stå

stille, før hun slår os alle sammen ihjel.“

Eris bøjede sig ind over Radar – og Leah, der gik halvt ned i knæ. Eris slog armene om Jaya. „Luk øjnene, skat. Luk øjnene og lad, som om det kun er en drøm.“

Jaya lukkede øjnene og tog Eris om halsen.

Luften var koldere heroppe, og sveden drev af mig. Jeg begyndte at ryste. *Syg,* hviskede en stemme, der susede forbi mig som et gennemsigtigt tørklæde. *Syg og slip, slip og fald.*

Under mig var stengulvet nu kun en lille firkant nede i mørket. Det blæste, og spirets sider, som skiftevis lod til at være af sten og af glas, knirkede.

Syg, hviskede stemmerne. *Syg og slip, slip og fald. Fald helt sikkert.*

Vi fortsatte opad, selv om det for mig at se var vanvid at gøre med Flugtdræberen et sted under os, men det var for sent at ændre kurs. Jeg måtte sætte min lid til, at Leah vidste, hvad hun foretog sig.

Vi kom forbi tykke udskårne søjler med flere centimeter støv på, og nu var der grønt glas til alle sider. Sorte omrids vred sig slangelignende rundt i det. Siderne snævrede til.

Og så standsede platformen pludselig.

Over os snævrede spiret ind og blev mørkt. Jeg kunne skelne noget deroppe, måske en afsats, men den var mindst tolv-tretten meter over den standsede platform, hvor vi stod sammenklemt omkring min hund, som var parat til at stikke af ved først givne lejlighed. Under os var der kun endeløse mængder tom luft.

„Hvad sker der?“ spurgte Eris. „Hvorfor er vi standset?“ Hendes stemme var spinkel af rædsel. Jaya spjættede i hendes favntag og stødte igen ind i Iota. Han viftede vildt med armene for at holde balancen.

„Spørg hellere, hvordan fanden vi skal komme ned,“ knurrede han. „Det er det, man kalder en prøvelse.“

Leah kiggede ængsteligt op og lod sit blik følge det sølvfarvede kabel.

„Det er da en virkelig rådden måde at slutte historien på,“ sagde Eye og begyndte ligefrem at le. „Hundrede og tredive meter oppe og klemt sammen som kvæg.“

Jeg overvejede at råbe *Stig til vejrs i Leah af slægten Galliens navn,* velvidende at det var absurd, men skulle lige til at prøve alligevel, da platformen satte i gang igen med et ryk. Denne gang var det mig,

der viftede med armene for ikke at ryge ud over kanten. Jeg havde nok gjort det, hvis ikke Leah havde grebet mig om halsen. Hun var stærk nok til, at jeg et kort øjeblik ikke kunne få luft, men situationen taget i betragtning havde det været ubehøvlet at klage.

Radar kom op at stå, og vi begyndte at svaje synkront. Platformen syntes nærmest at blive mindre omkring os. Spirets buede vægge var nu næsten tæt nok på, til at vi kunne røre dem. Jeg så afsatsen komme nærmere og bad til, at den ville være inden for rækkevidde, før elevatoren standsede igen eller begyndte at bevæge sig nedad.

Ingen af delene skete. Med et sagte bump standsede platformen ved afsatsen, der lød endnu en klokke – kraftigere heroppe – og Radar tumlede væk, stødte bagenden hårdt ind i Leah og sendte hende ind i Eris og Jaya. De svajede ud over mørket. Jeg skubbede til Leah med den ene hånd og Jaya med den anden. Iota skubbede Eris, og vi væltede ud på afsatsen hulter til bulter som klovner fra en lille bil i cirkus. Iota begyndte at le. Jeg stemte i. Det gjorde Eris og Jaya også, om end Jaya græd samtidig. Der blev krammet ikke så lidt.

Leah lagde ansigtet ned mod Radars ryg og rakte den ene hånd ud. Jeg tog den og klemte den. Hun klemte igen.

„Der er noget, jeg gerne vil vide," sagde Iota. „Jeg vil gerne vide, hvor fanden vi er, og hvorfor fanden vi er her."

Jeg pegede på Leah og trak på skuldrene. *Det er hendes ide, ikke min.*

2

Afsatsen var lille og havde ikke noget rækværk, men vi kunne dog stå på række, hvilket var mere sikkert end at klemme os sammen på en platform af massivt guld på to gange to meter. Og nu begyndte omtalte platform at bevæge sig ned mod gulvet igen, så vi var strandet heroppe.

Leah pegede til højre for sig. Iota stod forrest og begyndte at bevæge sig sidelæns i den retning, mens han så ned på den mørke afgrund og den synkende platform. Vi andre fulgte efter, Jaya med blikket fast rettet mod den modsatte side af spiret. Vi holdt hinanden i hænderne som et andet papirklip. Det var nok ikke særlig klogt, for hvis en af os mistede balancen, kunne vi alle

sammen risikere at ryge ud over kanten, men det standsede os ikke.

For enden af afsatsen var der en lav buegang. Iota bøjede sig, slap Eris' hånd og gik igennem med bøjede ben. Radar fulgte efter, og så gik Jaya og Leah. Jeg gik sidst og vovede at kaste et sidste blik ned på platformen, som nu næsten var ude af syne.

På den anden side af buegangen var der endnu en krum afsats med endnu en afgrund under. Vi var kommet næsten helt op i toppen af det midterste spir og var nu ovre i toppen af det til højre. Leah vred sig hen forrest i vores lille parade, ved at hver af os holdt hende om livet, når hun passerede. Jeg kunne høre hendes åndedræt bevæge sig langsomt ind og ud af næsen. Jeg spekulerede på, hvor mange kræfter det havde krævet at artikulere så meget, som hun havde gjort, og hvornår hun sidst havde spist. På dette tidspunkt måtte hun køre helt og aldeles på reserverne … men det gjaldt for så vidt os alle sammen.

„Er du ikke glad for at være med?" hviskede jeg til Jaya, da vi atter satte os i bevægelse og nu trådte sidelæns rundt langs toppen af det nye spir.

„Klap i, min prins," hviskede hun tilbage.

Afsatsen endte ved en ny buegang i den modsatte side af spiret, som var spærret af en trædør, der var under halvanden meter høj. Her var der ikke brug for magiske ord. Leah trak en slå fra foroven og løftede et dobbeltgreb med begge hænder. Hun havde helt sikkert været heroppe før. Jeg kunne forestille mig hende og Elden som børn, de yngste i kuldet og mere eller mindre glemt, i færd med at udforske et palads på tredive-fyrre hektar, finde dets ældgamle hemmeligheder og risikere livet på platformen (hvordan havde de nogensinde formået at få drejet på hjulet, der drev den?) samt guderne måtte vide hvor mange andre farlige steder. Det var et mirakel, at de ikke var blevet dræbt på en af deres ekspeditioner. Den logiske konsekvens af den tanke var, at det havde været bedre for os alle sammen, hvis Elden var blevet det.

Da døren var blevet åbnet, kunne vi høre blæsten udenfor. Den konstante sagte jamren fik mig til at tænke på de lyde, Hana havde frembragt over liget af sin døde datter. Afsatsen på den anden side af døren kunne kun rumme en enkelt person ad gangen (eller måske, tænkte jeg, to små og nysgerrige børn tæt sammen).

Leah gik først. Jeg fulgte efter og konstaterede, at vi befandt os øverst i et snævert rør, der så ud til at føre hele vejen ned til jorden.

Til venstre for os var der en mur af stenblokke. Til højre var der snoet grønt glas, hvori sorte slyngtråde svømmede dovent opad. Glasset var tykt og mørkt, men der trængte nok dagslys igennem, til at jeg kunne se vejen ned: en smal og trang vindeltrappe. Der var ikke noget gelænder. Jeg rakte hånden ud og rørte ved glasset med fingrene. Resultatet overraskede mig. De sorte slyngtråde samlede sig til en sky og trak hen mod berøringen. Jeg skyndte mig at trække hånden til mig og så de sorte tråde vende tilbage til at drive dovent omkring.

Men de ser os eller mærker os, tænkte jeg. *Og de er sultne.*

„Lad være med at røre ved glasvæggen," sagde jeg til de andre. „De kan nok ikke trænge igennem, men der er ingen grund til at opildne dem."

„Hvad betyder *opildne*?" spurgte Jaya.

„Det er lige meget, bare lad være med at røre ved glasvæggen."

Leah var nu en halv snes trin under mig og lavede igen den hvirvlende gestus, ligesom når en dommer signalerer home run.

Vi begyndte at gå nedad.

3

Trappetrinene var bedre end elevatorplatformen – mindre skræmmende – men stadig farlige. De var stejle, og den konstante bevægelse rundt og rundt gjorde os alle sammen svimle (med Radar som en mulig undtagelse). Det var ikke nogen god ide at kigge ned i midten af vindeltrappen, det gjorde kun svimmelheden endnu værre. Efter Leah og mig fulgte Radar, Iota og Jaya. Eris dannede bagtrop.

Omkring hundrede trin nede kom vi til endnu en lav dør. Leah gik forbi den, men jeg blev nysgerrig. Jeg så ind i et langt, beklumret og støvet rum fuldt af dunkle omrids, hvoraf nogle var dækket med presenninger. Tanken om at kigge ind på et enormt loft forvirrede mig, men så gik det op for mig, at ethvert palads må have et. De ulejliger sig bare ikke med at omtale dem i eventyrbøgerne.

Efter at være kommet længere ned – glasvæggen var tykkere, og lyset svagere – kom vi til en ny dør. Jeg åbnede den og fik øje på en gang, som var oplyst af nogle få spruttende gasblus. De fleste var gået ud. På gulvet lå en sammenkrøllet og støvet gobelin.

„Leah, vent lige.“

Hun vendte sig om mod mig og løftede hænderne med håndfladerne opad.

„Kommer der flere døre på vej ned? Ud til forskellige dele af paladset? Privatgemakker, måske?“

Hun nikkede og lavede så igen den hvirvlende bevægelse som tegn på, at vi skulle skynde os videre.

„Ikke endnu. Kender du noget til værelser, der er oplyst med elektricitet i stedet for gaslys?“ Reelt sagde jeg – så vidt jeg husker – *kender du til gemakker?* Det var dog ikke derfor, hun så forundret ud. Hun forstod *elektricitet* lige så lidt, som Jaya havde forstået *opildne.*

„Magiske lamper,“ sagde jeg.

Så forstod hun. Hun løftede tre fingre, tænkte sig om og løftede fire.

„Hvorfor standser vi?“ spurgte Jaya. „Jeg vil *ned.*“

„Rolig,“ sagde Iota. „Jeg ved, hvad han har i tankerne. Eller det tror jeg i hvert fald.“

Jeg overvejede at spørge Leah, om mr. Bowditch havde installeret de magiske lamper og generatoren, som drev dem, men jeg kendte allerede svaret. *Kujoner kommer med gaver.* Men ud fra mit kendskab til den gammeldags generator havde han gjort det for længe siden, sikkert mens han stadig var Adrian og endnu ikke blevet Howard.

En af suiterne med slavedrevet elektricitet havde så godt som sikkert været det afdøde kongepars privatbolig, men det var ikke den, jeg var interesseret i.

Leah ikke blot pegede ned langs den snævre vindeltrappe, hun prikkede gentagne gange med fingeren. Hun havde kun to ting i tankerne: at finde Flugtdræberen, inden han kunne nå at åbne Den Mørke Brønd, og at forvisse sig om, at tronraneren ikke var identisk med hendes bror. Jeg var lige så optaget af det som hende, men derudover også af noget andet. Jeg havde trods alt befundet mig i det særlige helvede ved navn Nedre Maleen, og det samme havde Iota og de to kvinder, der havde valgt at komme med os.

„Ikke endnu, Leah. Hør på mig. Kan du huske en gruppe værelser, hvor det ene var udstyret med magiske lamper og havde en lang, blå fløjlssofa?“ Det viste hun ingen tegn på at kunne huske, men så kom jeg i tanke om noget andet. „Hvad med et mosaikbord? Hvor mosaikkerne danner en enhjørning, der ser ud til at danse.

Kan du huske det?“

Hun spærrede øjnene op og nikkede.

„Er der en dør fra trappen her ud til den del af privatgemakkerne?“

Hun satte hænderne i hoften – den ene på sværdet og den anden på dolken – og så irriteret på mig. Hun prikkede nedad med fingeren.

Jeg slog over i det talesprog, jeg havde lært i Maleen. „Næh, næh, høje frue. Sig nu bare, om vi kan entrere området herfra. Sig mig det!“

Hun nikkede modstræbende.

„Så før os derhen. Vi har stadig nok dagslys …“ Muligvis sagde jeg i virkeligheden *en tøddel* dagslys. „… og der er andre ærinder end dit.“

„Hvilke ærinder?“ spurgte Jaya omme bag mig.

„Det er nok der, vi finder Kommandanten.“

„Så skal vi derind,“ sagde Eris. „Han har meget at stå til regnskab for.“

Fandeme så, tænkte jeg.

4

Vi kom forbi yderligere tre døre på vejen ned, og jeg begyndte at tro, at Leah havde tænkt sig at gå forbi Kellins lune rede. Hans *elektrificerede,* lune rede. Så standsede hun ved endnu en dør, åbnede den og trådte forskrækket et skridt baglæns. Jeg støttede hende med den ene hånd og trak mr. Bowditchs revolver med den anden. Før jeg kunne nå at se indenfor, skyndte Radar sig logrende forbi mig. Leah satte hånden til panden, ikke som hilsen, men som den fraværende gestus hos en kvinde, der tror, hendes problemer aldrig vil høre op.

Klikkeren sad på spring netop på det sted, hvor den gik fri af den svingende dør. Radar snusede logrende til den mellem følehornene. Så lagde hun sig ned, så Klikkeren kunne hoppe op på hendes ryg.

Iota så fascineret til hen over min skulder. „De kommer sandelig omkring, sir Klikker, det må jeg sige. Hvordan fandt De os?“

Det havde jeg allerede en anelse om. Claudia havde kunnet høre Klikkeren i tankerne, og måske virkede evnen begge veje. I så fald havde Klikkeren muligvis fulgt os med en slags telepatisk GPS.

Ideen var vanvittig, men vel ikke mere vanvittig end en havfrue med en tilsvarende evne? Eller et foryngende solur?

Med hensyn til hvordan Klikkerdrengen var kommet herop, var Leah sikkert ikke den eneste med kendskab til paladsets hemmelige irgange, og en fårekylling, selv en stor en af slagsen, kunne komme steder hen, hvor mennesker ikke var i stand til at komme. Det havde jeg selv erfaret i Nedre Maleen.

„Hvorfor er den her?“ spurgte Eris. „For at vise os vej?“

I så fald havde den gjort turen forgæves, for selv om Aaron havde bragt mig hertil ad en anden rute, vidste jeg, hvor vi var. Samme brede gang med gasblussene lukket inde i elegante glascylindere. Samme gobeliner, samme marmorstatuer, om end den, der havde mindet mig om Cthulhu, var faldet på gulvet og knækket midt over … uden at det nødvendigvis var det helt store tab.

Jeg satte hænderne på knæene og bøjede mig ned, indtil mit ansigt næsten rørte Klikkerens. Den gengældte frygtløst mit blik fra sin position øverst på Radars nakke. „Hvorfor er du her? Ventede du på os? Hvad er du ude på?“

Claudia havde sagt noget om at tømme bevidstheden. Jeg prøvede på det og mente også at gøre det ganske godt, omstændighederne og tidspresset taget i betragtning, men hvis Klikkeren sendte telepatiske beskeder, var det i hvert fald ikke på min bølgelængde.

Til gengæld ramte de en andens.

„Prins Charlie,“ sagde Jaya, „Klikkeren ønsker dig alt det bedste og håber, at vores forehavende lykkes os.“

Det var ikke, fordi jeg troede, hun fandt på det, men derfor kunne det sagtens være ønsketænkning. Men så sagde hun noget, der fik mig til at skifte mening.

Iota lyttede med, begyndte at grine og afslørede iøjnefaldende huller i tandrækken. „Virkelig?“ sagde han. „Må jeg blive dyppet i lort!“ (Sådan sagde han ikke, men sådan hørte jeg det.) „Lad mig tage mig af det her, Charlie. Må jeg ikke nok? Som en erkendtlighed over for en, der har siddet væsentlig længere i Nedre Maleen end dig?“

Det gav jeg ham tilladelse til. Hvis jeg kunne trække den tilladelse tilbage, havde jeg gjort det, og i stedet selv brugt revolveren, men dengang vidste jeg ikke bedre. Det gjorde Klikkeren heller ikke, ellers havde den givetvis sagt det til Jaya. Det

hjælper at huske på det, men ikke tilstrækkeligt. I den samlede verdenshistorie – *alle* verdeners historie – har det aldrig rettet op på en eneste fejl ikke at vide bedre.

5

I panelet bag soklen, hvor statuen af den tentaklede rædsel havde stået, var der et velvoksent hul, som fik mig til at mindes det ustabile gasblus i Nedre Maleen. Trækvinden jamrede i hulrummene inde bag væggen, og en ildelugtende luft trængte ud.

„Det var så sikkert som fløde i smør der, den lille fyrste kom fra," sagde Iota. Han havde overtaget ledelsen af vores optog med Leah lige i hælene. Jeg prøvede at komme til at gå ved siden af hende, men hun rykkede frem uden så meget som at se på mig. Radar overtog hendes plads, stadig med Klikkeren på ryggen. Jaya og Eris gik sidst. Vi kom forbi de spejle med guldrammer, som jeg udmærket mindedes, og nåede til sidst frem til mahognidøren ind til Kommandantens bolig. Da det var et af de få steder med elektricitet, forestillede jeg mig, at gemakkerne engang kunne have tilhørt Luddum, kong Jans kansler, men fandt aldrig ud af det med sikkerhed.

Leah trak sin dolk, og jeg trak revolveren, men vi holdt os stadig bag Iota. Han så på Jaya. *Bag døren?* mimede han.

Hun nikkede. Iota bankede på med sine store, beskidte knoer. „Nogen hjemme? Må vi komme ind?"

Uden at vente på svar tog han i dørhåndtaget (som selvfølgelig var af guld) og satte skulderen til døren. Den røg tilbage, og der lød et grynt inde bag den. Iota trak dørhåndtaget ind mod sig og hamrede døren tilbage en gang til. Et nyt grynt. Tredje gang … fjerde … gryntene hørte op … så et femte. Radar gøede. Da Eye trak døren til sig igen, faldt manden bag den sammen på det tykke, røde tæppe, der dækkede hele gulvet i entreen. Han blødte fra panden, næsen og munden. I den ene hånd holdt han en lang kniv. Da han vendte ansigtet op mod os, genkendte jeg ham som en af mændene fra VIP-logen – ham med arret på kinden, der havde hvisket med Petra. Han løftede kniven, langede ud med den og fik snittet en tynd flænge hen over Iotas behårede skinneben.

„Næh, næh, sådan gør vi ikke, lille ven," sagde Eye, trådte på den arrede mands håndled og lagde vægt bag, indtil hånden gik op, og

kniven faldt ud på tæppet. Jeg tog den og stak den i mr. Bowditchs medaljonbælte på den modsatte side af revolverhylsteret.

Leah faldt på knæ ved siden af den arrede mand. Han genkendte hende og smilede. Der sivede blod ud fra hans flækkede læber. „Prinsesse Leah! Det er Jeff. Jeg gav dig engang forbinding på armen, da du havde skåret dig – kan huske det?“

Hun nikkede.

„Og engang skubbede jeg din lille trækvogn ud af et mudderhul. Vi var tre, men jeg elskede dig højest og skubbede hårdest. Kan du også huske det?“

Hun nikkede igen.

„Jeg har aldrig ønsket at være med til det her, det sværger jeg, prinsesse. Vil du ikke nok lade mig slippe, for gamle dages skyld, da du var barn, og Lilimar var smukt?“

Hun nikkede, at det ville hun da bestemt, og så begravede hun dolken til skæftet i det ene af hans stirrende øjne.

6

I dag var der ingen elektricitet i lejligheden, men den arrede mand – Jeff, hvis han da ikke havde stavet det Geoff – havde skruet halvt op for gasblussene for at kunne se, når han skulle udføre sit beskidte arbejde. Han havde nok ikke forventet, at vi var fem og på forhånd vidste, hvor han stod på lur. For ikke at tale om Klikkeren, der sad på ryggen af min hund som en anden cowboy.

Eris fandt den lille messingkontakt, der styrede gassen, og skruede helt op for blussene. I det næste lokale fandt vi Kellin liggende i en enorm himmelseng. Der var mørkt i gemakket. Han havde foldet hænderne på brystet. Hans hår var redt tilbage, og han var iført den samme smokingjakke i rødt fløjl, han havde haft på, da han afhørte mig. Der hang en svag blå dis omkring ham. Den lignede øjenskygge på hans lukkede øjenlåg. Han rørte sig ikke, da vi kom hen og stillede os rundt om hans stjålne seng. Aldrig havde en gammel mand set så død ud, og snart ville han også være det. Jeg var ikke klar over, om der var rindende vand i det toilet, jeg kunne se til venstre for lokalet, men der var helt sikkert en pumpe. Min gamle ven Kommandanten kunne vist godt trænge til et bad.

Jaya og Eris talte i munden på hinanden. „Hvor er Klikkeren?“ sagde Jaya. „Hvad er det for en lyd?“ sagde Eris.

Det var en blanding af raslen og piben, afbrudt af hurtige, skarpe hvæs. Da lyden kom nærmere, begyndte Radar at gø. Lagde jeg mærke til, hvor bleg Iota var blevet, da jeg vendte mig hen mod opholdsstuen for at se, hvad der var på vej? Det vil jeg mene, men jeg er ikke sikker. Min opmærksomhed var overvejende rettet mod døren ud fra soveværelset. Klikkeren kom ind i to store spring og hoppede til side. Derefter fulgte de skjulte beboere fra paladsets vægge og mørke steder – en flodbølge af enorme, grå rotter. Både Jaya og Eris skreg. Det kunne Leah ikke, men hun trak sig tilbage mod væggen med øjnene på vid gab og hænderne for sit ar af en mund.

Jeg var ikke i tvivl om, at Klikkeren havde tilkaldt dem. Den var trods alt de små skabningers herre. Selv om de fleste af rotterne her var større end den.

Jeg trådte tilbage fra sengen. Iota snublede, og jeg greb ham. Han hev efter vejret, og i hvert fald der burde jeg have vidst, at der var noget galt med ham, men min opmærksomhed var udelukkende rettet mod rotterne. De myldrede op ad det løse sengetøj og ud på Kommandantens krop. Han slog øjnene op. De var næsten for lyse til at se på. Auraen omkring ham skiftede fra lyseblå til en dybere og renere nuance. Den første bølge af rotter blev stegt, da de trængte ind i den. Stanken af svedent kød og brændende pels var forfærdelig, men de standsede ikke. Friske tropper pilede hen over ligene af deres døde kammerater og kradsede og bed. Kellin kæmpede for at kaste dem af sig. En arm steg op fra den kogende bunke af rotter og begyndte at slå løs på dem. En af dem klamrede sig til hans tommelfinger og svingede frem og tilbage som et pendul med halen omkring hans tynde håndled. Der var ikke noget blod, for Kellin havde ikke noget blod at udgyde. Indimellem kunne jeg se det blå lysskær blinke sporadisk gennem alle rotterne oven på ham. Han skreg, og en rotte på størrelse med en fuldvoksen hankat flåede hans overlæbe af og blottede hans sammenbidte tænder. Og stadig kom der flere rotter til, de strømmede gennem døren til soveværelset og myldrede op på sengen, indtil Kommandanten var begravet under et levende, bidende tæppe af pels og haler og tænder.

Der lød et bump ved siden af mig, da Iota faldt om i et hjørne af værelset over for de tre skræmte kvinder og den gøende Radar. Leah holdt fast i Radars halsbånd med begge hænder. Der stod hvidt skum ud ad Iotas mundvige og ned ad hagen på ham. Han så op på

mig og prøvede at smile.

„Gi …“

En dæmpet eksplosion blev efterfulgt af et lysglimt. Rotter – nogle af dem med ild i, andre kun glødende – røg ud til alle sider. En af dem ramte mig i brystet og gled ned ad min lasede skjorte med et spor af indvolde efter sig. Kvinderne med raske stemmer skreg igen. Jeg hørte Klikkerens vinger begynde at lave den karakteristiske fårekyllingelyd. Rotterne adlød omgående, gjorde omkring, strømmede samme vej tilbage og efterlod flere hundrede lig. Kellins seng var oversvømmet af indvolde og gennemblødt af rotteblod. Kellin selv var et splintret skelet under et grinende kranie, der lå skævt på en silkepude.

Jeg prøvede at løfte Iota op, men han var alt for rung. „Eris!“ råbte jeg. „Der er sket noget med Eye! Hjælp mig! Det ser ikke godt ud!“

Hun banede sig vej gennem den aftagende bølge af rotter, hoppede og råbte op, når de løb hen over hendes fødder … men ikke en eneste af dem bed hende eller nogen af os andre. Leah fulgte efter. Jaya holdt sig tilbage, men kom så også derhen.

Jeg greb fat under Iotas arme. Eris tog det ene ben og Leah det andet. Vi bar ham afsted og prøvede ikke at snuble over de sidste par rotter, heriblandt en uden bagben, som stadig slæbte sig tappert afsted efter sine artsfæller.

„Undskyld,“ sagde Iota. Hans ru stemme kom nede fra en strube, der hastigt var ved at lukke sig. Fråden blev ved med at flyde. „Undskyld, ville gerne have det hele med.“

„Klap i, og spar på dit vejr.“

Vi lagde ham på den lange, blå sofa. Han begyndte at hoste og spyttede flere skumklatter i ansigtet på Leah, da hun knælede for at stryge hans hår tilbage fra den svedige pande. Jaya tog en bordskåner, eller noget i den retning, fra bordet med enhjørningen og tørrede det værste af. Leah lod ikke til at bemærke det. Hendes blik var fast rettet mod Iota. Jeg så mildhed og medlidenhed og nåde i hendes øjne.

Han prøvede at smile til hende og så op på mig. „Det var på hans kniv. Et gammelt … trick.“

Jeg nikkede og tænkte på, hvor uforsigtigt jeg havde stukket kniven i medaljonbæltet. Hvis jeg havde så meget som strejfet mig selv, havde Eye ikke været den eneste med fråde om munden.

Han så tilbage på Leah. Han løftede armen meget langsomt, som om den vejede halvtreds kilo, og satte hånden til panden. „Min … dronning. Når tiden er inde … så gør din pligt.“ Hånden faldt ned.

Således døde Iota – som jeg første gang havde set klamre sig til tremmerne for sin celle som en abe. Efter alt det, han havde været igennem, skulle der blot et enkelt, lille snit i skinnebenet til for at gøre det af med den store mand.

Hans øjne var stadig åbne. Leah lukkede dem, bøjede sig ned og pressede sit ar af en mund mod den ene ru kind. Det var det tætteste, hun kunne komme på et kys. Så rejste hun sig og pegede på døren. Vi fulgte efter og gik rundt om ligene af et par rotter, der var døde på vejen ud. Før hun gik ud i gangen, standsede hun, så sig tilbage og satte hænderne til struben.

Iota talte en sidste gang og på samme måde som Falada og Klikkeren.

„Dronningen af Empis vil gøre sin pligt. Det sværger jeg.“

Kapitel tredive

Nok et ophold. Fangekælderen. Beslutsomhed.
Usandsynlige stjerner. Den Mørke Brønd.
Gogmagog. Biddet.

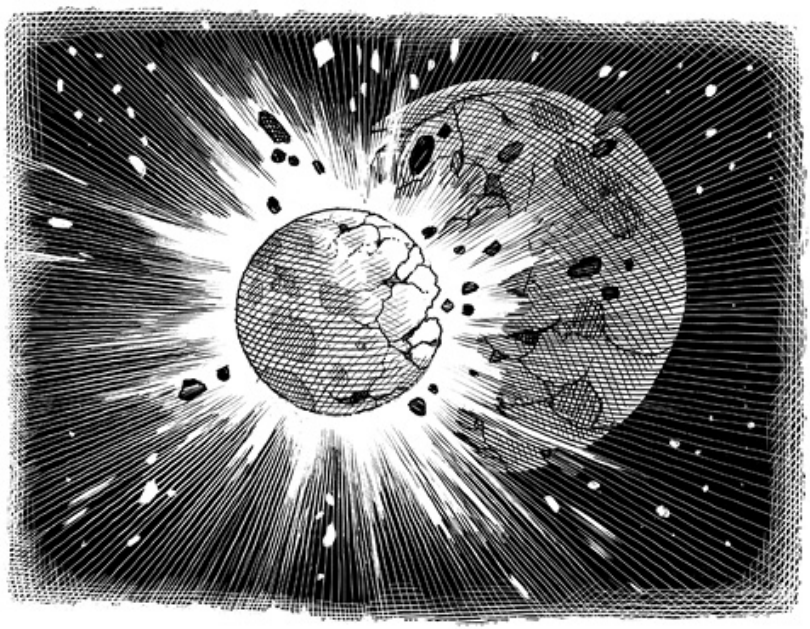

1

Vi fulgte et spor af døde og sårede rotter hen til et hul i panelet, og Eris hjalp sågar en trebenet slagsbror med at komme derind, skar ansigt og tørrede hænderne af i trøjen (som var dækket af snavs og blod og næppe kan have været til nogen større hjælp). Vi nåede hen

til døren ud til vindeltrappen, som vel må have været en slags nødudgang for de kongelige i tilfælde af brand. Jeg prikkede Leah på skulderen.

„Et stop til, inden vi går efter Flugtdræberen," sagde jeg. „På etagen med Nedre Maleen og torturkammeret. Er du indforstået med det?"

Hun modsatte sig ikke, men nøjedes med at nikke træt. Der sad stadig en klat blodig fråde på hendes kind. Jeg rakte hånden ud for at tørre det af, og denne gang trak hun sig ikke tilbage.

„Tak. Måske er der en dernede, som har hjulpet os –"

Hun vendte sig bort, før jeg kunne nå at afslutte sætningen. Uden for paladset var Woody og Claudia og deres ledsagere – som på nuværende tidspunkt meget vel kunne være vokset til en regulær hær – formodentlig gået ind i byen. Hvis der fandtes en barak, hvor de tilbageværende natsoldater sov, kunne gråfolkene for den sags skyld i dette øjeblik være i gang med at slagte dem, og hurra for det, men herinde gik tiden uden noget magisk solur til at stille den tilbage.

Vi fortsatte ned ad trappen – nedad og nedad, rundt og rundt. Ingen af os sagde noget. Tanken om Iotas død tyngede os os. Selv Radar kunne mærke det. Hun kunne ikke gå ved siden af mig, det var røret omkring os for snævert til, men hun gik med snuden mod mit underben, ørerne hængende slapt ned og halen mellem benene. Det blev køligere. Der sivede vand ud fra lavet på stenblokkene, som var blevet anbragt for mange hundrede år siden. *Nej,* tænkte jeg, *længere endnu. Mange tusind, måske.*

Så begyndte jeg ganske svagt at kunne lugte noget. „Høje guder," sagde Eris og lo. Der var ellers intet muntert ved det. „Hjulet drejer, og nu er vi helt tilbage ved udgangspunktet."

På vej ned var vi kommet forbi flere både store og små døre. Nu standsede Leah op ved en af de små, pegede og gik så flere skridt længere ned for at lade mig komme til. Jeg tog i døren. Den gik op. Jeg måtte næsten bøje mig helt forover for at komme igennem. Jeg befandt mig i endnu et køkken, som ikke var meget andet end et skab i sammenligning med det, vi var kommet igennem på vej ind. Her var der kun et enkelt komfur, ingen ovn og en lang, lav grillrist, som sikkert blev drevet af gas, men nu var slukket. Der lå en række forkullede pølser på den.

Jaya udstødte en lyd midt mellem en hosten og en brækly d. Hun

mindedes sikkert alle de måltider, vi havde indtaget i vores celler, i særdeleshed dem inden „legetimen“ og første omgang af Dysten. Jeg havde læst om PTSD, men at læse om noget og forstå det er to helt forskellige ting.

På en hylde ved siden af grillristen stod der et blikkrus mage til dem i vores celler, men uden et hul i bunden, som man skulle sætte fingeren for. Det var fuldt af svovlstikker mage til dem, Pursey havde givet mig. Jeg tog det, og da jeg ikke havde nogen lommer, flyttede jeg revolveren over i medaljonbæltet og stak kruset med tændstikker i hylsteret.

Leah førte os hen til døren, kiggede ud og gjorde tegn til os om at følge efter ved at dreje fingrene rundt ligesom før – *hurtigt, hurtigt.* Jeg spekulerede på, hvor lang tid der mon var gået. Det var helt sikkert stadig dag udenfor, men ville det overhovedet betyde noget, hvis Bella og Arabella kyssede hinanden på den modsatte side af kloden? Jeg gik ud fra, at Flugtdræberen allerede var fremme ved Den Mørke Brønd. Hvor han ventede på, at den åbnede, så han kunne prøve at slå en ny handel af med skabningen dernede, enten uden at ænse de forfærdelige konsekvenser, det kunne få, eller blot ligeglad. Det sidste var nok det mest sandsynlige. Elden af slægten Gallien, Elden Flugtdræberen, en fedladen, begærlig trold med grønt ansigt ventede på at kunne kalde noget fra en anden verden ind i denne … og derefter ind i min. Jeg overvejede at bede Leah glemme det med at føre os til torturkammeret. Måske var Pursey – *Percival* – der slet ikke, eller måske var han død. Det var afgjort vigtigere at standse Flugtdræberen.

Eris rørte ved min skulder. „Prins Charlie … er du helt sikker på det her? Er det klogt?“

Nej. Det var det overhovedet ikke. Men uden Percival – en mand med så langt fremskreden gråsyge, at han knap kunne tale – ville ingen af os være her.

„Videre,“ sagde jeg brysk.

Eris satte hånden til panden og tav.

2

Jeg genkendte den passage, hvor Leah stod og ventede, mens hun flyttede vægten frem og tilbage mellem fødderne og skiftevis åbnede og lukkede remmen om sit sværdhæfte. Til højre for

anretterkøkkenet lå vejen til fangekælderen. Til venstre, ikke ret langt væk, lå torturkammeret.

Jeg satte i løb og lod de andre blive tilbage. Undtagen Radar, der luntede afsted ved siden af mig med tungen ud af munden. Der var længere, end jeg huskede. Da jeg nåede frem til den åbenstående dør ind til kammeret, standsede jeg op længe nok til at tænke noget, der ikke helt var en bøn – kun et håbefuldt *kom nu, kom nu.* Så gik jeg derind.

Til at begynde med troede jeg, at det var tomt … altså medmindre Percival var blevet lukket inde i jernjomfruen. Men i så fald ville der givetvis være sivet blod ud, og der var ikke noget at se. Så rørte en bunke laser i den modsatte ende af kammeret på sig. Den løftede hovedet, fik øje på mig og prøvede at smile med resterne af sin mund.

„Pursey!“ råbte jeg og løb hen til ham. „Percival!“

Han kæmpede for at gøre honnør for mig.

„Næh, næh, det er mig der bør gøre honnør for dig. Kan du rejse dig?“

Med hjælp fra mig lykkedes det ham at komme på benene. Jeg troede, han havde pakket den ene hånd ind i en beskidt stump af den trøje, han havde på, men ved nærmere eftersyn konstaterede jeg, at stumpen i stedet var blevet bundet om håndleddet og knyttet stramt for at standse blødningen. Jeg kunne se en mørk, indtørret plet på stenene, hvor han havde ligget. Hånden var væk. Et eller andet røvhul havde hugget den af.

De andre nåede frem. Jaya og Eris blev stående i døråbningen, men Leah gik ind. Percival fik øje på hende og løftede sin tilbageværende hånd op til panden. Han begyndte at græde. „*Sesse.*“ Tættere kom han ikke på *prinsesse.*

Han prøvede at knæle for hende og ville være faldet om, hvis jeg ikke havde holdt ham oppe. Han var beskidt, blodig og lemlæstet, men Leah lagde armene om hans hals og krammede ham. Hvis ikke for andet, elskede jeg hende for det.

„Kan du gå?“ spurgte jeg. „Hvis det foregår langsomt, og du hviler dig hele tiden, kan du så? For vi har travlt. *Desperat* travlt.“

Han nikkede.

„Og kan du finde vejen ud?“

Han nikkede igen.

„Jaya!“ sagde jeg. „Her skilles vores veje. Percival viser dig vej

ud. Gå sammen med ham, og lad ham hvile efter behov.“

„Men jeg vil gerne –“

„Jeg er ligeglad med, hvad du gerne vil, det er dette, jeg har brug for fra dig. Få ham ud af dette … dette *hul.* Der vil være andre derude nu.“ *Forhåbentlig*, tænkte jeg. „Få ham hen til Claudia eller Woody, og skaf lægehjælp.“ Jeg sagde ikke *lægehjælp*, men Jaya nikkede.

Jeg krammede Percival på samme måde som Leah. „Tak skal du have, min ven. Hvis det her lykkes, bør de rejse en statue af dig.“ *Måske med sommerfugle på dine udbredte arme,* tænkte jeg og begyndte at gå hen mod døren. Leah stod allerede klar og ventede.

Jaya lagde en arm om ham. „Jeg støtter dig ved hvert eneste skridt, Pursey. Du skal bare vise mig vej.“

„*rins!“* sagde Percival, og jeg vendte mig om. Han anstrengte sig til det yderste for at tale tydeligt. „*ugtæber!“* Han pegede på døren. „*Ire anner! Og en ækken! Ækken!“* nu pegede han på Leah. „*U enner ejen!“* Nu pegede han opad. „*Ella og Araella! Art! Art!“*

Jeg så på Leah. „Kunne du forstå ham?“

Hun nikkede. Hun var ligbleg i ansigtet. Såret, som hun fik næring af, stod frem som et modermærke.

Jeg vendte mig om mod Eris. „Gjorde du?“

„Flugtdræberen,“ sagde hun. „Fire andre. Og hende sækken. Eller også var det heksen. I alle tilfælde mener han vel Petra, sækken med modermærket i ansigtet, som sad ved siden af ham i logen. Prinsessen kender vejen, siger han. Og så noget om Bella og Arabella.“

„De kysser snart hinanden,“ sagde Jaya, og Percival nikkede.

„Tag dig af ham, Jaya. Få ham ud herfra.“

„Hvis han virkelig kender vejen, skal jeg nok sørge for det. Og sørge for, at jeg får jer at se igen. Alle sammen.“ Hun bøjede sig ned og gav Radar et hurtigt klap på hovedet til farvel.

3

Leah førte os væk fra vindeltrappen og ind i en ny gang. Hun standsede ud for en dør, åbnede den, rystede på hovedet og fortsatte.

„Ved hun virkelig, hvor hun er på vej hen?“ hviskede Eris.

„Det tror jeg.“

„Det *håber* du.“

„Det er længe siden, hun har været her sidst.“

Vi kom til endnu en dør. Nej. Så en til. Leah kiggede indenfor og gjorde tegn til os. Der var mørkt. Hun pegede på kruset med tændstikker, jeg havde taget i køkkenet. Jeg prøvede det tjekkede trick med at stryge en på buksebagen, sådan som jeg engang havde set en cowboy gøre i en gammel film på TCM. Da det ikke virkede, skrabede jeg liv i den på den ru stenmur ved siden af døren og holdt den op. Resten af rummet var beklædt med træpaneler og fuldt af tøj – uniformer, kokkedragter, overalls og uldtrøjer. Under en række træknager lå der en bunke mølædte, brune kjoler. I hjørnet stod der en kasse med hvide handsker, som nu var gulnede af ælde.

Leah var allerede på vej gennem lokalet med Radar efter sig, men så tilbage på mig. Jeg strøg en ny tændstik og fulgte efter. Leah stillede sig på tæer, tog fat i to af pindene og trak til. Intet skete. Hun trådte tilbage og pegede på mig.

Jeg rakte Eris kruset med tændstikker, greb fat i pindene og trak til. Intet skete, men jeg kunne mærke noget give efter. Jeg trak hårdere til, og så svingede hele væggen ud med et pust af gammel luft efter sig. Usynlige hængsler hvinede. Eris strøg endnu en tændstik, og jeg så spindelvæv, der ikke var hele, men hang ned i grå totter. Sammen med bunken af kjoler, der var trukket ned fra pindene, var budskabet ikke til at tage fejl af – nogen var gået gennem døren før os. Jeg strøg nok en tændstik og bøjede mig. Der var flere sæt fodspor i støvet. Hvis jeg havde været en genial detektiv som Sherlock Holmes, kunne jeg muligvis have deduceret mig frem til, hvor mange der var gået gennem den hemmelige dør og måske ligefrem, hvor langt foran os de var, men jeg var ingen Sherlock. Jeg nåede dog at tænke, at de kunne have båret på noget tungt; sporene var trukket ud. Som om de havde slæbt på fødderne snarere end gået. Jeg tænkte på Flugtdræberens fornemme bærestol.

Flere trin førte nedad og drejede til venstre. Flere fodspor i støvet. Langt nede viste der sig et svagt lys, men ikke fra gasblus. Det var grønligt. Det brød jeg mig ikke rigtig om. Endnu mindre om den stemme i luften, der hviskede foran mig. *Din far dør i sit eget skidt,* sagde den.

Eris trak vejret hurtigt ind. „Stemmerne er tilbage.“

„Lyt ikke til dem,“ sagde jeg.

„Hvorfor befaler du mig ikke bare at lade være med at *ånde*,

prins Charlie?“

Leah gjorde tegn til os. Vi begyndte at gå ned ad trappen. Radar peb usikkert, og jeg gættede på, at hun måske også hørte stemmer.

4

Vi fortsatte nedad. Det grønne lys blev kraftigere. Det kom inde fra væggene. *Sivede ud* fra væggene. Stemmerne blev også kraftigere. De sagde ubehagelige ting. Mange af dem om mine modbydelige bedrifter sammen med Bertie Bird. Bag mig græd Eris helt stille. „Vil I ikke nok holde op?“ mumlede hun på et tidspunkt. „Det var aldrig meningen. Vil I ikke nok holde op?“

Jeg ønskede næsten at komme til at stå over for Hana eller Røde Molly igen. De havde været rædselsvækkende, men dog haft fysisk form. Man kunne lange ud efter dem.

Hvis Leah hørte stemmerne, lod hun sig ikke mærke med det. Hun fortsatte støt ned ad trappen med rank ryg og sit tilbageredte hår ned mellem skulderbladene. Jeg hadede hendes stædige afvisning af, at Flugtdræberen var hendes bror – vi havde trods alt hørt hans spytslikkere råbe hans navn under Dysten – men jeg elskede hendes mod.

Jeg elskede *hende.*

Da trappen endte i en buegang dækket af mos og iturevne spindelvæv, måtte vi være mindst halvanden hundrede meter under Nedre Maleen. Måske endnu længere. Stemmerne døde hen. De blev afløst af en mørk summelyd, der lod til at komme enten fra de fugtige stenvægge eller fra det grønne lys, som nu var blevet langt kraftigere. Lyset var *levende,* og den summende lyd var dets stemme. Vi nærmede os en stærk kraft, og hvis jeg nogensinde havde betvivlet eksistensen af ondskab som en reel kraft uden for dødelige menneskers hjerter og hjerner, gjorde jeg det ikke længere. Vi var kun ved randen af det væsen, der skabte denne kraft, men kom for hvert skridt tættere og tættere på det.

Jeg rakte hånden ud for at røre Leah på skulderen. Hun for sammen og slappede så af igen, da det gik op for hende, at det bare var mig. Hendes øjne var store og mørke. Ved synet af hendes ansigt i stedet for hendes beslutsomme ryg gik det op for mig, at hun var lige så rædselsslagen som os. Måske endda mere, fordi hun vidste mere.

„Kom I herned?“ hviskede jeg. „Kom du og Elden herned som *børn*?“

Hun nikkede. Hun rakte hånden ud og greb fat i luften.

„I holdt hinanden i hånden.»

Hun nikkede. *Ja.*

Jeg kunne se dem for mig, løbe rundt overalt hånd i hånd … men nej, det var forkert, de kunne ikke have løbet. Leah kunne løbe, men Elden havde klumpfødder. Hun måtte have gået sammen med ham, også når hun mest af alt havde lyst til at styrte hen til det næste syn, den næste overraskelse, det næste hemmelige sted, for hun elskede ham.

„Gik han med stok?“

Hun løftede hånden og viste mig et **V.** To stokke altså.

Sammen overalt undtagen et bestemt sted. *Leah interesserede sig aldrig for bøger,* havde Woody sagt. *Elden var den læsende af dem.*

„Han vidste besked med den hemmelige dør i værelset med tøjet, gjorde han ikke? Han læste om den i biblioteket. Han vidste sikkert også besked med andre steder.“

Ja.

Gamle bøger. Måske forbudte bøger ligesom den fiktive *Necronomicon*, som Lovecraft holdt af at skrive om. Jeg kunne se Elden for mig sidde fordybet i netop sådan en bog, den hæslige dreng med klumpfødderne, drengen med buler i ansigtet og pukkel på ryggen, glemt af alle undtagen som mål for ondskabsfulde narrestreger (dem kendte jeg alt til, dem havde Bertie og jeg også lavet rigeligt af i min mørke periode), ignoreret af alle andre end sin lillesøster. Hvorfor skulle han ikke også blive ignoreret, når hans flotte storebror alligevel stod til at overtage tronen? Og når Robert blev konge, ville den svagelige, haltende Elden, bogormen Elden, sikkert allerede være død. Hans slags levede ikke længe. De blev syge, hostede, fik feber og døde.

Elden læste i de gamle, støvede bøger, enten fra de øverste hylder eller fra et låst skab, han lirkede op. Til at begynde med måske kun for at finde kræfter, han kunne bruge mod sin tyranniske bror og sine skarptungede søstre. Tanken om hævn var først dukket op senere.

„Det var ikke din ide at komme herned, var det? Måske nok andre dele af slottet, men ikke herned.“

Nej.

„Du kunne ikke lide at være hernede, vel? De hemmelige værelser og elevatorplatformen, de var i orden, de var sjove, men det her var slemt, og det vidste du. Gjorde du ikke?“

Hendes øjne var mørke og forpinte. Hun signalerede hverken ja eller nej … men hendes øjne var fugtige.

„Men Elden – han lod sig fange ind af det. Gjorde han ikke?“

Leah nøjedes med at vende sig om og gå videre og igen lave den hvirvlende *kom så*-gestus med den ene hånd. Rank ryg.

Beslutsom.

5

Radar var gået lidt i forvejen og var nu i gang med at snuse til noget på gulvet i gangen – en stump grøn silke. Jeg samlede den op, så på den, stak den ned i hylsteret til blikkruset med tændstikker og tænkte ikke mere over den.

Korridoren var bred og høj, mere tunnel end passage. Vi kom til et sted, hvor den delte sig i tre, der alle var oplyst af det pulserende, grønne lys. Over hver indgang sad en sten hugget i samme form som den skabning, jeg sidst havde set ligge i to stykker på gulvet i beboelsesfløjen: et blæksprutteligne væsen med en rede af tentakler foran sit rædselsvækkende ansigt. Monarkerne var en velsignelse, skabningen her var en bespottelse.

Her er endnu et eventyr, tænkte jeg. *Tiltænkt voksne i stedet for børn. Ingen stor, styg ulv, ingen kæmpe, ingen Rumleskaft. Det er en version af Cthulhu, der hænger over buegangene, og er det mon det, Gogmagog er? Ypperstepræst for De Gamle Guder, der drømmer ondsindede drømme i ruinerne af R'lyeh? Er det* den*, Elden vil anmode om endnu en tjeneste?*

Leah tøvede, begyndte at gå hen mod passagen til venstre, standsede op, begyndte at gå hen mod passagen i midten og tøvede igen. Hun så frem for sig. Jeg så ned i gulvet, hvor jeg kunne se spor i støvet fortsætte ind i gangen til højre. Det var den vej, Flugtdræberen og hans følge var gået, men jeg ventede for at se, om hun kunne huske det. Det kunne hun. Hun gik ind i passagen til højre og fortsatte. Vi fulgte efter. Lugten – stanken, den *mefitiske dunst* – var blevet værre, og selv om den summende lyd ikke var blevet kraftigere, var den mere gennemtrængende. Slatne, misdannede svampe, lige så hvide som døde menneskers fingre,

voksede ud af revner i væggene. De drejede sig for at se os gå forbi. Først troede jeg bare, det var min fantasi. Det var det ikke.

„Det er rædselsfuldt," sagde Eris. Hendes stemme var sagte og fortabt. „Jeg troede, Maleen var slemt … og arenaen, hvor vi skulle kæmpe … men det var intet sammenlignet med dette."

Og det var der ikke noget at sige til, for hun havde fuldstændig ret.

Vi gik og gik, og tunnelen fortsatte hele tiden nedad. Lugten blev værre, og summelyden blev hele tiden kraftigere. Nu var den ikke længere kun i væggene. Jeg kunne mærke den midt i bevidstheden, hvor den ikke så meget var en lyd som et sort lys. Jeg anede ikke, hvor vi befandt os i forhold til verden ovenover, men vi var helt sikkert kommet uden for paladsets område. Langt udenfor. Fodsporene blev svagere og forsvandt. Så langt nede havde der ikke lagt sig støv, og der hang ingen spindelvæv. Selv edderkopperne havde forladt dette gudsforladte sted.

Væggene begyndte at ændre sig. Nogle steder var stenene blevet erstattet af store, mørkegrønne glasblokke. Tykke, sorte slyngtråde hvirvlede og svømmede rundt dybt inde i dem. En af dem susede hen mod os, dens hovedløse front åbnede sig og blev til en mund. Eris udstødte et svagt skrig. Radar gik nu så tæt på mig, at mit ben strejfede hende ved hvert eneste skridt.

Til sidst kom vi ud i et kæmpestort, hvælvet rum af mørkegrønt glas. De sorte slyngtråde var til stede overalt i væggene, hvor de hvirvlede ind og ud af mærkelige, komplicerede skikkelser, der ændrede sig, når man så på dem. De vred og snoede sig, blev til former … ansigter …

„Lad være med at se på dem," sagde jeg til Eris. Leah vidste det sikkert allerede, for hvis hun kunne huske vejen herned, huskede hun med sikkerhed også de sære, foranderlige former. „Jeg tror, de prøver at hypnotisere dig."

Leah stod stille midt i det grufulde kirkeskib og så sig forvirret omkring. Til alle sider var der gange, der pulserede af grønt lys. Der måtte være mindst en halv snes.

„Jeg tror ikke, jeg kan," sagde Eris. Hendes stemme var en skælvende hvisken. „Jeg er ked af det Charlie, men jeg tror ikke, jeg kan."

„Du behøver heller ikke." Min stemme lød flad og sær, sikkert på grund af summelyden. Den lød som den Charlie Reade, der var gået

med til hvert eneste beskidte trick, som Birdman fandt på … og derefter tilføjet et par af sine egne. „Gå tilbage, hvis du kan finde vej. Ellers bliv her og vent på os."

Leah drejede langsomt hele vejen rundt og betragtede hver enkelt passage efter tur. Så kiggede hun på mig, løftede hænderne og rystede på hovedet.

Jeg ved det ikke.

„Så langt kom du, er det ikke rigtigt? Elden fortsatte uden dig."

Ja.

„Men til sidst kom han tilbage."

Ja.

Jeg så hende for mig vente i dette mærkelige, grønne kammer med de sære udskæringer og de dansende sorte væsener i væggene. En lille pige, som på trods af den lurende summelyd forblev sikker – og beslutsom. Ventede her alene.

„Kom du herned sammen med ham ved andre lejligheder?"

Ja. Så pegede hun opad, og det forstod jeg ikke lige med det samme.

„Kom han derefter herned uden dig?"

Lang pause … *Ja.*

„Og på et tidspunkt kom han ikke tilbage."

Ja.

„Du gik ikke efter ham, vel? Måske hertil, men ikke længere. Du turde ikke."

Hun holdt sig for ansigtet. Det var tilstrækkeligt svar.

„Jeg går," røg det ud af Eris. „Jeg er ked af det, Charlie, men jeg … *jeg kan ikke.*"

Så flygtede hun. Radar fulgte efter hende hen til den indgang, vi var kommet fra, og hvis hun var fulgt med Eris ud, havde jeg ikke kaldt hende tilbage. Summelyden var begyndt at trænge ind i mine knogler. Jeg havde en stærk forudanelse om, at hverken prinsesse Leah eller jeg nogensinde ville få verden udenfor at se igen.

Radar kom tilbage til mig. Jeg knælede og lagde armen om hende for at berolige hende så meget som muligt.

„Du gik ud fra, at din bror var død."

Ja. Så greb hun sig om struben, og der dukkede et par halslyde op foran hende. „Er død. *Er.*"

Den person, jeg var blevet til – som jeg stadig var ved at blive til

– var ældre og klogere end den store skoledreng, der var trådt ud i valmuemarken. Denne Charlie – *prins* Charlie – forstod, at Leah var nødt til at tro det. Ellers ville skyldfølelsen over ikke at have forsøgt at redde ham være blevet uudholdelig.

Men jeg tror også, at hun nu vidste bedre.

6

Gulvet var af poleret, grønt glas, der så ud til at fortsætte ned i et uendeligt dyb. De sorte væsener svømmede rundt under os, og det var umuligt at forestille sig andet, end at de var sultne. Her var der ingen støv og ikke et eneste fodspor. Hvis de overhovedet havde efterladt nogen, havde et medlem af Flugtdræberens følge fejet dem bort, blot for det tilfældes skyld, at nogen – for eksempel os – prøvede at følge efter dem. Når Leah ikke selv kunne huske det, var det umuligt at udpege den af de tolv gange, de havde valgt.

Eller det var det måske ikke alligevel.

Jeg huskede, hvordan kvinden med skønhedspletten ved munden havde råbt *Knæl, gamle blod! Knæl, gamle blod!* Hun hed Petra og havde været iført en grøn silkekjole.

Jeg tog den stump frem, jeg havde fundet, og holdt den hen til Radar, som snusede til den uden den helt store interesse – summelyden og de sorte væsener i glasblokkene påvirkede også hunden. Men jeg havde ikke andet. *Vi* havde ikke andet.

„Hvad for en af dem?“ sagde jeg og pegede på tunnelerne. Hunden rørte sig ikke, men kiggede bare op på mig, og pludselig forstod jeg, at den rædselsfulde atmosfære herinde havde gjort mig dum. Hunden forstod ordrer, men *hvad for en af dem* var ikke en ordre. Jeg holdt kjolestumpen hen under snuden på hende igen. „Søg, Radar, søg!“

Denne gang satte hun snuden ned til gulvet. Et af de sorte væsener så ud til at kaste sig op efter den og fik hende til at trække sig baglæns, men så satte hun snuden ned igen – min gode hund, min modige hund. Hun gik hen mod en af tunnelerne, gik tilbage igen og fortsatte til den næste til højre. Så vendte hun sig om mod mig og gøede.

Leah tøvede ikke. Hun styrtede ind i tunnelen. Jeg fulgte efter. Det grønne glasgulv i passagen skrånede endnu mere. Hvis hældningen havde været blot en anelse stejlere, kunne vi sagtens

have mistet fodfæstet. Leah øgede sit forspring. Hun var hurtig til bens, mens jeg var det store skrummel, der kun kunne få lov til at spille på første base.

„Vent, Leah!“

Men hun ventede ikke. Jeg løb så hurtigt, som det skrånende gulv tillod. Radar, som var tættere på jorden og havde fire ben i stedet for to, klarede sig bedre. Summelyden begyndte at dø hen, som om en hånd et eller andet sted havde skruet ned for en gigantisk forstærker. Det var en lettelse. Det grønne skær fra væggene aftog også. Det blev afløst af et svagere lys, som blev en anelse kraftigere, efterhånden som vi kom hen for enden af passagen.

Selv efter alt det, jeg havde oplevet, var synet derhenne nærmest ikke til at fatte. Bevidstheden modsatte sig det, øjnene meddelte. Rummet med de mange gange havde været enormt, men det underjordiske kammer her var langt større. Og hvordan kunne det overhovedet været et kammer, når jeg ovenover kunne se en nattehimmel fuld af pulserende, gullige stjerner. Det var der, lyset kom fra.

Det kan ikke passe, tænkte jeg og indså, at jo, det kunne det. Var jeg ikke allerede gået ned ad en trappe og kommet ud i en anden verden? Dengang var jeg kommet ud i en verden ved navn Empis. Her var der så endnu en.

Endnu flere trin bevægede sig rundt langs en enorm skakt, som var blevet boret ud af den massive klippe. Leah var på vej ned ad dem i fuldt firspring. Nederst, mindst halvandet hundrede meter nede, fik jeg øje på Flugtdræberens bærestol med de guldbroderede, lilla gardiner trukket for. De fire bærere klemte sig op ad den buede væg og så op på alle de fremmede stjerner. De måtte både være stærke og modige for at have båret Flugtdræberen så langt, men set derfra, hvor jeg stod med Radar ved siden af mig, virkede de små og rædselsslagne.

Midt på stengulvet stod der et enormt kranstativ på mindst hundrede meters højde. Det lignede lidt dem, jeg havde set på byggepladser i min hjemby, men det her så ud til at være bygget af træ og lignede i påfaldende grad en galge. Tværbommen og masten dannede en retvinklet trekant. Løftekrogen var ikke sat fast til det brønddæksel, jeg havde forestillet mig, når jeg forestillede mig Den Mørke Brønd, men til en gigantisk luge med hængsler, der pulserede

med et sygeligt grønt lys.

Ved siden af den stod Flugtdræberen i sin lilla, kaftanlignende kåbe med slægtens Galliens gyldne krone absurd på sned på det tjavsede, hvide hår.

„*Leah!*“ skreg jeg. „*Vent!*“

Hun viste ingen tegn på at have hørt det – hun kunne have været lige så døv som Claudia. Hun løb ned ad den sidste omgang trin under det svage lys fra de mareridtslignende stjerner i et andet univers. Jeg løb efter hende og trak mr. Bowditchs revolver imens.

7

Bærerne begyndte at gå op ad trinene for at komme hende i møde. Hun blev stående med adskilte ben i kampposítur og trak sit sværd. Radar gøede hysterisk, enten af rædsel over dette hæslige sted, som jeg var sikker på, vi aldrig ville komme til at forlade, eller fordi hun forstod, at mændene truede Leah. Måske begge dele. Flugtdræberen kiggede op og tabte kronen. Han samlede den op igen, men det var ikke en arm, der kom ud under den lilla kåbe. Jeg kunne ikke se, hvad det var (eller havde ikke lyst til at se det), og jeg var sådan set også ligeglad. Jeg skulle om muligt ned til Leah, men var allerede klar over, at jeg ikke ville kunne nå frem tids nok til at redde hende fra Flugtdræberens bærere. De var for tæt på, afstanden var for stor til at bruge revolveren, og hun var i vejen.

Hun støttede sværdhæftet mod sin mave. Jeg hørte den forreste råbe et eller andet. Han viftede med armene på vej op med de tre andre efter sig. Jeg opfangede et *Næh, næh!* men ikke andet. Hun behøvede ikke stikke ham, for i ren og skær panik løb han direkte ind i hendes sværd uden at sagtne farten. Det gik i til skæftet og kom ud på den anden side i en sky af blod. Han vaklede hen mod kanten. Hun prøvede at rive sværdet løs, men det ville ikke komme fri. Hun havde kun to valgmuligheder: giv slip, og overlev, eller hold fast, og følg med manden ud over kanten. Hun gav slip. Den spiddede mand faldt mindst tredive meter ned fra det sted, hvor Leah havde gennemboret ham, og landede med et brag tæt på den bærestol, han havde været med til at transportere. Måske var han blevet lovet guld, kvinder, et gods på landet eller alle tre ting. I stedet blev han belønnet med døden.

De tre andre fortsatte. Jeg løb hurtigere og så bort fra den

betragtelige sandsynlighed for at snuble – måske over min hund – og styrte i døden. Jeg kunne se, at jeg stadig ikke ville nå frem i tide. De ville være der først, og nu havde hun kun dolken at forsvare sig med. Hun trak den og placerede ryggen mod væggen, parat til at kæmpe på liv og død.

Det kom bare ikke til kamp og slet ikke på liv og død. Selv den mand, hun lige havde dræbt, havde næppe haft til hensigt at angribe hende – *Næh, næh,* havde han råbt, lige før han blev spiddet. De havde fået nok. De ville bare ud herfra i en helvedes fart. De løb forbi hende uden at værdige hende et blik.

„*Kom tilbage!*“ råbte Elden. „*Kom tilbage, kujoner! Jeres konge befaler det!*“

De ænsede ham ikke og sprang op ad trappen to-tre trin ad gangen. Jeg tog fat i Radars halsbånd og trak hende tæt ind til mig. De to første bærere kom forbi os, men den tredje stødte ind i Radar, der havde fået nok. Hun stak hovedet frem og bed sig godt fat i hans lår. Han viftede med armene i et forsøg på at genvinde balancen og faldt ned i skakten, hvor hans sidste hendøende skrig først blev afbrudt, da han ramte bunden.

Jeg fortsatte nedad. Leah havde ikke rørt sig. Hun stirrede på den groteske skikkelse i den flagrende, lilla kåbe og prøvede at skelne hans træk i det svage lys fra stjernerne i den vanvittige afgrund over os. Jeg var næsten nået ned til hende, da lyset begyndte at blive kraftigere. Men ikke det fra stjernerne. Summelyden vendte tilbage, men nu var den dybere, ikke *mmmmmmmm*, men *AAAAAAA;* lyden af et kolossalt og ukendt fremmed væsen, der har fået færten af et måltid, som med sikkerhed vil være en lækkerbisken.

Jeg så op. Leah så op. Radar så op. Det var rædselsvækkende, hvad vi så sveve ud af den mørke, stjernespækkede himmel, men det virkelig forfærdende var, at det også var smukt.

Hvis min tidsfornemmelse ikke var fuldstændig skæv, var det stadig dagslys et eller andet sted over os. Bella og Arabella måtte være omme på den anden side af den klode, Empis var en del af, men nu var de to måner her og strålede fra et sort tomrum, der ikke burde eksistere, og overskyllede dette helvedeshul med deres gustne og spøgelsesagtige lys.

Den store nærmede sig den lille og ville hverken passere bag om eller foran den. Efter de høje guder måtte vide hvor mange tusind år var de to måner – både dem her og de rigtige et sted på den

anden side af planeten – på kollisionskurs.

De mødtes i et brag uden lyd (så det *var* rent faktisk en projektion), som blev ledsaget af et blændende lysglimt. Stumperne fløj til alle sider og fyldte den mørke himmel som knuste stykker lysende porcelæn. Den tonløse brægen – AAAAAAAA – blev endnu kraftigere. Øredøvende. Tværbommen begyndte at løfte sig og udvidede trekanten mellem sig selv og masten. Der hørtes intet maskineri, men jeg ville heller ikke have været i stand til at opfatte det.

Det skarpe lys fra de sønderdelte måner skyggede for stjernerne og fik gulvet under os til at henligge i stråleglans. Lugen over Den Mørke Brønd blev trukket op af krogen under tværbommen og begyndte at løfte sig. Den groteske skabning i den lilla kåbe så også op, og da Leah kiggede ned, mødtes deres øjne. Hans lå dybt inde i slappe huler af grønligt kød, mens hendes var store og blå.

På trods af alle de mellemliggende år og forandringer genkendte hun ham. Hendes fortvivlelse og rædsel var ikke til at tage fejl af. Jeg prøvede at holde hende tilbage, men hun rev sig fri med en pludselig bevægelse, der var lige ved at sende hende ud over kanten. Samtidig var jeg selv chokeret og lamslået over det, jeg lige havde set – et sammenstød mellem to måner på en himmel, der ikke burde findes. Stumperne spredte sig og begyndte at lyse svagere.

En halvmåne af mørke kom til syne i udkanten af lugen over Den Mørke Brønd og bredte sig hurtigt til et sort grin. Det lange, hæse råb af tilfredsstillelse blev kraftigere. Flugtdræberen tumlede hen mod brønden. Hans lilla kåbe løftede sig i flere forskellige retninger. Et kort øjeblik blev det hæslige, flaprende hoved skjult, og så faldt kåben til side og blev liggende på stengulvet. Manden inden under var kun halvt mand, ligesom Elsa kun havde været halvt kvinde. Hans ben var blevet erstattet af et virvar af sorte tentakler, som bragte ham hurtigt afsted, mens han vaklede fra side til side. Andre stak ud fra hans hængevom og rejste sig som obskøne erektioner op mod lugen, der blev ved med at løfte sig. Hans arme var blevet erstattet af slangelignede rædsler, der viftede rundt om hans ansigt som tang i stærk strøm, og det gik op for mig, at hvad skabningen i brønden end var, var den ikke Cthulhu. *Elden* var denne verdens Cthulhu, nøjagtig ligesom Dora var den gamle kvinde, der boede i en sko, og Leah var gåsepigen. Han havde byttet sine misdannede fødder og sin pukkelryg – sin kyfose – ud med noget langt værre. Anså han det selv for et rimeligt bytte? Havde

hævnen og den langsomme ødelæggelse af kongeriget været nok til at få regnestykket til at gå op?

Leah nåede ned for enden af trappen. Ovenover fortsatte stumperne af Bella og Arabella med at brede sig.

„*Leah!*“ råbte jeg. „*Leah, for Guds skyld, stop!*“

Lige efter bærestolen med dens slapt hængende forhæng standsede hun – men ikke fordi jeg havde råbt til hende. Jeg tror ikke engang, hun hørte mig. Hele hendes opmærksomhed var rettet mod den flaprende skabning, der engang havde været hendes bror. Nu stod han ivrigt lænet ind over lugen, der fortsat løftede sig, mens det løse kød i hans ansigt hang ned som dej. Han tabte kronen en gang til. Der kom flere sorte tentakler til syne fra hans hals, fra hans ryg og fra sprækken mellem hans balder. Han forvandlede sig til Cthulhu for øjnene af mig, de gamle guders herre, et levendegjort mareridt af et eventyr.

Men det virkelige uhyre var nedenunder. Og snart ville det vise sig.

Gogmagog.

8

Jeg husker med hjerteskærende tydelighed, hvad der derefter skete. Jeg så det alt sammen derfra, hvor jeg stod, måske ti-tolv skridt over den tomme bærestol, og ser det stadig i mine drømme.

Radar gøede, men jeg kunne dårlig nok høre hende gennem den konstante, vanvittige brummelyd fra Den Mørke Brønd. Leah løftede sin dolk og stak den uden tøven dybt ind i næringssåret ved siden af resterne af sin mund. Derefter trak hun den med begge hænder fra højre til venstre hen over arret.

„*ELDEN!*“ skreg hun. Blodet stod ud fra hendes genåbnede mund i en tynd stråle. Hendes stemme var hæs – på grund af alt bugtaleriet, gættede jeg – men det første ord, hun havde sagt uden at behøve projicere det ud fra dybt nede i halsen, var højt nok, til at hendes elendige bror kunne høre det, selv gennem summelyden. Han vendte sig om. Han så hende, *så* hende virkelig, for første gang.

„*STOP, ELDEN, MENS DER STADIG ER TID!*“

Han tøvede, denne viftende skov af tentakler – nu var der endda flere af dem, mange flere. Så jeg kærlighed i de uklare øjne? Fortrydelse? Sorg, måske ligefrem skamfølelse over at have

forbandet den eneste, der havde elsket ham, sammen med alle dem, der ikke havde? Eller blot behov for at holde fast i det, der var ved glide ham af hænde efter en alt for kort regeringsperiode (men mon ikke vi alle sammen føler det sådan, når enden er nær)?

Jeg vidste det ikke. Jeg løb ned ad de sidste trin og forbi bærestolen. Jeg havde ingen plan, jeg skulle bare have hende væk, før skabningen dernede kunne nå at komme op. Jeg tænkte på den gigantiske kakerlak, der var sluppet ud i mr. Bowditchs skur, og hvordan mr. Bowditch havde skudt den, og det mindede mig – langt om længe – om, at jeg stadig havde hans revolver.

Leah gik ind i den viftende klump tentakler tilsyneladende uden overhovedet at ænse den fare, de udgjorde. En af dem kærtegnede hendes kind. Elden så stadig på hende, og græd han?

„Gå tilbage," kvækkede han. „Gå tilbage, mens du kan. Jeg kan ikke …"

En af tentaklerne lagde sig rundt om hendes blodbestænkede hals. Det var tydeligt, hvad han ikke kunne – standse den del af sig, der var blevet besat af skabningen nede i dybet. Alle de bøger i paladsets bibliotek, han havde læst – havde virkelig ikke en eneste af dem indeholdt den mest grundlæggende historie i alle kulturer, om at når man indgår aftaler med djævelen, er det en djævlepagt?

Jeg tog fat i tentaklen – som kunne have været en del af en arm, da Elden i sin tid indgik sin pagt – og rev den løs fra hendes hals. Den var sej og dækket af en slags slim. Da den ikke længere var ved at kværke Leah, lod jeg den glide ud af mit greb. En anden greb fat om mit håndled og en tredje om mit lår. De begyndte at trække mig hen mod Elden. Og mod brønden, der blev ved med at åbne sig.

Jeg løftede mr. Bowditchs revolver for at skyde ham. Før jeg kunne nå at gøre det, snoede en tentakel sig rundt om løbet, rev den fri og sendte den snurrende hen over det ru stengulv i retning af den forladte bærestol. Nu stod Radar mellem Elden og brønden med strittende børster og gøede så kraftigt, at fråden føg ud af munden på hende. Hun kastede sig frem for at bide ham. En tentakel – som engang havde været en del af Eldens venstre ben – for ud som en pisk og væltede hende omkuld. Jeg blev trukket fremad. Uhyret havde muligvis grædt over sin søster, men grinede også i forventning om en grufuld sejr, den være sig virkelig eller indbildt. Yderligere to tentakler, denne gang små, kom ud af grinet for at mærke luften. Tværbommen blev ved med at trække lugen opad,

men noget andet – noget nedenunder – skubbede også til den og gjorde sprækken endnu større.

Endnu en verden dernede, tænkte jeg. *En sort verden, jeg aldrig vil bryde mig om at se.*

„I var alle sammen med i det!“ skreg den flaprende skabning med det grønne ansigt til Leah. „*I var alle sammen med i det, ellers var du kommet med mig! Du var blevet min dronning!*“

Flere af Flugtdræberens tentakler greb fat om hende – om benene, om livet, endnu en omkring halsen – og trak hende fremad. Noget var på vej op fra brønden, en olieagtig, sort masse med lange, hvide torne. Den ramte gulvet med et vådt plask. Det var en vinge.

„*Jeg ER dronningen!*“ skreg Leah. „*Du er ikke min bror! Han var god! Du er en snigmorder og en tronraner! Du er en svindler!*“

Hun stak dolken, som stadig dryppede af blod, i øjet på sin bror. Tentaklerne slap hende. Han vaklede baglæns. Vingen løftede sig med en bevægelse, der sendte et kvalmende vindpust i ansigtet på mig. Den lagde sig omkring Elden. Tornene spiddede ham. Han blev slæbt hen til kanten af brønden. Han udstødte et sidste skrig, før skabningen stak sine krogede torne i brystet på ham og trak ham ned.

Men at have fået sin marionetdukke var ikke nok til at gøre den tilfreds. En boble af fremmedartet kød steg op fra brønden. Enorme gyldne øjne stirrede på os fra noget, der ellers slet ikke var et ansigt. Der lød en skrabende, kværnende lyd, og endnu en tornedækket vinge kom til syne. Den bevægede sig prøvende frem, og jeg blev ramt af endnu et pust af ligstinkende luft.

„*Gå tilbage!*“ råbte Leah. Blodet stod ud af hendes forrevne, frisatte mund. Nogle af dråberne ramte skabningen på vej op og begyndte at syde. „*Jeg, dronningen af Empis, befaler det!*“

Den fortsatte op og flaprede nu med begge sine tornebeklædte vinger. Stråler af en ækel væske sprøjtede ud fra den. Lyset fra de ødelagte måner var hele tiden blevet svagere, og jeg kunne knap nok se den foroverbøjede, forvredne skabning, der var på vej op, mens dens sider bulnede ind og ud som en blæsebælg. Eldens hoved var ved at forsvinde ind i dens sære kød. Hans døde ansigt, hvor hans sidste rædselsslagne udtryk stod indprentet, så ud på os som ansigtet på en mand, der var ved at drukne i kviksand.

Radars gøen lød efterhånden mere som skrig.

Det har muligvis været en slags drage, men ikke af den slags man

ser i eventyrbøgerne. Den var fra hinsides min verden. Og hinsides Leahs. Den Mørke Brønd førte til et andet univers hinsides enhver menneskelig fatteevne. Og Leahs befaling kunne på ingen måde standse den.

Den fortsatte ud.

Den fortsatte ud.

Månerne havde kysset hinanden, og snart ville den være fri.

9

Leah gjorde ikke noget nyt forsøg på at befale over den. Hun må være nået frem til, at det var formålsløst. Hun nøjedes med at strække hals for at se skabningen stige op fra brønden. Nu var der kun Radar, der gøede og gøede, men på en eller anden måde – mirakuløst, heroisk – blev stående.

Det gik op for mig, at jeg ville dø, og at det ville være nådigt. Altså forudsat, at livet ikke fortsatte som en eller anden infernalsk summelyd (*AAAAAAAA*), når jeg – og Leah og Radar – engang blev ført ind i skabningens fremmedartede væren.

Jeg havde læst, at i et sådant øjeblik passerer hele ens liv revy for øjnene af en. I mit tilfælde var det som at bladre hurtigt forbi illustrationerne i en bog med alle de eventyr, jeg havde mødt i Empis, lige fra skokvinden og gåsekvinden til de Tre Små Landflygtiges huse og de onde søstre, der aldrig ville have taget deres smukke lillesøster (eller vanskabte lillebror) med til bal.

Den voksede og voksede. De tornebeklædte vinger flaprede. Eldens ansigt var forsvundet ind i dens usynlige indvolde.

Så kom jeg til at tænke på et andet eventyr.

Der var engang en ondskabsfuld, lille mand ved navn Christopher Polley, som var kommet for at stjæle mr. Bowditchs guld.

Der var engang en ondskabsfuld, lille mand ved navn Peterkin, som havde torteret Klikkeren med en dolk.

Der var engang, hvor min mor blev ramt af en VVS-bil på broen ved Sycamore Street og dræbt, da den maste hende ind i en af bropillerne. Det meste af hende blev oppe på broen, men hendes hoved og skuldre var røget i Little Rumple River.

Altid Rumleskaft. Lige fra begyndelsen. Det oprindelige eventyr, kunne man kalde det. Og hvordan var det nu lige, at dronningens datter slap af med den besværlige alf?

„JEG KENDER DIT NAVN!“ råbte jeg. Det var ikke min egen stemme, lige så lidt som mange af tankerne og erkendelserne i denne historie tilhørte den dreng på sytten, der i sin tid var kommet til Empis. Det var en stemme, der tilhørte en prins. Ikke af denne verden og ikke af min egen. Jeg var begyndt at kalde Empis „Det Andet Sted”, men det var *mig*, der var den anden. Stadig Charlie Reade, bestemt, men også en anden, og der var ingen grund til at betvivle tanken om at være blevet sendt hertil, sendt til netop dette øjeblik – at mit ur var blevet trukket op og indstillet for mange år siden, da min mor gik over broen, mens hun tyggede på en kyllingevinge. Senere, da den person, jeg var i den underjordiske verden, begyndte at vige, *kom* jeg til at tvivle på det, men i dette øjeblik? Nej.

„JEG KENDER DIT NAVN, GOGMAGOG, OG BEFALER DIG AT VENDE TILBAGE TIL DIN HULE!“

Den skreg. Stengulvet rystede og begyndte at slå revner. Langt over os steg de døde endnu en gang op af deres grave, og en stor sprække siksakkede hen over Monarkernes Arena. De kolossale vinger baskede og udsendte stinkende dråber, der brændte som syre. Men ved I hvad? Jeg syntes *godt* om det skrig, for jeg var en mørk prins, og det var et skrig af smerte.

„GOGMAGOG, GOGMAGOG, DIT NAVN ER GOGMAGOG!“

Den skreg, hver gang jeg udtalte dens navn. Skrigene var til stede i verden, men de var også dybt inde i hovedet på mig, ligesom summetonen havde været, og truede med at få mit kranium til at sprænges. Vingerne baskede panisk. De store øjne stirrede på mig.

„VEND TILBAGE TIL DIN HULE, GOGMAGOG! MÅSKE KOMMER DU IGEN, GOGMAGOG, OM TI ELLER TUSIND ÅR, GOGMAGOG, MEN IKKE I DAG, GOGMAGOG!“ Jeg bredte armene ud. *„HVIS DU OMSLUTTER MIG, GOGMAGOG, VIL JEG SMADRE DINE INDVOLDE MED DIT NAVN, FØR JEG DØR!“*

Den begyndte at trække sig baglæns og foldede vingerne ind foran de hæslige, stirrende øjne. Lyden af dens bevægelse nedad var et vådt *shlooop,* som gav mig brækfornemmelser. Jeg spekulerede på, hvordan i helvede vi skulle få den enorme tværbom til at sænke lugen, men det tog Leah sig af. Hendes stemme var hæs og hærget … men var det ikke læber, jeg kunne se komme til syne i hendes hærgede ruin af en mund? Jeg er ikke sikker, men efter at være blevet tvangsfodret med så mange fantasiforestillinger, åd jeg også

gerne den.

„Luk i Leah af slægten Galliens navn.“

Langsomt – alt for langsomt efter min smag – begyndte tværbommen at sænke lugen. Kablet blev slapt, og til sidst løsnede krogen sig. Jeg åndede lettet op.

Leah kastede sig i mine arme og krammede mig af alle kræfter. Blodet fra hendes netop åbnede mund føltes varmt på min hals. Noget bumpede ind i mig bagfra. Det var Radar med bagbenene på gulvet og forbenene oppe på min ryg, mens hun logrede som en vanvittig.

„Hvordan kunne du vide det?“ spurgte Leah med sin ødelagte stemme.

„Fra en historie min mor fortalte mig,“ sagde jeg. På sin vis var det rigtigt. Hun havde fortalt mig det nu ved at dø dengang. „Vi må se at komme afsted, Leah, ellers skal vi finde vej i mørket. Og du skal holde op med at tale. Jeg kan se, hvor ondt det gør.“

„Jo, men det gør ondt på en vidunderlig måde.“

Leah pegede på bærestolen. „De må have haft mindst én lygte med. Har du stadig tændstikker?“

Mirakuløst nok havde jeg. Hånd i hånd gik vi hen til den forladte bærestol med Radar mellem os. På et tidspunkt bøjede Leah sig ned, men jeg ænsede det nærmest ikke. Jeg koncentrerede mig om at finde noget at lyse med, før skæret fra de knuste måner helt var forsvundet.

Jeg trak et af gardinerne i bærestolen til side, og der sad så det eneste medlem af Eldens selskab, jeg havde glemt alt om, og klemte sig op ad den modsatte side. *Flugtdræberen*, havde Percival sagt. *Fire andre. Og hende sækken.* Eller måske havde han sagt *heksen.*

Petras hår havde løsnet sig fra det net af perler, der havde holdt det fast. Hendes hvide sminke var krakeleret og løbet ud. Hun stirrede på mig med rædsel og afsky i blikket. „Du har ødelagt alt, din afskyelige, lille møgunge!“

Møgunge fik mig til at smile. „Næh, næh, smukke. Grimme ord gør det ikke alene.“

På en lille messingkrog forrest i bærestolen hang nøjagtig det, jeg håbede på: en af de torpedoformede lygter.

„Jeg var hans gemalinde, er du klar over det? Hans udvalgte! Jeg lod ham røre mig med de hæslige slanger, der engang var hans arme! Jeg slikkede hans savl op! Han havde ikke langt igen, det

kunne enhver idiot se, og så var jeg selv kommet til magten!“

Det var der, ud fra min ydmyge vurdering, ingen grund til at værdige et svar.

„Jeg ville være blevet dronning af Empis!“

Jeg rakte ud efter lanternen. Hendes læber blev trukket tilbage fra tænder, der ligesom Hanas var filet spidse. Måske havde det været højeste mode ved Flugtdræberens infernalske hof. Hun kastede sig frem og begravede sine hugtænder i min arm. Smerten kom omgående og var overvældende. Blodet sivede ud mellem hendes sammenpressede læber. Hendes øjne stod ud i deres huler. Jeg prøvede at trække mig fri. Mit kød gav efter, men hun fortsatte med at bide sig fast.

„Petra,“ sagde Leah. Hendes stemme var reduceret til en rusten knurren. „Den her er til dig, ækle sæk.“

Braget fra mr. Bowditchs revolver, som Leah havde bøjet sig ned for at samle op, var øredøvende. Et hul kom til syne i den tykke, hvide sminke lige over Petras højre øje. Hendes hoved røg baglæns, og inden hun faldt om på gulvet i bærestolen, så jeg noget, jeg godt kunne have været foruden: Ud mellem de filede tænder hang der et stykke af min underarm på størrelse med et dørgreb.

Leah tøvede ikke. Hun flåede et af bærestolens sidegardiner ned, rev et langt stykke af og forbandt såret med det. Det var blevet næsten helt mørkt. Jeg stak min raske arm ind i halvmørket for at få fat i lygten (det var latterligt at forestille sig, at Petra skulle vågne op og kæmpe om den, men tanken var svær at slippe). Jeg var lige ved at tabe den. Prins eller ej rystede jeg stadig af chok. Min arm føltes, som om Petra ikke blot havde bidt i den, men også hældt benzin i såret og sat ild til.

„Du tænder den,“ sagde jeg. „Tændstikkerne ligger i hylsteret.“

Jeg kunne mærke hende fumle omkring min hofte og høre hende stryge en af svovlstikkerne mod siden af bærestolen. Jeg vippede lygtens glasrør tilbage. Hun drejede på en lille skive i siden for at få vægen frem og tændte den. Så tog hun lygten fra mig, og det var klogt af hende. Jeg ville have tabt den.

Jeg begyndte at gå hen mod vindeltrappen (forhåbentlig ville jeg aldrig mere se en lignende trappe), men hun holdt mig tilbage og trak mig ned til sig. Jeg kunne mærke hendes forrevne mund bevæge sig hviskende mod mit øre.

„Hun var min grandtante.“

Hun var alt for ung til at være din grand-noget som helst, tænkte jeg. Så kom jeg i tanke om mr. Bowditch, der var rejst ud og kommet tilbage som sin egen søn.

„Lad os komme væk herfra og aldrig vende tilbage," sagde jeg.

10

Vi gik meget langsomt op fra kælderdybet. Hver gang jeg havde gået omkring halvtreds skridt, var jeg nødt til at standse op. Min arm dunkede i takt med min puls, og jeg kunne mærke Leahs improviserede forbinding blive gennemblødt af blod. Jeg blev ved med at se Petra for mig, da hun faldt død om med en luns af mit kød i munden.

Da vi nåede op for enden af trappen, var jeg nødt til at sætte mig. Nu dunkede det både i hovedet og armen. Jeg kunne huske at have læst et sted, at når det gælder farlige og måske ligefrem dødbringende infektioner, overgås biddet fra et tilsyneladende rask menneske kun af bid fra dyr med rabies … og hvordan kunne jeg vide, hvor rask Petra havde været efter mange års samvær med Elden (min bevidsthed var ude af stand til at forestille sig fysisk samkvem)? Jeg så for mig, hvordan hendes gift bevægede sig gennem armen op til skulderen og derfra videre til hjertet. Det hjalp ikke alverden at bedyre over for mig selv, at det var noget vås.

Leah lod mig sidde et øjeblik, mens en ængstelig Radar nussede mig på kinden, og så pegede hun på beholderen i lygten. Den var næsten tom, og med Eldens død og Gogmagogs tilbagetog var lysskæret fra væggene også forsvundet. Hun var ikke til at misforstå – medmindre vi ville snuble os gennem mørket, var vi nødt til at komme videre.

Vi var omkring halvvejs oppe ad den stejle trappe til det store kammer med de tolv gange, da lygten spruttede og gik ud. Leah sukkede og tog fat i min raske hånd. Vi gik langsomt videre. Mørket føltes ubehageligt, men uden summelyden og de hviskende stemmer var det ikke helt så slemt. Det var smerten i min arm til gengæld. Biddet var ikke begyndt at lukke sig, for jeg kunne mærke varmt blod i håndfladen og mellem fingrene. Radar snusede til det og peb. Jeg tænkte på Iota, der var død af at blive snittet af en forgiftet kniv. Ligesom mindet om mit kød hængende fra Petras tilspidsede tænder var det ikke noget, jeg havde lyst til at tænke på, men det

var umuligt at lade være.

Leah standsede op og pegede. Det gik op for mig, at jeg kunne se hende pege, fordi der igen var blevet lyst i gangen. Ikke det sygeligt grønne lys fra de mærkelige vægge af lige dele glas og sten, men et varmt, gulligt skær der skiftevis kom og gik. Da det begyndte at blive kraftigere, løb Radar hen mod det og gøede som en rasende.

„Nej!“ råbte jeg. Det blev min hovedpine kun værre af. „Bliv her, tøs!“

Hun ænsede mig ikke, og det var ikke den samme rasende, rædselsslagne gøen som nede i det mørke univers, vi havde ladt bag os (men ikke langt nok, det ville det aldrig være). Det var en begejstret gøen. Og noget var på vej ud af det voksende lysskær. *Sprang* ud af det.

Radar lagde sig på maven og logrede med hele bagkroppen, mens Klikkeren hoppede op på ryggen af hende. Med en flok ildfluer efter sig.

„De små skabningers herre,“ sagde jeg. „Der kan man bare se.“

Ildfluerne – der må have været mindst tusind – dannede en lysende sky over min hund og den store røde fårekylling på ryggen af hende, og fik dem begge til at forekomme smukke i det dæmpede og foranderlige lys. Radar rejste sig, sikkert efter at have fået en besked af sin rytter, som ikke var tiltænkt menneskelige øren. Så fortsatte hun op ad det skrå gulv. Ildfluerne bevægede sig i samme retning og holdt sig svirrende over dem.

Leah klemte min hånd. Vi fulgte efter ildfluerne.

11

Eris ventede på os i det katedralstore rum med de tolv gange. Klikkeren havde bragt en bataljon af ildfluer med ned til os, men efterladt en deling, så Eris ikke skulle sidde i fuldstændigt mørke. Ved synet af os løb hun hen til mig og omfavnede mig. Da jeg stivnede af smerte, trak hun sig baglæns og så på den improviserede forbinding, der nu var gennemvædet af blod og stadig dryppede.

„Høje guder, hvad er der sket?“ Hun så over på Leah og gispede. „Åh, høje frue!“

„Der er for meget at fortælle.“ Det ville der sikkert altid være, tænkte jeg. „Hvorfor er du her? Hvorfor kom du tilbage?“

„Klikkeren viste mig vej. Og tog lys med. Som du kan se. I skal

have lægehjælp, begge to, og Freed er alt for syg."

Så må det blive Claudia, tænkte jeg. *Claudia vil vide, hvad der skal gøres. Hvis der da kan gøres noget.*

„Vi skal ud herfra," sagde jeg. „Jeg er dødtræt af at være under jorden."

Jeg så over på den røde fårekylling på Radars ryg. Den så tilbage på mig, og de små, sorte øjne fik den til at se usædvanlig højtidelig ud. „Før an, sir Klikker, hvis De vil være så venlig."

Og det gjorde den.

12

Da vi endelig kom ud i lokalet med tøjet, stod der adskillige mennesker og ventede på os. Ildfluerne fløj hen over deres hoveder som et bånd af lys. Jaya var der sammen med Percival og flere andre fra min tid som fange i Nedre Maleen, men jeg kan ikke huske helt præcis hvem. Jeg var efterhånden alvorlig omtåget, og min hovedpine var så slem, at den syntes at have samlet sig til en pulserende, hvid kugle af smerte omkring syv centimeter foran mine øjne. Jeg husker kun, at Klikkeren ikke længere sad på ryggen af Radar, og at Percival så ud til at have fået det bedre. Med den hvide kugle af smerte foran mig og den dybe dunken i min sønderflåede arm var det umuligt at sige hvordan, men det havde han. Det var jeg helt sikker på. Ved synet af prinsessen knælede modtagelseskomiteen og løftede hænderne op til de bøjede hoveder.

„Op," kvækkede hun. Hendes stemme var mere eller mindre forsvundet, men formodentlig på grund af overanstrengelse, og med tiden skulle den nok komme tilbage. Tanken om, at hendes stemmebånd kunne være blevet permanent ødelagt, var for rædselsfuld til overhovedet at overveje.

De rejste sig op. Med Leah til at støtte mig på den ene side og Eris på den anden forlod vi det tætpakkede lagerrum. Jeg nåede næsten hen til den første trappe, så gav benene efter under mig. Jeg blev båret videre, måske af mine venner fra Nedre Maleen, måske af gråfolk, måske begge dele. Jeg kan ikke huske det. Men jeg kan huske at blive båret gennem modtagelsessalen og se henved to snese mænd og kvinder med grå ansigter i gang med at rydde svineriet op efter dem fra kong Jans hof, der havde valgt at følge Flugtdræberen. Det forekom mig, at en af rengøringsfolkene var Dora med et rødt

tørklæde om håret og sine knaldgule lærredssko på fødderne. Hun satte hænderne til munden og sendte mig et fingerkys med fingre, der igen var begyndt at ligne fingre snarere end luffer.

Hun er der ikke, tænkte jeg. *Du ser febersyner, prins Charlie. Og selv hvis hun er, kan hendes fingre ikke være ved at komme sig. Den slags sker kun i –*

I hvad? Nå ja … i historier som denne.

Jeg strakte hals for at se på hende igen, mens jeg blev båret ind ved siden af i en slags forgemak, og kunne stadig se det farvestrålende hovedtørklæde og de endnu mere farvestrålende gummisko, men uden at være sikker på, at det var Dora. Hun havde ryggen til og lå på knæ for at skrubbe snavs væk.

Vi kom gennem flere lokaler og hen ad en lang gang, men på det tidspunkt var jeg begyndt at miste bevidstheden, og det var fint med mig, hvis bare jeg så kunne slippe for at mærke mit hoved, der føltes, som om det var ved at eksplodere, og min arm, der føltes som en rødglødende brændekævle. Men jeg holdt ud. Hvis jeg var ved at dø – og det føltes helt bestemt sådan – ville jeg gøre det ude i det fri.

Jeg blev ramt af et blændende lys. Det gjorde min hovedpine endnu værre, men føltes ikke desto mindre vidunderligt, for det var ikke det sygelige lys i den underjordiske verden under Lilimar. Det var ikke engang ildfluernes langt venligere skær. Det var dagslys, men det var mere end det.

Det var *sollys.*

Jeg blev båret ud i det, halvt siddende, halvt liggende. Skyerne var ved at trække sig bort, og jeg kunne se blå himmel over den store plads foran paladset. Ikke kun blåt nok til et par overalls, men flere hektar blåt. Nej, flere *kilometer.* Og hold da op, for et solskin! Jeg så ned og fik øje på min skygge. Det fik mig til at føle mig som Peter Pan, de fortabte drenges prins.

Der lød udbredt jubel. Byporten stod åben, og pladsen var fuld af gråfolk fra Empis. De fik øje på Leah og knælede med en vidunderlig larm, der gav mig gåsehud.

Hun så ned på mig. Blikket skulle sikkert betyde *jeg kan godt bruge en smule hjælp.*

„Sæt mig ned," sagde jeg.

Mine bærere satte mig ned, og jeg konstaterede, at jeg var i stand til at stå oprejst. Smerten var der stadig, men der var også noget

andet. Det havde været der, da jeg råbte Gogmagogs navn med en stemme, der ikke var min egen, og det var her også nu. Jeg løftede armene, den raske højre og den venstre, som der stadig dryppede blod fra, og selv om Jaya havde lagt en ny forbinding, var den allerede ved at blive højrød. Som valmuerne på bakken bag Doras fine, lille hus.

De knælende mennesker nedenfor var tavse og afventende. Og på trods af den magt, jeg netop da kunne mærke strømme gennem mig, huskede jeg på, at det ikke var mig, de knælede for. Det var ikke min verden. Min verden var den anden, men jeg havde stadig en sidste opgave at udføre her.

„Hør mig, indbyggere i Empis! Flugtdræberen er død!“

De brølede deres påskønnelse og tak.

„Den Mørke Brønd er lukket, og skabningen i den er spærret inde!“

Det blev hilst med et nyt brøl.

Nu kunne jeg mærke kraften, det *andet,* forlade mig og tage den lånte styrke med sig. Snart ville jeg igen være almindelige, gamle Charlie Reade … hvis altså Petras bid ikke slog mig ihjel.

„Hil Leah, indbyggere i Empis! Hil Leah af slægten Gallien! HIL JERES DRONNING!“

For mig at høre var det en overdådig slutreplik, som min far kunne have udtrykt det, men jeg får det aldrig at vide med sikkerhed, for netop da gav hængslerne i mine knæ efter, og jeg mistede bevidstheden.

Kapitel enogtredive

Gæster. Dronningen i hvidt. Nåde. Woody og Claudia. Afsked med Empis.

1

Jeg tilbragte lang tid i et smukt værelse med bølgende, hvide gardiner. Vinduerne bag dem stod åbne og lod ikke blot en brise komme ind, men et helt ocean af frisk luft. Tilbragte jeg tre uger derinde? Fire? Jeg ved det ikke, for i Empis førte de ikke regnskab

med ugerne. I hvert fald ikke vores uger. Solen stod op og gik ned. Nogle gange blev gardinerne om natten oplyst af skæret fra de knuste måner. Resterne af Bella og Arabella havde dannet en slags halskæde på himlen. Dengang så jeg den aldrig som andet end det foranderlige lys gennem de bølgende, flortynde gardiner. Nogle gange ville en af mine sygeplejersker (Dora var den bedste, Vor Frue af Skoene) lukke vinduet bag gardinerne for at forhindre „natdampe" i at forværre min allerede skrøbelige tilstand, men luften var så mild, at jeg ikke tillod det. De adlød, fordi jeg var prinsen, og mit ord var lov. Jeg fortalte dem ikke, at jeg var ved at vende tilbage til at blive almindelige, gamle Charlie Reade. De ville alligevel ikke have troet mig.

Mange mennesker kom på besøg på sygestuen med de bølgende gardiner. Nogle af dem var døde.

En dag kom Iota forbi – jeg husker tydeligt hans besøg. Han knælede, satte håndryggen til panden og tog derefter den lave stol ved siden af sengen, hvor mine grå sygeplejersker sad for at skrabe de gamle forbindinger af (det gjorde ondt), rense såret (det gjorde endnu mere ondt) og komme nye forbindinger på. Det grønlige stads – som Claudia havde lavet – stank som en ulykke, men det lindrede i det mindste. Dermed ikke være sagt, at jeg ikke havde foretrukket et par Ibuprofen. Et par Oxy havde været endnu bedre.

„Du ser sgu forfærdelig ud," sagde Eye.

„Tusind tak. Det var pænt sagt."

„Det var hvepsegift, der gjorde det af med mig," sagde Eye. „På kniven. Du kan vel godt huske kniven og manden bag døren?"

Det kunne jeg bestemt. Jeff, et godt gammelt amerikansk navn. Eller Geoff, et godt gammelt britisk. „Jeg havde en ide om, at Petra havde udset ham til sin gemal, når Elden engang var død, og hun selv blevet dronning."

„Han fik sikkert en af de gråsyge til at stikke kniven længe nok ind i et bo til at få et ordentligt lag på. Den arme fyr er nok blevet stukket ihjel."

Hvis hvepsene i Empis var lige så store som kakerlakkerne, lød det yderst sandsynligt.

„Men betød det måske noget for røvhullet?" fortsatte Iota. „Næh, næh, det tog den tævesøn sig da ikke af. I gamle dage var hvepse ikke farlige, men …" Han trak på skuldrene.

„Det ændrede sig, da Flugtdræberen kom til magten. Til det

værre.“

„Jep, til det værre.“ Han så ret pudsig ud, som han sad i den lave stol med knæene op om ørerne. „Vi havde brug for en til at frelse os. Vi fik dig. Det var vel bedre end ingenting.“

Jeg løftede min raske hånd og rakte ringfingeren og lillefingeren i vejret, min gamle ven Berties udgave af et skråt op-tegn.

„Petras gift var muligvis ikke lige så slem som den på røvhullets kniv,“ sagde Iota, „men efter dit udseende at dømme var den stadig slem nok.“

Selvfølgelig var den slem. Hun havde slikket Elden-skabningens savl af, og det havde der siddet rester af i hendes mund, da hun bed mig. Bare tanken fik mig til at gyse.

„Bekæmp det,“ sagde han og rejste sig. „Bekæmp det, prins Charlie.“

Jeg så ham ikke ankomme, men jeg så ham tage afsted. Han passerede gennem de bølgende gardiner og forsvandt.

En af de gråsyge plejersker kom ind med bekymret mine. Det var blevet muligt at skelne mellem forskellige udtryk i de ramtes ansigter, og selv om de værste deformiteter muligvis ville forblive, var sygdommens – *forbandelsens* – fremadskridende udvikling blevet standset. Der sås også langsomme, men stabile tegn på forbedring. Jeg så spæde antydninger af farve i mange grå ansigter, og svømmehuden, der havde forvandlet hænder og fødder til luffer, var begyndt at gå i opløsning. Men helt raske ville de nok aldrig blive. Claudia kunne høre igen – en smule – men Woody ville sikkert altid være blind.

Sygeplejersken sagde, at hun havde hørt mig tale og troet, at min febervildelse måske var vendt tilbage.

„Jeg talte med mig selv,“ sagde jeg, og måske gjorde jeg. Radar havde i hvert fald ikke så meget som løftet hovedet imens.

Cla var også forbi på besøg. Han ulejligede sig ikke med at hilse ved at sætte hånden til panden og satte sig heller ikke, men blev bare stående ved siden af sengen. „Du snød. Hvis du havde spillet efter reglerne, havde jeg gjort det af med dig, prins eller ej.“

„Hvad havde du forventet?“ spurgte jeg. „Du vejede op mod halvtreds kilo mere og var hurtig. Prøv lige at fortælle mig, at du ikke havde gjort det samme i min situation.“

Han lo. „Der fik du mig, det skal du have, men derfor er du nok alligevel færdig med at knække kampstave over halsen på folk.

Bliver du rask?“

„Det ved jeg sgu ikke.“

Han lo lidt mere og gik hen til de bølgende gardiner. „Du har hård bark, det må jeg indrømme.“ Og så var han væk. Hvis han i det hele taget havde været der, for *du har hård bark* var en replik fra en gammel film, min far og jeg så på TCM, dengang han drak. Jeg kan ikke huske titlen på filmen, kun at Paul Newman var med i den og spillede indianer. Forekommer nogle af tingene i min historie jer svære at tro på? Så prøv lige at forestille jer Paul Newman som indianer. Der kan man tale om at spænde sandsynligheden til det yderste.

Samme aften – eller også var det en anden, det er jeg ikke sikker på – vågnede jeg ved at høre Radar knurre og så selveste Kommandant Kellin sidde på min sengekant i sin elegante, røde smokingjakke.

„Du bliver dårligere, Charlie,“ sagde han. „De vil fortælle dig, at biddet ser bedre ud, og det gør det måske også, men infektionen er trængt dybt ind. Den får dig snart til at koge. Dit hjerte vil svulme op og sprænges, og så venter jeg på dig. Jeg og mine natsoldater.“

„Hold nu ikke vejret for længe,“ sagde jeg, men det var noget pjat. Han kunne hverken trække det, holde det eller puste ud. Da rotterne angreb ham, havde han allerede været død længe. „Skrid med dig, forræder.“

Han forsvandt, men Radar blev ved med at knurre. Jeg fulgte dens blik og så Petra stå inde i halvmørket og grine til mig med sine tilfilede tænder.

Dora sov ofte lige udenfor og kom løbende på sine krumme ben, da hun hørte mig skrige. I stedet for at skrue op for gasblussene holdt hun en af de torpedoformede lygter frem. Hun spurgte, om jeg havde det godt, og om min puls var regelmæssig, for alle sygeplejerskerne havde fået besked på at holde øje med, om den ændrede sig. Det bekræftede jeg, men hun tog alligevel min puls og så til den seneste forbinding.

„Var det spøgere, måske?“

Jeg pegede hen i hjørnet.

Dora trissede derhen i sine prægtige lærredssko og holdt lygten op. Der var ikke nogen, men det behøvede jeg i virkeligheden ikke hende til at forvisse mig om, for Radar havde lagt sig til at sove igen. Dora bøjede sig ned og kyssede mig så meget på kinden, som

hendes skæve mund tillod. „'odt, 'odt, alt er 'odt. Sov nu, Charlie. Sov og bliv rask."

2

Jeg fik også besøg af de levende. Cammit og Quilly og derefter Stooks, der kom spankulerende ind, som om han ejede stedet. Hans flængede kind var blevet syet med en halv snes bugtede, sorte sting, der fik mig til at tænke på en Frankenstein-film, jeg havde set på TCM sammen med min far.

„Kommer til at efterlade fandens til ar," sagde han og kløede på stingene. „Køn bliver jeg i hvert fald aldrig mere."

„Det har du aldrig været, Stooks."

Claudia kom tit forbi, og en dag – nogenlunde samtidig med at jeg begyndte at tænke jo, jeg overlever vist – var doktor Freed sammen med hende. En sygeplejerske skubbede ham afsted i en kørestol, der måtte have tilhørt en konge eller sådan noget, for egerne i hjulene så ud til at være af massivt guld. Min gamle nemesis Christopher Polley ville have skidt i bukserne af misundelse.

Freeds lemlæstede og betændte ben var blevet amputeret, og han havde tydeligvis store smerter, men lignede også en mand med udsigt til at overleve. Jeg var glad for at se ham. Claudia skrabede forsigtigt min seneste forbinding væk og rensede såret. Så bøjede de sig ind over det, så deres hoveder næsten rørte ved hinanden.

„Ved at heles," forkyndte Freed. „Vil du ikke også mene det?"

„JO!" råbte Claudia. Hun var begyndt at kunne høre igen – i hvert fald lidt – men ville nok blive ved med at tale med det tonløse brøl resten af sine dage. „LYSERØDT KØD! LUGTER IKKE AF ANDET END MOS I OMSLAGET!"

„Måske er der stadig betændelse i," sagde jeg. „Måske er den trængt dybt ind."

Claudia og Freed så forbløffet på hinanden. Lægen havde for store smerter til at le, så det gjorde Claudia på hans vegne. „HVORDAN HAR DU DOG FÅET DEN TÅBELIGE TANKE?"

„Nej, okay?"

„Sygdom kan skjule sig, prins Charlie," sagde doktor Freed, „men betændelse vil helst føre sig frem. Den stinker og udsender pus." Han vendte sig om mod Claudia. „Hvor meget af det omgivende kød

var I nødt til at fjerne?“

„OP TIL ALBUEN OG NÆSTEN HELT NED TIL HÅNDLEDDET! DET VAR FANDENS TIL HADSK BID, HUN GAV HAM, OG DER KOMMER TIL AT VÆRE EN FORDYBNING, HVOR MUSKLEN ALDRIG VENDER TILBAGE. DU ER NOK FÆRDIG MED AT DYRKE SPORT, SHARLIE.“

„Men du vil stadig kunne pille næse med begge hænder,“ sagde Freed og fik mig til at le. Det føltes godt. Jeg havde haft masser af mareridt efter at være kommet tilbage fra Den Mørke Brønd, men latter havde der ikke været ret meget af.

„Du burde lægge dig og få nogen til at give dig noget af det smertestillende, de har her på stedet,“ sagde jeg til lægen. „Små blade til at tygge. Du ser ud til at være i endnu værre forfatning end jeg.“

„Det går fremad,“ sagde han. „Og Charlie … vi skylder dig vores liv.“

Det var rigtigt nok, men det var ikke hele sandheden. De stod for eksempel også i gæld til Klikkeren. Den var taget derhen, hvor Klikkere nu tager hen, men skulle nok dukke op i rette tid (som den havde det med at gøre). Percival var derimod en anden historie. Han kom ikke på besøg af egen drift, så jeg bad om at få hentet ham. Han kom forsigtigt ind på sygestuen med de bølgende gardiner, var iført hvidt kokketøj og holdt en baretlignende hue ind til brystet. Sikkert den empisarianske version af en kokkehue.

Han bukkede dybt og hilste skælvende på mig. Han var bange for at se mig i øjnene, indtil jeg tilbød ham en stol og et glas kold te. Jeg takkede ham for alt det, han havde gjort, og fortalte, hvor meget det glædede mig at se ham. Så fik han tungen på gled, først lidt og så rigtig meget. Han fortalte mig nyt om Lilimar, som ingen andre havde ulejliget sig med at lade gå videre. Nok fordi han i højere grad så tingene fra en mere praktisk vinkel.

Gaderne var ved at blive gjort rene, affaldet og murbrokkerne var ved at blive samlet op. Flere hundrede mennesker, som var kommet til byen for at hjælpe med til at styrte Eldens rådne regimente, var vendt tilbage til deres hjembyer og gårde, men var blevet afløst af flere hundrede andre, som var kommet for at gøre deres pligt over for dronning Leah, før de vendte tilbage til deres hjem i steder som Kystby og Deeks. I mine ører mindede det ikke så lidt om den slags forskønnelsesprojekter, jeg havde læst om i skolen. Vinduer blev

pudset, haver blev plantet på ny, og nogen med forstand på rørlægning havde fået springvandene i gang igen et efter et. De ikke længere hvileløse døde var blevet begravet igen. Nogle af butikkerne var åbnet. Flere ville følge efter. Percivals stemme var stadig sløret og uklar og indimellem svær at forstå, men det vil jeg spare jer for.

„Glasset i de tre spir ændrer sig hver eneste dag, prins Charlie! Fra den ækle mørkegrønne farve til den blå fra i gamle dage. Kloge folk, der kan huske, hvordan tingene plejede at fungere, er ved at hænge sporvognskablerne op igen. Vognene kommer ikke til at køre lige med det samme, og selv i de bedste tider plejede de forbandede tingester alligevel altid at gå i stå, men det bliver godt at have dem."

„Jeg forstår ikke, hvordan de *kan* køre," sagde jeg. „Der er ikke anden elektricitet end den lille generator i en af paladsets nedre etager, som min ven mr. Bowditch nok har haft med."

Percival så forundret ud. Han forstod ikke ordet *elektricitet*, som nok snarere var blevet sagt på engelsk end på empisariansk.

„Kraft," sagde jeg. „Hvor får kabelvognene kraft fra?"

„Åh!" Hans dejagtige, men stadig raskere ansigt lyste op. „Altså, stationerne giver selvfølgelig kraft. Det er –"

Og nu kom der så et ord, som *jeg* ikke forstod. Det bemærkede han og tilføjede en bølgebevægelse med den ene hånd.

„Stationerne ved floden, prins Charlie. Ved åerne, hvis de er store nok. Og ved havet, åh jo, der er en kæmpestor station nede ved Kystby."

Jeg gætter på, at han talte om en slags vandkraft. Hvordan den blev oplagret, fandt jeg aldrig ud af. Mange ting i Empis forblev mysterier for mig. Sammenlignet med, hvordan stedet i det hele taget kunne eksistere – og *hvor* – forekom spørgsmålet om at oplagre vandkraft lettere uvedkommende. For ikke at sige meningsløst.

3

Solen stod op og gik ned. Folk kom og gik. Nogle var døde, andre var levende. Den person, jeg helst ville se – hun som var gået ned til brønden sammen med mig – kom ikke.

Men en dag gjorde hun. Gåsepigen, som nu var dronning.

Jeg sad på balkonen uden for gardinerne, så ned på paladsets centrale plads og mindedes ubehagelige ting, da de hvide gardiner bølgede udad i stedet for ind i værelset, og hun kom ud mellem dem. Hun var i en hvid kjole, som var samlet omkring hendes slanke (stadig for slanke) liv med en tynd guldkæde. Hun bar ikke krone, men på den ene finger sad der en ring med en juvelbesat sommerfugl. Jeg gættede på, at det var rigets segl og tjente hende, når det ville være for besværligt at gå rundt med en hovedbeklædning af guld.

Jeg rejste mig og bukkede, men før jeg kunne nå at sætte hånden til panden, tog hun den, klemte den og anbragte den på sit bryst. „Næh, næh, ikke noget med det der," sagde hun med så perfekt proletardialekt, at det fik mig til at le. Hendes stemme var stadig hæs, men ikke længere rusten. Det var faktisk en dejlig stemme. Det var nok ikke sådan, hun havde lydt før forbandelsen, men den var stadig fin. „Kram mig hellere, hvis din sårede arm gør det muligt."

Det gjorde den. Jeg krammede hende hårdt. Der var en svag duft af parfume, lidt hen ad kaprifolium. Jeg følte det, som om jeg kunne have krammet hende altid.

„Jeg troede ikke, du ville komme," sagde jeg. „Jeg troede, du havde opgivet mig."

„Jeg har haft meget travlt," sagde hun og slog blikket ned. „Sæt dig sammen med mig, du kære. Jeg har brug for at se på dig, og vi har brug for at tale sammen."

4

Den håndfuld sygeplejersker, der tog sig af mig, havde fået fri til at udføre andre opgaver; der manglede ikke arbejde i de første uger efter Flugtdræberens fald, men Dora blev der. Hun kom med en stor kande empisariansk te til os.

„Jeg drikker en masse," sagde Leah. „Det gør ikke længere ondt at tale … altså, ikke ret meget … men jeg er konstant tør i halsen. Og i munden, som du kan se."

Den var ikke længere lukket til, men stadig stærkt arret, og det ville den altid være. Hendes læber var sår med mørkerøde skorper, som var ved at heles. Det ækle sår, hun havde indtaget føde gennem, var næsten helt væk, men hun ville aldrig komme til at bevæge munden fuldstændig ubesværet, lige så lidt som Woody ville

få sit syn tilbage eller Claudia genvinde ørernes fulde brug. Jeg mindedes at høre Stooks sige *Køn bliver jeg i hvert fald aldrig mere.* Det ville dronning Leah af slægten Gallien heller aldrig blive, men det var også lige meget. Hun var smuk.

„Jeg ville ikke have, at du skulle se mig sådan," sagde hun. „Når jeg er sammen med folk – og det er jeg tilsyneladende døgnet rundt – skal jeg huske på ikke at dække den til. Når jeg ser mig i spejlet …" Hun løftede hånden. Jeg tog den, før hun kunne nå at sætte den for munden, og anbragte den resolut i hendes skød.

„Jeg skal gerne kysse den, hvis det ikke gør ondt."

Det fik hende til at smile. Skævt, men charmerende. Måske *netop* fordi det var skævt. „Du er lidt for ung til kærlighedskys."

Jeg elsker dig alligevel, tænkte jeg.

„Hvor gammel er du?" Det var så afgjort et upassende spørgsmål at stille en dronning, men jeg var nødt til at vide, hvilken slags kærlighed jeg skulle indstille mig på.

„I hvert fald dobbelt så gammel som dig. Måske mere."

Jeg kom til at tænke på mr. Bowditch. „Du har vel ikke været på soluret? Du er vel ikke hundrede år gammel eller sådan noget?"

Hun formåede at se forundret og rædselsslagen ud på samme tid. „Aldrig. Ingen går nogensinde på soluret, for det er umådelig farligt. Da der blev afholdt lege og konkurrencer på Monarkernes Arena – det kommer der til at blive igen, selv om der skal repareres meget først – var soluret låst fast, ubevægeligt og for en sikkerheds skyld også under bevogtning. Så ingen af de tusinder, der kom hertil de pågældende dage, lod sig friste. Det er meget gammelt. Elden fortalte mig engang, at det var her, før Lilimar var blevet bygget eller sågar bare tænkt på."

Det gjorde mig ubehagelig til mode at høre. Jeg bøjede mig ned og klappede min hund, der lå rullet sammen mellem mine fødder. „*Radar* har været oppe på det. Det var navnlig derfor, jeg kom, fordi Radar var ved at dø. Som Claudia sikkert har fortalt."

„Ja," sagde Leah og bøjede sig selv ned for at klappe Radar. Hun kiggede søvnigt op på hende. „Men din hund er et dyr og uskyldig, den har ikke det onde, der bor i alle menneskers hjerter. Og som tilintetgjorde min bror. Det findes vel også i din verden."

Det kunne jeg ikke bestride.

„Ingen kongelig ville tage så meget som en enkelt rundtur på det, Charlie. Det ændrer både tanken og sjælen. Og gør også mere end

det.“

„Min ven mr. Bowditch var oppe på det, og han var ikke et dårligt menneske. Han var faktisk et godt menneske.“

Det passede, men i tilbageblik gik det op for mig, at det alligevel ikke var *helt* rigtigt. Det havde været svært at trænge gennem mr. Bowditchs vrede og eneboernatur. Nej, nærmest umuligt. Hvis jeg ikke havde afgivet et løfte til Gud (*min forstående Gud*, sagde folk i min fars AA-gruppe altid), havde jeg givet op. Og hvis han ikke var faldet og havde brækket benet, havde jeg aldrig lært ham at kende. Han var ugift, barnløs og venneløs. Han var en enspænder og hamstrede, havde en spand guldkugler stående i pengeskabet og foretrak gamle ting: møbler, blade, tv, og en klassisk Studebaker i en garage. Han var med egne ord en kujon, der var kommet med gaver i stedet for at stå fast. Hvis man ville være ondskabsfuld – det ville jeg ikke, men hvis man nu ville – kunne han minde lidt om Christopher Polley. For ikke at sige Rumleskaft. Jeg brød mig ikke om sammenligningen, men den var heller ikke helt til at komme udenom. Hvis jeg ikke var kommet, og hvis han ikke havde elsket sin hund, ville mr. Bowditch være død alene og ubemærket i sit hus på toppen af bakken. Og uden nogen til at passe på det ville passagen mellem de to verdener med sikkerhed være blevet opdaget. Var det aldrig faldet ham ind?

Leah så på mig, legede med sin signetring og smilede sit skæve, lille smil. „Var han god i sig selv? Eller gjorde du ham mon god, prins Charlie?“

„Lad være med at kalde mig det,“ sagde jeg. Hvis jeg ikke kunne være hendes prins, ville jeg ikke være nogens. Jeg havde heller ikke noget valg. Mit hår var igen begyndt at blive mørkt, og mine øjne var begyndt at vende tilbage til deres oprindelige farve.

Hun satte hånden for munden og tvang sig så til at lægge den ned i skødet igen. „God i sig selv, Charlie? Eller var du den nåde, de høje guder viste ham?“

Det vidste jeg ikke, hvad jeg skulle sige til. I meget af min tid i Empis havde jeg følt mig ældre og indimellem også stærkere, men nu følte jeg mig igen svag og usikker. Det var et chok at se mr. Bowditch for mig uden mindernes blide filter. Jeg kom i tanke om, hvordan der havde lugtet i det gamle hus på Sycamore Street 1, indtil jeg fik luftet ud – surt og støvet. *Indelukket.*

„*Du* var ikke oppe på det, var du?“ sagde hun, ikke uden

forskrækkelse i stemmen.

„Nej, jeg fik bare Radar ned fra det. Og hun sprang også selv. Men jeg kunne mærke dets kraft. Må jeg spørge dig om noget?“

„Ja, selvfølgelig.“

„Den gyldne platform. Vi bevægede os op for at komme ned. Ned ad vindeltrappen.“

Hun smilede svagt, så meget hun nu var i stand til. „Det gjorde vi nemlig. Det var farligt, men det lykkedes os.“

„Førte trappen i muren helt ned til det underjordiske kammer?“

„Ja. Elden kendte to veje. Den, og så den fra det lille værelse med alt tøjet. Der er muligvis også andre, men i så fald viste han mig dem aldrig.“

„Hvorfor tog vi så omvejen?“ *Og var lige ved at styrte ned*, tænkte jeg, men sagde det ikke.

„Fordi Flugtdræberen efter sigende kun var i stand til at gå få skridt ad gangen. Det gjorde trappen til et sikrere valg. Jeg ville nødig støde på hans gruppe, men i sidste ende var der ikke andre muligheder.“

„Hvis vi ikke var standset i Kommandantens gemakker … kunne Iota stadig være i live!“ Jeg kunne mærke tårerne trænge sig på.

„Vi gjorde det, der skulle gøres, Charlie. Du havde ret, og jeg tog fejl. Jeg tog fejl i mange henseender. Det vil jeg gerne have at du skal vide, og der er også noget andet, jeg gerne vil have at du skal vide. Jeg er hæslig fra næsen og nedefter –“

„Vel er du ej –“

Hun løftede hånden. „Tys! Du ser mig som en ven, og det elsker jeg dig for, og det vil jeg altid gøre. Andre gør ikke og vil aldrig gøre det. Men som dronning skal jeg gifte mig, inden jeg bliver ret meget ældre. Uanset om jeg er hæslig, vil mange stå parat til at favne mig, i hvert fald med lyset slukket, og man behøver ikke at kysse for at frembringe en arving. Men hvis mænd kører rundt på soluret, selv en enkelt omgang, bliver de sterile. Og kvinder bliver golde. Soluret giver liv, men det fjerner det også.“

Hvilket kunne forklare fraværet af små Bowditcher, tænkte jeg. „Men Petra –“

„*Petra!*“ Hun lo foragteligt. „Petra ville bare være dronning af den ruin, min bror havde skabt. Og var gold uanset hvad.“ Hun sukkede og drak, tømte sit glas og skænkede et nyt op. „Hun var både vanvittig og grusom. Hvis Lilimar og Empis var faldet i

kløerne på hende, ville hun have kørt rundt på soluret igen og igen og igen. Du har selv set, hvordan hun var."

Det havde jeg. Og jeg havde mærket det. Det gjorde jeg stadig, uanset at hendes gift var ude af mit sår, og smerten var blevet afløst af en dyb kløe, som ifølge Dora helt sikkert ville fortage sig med tiden.

„Elden var den anden grund til, at jeg var så længe om at komme for at besøge dig, Charlie, uanset at jeg aldrig er holdt op med at tænke på dig og nok heller aldrig gør det."

Jeg var lige ved at spørge, om hun nu også var *sikker* på, at jeg var for ung til hende, men lod være. For det første var jeg ikke født til at være prinsgemal, endsige konge. For det andet havde jeg en far, som måtte være desperat efter at få at vide, at jeg stadig var i live. Der var også en tredje grund til at tage tilbage. Gogmagogs trussel mod vores verden var muligvis afværget (i hvert fald indtil videre), men der var også den trussel, vores verden kunne komme til at udgøre mod Empis. Hvis altså vores verden fandt ud af, at der var adgang til landet og alle dets ufattelige rigdomme fra et bestemt skur i Illinois.

„Du var der, da jeg dræbte min bror. Jeg elskede ham, sådan som han var engang, og sådan blev jeg ved med at prøve at se ham, men du tvang mig til at se det uhyre, han var blevet til. Hver gang jeg ser på dig, mindes jeg ham, og det jeg gjorde. Jeg mindes det, det kostede mig. Kan du forstå det?"

„Det var ikke en dårlig gerning, Leah. Det var en god gerning. Du reddede riget, og ikke blot for selv at blive dronning. Du reddede det, fordi det havde brug for at blive reddet."

„Det er sandt, og der er heller ikke brug for falsk beskedenhed mellem os to, der har været så meget igennem, men du forstår det stadigvæk ikke. Jeg *vidste* det jo. At Flugtdræberen var min bror. Claudia fortalte mig det for mange år siden, og der kaldte jeg hende løgner. Når jeg er sammen med dig, vil jeg altid vide, at jeg burde have set det i øjnene noget før. Jeg blev holdt tilbage af en egoistisk trang til at elske mindet om ham. Mens riget led, fodrede jeg mine gæs og passede min have og havde ondt af mig selv. Du … det gør mig ondt, Charlie, men når jeg ser dig, ser jeg også min skam. At jeg valgte at være en stum bondepige, mens mit land og mit folk langsomt sygnede hen omkring mig. *Og jeg vidste det hele tiden.*"

Hun begyndte at græde. Jeg rakte en hånd frem mod hende. Hun

rystede på hovedet og vendte sig bort, som om hun ikke kunne holde ud, at jeg skulle se hendes tårer.

„Da du kom ind lige før, Leah, tænkte jeg på noget slemt, jeg gjorde engang," sagde jeg. „Noget skamfuldt. Må jeg fortælle dig om det?"

„Hvis du gerne vil." Stadig uden at se mig i øjnene.

„Jeg havde engang en ven, Bertie Bird. En god ven, men ikke en *god* ven, hvis du forstår. Efter min mors død var jeg gennem en hård periode. Det var min far også, men det tænkte jeg ikke særlig meget på, for jeg var bare en dreng. Jeg vidste kun, at jeg havde brug for ham, og at han ikke var der. Det forstår du sikkert."

„Det ved du, at jeg gør," sagde Leah og drak noget mere te. Hun havde næsten tømt kanden, som ellers var stor.

„Vi lavede en del slemme ting, Bertie og jeg. Men det, jeg tænkte på … der var en bestemt park, vi plejede at skyde genvej gennem på vej hjem fra skole. Cavanaugh Park. Og en dag så vi en handicappet mand fodre duer derinde. Han var i shorts og havde store skinner på benene. Bertie og jeg syntes, han så komplet åndssvag ud. Robo-fyren, kaldte Bertie ham."

„Jeg ved ikke, hvad det bet –"

„Det er også lige meget. Det spiller ingen rolle. Det var en handicappet mand, der sad på en bænk og nød solen, og Bertie og jeg så på hinanden, og Bertie sagde: 'Lad os hugge hans krykker.' Det må vel være det karaktertræk, du talte om før. Den ondskab. Vi susede forbi og tog dem, og han råbte efter os om at komme tilbage med dem, men det gjorde vi ikke. Vi tog dem med hen til udkanten af parken og smed dem i andedammen. Bertie smed den ene, og jeg smed den anden. Vi grinede uafbrudt. Vi smed den handicappede mands krykker i vandet, og jeg aner ikke, hvordan han nogensinde kom hjem. De røg i med et plask, og vi grinede."

Jeg hældte resten af teen op. Der var kun et halvt glas tilbage, og det var godt, for min hånd rystede, og mine øjne løb i vand. Jeg havde ikke grædt, siden jeg græd i Nedre Maleen ved tanken om min far.

„Hvorfor fortæller du mig det, Charlie?"

Jeg vidste det ikke, da jeg begyndte – jeg troede, det var den historie, jeg aldrig ville fortælle nogen – men nu vidste jeg det. „Jeg stjal dine krykker. Til mit forsvar kan jeg kun sige, at jeg var nødt til det."

„Åh, Charlie.“ Hun aede mig på kinden. „Du ville alligevel aldrig kunne finde dig til rette her. Du er ikke af denne verden, du er en anden, og hvis du ikke snart tager tilbage, vil du ikke længere kunne leve i nogen af dem.“ Hun rejste sig op. „Jeg bliver nødt til at gå. Der er meget at gøre.“

Jeg fulgte hende hen til døren. I ottende klasse havde vi om haikudigte i engelsk, og nu kom jeg i tanke om et af dem. Ganske blidt berørte jeg hendes arrede mund med en finger. „Hvor kærlighed er, er ar lige så kønne som smilehuller. Jeg elsker dig, Leah.“

Hun berørte mine læber på samme måde. „Jeg elsker også dig.“

Hun skyndte sig ud og var væk.

5

Næste dag kom Eris og Jaya på besøg, begge i overall og stor stråhat. Alle med udendørsarbejde gik nu med hovedbeklædning, for solen skinnede hver eneste dag som for at rette op på de mange overskyede år, og alle var kridhvide – ikke kun de af os, der havde tilbragt lang tid under streng tugt.

Det blev et behageligt besøg. Kvinderne snakkede løs om det arbejde, de var i gang med, og jeg fortalte dem om at være stort set helbredt. Ingen af os havde lyst til at tale om Nedre Maleen eller Dysten eller flugten eller natsoldaterne. Så afgjort ikke om de døde, vi havde efterladt. De lo, da jeg fortalte dem, hvordan Stooks var kommet spankulerende ind. Jeg undlod at fortælle dem om de natlige besøg af Kellin og Petra – dem var der ikke noget sjov ved. Jeg fik at vide, at en gruppe kæmper var kommet hertil fra Cratchy for at sværge den nye dronning troskab.

Jaya fik øje på min rygsæk, knælede foran den og lod hænderne glide hen over dens røde nylonkrop og sorte nylonremme. Eris lå på knæ ved siden af Radar og kørte hænderne gennem hendes pels.

„Uh,“ sagde Jaya, „hvor er den *fin*, Charlie. Er den lavet der, hvor du kommer fra?“

„Ja.“ Sikkert i Vietnam.

„Jeg vil give rigtig meget for at få sådan en.“ Hun løftede den op i remmene. „Og hvor er den tung! Kan du bære den?“

„Det skal nok gå,“ sagde jeg og blev nødt til at smile. Fandeme var den tung, for ud over mit tøj og Radars abe lå der også en

dørhammer af massivt guld i den. Claudia og Woody havde insisteret på, at jeg tog den med.

„Hvornår tager du afsted?“ spurgte Eris.

„Dora siger, at hvis jeg kan gå til byporten og tilbage i morgen uden at besvime, kan jeg tage herfra dagen efter.“

„Allerede?“ spurgte Jaya. „Hvor ærgerligt! Der er fester om aftenen, at du ved det, når dagens arbejde er udført.“

„Så er du vel nødt til at feste igennem for os begge,“ sagde jeg.

Om aftenen kom Eris igen. Hun var alene, havde håret slået ud, var i en køn kjole i stedet for sit arbejdstøj og spildte ikke tiden. Eller ordene. „Vil du ligge med mig, Charlie?“

Det ville jeg med glæde, sagde jeg, hvis hun ville have mig undskyldt for min klodsethed som følge af aldrig før i mit liv at have haft den fornøjelse.

„Herligt,“ sagde hun og begyndte at knappe kjolen op. „Så kan du lade det, jeg lærer dig, gå videre.“

Hvad angår det følgende … hvis det var et taknemlighedsknald, vil jeg helst ikke vide det. Og hvis det var et medlidenhedsknald, kan jeg kun sige hurra for medlidenheden.

6

Jeg nåede at få endnu to besøg, før jeg forlod Lilimar. Claudia førte Woody ind ved albuen; han var iført en sort alpakafrakke. Arrene på Woodys øjne havde løsnet sig og delt sig, men i sprækkerne kunne jeg ikke se andet end hvidt.

„VI KOM FOR AT ØNSKE DIG HELD OG LYKKE OG TAKKE DIG!“ buldrede Claudia. Hun var tæt på Woodys venstre øre, og han krympede sig let og trak sig til siden. „VI KAN ALDRIG TAKKE DIG NOK, SHARLIE. DER BLIVER REJST EN STATUE AF DIG VED SIDEN AF ELSAS BASSIN. JEG HAR SET TEGNINGERNE, OG DE ER VIRKELIG –“

„Elsa er død efter at have fået et spyd i maven.“ Først ved lyden af min egen stemme gik det op for mig, at jeg var vred på dem. „Masser af mennesker er døde. I tusindvis eller ligefrem titusindvis. Mens I to sad med hænderne i skødet. Leah kunne jeg forstå. Hun var forblændet af kærlighed. Hun kunne ikke få sig selv til at tro, at det var hendes bror, der gjorde alt dette … alt dette *lort*. Men I to troede på det, I *vidste* det, og sad alligevel bare med hænderne i

skødet.“

De sagde ikke noget. Claudia ville ikke se mig i øjnene, og Woody kunne ikke.

„I var de kongelige, de eneste tilbageværende ud over Leah. I hvert fald de eneste af betydning. De ville have adlydt jer.“

„Nej,“ sagde Woody. „Der tager du fejl, Charlie. Kun Leah havde kunnet samle dem. Din ankomst fik hende til at gøre det, en dronning skal gøre – nemlig at lede.“

„Opsøgte I hende aldrig? Forklarede hende, hvad der var hendes pligt, uanset hvor ondt det måtte gøre? I var ældre og sikkert også klogere, men vejledte hende aldrig?“

Mere tavshed. De var hele og ikke forbandet af gråsygen, men havde haft deres egne lidelser at døje med. Jeg kunne godt forstå, at det havde svækket dem og gjort dem bange. Men alligevel var jeg vred.

„Hun havde brug for jer!“

Claudia tog mine hænder. Jeg var lige ved at trække dem til mig, men lod være. „Nej, Sharlie,“ sagde hun med en sagte stemme, hun sikkert ikke selv kunne høre, „det var dig, hun havde brug for. Du var den lovede prins, og nu er løftet blevet opfyldt. Det er sandt, hvad du siger – vi var svage og mistede modet. Men vær rar ikke at forlade os i vrede. Vær rar.“

Havde jeg vidst før da, at man kan vælge ikke at være vred? Det tror jeg ikke. Men jeg vidste, at heller ikke jeg havde lyst til at forlade dem i vrede.

„Godt.“ Jeg sagde det højt nok til, at hun kunne høre det. „Men kun fordi jeg forliste din trehjulede.“

Hun lænede sig smilende tilbage. Radar havde lagt snuden op på Woodys ene sko. Han bøjede sig ned for at klappe hende. „Vi kan aldrig gengælde dit mod, Charlie, men hvis vi har noget, du ønsker, er det dit.“

Altså, jeg havde dørhammeren, der lod til at veje op mod to kilo, og hvis guldprisen var nogenlunde den samme, som da jeg forlod Sentry, måtte den være omkring 84.000 dollar værd. Hvis man lagde kuglerne i spanden oveni, sad jeg dermed ganske godt i det. Med plads til store armbevægelser, som man siger. Men der *var* en bestemt ting, jeg kunne bruge.

„Hvad med en forhammer?“

Det var ikke helt det, jeg sagde, men de forstod meningen.

7

Jeg vil aldrig glemme den rædselsfulde, bevingede skabning, der prøvede at komme op fra Den Mørke Brønd. Det er et ondt minde. Et godt til at opveje det var afskeden med Lilimar den følgende dag. Nej, *godt* rækker ikke. Det er et smukt minde af den slags, man tager frem, når ingen har et venligt ord at sige til en, og livet forekommer lige så formålsløst som en skive tørt brød. Det var ikke smukt, fordi jeg skulle afsted (om end det ville være lodret løgn fra min side at påstå, at jeg ikke så frem til at se min far), det var smukt, fordi jeg blev sendt afsted på en måde, der passede sig for … jeg skulle til at sige *passede sig for en konge*, men jeg mener nok i virkeligheden snarere, at den passede sig for en prins, der drog derfra for igen at blive en forstadsdreng fra Illinois.

Jeg var passager i en kærre, som blev trukket af to hvide muldyr. Dora holdt tømmerne med et rødt tørklæde om hovedet og sine flotte lærredssko på fødderne. Radar sad bag os med ørerne i vejret og logrede langsomt med halen. Langs begge sider af Galliens Vej stod der gråfolk. Når vi nærmede os, knælede de med hånden til panden og rejste sig derefter op og jublede, når vi passerede. Mine overlevende kammerater fra Nedre Maleen gik ved siden af os, og Eris skubbede doktor Freed afsted i hans guldbelagte kørestol. Hun så op en enkelt gang og blinkede til mig. Jeg blinkede tilbage. Oven over os fløj der en sky af monarksommerfugle så tyk, at de gjorde himlen mørk. Flere af dem landede på mine skuldre og baskede langsomt med vingerne, mens en enkelt slog sig ned på Radars hoved.

Foran den åbne port stod Leah i en kjole i den samme mørkeblå farve, som de tre spir nu havde antaget. Hun stod med adskilte ben på en måde, der mindede mig om hendes positur med trukket sværd på stentrappen oven for Den Mørke Brønd. Beslutsom.

Dora standsede muldyrene. Folkemængden, der var fulgt efter os, blev tavs. I hænderne havde Leah en krans af blodrøde valmuer, de eneste blomster, der var fortsat med at vokse i de grå år, og det overraskede mig ikke at få at vide – og vil nok heller ikke overraske jer – at befolkningen i Empis kaldte blomsterne Rødhåb.

Leah hævede stemmen for også at kunne høres af folk i gaderne bag os. *„Dette er prins Charlie, som nu drager hjem! Han bærer vores tak og min evige taknemlighed med sig! Lad ham gå med kærlighed, indbyggere i Empis! Det befaler jeg!“*

De jublede. Jeg bøjede hovedet for at modtage kransen … og for at skjule mine tårer. For i eventyrene græder prinsen aldrig, ved I. Dronning Leah kyssede mig, og selv om hendes mund var ødelagt, havde jeg aldrig fået et bedre kys, i hvert fald ikke siden min mors død.

Jeg kan stadig mærke det.

Kapitel toogtredive

Her er jeres lykkelige slutning

1

Den sidste nat i Empis tilbragte jeg ligesom den første i Doras lille hus ved siden af verdenernes brønd. Vi spiste stuvning og gik derefter ud for at se på den store vielsesring af guld på himlen, der havde været Bella og Arabella. Den var meget smuk på den måde, som ødelagte ting nogle gange er. Igen undrede jeg mig over, hvor denne verden helt nøjagtig var henne, og nåede frem til, at det var uden betydning, når bare den *var*.

Igen sov jeg ved siden af Doras kamin med hovedet på puden med den broderede sommerfugl. Jeg sov uden at få besøg om natten og uden mareridt om Elden eller Gogmagog. Da jeg endelig vågnede, var det op ad formiddagen. Dora var i fuld gang ved den symaskine, mr. Bowditch havde haft med til hende, og sad med en bunke ødelagte sko til venstre for sig og en bunke reparerede til højre. Jeg spekulerede på, hvor længe endnu der ville være gang i forretningen.

Vi spiste et sidste måltid sammen: bacon, tykke skiver friskbagt brød og en omelet af gåseæg. Da vi havde spist, spændte jeg mr. Bowditchs våbenbælte på en sidste gang. Så knælede jeg og satte hånden til panden.

„Næh, næh, Charlie, rejs dig op.“ Hendes stemme var stadig klemt og ru, men blev bedre for hver dag. For hver time, lod det til. Jeg kom op at stå. Hun bredte armene ud. Jeg krammede hende ikke bare, jeg løftede hende op og svingede hende rundt, så hun kom til at le. Så knælede hun og gav min hund to stykker bacon fra sit forklæde.

„Rayy,“ sagde hun og krammede den. „Jeg elsker dig, Rayy.“

Hun gik halvvejs op ad bakken sammen med mig, hen mod rankerne foran indgangen til tunnelen. Rankerne var begyndt at springe ud. Rygsækken vejede godt til, og forhammeren i min højre hånd vejede endnu mere, men det føltes godt at mærke solen i ansigtet.

Dora krammede mig en sidste gang og gav Radar et sidste klap. Hun havde tårer i øjnene, men smilede. Nu *kunne* hun smile. Jeg gik det sidste stykke alene og så en anden gammel ven vente på os, rød mod de grønne ranker. Radar lagde sig omgående på maven. Klikkeren sprang adræt op på hendes ryg og så op på mig med vibrerende følehorn.

Jeg satte mig ned ved siden af dem, tog rygsækken af og åbnede flappen. „Hvordan står det til, sir Klikker? Er benet kommet i orden?“

Radar gøede en enkelt gang.

„Godt, godt. Men længere end her skal du ikke, vel? Luften i min verden er nok ikke noget for dig.“

Oven på dørhammeren og pakket ind i en T-shirt fra Hillview High lå det, Dora havde kaldet en *i-i-yt*, hvilket jeg havde fortolket som *minilygte*. Hun havde stadig svært ved konsonanter, men det

ville nok blive bedre med tiden. Minilygten bestod af en lysestump i en glaskuppel. Jeg tog rygsækken på igen, vippede glasset og tændte lyset med en svovlstik.

„Kom så, Radar. Tiden er inde."

Hunden kom op at stå. Klikkeren hoppede ned. Den tøvede, så en sidste gang på os med sine alvorlige, sorte øjne og sprang ind i græsset. Jeg kunne se den et øjeblik endnu, fordi den i modsætning til valmuerne bevægede sig i den stillestående luft. Så var den væk.

Jeg kastede et sidste blik ned ad bakken på Doras hus, der i solskinnet virkede endnu mere tiltalende – endnu mere hyggeligt. Radar så sig også tilbage. Dora vinkede omme bag sine snore med hængende sko. Jeg vinkede tilbage. Så tog jeg forhammeren og skubbede rankerne til side, så mørket inde bagved blev tydeligt.

„Har du lyst til at tage hjem, tøs?"

Min hund førte an derind.

2

Vi nåede frem til grænsen mellem de to verdener, og jeg kunne mærke den samme svimmelhed som under de tidligere ture. Jeg vaklede en smule, og minilygten gik ud, selv om det ikke trak. Jeg gav Radar besked på at vente og tog endnu en tændstik op af en af de tomme patronremme i mr. Bowditchs medaljonbælte. Jeg strøg den på den ru stenvæg og fik tændt lyset. De enorme flagermus flaksede og peb over os, men faldt til ro igen. Vi fortsatte.

De vi kom til brønden med dens spiral af smalle trin, holdt jeg for lyset og kiggede op i håb om ikke at se lys trænge ned ovenfra. I så fald ville nogen have flyttet de brædder og bunker af blade, jeg havde brugt som kamuflage. Det ville ikke være godt. Jeg mente at kunne skimte et ganske svagt lys, men det var sikkert også i orden. Mere perfekt havde kamuflagen trods alt heller ikke været.

Radar gik fire-fem trin op ad trappen og kiggede så tilbage på mig for at se, om jeg kom med. „Næh, næh, hund, mig først. Jeg vil ikke have dig til at være forrest, når vi kommer helt op."

Den adlød, men yderst modvilligt. Hundes lugtesans er mindst fyrre gange skarpere end menneskers. Måske kunne den lugte sin gamle verden vente deroppe. I så fald må det have været en anstrengende tur for den, for jeg var nødt til at holde pauser undervejs. Jeg havde fået det bedre, men ikke *så* meget bedre.

Freed havde givet mig besked på at tage det roligt, og jeg prøvede at efterleve lægens bud.

Da vi kom helt op, så jeg til min lettelse, at den sidste bunke blade, som jeg havde haft liggende på hovedet som en dynge vasketøj, stadig lå der. Jeg blev stående under den i mindst et minut og sikkert snarere to eller tre. Denne gang ikke blot for at hvile mig. Jeg havde været ivrig efter at komme hjem og var det stadig, men nu var jeg også blevet bange. Og havde en anelse hjemve efter det, jeg havde forladt. I den anden verden havde der været et palads og en smuk prinsesse og farlige bedrifter. Muligvis var der et eller andet sted – måske i vandet ud for Kystby – stadig havfruer, der sang til hinanden. I verden nedenunder havde jeg været en prins. I den ovenover skulle jeg skrive collegeansøgninger og gå ud med skraldespanden.

Radar bumpede snuden ind i min knæhase og gøede skarpt to gange. Hvem siger, at hunde ikke kan tale?

„Okay, okay."

Jeg løftede bundtet af blade op med hovedet, fik det helt op og skubbede det til side. Jeg skubbede langsomt de andre bundter på hver side væk; min venstre arm duede stadig ikke til ret meget (den har fået det bedre, men bliver aldrig ligesom dengang, jeg spillede football og baseball – tusind tak for det, Petra, din sæk). Radar gøede et par gange bare for lige at skynde på mig. Jeg havde ingen problemer med at komme op mellem de brædder, jeg havde lagt over indgangen til brønden – jeg havde tabt mig meget i Empis, hovedsagelig i Nedre Maleen – men var nødt til at vride rygsækken af først og skubbe den hen over gulvet. Da jeg endelig kom ud, hvinede det i min venstre arm. Radar smuttede nærmest fornærmende let ud efter mig. Jeg undersøgte den dybe hulning, Petras bid havde efterladt, og var bange for, at såret kunne være sprunget op, men det så ud til at være i orden. Det overraskede mig til gengæld, at der var så koldt i skuret. Jeg kunne se min ånde.

Skuret var nøjagtig, som jeg havde forladt det. Det lys, jeg havde set nedefra, trængte ind gennem sprækkerne i siderne. Jeg tog i døren og konstaterede, at hængelåsen på ydersiden var låst. Andy Chen havde været der for mig. Jeg havde ikke for alvor troet, at nogen ville finde på at lede efter mig (eller mit lig) i det tomme haveskur, men derfor var det stadig en lettelse. Det betød til gengæld, at jeg måtte tage forhammeren i brug. Og det gjorde jeg så. Med én hånd.

Heldigvis var plankerne gamle og tørre. Den ene revnede i første forsøg, brækkede midt over i andet og lod en strøm af dagslyset i Illinois trænge ind … sammen med et fint snefog. Mens Radar gøede opmuntrende, brækkede jeg to til itu. Radar sprang gennem hullet og satte sig omgående ned for at tisse. Jeg svingede forhammeren en sidste gang og bankede endnu et langt bræt ud. Jeg smed rygsækken igennem, vendte siden til og trådte ud i solskinnet. Og i ti centimeter sne.

3

Radar sprang gennem haven og standsede nu og da op for at begrave snuden og kaste sne op i luften. Hun opførte sig som en hvalp og fik mig til at le. Jeg var blevet svedig af at gå op ad vindeltrappen og slå løs med forhammeren, så da jeg nåede frem til bagverandaen, rystede jeg. Temperaturen måtte være under frysepunktet. Hvis man dertil lægger en kraftig blæst, føltes det reelt langt koldere.

Jeg fandt ekstranøglen på dens vante plads under velkomstmåtten (som mr. Bowditch havde kaldt uvelkomstmåtten) og lukkede mig ind. Der lugtede beklumret og var koldt, men nogen – så godt som sikkert min far – havde skruet lidt op for varmen, så rørene ikke frøs til. Jeg mindedes at have set en gammel vindjakke i entreskabet, og der hang den stadig. Der stod også et par galocher med røde uldsokker stikkende ud foroven. Galocherne klemte om fødderne, men jeg skulle ikke gå ret langt i dem. Kun lige ned ad bakken. Revolverbæltet og revolveren kom ind i skabet. Jeg ville lægge dem i pengeskabet på et senere tidspunkt … hvis altså pengeskabet med den hemmelige formue stadig var der.

Vi gik ud ad bagdøren, rundt om huset og ud ad den låge, jeg havde været nødt til at kravle over den første gang som reaktion på Radars hyl og mr. Bowditchs svage råb om hjælp. Nu føltes det som noget, der var sket for hundrede år siden. Jeg begyndte at dreje ned ad Sycamore Street Hill, men noget fangede mit blik. Faktisk fangede *jeg selv* mit blik. For det var mit eget ansigt på telefonmasten i krydset mellem Sycamore og Pine Street. Mit klassebillede fra anden årgang, tilfældigvis, og som det første slog det mig, hvor ung jeg så ud. *Det her er en lille dreng, der ikke ved noget om noget som helst,* tænkte jeg. *Det troede han måske, men næh, næh.*

Med store, røde bogstaver stod der oven over billedet: **HAR DU SET DENNE DRENG?**

Med højrøde bogstaver nedenunder stod der: **CHARLES MCGEE READE, 17 ÅR GAMMEL.**

Og nedenunder igen: **Charles „Charlie“ Reade forsvandt i oktober 2013. Han er 1,93 høj og vejer 107 kilo. Han er sidst set …**

Og så videre. Jeg hæftede mig ved to ting: at plakaten virkede hærget af vind og vejr, og at den var fuldstændig galt på den i forhold til min nuværende vægt. Jeg så mig omkring og forventede halvvejs at se mrs. Richland kigge på mig med hånden skyggende for øjnene, men der var ikke andre end Radar og mig ude på det saltede fortov.

Halvvejs nede ved vores hus standsede jeg, grebet af en pludselig indskydelse – den var vild, men stærk – til at vende om. Til at gå tilbage ind ad lågen til Sycamore Street 1, rundt om huset, ind i skuret, ned ad vindeltrappen og tilbage til Empis, hvor jeg ville lære et fag og skabe mig en tilværelse. Måske gå i lære hos Freed og blive uddannet til benbrækker.

Så tænkte jeg på plakaten og alle de andre mage til, som var blevet sat op overalt i byen og sikkert også hele amtet af min far og min onkel Bob og min fars sponsor Lindy. Måske også alle hans andre venner i AA. I så fald var han i hvert fald ikke begyndt at drikke igen.

Kære Gud, ikke det.

Jeg gik videre, mens spænderne på en død mands galocher klirrede, og den døde mands foryngede hund gik ved siden af mig. En lille dreng i rød dynejakke og termobukser kom gående imod mig, på vej op ad bakken. Han slæbte en kælk efter sig i et stykke tørresnor. Sikkert på vej til kælkebakken i Cavanaugh Park.

„Du der, vent lige.“

Han så skeptisk op på mig, men standsede.

„Hvilken dag er det?“ Ordene kom ubesværet ud, men lod til ligesom at have kanter. Det giver sikkert ikke mening, men sådan føltes det, og jeg ved hvorfor. Jeg talte engelsk.

Han sendte mig et blik som for at spørge, om jeg var født dum eller bare blevet det. „Lørdag.“

Så ville min far være hjemme, medmindre han var til møde i AA.

„Hvilken måned?“

Nu sagde hans blik bare *doh.* „Februar."

„2014?"

„Jep. Jeg skal videre."

Han fortsatte op på toppen af bakken og sendte min hund og mig et skeptisk blik over skulderen. Sikkert for at forvisse sig om, at vi ikke fulgte efter ham med ondt i sinde.

Februar. Jeg havde været væk i fire måneder. Det var mærkeligt at tænke på, men ikke nær så mærkeligt som de ting, jeg havde set og gjort.

4

Jeg blev stående et øjeblik foran huset og skulle tage mig sammen for at gå ind og forhåbentlig ikke finde min far gået i dørken på sofaen med *My Darling Clementine* eller *Dyrekøbt* kørende på TCM. Indkørslen var blevet ryddet for sne, og havegangen var blevet skovlet fri. Det var et godt tegn, sagde jeg til mig selv.

Radar blev træt af at vente og løb op ad trappen, hvor den blev siddende og så frem til at blive lukket ind. Engang havde jeg haft en nøgle, men den var gået tabt et sted undervejs. *Ligesom Claudias tricykel,* tænkte jeg. *For ikke at tale om min mødom.* Det viste sig dog at være uden betydning. Døren var ikke låst. Jeg lukkede mig ind, bemærkede lyden af tv'et – en nyhedskanal, ikke TCM – og så løb Radar hen ad gangen og gøede som hilsen.

Da jeg kom ind i stuen, stod hun på bagbenene og havde forpoterne placeret på den avis, min far havde været i gang med at læse. Han så først på hunden og derefter på mig. Et kort øjeblik så han ikke ud til at være klar over, hvem der stod i døråbningen. Da det gik op for ham, fik chokket hans ansigtsmuskler til at slappe af. Jeg vil aldrig glemme, hvordan genkendelsen på samme tid fik ham til at virke ældre – som han ville komme til at se ud i en alder af tres og halvfjerds – og yngre som den dreng, han havde været på min egen alder. Det var nærmest, som om et indre solur drejede begge veje samtidig.

„Charlie?"

Han begyndte at rejse sig, men hans ben ville ikke bære ham, så han røg ned igen. Radar satte sig hen ved siden af stolen og logrede.

„Charlie? Er det virkelig dig?"

„Ja, det er, far."

Denne gang lykkedes det ham at komme på benene. Han begyndte at græde. Det gjorde jeg også selv. Han løb hen mod mig, snublede over et sofabord og ville være faldet, hvis jeg ikke havde grebet ham.

„Charlie, Charlie, gudskelov, jeg troede, at du var død, det gjorde vi alle sammen …“

Han kunne ikke få ordene frem. Jeg havde meget at fortælle, men lige nu kunne jeg heller ikke få ordene frem. Vi omfavnede hinanden hen over Radar, der stillede sig ind mellem os og logrede og gøede. Jeg har en fornemmelse af, hvad I gerne vil have, og her er det.

Her er jeres lykkelige slutning.

Epilog

Spørgsmål og svar (i hvert fald i et vist omfang).
En sidste tur til Empis.

1

Hvis I synes, at visse steder i historien ikke lyder som noget, der er skrevet af en ung mand på sytten, har I ret. Det er ni år siden, jeg vendte tilbage fra Empis. Siden da har jeg læst og skrevet ikke så

lidt. Jeg tog eksamen i engelsk fra NYU med udmærkelse (og et mulehår fra *særlig udmærkelse*). I dag underviser jeg på College of Liberal Arts i Chicago, hvor jeg varetager en velbesøgt forelæsningsrække med overskriften Myter og Eventyr. Jeg bliver anset for lidt af et ungt håb, primært på grund af en udvidet udgave af en artikel, jeg skrev på kandidatstudiet. Den blev trykt i *International Journal of Jungian Studies.* Honoraret var røv og nøgler, men betydningen for min akademiske status? Uvurderlig. Og I kan være sikre på, at jeg citerede en bestemt bog med en tragt fuld af stjerner på forsiden.

Godt at vide, vil I måske sige, *men vi har lige et par spørgsmål.*

I er ikke de eneste. Selv kunne jeg godt tænke mig at vide, hvordan det går under Gode Dronning Leahs styre. Om gråfolkene stadig er grå. Om Claudia af Gallien stadig brøler. Om vejene ned til den rædselsvækkende underjordiske verden – Gogmagogs hule – er blevet blokeret. Jeg kunne også godt tænke mig at vide, hvem der har taget sig af de sidste natsoldater, og om nogle af mine medfanger fra Nedre Maleen var til stede (sikkert ikke, men man har jo lov at drømme). Jeg kunne sågar godt tænke mig at få at vide, hvordan natsoldaterne kunne åbne vores celledøre blot ved at brede armene ud.

I vil sikkert gerne vide, hvordan Radar har det. Svaret er glimrende, tak, om end hun er blevet lidt langsommere, idet der trods alt er gået ni år, også for hende, og dermed er hun mildt sagt gammel af en schæfer at være, i særdeleshed hvis man lægger hendes gamle og nye liv sammen.

I vil gerne vide, om jeg fortalte min far, hvor jeg havde været i de fire måneder. Svaret – hvis jeg må låne ansigtsudtryk hos en bestemt lille dreng med en kælk efter sig – er *doh.* Hvad skulle jeg ellers gøre? Skulle jeg fortælle ham, at et eller andet mirakelmiddel indkøbt i Chicago havde forvandlet Radar fra en gammel, gigtplaget hund på gravens rand til en sund og rask schæfer, der så ud og opførte sig som en på omkring fire år?

Jeg fortalte ham ikke det hele lige med det samme, det var alt for omfattende, men han fik hovedtrækkene. Der fandtes, sagde jeg, en forbindelse mellem vores egen verden og en anden verden. (Jeg kaldte den ikke for Empis, bare Det Andet Sted, sådan som jeg selv havde kaldt den, da jeg første gang kom dertil.) Jeg fortalte ham, at jeg var kommet dertil via mr. Bowditchs skur. Han lyttede nøje efter og spurgte mig så – det har I givetvis allerede gættet – hvor jeg

egentlig havde været.

Jeg viste ham min arm og den dybe hulning over håndleddet, som vil være der resten af mine dage. Det lod han sig ikke overbevise af. Jeg åbnede min rygsæk og viste ham dørhammeren af guld. Han undersøgte den, vejede den i hånden og foreslog – tøvende – at det måtte være et forgyldt loppefund, som i virkeligheden var af bly.

„Bræk den op og se efter. Du kan lige så godt gøre det, den skal i alle tilfælde smeltes om og sælges. Der står en spand guldkugler i mr. Bowditchs pengeskab fra det samme sted. Jeg skal nok vise dig den, når du er parat til det. Det var dem, han levede af. Jeg solgte selv nogle af dem til en juveler i Stantonville. Mr. Heinrich. Han er død nu, så jeg kommer nok til at skulle finde en anden at handle med."

Det gjorde ham en smule mere tilbøjelig til at tro på mig, men det var Radar, der endegyldigt overbeviste ham. Hun kendte vejen til alle sine yndlingssteder i vores hus, men det virkelig overbevisende var rækken af små ar på hendes snude efter et uheldigt møde med et pindsvin, da hun var ung. (Nogle hunde bliver aldrig klogere i så henseende, men for Radar havde én gang været nok.) Min far havde bemærket dem, da vi passede hende, efter at mr. Bowditch havde brækket benet, og igen efter hans død – hvor hunden var lige ved at opgive ævred. Arrene var der også på den yngre udgave, sikkert fordi jeg havde trukket hende ned fra soluret, før hun nåede tilbage til og passerede den alder, hvor hun havde fået pigge i snuden. Far betragtede dem længe og så derefter op på mig med store øjne.

„Det er umuligt."

„Det lyder sådan, det er jeg klar over," sagde jeg.

„Står der virkelig en spand med guld i Bowditchs pengeskab?"

„Jeg skal nok vise dig den," gentog jeg. „Når du er parat. Det er meget at skulle rumme, det er jeg klar over."

Han satte sig i skrædderstilling på gulvet, mens han klappede Radar og tænkte sig om. „Det er altså en magisk verden, du påstår at have besøgt?" sagde han lidt efter. „Ligesom Xanth i de der bøger af Piers Anthony, du læste i skolen? Med bjergtrolde og basilisker og kentaurer og alt det der?"

„Ikke helt sådan," sagde jeg. Jeg havde ikke set nogen kentaurer i Empis, men hvis der var havfruer … og kæmper …

„Kan jeg komme dertil?“

„Jeg tror nærmest, du bliver nødt til det,“ sagde jeg. „I hvert fald en enkelt gang.“ For så meget lignede Empis heller ikke Xanth. I Piers Anthonys bøger var der ingen Nedre Maleen eller Gogmagog.

En uge senere tog vi afsted – prinsen, som ikke længere var prins, og mr. George Reade, Efterforsker og Uafhængig Taksator. Ugen inden tilbragte jeg med at spise god gammeldags amerikansk mad og sove i en god gammeldags amerikansk seng og besvare spørgsmål fra gode gammeldags amerikanske politifolk. For ikke at tale om spørgsmål fra onkel Bob, Lindy Franklin, Andy Chen, forskellige skoleledere og sågar mrs. Richland, den nyfigne nabo. På det tidspunkt havde min far set spanden med guld. Jeg viste ham også minilygten, som han undersøgte med stor interesse.

Har I lyst til at høre den historie, jeg fik bikset sammen med hjælp fra min far … som jo tilfældigvis var en eminent forsikringsefterforsker, husker I nok, der kendte alle de faldgruber, som løgnere kan falde i, og dermed også måder at undgå dem på? Det har I sikkert, men lad os bare sige, at der indgik hukommelsestab, og at mr. Bowditchs hund angivelig var død i Chicago, før jeg kom i vanskeligheder, jeg ikke kan huske (om end jeg *mener* at kunne huske at være blevet slået i hovedet). Vores nuværende hund er Radar II. Jeg vil vædde med, at mr. Bowditch, der kom tilbage til Sentry som sin egen søn, ville have påskønnet det. Bill Harriman, journalisten fra *Weekly Sun*, bad mig om et interview (han må have haft en aftale med en af politifolkene). Det afslog jeg. Offentlig opmærksomhed var det sidste, jeg havde brug for.

Undrer I jer over, hvad der blev af Christopher Polley, den ækle lille Rumleskaft med planer om at dræbe mig og stjæle mr. Bowditchs skat? Det gjorde jeg også selv, og en googlesøgning leverede svaret.

Hvis I tænker tilbage til begyndelsen på min historie, kan I måske huske min frygt for, at min far og jeg skulle ende som hjemløse og være tvunget til at sove i en viadukt med alle vores ejendele stuvet sammen i en indkøbsvogn. Det skete ikke for os, men det gjorde det for Polley (om end jeg ikke ved noget om det med indkøbsvognen). Politiet fandt hans lig i en motorvejstunnel i Skokie. Han var blevet dolket gentagne gange. Selv om han hverken havde tegnebog eller papirer på sig, var hans fingeraftryk inde i systemet som del af en omfattende straffeattest helt tilbage til hans teenageår. Artiklen

citerede politichef Brian Baker fra Skokie for, at ofret som følge af to brækkede håndled havde været ude af stand til at forsvare sig.

Jeg kan bedyre nok så meget over for mig selv, at Polley sikkert ikke havde overlevet overfaldet alligevel – han var en lille splejs, og jeg havde taget hans pistol – men jeg kan ikke vide det med sikkerhed. Jeg kan heller ikke være sikker på, at motivet til drabet var byttet fra røveriet i juvelforretningen. Har han talt over sig til den forkerte i et forsøg på at sælge det og er kommet til at betale med sit liv? Jeg ved det ikke og får det aldrig at vide, men inderst inde er jeg ikke i tvivl. Jeg er knap så sikker på, at han døde, samtidig med at Røde Molly bankede Peterkin ad vejen med tilstrækkelig styrke til at flå den ubehagelige dværg midt over, men sådan kan det meget vel være foregået.

Jeg kan bedyre nok så meget over for mig selv, at Polley selv var ude om det, men når jeg forestiller mig ham løfte sine ubrugelige hænder for at værge sig mod knivstikkene fra den person, der bøjede sig ind over ham midt mellem alt affaldet under motorvejsbroen, kan jeg ikke lade være med at have ondt af ham og skamme mig. I kan sige, at jeg ikke har noget at skamme mig over, og at jeg gjorde, som jeg gjorde, for at redde livet og bevare hemmeligheden om skuret, men det er med skamfølelse ligesom med latter. Og inspiration. Den banker ikke på.

2

Lørdagen efter min hjemkomst trak en stor snestorm ind fra Rocky Mountains. Min far og jeg trampede op til mr. Bowditchs hus – jeg iført støvler, som ikke klemte – og gik om bagved. Far så misbilligende på skuret med den smadrede side.

„Det der skal repareres."

„Jeg ved det, men da Andy havde låst hængelåsen, havde jeg ikke andre muligheder for at komme ud."

Vi havde to lommelygter med, så minilygten var der ikke brug for. Radar lod vi blive hjemme. Når vi kom ud af tunnelen, ville hun være styret direkte mod skohuset, og jeg havde ikke lyst til at møde Dora. Jeg havde ikke lyst til at møde nogen fra min tid der. Jeg ville bare gerne overbevise min far om, at den anden verden fandtes, og så i øvrigt komme ud derfra igen. Det handlede også om noget andet – noget mærkeligt og sikkert også egoistisk: Jeg havde ikke

lyst til at høre min far tale empisariansk. Det ville jeg have for mig selv.

Vi gik ned ad vindeltrappen med mig forrest. Min far blev ved med at sige, at han ikke kunne tro det, han kunne bare ikke tro det. Jeg håbede ved Gud ikke, at jeg var ved at skubbe ham i retning af et nervesammenbrud, men i den givne situation havde jeg ikke rigtig noget valg.

Det mener jeg stadig.

I tunnelen bad jeg ham lyse ned mod stengulvet. „Her er flagermus. Og de er store. Jeg vil ikke have dem til at flyve rundt omkring os. Desuden kommer vi også til et sted, hvor du måske bliver svimmel, næsten som under en ud-af-kroppen-oplevelse. Det er grænsen."

„Hvem har lavet det her?" spurgte han sagte. „Jøsses, Charlie, *hvem har lavet det her*?"

„Du kan lige så godt spørge, hvem der har lavet verden."

Vores og alle mulige andre. Jeg er sikker på, at der findes andre, måske lige så mange, som der er stjerner på himlen. Vi kan mærke dem. De passerer ned til os i alle de gamle historier som gennem en tragt.

Vi nåede frem til grænsen, hvor han ville være faldet, hvis jeg ikke havde været parat og lagt armen om ham.

„Måske skal vi gå tilbage," sagde han. „Jeg har ondt i maven."

„Bare lidt endnu. Der er lys længere fremme, kan du se det?"

Vi nåede frem til rankerne. Jeg skubbede dem til side, og så gik vi ud i Empis med en skyfri blå himmel over os og Doras hus neden for bakken. Der hang ingen sko på hendes tørresnore, men ved siden af Kongens Vej stod der en hest og græssede. Den var for langt væk, til at jeg kunne være helt sikker, men jeg er rimelig overbevist om, at jeg kendte den, og hvorfor ikke? Dronningen havde ikke længere brug for Falada til at tale for sig, og en by er ikke et sted for en hest.

Min far så sig omkring med store øjne og hængende underkæbe. Fårekyllinger – som ikke var røde – hoppede rundt i græsset.

„Jøsses, hvor er de dog *store*!"

„Så skulle du se kaninerne," sagde jeg. „Sæt dig ned, far." *Før du falder omkuld*, undlod jeg at tilføje.

Vi satte os ned. Jeg lod ham få lidt tid til at vænne sig til det. Han spurgte, hvordan der kunne være *himmel* nede under *jorden*.

Jeg sagde, at jeg ikke vidste det. Han spurgte, hvorfor der var så mange sommerfugle, og hvorfor de alle sammen var monarker, og jeg forklarede ham igen, at jeg ikke vidste det.

Han pegede på Doras hus. „Hvem bor dernede?“

„Det er Doras hus. Jeg kender ikke hendes efternavn.“

„Er hun hjemme? Kan vi møde hende?“

„Jeg tog dig ikke med hertil for at hilse på folk, far, jeg tog dig med for at vise dig, at det findes, og vi kommer aldrig tilbage hertil. Ingen fra vores verden må vide noget om denne verden. Det ville være en katastrofe.“

„I betragtning af vores fremfærd over for pænt mange oprindelige folkeslag, for ikke at tale om vores eget klima, kan jeg kun erklære mig enig med dig.“ Han var begyndt at genvinde ligevægten, og det var kun godt. Jeg havde været bange for, at han ville nægte at acceptere det eller blive chokeret i skæbnesvanger grad. „Hvad har du tænkt dig at stille op, Charlie?“

„Det, som mr. Bowditch skulle have gjort for mange år siden.“

Og hvorfor havde han ikke gjort det? På grund af soluret, tror jeg. *Det onde, der bor i alle menneskers hjerter,* havde Leah sagt.

„Kom, far. Lad os gå tilbage.“

Han rejste sig, men blev stående og kiggede en sidste gang, mens jeg tog rankerne til side. „Her er smukt, er her ikke?“

„Det er der nu. Og sådan skal der også blive ved med at være.“

Vi ville beskytte Empis mod vores egen verden og samtidig beskytte vores verden mod Empis – eller i hvert fald prøve på det. For under Empis findes der en mørk verden, hvor Gogmagog stadig lever og hersker. Måske kan den aldrig mere slippe fri nu, hvor Bella og Arabella har delt et sidste, ødelæggende kys, men med hensyn til så ufattelige skabninger er det bedst at være forsigtig. I hvert fald så forsigtig som muligt.

Om foråret reparerede min far og jeg det hul, jeg havde lavet i siden af skuret. Om sommeren arbejdede jeg for byggefirmaet Cramer – på grund af min arm mest på kontoret, men jeg var også en del ude med sikkerhedshjelm på og lærte så meget som muligt om beton. Der var også masser på gode gamle YouTube, men når man skal udføre en vigtig opgave, kan intet overgå praktisk erfaring.

To uger før jeg tog afsted for at begynde på første semester på NYU, lagde far og jeg metalplader over indgangen til brønden. En

uge før jeg tog afsted, hældte vi beton over dem og hele gulvet i skuret. Mens den stadig var våd, opmuntrede jeg Radar til at afsætte poteaftryk på den.

Nu fortæller jeg jer sandheden: Det stak mig i hjertet at forsegle brønden under stål og tyve centimeter beton. Et sted nedenunder findes der en verden fuld af magi og mennesker, jeg elskede. I særdeleshed et af dem. Mens betonen flød dovent ud af den blander, jeg havde lånt hos Cramer, blev jeg ved med at mindes Leah på trappen med sværdet trukket og benene i kampposition. Og hvordan hun havde skåret sin forseglede mund op for at råbe sin brors navn.

Jeg løj lige før, okay? Det ikke bare stak i hjertet, det skreg *nej* og *nej* og *nej*. Som for at spørge, hvordan jeg kunne lade miraklerne bag mig og vende ryggen til magien. Som for at spørge, om jeg virkelig havde tænkt mig at lukke den tragt, stjernerne falder igennem.

Jeg gjorde det, fordi jeg var nødt til det. Det forstod far.

3

Drømmer jeg, spørger I? Selvfølgelig gør jeg det. Nogle af drømmene handler om den skabning, der kom op af brønden, og dem vågner jeg op fra med hænderne for munden for ikke at skrige. Men som årene går, bliver mareridtene sjældnere og sjældnere. Nu om dage drømmer jeg snarere om en mark dækket af valmuer. Jeg drømmer om Rødhåb.

Jeg ved, at vi gjorde det rigtige. Det eneste rigtige. Og min far holder stadig øje med huset på Sycamore Street 1. Fra tid til anden er jeg hjemme og gør det også selv, og på et tidspunkt vil jeg vende tilbage til Sentry en gang for alle. Måske bliver jeg gift, og hvis jeg får børn, vil huset på bakken blive deres. Og mens de er små og stadig undrer sig over det alt sammen, vil jeg læse de gamle historier højt for dem, de historier, som begynder *der var engang*.

25. november 2020-7. februar 2022

Tak

Jeg kunne næppe have skrevet denne bog uden hjælp fra min researcher Robin Furth. Hun ved mere om Empis (og Charlie Reade) end jeg selv. Så tak til hende og også til min kone, Tabby, som giver mig tid til at udføre dette vanvittige arbejde og drømme mine vanvittige drømme. Tak til mine agenter, Chuck Verill og Liz Darhansoff. Også tak til Gabriel Rodriquez og Nicolas Delort, som har prydet min historie med vidunderlige illustrationer og fået den til at ligne en klassisk roman om mystik og eventyr i traditionen fra *Skatteøen* til *Dracula.* Deres store evner kommer til udtryk i begyndelsen af hvert kapitel. Og tak til dig, Trofaste Læser, for at bruge tid og fantasi på min fortælling. Jeg håber, at du har nydt din rejse.

En ting til: Jeg har Google Alert på mit navn og har i løbet af det sidste år læst mange mindeord for ofre for COVID, som har holdt af mine bøger. *For* mange. Jeg sørger over hver enkelt og kondolerer over for deres efterladte venner og familiemedlemmer.

Følgende oversættelser er benyttet, om end i nogle tilfælde modificeret af hensyn til sammenhængen:

William Shakespeares *Hamlet* og *King Lear* i Niels Brunses oversættelse (*Samlede skuespil,* Gyldendal 2010-2018)

Ray Bradburys *Something Wicked This Way Comes* i Arne Herløv Petersens oversættelse (*Ondt er da på vej herned*, Stig Vendelkærs forlag 1978)

L. Frank Baums *The Wonderful Wizard of Oz* i Hanna Lützens oversættelse (*Troldmanden fra Oz*, Gyldendal 2006)

Jack and the Beanstalk i Thomas Rasmussens gendigtning (*Jack og bønnestagen*, DigTea 2015)

Samuel Taylor Coleridges *The Rime of the Ancient Mariner* i Ib Johansens oversættelse (*Sangen om den gamle sømand*, Det Poetiske Bureau 2019)

Edgar Allan Poes „The Haunted Palace“ i Hans-Jørgen Birkemoses oversættelse (*Samlede fortællinger I*, Klim 2007)

Citatet fra H.P. Lovecrafts *Fungi from Yuggoth* er oversat til lejligheden.

J.L.

Et eventyr
af Stephen King
Oversat fra engelsk af Jakob Levinsen efter
„Fairy Tale“
Copyright © 2022 Stephen King
Published by agreement with Stephen King,
c/o The Lotts Agency Ltd., New York,
Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.
Den danske udgave: Hr. Ferdinand, JP/Politikens Hus A/S 2022
1. ebogsudgave 2022
Sats: SatsbyB
Forsidedesign: Will Staehle / Unusual Corporation med billeder fra Shutterstock
Dansk versionering: Sofie Winding
ISBN: 978-87-400-8057-5

Denne e-bog er ophavsretligt materiale og er beskyttet af lov om ophavsret. Kopiering til andet end personligt brug må kun foregå efter aftale med forlag og forfatter.

Hr. Ferdinand
Rådhuspladsen 37
1785 København V